

Giới thiệu Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy

Bạn đang đọc truyện Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy của tác giả ROSE trên website đọc truyện online.

Vũ Trần Quỳnh Thiên Lan :tiểu thù đc mệnh danh công chúa đất nước hoa anh đào (Nhật Bản) ,IQ:178/178 (quá cao),16t.

-Gia đình :kinh doanh mọi ngành nghề thuộc top 1 trong hàng tỷ phú.

-Chiều cao :1.73m

-Tính cách :bí mật (đọc truyện sẽ biết nhưng có thể nói là bí ẩn trong con ng cô công chúa này),.

-Sở thích:yêu thích hoa ,đọc sách ,sáng tạo ,ưa thích du lịch,.....

-Võ thuật:am hiểu mọi võ thuật như huyền đai karate,nhu đạo ,kiếm thuật,.....(nhưng thường là ít sử dụng đến)

-Tài năng:chế tạo máy móc ,ng mẫu nổi tiếng,....

-Tốt nghiệp :3 trường đại học nổi tiếng .

-Nhóm thám tử :thủ lĩnh nhóm tam cô nương.

Cao Trần Quỳnh Lam là tiểu thù đc mệnh danh Công chúa nước Hàn ,IQ:168/178.

-Gia đình:kinh doanh oto thuộc top 2 hàng tỷ phú

-Chiều cao:1.69m

-Tính cách:kiêu đúoi hay bị bắt nạt sau này mạnh mẽ do quen Lan nên thay đổi nhưng vẫn giữ vẻ hiền lành.

-Sở thích:đọc sách (mọt sách chính công luôn),ăn uống,.....

-Võ thuật:cũng là cao thủ nhưng sau Lan thường sử dụng phi tiêu và Karate.

-Tài năng:đọc sách nhiều lên là ng đưa ra những kế sách cho nhóm.

-Nhóm tham gia:thư kí của nhóm.

Mai Tuyết Ánh Phương:là tiểu thù đc mệnh danh là công chúa nước Việt , IQ:164/178.

Gia đình:kinh doanh nhà hàng ,khách sạn,điện tử ,...thuộc top 3 hàng tỷ phú.

-Chiều cao:1.68m

-Tính cách:mạnh mẽ ,nhưng cũng có lúc mít ướt,.....

-Sở thích:nghe nhạc máy tính (đi đâu cũng cầm máy tính),ngủ ,ăn uống,....

-Võ thuật:nói chung là cao thủ rồi nhưng ko giỏi như Lam thôi thích sử dụng kiếm.

-Nhóm tham gia:kế toán của nhóm.

Tóm tắt nội dung:

Những công chúa thích tự do họ đang học ở Mỹ trở về VN đất nước sinh ra Phương và mẹ Phương giao nhiệm vụ.và các tiểu thù đã quyết định giả nam vào trường nam sinh và tự nhiên trở thành hotboy.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tại Đại học Harvard một trong những trường đại học nổi tiếng nhất thế giới tọa lạc ở Mỹ nơi ra đời những thiên tài hôm nay truyện sẽ diễn ra ở đó .

Trong công viên trường có 3 nàng công chúa mỗi ng đều có sắc đẹp vì tất cả những sinh viên đi qua cũng phải nhìn và họ mang dáng vẻ của ng con gái Châu Á và 1 cô gái trong vẻ yếu ớt nói;

-Hôm nay chúng ta kết thúc chương trình học rồi làm gì giờ chán quá đi.

Nghe vậy 1 cô gái đang ngồi gõ máy vi tính nói:

-Thì kiếm trường khác học chứ buồn gì hả Quỳnh Lam .

Nghe vậy cô gái tên Quỳnh Lam nói :

-Ừm nghĩ cậu đưa ý kiến hay quá nhưng học ở đâu chúng ta nổi tiếng quá mà.

Lúc này 1 cô gái ăn mặc khá bụi đang cầm cuối xem chậu hoa Quỳnh nói;

-Ừm thì cứ vâng chúng ta lên sang VN xem sao ,dù sao VN cũng là quê hương của Ánh Phương mà,với lại tớ cũng muốn biết thêm VN nữa tớ khá tò mò về đất nước với con ng bình dị hòa đồng như lời Phương kể rồi.

Vừa nói vừa nhìn chậu hoa hồng vừa nói.

Thấy vậy 2 cô nàng ngồi nhìn bạn mình chán nản và lên tiếng:

-Bộ Lan cậu đừng có nhìn và chăm sóc mấy cây hoa một chút nữa đc ko

Nghe vậy cô gái ngước lên và nhìn 2 con bạn mình nói:

-Các cậu này hoa với tớ là sinh mạng nha

Nghe vậy 2 ng kia chỉ biết lắc đầu trước con bạn mình và Phương chợt nhớ ra 1 chuyện và nói:

-Cậu nói sang VN à ,mẹ tớ hôm qua có gọi sang và nói tớ về VN mà tớ quên nói với các cậu

Nghe vậy cô gái tên Lam nói:

-Ừa có chuyện gì mà mẹ cậu gọi vậy nói coi _tò mò (bạn bè lên họ ko dấu những chuyện trong gia đình của nhau và họ đều đc nhận làm con hết mà)

Nghe và thấy ánh mắt tò mò của 2 con bạn và nếu ko giải thích sớm thì mình sẽ ko yên thân với 2 con bạn này mất và Phương nói:

-Tớ cũng ko biết nữa nhưng mẹ tớ nói tớ về VN , nay các cậu định về VN học thì tớ sẽ nói mẹ tớ sắp xếp trường cho chúng ta .

Nghe vậy cô gái vừa sờ bông hồng nói:

-Cậu nhờ mẹ cậu đi chúng ta sẽ học ở VN và chúng ta sẽ xin học ở 1 trường cấp 3 nào đấy ,quyết định vậy đi.

Sau đó 3 cô gái của chúng ta gật đầu với ý kiến đó và đứng lên đi vào căn tin của trường .

Và trong căn tin của trường ai cũng nhìn 3 nàng nhà ta với ánh mắt khâm phục vì họ là những học sinh giỏi ngành Kinh doanh của 1 trường đại học đc thầy cô nể trọng và hình trái tim của học sinh nam khi thấy họ đi qua đơn giản 3 nàng nhà ta mỗi ng 1 phong cách nhưng họ đều là những trang tuyệt sắc giải nhân mà

Sau khi ăn xong 3 nàng nhà ta đi về hướng kí túc xá và họ giúp nhau dọn dẹp đồ và họ quyết định tối nay về VN để tạo ngạc nhiên với pama.

Sân bay Tân Sơn Nhất .

Có 3 cô gái mỗi ng một phong cách ng thì nhí nhảnh đi giữa 2 ng có khuôn mặt lạnh lùng nhưng khiến mọi ng đều chảy máu mũi vì họ quá đẹp và 1 cô gái trong số đó lên tiếng:

-Lam cậu có thể im lặng một chút ko

Nghe vậy cô gái đó nhìn ng nói câu đó với ánh mắt uơn ướn như muốn khóc nói:

-Phương cậu quá đáng nha mình chỉ muốn làm cho các cậu nở nụ cười thôi mà

Nghe vậy cô gái bên cạnh nói:

-Phương cậu đừng nói vậy nếu ko VN ngập lụt đó.

Nghe vậy cô gái tên Lam giật dỗi nói:

-Lan cậu cũng như Phương cùng chọc tớ hả.

Đang định lên tiếng thì có 1 tiếng hét làm 3 nàng nhà ta đồng loạt nhìn theo và Lam lên tiếng đầu tiên :

-Các cậu ở kia có chuyện gì mà ở đó đông ng vậy

Nghe vậy Phương buông một câu:

-Thì lại xem là biết mà.

Và 3 cô nàng nhà ta chen vào tại có mấy cô gái này đứng thành vòng và muốn biết có chuyện gì thì 3 nàng nhà ta phải chen lấn và phải chịu khó thôi.

Trong đám đông Lan nói;

-Biết vậy lúc này về cho rồi

Nghe vậy Lam và Phương đồng thanh nói:

-Muốn biết chuyện gì thì phải vào xem thử chứ.

Khi vào đc bên trong Lam nhìn xung quanh và nói:

-Có chuyện gì đâu mà tự nhiên tập trung đông vậy làm mình hụt .

Nghe vậy mấy cô gái xung quanh nhìn Lam với ánh mắt khó chịu làm Lam quay sang Lan hỏi:

-Bộ ở đây họ định giết tớ hả ôi sợ quá.

Nghe vậy Lan nhìn mọi ng với ánh mắt thờ ơ tay chỉ chỉ vào 3 chàng đang bị bao vây kia,Lam nhìn theo và ko hiểu gì quay lại nhìn Lan bằng ánh mắt ngây thơ hỏi:

-Ủa có gì đâu

Nghe vậy Phương quay lại và cười đều nói;

-Thì ý của Lan là họ tập trung lại bởi mấy anh chàng kia ý mà

Nghe vậy Lan ko hiểu và lên tiếng;

-Tại sao vậy mình thấy họ có gì nổi bật đâu.

Phương cũng gật đầu nói;.

-Thì đó mắt công mình chen lấn để chỉ xem mấy ng này chán quá về thôi.

Thế là 2 ng kia gật đầu đang định đi ra thì 1 chàng trong số đó nghe vậy lên tiếng:

-Cô kia cô nói gì đó-chỉ vào Lam

Thấy vậy Lam ko hiểu quay sang nhìn Phương hỏi:

-Bộ anh ta nói mình hả

Nghe vậy Phương lắc đầu trước ánh mắt thơ ngây của Lam ,một trong những ng có trí thông minh 1 ngày có thể đọc hết 10 sách dày toàn kiến thức Thế Giới vậy mà giờ lại và cũng có ng đồng chung suy nghĩ như vậy đó là Lan nha.

Và Phương gật đầu ,thấy vậy Lam nhìn anh chàng đó hỏi;

-Bộ anh nói tôi hả nhưng tôi có đụng gì anh đâu

Nghe vậy anh chàng đó tức nói;

-Vậy ai bảo cô nói tại này ko ra gì

Nghe vậy Lam và Phương nhớ lại mình nói gì và ko hện cả 2 cô nàng cười phá nên trước ánh mắt giết ng của mọi ng và Lan thấy 2 bạn mình như vậy thì

lên tiếng:

-Thì tại đây có mấy hotdog đang sửa ý mà

Nghe vậy 1 anh chàng lạnh lùng trong số đó lên tiếng:

-Ê cô kia nói gì đó ngon nói lại coi.

Nghe vậy Lan nhún vai nói:

-Thì có gì đâu tôi sợ gì mà ko nói lại nhĩ

Nghe vậy anh chàng đó bay lại đá vào Lan ,nhanh chân Lan lui lại một bước và hỏi:

-Bộ hết muốn làm hotdog thành kẻ giết ng hả

Nghe vậy anh chàng kia nóng máu lao vào Lan và Lan nhà ta thì cứ lè ko chịu đánh may sao có 1 anh chàng tóc màu nâu lên tiếng:

-Thôi về thôi ,ba mẹ đang đợi chúng ta ở nhà kia ,mất công chi đứng đây nói chuyện với mấy con hồ ly tinh này

Nghe vậy Phương tức mình nói to:

-Anh nói gì đó .

Lúc này Lan đã đứng nhìn vì đơn giản lúc đang đánh nhau thì lựạ lúc anh ta đứng lại thì Lan đâm 1 chân vào chân anh ta giờ hấn đang ôm chân liếc Lan trong khi đó Lan nhà ta lè lưỡi và nhìn màn đấu khẩu của anh chàng tóc nâu và Phương trong sự thích thú.

Quay lại chỗ anh chàng tóc nâu nghe thấy cô gái kia hét chói tai anh ta tức mình nói:

-Thì tôi nói cô đó sao hả tức à.

Nghe vậy Phương nhà ta cũng ko vừa đáp lại:

-Thì ra có lúc dog cũng nói lời kém văn hóa đó chứ

Nghe vậy anh chàng kia bốc khói trên đỉnh đầu và đang định tiến lại Phương thấy vậy Lan và Lam nhanh tay kéo Phương chạy đi. Vừa chạy họ còn cười to như khiêu khích 3 anh chàng kia vì họ biết mấy cô gái kia thể nào cho họ chạy đi theo chứ.

Còn riêng về 3 anh chàng bị bao vây bởi mấy fan này thì nhìn theo 3 nàng nghĩ lần sau mà gặp lại thì các cô sẽ ko yên với tội này đâu.

Các nàng nhà ta sau khi chạy đi thì dừng lại nhìn đằng sau ko thấy ai đi theo thì 3 nàng nhà ta cười như điên chảy cả nước mắt và Lam lên tiếng:

-Hà vui quá ko ngờ về VN lại vui vậy

Phương nghe vậy cũng gật gù và nhìn Lan chạy lại hôn chụt 1 cái vào má và nói:

-Hay nhất là Lan nè ko đánh anh chàng đó nhưng cũng cho anh ta 1 cú đau rên liên tục một cú đạp chân quá chuẩn

Nghe vậy Lam cũng nhìn Lan khâm phục và nhảy vào ôm Lan nói:

-Công nhận cậu lạnh lùng nhưng lời nói thâm sâu quá nhìn về mặt mấy tên đó khi đc gọi là hotdog mà tớ còn nhin cười ko đc ý chứ

Thấy 2 con bạn mình thể hiện tình cảm thái quá Lan nhà ta vừa gỡ tay của 2 con bạn ra và nói;

-Có khâm phục mình thì lên nói thôi đừng ôm hôn mình vậy ,mình ko phải là đồng tính nha.

Nghe vậy 2 cô nàng lè lưỡi nhìn Lan và đồng thanh nói;

-hà ng ta coi bộ khó tính quá đấy nha ,tụi tớ cũng có là gay đâu

Nghe vậy cả 3 nàng nhà ta phá lên cười và Lam tự nhiên lên tiếng:

-có khi nào chúng ta lại gặp lại họ ko nhĩ

Nghe vậy Lan và Phương lấy tay dơ lên và cốc vào đầu Lam nói:

-Cậu này bộ muốn gặp lại mấy anh chàng đó hả

nghe vậy Lam nhìn với ánh mắt uơn ướn nói:

-Thì tại tớ sợ thôi mà ,mà giờ nhớ lại thì 3 anh chàng đó cũng đẹp trai ra phết ý chứ nhất là anh chàng đánh nhau với Lan ý .

Và nói thêm với cặp mắt mơ mộng:

-có khi nào đó là định mệnh của Lan nhà ta ko nhỉ.

Và Nhìn Phương nói thêm:

-Đặc biệt là anh chàng gây chuyện với cậu cũng ko kém đâu

Nói xong Lam nhà ta chạy đi trước khi bị ả đép của 2 cô bạn thân của mình ,và 1 cuộc rượt bắt đc diễn ra trên đường ,mọi ng nhìn và chỉ biết lác đác tưởng 3 nàng nhà ta mới trốn bệnh viện ra và họ nói như tiếc rẻ:con gái đẹp vậy mà bị điên.

Trên đường lúc này là những tiếng hét như sau(tg chạy theo mà cũng đuổi sức luôn 3 nàng này chạy nhanh quá mà chưa kể tg con phải lê những màn nén đép của 2 nàng Phương và Lan nữa)

-Đứng lại ai cho cậu nói vậy hả con quỷ nhỏ Lam kia

-Có đứng lại ko hả có tinh chị này cho anh đép ko

Và cứ thế cuộc rượt đuổi cứ thế diễn ra trong sự tức giận của 2 ng còn ng bị rượt thì vừa chạy vừa quay lại cười như thêm dầu vào lửa ý.

Và sau hơn 30' các 2 nàng nhà ta cũng bắt đc Lam và Lam bị tóm thì lên giọng năn nỉ:

-Em xin 2 đại tỷ tha mạng cho em lần sau em ko giám đâu

Nghe vậy Phương và lan đồng thanh:

-Ko tha chút nữa về nhà tụi này sẽ xử lý cậu sau ,chuẩn bị tinh thần đi em yêu.

Nghe vậy Lam nhà ta ù rú nghĩ chết mình rồi đụng trúng 2 con quỷ rồi ,trời ơi là trời ông ở đâu cứu con với.

Sau đó 3 nàng nhà ta kêu 1 chiếc taxi và đồng thanh nói:

-Anh cho tụi em đi khắp thành phố nha

Nghe vậy anh chàng tài xế ngạc nhiên nhưng nghĩ khách hàng là thượng đế mà thôi thì chiều khách vậy.

Còn trên xe 3 nàng nhà ta nhìn ngoài cửa sổ và Lam nói;

-May mà chúng ta gọi valy về trước rồi lên sẽ đi chơi cả ngày luôn

Nghe vậy Phương cũng nói;

-Ừm mà mình nói 1 tuần sau mình mới về với pama nhưng giờ về chắc họ sẽ ngạc nhiên lắm đây.

Và 3 nàng nhà ta vừa nhìn đường phố Sài Gòn thấy cảnh thú vị nào là 3 nàng nhà ta lại thảo luận làm ồn ào cả xe khiến anh tài xế phải chịu thua và nghĩ ko ngờ ng đẹp vậy mà quậy khiến quá .

Sau khi đi 1 vòng Sài Gòn 3 nàng nhà ta trở về nhà của Phương và nhìn căn biệt thự Phương vui vẻ đc trở về nhà còn 2 ng nàng nhà ta nhìn vậy thì im lặng vì biết bạn mình rất vui vẻ đã trở về nhà .

Sau 1 lúc như vậy thì 3 nàng nhà ta bấm chuông và ng ra mở cửa là ng phụ việc thấy tiểu thư của mình về thì vui mừng nói:

-Chào mừng tiểu thư đã trở về .

Nghe vậy Phương cười nhẹ và hỏi :

-Bác khỏe chứ mẹ cháu có ở trong phòng ko ạ_nở nụ cười nhẹ.

Sau đó Phương nhìn 2 đứa bạn hỏi:

-Đi thôi các cậu

Sau đó 3 cô nàng bước từng bước vào phòng khách và gặp 1 ng phụ nữ quý phái nhưng có khuôn mặt rất buồn nhưng cũng ko mất đi dáng vẻ xinh đẹp ,Phương thấy vậy thì chạy về phía mẹ mình và xà vào lòng mẹ nói:

-Mẹ lại buồn nữa rồi

Nghe vậy ng phụ nữ đó quay lại và nở nụ cười hiền hậu nói:

-con gái về mà ko nói cho mẹ ra đón ,con bày đặt gửi valy nói tuần sau về nữa chứ _Phuong nghe vậy cười trước lời nói của mẹ và nũng nịu nói:

-Thì con muốn mẹ ngạc nhiên thôi mà.

Nghe vậy 2 cô nàng nhà ta lúc này lên tiếng chọc Phuong:

-Trời lớn rồi mà còn bám theo mẹ

Nghe vậy Phuong nhìn mẹ và càng nũng nịu hơn:

-Mẹ bạn con nó ghen tỵ kìa

Nghe vậy mẹ Phuong cười trước thái độ của 3 cô con gái nuôi ,và chỉ ngón tay chỉ vào mặt Phuong nói:

-Mẹ thấy 2 cô con gái nuôi của mẹ nói đúng đó.

Nghe vậy Phuong cười vì mẹ đã cười và nói:

-Mẹ chỉ thương 2 đứa bạn con còn con thì ...ko chịu đâu.

Nghe vậy cả 3 ng đều cười trước thái độ dễ thương đó (có thể nói 3 cô nàng nhà ta có tình cảm yêu thương gia đình khác hoàn toàn với gương mặt ở ngoài)

Một lúc sau thì Phuong nhìn mẹ hỏi:

-Mà mẹ kêu con về đây làm gì

Nghe vậy Lam chen ngang :

-Thì kêu về cưới chồng cho cậu đó .

Sau đó còn quay sang mẹ Phuong nói;

-Con nói đúng ko mẹ

Còn Lan thì nhìn thấy thái độ tức giận của Phuong thì nói chen vào luôn :

-Chắc vậy quá nhưng ai có thể cưới Phuong thì phải xem chừng rồi

Nghe vậy 2 nàng nhà ta nhìn về mặt tức giận của Phuong thì cười ầm lên .

Nhìn vậy mẹ Phuong biết chuẩn bị xảy ra đánh nhau lên nhanh tay nói:

-Ko phải,nghe mẹ nói này các con

Nghe vậy 3 cô nàng nhà ta ngồi lại nghiêm túc nói:

-Mẹ cứ nói đi tụi con nghe

Thấy vậy mẹ Phuong lắc đầu trước thái độ của 3 cô con gái và biết đây là 1 trong tính cách của các con và bắt đầu nói:

-Mẹ biết các con đều là những thám tử nổi tiếng tuy rằng trên thế giới chưa ai biết mặt các con ,vì thế mẹ muốn các con điều tra cho mẹ 1 chuyện.

Nghe vậy Phuong lên tiếng:

-Mẹ tụi con tạm thời ko nhận 1 vụ nào nữa giờ tụi con chỉ muốn nghỉ ngơi thôi một thời gian mà.

Mẹ Phuong gật đầu nhưng nói:

-Thì mẹ cũng biết các con ko thích nhưng vụ này lại liên quan đến tập đoàn nhà ta .

Nghe vậy 3 nàng nhà ta nhìn với ánh mắt ngạc nhiên và hỏi :

-Có gì vậy mẹ

Nghe vậy mẹ Phuong biết con gái mình đã chú ý đến lên vui vẻ nói:

-Mẹ cũng ko biết nữa nhưng có việc liên quan đến ba của con đó Phuong, con có làm ko

Nghe vậy Phuong trở lên tức giận nó:

-Con ko muốn mẹ nhắc đến ng đàn ông bội bạc đó nữa ,tại ông ta mà mẹ phải đau khổ .

Nghe vậy mẹ Phuong biết Phuong vẫn ko tha cho ba nhưng dù ông ta có phản bội mình nhưng lại là ba của nó nhưng thôi chuyện đó mình còn ko tha thứ đc thì làm sao nó có thể tha thứ đc và buồn .

2 nàng nhà ta nhìn vậy thì ôm Phuong vào lòng và nói:

-Cậu đừng buồn nữa ông ta sẽ bị trời trừng phạt thôi hãy quên đi

Nghe vậy Phuong trở lại tính cách trầm đăm nói;

-Mình biết rồi cảm ơn các cậu nha

Sau đó nhìn mẹ mình nói:

-Mẹ cứ nói tiếp đi con nghe đây .

Nhìn thấy vậy mẹ Phuong nghĩ con mình đã thay đổi từ khi có 2 đứa bạn này và vui mừng nói:

-Mẹ muốn các con vào trường Angel của ng đàn ông đó điều tra thông tin về một số việc mẹ nghi ngờ ng đàn bà đó có liên quan đến 1 số vụ ăn trộm thông tin của công ty chúng ta .

Nghe vậy Phuong nhìn 2 con bạn mình thấy tại nó gật đầu thì cùng nhau nói:

-Tụi con sẽ làm mẹ đừng lo lắng.

Tối hôm đó ở Phòng 3 nàng có 1 cuộc họp kín và ng đầu tiên lên tiếng là Lan:

-Các cậu nghĩ từ coi chúng ta như thế này sẽ bị phát hiện ra mất .

Nghe vậy Phuong nghĩ rồi nói:

-Ừm chính xác đâu thể để hình dạng này đc ,tuy rằng tớ lâu rồi ko xuất hiện ở VN nhưng ko thể nói rằng tớ ko bị lộ thêm vào đó chúng ta đều là những ng mà cả thế giới này đều biết vậy giờ phải làm gì đây hứa với mẹ chúng ta rồi đâu thể nuốt lời đc .

Nghe vậy ba nàng hà ta cùng nghĩ cách và Lan tự nhiên ồ lên nói:

-Có rồi

Nghe vậy 2 cô nàng kia lập tức nhìn Lan và đồng thanh nói:

-Cách gì nói nhanh coi Lan

Nghe vậy Lan từ tốn nói trong sự chờ đợi của 2 con bạn mình :

-Thì chúng ta sẽ giả trai,ý tuyệt chứ.

Nghe vậy 2 cô nàng nhà ta bật ngửa trên giường và thốt lên:

-Trời ko lẽ chúng ta phải làm vậy sao

Nghe vậy Lan gật mạnh nói:

-Chỉ có vậy chúng ta mới hoàn thành nhiệm vụ đc thôi bắt đầu nào .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sáng hôm sau trước cổng trường Angel có 3 chàng trai bước vào khiến cho toàn thể học sinh phải ngoái nhìn vì vẻ đẹp trai của họ và các cô nàng mê trai tập trung lại và khiến 3 chàng phải ngạc thờ và 1 trong số đó có 1 chàng trai lên tiếng:

-Xin lỗi các bạn có thể cho mình đi qua ko.

Nghe vậy nhưng đám đông ko chịu dãn ra và hình như còn nhiều hơn trước khiến cho 3 chàng trai này cảm thấy khó chịu vì lúc này đi trên đường đã thấy ánh mắt của các cô gái cứ nhìn mình và 1 chàng trai tự nhiên chồm lên hôn vào má của 1 chàng trai và cười nhẹ với đám học sinh nữ nói:

-Tụi này là của nhau rồi các bạn có thể cho mình đi được chưa.

Nhìn vậy cả đám học sinh nữ nghe vậy thì đầu óc bắt đầu mơ mộng và ko biết họ nghĩ gì mà đồng loạt sịt máu mũi ,đang mừng vì đám nữ sinh đứng sững lại đang định bước đi ,thì một nhóm 3 chàng trai khác chạy những chiếc xe BMW đi vào và 3 chàng bước xuống đi lại và nói:

-Ko ngờ các cậu đẹp trai mà bị gay thật là tiếc quá.

Nghe vậy 3 chàng nhìn lại và giật mình khi thấy họ thì tự động hét lên :

-Là các anh à

Nghe vậy đám đông tự nhiên nhìn và bắt đầu nói xì xào:

-Chết các chàng này rồi tự nhiên đụng vào hoàng tử của trường này

-Ôi tội nghiệp các chàng trai này quá.

-!@#@#\$\$\$%\$\$%\$\$%\$(nhưng lời đó bắt đầu càng nhiều hơn khi thấy tình cảnh trước mắt)

Nghe vậy 3 chàng trai nhà ta vẫn ung dung nhìn 3 chàng trai kia với ánh mắt thách thức ,còn 3 chàng trai kia thì nhìn 3 chàng với 1 ánh mắt khó hiểu và nói:

-Các cậu trong quen lắm

Nghe vậy 3 chàng này có chút bối rối nhưng rất nhanh lấp liếm:

-Các cậu nói gì vậy tụi này còn chưa biết mặt 3 cậu nữa là.

Nhưng 3 chàng trai vẫn nhìn chằm chằm và nói :

-Quen lắm chắc chắc tụi này đã gặp các cậu rồi.

Bỗng 1 chàng trai trong nhóm hoàng tử ồ lên:

-Đúng rồi gương mặt này đã gặp ở sân bay hôm chúng ta đi đón mẹ nè .

Nghe vậy 1 anh chàng trong lãng tử với mái tóc màu vàng nói:

-Ý cậu là mấy con nhỏ đánh đá chúng ta đã gặp ở sân bay hả.

Nghe vậy 1 anh chàng đứng này giờ ko nói gì nhưng nghe nhắc đến 3 con nhỏ kia thì liếc mắt nhìn 3 ng trước mắt nói:

-Nhưng họ là con gái còn đây là con trai nha,hay họ là anh em nhĩ,_tò ra suy nghĩ và rút ngay ra 1 câu kết luận rất logic.

Nhìn 3 chàng trai kia đang bình luận về mình 3 chàng hơi giật mình khi thấy họ nhận ra mình nhưng may ở câu cuối là họ còn nghi ngờ lên chàng trai tóc đen gương mặt lạnh lùng lên tiếng:

-Tụi này ko có quen với những ng các cậu quen giờ có thể cho tụi này đi ko.

Sau đó mặt kệ họ nói gì 3 chàng trai đi qua với thái độ bình thản mặt kệ những ánh mắt soi mói của mọi ng .

Còn 3 chàng trai kia sau khi đứng sững vì có ng ko sợ mình và 1 chàng lên tiếng:

-Quân ,Huy các cậu thấy mấy thằng đó có nét quen nhĩ .

Nghe vậy trong 2 anh chàng đó lên tiếng:

-Lâm cậu nói đúng đó ,rõ ràng là rất giống mấy con nhỏ đó ,mà nhắc đến mấy con nhỏ đó là mình chỉ muốn cho các con nhỏ đó sống ko bằng chết thôi.

Nhìn xa xa 1 chàng giọng lạnh lùng nói (đó ko ai khác chính là Quân nha)

-Ủm nhớ lại mình cũng thấy tức nếu gặp lại tớ sẽ phải trả thù cú giẫm chân tớ .

Nghe vậy 2 chàng trai cười to trước thái độ của Quân ;

-Hà hà ko ngờ công tử lạnh lùng mà cũng có ng đụng vào .

Thấy thái độ của thằng bạn thì Quân bỏ đi với gương mặt lạnh tanh.Đề lại 2 ng đứng đó cười 1 lúc sau thì cũng ung dung bước đi trong ánh mắt của đám nữ sinh dành cho với những hình trái tim có ng còn xịt máu mũi.

Còn 3 chàng trai kia thì đi xa đám ng kia 1 chút thì 1 chàng lên tiếng:

-hú hồn tưởng 3 ng kia biết mình là ai rồi chứ.

Nghe vậy 2 ng kia gật gù và noi:

-Thì tớ cũng xem xui là ai ngờ gặp họ chứ ,mà cũng tại cậu đó Lam nhắc họ chi để giờ thành oan gia rồi.

Đang nói thì 1 chàng tóc đen lên tiếng:

-Nhỏ nhỏ thôi chúng ta đang giả trai đó nhớ giùm cái sử dụng tên giả.

Nghe vậy 2 ng kia nhìn và nói nhỏ:

-Yer sir Lan

Lan nghe vậy bật cười và nói:

-Thôi lên phòng hiệu trưởng thôi ở đây lâu là chết đó,nhớ là đừng lộ sơ hở gì để cho mụ đàn bà đó biết nha.

Sau đó 3 chàng trở lại dáng vẻ lạnh lùng và bước đi.

3 chàng lên văn phòng hiệu trưởng gõ cửa họ thay ngay nét mặt trở thành những chàng trai có vẻ hiền lành nhưng vẫn có nét gì đó lạnh khốc và từ trong văn phòng có tiếng nói của 1 ng phụ nữ mà tụi nó biết rằng đây là ng mà mình phải điều tra:

-Vào đi

Và 2 chàng trai trong số đó vỗ lên vai 1 chàng nói:

-Phuong cậu hãy bình tĩnh nha.

Nghe vậy Phuong mỉm cười nói:

-Ủm tớ sẽ cố nhiệm vụ mà phải ko _nhìn sang 2 ng bạn nở nụ cười nói.

Và tụi nó hít 1 hơi sâu và mở cửa bước vào

Tụi nó vừa mới vào thì thấy một ng phụ nữ 30t nhưng son phấn và thấy tụi nó vào thì nhìn tụi nó với ánh mắt mê trai cực kì ,khiến cho tụi nó rùng mình và nghĩ mình đi học chứ đâu phải vào động hồ ly đâu.

Xong đâu đấy lấy lại vẻ mạnh mẽ Phuong lên tiếng:

-Thưa cô hiệu trưởng chúng em là học sinh mới ạ

Nghe vậy cô hiệu trưởng con nhìn tụi nó đăm đăm nói:

-Lần sau đừng gọi là cô gọi là chị cho thân mật.

Nghe vậy 3 chàng nhìn nhau đưa mắt ý nói:thôi rồi nhiệm vụ này của chúng ta khó yên khi gặp 1 ng như thế này,mà cô ta có gì mà khiến ba Phuong phải bỏ vợ con nhĩ đó là suy nghĩ của 2 ng.

Nhưng 3 nàng phải cố bình thần nói;

-Dạ xin hiệu trưởng nói lớp của tụi em đi ạ

Tụi nó cố tình ko nói chữ chị vì nói xong chắc tụi nó chỉ có thể ới thôi .

Nghe vậy ng phụ nữ đó cười nói:

-Từ nay gọi là chị My nha ,mà các em có triển vọng làm hotboy trường này đấy_nhìn với anh mắt trái tim.

Thấy vậy tụi nó ko nói gì nhưng cùng có suy nghĩ:chết rồi gặp 1 ng mê trai trời ơi khổ cho mình rồi.

Sau đó tụi nó đứng đó cho ng phụ nữ này nhìn ,một lúc sau tụi nó chịu ko đc phải lên tiếng:

-Tụi em học phòng nào ạ.

Nghe vậy ng phụ nữ đó đưa cho 1 tấm bản đồ trường và kèm theo lời nói:

-các em học lớp 10A1 và đây là sơ đồ kí túc xá các em biết rồi đấy trường này yêu cầu học sinh phải ở kí túc xá chắc các em đã nghe.

Tụi nó nói:

-Dạ.

Nghe vậy ng phụ nữ đó nói:

-Thôi các em về kí túc xá sắp xếp đi mai học.

Trước khi ra cửa tụi nó vẫn cảm thấy ánh mắt ng phụ nữ đó nhìn theo làm tụi nó nổi hết da gà và nghĩ:nhiệm vụ tai ác qua hix hix.

3 chàng vừa đi tìm kí túc xá và nhìn sơ đồ thì 1 trong 3 chàng lên tiếng:

-Sao tớ thấy phòng trọ của chúng ta khác nhau vậy .

Nghe vậy 2 chàng kia nhìn lại và nói:

-Ừm sao kì vậy rõ ràng chúng ta đăng kí phòng ở cùng nhau mà.

Nhìn chăm chú vào tờ giấy sơ đồ 3 chàng nhìn nhau nghĩ:thôi chết chúng ta rồi nguy to nếu ai đó biết mình là con gái thì trời và ko nói gì cả 3 chàng nhìn lên trời và than:

-Ông trời đừng oái ăm vậy chứ.

Thật ra thì các nàng nhà ta có thể đổi nhưng sợ gặp lại bà hiệu trưởng mê trai kia và có khi khiến cho bà ta nghi ngờ lên 3 chàng lúc này chỉ có cách kêu trời thôi .

Và sau đó 1 trong 2 chàng trai lên tiếng:

-Giờ ko thể nào thay ôi thôi thì chúng ta cần phải cận thận kéo thân phận thật bị bại lộ thì ko thể giúp mẹ chúng ta vì thế chúng ta sẽ đánh nhanh rút gọn ko để thời gian lâu .

Nghe vậy 2 chàng trai kia gật gù và nói:

-Đứng cố lên vì tương lai phía trước.

Trước phòng 201 ,Thắng nhìn cửa phòng và hít một hơi khi biết mình phải ở với 1 chàng .

Sau khi lấy cam đảm Thắng gõ cửa và 1 ng ra mở Thắng nhìn khuôn mặt trước mắt lắp bắp nói:

-Là cậu à

Thắng đỏ mặt khi nhìn thấy ng trước mặt chỉ mặc 1 chiếc quần đùi,"vì dù giả trai nhưng nhìn vậy ko đỡ mặt mới lạ nhỉ".

Còn ng trước mặt nhìn thấy Thắng như vậy thì nhận ra ng hồi sang gây sự với mình nên nói giọng chọc ghẹo:

-Ko ngờ 1 ng bị gay mà cũng đỏ mặt à

Nghe vậy Thắng tức mình hét lên:

-ai nói cậu tôi bị gay.

Thấy thái độ đó chàng trai kia cười và nói:

-Thì sang ai ôm ấp nhau trước mặt các cô gái kia.

Nghe vậy Thắng đỏ mặt ko phải vì ngượng mà vì tức nha vì ko thể nói đc và Thắng nói:

-Tránh ra cho tôi vào phòng

Nghe vậy chàng trai kia đứng trước cửa nói:

-Phòng này của tôi cậu ko có quyền vào.

Nghe vậy Thắng nhún vai nói:

-Tôi cũng ko thêm nhưng hiệu trưởng sắp xếp cho tôi ở phòng này ,nếu cậu muốn thay đổi thì nói hiệu trưởng đi.

Nghe vậy chàng trai kia nói:

-Ko ngu nên gặp ng mê trai đó đâu.

Nghe vậy Thắng thất vọng vì ko đc chuyển phòng và lê từng bước mệt nhọc vào và” nghĩ ông trời thật biết trên ng ”,sau khi thấy hán ta bỏ vào phòng.

Sau khi nhìn căn phòng Thắng nói:

-Tôi ở giường bên cạnh và cảm cậu sang đó ko là chết với tôi _giọng đe dọa .

Nghe vậy anh chàng kia nói:

-Tùy tôi chả quan tâm .

Sau đó Thắng ngồi xuống giường và chàng kia nên tiếng khi thấy

Thắng ko giới thiệu tên lên nhìn và hỏi:

-Cậu tên gì nói đi để tiện xưng hô ,mình tên Minh Lâm _giọng bình thản

Nghe vậy Thắng chỉ nói 1 câu :

-Thắng.

Lâm nghe vậy thì ngớ ng trước sự thay đổi nhanh chóng vậy ,trước cửa là ng hay cãi nhau khi vào phòng thì trở lên lạnh lùng ,khiến Lâm bất ngờ trước con ng của Thắng .

Phòng 202

Trần Thiên đứng trước cánh phòng nhìn Nhật với ánh mắt muốn khóc nói:

-Cậu tớ ko muốn vào đâu ,ko muốn xa cậu à

Thấy thái độ đó Nhật bật cười và nói:

-Cậu con nít quá đấy.

Nghe Nhật nói vậy Thiên tấm tức nói:

-Cậu ko biết chứ có cậu nam nữ thụ thụ bất thân nha.

Nhật nghe xong ko kìm chế đc nữa bật cười còn to hơn ,cười đến khi chảy nước mắt rồi nhìn Thiên đang tỏ ngạc nhiên và về mặt âm ức nói:

-Trời ai mà giám đưng cậu chắc kẻ đó muốn xuống gặp diêm vương .

Nhìn Nhật với ánh mắt mong đời Thiên nói:

-Hay cậu gõ cửa giúp tớ đi ,tớ run quá à.

Càng nghe Thiên nói Nhật càng muốn bật cười nhưng biết cười thêm nữa là Thiên sẽ giận mình lên nói:

- Ừm để tớ.

Đang định lại gõ cửa thì cách cửa tự động mở và 2 nàng nhà ta nhìn và há hốc miệng ngạc nhiên quá mà và ko hện cả Thiên và anh chàng đó thốt lên ;

- Là cậu à

Xong đó 2 ng đồng thời chỉ vào mặt nhau, nhìn thấy cảnh này Nhật biết là có chuyện nên tìm kẻ chạy trước :

- Thôi mình về phòng nha.

Và trước khi 2 ng kia nói gì Nhật đã phóng với tốc độ 100km/1s mất hút làm cho Thiên vừa định nhìn thì ko có bóng dáng đâu nữa . Còn anh chàng đó thì ngỡ ngàng , sốc quá mà .

Sau đó nhìn nhau với cặp mắt tóe lửa và ng đầu tiên lên tiếng trước dành thế chủ động và nói giọng lạnh nhưng mang đậm vẻ dịu dàng có thể dễ dàng nhận ra đó là giọng con gái nhưng anh chàng này lại rất ngốc ko nhận ra:

- Cậu có thể lẻ sang cho tôi vào ko.

Thiên thấy anh chàng ko chịu xe dịch tự động lách ng đi vào và buông 1 câu :

- Rõ là ng ko lịch sự .

Nghe vậy anh chàng kia tức mình rửa thắm nhưng ko nói gì và nhìn tên trên thẻ học sinh mà Thiên đặt ở trên bàn và nghĩ :Trần Thiên cậu chết với Nam này .

Còn cô nàng nhà ta trước ánh mắt muốn giết ng của Nam thì ung dung dọn dẹp sau đó lấy cuốn sách ra đọc 1 cách rất chi thân nhiên.

Phòng 203 .

Nhật vừa chạy vừa nghĩ tội nghiệp anh chàng kia quá tự nhiên ko ngờ đụng vào Thiên và vừa mở cửa phòng , vừa cười ko may đụng trúng 1 ng vừa nhìn lên Nhật giật mình và chưa kịp nói gì thì anh chàng đó lên tiếng:

- Đụng là gặp ng khủng mà vừa đi vừa cười ko đụng trúng ng khác mới lạ anh chàng bê đê. _giọng lạnh lùng xen một chút chọc ghẹo

Nghe vậy Nhật sau một lúc bất ngờ thì nghe câu đó đầu bốc khói và hét lên:

- Anh kia ko biết anh là ai nhưng ko đc nói ng khác như vậy.

Nghe vậy anh chàng kia cười nhẹ 1 nụ cười thoáng qua và nói:

- Tôi chưa gặp 1 ng nào như cậu ko thèm xin lỗi ng khác khi đụng vào mà lại hét như vậy.

Nhật nghe vậy nhún vai bình thản nói:

- Mắc gì tôi phải xin lỗi cậu khi cậu mắng ***** tôi

Sau đó ko để anh chàng đó nói gì Nhật phóng như bay vào phòng để lại cho chàng trai đó 1 nụ cười dù chỉ thoáng qua nhưng ai nhìn thấy có thể ngạc nhiên vì đối với mọi ng luôn dùng một khuôn mặt lạnh tanh có thể nói là lãnh khốc và nghĩ hừ cậu là ng đầu tiên dám lên tiếng với tôi thú vị đó.

Sau đó anh chàng cũng bước vào phòng ,thấy vậy Nhật lên tiếng đuổi:

- Đây là phòng của tôi cậu vào đây làm gì _giọng gay gắt

Nghe vậy anh chàng kia nói:

- Phòng đây là của tôi à

Nhật nghe xong như sét đánh ngang tai và nhìn ông trời than thầm:

- Mình vừa mới cười Thiên giờ lại đến mình xui quá .

Còn anh chàng kia thì thấy rất thú vị ,vì từ nay cuộc sống ko còn tẻ nhạt nữa .

Sau đó một lúc lâu Nhật lên tiếng:

-cậu tên gì ,tôi xin tự giới thiệu tên tôi là Nhật _nở nụ cười khó ai đoán đc suy nghĩ

Và dĩ nhiên anh chàng kia cũng ko để ý mà nói giọng lạnh lùng như cũ:

-Nhật Quân.

Nghe vậy Nhật nhún vai giọng vui nói:

-Hóa ra tên tôi là tên đệm cậu,vậy mong cậu đừng nhún vào chuyện nào của tôi. _từ cuối mang 1 chút lạnh lùng, nhưng xen vào đó là nụ cười nên Quân ko thể biết nhưng cũng khiến Quân có chút gì đó lạnh xương gáy, nhưng Quân cho là mình bị ảo giác mà thôi.

Tối hôm đấy có 3 cái bóng lên ra khỏi phòng ko 1 ai biết họ sử dụng tuyệt kĩ của 1 ninra bước đi 1 cách nhẹ nhàng rồi khỏi phòng .

Lúc này cả 3 ng đó tập trung trước 1 khu vườn ngồi trước ghế đá nhìn ánh trăng tròn tỏa ra 1 thứ ánh sáng mê hoặc lòng ng và 1 trong số đó nên tiếng :

-Sao mà ai cũng buồn vậy .

Nghe vậy 1 ng mặc 1 bộ quần áo màu trắng tựa như tiên nữ hạ phàm nói;

-Phuong ko biết đâu mình ở với ng mà chúng ta là những anh chàng tốt gặp ở sân bay đó.

Nghe vậy Phuong cũng lên tiếng với 1 nụ cười với sắc áo màu vàng càng khiến nụ cười đó có 1 chút mê hoặc lòng ng :

-Thì tớ cũng có khác gì cậu đâu.

Nghe vậy 2 ng cũng thờ dài và nhìn ng áo đen đang ngồi một bên với vẻ mặt ko thể đoán ra nhưng càng nhìn thì càng khiến lòng ng mê hoặc hỏi:

-Lan còn cậu thì sao.

Nghe vậy Lan nhìn 2 ng bạn mình nở 1 nụ cười có thể ví như tuyết sắc giai nhân nói:

-Mình cũng như các cậu thôi.

Nghe vậy cả 3 nhìn nhau và ng nên tiếng để không khí bớt buồn tẻ:

-Đành chịu thôi chúng ta hứa tìm sự thật cho mẹ của Phuong thì tốt nhất chúng ta phải chịu thôi .

Nghe lời nói từ Lan 2 ng gạt đầu và trong suy nghĩ của họ tình cảm bạn bè ko thay đổi có thể vì bạn bè mà hi sinh như lời thề khi họ kết giao bạn bè.

Sau đó ko ai nói gì chỉ nhìn nhau nhưng trong ánh mắt họ như hiểu rõ lòng nhau.

Và khi mặt trăng chiếu xuống bóng của họ thì Lam nên tiếng:

-Thôi chúng ta về phòng mai chúng ta sẽ phải đi học đó _mang ý giễu cợt nhau.

Và ko ai nói gì những chiếc bóng 1 lần nữa biến mất như họ ko hề tồn tại trong cuộc trò chuyện này giờ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sáng hôm sau, cả 3 chàng đi trên đường đến phòng đi theo sau đương nhiên là nhóm của Quân đi sau ,3 chàng đi nhưng thấy khó chịu định nên tiếng thì Lan đưa ánh mắt nhìn 2 cô bạn mình nói:

”-Đừng có nhiều ng đang nhìn kia hãy nhìn đi”

Đúng như lời Lan khi 2 ng nhìn thì thấy xung quanh các học sinh nữ nhìn bọn nó và bọn hấn bằng ánh mắt say mê kèm theo những ánh mắt hình trái tim .

Tụi nó nhìn vậy cảm giác giống như mình đang vào động hồ ly tinh và bọn nó cũng có suy nghĩ :học sinh trường này giống như bà hiệu trưởng vậy và ko biết sao tụi nó nhìn bọn hấn bằng ánh mắt có phần thông cảm mà có biết đâu trong số bọn hấn có ng thích các cô gái như vậy chứ.

Còn bọn hấn nhận ánh mắt thông cảm của 3 chàng trai kia thì cực kì cảm thấy khó hiểu nhưng nhìn thấy tụi nó đang rùng mình trước ánh mắt của các cô gái thì hiểu ý cho là tụi nó nhất gái.

Bọn nó nhìn các cô gái kia thì có phần khinh thường và Lan và Phuong lạnh lùng bước đi ,thấy vậy Lam tự nhiên đi vào ở giữa và khoát vai 2 ng đặc biệt

là khiến 2 ng đang lạnh lùng tự nhiên nhìn Lam bằng ánh mắt ôn nhu khiến cho cả trường sốc kể cả bọn hấn ,nhưng các học sinh nữ nhìn thấy bọn nó lúc này thì ko nói gì máu mũi cứ tuôn ra .

Nhìn thấy vậy bọn nó nhìn nhau ko nói gì tính ngay bài chuẩn cho nhanh thế là ko nói gì bọn nó đi nhanh về lớp .

Nhưng sự đòi đầu như mong muốn chưa đầy 2' sau bọn nó đã đc các cô gái liệt kê vào danh sách những chàng hotboy xếp sau các hoàng tử của trường.

Khi đến trước cửa lớp lớp bọn nó,nhìn thấy các học sinh nữ nhìn 3 chàng oan gia (bọn hấn), sau với ánh mắt thèm thuồng khiến cho 3 nàng phải rùng mình . Và bọn nó cùng có suy nghĩ:trời ơi các trường này toàn biết thái ko hả trời .

Đúng lúc đó có 1 ông thầy nhìn tụi nó và hỏi:

-Các em là học sinh mới à.

Tụi nó giả bộ hiền lành nói:

-Dạ tụi em là học sinh mới ạ.

Nghe vậy ông thầy nói:

-Đội thầy 1 tý.

Khi ông thầy vào các lớp đó cũng ko im lặng mà vẫn ồn ào,vì bọn học sinh nữ cứ nói :

-Hoàng tử anh chọn em nha _nháy mắt .

-Anh Quân chọn em nè.

Tụi nó ở ngoài nhìn vào với 1 cảm giác khó chịu và nghĩ mình có bị như thế kia ko nhỉ.

Ông thầy sau 1 lúc nói ko đc tức mình hét lên:

-Các em có im lặng ko.

Thế là cả lớp im phăng phắc nhưng ánh mắt vẫn nhìn bọn hấn bằng hình trái tim .

Sau khi thấy cả lớp im ông thầy nói:

-Hôm nay trường của chúng ta có học sinh mới.

Nghe vậy các học sinh nam hỏi:

-Thầy ơi học sinh nữ hả thầy.

Nghe vậy có hsinh nam ngược nên trời câu:

-Ông trời cho hs nữ đừng mê trai nha.

hs nữ nghe vậy định phản bác thì ông thầy nhanh miệng nói:

-Các em học sinh mới vào đi.

Tụi nó nghe vậy thì ung dung bước vào với sự tự tin và hsinh nam thì thất vọng,còn hsinh nữ thì nhìn tụi nó với ánh mắt si mê vì vẻ đẹp trai của tụi nó lúc này .

Ông thầy thông minh nói :

-Các em giới thiệu tên đi _ác tiếng la hét của học sinh nữ.

Đầu tiên là Phương:

-Tớ tên là Thắng,mong mọi ng giúp đỡ _1 nụ cười ảm áp nhưng có vẻ khó gần.

Sau đó đến Lam:

-Tớ tên là Thiên,mong mọi ng giúp đỡ _nụ cười tự nhiên.

Cuối cùng là Lan về mặt lạnh tanh ,khiến ai cũng rùng mình:

-Tớ tên Nhật .

Trong khi đó hsinh nữ định hét nên vì vẻ đẹp trai của tụi nó ,thì Lan nên tiếng:

-Các bạn có thể im lặng cho bọn này giới thiệu ko .

Nghe vậy ai cũng im lặng vì câu nói sắc bén lạnh lùng đó ,còn 2 cô bạn thì biết đó là tính cách lạnh lùng vốn có của Lan mà ,và để mọi ng ko để ý Lam nở 1 nụ cười nói:

-Các bạn mong mọi ng giúp đỡ tụi tớ mới du học về nên ko biết nhiều .(thật ra thì tụi nó chỉ giả bộ thôi tốt nghiệp 3 trường đại học giờ phải học lớp 10 thì chương trình học rất nhẹ thôi).

Nghe vậy h sinh nữ quên ngay thái độ của Lan ,và nhìn tụi nó với hình trái tim .

Còn ông thầy ko biết làm sao với cái lớp này nên nói:

-Nhật em xuống chỗ Quân ngồi nha, Thiên ngồi với Huy, Thắng ngồi với Lâm

Nghe vậy tụi nó nhìn nhau và cùng 1 suy nghĩ:ông trời ác thật .

Tụi nó lê xác xuống bàn ngồi mà trong lòng rủa ông thầy gần chết .Xuống tới bàn Lan nhìn Thiên và nở nụ cười nói:

-Cậu có thể dịch vào trong cho mình ngồi đc ko.

Nghe vậy Thiên đang chỉ bài cho các bạn nữ quay sang cười nói:

-Ừm cậu ngồi đi.

Sau khi ngồi xuống chỗ Lan lấy 1 quyển sách ra và chăm chú đọc mặc kệ các cô gái xuống hỏi han ,khiến cho Thiên có chút khó hiểu .

Về phía Phuong xuống đến chỗ thấy các cô gái đang bao vây Lâm .Thấy các cô gái đang quyến rũ Lâm khiến cho Phuong bật cười ,làm cho mọi ng ngạc nhiên và Lâm nên tiếng:

-Cậu cười gì vậy.

Phuong nhún vai trả lời:

-Ko có gì cậu có thể dịch vào trong cho mình ngồi chứ .

Nghe vậy Lâm dù ko muốn nhưng trước mặt các cô gái thì ko thể làm khác hơn và dịch vào trong .Phuong nhìn thái độ đó thì biết Lâm ko muốn ngồi với mình nhưng ko muốn gây chuyện ngay ngày đầu đi học nên cười ngồi xuống và lôi từ trong túi ra 1 chiếc máy vi tính và ko quan tâm gì nữa cả .

Lan đi sau nhìn 2 con bạn mà buồn cười vì thái độ đó nhưng nó chỉ là 1 thoáng qua nhưng ngay sau đó trở lại 1 khuôn mặt lạnh lùng .

Đi xuống chỗ ngồi và Lan ,nhìn thấy cảnh các cô gái đang quay quanh Quân và Lan ,lắc đầu trước cảnh các cô gái bị làm lơ.

Và Lan nhìn thẳng vào Quân nói:

-Cậu có thể dịch vào trong cho mình ngồi ko.

Quân nhìn và lạnh nhạt nói:

-Ko muốn cậu kiếm chỗ khác ngồi đi.

Lan nhìn thái độ đó thì muốn đấm cho Quân nhưng nhìn lại thấy 2 con bạn đang đưa tay và ra dấu im lặng ,thế là mặc dù ko muốn nhưng

Lan nhò nhẹ nói:

-Cậu có thể cho mình vào trong cũng đc.

Thấy Quân ko nói làm lơ thì Lan định mắng may sao ông thầy kịp nên tiếng:

-Quân cho bạn Nhật ngồi đi .

Thế là Quân ngồi vào trong ,Lan thấy vậy cũng ngồi xuống và ngục xuống bàn ngủ ko thèm nhìn ai nữa .

-Reng.....reng.....

Nghe thấy tiếng báo hiệu giờ ra chơi Lam quay xuống ,hỏi Phuong:

-Thắng đi căn tin ko _sém chút nữa thì Lam đã thốt tên Phurong rồi hú hồn.

Phuong nhìn Lam cười sau đó nói:

-Gọi Nhật dậy đi.

Nghe vậy Lam nhún vai nói:

-Cậu gọi đi.

Sau đó ko ai nói gì Phuong và Lam cùng có suy nghĩ :ai dám gọi lúc Lan dậy cơ chứ .

Sau đó Lam dừng cảm đi xuống và nhẹ nhàng lay Lan và nói:

-Nhật cậu dậy đi.

Lan cự quậy gắt:

-Để cho tớ ngủ coi.

Nghe vậy Quân khó chịu nên tiếng:

-Sao ngủ hoài vậy giống con gái vậy .

Phuong và Lam nghe vậy giật mình ,may lúc đó Lan nghe vậy tỉnh liền và nên tiếng:

-Ê cậu kia tôi là nam nha ,mà lúc nãy hình như cậu cũng là "nữ" hả .

Quân nghe vậy nổi điên khi nghe vậy và hét thẳng vào mặt .Trong khi học sinh nữ nhìn Lan lo lắng ,thì Lan bình tĩnh nhìn vào mắt Quân chờ xem câu nói tiếp theo:

-Cậu nói gì hả thằng kia.

Lan nghe vậy thì nhếch đôi môi sau đó đứng dậy và nói;

-Thì cậu là gay mà .

Sau đó trước khi để Quân nổi điên thì Lan nhanh chân phóng đi .

Còn Phuong và Lam nhìn vậy thốt lên :

-Ko hồ danh là tuyển thủ marathon quốc tế chạy nhanh thật .

Và mặc kệ mọi ng 2 ng cũng đi ra cửa để lại sự thú vị cho bọn hần.

Lam và Phuong nhìn nhau khi ra đến trước cửa lớp và quay sang hỏi nhau:

-Cậu, Nhật đi đâu rồi nhi.

Phuong nhìn Lam cười nói:

-Cậu còn ko biết ...Nhật là chuyên gia chuẩn rồi sao ,đến vận động viên marathon còn gọi cậu ấy là sư phụ nữa kia mà.

2 nàng đều sém chút nữa sử dụng tên con gái của mình rồi và cả 2 nhìn nhau và cười khi biết mình đều có chung suy nghĩ .

Sau khi nói xong 2 ng cùng nhau đi ,để lại mọi ng nghe 2 nàng nói ,mà ko thể nào hết ngạc nhiên ,và để lại cái đầu bốc khói của ai đó dành cho Nhật (Lan) .

Còn 2 nàng kia sau 1 vòng đi kiểm Lan thì ko thấy ,thế là 2 nàng đi xuống căn tin .

Lan sau khi chạy ra khỏi lớp thì nhảy lên 1 cây to và ngồi trên đó nhìn xuống và thấy hết mọi diễn biến xảy ra ,và nhếch môi nói :mọi chuyện sẽ hay đây.

TG:MỌI NG ĐỪNG THẮC MẮC NHA VÌ TRUYỆN NÀY MÌNH VIẾT THEO TRÍ TUỞNG TƯỢNG VÀ HOÀN TOÀN HƯ' CẦU NHA .

Sau khi xem hết mọi chuyện Lan nhảy sang cây khác , và nhảy xuống đất bằng một cú nhảy tuyệt vời .

Lan đi thẳng xuống căn tin vì biết 2 con bạn mình ở đây ,nhưng đang đi thì Lan nhìn thấy 1 khu vườn và đi vào nhìn toàn bộ và thốt lên :

-Đẹp quá .

Thế là ko nói gì Lan đi hết một vòng ,và đang đi thì Lan đột ngột nhớ đến 2 con bạn mình và một lần nữa Lan phóng nhanh với vận tốc 5'(nói trước trường này rộng lớn nha).

Vừa vào đến căn tin ,Lan nhìn và từ từ tiến đến với một khuôn mặt cực kì khó chịu .

Quay lại chỗ bàn Lam và Phuong trước khi Lan đến nha.

Sau khi ngồi vào bàn 2 cô gọi món ăn sau đó bằng tốc độ của ng hành tinh và chiến đấu những món ăn và 1 bàn nhanh chóng ko còn món ăn nào (đừng thắc mắc nha 2 nàng này mà thấy thức ăn là quên luôn xung quanh và trong đó có Lan nha).

Đang ăn thì có 1 nhóm con trai đến và nói:

-Hừ các ng là con gái hay sao mà ăn nhiều vậy .

Nghe vậy 2 ng ngược lên nhìn và ung dung nói:

-Ai là con gái chứ .

1 trong số các chàng trai đó giơ chân lên và chạm vào bàn thức ăn đồ tung tóe ,cũng là lúc Lan vào và nhìn thấy nha.

Lan đến và đứng sau nhìn cảnh đó và nên tiếng bằng giọng lạnh lùng :

-Các cậu làm gì bạn tôi vậy .

Lam thấy Lan vào thì đứng lên chạy lại Lan và chỉ nói :

-Mấy ng này quá đáng lắm nha Nhật họ dám nói 2 chúng tớ là gái, sau đó còn đập vào bàn đồ hết thức ăn rồi.

Và Lan nghe vậy thì cười rộ lên trước khuôn mặt oan ức của Lam ,vì Lan biết một khi ai mà đụng đồ ăn của Lam là thế nào cũng là cảnh này mà ,nhưng Lan ko thể ko cười đc dù chuyện đây xảy ra thường xuyên như cơm bữa (vì họ là con gái mà lại đẹp nữa nên hay xảy ra chuyện này,khác ở chỗ là các nàng con gái thôi) .

Trong khi đó đám ngh kia thì xung máu vì tưởng Lan khiêu khích mình và tiến lại định cho Lan một cú đấm .

Và ngay lúc đó trong khi mọi ng lo sợ (chủ yếu là con gái nha),thì Lan bỗng có linh cảm đc cú đấm và lấy tay túm lấy cổ tay của tên đánh lén mình và quật ngã ra đằng sau bằng 1 đòn nhu đạo hiểm hóc,khiến tên đó bất động nằm ngay dưới đất và thấy sao trên đầu .

Trong khi mọi ng nhìn cảnh tượng đó ồ lên thì Lan tiến lại và nhìn mấy tên gây sự và nhìn vào tên định đánh mình nói:

-Lần sau thấy tụi này tốt nhất tránh xa nha nếu ko tôi sẽ ko tha đâu .

Sau đó nhìn 2 cô bạn mình và ko nói gì họ ung dung tiến ra cửa bằng khuôn mặt như ko có việc gì xảy ra .

Đề lại những lời đồn và bọn hán cũng ngạc nhiên khi thấy tính cách của 3 ng này có cái gì đó khó hiểu ,lúc thì lạnh nhạt lúc thì vui vẻ ,và đặc biệt đó là Nhật chàng trai đó là ng khó hiểu nhất trong nhóm .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Còn các nàng sau khi đi ra khỏi căn tin thì trở về lớp ,và mặc kệ mọi ng trong lớp các nàng chỉ ngồi xuống và ai làm việc ấy .

Phuong đang nhìn vào máy tính ,Lâm đi vào chỗ cùng 1 cô gái thấy Phuong thì hỏi cho có lệ :

-Cậu đang làm gì vậy Thắng .

Phuong đang nhìn vào máy tính và đang tra dữ liệu về ngôi trường ,nên ko để ý câu hỏi của Lâm và đã khiến Lâm từ khuôn mặt đang cười rạng rỡ trở lên đỏ .

Còn Phuong nhìn vào thì thấy 1 nội dung quan trọng thì quay xuống nhìn Lam đang ngồi đọc sách hét lên :

-Nguy to rồi các cậu ơi .

Nghe vậy Lan đang ngực đầu ngu tỉnh dậy nói:

-Cái gì nguy to

Lam cũng ko khá hơn đang nghiên cứu sách nghe vậy làm quỵển sách rơi ngay xuống và ngược nhìn Phuong hỏi:

-Có chuyện gì từ từ nói ,mình đang đọc sách đó ,cậu chưa nghe à khi ng ta đang đọc mà bị mất cảm hứng là chữ bay đi đó nha.

Phuong nghe vậy cũng ko cười dù biết Lam muốn mình bớt căng thẳng .

Lúc này Lam thấy hình như có chuyện gì đó mới khiến Phuong như vậy thì nhìn xung quanh thấy học sinh trong lớp nhìn ,còn Phuong đang chuẩn bị nói thì lập tức nên tiếng:

-Hi cậu lại xem tin gì về các ng mẫu nên có xu hướng nói cho bọn mình biết chứ gì,nhưng cũng để cho mọi ng học chứ hay là mình nói chuyện sau nha.

Nghe vậy lần đầu Phuong ko hiểu nhưng ở những từ cuối đã khiến cho Phuong ngồi xuống sau đó cũng đồng thanh hưởng ứng câu nói của Lan :

-Xin lỗi mọi ng mình có tật hay mê thần tượng cho nên cuồng thông tin nên hay bị như thế _cười biết lỗi .

Lam nghe vậy thì mặc kệ mọi ng chạy lại chỗ Phuong hất trúng tay cô gái đang ngồi cùng Lâm .

-Cái gì cậu quá đánh nha Thắng ,cậu biết mình đang nghiên cứu sách ko .

Nghe vậy Phuong biết ngay là Lam đánh giờ thủ đoạn mẽ neho mình nên cũng hòa theo nói:

-Biết nhưng yên tâm đi chút nữa là đến giờ ăn cậu sẽ lấy lại đc tinh thần chứ gì.

Lam nhìn ánh mắt gian manh của Phuong thì biết ngay là Phuong đang trêu mình ,nên tức quá ko biết nói gì chỉ nói 1 câu:

-Lần này coi như cậu thắng lần sau ko có nữa đâu.

Phuong thấy thái độ của Lam thì bật cười vui vẻ kể cả Lan ng lạnh lùng nữa khiến ai nhìn cũng ngạc nhiên ,và có ng nghĩ họ là gay .

Đang vui vẻ trước việc mình đã khiến cho 2 ng bạn mình cười Lam đang định xuống chỗ mình ngồi thì có một tiếng nói giọng chảnh chọe nói:

-Cậu kia ko biết thân mà đụng trúng tôi hả .

Cả 3 nàng nghe giọng nói ấy thì đều nhìn ng nói và họ ngạc nhiên khi thấy cô gái này bôi nhiều phấn son nhưng công nhận cũng đẹp .

Và Lam nhà ta thì vốn bản tính hiền lương (giả bộ thôi nha)nên nói:

-Xin lỗi bạn nha mình lỡ đụng trúng bạn.

Nghe vậy cô gái kia quyết ko bỏ qua và nói:

-ê bộ xin lỗi là xong hả.

Thấy vậy Phuong tức mình trước cô gái này nên buông ngay một câu ,quả thật gây sốc :

-Ng ta đã xin lỗi rồi thì bỏ qua đi chứ ng đẹp son phấn.

Cô gái kia nghe vậy thì nhìn Lâm nói:

-Anh ,cậu ta nói em như vậy kia có tức ko.

Lâm nghe ng yêu nói vậy thì nhìn Phuong nói:

-Thắng cậu quá đáng rồi đó.

Phuong nhìn vậy thì nói:

- Ừm thì cho vậy đi tôi đây ko muốn gây chuyện .

Còn cô gái nghe vậy thì đầu chịu bỏ qua nói tiếp:

- Tôi nghi ngờ các cậu là gay nha.

Lan lúc này cũng ko thể im đc khi thấy chuyện này khi nhìn Lam gần như muốn khóc và hét lên:

- Cảm ơn nhưng tôi nghĩ là cô nên để ý mình kia chưa chắc gì giữ đc ng yêu đâu ,chớ lo cho tụi này có phải gay ko nhé cô gái son phấn.

Sau đó Lan đứng lên và đi ra cửa 2 cô bạn thấy vậy thì cũng đi theo.

Còn trong lớp thì Huy nhìn Lâm nói:

- Cậu coi ng yêu cậu đi tốt nhất là đừng để chuyện này xảy ra nữa.

Nói xong câu đó chính Huy cũng ngạc nhiên vì mình nhưng ko hiểu sao trước sự vui vẻ của Thắng thì Huy vui ,nhưng khi thấy vẻ mặt sắp khóc thì lại bức rứt khó chịu ở trong lòng .Hay mình cũng là GAY nghĩ chắc ko đâu .Huy cười trước suy nghĩ hơi có phần ngốc của mình.

Còn ở trong lớp Lâm nghe Huy nói vậy thì tỏ ra khó chịu và nói:

- Cậu sao bình mẩy thằng kia dữ vậy ,dở rành là bọn nó sai trước mà .

Nghe vậy Huy gạt mình thoát khỏi suy nghĩ và cười nhẹ nhìn Lâm nói:

- Tớ cũng ko hiểu nổi tớ nữa là .

Quân lúc này mới nói ,dù nãy giờ xem hết màn kịch của 2 bạn thân :

- Tớ thấy cậu nên đi bác sĩ kiểm tra đi

Huy và Lâm nghe vậy thì nhìn Quân đang ngồi nhẩn tin :

- Cậu nói vậy là sao _Huy nên tiếng.

Quân đang nhẩn tin thì ngược lên nói:

- Mình nói vậy vì mình nghi vấn đề giới tính của cậu đó.

Nghe vậy Lâm cười to ,còn Huy thì giận quá hét lên :

- Quân cấm cậu nói vậy .Lo mà nhẩn tin cho ng yêu đi.

Nghe xong câu này các bạn nữ trong lớp đều có chung suy nghĩ:cái gì Quân có ng yêu ,cô gái nào dám cướp hoàng tử của tụi tôi ,quyết ko tha.

Nghe vậy Quân và Lâm ko nói gì thêm nữa.

Quay sang các nàng sau khi rời lớp họ nên sân thượng ,sau khi nên sân thượng các nàng khóa trái cửa phòng có ai đó nghe lén nội dung cuộc nói chuyện .

Lan lúc này mới trở lại con ng bình thường nhưng rất nghiêm túc hỏi:

- Phương lúc nãy có chuyện gì vậy.

Phương trở lại chức danh ng đưa nội dung :

- Mình nghe nói có 1 chuyện xảy ra mẹ mình nói:"Ồ khuôn viên trường chúng ta buổi tối thường hay xuất hiện hiện tượng lạ vd như tiếng khóc của ng con gái ,có ng còn thấy bóng nữa" mẹ tớ nói muốn chúng ta đến khu đó xem sao và điều tra những điều đó.

Lam nghe vậy thì rùng mình nói:

- Hà mà ko tớ ko tham gia đâu.

Lan thì suy nghĩ và cuối cùng đưa ra quyết định:

- Ko muốn cũng phải làm thôi ,tớ quyết định tối nay chúng ta sẽ hành động.

Nghe vậy Lam mặt mếu nhìn Lan nói:

-Cậu biết sợ ma nha đừng dọa tớ.

Lan nghe vậy thì nhìn Lam và nói:

-Yên tâm tụi này sẽ bảo vệ cậu ,có ai ngờ thư kí của nhóm TAM CÔ NUỜNG mà sợ ma .

Nói xong Phuong và Lan cười trước vẻ mặt khổ sở của Lam.

Sau khi cười xong Lan nhìn 2 ng bạn nghiêm túc nói:

-Các cậu hãy cẩn thận ko thì lộ thân phận đó .Thôi chúng ta quay về lớp thôi .

Nói xong các nàng đứng dậy và mở cửa bước ra với khuôn mặt bình thản.

Sau khi học xong ,các nàng nhà ta bước vào phòng ,Phuong đang định đi thay đồ thì Lâm cũng bước vào theo khiến cho Phuong ngớ ng .

-Cậu làm sao vậy _quơ tay trước mặt Phuong

-Sao cậu vào đ....â...y_ Phuong ấp úng , mặt đỏ như cà chua

-Thì thay đồ – Lâm thản nhiên đáp.

-Sao cậu lại thay ở đây – Phuong hỏi

-Không thay ở đây chẳng lẽ thay ở đâu , xì còn cậu không định thay đồ à . Cần tớ thay giúp không ? – Lâm nói với bộ dạng vô cùng đều

-Áy không cần đâu ,Cậu ra ngoài cho tớ thay đi nha . Tớ chỉ muốn thay đồ một mình thôi ,thông cảm _Phuong nói . Không để Lâm kịp nói gì Phuong đã đẩy Lâm ra ngoài và đóng cửa cái “Rầm” .

Lâm thì bực bội , trước giờ đâu có ai dám vậy với cậu đâu chứ . Đồ thẳng nhóc đáng ghét hừ . Mặc kệ ko thèm để ý.

Lâm sửa soạn quần áo mặc ở nhà , nhìn cậu lúc này rất handsome nha nói vọng vào phòng tắm:

-Tớ xuống nhà ăn trước cậu thay đồ nhanh lên ,lê mê như con gái ý .

Nghe vậy Phuong nghĩ:”đúng là già trai khó thật nhưng vì nhiệm vụ cố lên”

Và Phuong nói vọng ra :

-Cậu đi trước đi ,tớ sang chỗ bạn tớ nữa .

Lâm ghét nhất phải đợi lâu vì vậy cậu không đợi ai bao giờ nên nghe vậy thì bỏ đi .

Phuong nghe thấy tiếng đóng cửa thì mở ra và thở phào nói nhỏ:

-Hú hồn sém chút nữa thì lộ rồi .May quá .

Tại phòng của Lam

Lam bước vào phòng đang định đi tắm thì Huy bước vào hỏi:

-Lúc này cậu có sao ko

Lam thì ngây ngô nhìn ko hiểu câu hỏi của Huy .

Huy nhìn vậy thì mỉm cười trước thái độ của Lam và hỏi:

-Thì vụ xảy ra trong lớp ý .

Nghe vậy Lam hiểu cười nhẹ:

-Tớ ko sao.

Huy nghe vậy thì đi lại xoa đầu Lam nói:

-Lần sau có chuyện như vậy thì nhờ tớ giúp cho.

Với bản tính ngây thơ nên nhìn Huy cười vô tư nói:

- Cảm ơn cậu nha _nhảy lên ôm vai Huy .

Huy lúc này hồn lên mây nghĩ ;trời ơi cậu dễ thương quá ,nếu là con gái thì tốt rồi ,nhưng cậu là con trai .Ôi ko mình biến thái quá đi.

Huy nghĩ xong rùng mình và xô nhẹ Lam ra ,và cười nói:

- Thôi cậu đi tắm với tớ đi.

Nghe vậy Lam dù ngây thơ nhưng vẫn biết mình đang giả nam nên nhìn Huy nói:

- Cậu tắm trước đi mình nghĩ chút ,rồi tắm sau.

Huy lúc này vẫn chưa thoát khỏi suy nghĩ nên gật đầu đi vào phòng tắm .

Còn Lam ở ngoài thì thở dài nghĩkhó quá sớm chút nữa thì lộ rồi .Cảm ơn ông trời.

Sau khi Huy tắm xong đi ra ,Lam nhìn thấy Huy mặc quần Sọc ko mặc áo ,khiến Lam đỏ mặt chạy nhanh vào phòng tắm .

Còn Huy nhìn vậy thì nghĩcậu có lúc giống con gái lắm . Và Huy nói vọng vào phòng tắm:

- Nhanh đi tớ với cậu xuống nhà ăn.

Lam đang nhớ cảnh Huy ko mặc áo nhìn thấy thân hình Huy khiến

Lam đỏ mặt .Nghe Huy hỏi Lam dứt khỏi suy nghĩ nói:

- Cậu cứ đi trước đi mình đợi bạn mình sang rồi.

Tại phòng của Lan

Sau khi vào phòng Lan buông mình nằm xuống giường và nói:

-Mệt quá ,chả muốn đi học chút nào.

Quân vừa đi vào nghe vậy nên tiếng trêu chọc :

- Vậy thì cậu đừng đi học.

Lan nghe thấy giọng nói của Quân thì lạnh nhạt nói:

-Tớ muốn nói sao là chuyện của tớ ko cần cậu nhận xét.

Nghe vậy Quân gật mình nghĩ thầmsao mình lại nói nhiều vậy đó đầu là bản tính của mình .Và Quân ko nói gì đi vào phòng tắm .

Lan thấy vậy cũng ko nói gì .

Sau khi Quân đi ra Lan đi nhanh vào phòng tắm ,ở phòng tắm Lan nghe Quân gọi điện cho ai đó và qua cuộc điện thoại Lan biết Quân đang rủ ng yêu đi ăn .Và Lan nghĩmặc kệ đầu liên quan gì đến mình .

Sau khi tắm xong Lan đi ra và trong phòng ko có ai .Lan đang định mở cửa đi rủ 2 con bạn , thì đúng lúc đó có tiếng 2 cô bạn mình thế là mở cửa đi cùng 2 cô bạn quên luôn chuyện lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ba nàng nhà ta thì ko đề ý ,nhưng ai ngờ 3 nàng kia nhìn theo và nói:

-Ồ công chúa Thử và Tuyết kia . _Thoa nên tiếng.

-@!@#\$%^&'(lời đồn cứ thể phát sinh.)

Còn ba nàng nhà ta thì ôi thôi nghe vậy thì muốn cười ,nhưng ba nàng nhà ta đều phải nín cười ,khi thấy đám nam sinh đang nhìn mình bằng ánh mắt ghen tỵ ,giết ng cái nào cũng có .

Và ko đợi thêm 3 nàng nhà ta ,đồng loạt nhìn 3 cô gái trước mặt nói:

-Các cậu ngồi xuống đi .,

Nghe 3 chàng trước mặt đồng ý 3 nàng đều cười vui vẻ ngồi xuống ,và cô gái tóc vàng nên tiếng:

-Cảm ơn các cậu.

Nghe vậy Lam lúc này định nói gì đó ,nhưng may Phuong biết nếu Lam mà nói ra đảm bảo với tính cách vô tư trong lời nói, sẽ khiến cho ng khác nghi ngờ là con gái .

Và Phuong nên tiếng với nụ cười :

-Cậu ăn đi Thiên ,các món cậu thích nè . _Phuong đưa các món ra trước mặt Lam ,và ko nói gì Lam nhìn thấy thức ăn là ko cần nhìn xuống các món ăn ,và nhiệt tình ăn một cách vui vẻ

Sau đó nhìn 3 cô nàng ngồi trước mặt hỏi :

-Các bạn tên gì vậy.

Nghe vậy 3 nàng vui mừng vì 1 trong 3 chàng hỏi thế là 1 cô gái tóc ngắn nhuộm vàng trong nhìn rất dễ thương nói:

-Tớ tên Thu ,còn cô gái tóc vàng này mà lên tiếng lúc này là Hoa ,còn cô gái này là Thoa ,cả 3 chúng tớ là bạn.

Phuong nghe vậy cười nói:

-À chắc các cậu biết tên tụi này rồi nhỉ ,chắc ko cần giới thiệu nhỉ.

Nghe vậy 3 nàng gật đầu cười duyên nói:

-Dạ tụi em biết rồi ,tụi anh mới đến nhưng đã nổi tiếng cả trường đều biết ý chứ.

Lan và Phuong nghe vậy thì nghĩ chắc tụi này mà đi đến đâu ko nổi .Còn riêng Lam đang ăn rất nhiệt tình ko nghe thấy những lời kia nên ko nghĩ gì cả .

Thế là 6 ng vừa ăn uống vui vẻ nói chuyện thì bọn hấn vào đi theo Quân và Lâm là 2 cô gái rất xinh đẹp ,riêng Huy ở giữa vẫn giữ nụ cười với những ng xung quanh .

Thế là những lời đồn 1 lần nữa nổi lên :

-Ê ng đi với anh Quân và Lâm là công chúa kia ,ghét quá đi .

-Cậu họ đều là trai tài gái sắc yêu nhau đâu có gì lạ đâu.

-!@!##@#%\$%\$%\$%^%^%^^(lời đồn cứ thế tăng lên ko ngừng nghỉ).

Ba nàng nhà ta thì ko để ý ,nhưng ai ngờ 3 nàng kia nhìn theo và nói:

-Ồ công chúa Thu và Tuyết kia . _Thoa nên tiếng.

-Ghen tỵ quá đi dc đi với hoàng tử của chúng ta kia. _Thu nên tiếng.

Hoa nhìn thấy 2 bạn mình trước mặt 3 chàng mà nói vậy thì đưa tay cầm tay áo nói nhỏ:

-Chúng ta đang ngồi với 3 chàng đẹp trai cũng ko kém đâu .

3 nàng nhà ta đều nghe thấy nhưng ko nói gì chỉ nghĩ con gái mà mê sắc quá ,chả bù cho mình .

Đang ăn Lam nghe thấy tiếng của Huy :

-Thiên cậu cũng ăn ở đây à .

Đang ăn ngòm ngoàm nghe vậy Lam ngước nên nói:

-Cậu hà ngồi xuống ăn cho vui.

Nghe vậy 2 nàng nhà ta nhìn nhau nói:thôi chết Lam ăn thì ko biết trời đất là gì ,và chưa kịp nên tiếng thì Lam đã rù Huy rồi ,mà rù Huy thì ko phải
(mình lại phải ngồi với ng mình ghét cái ghét đáng sao(ở đây là Quân và Lâm nha))

Còn riêng Huy nhìn thấy thái độ ăn dễ thương của Thiên thì nhìn chăm chăm ,khiến cho 2 cô nàng Phương và Lan vừa dứt khỏi suy nghĩ một lần nữa lại phải suy nghĩ :chết cha ko phải tên này lại thích Lam chứ(trong hình dáng con trai nha) thôi rồi nguy to .

Và sau đó nhìn 2 ng kia ở đây là Quân và Lâm mở miệng:

-Các cậu muốn thì ngồi đi .

Nghe vậy Quân nói:

-Đc thôi .

Lan lúc này mới đứng nên nói:

-Các cậu đi thôi .

Nghe vậy Lam đang ăn nhìn đĩa thức ăn quan tâm nói:

-Nhật cậu chưa ăn gì mà.

Phương lúc này cũng nên tiếng trả lời thai:

-Chắc Nhật khó chịu muốn về phòng nghỉ đó mà.

Lam nghe vậy thì nhìn món ăn với ánh mắt tiếc nuối nhưng lo lắng cho

Lan ,nên đành chia tay món ăn ,nhìn mọi ng trong bàn nói:

-Thôi mọi ng ăn đi nha.

Nói xong chạy theo Lan đã đi ,nhìn vậy Phương cũng nói:

-Chúc mọi ng ăn vui về tụi này về phòng trước.

Rồi tiêu sái bước đi theo 2 con bạn của mình.

Các nàng sau khi rời nhà ăn ,các nàng nhà ta đi về khu vực kí túc xá .Đứng trước cửa phòng Lan nên tiếng:

-Các cậu chuẩn bị đi tối nay chúng ta sẽ hành động .

Sau đó chưa đề 2 ng bạn nên tiếng Lan vỗ vai Phương nói:

-Tiện thể cậu tìm sơ đồ về ngôi trường này luôn .

Phương nghe vậy thì cười gật đầu nói:

-Ừm tớ biết rồi .

Còn riêng Lam nghe vậy thì rùng mình nên tiếng, khi thấy Lan đã ngừng nói :

-Nhật cậu có thể miễn cho mình vụ này ko ,ng ta vốn sợ ma mà ,đi nha Nhật _nhìn Lan với ánh mắt thơ ngây giống cún con .

(các nàng nhà ta giờ đã quen sử dụng tên giả rồi nha ,nên các nàng nhà ta giờ rất tự nhiên trong xưng hô tên rồi nha).

Lan nghe vậy vỗ đầu Lam nói:

-Yên tâm mình sẽ bảo vệ cậu mà ,với lại bây giờ cậu khác xưa rồi nha ,dù gì cậu cũng có võ mà ,không ai làm gì cậu đâu .

Lam nghe vậy thì mặt mếu nói:

-Cậu đó là ma ,mà là ma thì làm gì tớ đánh nhau đc ,dù võ công có giỏi nhưng ng ta sợ ma nha .

Phương nhìn vậy thì lắc đầu nhìn cảnh tượng trước mắt và lên tiếng cứu nguy cho Lan :

-Tớ đảm bảo với cậu là ko có gì đâu ,yên tâm đi .

Nghe vậy Lam nhìn Phương thắc mắc hỏi :

-Sao cậu biết .

Phương thờ ơ trả lời :

-Tớ đoán vậy .

Sau đó Lan nhìn Lam và nhắc nhở :

-Cậu hãy cẩn thận Huy đó hình như hắn ta đang để ý cậu đó .

Lam nghe vậy giật mình nhưng vẫn gật đầu nói:

-Hả thật hả .

Phương và Lan nghe vậy thì bật cười sau đó ai đi về phòng ng đó .

Ở trong phòng ,tuy khác phòng nhưng mỗi cô nàng chúng ta đều nằm ngủ chuẩn bị cho một đêm phiêu lưu.

Đúng 1 h các nàng nhà ta hé mắt nhìn bọn hắn và thấy rằng bọn hắn đều ngủ .Các nàng nhà ta nhẹ nhàng ngồi dậy nhìn đồng hồ và ko nói gì ,các nàng nhà ta đồng loạt khoát nên ng bộ áo choàng màu đen.

Sau đó các nàng nhà ta nhìn xung quanh và thấy cửa sổ mở ra ,các nàng mỉm cười trong bóng tối .Và nhẹ nhàng nhìn lại căn phòng và đi lại cửa sổ thì triển võ công nhảy 1 cú xuống đất (từ lầu 3 xuống nha).

(Các nàng nhà ta ngồi ở trên cây nhìn xuống khu vườn trường ,đừng thắc mắc tại sao các nàng nhà ta mới chuyển trường mà biết trường này nha vì Phương đã lấy dc sơ đồ của trường nha .)

Các nàng nhà ta ngồi trên cây ko 1 tiếng động .Thì từ xa có 1 bóng ng xuất hiện ,khiến cho các nàng nhà ta chú ý ,riêng Lam tuy sợ nhưng đã là nhiệm vụ thì tuyệt đối ko vì sợ hãi mà Lam ko dám đổi mặt nha ,vì thế 3 nàng im lặng nhìn cái bóng ở xa đó .

Cái bóng đó đi đến từng bước trong bóng tối ,đang quan sát cái bóng đó thì từ xa xuất hiện thêm một cái bóng nữa ,làm cho 3 nàng nhà ta có một ý tưởng khá thú vị mà cũng rủ bạn đi theo nữa hả trời ,ma cũng ham vui .Các nàng nhà ta muốn phá nên cười nhưng ko thể cười với suy nghĩ lúc này dc .

Còn 2 cái bóng đó đi đến và ngồi xuống ghế có bàn trong vườn ,lúc này các nàng nhà ta có cùng suy nghĩ :ko phải là ma ,mà là con ma như lời đồn .Riêng Lan thì nghĩ tưởng có ma mình sẽ đi tìm hiểu con ma đó như thế nào , thất vọng quá đi . _Lan ngồi trên cây về mặt buồn .

Ở dưới 1 trong 2 cái bóng nên tiếng :

-Anh giải quyết chuyện ly hôn như thế nào rồi _giọng nữ dịu nịu .

Giọng một ng đàn ông nên tiếng:

-Em à từ từ anh sẽ nghĩ cách mà em yêu.

-Anh lại nói vậy ,lần nào em hỏi thì anh cũng trả lời vậy _khóc.

Ng đàn ông đó ôm cái bóng đó nói:

-Yên tâm anh sẽ giải quyết sớm mà .

Ở trên cây Phương hồi đầu nghe ko chú ý lắm, đang định bỏ về thì nghe tiếng ng đàn ông thì nghe quen quen ,và ko nói gì nhìn xuống và giật mình khi biết ng đó là bố mình và ng phụ nữ mà ba mình ngoại tình là hiệu trưởng trường .Nhìn và nghe thấy những hình ảnh đó

Phương ko thể nghe nữa bay đi .Nhìn thấy vậy Lan và Lam nhìn nhau khi thấy thái độ lạ của Phương thì cũng rời đi .

Sau khi rời đi các nàng nhà ta nhảy lên nóc nhà ,và họ ko nói chuyện gì cả ,vì 2 nàng tôn trọng suy nghĩ của Phương .Nhưng khi thấy

Phương nước mắt chảy ra 2 nàng nhà ta lúc này mới ôm Phương nói :

-Cậu đừng buồn còn tụi tớ nè .

Phương khóc trên vai 2 con bạn nghe vậy lau nước mắt, nhìn 2 bạn mình nói:

-Ủm tớ sẽ ko khóc vì tớ biết các cậu luôn ở bên tớ .

Nhưng Phuong nói nhưng nước mắt cũng ko ngừng mà cứ tuôn rơi ,khiến 2 Lan và Lam nhìn nhau ko biết làm sao .

Một lúc sau Phuong sau khi khóc 1 hồi thì ko khóc nữa ,và nhìn 2 bạn mình đang an ủi mình nãy giờ nói:

-Cảm ơn 2 cậu nha .

Nghe vậy 2 nàng nhà ta thở phào nhẹ nhõm vì biết Phuong đã bình tĩnh thoải mái rồi và nói:

-Thôi chúng ta về phòng thôi.

Phuong nghe vậy thì biết các bạn mình sợ mình buồn nên ko nói lại chuyện lúc nãy xảy ra ,vì thế Phuong nhìn 2 con bạn mình nói:

-Các cậu biết ng mà ba mình ngoại tình là ai rồi nhì ,đó là hiệu trưởng trường này ,vậy giờ chúng ta sẽ làm sao.

Lan lúc này nên tiếng giọng nghiêm túc cực kì :

-Chúng ta sẽ điều tra những vụ việc trước tiên là về hiệu trưởng trường này ,vì có câu biết ng biết ta trăm trận trăm thắng mà đúng ko các cậu .

Nghe vậy 2 ng gật đầu khi nghe Lan nói vậy .

Và Lam lúc này nổi hứng nhìn 2 con bạn mình nói:

-Ê hay chúng ta dọa ma đi ,dù sao thông tin khu vườn này có ma rồi thì giờ chúng ta cứ thể chơi đi ,đảm bảo 2 con ng kia sợ cho vui .

Nghe vậy Phuong và Lan nhìn nhau sau đó nhìn Lam nói:

-Trời ý hay ,nhưng mà cậu sợ ma mà sao giờ lại đi nghĩ trò này vậy .

Lam nghe 2 con bạn mình khen đang cười vui vẻ thì ,nghe câu sau từ thiên đường rót địa ngục vì thế Lam nói:

-Các cậu quá đáng mà ,ghét các cậu ghê.

Lan và Phuong bật cười trước vẻ mặt hờn dỗi của Lan ,sau đó Lan cũng cười vì thấy 2 ng bạn mình cười .

Sau đó 3 nàng nhà ta nhảy xuống và thay vì về phòng các nàng nhà ta lại đi về khu vườn lúc nãy .Tại đây các nàng nhà ta nhìn thấy ba của

Phuong đang ôm hôn hiệu trưởng ,nhưng Phuong vì sử nghiệp chọc ghẹo của nhóm mà ko bỏ đi thay vào đó là bắt đầu bày trò .

Trước tiên Lam đến trước cầu dao điện gần thiết bị có thể sập điện ,mà sau khi làm xong nếu muốn tìm kiếm sự thật thì còn lâu mới biết ,nó có thể ngắt điện tùy ý (sáng chế mới của Lan)

Phuong thì có nhiệm vụ tạo màn khói ,quá máy tạo khói nhưng phải tìm địa điểm để con ma mà Lan cho xuất hiện 1 cách hoàng tráng .

Lan thì để 1 máy nhỏ dạng máy chiếu để con ma có thể xuất hiện .Sau khi xong rồi ba nàng nhà ta đưa ám hiệu rồi nở 1 nụ cười man rợ kèm theo 1 nụ cười vui vẻ vì có trò hay để coi .

3 nàng nhà ta nhảy lên cây ,nãy giờ họ chuẩn bị ở cách đó 2m nhưng cái cặp kia cũng ko biết .(lo âu yếm nhau ko mà)

Ở trên cây ,ba nàng nhà ta bắt đầu trò chơi ,đầu tiên Lam tắt điện bằng điều khiển và 3 nàng nhìn phản ứng ngạc nhiên của cái cặp kia đã khiến ba nàng nhà ta thú vị .

Còn riêng cặp kia sau khi cúp điện lúc này có chút ngạc nhiên nhưng ban đêm thì sẽ khiến cho họ có thể làm việc xấu ,cho nên họ mặc kệ và tiếp tục hôn,khiến 3 nàng nhà ta thất vọng nhưng họ tự nhiên bật cười cùng 1 suy nghĩ :trò hay giờ mới bắt đầu ,chờ xem _3 nàng cười .

Sau đó Phuong bật điều khiển 1 màn khói bắt đầu hiện ra như 1 màn sương mù và Lan bắt đầu mở máy chiếu 1 con ma tóc dài mặt lúc ẩn lúc hiện nhưng là 1 con ma nữ rất xinh đẹp .Sau đó các nàng nhà ta chăm chú nhìn màn hay.

Hai người kia đang hôn nhau thì tự nhiên lạnh xương sống nhìn và thấy cảnh đó ,hiệu trưởng nhìn cảnh đó xém chút nữa hét lên ,nhưng ba Phuong kịp bịt miệng nói :

-Im lặng chắc là trò chơi thôi ,ko phải em tạo ra lời đồn có ma sao.

Sau khi ba Phuong nói xong hiệu trưởng lắc đầu và nói:

-Em chỉ bịa thôi chứ có làm máy trò này đâu.

Nghe vậy trên cây 3 nàng nhà ta tìm ra thủ phạm của tình đồn có ma và họ nghĩ :Thú vị vừa có trò hay coi vừa điều tra đc .Và ko nói gì 3 nàng nhà ta tự dung đều nở 1 nụ cười.

Còn ba Phương nghe vậy thì tiến lại gần và đung con ma đó ,nhưng nó biến mất như chưa hề tồn tại ,khiến cho Ba Phương giật mình còn hiệu trưởng nhìn thấy vậy đã xấu rồi .

Lan ở trên cây tự dưng nở nụ cười quái dị ,và lấy từ trong túi ra 1 ra 1 cái điều khiển nhỏ bấm có 1 giọng nói như cô gái chết oan xuất hiện ở con ma :

-Tôi khổ quá ,ai cứu tôi với ,tự dưng chỗ tôi trú mà có cảnh hôn nhauhuhuhu

-Hay tôi kéo 2 ng xuống âm phủ nha _con ma dơ tay lên như muốn kéo ng khiến cho ba Phương run run sợ hãi và chạy lại bề hiệu trưởng chạy mất dép .

Còn ở trên cây 3 nàng nhà ta nhìn thấy họ đi xa ,lúc này mới bật cười .

Lam sau khi cười xong thắc mắc :

-Ê con ma sao biết nói chuyện vậy.

Lan vừa thu dọn chiến trường vừa nói:

-Các cậu dọn đi .

Và 3 nàng nhà ta dọn dẹp và Lan nói tiếp:

-Thật ra thì mình mới cài tiến máy tạo hình ảnh có tiếng nói thêm thôi mà.

Nghe Lan nói vậy Lam và Phương cười và gật đầu nói:

-À đúng là ng giỏi về chế tạo nhĩ .

Sau đó 3 nàng nhà ta đồng thanh cười to khi nhớ lại cảnh lúc nãy.

Đang cười thì Lam giật mình khi nhìn đồng hồ và nói:

-Chết rồi các cậu 2h rồi.

Nghe vậy 3 nàng nhà ta một lần nữa phóng đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Sau khi về phòng các nàng nhà ta lăn ra ngủ ,bỗng có tiếng :

-RengReng.....Reng.....

Và tuy là các nàng nhà ta ko ở cùng phòng nhưng đều có chung 1 hành động :

-Á.....Áchết rồi trẻ học mất.

Thế là 3 nàng nhà ta đang định thay đồ luôn ,nhưng may lúc đó các nàng nhà ta nhớ tới mình đang làm gì ,cũng đúng lúc ấy các nàng nhà ta nhìn xuống dưới (vì các nàng ở trên gác nha) và giật mình khi thấy bọn hấn đang nhìn .Thế là ko nói gì các nàng nhà ta chọn quần áo và phóng xuống chạy vào phòng tắm ,còn bọn hấn thì cũng cùng lời nói:

-Nhanh nên gần trễ rồi ,mà con trai với nhau cần gì phải giữ kè thay luôn cũng dc mà .

Sau đó bọn hấn cùng suy nghĩ :Lạ thật .

Còn trong phòng tắm các nàng đang thay đồ và nghĩ í đúng là đồ biến thái (trời các nàng quên mình đang giả nam trang luôn rồi nên mới mắng ng ta như vậy)

Huy đứng chờ Thiên lâu quá nên nói :

-Cậu nhanh đi ,mình đi trước nha .

Còn 2 chàng kia thì bỏ đi từ lâu rồi .

Các nàng nhà ta vừa vào lớp thì nghe những lời đồn như sau :

-Ê các cậu nghe chưa hôm qua hiệu trưởng trường gặp ma ý .

-Ở đâu _một ng khác nghe vậy hỏi .

-Ở vườn trường mình ý .

-Cứ thế lời đồn cứ thế tăng lên và trong trường và cả trường đều biết .

Còn ba nàng nhà ta nghe vậy thì cười trong lòng và nghĩ :hay thật mới đó mà đã có thông tin rồi ,và các nàng nhà ta xuống đến bàn ngồi .Lan và Phuong thì ko nói gì nằm nện bàn ngủ luôn vì mệt quá mà .

Còn Lam đến bàn thì Huy nên tiếng hỏi :

-Sao cậu chuẩn bị lâu thế .

Nghe vậy Lam cười nói :

-Ở thi ở nhà tớ cũng vậy mà _cười trừ và nghĩ ng ta còn phải hóa trang nữa mà ,hà chán quá .

Sau đó ngồi xuống nhìn lên thấy cảnh các nàng đang quay quanh bàn của 2 con bạn mình ,còn Huy cũng nhìn theo và nói :

-2 bạn cậu cũng nổi tiếng rồi đó .

Lam thì nhìn vậy cười nhẹ nói :

-Ừm .

Đang nói thì 1 đám con gái cũng kéo xuống ,và Lam cũng làm hành động nằm gục xuống bàn ngủ luôn giống 2 con bạn mình.(cách hiệu quả để tránh trường hợp các cô gái hỏi này nọ của 3 nàng tiện thể ngủ luôn) .

Thầy giáo bước vào lớp thông báo hôm nay học thể dục môn bơi lội .3 nàng nhà ta đang thiêu thiêu ngủ 1 cách ngon lành ,vì tiếng ồn do học sinh trong lớp đánh thức .

Thế là 3 nàng nhà ta tỉnh ngơ ngác ko biết có chuyện gì mà cả lớp vui vẻ thế .Và 3 nàng quay qua nhìn và thăm hỏi nhau ,nhưng đều có chung đáp án là cái lắc đầu.

Thế là Lam quay sang hỏi Huy ,vì anh chàng này luôn nở nụ cười mà :

-Cậu có chuyện gì mà vui vậy .

Huy nghe Thiên hỏi vui vẻ nói:

-Thì hôm nay chúng ta học bơi mà .

Nghe vậy 3 nàng nhà ta hét nên :

-Hà học bơi.

Cả lớp và ông thầy nhìn 3 nàng với ánh mắt ngạc nhiên vì tiếng hét đấy .

Và thầy giáo nhìn tụi nó hỏi :

-Ừa các em ko biết sao .

Con gái trong lớp trả lời thay khi thấy 3 chàng còn đứng sững sau tiếng hét đó :

-Dạ 3 bạn đó mới nhập học nên ko biết ạ.

Ông thầy gật đầu như hiểu và nói :

-Vậy các em chưa chuẩn bị đồ bơi phải ko ?

Nghe vậy 3 nàng nhà ta như trả lời vì lúc này đã tỉnh và nghe vậy thì gật đầu lia lịa nói :

- Vâng thưa thầy em chưa chuẩn bị ạ

Ông thầy cười nhẹ và nói:

- Thôi vậy hôm nay tại em nghỉ cũng đc

Nghe vậy các nàng nhà ta vui vẻ trong lòng và nói hú hồn sém chút nữa thì thân phận con gái bị lộ rồi .

Và 3 nàng ngồi trong lớp khi cả lớp đi học bơi .Sau khi ko thấy ai trong lớp nữa Lam nên tiếng hỏi:

- Giờ làm sao giờ , học bơi là chúng ta lộ liền .

Nghe vậy Lan và Phuong suy tư bỗng nhiên Phuong nhìn Lan và nói :

- Mình có ý hay nè .

Nghe vậy Lam nhìn Phuong và nói:

- Ý gì nói đi .

Phuong nhìn chăm chăm Lan và nói:

- Cậu chế tạo một lớp da giả có thể xuống nước mà ko làm lộ thân hình đi.

Nghe vậy Lan bật cười và nói:

- Cậu nghĩ mình sáng chế ra nhanh đó à , để lần sau mình thử xem , giờ nghĩ cách khác đi .

Lam và Phuong nghe vậy thì yếu xìu nói:

- Cậu thì hay rồi , trong hồ sơ của cậu nói : cậu ko thể học bơi đc sưóng thiệt trả bù cho 2 đứa mình .

Lan nghe vậy nói:

- Mình ko thích xuống hồ bơi thôi mà .

Bỗng nhiên Lan nảy ra 1 ý hay và nói:

- Hay 2 cậu bịa như sau hương cậu nói với nhà trường là cậu bị viêm da ko thể xuống hồ bơi đc chỉ cần là giấy chứng nhận của bệnh viện là xong.

Sau đó nhìn Lam nói thêm:

- Còn cậu thì nói sức khỏe ko tốt có thêm giấy chứng nhận của bệnh viện là oke , và chút nữa trong giờ học cậu cứ giả vờ xỉu là đc .

Nghe vậy 2 nàng nhà ta đồng thanh :

- Ý hay , nhưng mà giấy chứng nhận ở đâu ra .

Lan nhìn Phuong và cười nụ cười nham nhở nói:

- Nói mẹ cậu chuẩn bị là đc .

Và sau đó 3 nàng nhà ta như vui vẻ trở lại và ko lo lắng gì nữa.

Một lúc sau các nàng nhà ta đi xuống căn tin , vì giờ các nàng coi như nghỉ ngơi vậy.

Ở đây các nàng nhà ta đc sự yên tĩnh hơn ngày thường , vì lúc này các học sinh nữ đang còn ngồi học .

Và Phuong nhìn căn tin vắng hoe thì cười nhẹ nói:

- Thật nghề nhảm hôm nay chúng ta ko bị nguyên 1 đám con gái quấy phá rồi , thật là sung sưóng .

Lam thì ngược lại nhìn xung quanh nói :

- Ừm lạ nhỉ .

Nghe vậy Phuong chỉ biết lắc đầu trước sự ngây thơ thái quá của Lam , nhưng đó cũng là ưu điểm của riêng Lam .

Và 2 nàng coi như là chuyện bình thường và Lan tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ .

Lúc này bản tính trẻ con của 3 nàng mới bộc lộ vì trên bàn toàn là đồ ăn ngọt .Các nàng nhà ta ăn rất vui vẻ .Đang ăn vui vẻ thì có 1 tiếng nói từ đằng sau lưng khiến 3 nàng giật mình :

- Là con trai mà ăn đồ ngọt sao?

Nghe vậy 3 nàng nhà ta cùng chung suy nghĩ :sao giọng này quen thế ,và từ từ quay sang thấy ngay khuôn mặt của 3 oaqn gia của các nàng :ôi không sao đi đâu cũng gặp là sao ông trời _suy nghĩ của 3 nàng .

Phuong lúc này là ng nên tiếng đầu tiên và nhìn Lâm ng nói câu trên nói:

-Bộ con trai ko thích ăn đồ ngọt sao

Và Lam cũng gật đầu phụ họa .Còn Lan chỉ nhìn trên bàn mà lắc đầu trước những đồ ăn và nghĩ :Trời toàn đồ ăn ngọt đúng làchịu thua .

Lâm cũng quyết ko thua nói :

-Thì tôi thấy lạ thôi .

Phuong nghe vậy thì có chút giật mình nhưng cũng nhanh miệng nói :

-Lạ gì tụi này thích đồ ngọt thế thôi _nhún nhún vai tỏ vẻ bình thường ,nhưng trong lòng thì cầu trời khấn phật đừng nói nữa ko thôi khó biết mình đối phó nổi ko .

Nhưng ông trời hình như muốn trêu đùa Phuong ,và Lâm tiếp tục nói:

-Vốn dĩ con trai ko thích đồ ngọt mà ,các cậu giống con gái nhỉ .

Lúc này Quân mới nhìn và gật đầu nói tiếp bằng 1 giọng lạnh lùng :

-Mà nhìn kĩ các cậu giống y như con gái vậy .

Nghe vậy Lam và Phuong lúc này mới nhìn Lan cầu cứu ,trước ánh mắt da diết của 2 con bạn mình Lan mới mở miệng (vì xưa nay Lan chỉ nói chuyện với bạn hoặc cùng lắm là gia đình mà thôi)

-Quân cậu nói gì vậy tụi này vốn là nam nhân nha .

Sau đó tìm câu hỏi khác gây sự chú ý của bọn hấn và quên đi câu chuyện mà họ đang nói :

-Mà ko phải giờ đang học sao .

Bọn hấn nghe vậy thì nhún vai nói :

-Học xong rồi .

Và Huy lúc này nhìn miệng Lam đang dính thức ăn ,thì ngồi xuống cạnh Lam và lấy khăn lau miệng cho Lam .

Hành động đó khiến cho mọi ng ngạc nhiên và ng đầu tiên nên tiếng sau khi bị sốc là Lâm;

-Huy cậu sao làm vậy ,Thiên là con trai nha .

Nghe vậy Lam ngơ ngác ,còn Phuong và Lan nhìn thì có chung ý nghĩ vô cùng thú vị là anh chàng này rất quan tâm Lam chắc là yêu rồi đây .

Trong khi đó Huy nhìn 2 thằng bạn mình nói như phản minh:

-Làm gì có ,chỉ là mình giúp bạn thôi.

Nghe vậy Quân trên :

-Mình chưa thấy cậu quan tâm ai hay là cậu có tình cảm với Thiên rồi .

Huy nhìn Quân nói :

-Làm gì có mình chỉ quan tâm thôi mà ,bạn bè với nhau mà .Thôi quên chuyện đó đi.

Còn Lan và Phuong chỉ biết nhìn nhau và lắc đầu ,nhưng ko 1 ai hiểu cái lắc đầu của 2 nàng là có ý gì .

Và sau đó họ ăn uống với nhau ,và cũng là lần đầu tiên họ nhìn thấy nhau mà ko cãi nhau nhiều .Còn nữa trong bữa ăn lâu lâu còn có tiếng cười nữa đc nhiên là xuất phát từ phía Lam và Huy.

Sau đó mọi ng quay vào lớp ,và trên đường đi từ căn tin vào lớp bao nhiêu ánh mắt của các nữ sinh cứ nhìn vào 6 ng .lúc này tự nhiên Huy nói 1 câu :

-Chà xem ra các cậu cũng nổi tiếng rồi đó .

Lam nghe vậy ko biết sao buông ngay 1 câu khiến cho 2 nàng nhà ta muốn dờ khóc dờ cười :

-Kệ mấy con nhỏ hám trai ý mà ,để ý làm gì cho mệt.

Câu đó khiến cho Lam phải nói ,vì bản chất anh chàng là đa tình mà .

-nè nếu là con trai thì phải vui sướng với sự hâm mộ của các cô gái đó chứ.

Lúc này Phương ko biết vì sao lại nên tiếng trước khi Lam nói :

-Đó là bản tính của ng đa tình thôi còn tụi này thì ko thích thể thôi.

Câu đó đụng trúng ngay tự ái của Lâm và đầu bốc khói nói :

-Ê cậu nói ai vậy.

Điều đó khiến cho Huy phải lắc đầu và nói:

-2 ng này mà ở chung 1 phòng chắc có chiến tranh hoài hoài quá .

Và Lam cũng gật đầu theo và nói:

-Lại thật xưa nay Thắng là ng bình tĩnh mà hôm nay lại cãi nhau nhi.

Điều đó đc thể hiện ngay khi Lam vừa thốt ra ở câu nói cuối cùng

-Ê ai cần làm con trai đa tình như anh .Xi.

Thái độ đó làm cho Lâm lỡ 1 nhịp tim nhưng điều đó chính nhân vật chính của nhịp tim đó cũng ko biết vì sao .Và Lâm cho đó là ghét quá lên mới có triệu chứng vì ng làm cho trái tim mình đập là con trai ...con trainhắc đi nhắc lại như cảnh cáo trái tim mình .

Trong khi đó lan ko nói gì chỉ từng bước bước đi nghe 2 ng gây nhau ,Lam lúc này mới quay lại nhìn 2 đứa bạn mình nói :

-Các cậu đi trước đi mình có việc.

Và ko nói gì Lan bước vào khu trồng hoa.

Thái độ đó làm cho mọi ng ngạc nhiên và Quân lúc này nên tiếng:

-Coi bộ cậu ta khó gần nhi .

Lam lúc này nói như phân bua cho Lan :

-Cậu ấy là vậy mà nếu ko phải ng cực thân thì Nhật là ng ko thích tiếp xúc mà .

Đang định nói tiếp thì Phương lúc này mới nói cắt ngang :

-Thôi đi vào lớp thôi .

Lam nghe vậy thì dừng lại và đi theo Phương sau khi để lại một câu:

-Nếu thắc mắc thì tự tìm hiểu thôi .

Con 2 nàng nhà ta đi trước thì lại chung suy nghĩ :chắc là lan lại đi xem mấy bông hoa đây mà .Chuyện thường ở phố huyện .

Còn Lan thì đi vào khu vườn nhìn thấy các loài hoa tỏa hương thơm ,khiến cho tâm hồn Lan bình tĩnh thư thái lạ thường .

Đang chìm đắm trong sắc và hương hoa thì có tiếng nói ở gần đó .Và đầu tiên trong óc Lan hiện nên 1 câu hỏi :sao giọng này mình nghe quen vậy ta .

Sau khi hoạt động suy tư Lan có ngay kết quả và ko nói gì Lan tiến dần đến nơi phát ra tiếng nói đó .

Và sau gốc cây Lan nghe đc đoạn đối thoại sau ,mà ng đó ko ai khác chính là cô hiệu trưởng .

-Sao sử lý bà ta sao rồi .

-Dạ thưa bà chủ ,bà ta có ng luôn bảo vệ tui em ko làm gì đc.

Lan nhìn và thấy hình như bà hiệu trưởng đang rất tức giận và câu nói cuối trước khi 2 ng đó bỏ đi đã làm Lan giật mình :

-Giải quyết mụ Đào đó cho tôi .làm ko xong thì liệu hồn đó.

Và ng kia thì khúm núm nói giọng sợ hãi;

-Vâng thưa bà chủ .

Lan sau khi thấy 2 ng đó đi thì dựa vào gốc cây nhìn trời và nghĩ ko ngờ mụ ta lại sai ng hại mẹ Phuong ,phải làm sao đây.

Còn ở trong lớp 2 cô bạn nhìn thầy vào mà ko thấy Lan vào thì lo lắng nhưng ko biết vì sao .Và 1 lúc sau thì mới thấy Lan bước vào .

Phuong lúc này quay xuống hỏi nhỏ khi Lan bước vào chỗ ngồi :

-Sao vào lớp muộn vậy .

Lan nghe vậy thì có chút giật mình và nghĩ có nên nói cho Phuong biết ko và Lan nói:

-À mình ngủ quên ý mà ,thôi thầy chú ý kia .

Nhưng điều đó cũng khiến cho 2 nàng suy nghĩ vì họ hiểu nhau quá mà hình như Lan có điều gì đó khó nói ,nhưng thôi Lan muốn nói thì tự khắc sẽ nói thôi .Họ luôn tôn trọng suy nghĩ của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tối hôm đó ,các nàng nhà ta dù ở khác phòng nằm trên giường ko biết làm sao .Thật là rắc rối khi phải ở chung phòng với các trường ban kí túc xá mới chết .

Các nàng nghĩ mà chỉ biết thở dài khi ko biết phải làm sao và cũng nói trong đầu :chán thật ko ngờ rắc rối như vậy .Trời ơi ng nghĩ giúp cách giúp con đi .Nhưng ông trời thì ở xa nào nghe những lời xin giúp đó cơ chứ .

Lăn qua lăn lại trên giường các nàng nhà ta đang trong tình trạng ko biết giải quyết ra sao .Sau một lúc khó chịu các nàng nhà ta ngồi dậy và bước xuống đi ra khỏi phòng .

Ở phòng Lan thì ko ai hỏi ai ,đó đã trở thành luật lệ ngầm giữa 2 con ng lạnh lùng này rồi ,nên có thể nói Lan đi nhưng ko ai hỏi gì .

Còn ở phòng Phuong ,thì khác Lâm đang ngồi tán chuyện điện thoại với gái .Mà theo Phuong thấy là 2 ngày anh ta thay ng nói chuyện như áo ý ,thông qua những tên gọi các bạn gái của hắn ta :ví dụ như :Hồng,Diệp,...chắc đúng là tên đa tình mà .

”-Ừa sao mình lại nghĩ về hắn ta giờ này ,bây giờ mình nên nghĩ cách để đối phó với thử thách trước mắt là lễ hội kia .Mà càng nghĩ thì càng đau đầu ”

Và cũng như Lan ,Phuong cũng bước xuống giường đi ra khỏi phòng .

Và trước khi đi Phuong nghe thấy câu hỏi của Lâm ,nhưng lúc này thì ko biết tại sao mình ko nói gì cả .

Còn Lâm thấy vậy thì nghĩ :cậu này kiêu kì thật .Nghĩ đến đây Lâm ko biết sao lại cười vì nghĩ từ đó chỉ dành cho con gái mà .

Riêng phòng Lam thì lại khác hoàn toàn .

Lam ngồi trên ghế ,Huy thì nói chuyện với Lam ,nhưng hồn của Lam lúc này thì đã chu du trong cõi khác với những suy nghĩ mà ko cách nào giải quyết đc .

Huy sau một lúc nói mà ko thấy trả lời thì nhìn Lam ,và thấy ánh mắt nhìn vào xa xăm thì cười và nghĩ :trong lúc này cậu lại rất dễ thương ,nhưng đáng tiếc

cậu lại là con trai .

Sau một lúc Lam hồi phục lại và nhìn Huy ,thấy Huy đang nhìn mình thì ngạc nhiên hỏi :

-Sao nhìn mình dữ vậy .

Huy nghe vậy thì giật mình thoát ra khỏi suy nghĩ và nói:

-Đâu có mình chỉ là đang thắc mắc là đang nói chuyện với tớ , mà hồn của cậu để ở đâu ý ._lấp liếm cho qua chuyện.

Nhưng Lam nào để ý mà nhìn Huy như xin lỗi nói:

-Tớ có chuyện đang cần suy nghĩ ý mà .

Nói xong chưa để Huy nói thêm thì có tin nhắn của 2 ng bạn nội dung như sau :”Cậu ra ngoài đi ko tụi này đang ở trước phòng cậu nè ”

Nhìn tin nhắn Lam nhìn Huy và nói:

-Thôi cậu ở lại đọc sách nha ,mình có chuyện ra ngoài 1 tý .

Trong sự ngạc nhiên chưa kịp hỏi gì của Huy ,thì Lam đã mở cửa đi ra ngoài rồi.

Ra đến ngoài cửa mà Lam mới thở phào nhẹ nhõm ,nhìn lại cửa phòng và nghĩ :trời ơi cứ như thế này thì mình yếu tim quá ,ko ngờ từ khi biết Huy là 1 trong những thành viên của ban kí túc xá trường ,mà ai trong 3 ng đó là trường ban nhĩ ...đang nghĩ đến đây thì có tiếng nói:

-Ê đang nghĩ gì vậy .

Lam quay qua thấy nụ cười của 2 con bạn thì nên tiếng trách cứ :

-Coi bộ 2 ng hay thích hù ng ta quá nhĩ .

Nghe vậy thì Lan và Phuong cũng đồng thanh nói :

-Hi tại thấy cậu đứng như mất hồn ý nên tụi này chọc thôi,bộ giận rồi hả .

Thấy thái độ hờn mát của Lam ,lâm 2 nàng cười vui vẻ .

Đang cười Lam đưa tay bịt miệng 2 con quỷ nhỏ chọc ghẹo mình nói :

-Cười nhỏ nhỏ tiếng thôi ,đang trước phòng tớ nha .

Nghe vậy 2 nàng ngừng tiếng cười và lè lưỡi nhìn Lam nói nhỏ:

-Cũng đúng ,thôi đi thôi ko ở đây nguy cơ mất .

Đơn giản là bọn nó ko muốn để ai biết tụi nó nói gì ,trong khi đó này giờ các nàng lại nói chuyện trước phòng Lam ,mà trong phòng lại có Huy nữa chứ .Thật là sơ suất .

Trong vườn trường chỗ có tin đồn có ma mà giờ đây ko ai dám vào 3 nàng nhà ta bắt đầu nên kế hoạch.

Lam là ng lên tiếng đầu tiên trong nhóm :

-Thật là khó trong trường này ko có chỗ cho chúng ta làm căn cứ nữa .

Nghe vậy 2 ng kia cũng có suy nghĩ như vậy .

Và Phuong lúc này cũng nên tiếng :

-Khó thật mỗi lần chúng ta muốn thảo luận là ko có chỗ .Đến phòng chúng ta giờ đây cũng phải cẩn thận nữa .Một quá ...

Nghe 2 con bạn thân yêu nói vậy Lan chỉ biết lắc đầu và nói:

-Đành chịu thôi chứ làm sao ,chúng ta có thể đoán trước đi diễn biến đâu .

2 nàng nhà ta nghe vậy thì ngồi suy tư ,nhìn vậy thì Lan là ng nên tiếng phá vỡ ko khi trầm lắng nói :

-Thôi đừng nghĩ nữa nói vào truyện chính thôi .

Mà thật ra ng đang lo lắng nhất lúc này có thể là Lan ,vì Lan đang mang 1 bí mật mà chưa thể nói với Phương đc .

Phương nghe vậy thì lấy ra chiếc máy tính thân yêu bắt đầu nói :

- Angel High là một ngôi trường nam sinh và nữ sinh ,nhưng những học sinh trong trường đều rất nổi tiếng với nữ sinh các trường khác. Khẩu hiệu của trường : “ Sống thân thiện và hoà đồng ” nhưng những năm gần đây đã bị thay đổi từ khi hiệu trưởng mới nên thay .

Có 3 lớp cho mỗi một khối trong 3 năm học. 18 lớp này được chia thành 3 kí túc xá, vì hầu hết học sinh trong trường đều không sống gần trường, “Văn hoá” của mỗi kí túc xá cũng khác nhau rất nhiều.

Kí túc xá 1:

Các lớp trong khu kí túc xá này gồm lớp 10-A1-A2-A3 ,10-B1-B2-B3, 10-C1-C2-C3

Là dành cho các học sinh lớp 10 ,trưởng kí túc xá là 3 ng Quân _ trưởng kí túc xá ,và 2 ng còn lại chính là ng trong ban .

Kí túc xá 2:

Các lớp thuộc khu kí túc xá này gồm có 11-A1-A2-A3 ,11-B1-B2-B3, 11-C1-C2-C3

Trưởng ban tên :Anh Khai ,học lớp 11 A1

Kí túc xá 3:

Các lớp trong khu kí túc xá này gồm 12-A1-A2-A3 ,12-B1-B2-B3, 12-C1-C2-C3

Trưởng ban tên :Quốc ,học lớp 12 A1

Còn nữ sinh thì có xe chở về nên ko ở trong kí túc trường.

Nghe vậy 2 nàng gật đầu và tiếp tục thắc mắc hỏi :

-Vậy lễ hội mà bà hồ ly tinh kia nói ra sao ?

Phương lục tìm thông tin trong máy tính nói tiếp :

-Để mình kiểm tra .

Sau một lúc mày mò thông tin Phương nói tiếp:

-Trường này vào mỗi năm sau khai giảng thường tổ chức lễ hội ,và cả 3 kí túc xá sẽ tham gia tranh giải ,nếu giải nhất sẽ là phần thưởng gì đó ,theo thông tin năm ngoái là chuyến du lịch ra Vũng Tàu nè.Còn năm đây thì tớ chưa có thông tin .

Lam lúc này cất móng tay nhìn Phương hỏi :

-Vậy lễ hội tổ chức những gì ?

Phương nghe vậy thì cười nói tiếp :

-Các trưởng ban kí túc xá sẽ đăng kí các phần thi ,mà mỗi thành viên trong kí túc xá bắt buộc phải tham gia một phần thi .ví dụ :boi lội ,đua ngựa ,cắm hoa ,võ thuật ,....tùy học sinh trong kí túc xá nữa chọn .

3 nàng nói chuyện nhưng với tác phong của 1 nhóm thám tử tài ba ,nên khi họ bàn chuyện thì cực kì nghiêm túc .

Sau khi nghe vậy Phương vừa dứt lời Lam là ng nên tiếng trước :

-Vậy 2 cậu tính tham gia môn gì .

Nghe vậy Phương và Lan nhún vai sau đó có chung ý nghĩ nói:

-Thôi về phòng suy nghĩ cái đã .

Nghe vậy Lam mất hứng nói theo khi thấy Lan và Phương đứng lên :

-Các cậu toàn làm cho mình mất hứng ko à .

Nghe vậy Lan xoa đầu Lam nói :

- Suy nghĩ rồi quyết định ,giờ về phòng đã muộn rồi ,tốt nhất là về sớm để cho ng cùng phòng ko nghỉ ngơi .

Sau đó 3 nàng bước đi nhưng mỗi ng đều có suy nghĩ khác nhau nhưng đều liên quan đến nhau .

Tối hôm ấy trên giường Lan ko thể ngủ đc mà nằm trần chọc trờ mình liên tục ,gác tay lên trán nghĩ đến chuyện sáng nay mình đã chứng kiến ,và Lan như chìm vào suy nghĩ mặc kệ giờ này là giờ đi ngủ .

_”Làm sao giờ có nên nói cho Phương biết ko,liệu rằng nói thì Phương có buồn ko ”

Trở mình Lan gần như lâm vào bế tắc ,ko biết giữa có hay là ko .

Cứ thế cả đêm Lan gần như mất ngủ .Gần sáng Lan bước xuống giường với vẻ mặt mang vẻ suy tư và đi ra ngoài .

Còn ở hai căn phòng thì Lam đã ngủ mất tiêu ,riêng Phương thì nằm khóc khi nhớ tới cảnh ba mình chăm sóc cho 1 ng phụ nữ khác ko phải mẹ mình ,và nghĩ :

_”Liệu rằng mình có nên nói thật cho mẹ ko ?”

Và nhớ lại thái độ Lan hay nhìn mình Phương lại thắc mắc nhưng ko thể đoán ra . Và buổi tối hôm ấy Phương cũng ngủ đc tuy ko trọn giấc .

Riêng Lan đi ra khỏi phòng sau khi thay bộ đồng phục đi vào vườn trường ,nhìn những bông hoa hồng đang nở hoa buổi sáng trong ánh nắng bình minh ,tâm hồn Lan như có một chút thanh thản .

Ngồi xuống bãi cỏ Lan nhìn xung quanh những bông hoa như tỏa sắc hương lòng của Lan như quyết định ,một quyết định mang vẻ kiên quyết .

Trong khi đó 2 nàng nhà ta sau khi chuẩn bị xong sang rủ Lan đi ăn sáng ,thì gặp ngay ng có khuôn mặt lạnh lùng nhất ,cũng là ng phải cẩn thận nhất .

Bọn nó nên tiếng :

-Cậu Nhật có ở trong phòng ko ?_cố gắng nói chuyện một cách tự nhiên .

Nhưng được đáp lại là 1 từ :

-Ko

Điều đó làm bọn nó bất mãn nhưng vẫn ko bộc lộ ra bên ngoài ,và quyết tâm hỏi lại một lần nữa :

-Cậu thật sự ko biết à .

Lần này Quân còn đánh ghệt hơn trước ko thèm nhìn cũng ko thèm trả lời bỏ đi.

Lúc này thì 2 ng ko thể chịu nổi trước thái độ quá đáng ,đang định nên tiếng mắng ,may sao lúc đó có tiếng nói:

-Quân cậu phải trả lời câu hỏi của 2 cậu đó chứ .

Nghe vậy cả bọn nhìn và ng nên tiếng ko ai xa lạ đó là Huy ,và Lam thì nhìn như cảm ơn .

Còn Quân nghe vậy thì nhún vai nói :

-Tớ trả lời rồi ,mà mắc mớ gì tớ phải để ý đến ”cậu ta” nhi ?

Sau đó ko đợi Huy giải thích ,Quân nói tiếp:

-Ko lẽ cậu để ý chuyện của tớ à,vậy thì tớ mong cậu đừng để ý tớ .

Quân nói xong thì bỏ đi một mạch ,Lâm thấy vậy thì lờm Phương sau đó đi theo Quân .

Ở lại lúc này Huy nhìn bọn nó nói :

-Chắc hôm nay Quân có chuyện khó chịu ý mà ,thông cảm nha .

Tụi nó gật đầu ,nhưng trong thâm tâm thì nguyên rủa ko ngừng.Và 2 ng đều có chung suy nghĩ :chỉ có Lan mới dám ở chung với tên này thôi .

Nghĩ xong Phương lấy máy ra bấm số thấy vậy Lam nên tiếng hỏi giọng thắc mắc :

-Gọi cho ai vậy Thắng ._Nhớ là còn có Huy ở đó .

Phương vừa chờ ng bắt máy vừa nói :

-Gọi điện cho Nhật cho chắc ,chứ chờ đến chừng nào .

Sau khi nói chuyện xong Phương quay qua nói :

-Thôi chúng ta đi ,Nhật đến lớp rồi .

Đang định thắc mắc nhưng sức nhớ có ng bên cạnh nên Lam chẳng hỏi nữa dù cảm giác khó hiểu vẫn bao trùm trong suy nghĩ .

Phương thì cũng thắc mắc nhưng qua cú điện thoại vừa rồi thì Phương lại có cảm giác là Lan đang có chuyện gì đó giấu mình ,nhưng ko thể đoán ra đó là chuyện gì.

Lên đến lớp Lam và Phương nhìn xung quanh ,nếu ng ngoài nhìn vào có thể đoán là đang kiểm ng ,thấy vậy Lâm mĩa mai cố tình nhắm vào Phương :

-Chà xem ra có ng lo lắng cho "ng yêu" kia

Nghe vậy Phương biết có ng ám chỉ mình ,trong khi đó Lam nhún vai buông 1 lời nói nhỏ :

-Xem ra anh chàng này chuẩn bị tinh thần à đấu phỏ với Phương đi _Chắc ko biết sao có ng ngu như vậy chứ cứ muốn đâm đầu vào ổ kiến lửa có chứ nghĩ thâm .Sau đó nhìn Lâm với ánh mắt thương cảm ,còn nhưng ng xung quanh thì ai cũng cho là ánh mắt lo lắng cho Phương .

Trong khi đó Phương nên tiếng với một giọng điệu giả tạo mang vẻ hiền hòa :

-Câu nói đó cậu có ý gì ._cười 1 nụ cười nhẹ .

Và có 1 con mồi nào biết nguy hiểm trước mắt ,Lâm ung dung nói :

-Thì tôi nói cô và Nhật có quan hệ biến thái đó .

Nghe đến đây thì ko chỉ Phương giận ,mà cả Lam cũng vậy thế là Lam đưa ánh mắt nhìn Phương ý nói :giải quyết sớm đi ko Lan vào là ko yên đâu .

Gật đầu Phương hiểu ý và ko nói ko rằng lấy chân dậm vào Lâm kèm theo 1 câu đe dọa :

-Lần sau cậu mà nói vậy thì tôi ko để yên đâu .

Lâm đau và tức nói lại :

-Tôi mà sợ à?

Câu nói vừa xong có tiếng nói từ cửa vang nên khiến cho Lam và Phương lo lắng :

-Thì tôi sẽ cho cậu chết ko bằng sống chứ sao _Giọng nói lạnh băng ko cảm xúc .

Mọi ng nghe vậy thì đồng loạt quay lại và thấy Lan đang bước vào lớp với 1 khuôn mặt lạnh như tiền ,làm cho cả lớp có cảm giác rùng mình trong lòng dù ko có nói câu ấy .

Trong khi đó Lan ung dung bước vào chỗ ngồi khi đi qua 2 chỗ bạn mình đứng Lan nói :

-Chào chúc một buổi sáng tốt lành _nở 1 nụ cười tươi .

Nụ cười đó khiến cho cả lớp ngạc nhiên trừ 2 ng là quá hiểu tính cách sớm nắng chiều mưa của Lan rồi .Và họ nhún vai ý nói với nhau :lại thế nữa rồi .

Và đúng như những gì họ nghĩ cái tính cách đó chỉ xuất hiện khi Lan buồn ngủ mà thôi ,và quả như thế ,vừa bỏ cặp vào học bàn Lan gục xuống bàn và ngủ luôn .

Lâm thấy vậy và nghe câu kia thì tức mình nhìn Phương và Lam buông 1 câu:

-Nói cậu bạn của 2 ng cận thận ,ko thì tôi sẽ ko tha đâu.

Nghe vậy Lam và Phương nhún vai và nhìn Lâm với ánh mắt xem thường và Lam nói :

-Tôi thì nghĩ cậu nên cẩn thận thì hơn .

Câu nói đó khiến ai trong lớp thì ngạc nhiên còn nhân vật chính thì tức ói máu .

Trong khi đó Huy nhìn thái độ nãy giờ của Lam qua ánh mắt thì có cảm giác 3 ng này ko đơn giản dù ko thể đoán đc điều đó là gì ????

Trước tình cảnh này Lam và Phương chỉ có thể ngồi xuống ,nhìn Lan đang gục đầu xuống bàn với 1 ánh mắt khó hiểu ,mà dù sao xưa nay Lan là con ng

cực kì khó hiểu mà ,đến là bạn thân lâu năm mà còn có lúc ko hiểu nổi nữa mà .

Sau đó 2 ng nhìn nhau và ko thêm chú ý gì nữa mỗi ng làm công việc riêng :Lan thì cầm 1 cuốn sách và bắt đầu đọc ,Phuong thì cầm máy tính làm gì đó .

Thầy vào lớp rồi nhưng Phuong và Lam cũng ko dừng làm việc riêng ,qua mấy ngày học họ đã hiểu trường này ko nhất thiết phải học chỉ cần điểm học kì cao là đc ,đây là cách học phổ biến ở nước ngoài nay đc áp dụng ở trường này .Đối với điều này bọn nó đều hứng thú vì ko cần phải giả bộ chăm chú học .Đây cũng là điều khiến bọn nó thấy hứng thú về trường này .

Sau khi kết thúc buổi học cũng là lúc Lan tỉnh .Thầy giáo thông báo lễ hội trường cả lớp ai cũng vui mừng :

-Lễ hội ngày thành lập trường ,các em là học sinh mới lên phải cố gắng chiến thắng nha .

Nghe đến đây ai cũng đồng thanh nói :

-Vâng thưa thầy .

Cả lớp nhìn thầy đã đi ra khỏi lớp nhưng ai cũng háo hức nói :

-Á .lễ hội vui quá .

Một ng khác cũng nói :

-Mình nghe các anh chị khóa trên nói lễ hội vui lắm .

Thế là ai cũng vui vẻ hồ hởi :

-Hoan hô lễ hội.

Cứ thế không khí đó ảnh hưởng lan tràn ra và mọi ng đều bàn tán về lễ hội .

Thấy thái độ học sinh trong lớp như vậy Lam vui vẻ quay xuống nhìn Lan nói ,kể cả Phuong cũng có vẻ mặt háo hức ko kém :

-Ê coi bộ vui đó nha .

Phuong cũng gật đầu theo ý nói của Lam .

Riêng Lan thì nhìn vậy chỉ biết bó tay với 2 con bạn ,và thay vào đó là khuôn mặt suy tư ,sau đó nhìn 2 con bạn nói :

-Còn tớ lại thấy lạ thôi .

Nghe đến đây 2 khuôn mặt háo hức của Phuong và Lam bắt đầu thắc mắc :

-Lạ ở điểm nào ,cậu ko thấy ai trong lớp cũng vui vẻ ư .

Lan nhìn với vẻ mặt gian nói :

-Theo trực giác của tớ ..._dừng lại nhìn 2 con bạn

Nghe đến đây tự dưng thấy Lan dừng khiến 2 ng bắt buộc phải lên tiếng :

-Sao nào nói nhanh coi ,cứ làm ng ta hỏi hớp.

Lan nhìn vậy càng tỏ ra vẻ mặt khó hiểu nói :

-Các cậu muốn biết ko tớ nói cho.

Phuong thì đưa tay ý nói Lan hãy nói kèm theo câu:

-Mời nói _về mặt mong chờ

Nghe vậy Lam cũng nói :

-Đương nhiên nói nhanh coi cứ làm ra vẻ khó hiểu à _về mặt giận dỗi .

Và đúng như ý của Lan khi thấy đc vẻ mặt này và Lan nói tiếp :

-Nhất định là ko có việc gì hay đâu bọn mình nên đi xuống căn tin kiếm gì ăn thôi .

Nói xong đập bàn đứng dậy đi ra cửa để lại vẻ mặt của Lan và Phuong ko thể nào diễn tả nổi ,sau 1s thì Phuong nên tiếng :

-Hà

-NhậtNguyễn Nhật _Lam nhìn theo nói lấp bắp .

Trong khi đó Phuong nhiem răng tức tối .

Và Phuong nói :

-Đây là cái ENDING tôi tệ gì vậyQuá tôi tệ .

Nói xong Phuong nhìn Lam nói :

-Thôi xuống căn tin kiếm gì ăn đi.

Nhắc đến đồ ăn 2 mắt Lam sáng nên khiến cho Phuong phải lắc đầu nói :

-Biết cậu thích ăn rồi nhưng đừng nhìn tở như vậy .

-Tở cảm giác như tở biến thành món ăn cho cậu ăn vậy _nói nhỏ .

Nhưng mà lúc này đây Lam nào để ý nữa nghe đến món ăn rồi mà và trong đầu chỉ còn 2 từ “món ăn” .Sau đó nắm tay Phuong kéo đi như chạy ra khỏi lớp.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Còn ở trong lớp bọn hần nhìn theo lúc đầu thì ko chú ý lắm nhưng 1 lúc sau khi nghe ,và chứng kiến toàn bộ câu chuyện thì ko ngừng có cảm giác khó hiểu về bọn nó .

Và Lâm nhìn 2 thằng bạn nên tiếng đầu tiên:

-Ê 2 cậu mấy ng đó khó hiểu thật nha .

Nghe vậy Huy cũng đồng ý theo và nói :

-Ừm tở cũng có cảm giác như vậy ,nhưng lại có vẻ như ko hiểu lắm .

Nói đến đây vẻ mặt của Huy có vẻ Suy tư lắm sao ấy .

Thấy vậy Lâm đá mắt với Quân và nói giọng rất chi là gian :

-Theo mình nghĩ thì cậu đã để ý đến Thiên trên mức tình cảm thì có .

Nhìn Quân để lấy sự đồng tình và Quân cũng ko vừa cũng nói theo :

-Tở đồng ý với câu nói của Lâm.

Huy nghe vậy thì hét nên :

-Ê 2 cậu có phải là bạn thân mình ko đấy ,sao lại nói vậy .

-Mình đường đường là nam tử hán nha._Nói thêm vào .

May là giờ ko có ai ở lớp nếu ko là có chuyện rồi vì Huy nói to quá mà .Sẽ khiến cho đám fan đó đồn ầm nên làm mất hình tượng Hoàng tử của Trường _đó là suy nghĩ của riêng Lâm.

Nghe vậy Lâm nên tiếng :

-Làm gì mà nói to vậy tụi tở chỉ chọc thôi mà .

Và nhìn Huy một lúc xong nói tiếp :

-Hay là có tật giật mình hả ? _ về mặt tỏ ra nghi ngờ .

Huy nghe vậy thì nói :

-Làm gì có .

Lâm nhìn với ánh mắt theo Huy lúc này là ”đều ” để hình dung nói tiếp :

-Thì tại thấy cậu ko lo lắng cho cô gái nào vậy mà lại chú ý lo lắng cho Thiên ,điều đó khiến mình nghi ngờ thôi.

Đến lúc này thì Huy ko chịu nổi nữa và nói ko khách khí :

-Tớ chứ có phải Hoàng tử đa tình như cậu đâu .Hai ngày thì thay một em .

Nghe vậy Lâm tức mình và nói :

-Kệ tớ ai cần cậu quan tâm .

Quân thấy tình hình ko mấy khả quan ,có thể dẫn đến 1 cuộc ẩu đả thì đập bàn và đứng nên nói :

- Các cậu ko định kiểm gi ăn à ,tớ thì đói rồi nha . _nói xong đứng dậy đi ra cửa .

Lúc này Lâm và Huy nhìn thấy điệu bộ và lời nói giống ai đó và ko hện mà đồng thanh :

-Giống Nhật .

May là Quân đã đi xa nếu ko là có chuyện gì mà ko ai có thể đoán ra ,vừa nghĩ đến đây thôi cũng khiến cho 2 ng rùng mình và cất bước đi ra khỏi lớp.

Ở căn tin bọn nó ko nói chuyện với nhau ,vì bây giờ tụi nó đang trong tầm ngắm của các học sinh nữ trong căn tin với những ánh mắt hình trái tim .

Tụi nó đi vào bàn và trong suy nghĩ của mỗi ng đều là ”Trời cái trường gì mà thấy trai đẹp là sáng mắt ,nếu biết tụi nó là gái giả trai sẽ như thế nào nhỉ ” _nghĩ đến đây ko biết sao bọn nó đều cười.

Nụ cười đó khiến cho toàn thể học sinh nữ trong căn tin đều phải xịt máu mũi ,có ng quá khích xiu luôn tại chỗ.

Bọn nó thấy vậy thì chỉ biết lắc đầu ,riêng Lam thì nhìn và nói nhỏ với 2 con bạn mình :

-Ê sao họ xiu vậy ? _Về mặt ngạc nhiên có chút thơ ngây .

Phương và Lan nhìn nhau sau đó quay lại nhìn Lam nói :

-Vậy sao cậu lại lắc đầu .

Lam nhìn 2 con bạn mình buông ngay 1 câu rất chi thơ ngây :

-Thì tại thấy 2 cậu lắc đầu thì mình cũng vậy thôi _nói xong còn kèm theo 1 nụ cười nữa ,khiến cho những cô gái nhìn thấy đều mặt mầu và nghĩ :ước gì nụ cười đó dành cho mình nhỉ .

Thấy tình trạng này Phương và Lam chung suy nghĩ :

_”IQ của Lam xuống tới mức nào mà ngu đột xuất à “nghĩ là nghĩ nhưng 2 ng ko thể nói ra đc suy nghĩ đó thay vào đó là một câu nói rất chi tâm lý :

-Thôi đừng ngồi đây nói chuyện nữa ,đi chọn món ăn thôi .

Nghe đến đây Lam quên ngay câu hỏi với 2 con bạn ,thay vào đó là câu nói:

-Để mình đi xem các món nha ,chờ đó .

Sau đó đứng lên ,đi kiểm thức ăn .

2 người nhìn theo chỉ biết lắc đầu trước thái độ này của Lam ,nhưng họ cũng biết nếu ko có Lam với những lời nói thái độ đó ,thì họ cũng ko có phút giây thư giãn đc .Và Lam biết điều đó chứ vì họ luôn là bạn thân mà ,điều đó đc chứng minh khi Lam đi cách đó ko xa Lam đã nghĩ đến điều đó ,nhưng về mặt đã thay đổi có 1 chút gì đó khiến ng ta cảm giác cực kì xa cách .

Sau khi mang thức ăn đến bàn với đầy ắp thức ăn ,Lam ngồi xuống nhìn và nói:

-Có Bánh chocolate kẹp kem, bánh Mousse chocolate dâu tâyRoman]Bánh bông lan,Bánh bao ngọt,Bánh Flan,.....ôi toàn là món yêu thích của mình .

Lan nhìn những món Lam chọn mà thờ dài nói :

-Sao cậu chọn toàn đồ ngọt vậy .

Trong khi đó Phuong cũng nhìn những món đó ngược lên nhìn Lan nói :

-Ngon mà ,thôi ăn đi .

Lan nhìn mà cảm giác buồn nôn xuất hiện ,và Lan đứng dậy nói:

-Các cậu ăn đi mình kiếm món ăn khác .

Phuong thấy vậy thì nói :

-Thôi kiếm làm gì ăn cho vui ,ngon mà .

Lan nhìn Phuong nói:

-Mình ko thích đồ ngọt .

_”nói thẳng ra là mình ghét đồ ngọt ”_Lan nghĩ trong đầu .

Nghe đến đây Phuong chợt nhớ Lan ko ăn đc đồ ngọt nhưng đang định nói tiếp thì Lan đã đi rồi ,và Phuong nhìn theo thấy vậy Lam vừa ăn vừa nói:

-Thôi để Lan chọn đi ,tớ với cậu ăn đi .Có gì Lan chọn xong sẽ ăn sau .

Nhưng đâu ngờ những lời đó đã đc bọn hán nghe hết, và Lâm ko quên mỗi thù lúc vừa rồi thế là anh chàng ko bỏ qua cơ hội trả thù .

Và nhìn Phuong với 1 nụ cười ”cực đều ”luôn và nói:

-Chà các cậu là ”con gái ” hay sao mà lại ăn toàn đồ ăn con gái thích ăn à .

Phuong đang ăn nghe lỗ tai ngứa ngứa giống như ai đang nói xấu mình ,ngược lên đập vào mắt Phuong chính là tên đáng ghét ở chung phòng với mình định nên tiếng thì Lam cũng ngược lên nói :

-Đâu có nói con trai ko thích ăn đồ ngọt đâu .

Sau đó nhìn Phuong nói :

-Kệ mấy tên đó đi chắc là ghen ăn tức ở lên khiêu khích chúng ta đây mà .

Nghe đến đây Phuong tự nhiên nở nụ cười khi thấy khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ của Lâm và nghĩ thầm :công nhận khi ai nhắc chế nhạo các món ăn là Lam lại nói 1 câu rất chí lý .

Và ko nói nhiều Phuong lại cầm bánh chocolate kẹp kem lên và bắt đầu ăn .

Riêng Lâm sau 1 lúc đứng hình với vẻ mặt tức giận khi nghe thêm 1 câu từ Quân :

-Chà có ng bị ng ta nói kìa .

Lâm tức giận và tự nhiên trong đầu nghĩ ra 1 điều thú vị nhìn thẳng vào Lam nói:

-Cậu mà thi trai giả gái trong lễ hội chắc là đẹp lắm .

Lam nghe vậy thì phun hết món bánh Flan ra khỏi mồm .

Và Lam đang định nên tiếng phản bác thì có tiếng nói của Huy hỏi :

-Sao cậu lại cho là vậy .

Nghe vậy Lâm như chuẩn bị tâm lý rồi nên giải thích :

-Thì cậu ko thấy Thiên rất đẹp trai và có nét giống con gái nên tham gia chắc chắn kí túc xá của chúng ta thẳng chắc .

Nghe vậy Quân và Huy như đồng ý khi để ý thấy gương mặt của 3 ng bọn nó rất thích hợp với quy định của cuộc chơi ” giả gái ”, và có thể mang chiến thắng về cho kí túc xá . Vì thế lần này Quân là ng nên tiếng :

- Thiên cậu đăng kí tham gia tiệc mục của trò chơi đó đi .

Nghe vậy Lam nói giọng điệu của một chàng trai :

- Tôi mà phải tham gia sao , đường đường tôi là 1 trang nam nhi rất có khí chất đàn ông đấy nhè kêu tôi phải mặc mấy thứ đồ con gái xanh xanh đỏ đỏ giống con gái tham gia cuộc thi đó tôi ko có hứng thú , ko có hứng thú chút nào _ nói xong con nhần mạnh ý ở câu cuối như giọng một chàng trai chính hiệu .

Nhưng bọn hấn vẫn ko bỏ qua , dù Lam đã từ chối và nói:

- Tham gia đi , dù sao cũng là trò chơi mà .

Nghe đến đây Lam lè lưỡi , và nghĩ thầm :tôi ko có ngu mặc mấy thứ đó trả khác nào ”lạy ông tôi ở bụi này sao ” và Lam nhất quyết nói :

- Ko tôi ko có hứng thú .

Riêng Phuong vẫn cầm cúi ăn đương nhiên là giả bộ thôi , và nghe Lam đối phó thì nghĩ:

_ ”Rút lại câu nói lúc nãy IQ của Lam đã nhảy lên cao lại rồi “.

Và nở nụ cười phải nói là cực kì gian và ko ai thấy , trừ 1 ng .

Còn bọn hấn nghe vậy thì vẫn kiên quyết nói , và lần này là Huy :

- Cậu tham gia đi để cho cả trường thấy kí túc xá 1 của chúng ta có ng dễ thương _ nhìn bằng ánh mắt năn nỉ.

Nhìn thấy ánh mắt đó Lam có chút do dự nhưng vẫn ko thay đổi nói :

- Ở nhưng màtớ vẫn ko thay đổi quyết định đâu .

Huy nhìn thấy Lam có gì đó như là nói láo nên nói :

- Nhưng Thiên này ,tớ lại thấy bóng dáng lo âu thấp thỏm đó.

Nghe đến đây Lam có vẻ giật mình ,thì tự nhiên có giọng nói nên tiếng :

- Thôi đi sao các trường ban kí túc xá cứ ép ng khác thế ,mọi ng đều có quyền tự do bình đẳng ,đã nói ko thích rồi thì đừng ép ng quá đáng .

Sau đó ko để bọn hấn nói thêm câu nào Lan nói như đuôi :

- Các cậu có thể sang bàn khác cho tớ ăn đc ko ?

Bọn hấn nghe vậy biết là Lan có ý đuôi ,và bọn hấn biết giờ mà gay sự thì ko hay ,phải giữ hình tượng mà . Thế là bọn hấn bỏ đi ,nhưng trước khi đi còn nhìn Lam nói :

- Cậu nếu có thay đổi quyết định thì nói tụi tớ sẽ đăng kí hộ cho.

Sau khi bọn hấn đi Lam nên tiếng :

- Cậu nghe hết rồi à .

Lan ngồi xuống nói :

- Đương nhiên .

Và nhìn Phuong nói nhỏ vào tai:

- Cậu sao ko giúp Lam mà cười nụ cười gian manh đó hả ?

- Bị Lam đoán chút Phuong cười ngượng nói:

- Thì tớ tin Lam đối phó đc mà ,tiện thể để cho Lam tăng IQ của mình chứ .

Lan nghe vậy thì cười ko biết nói gì trước câu nói đầy của Phuong.

Lam nhìn thấy vậy thì tò mò hỏi :

-Các cậu nói gì vậy ,hay là nói xấu mình hả . _tò vè nghi ngờ .

2 ng nghe vậy giật mình tò vè bình thường nói:

-Ko có gì thôi ăn đi gần vào lớp rồi kìa .

Nói xong 2 ng ko để Lam thắc mắc thêm cầm đĩa nên bắt đầu thưởng thức đồ ăn .

Còn Lam thấy vậy thì thôi ko nói nữa và cũng như 2 con bạn mình bắt đầu chiến đấu với những món ngon trên bàn .

Tối hôm đó ở căn tin ,kí túc xá một (nói thêm mỗi kí túc xá đều có thêm 1 căn tin để tiện cho các học sinh có thể ăn tối ở kí túc xá cho gần ,còn trưa thì mọi ng có thể tập trung ăn ở căn tin trường).

Lâm nói:

-Các cậu gần đến ngày lễ hội trường rồi ,chúng ta nhất định là phải thắng .

Nghe vậy mọi ng đều hô :

-Kí túc xá số 1 quyết thắng .

-Kí túc xá số 1 quyết thắng .

.....

Và đưa tay lên trời hô to .

Riêng Lam ngồi nhìn mà ko biết sao mọi ng kích động vậy .Còn Lan và Phương thì ko thèm chú ý mà nhìn ra cửa sổ nhìn bầu trời đêm và mỗi ng đều có tâm trạng và suy nghĩ riêng của mình.

(Giới thiệu thêm trường này học sinh chủ yếu là học từ cấp 1 trở lên ,nên với họ lễ hội của trường họ đã nắm vững rồi)

Và lúc này Quân mới nói với tư cách là kí túc xá trưởng và mọi ng lúc này mới im lặng nghe :

-Nếu ko có mục tiêu ,chúng ta vĩnh viễn sẽ đứng đằng sau cho nên mọi ng phải nỗ lực hết mình ,biết ko ? _nhận mạnh từ cuối như khiến mọi ng đều phải cố gắng .Và khuôn mặt cực kì nghiêm túc .

Nghe vậy mọi ng đều hô to với khuôn mặt phấn khích :

-Biết.Kí túc xá trưởng vạn tuế .

Nghe vậy Huy lúc này cũng nên tiếng :

-Cổ vũ tốt đấy .

Lúc này Lam nghe và tò mò nhìn Phương hỏi :

-Phương này ,cho tớ hỏi này sao mọi ng phấn khích như vậy ?

Phương nghe vậy thì quay sang nhìn Lam giải thích :

-Theo thông tin tớ thu thập đc thì là bởi vì ngày thành lập trường hàng năm đều tổ chức thi giữa 3 kí túc xá mọi ng đều trở hết tài nghệ để giật giải .Nếu kí túc xá nào chiến thắng thì cả năm đó sẽ rất oai phong .

Nghe xong Lam nói:

-Hi cảm ơn cậu nha .Nếu ko có cậu tớ còn tưởng mọi ng bị "tâm thần " ý chứ .

Lan ngồi yên nãy giờ nghe vậy thì mới bật miệng Lam nói ,may là họ đang cổ vũ cho lời nói của Quân ,ko thì rắc rối lớn :

-Tớ lạy cậu bộ muốn chết với đám kìa à .

Lam nghe vậy thì nhìn xung quanh và thở phào khi thấy ko ai chú ý và nhìn 2 con bạn nói:

-Sorry . _cười vô tư

Và bọn nó nhìn Quân khi thấy Quân nói tiếp :

-Tóm lại chương trình lễ kỉ niệm năm nay tổng cộng 4 ngày ,tôi tin các bạn đều rất rõ ,đây là cuộc cạnh tranh dựa trên lòng tự trọng của các thành viên trong kí túc xá .Bởi vì kí túc xá nào cũng muốn dành đc vinh dự cao nhất ,dành số điểm tuyệt đối .Hơn nữa năm nay trong ba kí túc xá do 3 cấp sẽ khác biệt dành đc số tiền thưởng rất hào phóng của hiệu trưởng đấy nhé.

Quân Vừa nói vừa đi qua lại .

Mọi ng nghe đến từ cuối thì đồng loạt xôn xao nói:

-có tiền thưởng à_quay nhìn nhau dù ngồi cách bàn ăn.

Lúc này Huy nhìn vậy thì nói:

-Rất tốt cho dù bạn thuộc lớp nào cũng là niềm tự hào của kí túc xá 1 ,mong các bạn mang hết nhuệ khí của mình để dành chức quán quân .

Và mọi ng đồng thanh hô khi Huy kết thúc câu nói:

-CHAMPION CHAMPION.....(quán quân).

Trong phòng Lam :

Huy nhìn Lam một lúc ,nhìn thấy vậy làm Lam có cảm giác khó chịu ,và ko nhịn đc Lam nói:

-Có gì thì cậu nói ra đi đừng nhìn tớ như vậy ?

Huy như đc khích lệ tinh thần nhìn Lam cười:

-Thì mình thấy cậu dễ thương ,nếu thi trò giả gái thì đảm bảo thắng chắc . _nói xong nhìn Lam chăm chú .

Riêng Lam nghe xong rủa thầm : _”trời tự nhiên mình mở miệng chi để Huy hỏi vậy trời”.

Và sau một lúc làm bộ khó nói Lam nhìn Huy trả lời :

-Thực ra thì tớ ko phải ko muốn tham gia nhưng tớ lại cực kì ko thích con gái ,cho nên nếu tớ mà mặc mấy bộ quần áo con gái tớ sợ khi nên thi ,ko chịu nổi mà ngất thì quê kí túc xá 1 chúng ta thôi .Cậu thông cảm đi.

Nghe đến đây Huy có vẻ nghi ngờ nhưng cũng ko nói gì ,thấy vậy Lam lên thờ phào nhẹ nhõm và rủa thầm cái tên đã đưa ra đề nghị này _tên chết tiệt lần sau tôi sẽ ko tha cho đâu .Hừ

Trong khi đó ở phòng Phương ,Lâm đang tán gái trên điện thoại thì bỗng hắc xì và nói : _Ko biết ai nói xấu mình nhi .

Phương ngồi trên bàn máy tính nghe vậy thì tự dưng nói :

-Đáng đời .

Nghe vậy Lâm nhìn Phương đang nghịch máy tính nói :

-Cậu nói ai đáng đời hả ?

Phương ko thèm quay lại nói như ko liên quan đến mình :

-Tớ có nói cậu đâu ,tự nhiên cậu nhận à .

Nghe vậy Lam tức lắm nhưng ko thể nói đc ,trước lập luận của Phương .

Trong khi đó Phương ko thấy Lâm trả lời thì cười nhếch miệng và nghĩ : _Muốn đối phó với tôi à đợi kiếp sau đi .

Ở phòng Lan :

-Trong phòng Lan đang trên máy tính nghiên cứu các loại hoa ,để làm nước hoa .Quân từ phòng tắm đi ra thấy vậy thì nói:

-Con trai mà thích hoa à .

Lan nghe thấy ,nhưng lại giả bộ ko nghe im lặng .

Còn Quân thấy Lan ko nói gì thì tức mình nói:

-Coi bộ cậu ko muốn hòa đồng trong phòng nhĩ .

Lúc này Lan mới xoay ghế nhìn Quân đang lau tóc nói:

-Tớ nghĩ cậu mới ko là ng muốn nói chuyện với tôi đâu nhĩ ,nói ý chính đi .

Lam nhìn Quân trong nghi ngờ .

Quân nhìn ánh mắt thẳng thẳng thì hơi có vẻ mất bình tĩnh ,nhưng vẫn lạnh lùng nói:

-Thì tớ muốn nói cậu nên khuyên Thiên tham gia thi giả gái đi .

Nghe đến đây Lan khẽ cắn môi trầm nghĩ : _”tôi biết mà xì đừng giả bộ nói chuyện với tôi ,nhưng tôi lại ko có hứng bán đứng bạn bè đâu ,mà tham gia thì ko khác lộ chuyện rồi sao ”

Và Lan nhìn Quân nói :

-Cậu nên đi nói với Thiên ,còn tớ ko có hứng thú khuyên ai cả .

Nói xong quay lại màn hình máy tính và nói thêm :

-Còn về việc cậu nói tớ thích hoa ,bộ con trai ko thích sao .

Quân nhìn thấy thái độ ko thân thiện của Lan thì tức giận ,và ko muốn nói chuyện tiếp và trầm nghĩ : _hừ tôi cũng ko thèm nói chuyện với cậu đâu .Hừ .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Sáng nên lớp bọn nó nhìn mọi ng hào hứng với lễ hội ,trong khi đó bọn nó thì trầm nghĩ : _mình ko thích lễ hội chút nào cả .

Tụi nó đang quay qua nói chuyện với nhau ,chủ yếu là các chủ đề về thời trang ,kinh tế ,...

Tụi nó nói với nhau mà các học sinh trong lớp 1 lần nữa ngạc nhiên ,vì những gì họ nói hoàn toàn ko phù hợp với lứa tuổi học sinh .

Nhưng sau một lúc những thành viên trong lớp ko chú ý nữa ,vì lúc này có một giọng nói vang lên :

-Xem ra em rě đã chuẩn bị tốt nhĩ _mang về mặt vui vẻ giả tạo .

Chính giọng nói ấy ,lại kéo bọn nó ra khỏi câu chuyện và ai cũng nhìn ra cửa ,và Lam thắc mắc hỏi 2 con bạn :

-Ai mà có giọng điệu hách dịch đó nhĩ .

Phuong nhìn và thấy Lâm đang bối rối ,thì nói:

-Các cậu nhìn thái độ của Lâm kết hợp với câu nói kia ,sẽ tìm ra đáp án thôi.

Lam tuy ức chế vì câu hỏi ko có đáp án ,nhưng vẫn nhìn theo và như hiểu ra ,sau đó nhìn Phuong như nói : _hóa ra là anh rě của Lâm ,hà có chuyện hay để xem rồi .Tò ra thích thú .

Riêng Lan thì ko nói gì chỉ nhìn ng bước vào lớp với thái độ khiêu khích thì ngạc nhiên ,và nhớ mình đã thấy ở đâu rồi .

Sau một lúc thì Lan nhớ ra và kêu lên :

-À.....mình nhớ ra rồi .

Thấy vậy Lam và Phuong đồng loạt quay lại hỏi :

-Cậu nhớ ra gì vậy _về mặt tò mò .

Lan nhìn vậy thì tò ra về bí mật nói :

-Bộ 2 cậu muốn biết hả ?

Nghe vậy 2 cái đầu gật đầu như đồng ý và nói thêm :

-Đương nhiên cậu đừng tỏ vẻ bí mật vậy đc ko?

Thấy vậy Lan cười và nói:

-Muốn biết hả ,thì mình nói nè .

Sau một lúc dừng lại tỏ vẻ bí ẩn ,làm cho 2 con bạn mình hồi hộp chờ ,thì Lan cũng nói vào vấn đề chính :

-Theo mình biết thì anh chàng này là trưởng khu kí túc xá 2 tên là Anh Khai ,học sinh lớp 11A1.

Nghe đến đây Lam và Phương tỏ vẻ thắc mắc :

-Thật ko ,mà sao cậu biết .

Lan nhìn Phương nói:

-Cậu ko nhớ là tụi mình đã xem ảnh của trưởng các kí túc xá sao .

Nghe đến đây 2 ng chợt nhớ là mình đã điều tra rồi ,và cười nhìn Lan nói:

-Vậy mà ko nói sớm còn tỏ vẻ bí ẩn nữa chứ .

Trước lời buộc tội của 2 con bạn Lan cười hi hi nói:

-Là do đầu óc các cậu để ở đâu lên ko nhớ thôi ,sao lại trách mình .

Lúc này Lam và Phương nhìn nhau và chung ý nghĩ _Hix...mỗi lần nói chuyện với Lan là luôn ko nói đc à ...tức chết đi đc.

-Trời chúng ta LẠI THUA cậu NỮA RỒI _Lan và Phương chỉ biết nói câu đó thôi .

Riêng Lan thấy vậy thì cười thích thú ,trước vẻ mặt ko cam lòng của 2 con bạn yêu quý và nói:

-Thôi ko nói nữa xem anh chàng đó nói gì đi nào .

Vừa nói xong bọn nó đồng loạt nhìn lên chỗ bọn hấn và xem anh chàng vừa xuất hiện kia nói gì ???

Quay lại chỗ bọn hấn .

Anh chàng tên Anh Khai ,theo bọn nó biết có vẻ như muốn khiêu chiến với lớp nó vậy .Điều đó dc bọn nó đoán qua vẻ mặt cùng lời nói mang tính ẩn ý của anh chàng này :

-Chà xem ra lớp này cũng vui quá chứ .Thích lễ hội đến thế sao .

Và bọn nó thấy Lâm tức giận và Phương nghĩ thầm :Hay rồi đây xem em rể đối phó với anh ra sao (Còn sao 2 ng đó có quan hệ đó mọi ng hãy đón xem ở các chương sau nha).

-Anh Khai đây là lớp em ,mà lớp em có phần khích quá thì cũng ko cần anh nêu ý kiến đâu nhì .

Bọn nó nghe vậy thì nghĩ :chà xem ra cũng là kẻ 8 lạng ng nữa cân đây ,thú vị thật .Mà anh đến đây làm gì ?

Và bọn nó chú ý và nghe anh chàng đó nói:

-Thì anh đến khiêu chiến với chú mày đây .Sao dám ko ?

Lúc này thì bọn nó thấy ko riêng gì Lâm tức giận mà đến ngay cả Huy ng có nụ cười thân thiện ,theo tụi nó nhận xét vậy cũng đủ mặt nói:

-Ồ thế à?

-Vậy để em nhắc anh Kí túc xá 1 tụi em cũng quyết ko thua kém đâu .

Nghe vậy bọn nó quay sang nhìn thái độ có vẻ mất tự nhiên của anh chàng có tên Khai kia nghĩ : _Chà vui thật hi ko uống phí xem kịch miễn phí.

Và nghe anh chàng nói tiếp sau khi khôi phục lại dáng vẻ tự tin ban đầu :

-Dám nói với đàn anh như vậy sao ?

Bọn nó lúc này chỉ biết lắc đầu trước vẻ mặt tỏ vẻ ta đây của anh chàng ,và nhìn bọn hấn xem ai sẽ nên tiếng tiếp theo và tụi nó thấy lần này Quân là ng nói .

Và tụi nó nhìn nhau có cùng suy nghĩ :Hà ko biết hôm nay là ngày gì mà chúng ta đc coi kịch miễn phí vậy hả trời ...Nhìn lên trần lớp bọn nó tự xướng.

Trong khi đó thì Quân lại nói :

-Xin lỗi bạn em vẫn chưa nói hết các anh nên dành thời gian để nâng cao trí thức ,luyện tập sức khỏe đi là vừa ,thì chắc anh em chúng ta có thể cạnh tranh đó.

Sau câu nói đó cả lớp đều vỗ tay trước câu nói đó ,và cười chế nhạo .

Bọn nó thì ko nằm trong nhóm đó ,nên nhìn xem phản ứng của anh chàng đó và có vẻ thất vọng khi thấy anh chàng đó có vẻ tức tối và đi .Trước khi đi còn để lại 1 câu:

-Tốt .Tốt lắm ,các em đã dám đấu khẩu với anh ,mà anh ko đáp lễ thì thô thiển quá vậy chúng ta sẽ thi đấu ở lễ hội trường nhé .Nếu kí túc xá nào thua thì ng đó phải xin lỗi và chịu lời sai khiến>OK .

Và bọn hấn cũng nói theo :

-Được tụi em đồng ý ,anh cứ chờ đấy ,ko biết ai thua ai đâu .

Sau khi anh chàng đó đi ,Lâm nhìn mọi ng trong lớp sau đó nhìn Lam nói :

-Thiên ,có phải cậu ko tham gia cuộc thi già gái ko ?

Nghe đến đây cả lớp nhìn bọn nó đặc biệt là Lam nói:

-Đúng đó Thiên cậu mà tham gia thì cơ hội cho kí túc xá chúng ta chiến thắng là rất cao.

Trong khi đó Lam nghe vậy thì có hơi bối rối nói ngập ngừng :

-Tớ xin lỗi mọi ng .

Nghe xong câu trả lời của Lam ,nhưng Lâm quyết ko có bỏ qua và nghĩ hừ đã đụng trúng tôi thì đừng hòng tôi bỏ quá .Cười nụ cười gian tà .

Và đương nhiên Lam và Phương đều nhìn thấy và nghĩ :_Ko biết Lâm có suy nghĩ đen tối gì đây .Phải cẩn thận hơn mới đc .

Trong khi đó Lan nhìn ra khung cửa sổ thấy một số ng quen ,Lan tự dưng đứng dậy đi ra cửa .

Lâm lúc này nói với bọn nó :

-Tôi nghĩ là Thiên ko thích tham gia lễ hội với chúng ta thì có .

Lam và Phương lúc này thấy hạnh động đột xuất đứng dậy của Lan thì ko để ý gì chạy theo Lan.

Thấy vậy mọi ng trong lớp ai cũng ngạc nhiên trước hành động của bọn nó .

Còn Huy lúc này mới nhìn Lâm và nói:

-Cậu quá đáng Thiên đã nói là ko muốn tham gia thì thôi sao cứ ép ng ta vậy ?

Nghe đến đây Lâm lập tức nhìn Huy nói:

-Sao cậu lại quan tâm đến Thiên thế ,lạ à nha ,tuy tớ biết cậu hay giúp đỡ ng khác nhưng cũng ko cần quan tâm thế chứ ?

Huy nghe vậy thì nhún vai nói:

-Cậu đã biết vậy tớ cũng nói luôn ,Thiên ghét con gái nên đừng bắt Thiên già gái .

Nghe vậy các học sinh nữ trong lớp buồn bã và nói lại:

-Ghét con gái.....ko chịu đâu .

-Trời ơi

Bọn hần nghe vậy thì chỉ biết lắc đầu thôi .

Lâm thì nghe vậy nhưng nghĩ tôi sẽ quyết tâm ko bỏ qua cho Thiên đầu (bọn nó).

Hoa của “trái tim mong chờ”.

Hoa của “tình yêu không phai

Hoa của sự “tan tác sinh-ly

(Hoa ti gôn)

Trong khi Lâm quyết ăn thua đối với bọn nó ,thì Lan lại đi ra vườn trường trong một góc khuất có tiếng nói :

-Bà chủ có mệnh lệnh gì đối với chúng tôi vậy ? _đám đó hô to .

Đang chờ trả lời thì Lâm và Phuong cũng đứng đằng sau và hỏi nhỏ :

-Có chuyện gì mà cậu đi ra đây vậy .

Nghe vậy Lan đông cứng ng nhìn ra xem thử mấy ng kia có nghe thấy ko và quay lại đưa ngón tay lên miệng nói:

-Suýt ,có gì chút nữa tớ giải thích giờ nghe đã .

Lâm và Phuong tuy có ngạc nhiên trước thái độ khác lạ của Lâm ,nhưng với tư cách trong nghề thám tử thì 2 ng ko nói gì .

Nhưng riêng Lâm lấp đằng sau bức tường cách cuộc đối tượngkha xa mà họ giờ này lại nói nhỏ nên ko nghe rõ lắm ,và Lâm rủa thầm :Chết tiệt ...

Sau đó nhìn 2 con bạn đang đứng ở đằng sau nói nhỏ :

-Các cậu đứng ở đây nha .

Nói xong Lâm từng bước nhẹ nhàng tiến lại chỗ những con ng kia .

Thấy thái độ đó Lâm và Phuong nhìn nhau sau đó ko ai nói gì ,đều đồng loạt lấp ló cái đầu ra nhìn và ngạc nhiên khi thấy bà hiệu trưởng “mụ hồ ly tinh ” đang đứng với một đám ng xem ra ko có vẻ gì lương thiện nữa ,bao năm trong nghề thám tử nên 2 ng nhìn là biết ko cần nói .Đó là suy nghĩ của cả 2 ng khi thấy đám ng kia .

Sau đó họ nhìn theo bóng dáng Lâm đang tiến thẳng đến chỗ mấy ng đó trong lo lắng ,và 2 ng ko biết sao mình lại lo lắng như vậy .

Trong khi đó Lâm đã thành công trước mục tiêu tiếp cận và nghe lén những con ng này .

Sau hàng rào hoa hồng Lâm núp xuống chui vào bụi hoa nhìn lên và nghe lén :

Trong khi đó đám ng đó ko hề nhận ra là có ng đang nghe lén nên vẫn vô tư nói .

Và Lâm nghe thấy ”mụ hồ ly ”nói với đám ng kia :

-Trong lễ hội này ng đàn bà tên Liên kia sẽ xuất hiện các ng hãy nghĩ cách làm cho mụ ta biết mất đi _cười một cách độc ác .

Nghe vậy trong bụi cây Lâm có phần giật mình và nghĩ thầm : _Đúng như những gì mình nghĩ những ng này đã bắt đầu hành động rồi .

_”Và trong đầu Lâm lúc này đã bắt đầu xuất hiện những chiến lược phá hoại kế hoạch của mụ đàn bà cướp chồng ng khác ,mà còn rất độc ác nữa .Hừ tôi sẽ ko để bà thành công đâu .”

Và Lâm tiếp tục nghe lén xem họ định làm gì nhưng thật thất vọng khi nghe ng đàn bà đó nói:

-Có gì tối nay gặp ở bar Sao Đêm ,sẽ bàn kĩ hơn.

Đám ng kia nghe vậy thì cúi đầu và đồng loạt nói :

-Vâng thưa chị hai .

Sau đó mấy ng đó đi .Còn ở lại một ng có dáng vẻ phong lưu theo cảm nhận của Lâm .

Trong khi đó ở chỗ Lâm và Phuong ,thấy đám ng kia đi về chỗ mình nên đành phải đi và núp vào 1 góc trong bóng tối và những ng đó đi qua còn nói:

-Công nhận bà chủ tâm lý thật bàn việc mà đến Bar _nói xong còn cười man rợ và thích thú .

Và điều đó làm cho 2 ng đang núp phải ngạc nhiên và cùng suy nghĩ : ”có chuyện gì đây ,mà sao cảm giác khó chịu vậy ,ko lẽ ...” Lam và Phương nhìn nhau sau đó cùng lắc đầu như ko đồng ý trước lối duy nghĩ đó .

Còn Lan đang định đi lại chỗ các bạn mình để nghĩ cách thì tiếng nói của ng đàn ông kia vang lên làm

Lan phải dừng lại nghe tiếp :

-Em yêu ,chúng ta giết chết mẹ Liên đó ,em sẽ trở thành phu nhân Mai Điền thì có tiền rồi . _cười đa tình .

Nghe đến đây Lan giật mình và nghĩ :ko ngờ mẹ ta có tình nhân sau ba Phương .Và cũng biết vì sao ng đàn bà này lại yêu ba Phương tất cả là do tiền mà thôi .

Sau đó Lan nhìn “hồ ly tinh ” đang ngả vào lòng ng đàn ông đó nũng nịu nói:

-Anh yêu đúng vậy .

Người đàn ông đó nựng nhẹ mặt mẹ hồ ly đó tỏ vẻ ghen nói:

-Nhưng anh thật sự ghen tỵ với ông ta đó .

Nghe vậy mẹ hồ ly tinh đó cười ngọt ngào với ng tình nói:

-Anh yêu à ,em là của anh mà yên tâm đi ,khi em lấy đc hết tài sản của ông ta ,em sẽ là của anh mà .

Nghe vậy ng đàn ông đó nâng cằm mẹ hồ ly tinh đó nhìn vào mắt và nói:

-Nhưng anh thật sự là rất ghen với ông ta .

Mẹ hồ ly lúc đó ko nói gì chỉ nhìn vào mắt ng đàn ông đó và họ trao cho nhau một nụ hôn .

Lan nhìn và nghĩ : _hừ các ng đc lắm ,nhưng rất tiếc tôi sẽ ko để điều đó xảy ra đâu .Hãy chờ xem

Sau đó lặng lẽ rút lui vì biết giờ họ đã kết thúc cuộc nói chuyện rồi ,vội lại đã vào lớp rồi,tốt nhất ko để ai nghi ngờ thì hơn ,sẽ giúp cho mình nắm bắt đc thêm âm mưu của mẹ hồ ly tinh đó >Lan nghĩ thầm khi chứng kiến toàn bộ câu chuyện .

Sau đó Lan đi lại chỗ mấy con bạn mình ,thấy tụi nó nhìn với ánh mắt đờ đờ sát khí làm cho Lan hơi có chút giật mình ,nhưng ko phải vì sợ 2 con bạn .

Đồng thời Lan nhìn ra sau xem 2 ng kia có chú ý ko ,nhưng xem ra mình đã thừa hơi ,vì khi nhìn Lan thấy 2 ng đó đang hôn nhau đắm đuối .

Nhưng Lan cũng ko thể chủ quan ,thế là ko nói gì cầm tay hai con bạn kéo đi như chạy .

Lam và Phương tuy có bất ngờ nhưng vẫn chạy theo tay nắm của Lan .

Sau khi dốc hết toàn lực để chạy theo ,và Lam và Phương tự dừng nói khi thấy Lan còn muốn chạy nữa :

-Từ từ thôi ,tụi này chết mất .

Nghe vậy Lan dừng lại quay lại thì thấy 2 con bạn mình chạy mới vậy mà ng nào ng đó đã mồ hôi chảy hết ra mặt thở dốc nữa chứ .Thế là Lan nhìn và cười nói đùa:

-Trời có ai như 2 cậu ko mới chạy một chút xíu mà 2 cậu trong thế thảm quá đi . _còn thêm động tác lắc đầu nữa chứ .

Nhìn thấy vậy Lam tức mình hét lên :

-Cậu nói chạy vậy mà ko mệt à ,tụi này có phải cậu đâu mà chạy nhanh như cậu .

Phương thì ko nói gì vì thấy nụ cười nhẹ của Lan thì biết Lan chỉ muốn chọc ghẹo 2 ng ,vội lại Phương cũng thắc mắc chuyện lúc nãy nên nói :

-Thôi ko nói nữa ,Lan cậu nói chuyện lúc nãy đi.

Lam nghe vậy cũng ko la hét gì nữa thay vào đó là đôi mắt tỏ vẻ tò mò nói:

-Nói đi ,tớ cũng thắc mắc lắm đó nha . _tạo vẻ mặt cực kì dễ thương .

Lan nhìn vậy thì vẫn bình tĩnh nói :

-có gì mình nói sau ,giờ nên lớp thôi muộn rồi .

Nghe đến đây Lam và Phương giật mình và hét lên :

-Chết rồi mau thôi ,tiết toán đó ,ông thầy này khó tính lắm đó .

Thấy vậy Lan chỉ biết bo tay trước 2 con bạn thân yêu của mình ,cùng một tâm trạng khó diễn đạt và nghĩ :tớ chỉ mong cậu luôn có nụ cười trên khuôn mặt thôi ,liệu rằng tớ có thể ko ??? _một câu hỏi khó có câu trả lời dc xuất hiện trong đầu Lam khi nhìn Phương .

Sau đó bọn nó bắt đầu chạy .

Trở lại chỗ bọn hấn ,khi thấy giáo dc đám học sinh đặc biệt danh “Sát thủ học đường “:mà điều đó cũng đồng nghĩa với việc ông thầy là một chuỗi những điều khủng khiếp khi nghe đến tên .

Bọn hấn khi thấy ông thầy vào lớp rồi ,và nhìn chỗ trống bên cạnh ko thấy tụi nó thì Lâm và Quân cũng nghĩ :” _Chết chưa ,biết là ông thầy khó tính mà còn vào muộn ,xem ra có trò hay để xem rồi đây ”

Riêng Huy nhìn 2 thằng bạn thân qua nét mặt ,Huy đoán dc suy nghĩ của 2 ng ,nhưng ko biết làm sao Huy lại có cảm giác lo lắng cho

Thiên chứ .Sau đó Huy giật mình nghĩ :trời mình nghĩ gì trong đầu vậy ,sao giống bạn trai lo lắng cho bạn gái vậy ,trời ơi :Thiên là con trai mà _Cười trước suy nghĩ vớ vẩn của bản thân và quay lại nhìn lên bảng .

Trong khi đó tụi nó chạy với tốc độ tên lửa ,từ tầng 1 đến tầng 5 ,dừng lại trước cửa lớp tụi nó thở dốc mệt mỏi ,trừ Lan vận động viên marathon mà . Vì thế Lan là ng nên tiếng nói:

-Thưa thầy cho tụi em vào lớp. _giọng nói mang tính lễ phép .

Ông thầy đang giải bài nghe thấy vậy quay lại nhìn tụi nó hỏi :

-Các em làm gì vào lớp muộn thế ,các em ko biết kỉ luật của trường à .

Nghe đến đây bọn nó giả bộ biết lỗi nói dù trong lòng đang rửa thắm ông thầy :

-Thưa thầy tụi em có chút chuyện cần giải quyết mà thầy _về mặt vẫn ko thay đổi vẫn tỏ ra ”con ngoan trò giỏi”

Trong khi đó ông thầy lại ko dễ đối phó ,trước thái độ của mấy em học sinh có vẻ ngoan ,ông thầy nói:

-Các em vào lớp đi nhưng chỉ lần này thôi ,nếu có lần sau thì đứng ở ngoài đó . _giọng nghiêm khắc .

Nghe được lời cho phép của ông thầy thì bọn nó đồng thanh nói:

-Dạ ,tụi em biết rồi thưa thầy .

Tụi nó về chỗ ngồi trong sự thối nản của mọi thành viên trong lớp ,khi ông thầy lại cho tụi nó vào lớp .

Còn tụi nó đang mừng vì thoát khỏi ông thầy hắc ám này .Bước xuống bàn tụi nó dc bọn hấn hoan nghênh bằng câu nói:

-Chà xem ra các cậu cũng ko vừa nhỉ ,dám trốn học đi chơi .

Nghe vậy Lan và Phương ko nói gì .Thái độ đó làm cho bọn hấn tức điên ng nhưng ko thể nói gì nên cũng làm ngơ luôn.

Trong khi đó ở bàn Lam lại khác ,Huy nhìn Lam và hỏi giọng quan tâm:

-Ủa các cậu sao vào muộn thế .

Lam nghe vậy thì nói qua loa :

-À tụi tớ có việc đó mà .

Sau đó Lam giả bộ nhìn lên bảng ,để cắt đứt câu chuyện .

Một lúc sau ông thầy cho bài tập ,sau đó nhìn xuống lớp một lượt sau đó hỏi :

-Các em ai có thể làm bài này .

Tụi nó nghe vậy thì nhìn các thành viên trong lớp thấy ai cũng có vẻ mặt lo lắng .Trừ bọn hấn ,và tụi nó nghĩ : _Làm gì mà mọi ng sợ vậy nhỉ ,bài tập này dễ mà .

Ông thầy sau một lúc nhìn lớp thì lại nhìn vào bọn hấn ,theo cảm nhận của bọn nó là như vậy . Và ông thầy nên tiếng :

-Sao các cán bộ học sinh các em giải đc bài này chứ .

Dù hỏi vậy nhưng ông thầy biết những học sinh này giải đc ,nên lúc nào ông thầy cũng dành sự yêu thương cho bọn hấn .

Bọn hấn nghe vậy thì ko nói gì ,riêng Lâm ko biết nghĩ gì bồng nên tiếng :

-Thưa thầy ,theo em thầy nên kêu mấy bạn mới lên giải bài thử đi thầy .

Nghe vậy cả lớp cũng đồng thanh chủ yếu là để thoát ra khỏi tầm ngắm của ông thầy .

-Đúng đó thầy .

Trước thái độ của học sinh trong lớp ,thầy giáo nhìn xuống lớp và hỏi :

-Ai là học sinh mới lên giải bài tập giúp cho cả lớp nào .

Nghe vậy bọn nó ở chỗ ngồi nhìn nhau và Phương đành đứng lên và đi lên bảng .

Còn Lâm nhìn theo Phương và khẽ nhếch môi nghĩ :Hà(cười) ,dám động vào tôi à ,xem cô có thoát khỏi tôi ko ?

Còn Lan và Lam ngồi dưới lớp vẫn bình thản nhìn Phương giải bài vì dù sao bọn nó cũng đã tốt nghiệp ba trường đại học rồi mà (Đương nhiên trong trường này ko ai biết rồi)tự nhiên nhĩ đến đây Lan và Lam mỉm cười.

Nụ cười đó đc Huy chú ý và nhìn Lam hỏi:

-Cậu cười gì vậy ,bộ cậu ko lo lắng cho bạn cậu à ,bài này ở dạng khó đó .

Lam nghe vậy thì nhìn Huy nói :

-Ko có gì đáng lo cả _cười nhẹ

Huy có chút ngạc nhiên nhưng cũng ko hỏi nữa .

Bọn hấn đều nhìn lên bảng và một lần nữa ko thể ko ngạc nhiên khi thấy trong vòng 15' mà Phương đã giải hết bài ,và theo bọn hấn thì phải mất 30' mới giải xong trừ Quân ra .

Ông thầy thì cũng ko thoát khỏi ngạc nhiên ,khi thấy cách giải vừa dễ hiểu ,vừa ngắn gọn nhưng cho ra kết quả hoàn toàn đúng ,xen vào đó là thời gian giải bài này lại rất nhanh . Và ông thầy nhìn xuống và nói :

-Em làm bài tốt lắm . _giọng nói có vẻ khâm phục

Sau đó nhìn cả lớp nói :

-Các em chép bài vào vở đi .

Cả lớp nghe vậy thì ngạc nhiên khi thấy ông thầy nói vậy ,và học sinh nữ trong lớp càng có vẻ mê mẩn bọn nó.Nhìn thôi mà bọn nó còn cảm thấy rùng mình khi nhìn những ánh mắt “háo sắc “đó /

Riêng Lâm thì tức tởm khi ko thể trả thù đc thay vào đó là làm cho học sinh trong lớp nhìn với vẻ mặt đó nữa .Lâm rủa thầm : _chết tiệt ,lần này lại thất bại nữa rồi .

Sau đó tiết học kết thúc cũng với câu nói của ông thầy :

-Chúc các em cuối tuần vui vẻ .

Ông thầy vui vẻ vì hôm nay kiểm đc 1 học sinh giỏi ,nên tâm trạng hôm nay cực kì thoải mái .Điều đó ai trong lớp cũng cảm nhận đc .

Nhưng câu nói đó làm cho bọn nó thắc mắc ,riêng Lam thì quay sang Huy thắc mắc hỏi :

-Ông thầy nói vậy là có ý gì .

Nghe vậy Huy vui vẻ nhìn Lam và giải thích :

-Ý của thầy là cuối tuần thì học sinh chúng ta có thể rời khỏi kí túc xá đó mà .

Lam nghe vậy thì gật đầu như hiểu ra .Riêng Lan nghe thấy vậy thì nghĩ đây là cơ hội để hành động rồi . _Cười gian tà .Nhưng ko 1 ai nhận ra nụ cười đó

với lớp mặt lạ lạnh lùng vốn có .

Sau khi ông thầy ra khỏi lớp ,bọn hấn bắt đầu nói .Người đầu tiên lên tiếng là Lâm :

-Mọi ng đã chọn cho mình môn thi trong lễ hội chưa .

Nghe vậy học sinh trong lớp đồng thanh nói:

-Đề tuần sau đi lớp phó ,giờ cho chúng tôi về đi ,dù sao tới thứ 7 tuần sau mới tổ chức mà .

Lâm thấy vậy thì quay nhìn 2 thằng bạn hỏi ý kiến .Thấy tình trạng này Quân nghĩ :” _có nói mọi ng trong lớp cũng ko để ý chỉ bằng đề họ về cho rồi ,dù sao thời gian còn nhiều mà “.

Thế là Quân đứng lên giải vây cho Lâm nói :

-Thôi mọi ng về đi ,có gì thứ 2 nói cho tụi này là đc rồi .

Mọi ng trong lớp nghe vậy thì mặt mày vui vẻ nhìn Quân nói:

-Hi lớp trưởng hiểu tâm lý của tụi này ghê .

Nói xong mọi ng đứng dậy đi về .

Còn riêng bọn nó thì ko nói gì ,nhưng còn chưa bước ra khỏi lớp .Bọn hấn thấy vậy thì có chút ngạc nhiên ,Huy là ng nên tiếng hỏi :

-Các cậu ko về sao ?

Nghe đến đây Phương nói :

-Chưa muốn các cậu có thể về trước đi .

Bọn hấn nghe vậy có chút phẫn lòng nhưng lại nghĩ :thôi kệ dù sao tôi cũng ko quan tâm .

Sau đó bọn hấn đi ra khỏi lớp .

Còn lại ở trong lớp Phương và Lam nhìn Lan và nói :

-Sao về thôi .

Nghe vậy Lan như thoát khỏi suy nghĩ và gật đầu . Vì nãy giờ 2 ng nhìn con bạn mà ko biết tại sao Lan lại vậy ,nên tụi nó mới nói như thế kia với bọn hấn ,chứ ko thì có thể khiến bọn hấn nghi ngờ thì ko tốt .

Tụi nó bước ra cổng trường trong tiếng cười khi nghe Lam kể truyện .Thì bỗng có 1 chiếc xe BMW màu đen chạy đến và từ trong xe có một ng phụ nữ với đôi kính đen mở cửa ra nói:

-Các con mau lên xe thôi.

Nhìn thấy mẹ mình bọn nó có chút giật mình ,và nhìn xung quanh ,may mắn thay giờ phút này ko có ai biết _Suy nghĩ của tụi nó .

Xong đâu đó tụi nó nhanh chân mở cửa xe và bước vào .Sau đó tụi nó quay lên chỗ tài xế nói;

-Bác chạy nhanh lên .

Ng tài xế như hiểu ý tụi nó ,nên nói:

-Vâng thưa các tiểu thư.

Bọn nó nghe thấy vậy thì cười ,vì tụi nó biết bác tài xế rất trung thành với mẹ tụi nó .Từ khi mẹ tụi nó về làm dâu gia tộc nhà họ Mai (Mẹ Phương là ng Nhật nhưng có dòng máu Việt ,nên là bạn thân của mẹ Lan ,đây cũng là nguyên nhân tại sao Lan và Phương lại là bạn thân).

Trên xe mẹ Phương nhìn tụi nó và cười nói:

-Công nhận các con đẹp trai thật đó nha .

Sau đó còn lấy tay che miệng cười khúc khích và nhìn tụi nó với ánh mắt gian gian nói :

-Mẹ nghĩ các con của mẹ làm khỏi cô theo đuổi rồi nha .

Nghe vậy Lan và Phuong nhìn nhau trước lời trọc ghẹo của mẹ mình ,trong khi đó Lam hỏi giọng ngây thơ :

-Mẹ nói vậy cũng đúng ,tụi con được mệnh danh là hotboy đó mẹ . _giọng nũng nịu .

Vừa nghe xong lời nói ngây thơ của Lam ,bà Liên bật cười vui vẻ ,còn nhìn 2 đứa con mình nói như châm chọc thêm :

-Các con đc chọn là hotboy à _cười to chảy cả nước mắt .

Trong khi Lam ngỡ ngàng vì ko hiểu chuyện gì ,thì Lan và Phuong chỉ biết lắc đầu trước lời nói ngây thơ của Lam ,để giờ đây tụi nó trở thành trò cười của mẹ kèm vị tài xế ,mà tụi nó coi như ng một nhà .

Đúng lúc đó điện thoại của mẹ Phuong có tín hiệu ,thế là bà Liên bắt máy và trở lại về thái độ nghiêm túc .Qua cuộc nói chuyện tụi nó biết là mẹ mình đang giải quyết công việc .

Thấy vậy tụi nó thở phào nhẹ nhõm vì ko nghe thấy tiếng cười trêu chọc của mẹ mình và ko nói gì 2 ng nhìn thủ phạm tạo ra tiếng cười đó với ánh mắt "muốn ăn tươi nuốt sống Lam.

Thấy ánh mắt của 2 con bạn nhìn mình Lam vẫn ngây thơ ko hiểu vì sao 2 con bạn thân yêu nhìn mình bằng ánh mắt "yêu thương "đó ,nên hỏi :

-Các cậu sao vậy .

Nghe câu đó xong ko khác nào "châm thêm vào dầu vào lửa " 2 cái đầu đang bốc cháy cả .

Bỗng dưng 2 ng nở nụ cười như muốn mang Lam ra "xử tử " ngay tức khắc, nhưng may mắn là cho Lam là họ đang ở trên xe nên Phuong đành nói vào tai Lam với ánh mắt "sát khí" :

-Cậu hay lắm dám nói vậy để mẹ mình trêu chọc chút nữa về đến nhà thì ko yên với tụi tớ đâu

Nghe vậy Lam nhìn 2 đứa bạn mình vì giờ phút này Lam đã biết mình vì sao mình đắc tội gì với 2 con bạn thân ,vì vậy Lam nhìn 2 con bạn với ánh mắt biết lỗi kèm theo một chút nước mắt nói:

-Thông cảm đi mà mình có biết đâu .

Sao đó nói như đổ thừa :

-Mà cũng tại 2 cậu biết ng ta "ngây thơ "ko biết mà ko ngăn lại để giờ mang tớ ra xử tử là sao .Ko chịu đâu .

Lan và Phuong trước nước mắt sắp chảy ra của Lam thì có chút động lòng ,nhưng sau khi nghe Lam nói câu tiếp theo thì con tức đó tiếp tục bộc phát và nếu ko để ý đến mẹ mình đang bàn công việc thì 2 ng đã hét ngay vào mặt Lam rồi .

Nhìn vậy Lam biết 2 con bạn mình đang tức ,nên tiếp tục làm bộ mặt đáng thương nói;

-Thôi mà" ng ta "biết tội rồi mà ,tha cho tớ đi .

Bọn nó gật đầu và nguôi giận nói :

-Ừ biết lỗi là tốt đó "bé "

Lam biết 2 con bạn mình đã ko còn giận mình nữa nên thở phào nhẹ nhõm .

Cùng lúc đó chiếc xe màu đen đỏ dừng trước cánh cổng biệt thự "Hạnh phúc" .

"Tên này có từ khi ba mẹ Phuong lấy nhau và sống trong hạnh phúc ,nhưng có lẽ giờ đã thay đổi rồi thể thay đổi rồi" . _suy nghĩ xuất hiện ngay trong đầu Phuong khi trở về căn nhà thân yêu của mình .

Lan nhìn vậy đoán ra suy nghĩ đang ẩn dấu trong đầu Phuong thì chỉ biết thở dài và cầu trời cho mọi chuyện đừng diễn ra tồi tệ hơn thôi .

Vào phòng ,bọn nó bắt đầu vào bàn công việc ,khác một chỗ là lúc này ko khí im lặng một cách đáng sợ rất khác với thường ngày . Vì lúc này Phuong và Lam thấy Lan ko nói gì nên đành nên tiếng trước .Lam nói :

-Sao cậu nói nên bàn việc mà sao nãy giờ ko nói gì vậy ?

Nhìn chăm chú vào Phuong ,Lan nghĩ " _mình có nên nói cho Phuong hay ko ,thật sự Phuong là ng mạnh mẽ nhưng cũng mít ướt ko kém ,sợ rằng nghe xong Phuong sẽ buồn thì sao ,thật là khó quá đi "

Thấy Lan nhìn mình như vậy Phuong biết việc này có liên quan đến mình ,nên nói :

-Cậu cứ nói đi ko sao đâu _cười nhẹ nhưng có chút lo lắng .

Lan lúc này đành nên tiếng nhưng là nói như dò hỏi :

-Nếu chuyện này liên quan đến ba cậu thì cậu sẽ làm như thế nào ?

Phuong biết ngay là Lan đã bắt đầu vào câu chuyện nên suy nghĩ một chút sau đó Phuong nên tiếng giọng quả quyết :

-Tớ sẽ bình thường như mọi khi ,sẽ ko để ý dù sao tớ cũng biết ba tớ có "bồ nhí",nhưng các cậu tốt nhất đừng nói cho mẹ tớ biết là đc rồi .

Lan thấy vậy thì gật đầu và nói :

-Cậu suy nghĩ vậy là tốt ,mình chỉ sợ cậu nghe xong thì buồn thôi .

Bước đến cánh cửa nhìn ra bầu trời trong xanh ,Phuong nói :

-Tớ có buồn nhưng tớ có những ng bạn như các cậu ở bên cạnh nên sẽ ko buồn đâu ,yên tâm đi .

Lam nãy giờ im lặng nghe giờ mới nên tiếng :

-Cậu nói đúng dù có chuyện gì thì chúng ta sẽ luôn sát cánh bên nhau .

Lan nghe vậy thì mỉm cười lòng thấy thoải mái hơn khi giấu trong lòng .Bước đến cửa sổ nhưng khác với Phuong đang nhìn ngắm bầu trời thì Lan lại nhìn xuống đất nói nhưng bông hoa đang vươn nên đón ánh nắng mặt trời và bắt đầu câu chuyện .

-Cậu rất giống với loài hoa Phong lan đó .

Nghe đến đây Phuong bật cười trước sự ví von đầy hoa cỏ của Lan và nói trong nụ cười :

-Cậu thật là con ng mà cậu cứ ví như các loài hoa ,riêng tính cách này cậu rất giống mẹ cậu nha .

Lam ngồi trên giường cũng nên tiếng khi Phuong vừa dứt lời :

-Cậu nói đúng quá sá luôn . _cười theo Phuong .

Thấy 2 con bạn đã cười Lan cũng cười theo và nói nhỏ :

-Ko tớ nói thật loài hoa phong lan mang ý nghĩ "với tôi bạn luôn là người thành thật" .

Sau một lúc không khí có vẻ vui vẻ hơn Lan bắt đầu câu chuyện :

-Hôm trước tớ đã nghe một chuyện như sau .

Lam và Phuong biết Lan bắt đầu vào nội dung chính nên im lặng nghe Lan nói ,trước đó Phuong nói:

-Cậu cứ nói tiếp đi .

Nghe xong câu đó Lan bắt đầu luôn vào câu chuyện :

-Mình nghe đc thông tin trong ngày lễ hội trường ,”mụ hồ ly _hiệu trưởng” âm mưu giết mẹ cậu ,còn họ dự tính những gì thì tớ hoàn toàn ko biết .

Lam nghe vậy thì giật mình nhìn sang Phuong và thấy vẻ mặt hoàn toàn bình thản thì thở phào nhẹ nhõm .Nhưng cũng lúc đó Phuong nên tiếng khi chưa hiểu một chuyện :

-Vậy cậu ko biết họ định âm mưu gì sao ?

Lan gật đầu và nói thêm :

-Nhưng tớ biết tới nay họ sẽ bàn công việc ở bar Sao đêm .

Giật mình khi nghe Lan nói 2 ng đồng thanh :

-Vậy là chuyện hồi sang nay ,và những ng kia là _nói đến đây thì dừng .

Ko thể nói gì hơn Lan chỉ nói thêm vào :

-Họ là ng của mụ hồ ly tinh đó .

Sau đâu đó Lan kể hoàn toàn vụ việc mình đã mắt thấy tai nghe .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Kết thúc câu chuyện Lan nhìn Phuong và thấy vẻ mặt buồn bã ,nhưng Lan và Lam ko nói gì chỉ ở bên cạnh như động viên cho Phuong thôi .

_”Dù nói gì lúc này là ko nên chỉ nên ở bên cạnh ủng hộ tinh thần cho Phuong là đc ”,Suy nghĩ của Lam và Lan .

Một lúc sau Phuong lấy lại tinh thần và nhìn 2 ng bạn đang ngồi bên cạnh như động viên mình ,Phuong biết giờ phút này ko nên buồn và đành nên tiếng :

-Vậy giờ chúng ta phải làm sao đây .

Lam lúc này nghe vậy suy nghĩ và trong đầu hoạch định những chiến lược và bắt đầu thì thầm kế hoạch cho 2 con bạn thân .

Xong đâu đó bọn nó đồng thanh :

-OK .Hay đó cứ thế mà làm _nở nụ cười ./

Bà Liên _mẹ Phuong đi lên lầu ,trước phòng tụi nó kêu :

-Các con xuống ăn cơm nào .

Tiếng nói đó làm tụi nó đang say sưa ngủ trên giường giật mình ,Nhìn đồng hồ bọn nó thấy đã hơn 5h và tụi nó nhìn nhau khi cùng suy nghĩ cả buổi chiều tụi mình ngủ ở trên phòng rồi .Ngay lập tức bọn nó nhảy xuống giường chạy vào phòng VSCN ,trước đó Phuong nên tiếng :

-tụi Con biết rồi ,mẹ xuống phòng ăn trước đi tụi con sẽ xuống sau .

Nghe vậy bà Liên cười trước câu nói đó ,vì bà biết các con mình lại ngủ quên ăn đây mà và nói một câu giọng yêu thương :

-Nhanh nên xuống ăn với mẹ cho vui .

Tụi nó ở phòng VSCN đồng thanh nói :

-Dạ .

Tối hôm đó trước BAR SAO ĐÊM ,có 1 chiếc xe BMW màu đỏ xuất hiện từ trên xe bước xuống có 3 cô gái mỗi người đều xinh đẹp tuyệt trần .Họ tự tin bước vào quán Bar như 1 khách quen .Mỗi người một phong cách (chắc mọi người biết là ai nhỉ),Lan với 1 bộ áo thun và quần Jean màu đen càng làm cho Lan nổi bật hơn với vẻ mặt lạnh lùng của mình,trong thật mạnh mẽ .Trong khi đó Lam lại chọn cho mình bộ váy màu hồng rất dễ thương với mái tóc màu vàng nhạt , hơi xoắn ở cuối đuôi tóc làm cho Lam trong rất dễ thương .Riêng Phuong lại chọn cho mình một bộ váy màu trắng tạo sự tinh khiết như một bông hoa bích hợp cùng mái tóc đen dài óng ả thả trên vai ,trong thật dịu dàng .

Chính vì vậy khi bọn nó bước vào trong quán bar tất cả mọi người đều phải nhìn với ánh mắt say mê .

Trong khi đó tụi nó nhìn xung quanh và chọn cho mình một chiếc bàn trong bóng tối ,nhưng có thể quan sát được tất cả hành động trong quán .

Ngồi vào chỗ ,bọn nó đc một người phục vụ đi đến và hỏi tụi nó :

-Mọi người dùng gì ạ ?

Tụi nó nhìn vào anh chàng phục vụ và Lam là người nên tiếng đầu tiên:

-Anh cho em 1 ly Cocktail rượu vang trái cây .

Phuong cũng nên tiếng :

- Cho tôi 1 ly Mocktail trái cây xanh _nói xong nhìn xung quanh .

Đang nhìn xung quanh ,thấy Lan ko nói gì Lam nói to :

-Cậu chọn đồ uống đi .

Lan nghe vậy nhìn lại và thấy Lam đang chờ mình chọn đồ uống thì nói :

-Cho tôi một ly 1 ly cocktail Brandy Eggnog.

Xong đâu đó khi thấy người phục vụ đi ,tụi nó bắt đầu thì thầm ,người nên tiếng đầu tiên bao giờ cũng là Lam :

-Sao họ chưa đến nhỉ ?

Phuong cũng có suy nghĩ đó và nên tiếng giọng lo âu :

-Có khi nào họ thay đổi địa điểm nói chuyện ko ?

Đang định trả lời cho 2 con bạn thì ng phục vụ đến làm cho Lan phải dừng câu chuyện .

Sau khi anh chàng phục vụ đi ,Lan quay qua nhìn 2 con bạn nói :

-Ko đâu đó đảm bảo với 2 cậu họ sẽ đến thôi nhưng phải là lúc khác cơ ,vì Bar chỉ hoạt động sôi nổi về đêm thôi ,các cậu ko biết sao _cười gian trước 2 con bạn .

Thấy nụ cười gian của Lan ,2 người ko nói gì vì họ biết là do mình nôn nóng quá mà quên đi điều cơ bản nhất đó .

Đang ngồi nhâm nhi ly cocktail Brandy Eggnog ,Lan nhìn ra ngoài sân nhảy và thấy một điều thú vị thì bỗng dưng nói vu vơ :

-Chà xem ra chúng ta gặp người quen nữa rồi .

Nở một nụ cười thú vị ,chính nụ cười đó khiến cho Lam và Phuong ngạc nhiên và nên tiếng hỏi :

-Cậu bị sao vậy Lan ,tự nhiên nở nụ cười làm tụi này ”sợ chết khiếp ” à .

Kèm theo một cái rùng mình .

Lan nghe xong quay lại nhìn và nói trong một giọng điệu rất chi là cao hứng :

-Các cậu nói gì vậy tớ vẫn cười bình thường mà .

Càng nghe Lan nở nụ cười như vậy Lam và Phuong quay sang và đồng thanh nói :

-Trời cậu cho là bình thường chứ tụi tớ thì ko tin đâu ,mỗi khi cậu cười nụ cười đó đảm bảo ”điều lành ”chuẩn bị đến rồi .

Xong đâu đó 2 ng nhìn lên bầu trời nói:

-Cầu ông trời ,ko có việc gì xảy ra ,con xin ông đấy . _tỏ vẻ thành kính .

Lan thấy vậy bật cười to châm chọc 2 con bạn đang nhìn trời cầu nguyện :

-Ý nguyện của các cậu hôm nay sợ rằng đến ”Ông trời ”thân yêu của 2 cậu cũng ko thể giúp gì đc rồi .

Nghe vậy 2 ng quay lại nhìn Lan nói như van xin :

-Tớ năn nỉ cậu đừng nói là có chuyện ra nha tụi tớ ko muốn nghe .

Lan nhìn lại thấy người mình muốn nói đang đi đến chỗ tụi nó ,và nhăm nháp ly cocktail và ung dung nói :

-Các cậu nhìn đằng sau kia .

Nghe vậy Lam và Phuong bị mắc lừa đồng thời quay lại và Ôi thôi chết tôi _đó là câu nói lúc này xuất hiện trong đầu 2 ng .

Và đồng loạt quay lại như tránh những ng đó ,Lan thấy thái độ đó thì vui vẻ nói :

-Sao hay chứ ,ý của tớ là ”điều lành ” ấy _nở nụ cười sảo quyệt .

Thấy thái độ đó nhưng 2 ng còn như ng mất hồn nói :

-Chắc mắt chúng ta có vấn đề ,chứ sao đi đâu cũng gặp những con ng đáng ghét đó hả .Đúng Ko Lan .

Nghe vậy Lan nhún ng nói :

-Mắt các cậu ko có vấn đề đâu .

-Ông trời _Lam và Phuong nhìn trời ko biết nói gì.

Sau tiếng kêu trời Lan buồn cười nhìn 2 con bạn nói :

-Yên tâm đi mấy người đó sẽ ko nhận ra chúng ta đâu .

Lam và Phuong đồng thanh nói:

-Ý cậu là thế nào ? _ngạc nhiên .

Lan nhìn vào nhóm đó đang tiếng lại bàn bọn nó cười nhẹ nói :

-Các cậu xem giờ chúng ta là ai .

Sau đó vẫy tay 2 con bạn chụm đầu vào nói :

-Giờ chúng ta là con gái ko phải ”con trai ”nhà .

Vừa nghe xong Lam và Phuong kêu lên :

-Đúng há ,việc gì chúng ta phải sợ nhỉ _sau đó cầm ly cocktail của mình uống một hơi .

Trong khi đó ở bàn tiệc hân ,khi 3 bọn nó bước vào Lâm đã để ý bọn nó .

Sau khi ngồi xuống bàn cách bọn nó 2 cái bàn và Lâm là người nên

tiếng đầu tiên :

-Ê 2 cậu có thấy 3 cô gái kia ko ? _chỉ tay vào bọn nó .

Quân và Huy cũng nhìn theo tay chỉ vừa nhăm nháp ly rượu vang ,cả 2 gật đầu ,và Huy nhìn Lâm thắc mắc hỏi :

-Cậu hỏi vậy là sao ?

Lâm nghe vậy bật cười nói :

-Thì cậu ko thấy mấy ”em ”ấy rất dễ thương sao ?

Quân nghe xong lắc đầu nói:

-Cái tính thích tán các em xinh của cậu nổi dậy rồi hả .

Lâm bật cười hả hả nói :

-Chỉ có các cậu là hiểu ý tớ thôi .

Nghe thẳng bạn nói vậy 2 ng chỉ biết lắc đầu và Huy nhìn về phía bọn nó chột nói :

-Lâm này theo tớ cậu ko nên tán mấy em này đâu ,nhìn phong cách của họ thì biết họ ko phải các cô gái cậu hay tán đâu .

Quân và Lâm nghe vậy nhìn và họ đồng ý với câu nói của Huy ,nhưng

Lâm lại nói :

-Như thế thì càng thú vị chứ sao ?

Huy và Quân nghe thẳng bạn thích ”đa tình ”nói thì chỉ giễu cợt nói:

-Ừm đúng với cậu đó ”Lâm _hoàng tử hào hoa”

Lâm nghe vậy ko giận mà còn nói theo:

-Thì tớ là vậy mà .

Nói xong Lâm đứng lên tiến lại bàn các cô gái ,trong khi Quân và Huy thì ngồi nhìn theo.

Ở bàn bọn nó sau khi ổn định tinh thần thì Lam và Phuong cứ nhìn ra cửa chờ những con ng mà bọn nó trông chờ .

Trong khi đó Lan nhìn về bạn bọn hấn ,và qua về mặt Lan như đoán đc phần nào câu chuyện mà bọn hấn nói với nhau .Đó là một trong khả năng đặc biệt mà Lan đc kế thừa từ gia tộc Nhật Bản ,nhưng Lan lại ko đc sử dụng năng lực đó “Độc suy nghĩ của người khác”.

Và đúng như Lan biết Lâm đã đứng nên đi lại bàn tụi nó ,và Lan bỗng nhiên nở một nụ cười ranh ma ” _đến nông nổi nếu có ng ai nhìn thấy cũng chỉ có thể cẩn thận hơn trước con người đa tính cách như Lan thôi .

Trong khi đó Lâm ko biết mối nguy hiểm đang đến vẫn ung dung tiến về bàn những ”cô em xinh đẹp _theo suy nghĩ trong đầu của Lâm ”

Đến trước bàn của bọn nó ,Lâm nhìn và nên tiếng chào :

-Chào các bạn có thể cho tôi ngồi đây đc ko ? _Giọng ngọt ngào như mật ong ,rất chi là quyến rũ .

Nghe giọng đó Lam và Phuong đang nhìn ngoài cửa Bar đồng loạt quay lại nhìn và thấy Lâm thì cùng nói to:

-Trời ác quá _kinh ngạc quá mức khiến cho 2 ng nói xong thì đồng loạt đông cứng ng .

Trong khi đó Lan nhìn anh chàng nháy mắt cười nói giọng rất chi là ngọt như rót mật vào tai :

-Anh cứ ngồi đi ,đc 1 ng đẹp trai như anh ngồi thì con gì hơn.

Sau 1’ sững ng ,nghe xong câu nói của Lan ,cả 2 búng tỉnh ,nhìn chăm chăm Lan ,và thấy nụ cười ”sảo quỷet xuất hiện trên gương mặt cả 2 nghĩ chà xem ra sắp có trò hay đây .Và bỗng nhiên Phuong cũng ko vừa nở 1 nụ cười rất chi ”ngây thơ” nhìn Lâm nói:

-Anh có thể kêu bạn anh sang đây cho vui ,chúng em cũng muốn làm quen với bạn anh mà .

Lâm nghe vậy thì vui mừng và ko để ý đến câu nói ,mà nếu là ng bình thường thì có thể suy nghĩ là làm sao họ biết mình có bạn theo .Nhưng ko may hôm nay Lâm lại bị những lời nói như ong tìm mật ,thì ko có để ý .Và chính khi Lâm bước lại bàn của 2 thằng bạn thì ở bàn tụi nó Lan nhìn Phuong nói nhỏ :

-Ko ngờ cậu cũng khôn khéo nhỉ có thể làm cho tên đó mời bạn hấn sang .

Nghe vậy Phuong nói:

-Quân tử báo thù 10 năm chưa muộn mà .

Lam thì nhìn theo Lâm sau đó lo lắng nói:

-Các cậu làm gì thì làm nhưng đừng đụng Huy là đc .

Câu nói vừ thoát khỏi miệng Lam thì Phuong và Lan nhìn bằng ánh mắt rất chi là ”đều giả ”nói:

-Ko lẽ cậu ”mến ” Huy rồi hả .

Nghe xong Lam giật nảy mình nói:

-Làm gì có ,chỉ là ..._Khó nói .

Lan quyết ko bỏ qua ,và thấy về mặt lúng túng đó thì nói thêm vào:

-Chỉ là tớ lo lắng cho chàng thôi .Đúng ko hả Lam thân yêu _kèm một cái nháy mắt nói “tớ biết cậu đang giấu bọn tớ có tình cảm thôi ý mà ”

Lam đỏ mặt trước sự chọc ghẹo của 2 con bạn Lam nói trong giận dỗi :

-Tớ ko có _dùng mắt nguyệt dài 2 con bạn .

Trong khi đó Lâm đi lại chỗ mấy thằng bạn và tìm cách lôi kéo chúng sang .

Lâm nhìn 2 thằng bạn giọng nói năn nỉ :

-Các cậu sang bên đó với mình đi .

Huy và Quân nhìn Lâm nói :

-Thôi đi tụi tớ ko thích .Mà ko phải cậu ở một mình nói chuyện với 3 em ko phải vui hơn sao ? _giọng nói mang đầy tính trêu chọc .

Lâm nói với về mặt ta đây cũng muốn như vậy nói :

-Tớ cũng muốn như vậy nhưng ý của 3 cô gái đó cũng muốn quen với các cậu mà _giọng năn nỉ .

Thấy vậy Quân và Huy chỉ lắc đầu và nói:

-Tụi tở ko thích . _ nói dứt khoát .

Lâm nghe vậy thì chấp tay vào năn nỉ nói:

-Thôi mà lễ tình bạn bè sang đó một chút thôi .

Dù ko muốn nhưng trước thái độ "thành khẩn" của thành bạn 2 ng đứng dậy cầm ly rượu vang bước sang bàn tụi nó .

Cùng lúc đó tụi nó nhìn về phía bọn hấn và thấy bọn hấn sắp sang thì bỗng im lặng .Nhưng ko khí có vẻ thần bí làm sao đây đặc biệt Lan và Phương nở nụ cười rất chỉ là "khó hiểu".Lâm thì ko nói gì vì dù sao Lâm cũng là ng hiền lành nhất trong nhóm mà .

Bọn hấn thì ko biết mối nguy hiểm đang rình rập ,Lâm bước lại chỗ bọn nó cười và kéo ghế ngồi xuống bắt đầu câu chuyện :

-Tở giới thiệu tên trước nha .tở tên Lâm .

Sau đó chỉ 2 thằng bạn thân nói:

-Đây là Quân và Huy .

Rồi nhìn tụi nó hỏi:

-Còn các cậu tên gì có thể nói cho tụi này để tiện xưng hô ko _cười nụ cười "sát thủ"

Tụi nó thấy nụ cười đó thì rùng mình ,nhưng vì "trả thù" là chính nên Phương đành nên tiếng :

-Tở tên là Phương.

Lâm thì cũng nên tiếng tên với vẻ mặt giả tạo với 1 nụ cười ngọt ngào nói:

-Tở tên Lan .

Sau đó chỉ Lâm nói :

-Đây là Lâm .

(tụi nó nghĩ .nói tên thôi ,ko nói họ thì dù có tìm cũng ko bao giờ biết tụi này là ai đâu)/. _nở nụ cười khó hiểu ,ng ngoài nhìn vào chỉ nghĩ đó là nụ cười bình thường chỉ bọn nó biết nụ cười đó thể hiện điều gì .

Lâm nghe vậy thì cười ,trong khi đó Huy và Quân thì ngồi thờ ơ coi như ko thấy tụi nó .Chính thái độ đó càng làm cho bọn nó quyết tâm với kế hoạch trả thù "độc đáo" mà bọn nó nghĩ ra .Và 1 nụ cười "quái quỷ" xuất hiện .Nhưng bọn hấn thì ko cảm nhận đc điều đó .

Lâm quay sang Quân cười nhẹ hỏi một câu như làm quen :

-Chào cậu cho phép mình làm quen nha _Nở nụ cười thân thiện .

Quân thì nghe xong nhếch miệng cười khinh nói :

-Tôi ko thích ,Cô đừng làm phiền tôi .

_ "Tên chết tiệt đc bản cô nương ta nói chuyện là phúc ba đời rồi đấy .Hừ thù này ta quyết tâm trả .Đừng tránh ta ,tất cả là do mi gây ra thôi .Đồ đáng ghét" _Lâm nghe vậy thì rửa thầm trong miệng .

Nhưng vẫn nhìn Quân nói :

-Vậy thì thôi _cười tươi nhưng ẩn chứa ở đôi mắt màu xanh một có 1 chút gì đó lạnh lùng .

Đương nhiên Quân ko nhận ra đc điều đó mà ở trong đầu bây giờ là ý nghĩ :_"muốn làm quen hả mơ đi cô em"

Trong khi đó Huy nhìn Lâm và có suy nghĩ:_ "Sao cô gái này có cảm giác quen quen vậy nhỉ?"

Còn Lâm thì ko nói gì chỉ nhìn 2 con bạn đang bày mưu "trả thù",theo ý của 2 con bạn ,chỉ biết im lặng vì dù sao cách đó cũng bình thường thôi ko gây chết người là đc .

Phương thì ngồi nói chuyện với Lâm .

Lâm nhìn Phuong tán tỉnh :

-Em đẹp thật đó có thể "làm bạn gái" anh ko ?

Cười ngọt ngào ,nụ cười đó khiến Phuong như muốn nổi nóng ,nhưng trong tâm trí lại cứ nhắc đi nhắc lại "nhịn để trả thù "

Chính vì vậy mà Phuong cười và nhắc ly Mocktail trái cây xanh như che dấu cảm xúc nói:

-Tùy ý anh vậy .

Câu trả lời đó khiến Lâm suy nghĩ : _"cô em đã dính câu rồi ,quả ko hồ danh sát thủ ta đây " .Lâm như mắc bệnh tự kiêu .

Vuốt tóc làm cho ra dáng 1 lãng tử Lâm nhìn Phuong cười nói:

-Vậy em có thể cho anh số điện thoại để làm quen ko ?

Phuong nghe xong sém chút nữa thì sặc khi đang uống Mocktail trái cây xanh ,nhưng may mắn là Lan đã nhìn thấy và đá đá vào chân Phuong như cảnh cáo .

Phuong thấy ám hiệu thì để ly xuống lấy khăn lau miệng ,cử chỉ rất tao nhã ,nhìn vào Lâm nói:

-Vậy anh cho em số điện thoại đi ,có gì em gọi cho .

Phuong sử dụng ngay chiều này để ko phải cho Lâm số điện thoại và tự nhủ :"-tôi ko ngu để cho anh số điện thoại đâu ".

Nghe vậy Lâm như vui mừng nhưng lại nghĩ :"_chà xem ra em muốn chắc.

Nghe vậy Lâm như vui mừng nhưng lại nghĩ :"_chà xem ra em muốn chắc ăn phải ko ,chà xem ra em mê anh quá nên muốn xin số điện thoại đây mà ".

Và Lâm đọc số cho Phuong .

Chính nụ cười đó làm cho Phuong rung mình vì nó "đều đều" làm sao đó .Nó khiến cho Phuong phải quay sang nháy mắt với Lan như ý nói:

-"Lâm đi ,mình ko thể chống đỡ lâu hơn đc đâu "

Lan nhìn vậy thì tự nhiên nở một nụ cười thú vị khi thấy Phuong 1 người có thể nói trầm tính nhất trong nhóm lại có lúc như thế này .Và Lan cũng nghĩ sẽ trêu Phuong 1 chút bằng cách làm lơ ánh mắt cầu cứu của con bạn thân .

Cầm chiếc ly cocktail nhìn ra ngoài cửa .Chính vào lúc này Lan lại nhìn thấy ng mà mình đang chờ đợi đã đến ,nên Lan đành phải ra tay trước chứ ko theo kế hoạch mình đã đề ra từ trước .

Lan nhìn 2 con bạn nháy mắt như muốn nói :_"chuẩn bị hành động thôi "

Và bọn nó tự nhiên quàng tay qua vai bọn hấn và nói nhỏ :

-Anh yêu .Em yêu anh .

Câu nói đó làm cho bọn hấn đơ người và ko thấy đc ánh mắt cùng đôi tay đang bỏ 1 thứ gì đó vào các ly rượu của 3 bọn hấn .

Sau đầu đó tụi nó tỉnh ngay bài chuẩn khi thấy bọn hấn đang đơ ng trước câu nói cực "sốc " của bọn nó .

Bọn nó đồng thanh nói:

-Tụi em đi ra ngoài một chút nha .

Sau đó tụi nó nháy mắt nhau cùng đứng dậy và đi vào phòng Vệ sinh của Bar .Và tụi nó bây giờ mới cười như điên khi nhớ lại dáng vẻ ngu ngốc của bọn hấn khi nghe những lời mà tụi nó nói .

Sau 1 lúc cười, Lan mới nói đáng về cực kì nghiêm túc :

-Họ đã đến rồi chúng ta phải hành động thôi .Tốt nhất 2 cậu ở ngoài tiếp ứng cho tớ nếu có chuyện gì .

Còn ở bàn bọn hấn ,sau khi bọn nó bước đi .Huy là ng nên tiếng đầu tiên khi thấy dáng vẻ mơ màng của Lâm ,thì tức cười nói:

-Xem ra có ng mắc lưới tình rồi .

Quân thì cầm ly rượu vang của mình hớp một chút nói:

-Các cậu ko thấy 3 cô gái này rất kì lạ sao ?

Nghe vậy Lâm vẫn mơ màng vì nụ cười và câu nói “Em yêu anh ” của mỹ nhân ,hỏi Quân :

-Họ thì có gì lạ đâu .

Quân nghe vậy thì có chút ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt của Lâm thì chỉ lắc đầu và nói 1 câu vô tình :

-Cậu quên Mỹ Linh rồi hả .

Câu nói đó khiến cho Lâm giật mình và gương mặt thay đổi ,cầm ly rượu của mình uống 1 hơi và im lặng .

Huy nhìn ko khí lúc này thì ko biết nói gì chỉ cầm ly rượu nên ,uống và nghĩ :”cậu vẫn chưa QUÊN ư sao ” và Huy nhìn Quân cả 2 như đồng cảm cho Huy .

Đang ngồi thì tự nhiên bụng của bọn hắn bắt đầu đau .Và ko nói gì bọn hắn chạy nhanh vào nhà vệ sinh .

Để lại 3 ly rượu vang gần hết trên bàn .

Trong khi bọn hắn đang bị ”tào tháo ” rượt ,thì ở 1 góc nào đó có thì bọn nó lại đang nghĩ cách lấy đc thông tin từ những con người có thể nói là vô cùng ”nguy hiểm” .

Sau khi đã tìm được những thông tin cần thiết cũng là lúc bọn nó lần lượt kéo nhau ra về ,và ko khí bây giờ có chút gì đó khiến người khác ko dám nói gì ,dù họ đều nhìn tụi nó với ánh mắt ”say mê trước những mỹ nhân” .

Không khí đó khiến cho Lam cảm giác như ”địa ngục ” ,khi thấy những con bạn mình như trầm tính hẳn đi ,đang tìm cách khôi phục lại ko khí quen thuộc khi ở trên xe .Bỗng Lam vô tình nhìn ra cửa của xe một cảnh tượng đập vào mắt Lam đó là một trận đánh nhau .Nếu bình thường Lam theo chủ nghĩ “Việc của ai thì người đó giải quyết ” ,nhưng với ko khí nặng nề trong xe khiến Lam có 1 ”đột phá ” khá bất ngờ .

-Lan cậu dừng xe lại đi .

Nghe vậy đang làm chủ tay lái ,Lan thắng 1 cái k.e...t ,dừng xe lại nhìn Lam với ánh mắt lạ lùng hỏi :

-Cậu có chuyện gì vậy .

Lam nhìn Lan nói :

-Có chuyện cho chúng ta xem rồi ”đảm bảo ko hay ko phải là tở ”

Sau đó nháy mắt Lan để nhìn .\.\.\.\.\

Lan nhìn sang và thấy ánh mắt vô hồn của Phương thì cũng đồng ý với Lam ,và nhìn Lam như đồng ý .

Lam lôi kéo Phương ra xe ,nếu thường ngày thì trách Phương đã có hứng thú ”nói xéo ” Lam với cái trò lôi kéo tay chân này rồi .Lam nhìn và nhủ thầm quyết lấy lại dáng vẻ của Phương.

Trong khi đó Phương như đề hồn xác của mình ở trong xe còn linh hồn như bay vào trong quá khứ khi gia đình còn hạnh phúc ,nên mặc kệ Lam lôi kéo xuống xe lúc nào ko hay .<đó cũng="" là="" nguyên="" nhân="" khi="" đến="" nơi="" sau="" tiếng="" hét="" :-á....á.....của="" lam="" con="" bạn="" thân="" phương="" mới="" giật="" mình="" và="" ngo="" ngác="" hỏi="">

-Lam cậu bị làm sao vậy ? _ánh nhìn thắc mắc .

Lam còn ko tin vào trước mắt nên chỉ tay cho Phương và 1 cảnh tượng khiến cho Phương cũng há hốc mồm ra .

May mắn Lam là người bình tĩnh trước ,và tỏ vẻ thích thú Lam đưa ra một đề nghị :

-Chúng ta đến đó xem đi _Nhìn 2 con bạn đang ko có vẻ gì kia .

Trong khi đó Lan nhìn Lam lôi kéo Phương xuống xe thì mặc kệ nhưng sau tiếng hét đó Lan cũng bước xuống và cảnh tượng kia cũng đập ngay mắt Lan ,nhưng Lan lại ko tỏ ra hào hứng chỉ nói 1 câu :

-Thôi kệ họ đi dù sao ko phải chuyện của chúng ta .

Nghe xong câu đó Phương và Lam đồng thời quay lại nhìn Lan với ”ánh mắt tha thiết ”nói:

-Cậu nói gì vậy ,đối với những ”kẻ thù của chúng ta ”mà ko hứng thú là sao ?

Lan chỉ cần nhìn là biết 2 con bạn mình lại bị” chập mạch ” nữa nhất là Phương nhưng giờ phút này Lan lại nhìn thấy vẻ mặt tinh nghịch đáng yêu của

Phuong đã trở lại nên cũng chỉ thờ dài :Hazzvà nói:

-Thôi được nhưng chỉ xem thôi đó .

Vừa nói xong Lan bước xuống xe thì đã ko thấy 2 con bạn thân đâu .Nhìn xung quanh mới thấy mấy con bạn đang núp thì chợt bật cười _một nụ cười thoải mái.Và vừa đi lại vừa thầm nhủ:May là họ đánh nhau chứ ko thì họ đã phát hiện ra rồi

Trong khi tụi nó hứng thú xem cảnh đánh nhau trong 1 sự thích thú ,thì ở ngoài kia đang là 1 trận đánh nhau ”một mất một còn ” giữa 3 người với nguyên 1 đám người .

Đang xem Lam quay sang nhìn 2 con bạn và thốt nên :

-Họ cũng giỏi quá chứ .

Nói xong Lam nhìn ra và thấy cảnh Huy đang đánh ngực 3 thằng cùng 1 lúc thì hét nên:

-Đánh tuyệt lắm

May mắn Phuong hiểu ý Lam định hét ,lên nhanh tay bịt miệng Lam lại nói khẽ :

-Chúng ta đang xem kén đó .Làm ơn đừng hét nên như vậy .

Còn Lan vừa mới đến nghe vậy thì bật cười và nói :

-Các cậu thật là làm người ta buồn cười muốn chết .

Cả 2 nghe Lan nói vậy thì đồng loạt hỏi :

-Ý của cậu là sao .

-Sao bộ cậu ghen tỵ à .

Thấy 2 con bạn đồng thanh Lan giả bộ ù rú nói :

-Trời ơi các cậu đang bình vực cho ”chàng ”à .

Chưa nói xong Lam và Phuong đồng loạt hét nho nhỏ ,vì các nàng ko muốn ảnh hưởng đến ”cuộc vui ”ở đằng kia một chút nào.

-Ê con quý kia bộ ko có việc gì làm hay sao mà hôm nay muốn trêu chọc ”chị ” hả cưng .

Lan nhún nhún vai tỏ vẻ đắc ý nói :

-Thì đó là sự thật 100% luôn ,tớ có bao giờ trêu ai đâu .

Nói xong Lan nhìn 2 con bạn hết mặt đỏ rồi sang mặt đen nhìn mình với ánh mắt muốn anh tươi nuốt sống mình ,cảm giác rất thú vị khiến cho Lan ko thể nhịn cười đc .

Thấy Lan như vậy 2 con bạn lắc đầu ngĩ :chắc ,may ở đây cũng khá xa so với chỗ đánh nhau chứ ko thì ...(lộ rồi) .

Xong đó 2 ng phán 1 câu xanh rờn :

-Con này bị ”chập điện ” rồi đây ,phải mang nó vào viện mới đc.

Nghe xong Lan định nhào vô cù lét 2 con bạn khi dám nói mình như vậy ,nhưng chợt nhớ mình đang ở đâu nên chỉ nói:

-Mấy cậu được lắm ,đội đầy ”Quân từ bảo thù 10 năm chưa muộn”

Nhìn thấy vẻ mặt của Lan ko khác gì lúc mình bị trêu khiến cho 2 người vui vẻ .

Đang định nói tiếp thì Lam nhìn ra ngoài chỗ đánh nhau ,và nói :

-Xem ra kẻ _ thù _ của _chúng _ta đụng vào bọn giang hồ rồi .

Nghe vậy Lan và Phuong cũng nhìn và gật gù trước câu nói của Lam và nói thêm 1 câu nhận xét :

-Xem ra bọn hán cũng ko vừa nhĩ .

Sau đó Lam nhìn và nói như miêu tả cảnh đánh nhau :

-Thì đó ,xem kìa bọn hần bị bao vây bởi

Bắt đầu đếm :

-1...2...3...4...30 người ,mà vẫn đánh tốt ,xem kìa có hơn 10 tên đã nằm đo đất rồi _nói trong thú vị .

Phuong và Lan nghe vậy nhìn nhau và cùng thở dài hazzz. trước thái độ "bình luận viên" bắt đắ dĩ của cô bạn thân .

Lan bỗng nhiên nói :

-Đúng há ,phải cẩn thận bọn hần hơn đc .Xem ra chúng ta đang ở gần chuồng "cọp " rồi .Nguy hiểm luôn rình đập .

Phuong cũng nói theo :

-Thì đó mình còn sợ cái tên Lâm kia hơn ,hần là 1 tên háo sắc à .

Và ngược lên trời đầy sao than thân trách phận :

-Ông trời ơi con có đắ tội gì với ông đâu mà lơ lửng nào đối xử với con như vậy ...

Nghe Phuong nói vậy Lam và Lan nháy mắt nhau đồng thanh nói:

-Ta tạo thời cơ cho con ở gần 1 ng đẹp trai như vậy mà còn trách ta sao .

Nói xong nhìn phản ứng như muốn "nổ bom" của Phuong làm 1 người thích thú vô cùng, khiến cho 2 người bật cười đến mức i thấy sao trên đầu luôn.

Bọn nó nhìn nhau khi thấy trận chiến gần kết thúc ,tụi nó nhìn nhau và quyết định bỏ về thì bất ngờ nhóm đó thêm người khi đi qua chỗ tụi nó thì phát hiện thế là 1 tên trong nhóm đó nên tiếng :

-Chà ko ngờ ở đây có người đẹp" tụi bây " _nhìn tụi nó với vẻ thèm muốn .

Tụi nó nghe vậy thì nhếch miệng nhìn nhau nói:

-Chắc tự nhiên có 1 bọn để chút ta xả "stress" rồi đây .

Tên đó nghe tụi nó nói vậy thì tức mình nói:

-Người đẹp nói vậy mà đc à ,hay đi chơi với tụi anh đi .

Bọn nó đang định đấu khẩu thì có 1 tiếng nói làm tụi nó quay lại và :

-Ê tên kia bộ khùng hả ,mấy cô đắ là "kẻ thù" của tụi này đó .

Nghe đến đây bọn nó nghĩ " -Thôi chết rồi ,ko ngờ bọn hần đã biết ai làm trò đó rồi "

Tự nhiên Lan nhìn bọn kia và nói:

-Các anh ơi ,nếu anh đánh thắng 3 người kia thì tụi em sẽ đi chơi với các anh . _nở nụ cười .

Bọn kia nghe vậy thì vui mừng nói :

-Em nói thật nha .

Lan giả bộ vẻ mặt rất chi thơ ngây nói:

-Đc em hứa mà .

Bọn người kia nghe Lan nói vậy thì lao vào đánh nhau với bọn hần .

Thấy vậy Lam nhìn Lan ngạc nhiên hỏi :

-Lan sao cậu lại nói vậy .

Phuong cũng nhìn Lan một cách tò mò nhưng ko hỏi .

Trong khi đó Lan lại nói 1 câu :

-Chuồn thôi .

Nói xong Lan chạy trước ,mặc dù ko hiểu hành động của Lan ,nhưng Lam và Phuong cũng chạy theo .

Bọn hấn đang đánh thấy cảnh đó thì hết nên:

-Mấy con nhỏ đó bỏ trốn kìa .

Bọn kia nghe vậy dừng đánh và tên cầm đầu hét lên :

-Bắt mấy con nhỏ đó cho tao .

Bọn nó đánh chạy nhưng có linh cảm ko lành thế là bọn nó đồng loạt nhìn lại và thấy những tên kia đang đuổi theo .Và ko nói gì bọn nó chạy lại chỗ đậu xe và phóng đi .

Trong xe bọn nó thờ phào lúc này Phuong mới nên tiếng :

-Công nhận Lan thông minh thật ,dám sự dụng chiêu ”duơng đông kích tây ” ,sau đó đánh bài chuồn nữa .Tội mấy tên kia quá tự nhiên nghe theo .

Lam nghe vậy và nhớ lại bật cười nói:

-Ngu thì chết thôi .

Và bọn nó bật cười khi nhớ đến những ”chiến công” mà mình đã đc trong buổi tối hôm nay khi nghĩ đến bọn hấn đang bị ”tào tháo rượt”.

Còn ở chỗ bọn hấn nhìn thấy cảnh tụi nó phóng đi thì tức giận và đành phải chút giận nên nhưng tên đã làm cho bọn nó thoát đc .

Sau khi đánh xong ,Lâm là người nên tiếng rửa vì bọn này mà tụi hấn để những con nhỏ đánh ghét kìa chạy mất :

-Lần sau tránh xa tụi này ra đó _Đạp nên người tên cầm đầu .

Huy và Quân cũng đồng ý với câu nói của Lâm đang định nên tiếng đối với bọn đang nằm dưới đất hãy cẩn thận ,thì bất chợt con đau bụng một lần nữa lại đến .

Con đau đó làm cho bọn hấn tức tối rửa thậm :Mấy con nhỏ kia để tụi này gặp lại thì ko yên đâu .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sáng một bầu trời trong lành chim kêu lừ lừ ,nhưng trước căn biệt thự có bao nhiêu xác chết nằm la liệt.

Trước giường ngủ khi thấy 2 con bạn mình gần 8h rồi mà vẫn quần chăn ngủ một cách ngon lành .Khiến cho Lan đành phải lay lay 2 con người đó cùng câu nói :

-Dậy đi coi mặt trời đã nên đến đỉnh rồi kìa 2 bà .

Người ở trên giường nghe vậy nhưng ko có động tĩnh gì ,lúc này thì lòng kiên nhẫn của Lan đã đến cực đỉnh và 1 tiếng hét kinh thiên động địa xuất hiện :

-DẬY COI CHÁY NHÀ RỒI KÌA

Nghe vậy Lam và Phuong tỉnh dậy và ngo ngác nhìn xung quanh và hoảng hốt nói:

-Cháy hả đầu kêu cứu hộ mau lên .

-cháy nhà hả đầu mau dập lửa.

Lam nhìn thấy cảnh này thì bật cười :hà.....hà.....và nói :

-Trời ơi ,làm gì có cháy ,2 bà vui tính thật đó nha .

Lúc này sau khi tỉnh ngủ hẳn 2 người biết mình lại bị lừa nữa ,thế là :

(Một ngày mới)

Tiếng hát của Lam làm cho Lan và Phương đều phải mỉm cười vì qua giọng hát rất chi ngọt ngào như chào "một ngày mới" vậy. Đây cũng là thông điệp Lam muốn gửi đến cho Phương 1 thông điệp "hãy vui vẻ trước 1 ngày mới đừng buồn bã nữa "

Còn những người đi đường nghe vậy đều phải chú ý ,vì tụi nó thật sự quá nổi bật (đẹp mà lạ).

Thấy tình trạng nhiều người nhìn mình quá ,tại hôm nay tụi nó nổi hứng đi bộ nên mới có tình trạng này và Lan đành phải lên tiếng :

-Thôi cậu đừng hát nữa .

Nghe vậy Lam ngạc nhiên dừng lại nhìn Lan hỏi :

-Sao mình hát ko hay à ,hay giọng mình ko hợp với bài hát tiếng Việt à _Tò vè buồn bã .

Phương thấy vậy thì ko đành lòng nói:

-Cậu hát hay lắm ,nhưng nhìn thành quả của cậu kìa .

Nói xong đưa tay chỉ ,Lam nhìn theo tay chỉ và một lần nữa sốc trước tình cảnh hiện giờ của tụi nó khi những chàng trai đang nhìn theo mình với ánh mắt say mê (phải nói là tạo hình trái tim luôn) ,điều đó khiến cho Lam phải quay lại nhìn 2 con bạn lấp bắp nói :

-Đây là sao

Thấy vẻ mặt hết sức ngố của Lam ,Phương "giúp đỡ " bằng cách giải thích :

-Đó là do giọng hát quá "đỉnh " của cậu gây nên đó .

Lam ko khỏi bất ngờ khi có nhiều người thích tiếng hát của mình dù sao Lam cũng vừa mới hát bài này mà .

Sau đó tụi nó mặc kệ những ánh mắt đó ,dù sao tụi nó cũng quen với cảnh bị nhiều người nhìn tụi nó như vậy rồi mà ,nhún vai tụi nó trở lại vẻ mặt bình thường .

Đi được một đoạn Lam lúc này mới lên tiếng :

-Tụi mình đi đâu đây ,nặng quá à .

Nghe vậy Lan cũng lên tiếng :

-Đúng á tìm 1 chỗ nghỉ mát đi .

Phương nghe vậy thì nói :

-Hay chúng ta đi trung tâm thương mại DIAMOND PLAZA.

-OK _Lam và Lan kêu nên .

Trung tâm thương mại DIAMOND PLAZA.

Các nàng đứng trước quần áo .Tự nhiên Lan lên tiếng:

-Thôi các cậu xem đi tở qua bên kia 1 tí .

Chỉ sang chỗ bán bán nước hoa .

Nghe vậy Lam cũng lên tiếng :

-Thôi Phương cậu chọn đi ,tở thấy đói rồi đi kiếm đồ ăn cái đã _Lam làm hành động xoa xoa cái bụng vừa nói .

Lan còn đứng đó thấy hạnh động dễ thương đó thì nói giọng trêu ghẹo :

-Lam cậu quả thật là có "tâm hồn ăn uống " đó nha .

Lam nghe vậy thì giả bộ hồn dỗi nói :

-Người ta là vậy đó .Sao nào ?

Phuong lúc này thấy vậy cũng nói thêm vào :

-Thì tớ thấy cậu mới ăn sáng xong mà giờ đã đói rồi chứ sao nữa ?

Liếc mắt nhìn khi nghe câu nói của Phuong với thấy độ giận :

-Thì tại người ta đi bộ 1 đoạn xa như vậy phải mất calo chứ .

Biết có nói cũng như ko Lan nhìn Phuong buông 1 câu kết thúc cho câu chuyện :

-Thôi tớ đi đây .

Nói xong Lan vừa mới đi ,Lam cũng cất bước đi và nói :

-Hẹn gặp các cậu ở đây nha .

Nhìn theo bóng dáng 2 con bạn khuất xa Phuong chỉ còn cách lắc đầu và thở dài hazzzzzzzzz.....các cậu thật là

Ở chỗ quầy nước hoa Lan đang nhìn 1 chai nước hoa Especially Escada Escada hiệu Escada .

Đang định kêu nhân viên lấy lọ nước hoa ra xem thì có 1 ng nên tiếng nói:

-Em ơi lấy cho anh lọ nước hoa đó nha._Chỉ vào lọ nước hoa mà Lan đang định lấy .

Nghe vậy Lan quay sang và nên tiếng:

-Tôi nhìn thấy trước mà _sau đó quay sang nhìn và ngạc nhiên khi thấy đó là Quân , đang định chuồn thì Quân quay qua phát hiện ra đó là Lan .

Thấy Lan tự nhiên nhớ lại tình cảnh hôm qua và Quân chắc chắn rằng do 3 cô gái này đã làm gì đó :

-Chà chúng ta có duyên gặp nhau quá nhỉ _Cười nhếch miệng .

Lan nghe vậy ko thềm nói gì và đã biết Quân đã biết mình đã bỏ "thuốc xổ " vào ly rượu ,định quay bỏ đi thì Quân như hiểu ý nhanh tay cầm tay Lan kéo lại hỏi:

-Cô đừng hòng bỏ đi như tối hôm qua nha ,hôm nay tôi sẽ cho tôi biết tôi là ai .

Lan rất ghét ai đụng vào mình hét lên:

-Thả tôi ra

Quân thấy thái độ đó thì chỉ nhìn với ánh mắt khiêu khích ,Lan nhìn thấy thái độ đó thì tức mình lấy chân đạp nên chân Quân ,làm Quân đau thả Lan ra và hét nên :

-Cô làm gì đó hả ,định giết tôi à .

Thì Lan đã chạy ra xa và lẻ lười nhìn rất kute làm cho Quân định chạy đến đánh Lan thì đứng sững lại nghĩ con nhỏ này dễ thương thật ,Huy vừa nghĩ đến đó thì suy nghĩ lại sao mình lại nói cô ta dễ thương nhỉ , mình đã có ng yêu rồi mà sau đó quay sang mua chai nước hoa đó rồi bỏ đi .

Trong khi đó Lam sau khi ăn xong ,Lam quyết định đi xem chung quanh khu thương mại .

Vừa đi vừa cầm cây kem ăn một cách ngon lành thì tự nhiên Lam đụng trúng một người ,và Lam rối rích nói ko ngược mặt nên :

-Cho tôi xin lỗi .

Còn người bị đụng trúng sau khi lau xong vết kem ,nghe thấy vậy thì nên tiếng nhẹ nhàng nói:

-Thôi khỏi cần xin lỗi ,dù sao tôi cũng có lỗi 1 phần mà .

Cùng lúc đó cả 2 người cùng ngược lên và họ hét lên :

-Là anh /cô à .

Lam nhìn chăm chăm Huy nghĩ :chết rồi, tự nhiên gặp ở đây .Ko biết hẳn ta có biết việc hôm qua ko nhỉ .

Trong khi đó Huy nhìn Lam và có suy nghĩ :-Sao mình cảm giác quen quen , ko biết đã gặp ở đâu rồi nhỉ.

Và thế là Huy nói :

- Trong cô quen quen nhĩ ko biết chúng ta ngoài tối hôm qua đã gặp nhau chưa nhĩ .

Nghe vậy Lam biết Huy đang nghi ngờ mình với thân phận con trai đây mà, thế là Lam đành giả là nói :

- Làm gì có tôi mới gặp anh hôm nay là lần đầu tiên mà - nói láo ko chớp mắt .

Nói xong câu đó Lam nhìn Huy đang suy nghĩ , tự nhiên 1 ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lam .

Và nhanh chân Lam chạy đi kèm câu nói :

- Tôi ko có quen anh à nha .

Thấy cảnh đó Huy có chút thú vị trước cô gái này và Huy nghĩ ”Thật lạ là tôi cảm giác cô rất quen thuộc đó nha , và nhớ lại chuyện tối qua , Huy lắc đầu vì biết rõ mấy cô gái này bỏ thuốc gì đó khiến cho mình bị tào tháo rượt .”

Lam sau khi chạy đi một đoạn thì dừng lại thở và nhìn ra sau ko thấy ai đuổi theo mình thì thở phào nhẹ nhõm . Và nghĩ :Hà cuối cùng cũng thoát rồi.

Sau khi 2 con bạn bỏ đi Phương đi lại chỗ bán quần áo và thấy 1 bộ váy màu trắng rất đẹp và hợp với mình đang định lấy thì có 1 bàn tay đã lấy trước .

Phương thấy vậy thì tức giận khi có người tự nhiên cướp đồ của mình và quay lại nhìn thấy một cô gái ăn mặc moden nói:

-tôi thấy trước mà _cô nói nhẹ nhàng dù Phương đang rất tức giận khi thấy vẻ mặt kiêu ngạo của cô gái .

Ko ngờ cô gái kia cố ý dành chiếc váy nói:

-Tôi thấy cô xấu ko hợp đâu

Nghe xong Phương lúc này ko nhịn nữa , tức quá hét lên :

-cô mới xấu đó

Cô gái kia nghe Phương nói vậy tự nhiên khóc kêu lên :

-Anh yêu có ng ần hiếp em

Từ đầu Lâm chạy đến chỗ cô gái đỡ dành :

-thôi nín đi để anh giải quyết cho em yêu

Sau đó quay sang thấy Phương thì chợt nhớ đến tình cảnh thê thảm tối hôm qua cũng như ánh mắt xem thường mình thì Lâm lên tiếng :

-Chà ko ngờ gặp lại nha ,hôm nay tôi sẽ tính sổ với cô cả gốc lẫn lá luôn.

Lâm chợt nhếch miệng và lên tiếng:

-Trời anh yêu nói gì vậy_ Giả bộ ẻo lả .

Lâm nghe vậy thì nói:

-Tôi với cô nào phải người yêu .

Rồi nhìn cô gái bên cạnh như phân tích :

-Ko có chuyện đó đâu em yêu .

Cô gái kia nghe vậy hỏi:

-Lâm anh nói thật ko ,hừ tôi ko tin .

Sau đó bỏ đi .Lâm thấy vậy thì chạy theo cô người yêu, trong suy nghĩ thì tức giận khi nghĩ :tự nhiên gặp chi ko biết đúng là oan gia mà .

Phương đứng xem cảnh ghen tuông đó thì cười sau đó cầm váy đi đến quầy tính tiền. Một lúc sau Lâm quay lại định cho Phương 1 trận , thì Phương đã cao chạy xa bay và trong suy nghĩ của là “lần sau đừng để tôi gặp lại 1 lần nữa nếu ko tôi sẽ ko biết làm gì cô đâu ,hừ”

Sau khi bọn nó đụng độ bọn hần thì tâm trạng mỗi người một khác .

Đi tìm Phương và Lam ,Lan vừa đi vừa tức vì ko thể lấy đc lọ nước hoa Especially Escada Escada hiệu Escada đó vừa tiếc, nhưng sau đó cười vì nghĩ

cánh đá vào chân Quân khiến hắn ta tức chết khi ko làm đc gì mình .

Còn Phương thì chạy khi lấy xong bộ quần áo đứng xa xa nhìn lại thấy cảnh Lâm đang bị cô gái kia ghen và chạy theo ,làm cho Phương ko nhìn đc cười sau đó nghe tiếng rủa của Lâm thì càng cười to hơn sau đó, khi nhìn thấy mọi ng nhìn mình thì ngượng rồi xoay bỏ đi ,còn nhắc tới Lam sau khi thoát khỏi Huy thì ko dám nhìn chạy 1 mặt đi kiếm mấy con bạn rồi về cho rồi chứ ở đây mà gặp lại chỉ có nước chết nếu gặp lại Huy 1 lần nữa _đó là suy nghĩ sau khi đã chạy một đoạn của Lam

Và khi gặp nhau tại nó đồng thanh nói :

-Về thôi các cậu .

Và bọn nó nhìn nhau khi nói hết câu này và Lam và Phương nhìn Lan sắc mặt ko tốt lắm thì thắc mắc hỏi :

-Lan cậu bị sao vậy ?

Nghe vậy Lan nhớ tới "hắn ta" và lọ nước hoa thì tức tối nói:

-Mình gặp tên "đáng ghét "y mà .

Nhìn chằm chằm Lan ,Phương nhận xét :

-Tên nào có thể làm Lan "lạnh như băng " của chúng ta phải bộc lộ cảm xúc tức giận như vậy nhỉ . _tò về thắc mắc dù cũng đoán sơ sơ tên mà Lan muốn nói đến là ai .

Càng nghe nhắc đến và thấy nét mặt tò mò của 2 con bạn đang nhìn vào mình Lan đang thay đổi nét mặt nhưng qua giọng nói vẫn có chút bức tức :

-Thì tên Quân đó chứ ai ,hại mình ko thể xem đc lọ nước hoa chứ .

Lam và Phương ?

Lam và Phương nghe vậy thì ngạc nhiên và 2 người đồng thanh :

-Cái gì cậu cũng bỏ qua như thế sao ?

Lam nhìn và biết 2 con bạn nghĩ gì và Lan đành phải kể lại toàn bộ câu chuyện nếu ko thì sẽ ko yên với 2 cái miệng "ko ai sáng bằng" này .

Nghe xong kết quả cả Lam và Phương đều bật cười và đưa 1 ngón tay nên đồng thanh nói :

-Quá hay ,quả ko hổ danh đại tị nhóm chúng ta .

-Hà Hàđáng đời hắn ta ,chắc chắc hắn ta lắm nhĩ . _Phương cười vừa nói.

-Thì đó tự nhiên ko hắn ta cũng tức chết chứ chả chơi _Lam nói theo.

Lam thì vẫn tức nhưng nghe 2 con bạn nói vậy nghĩ đến khuôn mặt khi mình thoát khỏi hắn ta thôi thì đã cười muốn chết .

Nhưng bỗng nhiên Lan chợt nhớ gì đó ,nhìn 2 con bạn bỗng nói:

-Không phải các cậu cũng có chuyện sao.

Vừa nghe vậy Lam và Phương ko cười nữa tự nhiên thờ dài và kể lại hết câu chuyện .

Lam cười khi thấy vẻ mặt của 2 con bạn như đang gặp phải "ôn thần " làm cho Lam ko giữ đc vẻ mặt lạnh lùng vốn có ,thay vào đó là vẻ mặt thích đùa chọc người khác :

-Chà xem ra các cậu cũng ko thua kém mình nhĩ .Ko biết chúng ta có duyên gì ko đây .

Vừa dứt lời 2 cặp mắt chiếu thẳng vào khiến Lan lắp bắp giả bộ sợ hãi nói:

-Trời sao các cậu lại nhìn mình như thế sợ quá đi .

Và ko chần chừ Lam và Phương cùng hét :

-Ai bảo cậu dám nói tại tớ có duyên với bọn hắn hả ,có là "nghiệt duyên "thì có .Hừ_hét xong mà vẫn tức .

Lam bật lở tai lại và sau khi thấy 2 con bạn dừng lại ,Lam mới bỏ tay ra nhìn 2 con bạn bằng ánh mắt đáng thương nói:

-Các cậu ko cần mưu sát tớ như vậy có dc ko /

Phuong và Lam nghe vậy thì lập tức nói:

-Ai bảo cậu nói hần ta và tụi này có duyên chứ .

Xuy xuy tay Lan phân bua :

-Làm gì có chỉ là tở chọc các cậu thôi nhưng ko ngờ thái độ của các cậu lại kích động như thế chứ .

Nghe vậy Lam và Phuong có chút giật mình và đành giả là nói:

-Tụi tở đối rồi về thôi .

Biết 2 con bạn ko thích đùa nữa ,nên Lan cũng ko muốn nói và gặt đầu ,dù sao tụi nó cũng quá hiểu nhau rồi mà “chuyện đã ko muốn bàn tiếp thì sẽ ko nói đến nữa đây cũng là 1 trong những nguyên tắc ngầm của bọn nó ,trừ khi”.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Sáng hôm sau các nàng bắt đầu đi học ,bước xuống nhà sau khi bị Lan gọi dậy ,các nàng vừa đi xuống vừa gáp nói :

-Quá đáng à ,để tụi tở ngủ một chút có phải tốt ko ?

Thấy thái độ của 2 con gái kèm theo tụi nó ko có thay đồ đi học mẹ

Phuong trêu :

-Các con gái yêu quý của mẹ ,ko nhớ hôm nay phải đi học sao .

Lan ngồi ăn vừa nhìn 2 con bạn thân nói :

-Các cậu làm gì mà ko thay đồ nếu ko thay đồ nhanh tở ăn xong đi trước à nha .

Nói xong Lan đứng nên nói:

-Con chào mẹ ,con đi trước đây ạ .

Rồi nhìn 2 con bạn nói :

-Bye , tở đi trước đây .

Thấy vậy Lam và Phuong cùng hét nên :

-Cậu đợi bọn tở đi với chứ .

Nhưng đã chậm vừa nói xong nhìn ra cửa đã ko thấy Lan đâu nữa rồi ,chính điều đó làm cho Lam và Phuong thắc mắc nhìn mẹ mình hỏi :

-Mẹ sao Lan bỏ đi vậy ,đây đâu phải là phong cách của Lan đâu .

Mẹ tụi nó nhìn 2 cô con gái nói :

-Mẹ cũng ko biết nữa ,hình như Lan đang đi đón ai đó ý mà .

Nghe vậy 2 người ngạc nhiên nhìn nhau và quay lại khi ko có câu trả lời tốt nhất là hỏi mẹ mình xem :

-Mẹ chắc mẹ biết chứ .

Mẹ tụi nó nghe vậy chỉ lắc đầu và nói :

-Thôi các con chuẩn bị đi học đi .

Lam và Phuong nghe vậy thì có chút thất vọng vì ko thể biết người mà Lan gặp là ai ,nhưng cũng ko còn cách nào khác 2 người ngồi xuống và bắt đầu ăn để chuẩn bị đi học .Và 2 người trong đầu nghĩ : _Trời lại phải đi học sao chán quá đi .Gặp lại ”khắc tinh nữa một quá đi ”

Lam và Phuong được tài xế chở đến cách trường 200m ,thì chợt

Phuong nên tiếng :

-Bác ơi ,dừng ở đây đi tụi cháu đi bộ là đc rồi .

Vị quản gia nghe vậy thì ngạc nhiên và nhìn Phuong nói:

-Tiểu thư ,sao ko đi đến cổng trường luôn.

Lam và Phuong bước xuống xe và Phuong nhìn vào trong xe nói :

-Tụi cháu đang giả dạng người bình thường mà bác ,vội lại bác đừng gọi cháu là ”tiểu thư ” cứ xưng hô bác cháu cho thân mật .

Nghe vị tiểu thư từ nhỏ mình chăm sóc ,vị quản gia già nói :

-Tiểu thư ...

Phuong nghe vậy ko hài lòng nói :

-bác à ,cháu luôn coi bác là người một nhà nên bác mà gọi vậy thì cháu giận đó .Mà bác nếu có chuyện gì giữa ba và mẹ cháu bác phải thông tin cho cháu nhé .Bye bác .

Đang đi vào cổng chợt Phuong và Lam nghe thấy có tiếng kêu cứu thế là ko nói gì 2 người theo tiếng kêu đó và thấy sau bức tường trường có 1 cô gái đang bị một bọn học sinh nhìn ra có vẻ ”lưu manh ” đang ép sát cô gái vào tường ,nhìn kĩ thì là học sinh trường Angel .

Chứng kiến cảnh đó Lam và Phuong tức giận và cùng hét lên :

-Các người là ai mà bắt nạt một học sinh nữa như vậy .

Nghe vậy đám nam sinh nhìn tụi nó sau đó 1 tên học sinh có vẻ bặm chợn nhìn nói:

-Ko mắc mớ gì đến bọn bây ,tốt nhất cút đi cho ta .

Lam và Phuong nghe vậy tự nhiên nhếch miệng nói :

-Có con trai nào lại đi bắt nạt học sinh nữa ko nghĩ .

Tên đó nghe vậy thì cười cợt nhả nói :

-Tại em đây xinh quá nên tụi này mới định làm quen thôi .

Nghe vậy tụi nó nhìn cô học sinh nữ đang bị bọn nam sinh giữ trong tay ,và thấy cô gái đó tức tối hét lên :

-Tôi ko thích,tôi sẽ nói anh trai tôi khi đó các người chết chắc .

Tên cầm đầu đi lại và nhìn cô học sinh nói :

-Chính thái độ đó làm tụi này hứng thú đó ,có ngon thì nói cho anh trai cô em đi _cười đều .

Càng thấy bọn nó càng buồn nôn và ko nói gì Phuong bay lại đá vào người tên cầm đầu ,khiến hắn ta ngã ra đất .

-Hừ ,tôi thấy anh nên xem lại tư cách đàn ông con trai của mình đi ,”xem anh có đáng là nam tử hán ko lại đi đánh con gái ” tôi khinh .

Tên cầm đầu ngã đau từ từ đứng dậy nhìn bọn nó và hét đám đàn em :

-Xử mấy thằng này cho ta .

Cả đám đó nghe vậy thì lập tức lao vào bọn nó .Nhìn thấy vậy cô gái đó hét lên :

-Các anh đi đi ,em ko sao đâu .

Nghe vậy Phuong quay lại nói :

-ko sao đâu ,em bỏ đi trước đi .

Sau đó ko nói nhiều bọn nó cũng ko vừa Lam thì chỉ bằng những đòn lẻ tránh sau đó dùng tay đập vào đầu những tên đàn em khiến cho họ đều nằm ”im lặng” ở dưới đất, dù sao cũng có 2 thằng mà .

Và Lam nhìn nói :

-Lần sau thấy tụi này thì tránh ra đó ,yếu như vậy mà đòi ”đánh con gái sao” .Hừ ta ghét nhất những người như vậy coi như hôm nay các ng hên là ta đang vui đó .

Trong khi đó Phuong lại đầu phó với tên cầm đầu ,tên này khác với 2 tên đàn em ,qua vài màn võ Phuong biết đc hần ta có học karate ,nhưng đối với Phuong đó ”chỉ là võ cào cào thôi” chán chết .

Và Phuong nhanh tay lẻ những đòn chân của tên cầm đầu ,và bằng 1 cú đá trên ko khiến hần ta bay ra đất tới 1m .

Sau khi tên cầm đầu ko thể ko đầu nên đc nói:

-Lần sau đừng bắt nạt con gái ,nếu ko gặp lại ta thì ta ko tha cho đâu .

Nghe vậy cả đám đồng thanh nhìn bọn nó nói:

-Vâng xin đại ca tha lỗi .

tụi nó cũng ko gây khó dễ gì nhìn đám ng đó nói :

-Thôi ta tha cho đó ,đi phòng y tế đi .

Thấy thái độ quan tâm đó tên cầm đầu tự nhiên nhìn bọn nó nói:

-Coi như tụi này nợ các cậu ,nếu có việc gì nhờ thì cứ nói tụi này .Tụi này là kí túc xá năm 2 .Hẹn gặp lại .

Sau khi nh óm người đó đi ,tụi nó nhìn cô gái và ngạc nhiên khi cô gái đó nhìn lại mình và nói :

-Cảm ơn 2 anh nha. _nở nụ cười tự nhiên .

Nhìn thấy nụ cười đó tụi nó nghĩ :chà xem ra cô gái này dễ thương quá.Và Phuong nói :

-Ko sao đâu _mìn cười lại và bỏ đi .

Trên đường đến lớp Lam lúc này mới nên tiếng :

-Ko biết Lan đến chưa nhi .

Nghe vậy Phuong đưa tay bịch miệng Lam nói nhỏ :

-Cậu quên chúng ta đang là giả dạng sao

Lam bị bịch miệng ú ớ nói :

-Cậu ..thả ...tayra ...đi

Phuong thả tay ra nhìn ,thấy vậy Lam thờ hững hờ nói :

-Cậu ác quá đi định miêu sát mình à .

Nhún nhún vai ,Phuong trả lời 1 câu ”cực độc”

-Thì tớ cũng muốn vậy nhưng mà tớ chưa muốn vào tù đếm lịch đâu .

Lam giả bộ ủy khuất nói :

-Có cần cậu phải làm mình thương tâm vậy ko ,ừ chịu đâu _Thái độ rất dễ thương .

Phuong nhìn chung quanh và thờ phào nhẹ nhõm khi ko có 1 ai xung quanh sau đó nói với Lam :

-Cậu thật là nếu ai nhìn thấy bộ dạng này của cậu thì sao .

Giật mình Lam nhìn chung quanh và nói :

-Hi tớ ko để ý may là ko có ai ,ko thì chết chắc .

Lắc đầu trước vẻ ngây thơ của Lam ,Phuong chỉ còn cách nói :

-Lần sau cẩn thận hơn đi .

Vào trong lớp,nhìn xung quanh rồi 2 người ngạc nhiên khi thấy Lan chưa đến .

Đến chỗ ngồi ,tự nhiên Huy lên tiếng :

-Sao hôm nay ko thấy Nhật nhỉ

Lam đang cố tránh mặt Huy nghe vậy thì trả lời qua loa :

-Tớ cũng ko biết .

Thấy thái độ là lạ của Lam ,Huy hỏi :

-Sao hôm nay cậu khó chịu vậy .

Lam biết mình mà ko trả lời sẽ bị nghi ngờ nên đành trả lời :

-Tớ hơi mệt chút.

Sau khi mọi người vào lớp ,bọn hắn bắt đầu nói :

-Các cậu đã chọn môn mình tham gia rồi chứ .

Sau đó Lâm nhìn vào chỗ Phuong và bắt đầu có ý nói :

-Thắng cậu đã chọn môn thi chưa .

Trong khi đó Phuong nhìn chỗ trống của Lan và bắt đầu suy nghĩ :ko biết đi đâu mà giờ chưa vào nữa ”.Và nghe Lâm hỏi thì có chút giật mình và trả lời theo linh cảm :

-Võ thuật .

Nghe vậy mọi người trong lớp ai cũng ngạc nhiên ,và Lâm lúc này mới hỏi :

-Nhưng cậu chọn môn võ thuật nào .

Lúc này Phuong nghe vậy thì thoát khỏi suy nghĩ và trả lời :

-Môn đấu kiếm .

Ngạc nhiên khi nghe Phuong nói vậy nhưng Lâm quyết ko bỏ qua nói :

-Vậy thì tốt thôi ,cậu cố mà thắng đi .

Phuong chỉ nhếch miệng nói :

-Cảm ơn nha _nhưng cặp mắt thì liếc vào Lâm như muốn thiêu cháy người trước mắt ra làm tro.

Thấy vậy Lâm cũng ko vừa liếc lại .Thế là trận chiến đấu mắt bắt đầu .

Lam

Lam thấy vậy chỉ biết nhìn Lâm và cầu chúc Lâm may mắn thôi ,vì Lam biết Phuong mà giận nên thì sẽ ko yên đâu .

Quán thấy vậy thì ko nói gì mà nhìn mọi người và nói :

-Các cậu chọn môn gì thì nói đi để tớ ghi vào giấy .

Sau đó nhìn tụi nó và hỏi :

-Vậy Nhật ko có ở đây ,Thiên cậu có biết Nhật chọn môn gì ko ? _Cố tình ko đã động đến cặp đang đấu mắt kia .

Trong khi đó Lam nghe vậy thì ko biết trả lời sao ,nhìn qua Phuong với ánh mắt cầu cứu .

Thấy ánh mắt của Lam,Phuong thôi ko thèm nhìn Lâm với ánh mắt chết người ,Phuong nói:

-Tụi này ko biết ,để mai Nhật đến nói sau đc ko ? _Sau đó tiếp tục nhìn Lâm .

Lam nghe Phuong nói thì nén thở phào nhẹ nhõm và nói lại :

-Để Nhật chọn sau đc ko ?

Huy lúc này thấy vậy nhìn Quân sau đó nhìn Lam nói :

-Đc .Mà cậu chọn môn nào để thi vậy .

Lam giật mình ko biết mình thi môn nào thì tự nhiên Phuong nên tiếng:

-Môn đầu trí tuệ .Dù sao Lam cũng thích sách mà môn đó là phù hợp với cậu mà phải ko ? _nháy mắt với Lam .

Thấy vậy Lam gật đầu và nói :

-Đúng vậy .

Và cũng lúc đó thầy giáo vào và khiến cho tụi nó thở phào và nghĩ :hay quá đi ,cảm ơn thầy .

Giờ ra chơi Phuong và Lam nhìn vào chỗ Lan thắc mắc ko biết Lan sao chưa vào .

Sau đó Lam là người nên tiếng:

-Ko biết ...Nhật đi đâu nghĩ _ nói xong Lam thở phào nhẹ nhõm vì ko nói ra tên của Lan ,do cái trừng mắt của Phuong ,đơn giản vì bọn hắn đang ở bên cạnh chưa ra khỏi lớp .

Phuong cũng lo lắng nhưng trước cái nhìn xoi mói của bọn hắn nên đành trả lời cho qua :

-Chắc là có việc gì đó thôi .

Nói xong cuối đầu rủa thầm :Hừ ,có cần để ý tụi này nói gì ko ,con trai gì mà nhiều chuyện như đàn bà ý .

Lời rủa thầm vừa xong thì ko hiểu sao Lâm lại hắc xì .

Và Lâm nhìn Phuong nói :

-Ko biết ai rủa thầm mình vậy nhi _ Và ánh mắt chiếu thẳng vào Phuong đầy sát khí .

Thấy anhmatws đó Phuong cũng ko nao lúng nhìn lại ,Lam thấy tình trạng đầy căng thẳng đó thì có chút khó hiểu .

Nhưng thấy tình trạng này để lâu là mình ko đc đi ăn thì Lam đành phải nên tiếng nói :

-Phuong thôi đi ,tớ đói rồi à .

Nghe vậy Phuong quay sang và nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó vì sắp sửa chịu đói ko đc của Lam ,và ko nghĩ gì nữa Phuong bật cười 1 nụ cười thật tươi.

Thấy vậy Lâm có chút khó hiểu và nhìn nụ cười đó thì nghĩ :cậu cười cũng dễ thương đó .

Thấy thái độ khó hiểu của thằng bạn Huy nên tiếng :

-Ê cậu bị làm sao mà mặt đỏ hết vậy .

Nghe vậy Lâm giật mình và nghĩ :sao mình lại nói cậu ta dễ thương nhi cậu ta là con trai mà _lắc lắc đầu như xuy ý nghĩ ra khỏi đầu.

Và Lâm nhìn 2 thằng bạn đánh trống lảng :

-Thôi chúng ta đi căn tin đi .

+++++

Trong khi đó Phuong và Lam đã ngồi ở bàn ăn trong căn tin đang ăn thì bọn nó nghe thấy tiếng một cô gái đang đứng trước bàn .

-Cuối cùng cũng tìm đc các anh rồi .

Nghe vậy bọn nó đồng thanh ngược nên và Lam nói ngay 1 câu :

-Tụi này có biết bạn ko nhi .

Câu nói đó làm cô gái đó phải nói :

-Sang nay anh giúp em ở trước cổng trường đó .

Còn xung quanh thì nổi nên tiếng thì thầm :

-Trời công chúa Quỳnh Trâm đến nói chuyện với hotboy của chúng ta kìa _1 nữ sinh nói giọng tức giận .

-Cái gì mấy thằng kia tưởng mình đẹp trai thì có thể làm lơ công chúa à _Một tên coi trai giận dữ nói .

Trong khi đó trước ánh mắt mang sát khí của cả học sinh nam thì bọn nó (chủ yếu là Lam) vẫn bình tĩnh ăn rất tự nhiên .

Phuong nhìn cô gái và nói :

-Ủm tụi tớ nhớ rồi ,mà có việc gì mà có việc gì ko ?

Cô gái nghe vậy thì vui mừng nói :

-Thì tại em muốn cảm ơn anh thôi .

Nghe vậy Phuong cười ngượng nói :

-Ko sao đâu .

Đang nói đến đó thì có 1 tiếng nói:

-Em gái sao em ở đây .

Phuong nghe vậy thì quay lại và chết sững sau đó quay lại nhìn cô gái và 1 lần nữa chết đứng khi nghe cô gái nói :

-Anh trai . _sau đó chạy lại .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Thấy tình trạng chết sững của Phuong ,lúc này Lam mới ngược nên và ngạc nhiên khi thấy cô gái đó là em gái của Lâm .

Trong khi đó Lâm nhìn cô em gái nói :

-Anh đã nói là em đừng sang khu cấp 3 rồi mà .

cô gái đó nhìn anh trai và nói :

-Thì tại em muốn cảm ơn các anh đây hồi sang cứu em thôi .

Sau đó nhìn Lâm nói giọng hơn dỗi :

-Mà cũng tại anh 2 đó ,tự nhiên sáng nay bỏ em trước cổng trường làm em bị bắt nạt nè .

Nghe vậy Lâm giật mình nhìn em gái lo lắng :

-Vậy em có sao ko ?giọng lo lắng .

Phuong đang chết sững nghe thấy vậy thì ko biết sao lại nói ”đều”:

-Chà xem ra cũng quan tâm em gái nhi .

Lâm nhìn Phuong và bực bội vì bị nói như vậy :

-Đó ko phải là chuyện của cậu .

Cô gái đó nghe vậy thì nhìn anh trai nói :

-Anh sao anh lại nói với người giúp em như vậy .

Lâm nghe vậy thì nhìn lại cô em gái và nghi ngờ nhìn bọn nó và hỏi :

-Thật ko .

Lâm lúc này thấy vậy thì tức giận khi nghĩ Lâm nghi ngờ Phuong và mình nên nói:

-Thật hay ko thì hỏi em gái cậu thử xem .

Rồi cả bọn đều nhìn và em gái Lâm nói:

-Anh hai à ,này anh cứu em ,anh chỉ lo cho cô bạn gái mới của anh mà bỏ em ở trước cổng còn gì .

Nghe vậy bọn nó nhìn Lâm đầy đắc ý .Phuong nên tiếng :

-Chà ko ngờ có 1 ông anh vô trách nhiệm như vậy _Lâm về mặt tức nuối.

Lâm thấy vậy thì tức điên gan và hét :

-Chuyện đó của tôi ko liên quan gì đến cậu .

Thấy vậy Phuong càng thích đùa hơn ,quay sang em gái Lâm ,Phuong hỏi :

-Mà em tên gì vậy .

Vừa nói xong Lâm hét ngay vào mặt Phuong :

-Cậu ko dc có ý gì với em gái tôi đâu đấy .

Em gái Lâm nhìn anh mình nói :

-Anh làm gì vậy ,mất mặt quá đi .

Sau đó nhìn Phuong trả lời :

-Em tên Quỳnh Trâm ,học lớp 9a,khối cấp 2 trường Angle.

Phuong thấy vậy nhìn Lâm đá mắt nói:

-Em gái cậu dễ thương hơn cậu nhiều .

Lâm thấy vậy tức muốn bốc khói hét lên :

-Cậu ..giám nói thế hả ?

Đang trên Lâm ,thì chợt Phuong nhìn ra cửa căn tin và thấy cảnh ba mình đang đi cùng ”mụ hồ ly tinh ” ,nét mặt bỗng trầm xuống .Ko có vẻ gì chú ý xung quanh cả .

Trong khi đó Quỳnh Trâm nhìn Phuong với khuôn mặt hơi đỏ hỏi :

-Vậy 2 anh tên gì ?

Lâm ko thấy Phuong trả lời nhìn theo ánh mắt Phuong đang dõi theo thì phát hiện cảnh trước mắt ,và nhằm che dấu cảm xúc cho bạn mình

Lâm đành trả lời:

-À anh tên Thiên ,Còn cậu bạn của anh tên Thắng .\.\.\.\.\

Sau đó Lâm giật mình khi thấy ánh mắt của em gái Lâm đang nhìn Phuong có cảm giác gì đó mà mình ko thể biết dc .

Nhìn lại Phuong ,Lam ước gì lúc này có lan ở đây thì tốt biết mấy .

Lâm thì lúc này ko quên Phuong đã chọc tức mình ,nên lúc này cứ nhắm vào Phuong nói :

-Chà xem đáng về thất thường của cậu kìa .Hà hà vui quá đi .

Nghe xong câu nói ấy Phuong ko nói gì mà nước mắt bắt đầu rơi ,và ko để ai thấy những giọt nước mắt đó Phuong bỏ chạy .

Lam thấy vậy thì lúc này tức giận ,vì bạn và Lam hét vào mặt Lâm :

-Cậu có cần quá đáng vậy ko ?

Lúc này Lan từ đầu xuất hiện và nên tiếng giọng bình tĩnh nhưng mang vẻ lạnh lùng :

-Cậu có cần nói khích người ta như vậy ko ?

Rồi nhìn lướt qua mọi người ở đó ,sau đó nhìn Lam nói :

-Đi thôi cậu _giọng nhẹ nhàng lại .

Em gái Lâm nhìn chàng trai trước mắt và bỗng thót nên :

-Anh tên gì vậy ,trong anh cool quá đi .

Nghe câu đó Lan nhìn qua và thấy 1 cô gái và hỏi giọng bình thản :

-Em là ai vậy ?

Biết tính bạn mình đã ko thích là ăn nói cộc cằn ,nên Lam đành phải nói :

-Em gái Lâm ý mà .

Lan nhìn cô gái trước mặt và tự nhiên nở nụ cười và nói :

-Anh em ko giống nhau .

Em gái Lâm nghe vậy ngạc nhiên hỏi :

-Anh 2 và em có chỗ nào ko giống nhau vậy anh ?

Lan ko biết nghĩ gì nhìn sang Lâm và phán ngay 1 câu :

-Tính cách em gái thì dễ thương trong khi đó anh trai thì khó ưa .

Nói xong mặc kệ Lâm nhìn mình bằng ánh mắt căm thù thì Lan lại khá bình tĩnh nhìn Lam nói :

-Đi kiếm Thắng thôi .\.\.\.\.\

Sau đó ung dung bỏ đi trước ánh mắt ngạc nhiên của bọn hấn .

Ra khỏi căn tin Phuong ko biết mình phải đi đâu,nhìn xung quanh ko khí vui vẻ ,còn mình thì lại có cảm giác cô đơn .

Cuối cùng Phuong ko biết tại sao lại ra vườn hoa ,thấy vậy tự nhiên Phuong bật cười và nói 1 câu :

-Trời mình ngày càng giống Lan rồi .

Ngồi xuống 1 bãi cỏ Phuong nhìn lên bầu trời trong xanh ,nhưng hồn lại để ở chỗ khác .

Phuong nhớ lại câu nói của Lâm và tự nhiên nước mắt lại rơi và cùng theo đó là người ba từng yêu thương gia đình hết mực ,giờ thì tự nhiên Phuong ko biết mình phải làm sao ,có thật sự nên nói cho mẹ và anh 2 biết ko ,tuy rằng mẹ mình đã nghi ngờ nhưng giờ mình nói ra chả khác nào khẳng định ba mình thật sự ngoại tình ,liệu mẹ mình có chịu nổi ko ?

Từng ý nghĩ cứ mâu thuẫn trong đầu Phuong ko biết mình sẽ như thế nào giữa nói và ko nói cho mẹ Phuong dần dần chìm vào nỗi đau .

Ở chỗ Lam và Lan sau khi rời căn tin ,Lam nhìn bạn mình nói :

-Cậu đi đâu mà giờ mới đến vậy .

Lan nhìn Lam nói giọng bí ẩn :

-Bí mật mình sẽ nói sau .

Nhìn thái độ bí ẩn của Lan ,Lam biết giờ có hỏi cũng ko nói chi bằng để khi nào thích thì Lan nói thôi .Đang nghĩ vậy trong sự thích thú thì nghe Lan hỏi :

-Cô em của Lâm hình như thích Thắng rồi đó .

Nghe vậy Lam nhìn Lan và nghi ngờ nói :

-Làm gì có chuyện đó ,chắc chỉ là do chuyện sáng nay tụi tớ giúp Trâm thôi mà .

Lan xuy xuy tay ý phủ nhận nói :

-Mình lại có cảm nhận khác .

Lam nghe vậy thì lại 1 lần nữa khẳng định nói:

-Chắc cảm nhận của cậu bị sai thôi .

Lan nghe vậy thì nói :

-Ủm cầu mong là vậy nếu ko sẽ rắc rối lắm à .

Bỗng Lam nói tiếp :

-Thôi chúng ta đi kiếm Phương đi .

Lan nhìn ra vườn hoa và chỉ :

-Khỏi kiếm Phương kia .

Và 2 người nhìn thấy cảnh Phương đang khóc và có cảm nhận Phương đang chìm vào cảm xúc cô đơn .2 người chỉ biết lắc đầu và có chung suy nghĩ :Tốt nhất hãy để Phương suy nghĩ .Sau đó 2 người đi lại và im lặng như tôn trọng cảm xúc của Phương.

Tối hôm đó ko biết sao Phương lại nhắn tin cho Lan và Lam với chung 1 nội dung :

”Các cậu tối nay chúng ta đột nhập văn phòng hiệu trưởng đi ”

Nhìn tin nhắn Lan vừa mới tắt xong ,đi ra và suy nghĩ :

”Ko biết Phương nghĩ gì đây ,nhưng chắc là thông suốt rồi đây ”

Đang định đi ra ngoài thì bỗng nhiên Quân nên tiếng :

-Lễ hội trường cậu định thi môn nào vậy .

Giật mình Lan nhìn Quân và cố nói với khuôn mặt bình tĩnh :

-À để tớ nghĩ một chút đã .

Nghe vậy Quân nói :

-Tùy cậu ,nhưng nhanh đó.\\\\\\\\\\\\\\\\

Tự nhiên Lan nhớ Phương từng nói có cuộc thi marathon thế là Lan nói luôn:

-Thi chạy .Đc rồi chứ.

Rồi ko đợi Quân nói gì Lan đi ra khỏi phòng .

Đề lại Quân nhìn theo và có suy nghĩ :”cậu này còn lạnh lùng hơn mình nữa ,nhưng thôi đó ko phải là chuyện của mình ”

Trong khi đó Lam đang nằm trên giường đọc sách chợt tin nhắn đến ,Lam cũng ko khác Lan là mấy khi có cùng suy nghĩ và bước xuống giường đi ra ngoài khi Huy còn đang ở trong phòng tắm.

Lan đi ra vườn trường nhìn xung quanh và nhìn những nụ hoa Phyllo cactus grandis (Hoa Quỳnh) ,một cách chăm chú và nở 1 nụ cười nhẹ .Sau đó nhìn lên trời Lan tự nói:

-Chà nhiều sao nhi ,nếu những bông hoa này mà nở trong bầu trời đêm thay vì là trong ánh sáng này thì đẹp hơn nhi .

Nói xong Lan tự cười trước câu nói của mình và nghĩ :Ko lẽ mình lại thấy ko tự do tù túng quá đi...

Đang nghĩ đến đây tiếng của Lam vang lên :

-Chà hoa quỳnh sắp nở rồi nè .

Lan nhìn Lam với 1 nụ cười và nói :

-Ủm mình nghĩ là tối nay hoa sẽ nở thôi ,Quỳnh thường nở về đêm mà .

Bỗng Phương từ đâu xuất hiện nói :

-Chà cậu lại nói về hoa rồi

Nghe vậy Lan và Lam nhìn chăm chú Phương và thấy nụ cười bình thường trên gương mặt ,2 người đều thực vui vẻ ,.vì họ biết Phương đã quyết định điều gì ,lúc này nhìn tin nhắn của Phương cả 2 đều sợ rằng Phương sẽ lên văn phòng và mắng chửi bà hồ lý tình kia .Nhưng giờ thì yên tâm rồi .

Và Lam là người nên tiếng trả lời trong nụ cười vô tư:

-Thì cậu cũng biết Lan là người yêu thích hoa sao ,Dù sao Lan cũng là người chế tạo nước hoa mà .

Gật đầu trước cái cách nói chuyện vô tư của Lam ,Phương cười và thầm nghĩ :tớ cảm ơn 2 cậu luôn bên cạnh tớ .

Lan lúc này như đoán đc Phương đang nghĩ gì ,nên nói :

-Cậu hẹn tụi này nên văn phòng hiệu trưởng chi vậy ?

Phương nghe vậy thì nói :

-Mình muốn tìm hiểu thêm 1 số thông tin thôi .

Lan nghe vậy thì cười nói :

-OK thôi .Let's go .

Phương đang định đi thì tự nhiên nhớ đến 1 chuyện nói :

-Sang nay cậu đi đâu vậy .

Lan nghe vậy thì giật mình ko biết trả lời sao ,thì tiếng của Lam vang lên :

-Đại tỷ ko nói đâu sáng mình hỏi chỉ nhận đc 1 câu thôi . _nói đến đây thì dừng .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Nghe đến đây Phương hỏi :

-Câu gì nói đi _giọng tò mò.

Lam thấy vậy thì tự nhiên buông 1 câu :

-”bí mật ”

Phương chứng hửng nhìn Lam và nói lại :

-”Bí mật ”

Sau đó nhìn Lan và hỏi :

- Là sao ?

Lan nhìn thấy vậy gãi đầu nói :

- Từ từ mình sẽ tiết lộ sau.

Vừa nghe xong Phương quyết tâm tìm hiểu nên hỏi lại:

- Nói đi ,tụi này tò mò lắm à _nhìn bằng ánh mắt háo hức vì Lan nói ”bí mật ” thì chắc là thú vị lắm đây .

Trước ánh mắt của 2 con bạn Lan cười và đánh trống lảng nói :

- Đi thôi ,ở đây muộn đó ,chúng ta còn về phòng ko thôi mấy thằng cha kia thế nào cũng ”hỏi thăm” chúng ta thôi.

Nghe vậy cả 2 người gạt mình khi nghe nhắc đến người ở cùng phòng và đồng thanh nói :

- Let's go ...

Và bằng những chiêu thức của 1 ninja bí mật trong bóng đêm đi nên văn phòng hiệu trưởng trước cảnh của phòng Lam nhỏ tiếng nói :

- 2 cậu vào trước đi ,tớ sẽ căn bên ngoài nếu có chuyện gì tớ sẽ ra ám hiệu .OK .

Nhìn Lam và Lan nói :

- Phương vào thôi .Để Lam căn chừng bên ngoài thôi .

Phương nghe vậy thì nói :

- Có sao ko .

Nghe vậy Lam gờ tay dấu hiệu thành công nói :

- Yên tâm đi .

Sau đó nói :

- Nhanh lên ,ko bảo vệ đi căn chừng thấy là tiêu đó .

2 người gạt đầu và tiến vào phòng .

Mở đèn pin ,ánh sáng nhỏ bỗng Lan nói :

- Cậu vào máy tính đi ,tớ xem hồ sơ xem sao .

Gật đầu đồng ý Phương tiến lại bàn và xem thông tin .

Trong văn phòng lúc này chỉ còn tiếng của máy tính và tiếng lật đóng hồ sơ của Lan và Phương .Tự nhiên Phương lên tiếng :

- Lan cậu con nê .

Quay lại nhìn sắc mặt ngạc nhiên của Phương ,Lan chạy lại nhìn lên màn hình máy tính và ko hiểu sao họ tự cười với nhau và cùng buông 1 câu :

- Bà hiệu trưởng này ngốc thật .

Lan lấy từ trong tay ra chiếc USB đưa Phương để sao chép ,còn mình thì tiếp tục lục tung đóng hồ sơ .

Trong khi đó bên ngoài Lam lại ngồi trên lang can nhìn bầu trời đêm ,nhưng thời gian cứ trôi qua 10'..20'...30'....

Lúc này thì Lam bắt đầu lo lắng khi thấy các bạn mình lâu ra quá đi .

Đúng lúc đó có tiếng bước chân đang đi đến ,Lam nghe thấy vậy thì càng hoảng sợ thêm .lúc này đã xuất hiện bóng đèn pin dù chưa rõ .

Lam nhìn vào và cầu mong các bạn mình nhanh lên ,và tự nhiên Lam nói ;

-Ồ nhĩ quen mắt ,mình có ám hiệu mà .

Sau đó bọn nó ngồi ở vườn trường nơi đã đc đồn là nơi "bị ma ám" nhìn bầu trời đêm và tự nhiên Lam nên tiếng :

-May mắn là có nơi này để chúng ta nghỉ ngơi đó .

Lan và Phuong nhìn bầu trời đêm ,Phuong nên tiếng :

-Đúng thật ,nhớ lại chuyện lúc này thật là mệt quá đi .

Quay lại quá khứ .

Sau khi bắt ám hiệu bằng tiếng huýt sáo của Lam ,ở trong phòng Lan là người lên tiếng đầu tiên :

-Nhanh nên Phuong ,có người đến rồi đó .

Phuong cũng nghe thấy vì vậy tốc độ gõ máy tính đc triển khai bàn tay thần tốc trên chiếc bàn phím ,những thông tin đã đc sao chép 1 cách hoàn hảo và trở lại như lúc ban đầu.

Sau việc Phuong đứng lên thở :

-Phùcuối cùng cũng đã xong .

Lan thì cũng nhanh chóng hoàn thành công việc sao chép những mảnh giấy đc cho là quan trọng ,xong đâu đó Lan nhớ lại vị trí từng tập hồ sơ đc sắp xếp như thế nào và để lại vị trí cũ nhằm ko để ai phát hiện ra .

Xong đâu đó 2 người ra khỏi văn phòng và cùng Lam biến mất ,đúng lúc ông bảo vệ trường đến .

Nhìn lên bầu trời tự nhiên Lan nói :

-Ko biết khi nào thì chúng ta sẽ có hạnh phúc đây ?

Nghe câu thờ dài của Lan kèm câu nói thì Phuong nên tiếng:

-Cậu lại nhớ chuyện hồi xưa à ,hãy quên quá khứ đi ,dù sao cậu cũng còn có mẹ bên cạnh mà .

Lam cũng nói theo giọng nghiêm túc khác hoàn toàn đáng vẻ vui vẻ trẻ con hàng ngày :

-Hạnh phúc thật khó kiếm ,chắc sau này tụi mình sẽ theo chủ nghĩa độc thân quá .

Nghe xong câu nói nghiêm túc của Lam ,thì ko biết tại sao Lan và Phuong đều bật cười và ngã trên thảm cỏ đồng thanh :

-Trời cậu mà thể "độc thân " thì fan hâm mộ giọng hát "Công chúa Thiên sứ của Hàn(nguyên nhân Lam đc mệnh danh là công chúa sứ Hàn đó nha mọi người) sẽ ra sao đây ? _nói xong 2 người tiếp tục cười .

Lam thấy nụ cười đó thì cũng nói theo để ko khí có thể vui vẻ hơn :

-Thì ai cần đâu ,mình là mình lên mình quyết tâm ko thêm yêu ai hết á .

Phuong bịt miệng để kiềm tiếng cười và nói câu mất câu được:

-Trời ..hà hà ..cậu mà nói ...vậy thì đám thiếu gia ở Hàn sẽ thất vọng lắm đây_ và làm vẻ mặt thất vọng .

Lan cũng cười nghe vậy gật đầu nói :

-Đúng vậy ..chuẩn ko cần chỉnh .

Nói xong nhìn gương mặt đỏ như trái ổi của Lam ,2 người ko thể kiềm đc tiếng cười thật trong sáng và vô tư ,thấy vậy Lam ko biết tại sao cũng cười theo .

Một lúc sau ,tự nhiên Lam nhìn Lan nói giọng háo hức:

-Lan hoa Quỳnh tối nay nở phải ko ?

Lan ko hiểu ý câu nói của Lam nhưng cũng gật đầu theo và nói :

-Ừm ..tiếc là nó lại nở vào lúc 12h đêm ,nên chắc tở ko thể ngắm đc rồi ...hazzzz

Lam nghe vậy thì chột cười 1 nụ cười gian nói :

-Ai nói vậy chúng ta có thể nhầm mà .

Phương lúc này đang phải nói vì ko hiểu :

-Ý cậu là sao ?

Ngạc nhiên khi nghe câu nói đó của Lam ,Lan đợi Phương nói xong thì nên tiếng:

-Ko phải cậu định tới nay xem hoa à ,ko đc đâu "bọn hắc ám" sẽ nghỉ ngơi cho coi .

Phương và Lam nghe Lan ví bọn cùng phòng như vậy thì cười và nói :

-Cậu hay nhí mỗi ngày nghĩ ra 1 cái tên dành cho bọn hắc nhí :hết oan gia ,giờ đến bọn hắc ám ,....mà tự này cũng hợp đó chứ .

-HàHàBỘN HẮN ÁM vui quá đi ,tìm đc danh tự mới để gọi đám ng kia rồi .Hà ... hà

Sau khi ko khí chìm xuống Lan hỏi lại :

-Ý cậu làm sao xem đc hoa Quỳnh nở .

Lam ra về bí ẩn nói :

-Mang nên phòng chúng ta _Và đưa tay nên miệng cười .

Nghe vậy ko biết sao Lan và Phương nhìn nhau cười và gật đầu hành động.

Đang vui vẻ cầm chậu hoa Quỳnh trên tay đi về hướng kí túc xá ,bỗng Phương nên tiếng :

-Chết rồi các cậu ... _giọng nói có phần hoảng sợ .

Lam đang vui vẻ nói chuyện với Lan nghe vậy nhìn chằm chằm Phương hỏi giọng mang tính ngạc nhiên :

-Có chuyện gì mà "chết " vậy .

Phương ko nói gì chỉ lại chỗ ghế đá trước kí túc xá và nói lấp bắp :

-Nhìn đi ...thấy gì chưa ?

Nghe vậy Lam và Lan theo phản xạ nhìn và há hốc miệng nói :

-Chắc ko phải mắt mình có vấn đề rồi chứ _lấy tay rụi rụi mắt .

Phương là người bùng tỉnh đầu tiên nói :

-Giờ làm sao giờ ,nếu bọn "hắc ám" đó biết là chúng ta ko tránh bị ghi ngờ thêm vào đó chúng ta còn cầm chậu hoa quỳnh nữa ,xem như chúng ta "chết" chắc rồi.

Lam nghe vậy nhìn Phương và nói :

-Vậy làm cách nào bây giờ ko lẽ chúng ta chịu chết à .

Phương nghe vậy liếc mắt nhìn Lam ,gỡ cái cốc vào đầu nói :

-Ai lại làm vậy ,phải nghĩ ra cách chứ .

Lam nghe vậy thì nói :

-Ừm nhí .

Một giây sau bỗng nhiên Lam nghĩ ra 1 kế và nói :

-Mình có kế rồi nè .

Phương đang nhìn mấy chàng đang ngồi nói chuyện với 2 cô gái ,nhờ bóng điện Phương có thể nhận rõ và có cảm giác mình đã từng gặp ở đâu rồi ý .Suy nghĩ mãi mà Phương ko thể nhớ ra đang rùa đầu óc dạo này sao kém thế ,nghe Lam nói vậy quay sang Lam nói :

-Cách gì nói mau đi .

Vui vẻ vì nghĩ ra cách Lam nói :\\\\\\\\\\\\\\\\

-Hay chúng ta nhảy lên cây sau đó vào phòng đi .

Phuong vừa nghe xong câu đó thì mắng :

-Cậu ngốc thật hay giả ngốc mà nghĩ ra cách đó vậy hả ?

Ngơ ngác ko hiểu câu nói của Phuong là ý gì ,Lam nói :\\\\\\\\\\\\\\\\

-Thì ko phải mấy bữa trước chúng ta cũng dùng cách đó thoát ra và về 1 cách an toàn đó sao .

Nghe xong Phuong nhìn Lam và lắc đầu bó tay trước cách hay mà Lam bày ra và đành phải giải thích :

-Hôm đó là bọn kia ngủ hết chúng ta mới dùng cách đó đc ,còn bây giờ cậu nhìn cửa phòng chúng ta có ánh sáng chiếu vào ,dùng cách cậu nghĩ ra trả khác nào ”đập ông tôi ở bụi này sao ”

Lam nghe vậy thì buồn bã nói :

-Vậy giờ làm cách nào đây :đi qua bọn kia cũng ko đc ,mà dùng cách tớ nêu ra cũng ko xong vậy làm cách nào bây giờ .

Phuong nghe vậy thì nháy mắt nhìn , đồng thời quay lại Lan và đồng thanh nói :

-Lan sao ko nói gì này giờ vậy ,hay cậu đã nghĩ ra cách gì rồi ,dù gì cậu cũng là người hay nghĩ ra cách mà .

Và sau khi nói xong câu đó 2 người tự nhiên rùn mình trước ánh mắt mang vẻ ”sảo quyết ” ,và ko nghĩ gì 2 người tự nhiên quay sang nhìn nhau và có chung suy nghĩ :chết rồi ánh mắt đó là bọn kia chuẩn bị ko yên thân rồi ”.Và tuy ko nói ra lời nhưng 2 người tự nhiên gật đầu như hiểu ý nhau .

Lan này giờ nghe và chứng kiến toàn bộ những lời nói hành động của 2 con bạn thì tự nhiên nụ cười xuất hiện trên đôi môi này giờ chỉ nhếch nên thôi .

Sau đó 2 Phuong và Lam đều nhìn Lan và nói :\\\\\\\\\\\\\\\\

-Cậu nghĩ ra cách gì thì nói đi ,chúng tớ nôn nóng lắm rồi nha .

Lan đưa tay ra và nói :

-Nhỏ thôi ,đưa tai lại đây mình nói cho

Nghe vậy 2 người đều đứng gần Lan và nghe .

Nói xong Lan nhìn 2 con bạn nói :

-Cách đó đc chứ ? _cười nụ cười của ”ác ma”

Phuong sau khi hết con sốc nói :

-Làm vậy có hơi ác ko ,dù sao người chúng ta ghét chỉ có bọn kia thôi mà .

Lam cũng nói :

-Ừm ,mình thấy Phuong nói đúng á ,dù sao 2 cô gái kia cũng ”vô tội ” mà.

Lan nghe vậy chỉ lắc đầu nói :

-Các cậu ko nhận ra 2 cô gái đấy là ai sao ?

Phuong và Lam nhìn Lan với ánh mắt khó hiểu và nói :

-Các cô ấy là ai .

Phuong nói vậy nhưng trong đầu lại có suy nghĩ :lại thật sao mình lại có cảm giác 2 cô gái này mình đã gặp ở đâu rồi .

Lan nhìn Phuong và như hiểu suy nghĩ trong đầu Phuong là gì ,nên cũng ko muốn bí mật gì nói luôn :

-Thì 2 cô gái mà chúng ta đụng độ trong căn tin ý ,cái hôm chúng ta bị bọn kia gây hấn ,Lam cậu đụng vào cô gái đó mà và cô ta đã nói giọng chảnh chọe”-Cậu kia ko biết thân mà đụng trúng tôi hả .”Nhớ ra chưa .

Lam nghe vậy thì suy nghĩ và hô nên :

-Mình nhớ rồi tụi mình còn đặt biệt danh “người đẹp phấn son” chứ gì .

Phuong cũng nói :

-Ừm mình cũng nhớ ra rồi thảo nào mình nhìn có cảm giác quen quen nhưng ko nhớ hoa ra là 2 cô gái gây chuyện với chúng ta ở căn tin .

Lan nghe vậy gật đầu và nói :

-Đúng rồi cuối cùng các cậu cũng nhớ ,vậy giờ làm ko .

Ko nói gì nhiều Phuong và Lam đồng thanh nói :

-OK thôi .

Và đồng thanh hô nho nhỏ :

-Hành động nào .

Vậy là sau khi đồng thanh nói ,bọn nó bắt đầu tiến hành kế hoạch dù sao thì đây cũng chỉ là ” trò chơi” thôi ,sẽ ko đến nỗi nào đó là suy nghĩ của bọn nó .

Và ko 1 phút chần chừ Lan nhìn Phuong và nói :

-Cậu có cầm máy tính cầm ứng ko ?

Phuong gật đầu và lấy trong túi xách nhỏ bên hông đưa cho Lan và thắc mắc :

-Ko phải đợt trước cậu đưa ảnh đó vào máy chiếu rồi mà .

Lan nghe vậy thờ dãi nói :

-Hazzz..... tớ ko nghĩ là chúng ta cần sử dụng 1 lần nữa mà ,nên tớ đã xóa đi rồi .

Phuong lắc đầu nói :

-Chứ ko phải cậu định cài biệt máy chiếu hình này thành máy chiếu đa năng đó chứ .

Cười cười Lan biết mình khó có thể qua mắt đc Phuong nên đành nói :

-Hi ...cậu biết rồi mà còn hỏi .

Phuong chỉ mỉm cười và nói giọng thân thiện :

-Biết nhưng thích thì hỏi cho chắc ăn vậy đó mà .

Chỗ Lam thì khác ,Lam rút trong tay ra 1 cái lọ và nhìn những em gián mình sưu tầm 1 cách thương tiếc nói :

-Chậc tha lỗi cho chị nhưng vì công cuộc ” trả thù những cô nàng son phấn kia ” mà chị đành phải hi sinh các em thôi .

Phuong đang tập trung vào việc tìm kiếm 1 bức ảnh 1 người phụ nữ đẹp trên màn hình máy tính ,nghe vậy thì ngược lên nhìn lại chỗ Lam nói :

-Trời Lam cậu mà cũng có lúc thương mấy con rán hả ?

Lam nhìn Phuong và nói giọng ầm ức :

-Thì tại mình mới bắt hôm qua chưa chơi đã mà giờ phải cho chúng nó ” lâm trận ” mình mới nói vậy chứ bộ

Phuong lắc đầu trước lối suy nghĩ của Lam và nói :

-Chỉ có cậu khoái xem xét mấy con vật đó thôi ,chứ tớ nghĩ là mấy ng kia sẽ ko thích đâu .

Lam nghe vậy thì nói giọng giận dỗi :

-Thì tớ biết nhưng mình sợ là bọn hấn sẽ giết mấy ”em gián ” của tớ ý chứ .

Lúc này sau khi lắp đặt máy chiếu cho phù hợp với góc độ để bọn hấn có thể nhìn thấy rõ hình ảnh ,kèm theo là ko thể để lộ ra chỗ giấu . Quay về chỗ các bạn mình ,nghe câu nói của Lam thì hỏi giọng tò mò :

-Lam sao cậu lại bắt mấy con gián chi vậy .

Phuong cũng gật gù nói :

-Tớ cũng thắc mắc à ,cậu là 1 tiểu thư mà ko sợ mấy con đó sao ?

Lam nghe vậy cười hì hì nói :

-Tại tớ thấy trong sách đề cập đến nó, nên tớ có hứng thú nghiên cứu thôi .

Vừa nghe xong Phuong và Lan nhìn nhau và nói:

-Trời ơi ,gián mà cậu cũng có hứng thú nữa sao .

Sau đó gật gù vì nhớ ra chuyện gì Lan nói :

-Mà cũng đúng thôi Phuong cậu nhớ đợt trước tại mình về Nhật ko ,Lam còn có hứng thú nuôi Công nữa là .

Nghe vậy Phuong rùng mình vì nghĩ đến cảnh con công nó ăn và nói giọng sợ hãi :

-Ủm thật là khủng khiếp ,mình nhớ những lúc con công nó ăn toàn là rấn mà mình muốn ngất luôn.

Lan nghe vậy thì cười khi thấy Phuong mặt xanh như tàu lá chuối nói :

-Thì đó cho nên đừng thắc mắc về sở thích nghiên cứu động vật của Lam nữa .

Phuong nghe vậy thì ngược mắt sang chỗ Lam hỏi :

-Vậy khi nào cậu hết hứng thú với những con vật này vậy ?

Lam nghe vậy muốn dọa Phuong một chút nên nói :

-Tùy hứng à . _nói xong còn nở 1 nụ cười rất chi nham hiểm .

Nhìn nụ cười đó Phuong phải rùng mình nghĩ lại cảnh Lam nuôi những con vật từ trước đây mà chỉ muốn ngất thôi .

Lan nhìn thấy cảnh đó chỉ biết lắc đầu và đi lại chỗ Phuong cuối đầu xuống chỗ tai Phuong nói nhỏ :

-Yên tâm đi mấy hôm là Lam lại chán thôi ,với lại lần này là mấy con gián thì sợ gì .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Sau đó nhìn lại mấy con bạn và nói :

-Chuẩn bị xong chưa bắt đầu hành động thôi nào.

Phuong dù đang sốc khi nhớ lại trước đây ,nghe vậy thì bừng tỉnh và gật đầu nói đồng thanh với Lam :

-OK .Xong cả rồi .

Lam sau khi hô vậy nhìn Lan hỏi ngay 1 câu :

-Lan nhưng làm sao mình có thể bỏ mấy con gián này nên chỗ mấy người đó đc .

Phuong nghe thấy vậy cũng nhìn lại và nói :

-Đúng vậy ,nếu mình lại đó thì chả khác nào chúng ta bị lộ à .

Lan cười nhẹ và nhìn 2 con bạn nói trong nụ cười rất chi "nham hiểm"

-Ai nói chúng ta cần phải đến đó .

Ngạc nhiên khi nghe Lan nói vậy Phương và Lam hỏi :

-Sao ,cậu có kế sách gì hả ?

Lan cười nhẹ và nói :

-Đường nhiên .

Lộ vẻ vui mừng Lam nói :

-Kế hoạch gì nói đi ,đừng chần chừ như vậy tớ nôn nóng lắm rồi .

Lan nhìn Phương ,thấy vẻ mặt của Phương ko khác gì Lam nên lúc này mới từ từ nói :

-Các cậu có thấy cái cây kia ko?

Nhìn theo tay chỉ của Lan ,Lam ngạc nhiên hỏi :

-Thấy nhưng nó có liên quan gì đến việc chúng ta sắp làm đây chứ ?

Lan nhìn và hỏi lại :

-Cậu thông minh vậy mà ko hiểu ý tớ sao ?

Trong khi đó Phương lơ mơ đoán đc ý của Lan nên nói :

-Ko phải ý của cậu là chúng ta từ trên cây đó thả xuống lũ gián này chứ ?

Nghe vậy Lan cười nụ cười ”man rò ” nói:

-Chuẩn ko cần chỉnh ,đúng vậy các cậu thấy sao ?

Lam và Phương nhìn lại cái cây và trầm nghĩ :lần này thì mấy người đó đã bị trời hại rồi ,ai bảo ko chọn chỗ khác ngồi cứ muốn ngồi dưới gốc cây đó làm gì để giờ trở thành trò chơi cho tụi này chứ _lương tâm tự nhiên nổi dậy .

Nhìn thái vẻ mặt thay đổi của 2 con bạn Lan biết tụi nó đang nghĩ gì ,nên nói để chấm dứt suy nghĩ ”đầy tính lương thiện ” của 2 con bạn .

-Các cậu đây chỉ là trò chơi thôi ,sẽ ko sao đâu .

Nghe vậy họ nhìn nhau và cùng suy nghĩ :đúng vậy chỉ là đùa thôi ,sẽ ko sao đâu

Lam sau khi hô vậy nhìn Lan hỏi ngay 1 câu :

-Lan nhưng làm sao mình có thể bỏ mấy con gián này nên chỗ mấy người đó đc .

Phương nghe thấy vậy cũng nhìn lại và nói :

-Đúng vậy ,nếu mình lại đó thì chả khác nào chúng ta bị lộ à .

Lan cười nhẹ và nhìn 2 con bạn nói trong nụ cười rất chi ”nham hiểm ”

-Ai nói chúng ta cần phải đến đó .

Ngạc nhiên khi nghe Lan nói vậy Phương và Lam hỏi :

-Sao ,cậu có kế sách gì hả ?

Lan cười nhẹ và nói :

-Đường nhiên .

Lộ vẻ vui mừng Lam nói :

-Kế hoạch gì nói đi ,đừng chần chừ như vậy tớ nôn nóng lắm rồi .

Lan nhìn Phương, thấy vẻ mặt của Phương ko khác gì Lam nên lúc này mới từ từ nói :

-Các cậu có thấy cái cây kia ko?

Nhìn theo tay chỉ của Lan, Lam ngạc nhiên hỏi :

-Thấy nhưng nó có liên quan gì đến việc chúng ta sắp làm đây chứ ?

Lan nhìn và hỏi lại :

-Cậu thông minh vậy mà ko hiểu ý tớ sao ?

Trong khi đó Phương lơ mơ đoán đc ý của Lan nên nói :

-Ko phải ý của cậu là chúng ta từ trên cây đó thả xuống lũ gián này chứ ?

Nghe vậy Lan cười nụ cười "man rờ" nói:

-Chuẩn ko cần chỉnh, đứng vậy các cậu thấy sao ?

Lam và Phương nhìn lại cái cây và thầm nghĩ :lần này thì mấy người đó đã bị trời hại rồi ,ai bảo ko chọn chỗ khác ngồi cứ muốn ngồi dưới gốc cây đó làm gì để giờ trở thành trò chơi cho tụi này chứ _lương tâm tự nhiên nổi dậy .

Nhìn thái vế mặt thấy đổi của 2 con bạn Lan biết tụi nó đang nghĩ gì ,nên nói để chấm dứt suy nghĩ "đầy tính lương thiện" của 2 con bạn .

-Các cậu đây chỉ là trò chơi thôi ,sẽ ko sao đâu .

Nghe vậy họ nhìn nhau và cùng suy nghĩ :đứng vậy chỉ là đùa thôi ,sẽ ko sao đâu

Nói xong bọn nó ai làm việc lấy ,đầy tiên Lam đi lại nhẹ nhàng tiến sát gần gốc cây nhìn lên thăm nhủ :

-”Được rồi ,giờ chỉ cần nên đứng mục tiêu thôi .

Nhìn lại tụi nó 1 lần nữa nhìn thấy những cái nháy mắt tinh nghịch ,Lam cười và một cái phóc nhảy lên thân cây .

Nhìn xuống Lam nghe đc những đoạn đối thoại rất chi là "nhượng nhịn"

Bọn hần thì ko biết rằng trên cây có người nghe lén trên cây (mọi người chắc biết là ai rồi nhì).

Một cô gái ăn mặc moden ,nhìn Quân nói :

-Anh yêu ,em nghe nói phòng anh có người ở chung à .

Quân nhìn cô người yêu nói :

-Ừm ,nhưng người đó đáng ghét lắm ,em cũng gặp rồi mà .

Nghe vậy cô gái đó nũng nịu :

-Hi anh mà nói ghét lạ nhì .

Quân ko nói gì .

Còn bên Lâm thì cô gái ngồi cùng Lâm nghe vậy ngược ánh mắt long lanh lên nhìn Lâm hỏi :

-Anh yêu ,phòng anh cũng vậy hả ,mà em còn nghe là mấy người đó đc gọi là hotboy phải ko ?

Lâm nghe vậy nhếch miệng nhìn Tuyết nói :

-Hả ,mấy thằng giống con gái mà đc danh hiệu hotboy sao .

Nghe vậy cô gái bên cạnh Quân nói :

-Đúng vậy ,đám con gái trong trường đang sôi nổi lắm .

Lâm nghe vậy nhưng vẫn ko tin nhìn sang nói :

-Thư cậu nói thật hả .

Nghe vậy Quân lúc này mới lên tiếng :

-Minh cũng đã nghe thấy vậy rồi mà .

Huy ngồi nghe hết nhìn 2 cô bạn gái của 2 thằng bạn thân thấy vẻ mặt có vẻ gì đó âm mưu nhưng ko biết đó là gì ,nên chán nản bỏ đi .

Trên cây Lam tức giận khi nghe hết những lời nói của đám người đáng ghét đó cùng với đó là có linh cảm bọn con gái này đang có âm mưu gì đó đối với nhóm mình .Chính vì thế Lam nhìn vào bộ đàm liên lạc với 2 người bạn nói:

-Tớ hành động đây .

Ở bên máy tính Lan và Phương nghe vậy thì nhìn nhau tuy ko hiểu thái độ tại sao Lam tự nhiên thay đổi một cách nhanh chóng vậy ,vì Lam là một người hiền hòa đối với những trò chơi dạng này thường ko tham gia vậy mà lần này lại nói giọng kiên quyết vậy .Tuy ko hiểu nhưng 2 người cũng gật đầu ủng hộ :

-Ừm cậu làm trước đi tớ sẽ hành động sau trò của cậu .

Nhìn vào màn hình Lam cười khi nghe vậy và ở trên cây Lam lẩm nhẩm :

-Đừng tránh ta tại các người dám nói tụi này là đáng ghét nên tôi đành phải ra tay thôi ,với lại đây chỉ là trò đùa chọc thôi .

Nghĩ vậy Lam bắt đầu là những con gián xuống người 2 cô gái (vì thường là con gái ghét những động vật như gián mà _trừ bọn nó).

Sau khi thả đám gián lên người và nên ghé máy cô gái Lam ở trên cây cười chờ xem phản ứng .

Và đúng như kế hoạch của tụi nó ,vừa nhìn thấy đám gián đó 2 cô gái đó hét lên (Lam ở trên cây thấy vậy thì buồn cười muốn chết nhưng phải lấy tay bịt miệng che tiếng cười phát ra).

-Á gián chết tôi mất _2 cô gái đó hét lên .

Ở trên cây Lam nghe vậy muốn cười to ra tiếng khi thấy cảnh 2 cô gái đó nhảy hết chỗ này sang chỗ khác ,trong dáng vẻ hết sức buồn cười .Thêm vào đó là cảnh Huy đang đi nghe máy cô gái kêu cũng quay lại và bọn nó nhìn 2 cô gái hỏi :

-Thư ,em sao vậy _Quân hỏi giọng lo lắng .

-Tuyết em bị có sao ko? _Lâm nhìn thấy vậy hỏi .

Trong khi đó Huy nhìn lại chỗ 2 cô gái ngồi ,sau đó nhìn mặt xanh xao ko nói ra lời của 2 cô bạn gái của 2 bạn mình nói :

-Mấy cậu yên tâm đi ,chỉ là bọn gián thôi mà .

Đang cười nghe vậy Lam nhìn xuống xen qua lá cây ,Lam thấy một cảnh ngoài mong muốn ,nếu Lam ko nhớ mình đang ở trên cây chắc là nấn ra cười bò trên đất rồi .

_CÁI GÌ BỌN GIÁN SAO .Chết tôi _Lâm nghe Huy nói vậy thì hét lên .

Quân thấy vậy thì buồn cười nói :

-Có gì đâu để mình giết cho _ và đi lại chỗ mấy con gián .

Thấy vậy Lam nhìn vào bộ đàm trên tay nói :

-Các cậu hành động đi ,ko thôi mấy em gián của mình chết chắc quá .

Phương và Lan nhìn vào màn hình chứng kiến toàn bộ những gì xảy ra ,đơn giản trên máy bộ đàm Lam cầm trên tay có camera đc gắn).

-Ừm từ từ xem trò hay 1 tý đã chứ .

Lam ở trên cây nghe vậy nhìn vào máy bộ đàm nói nhỏ :

-Xem cái gì ? _giọng mang tính ngạc nhiên .

Lan nghe vậy cười và nói và nhìn màn hình nói :

-Cứ xem thử đi .

Lam nhìn xuống thấy cảnh Lâm đang nhắm mắt trong khi đó mấy cô gái mặt tái xám lại cứ hét lên :

-Á chết tôi rồi _vừa nói vừa giậm chân nhìn đến là ”hài” ,khiến cho Lam đang ở trên cây cứ muốn cười to ra tiếng .

Trong thâm tâm Lam lúc này chỉ mong sao xuống đất để tha hồ cười .Chính vì thế Lam một lần nữa nói vào máy bộ đàm :

-Tớ xuống đc chưa .

Nghe vậy Lan và Phương đang nhìn những hành động giống xem hài kịch miễn phí kia cười chảy nước mắt ,nghe xong câu nói của Lam thì ngừng lại và nói nhanh :

-Khoan cậu cứ ở trên đấy đi .

Ngạc nhiên nhìn vào bộ đàm tưởng mình nghe nhầm hỏi lại :

_sao vậy tớ xong việc rồi mà .

Nghe vậy Phương lúc này mới nói :

-Cậu mà xuống bây giờ là lộ đó ,chuẩn bị vào phần chính rồi mà .

Lam nghe vậy thì ngơ ngác khi nghe vậy rồi nói :

-Nhưng tớ sợ tớ ko nhìn dc cười .

Lan lắc đầu khi nghe câu đó nói:

-Cố nhìn đi 1 chút xíu nữa thôi mà ,yên tâm đi .

Sau đó ,ko đợi Lam nói tiếp Lan nhìn Phương nói :

-Hành động thôi ,ko họ bỏ đi bây giờ .

Phương gật đầu và đi lại chỗ máy tính xem xét ,trong khi đó Lan đã nhẹ nhàng đi lại chỗ máy chiếu .Xong đâu đấy đưa tay ra hiệu .

Nhìn thấy tín hiệu từ Lan ,Phương gật đầu và bắt đầu xử lý ảnh .

Quay lại chỗ bọn hắn lúc này ,Quân đang tiến lại gần những con gián trong sự động viên khích lệ của cả đám ,còn ở trên cây thì Lam lại nói thầm :

”-Trời ơi kiểu này những con gián mình kiếm trong vất vả sẽ ko còn nữa >muốn khóc ra nước mắt .”

Trong tiếng khích lệ của cả bọn Quân mỉm cười tiến lại và quay đầu nói :

-Các cậu làm gì mà nhát gan quá vậy hả trời .

Nghe vậy Lâm nhìn Quân nói:

-Tớ thừa biết cậu cam đảm rồi ,giờ thì dừng sĩ ra tay giúp tụi tớ diệt hết đám gián này đi ,rồi hãy nói .

Huy lúc này cũng nên tiếng:

-Cậu giống con gái à ,mới đó mà đã sợ hãi rồi .

Tuyết nghe vậy thì cười nhìn Lâm nói :

-Anh cũng sợ gián nữa à (giờ họ đã cách xa đám gián nên ko sợ nữa)

Huy nhìn Quân và tự nhiên nói:

-Thôi cậu đừng giết mấy con gián nữa chúng ta về thôi .

(Ở trên cây Lam nghe vậy thì ngược xuống trong lòng nghĩ :chà xem ra đám gián của mình có cơ hội sống rồi và trông chờ xem phản ứng của Quân)

Thư nghe vậy nhìn Huy rồi nói với Quân :

-Anh giết mấy con đó đi ,tụi nó giám dọa tụi em đó .

”Lam nghe vậy thì rủa thầm :Các cô dù ko xinh đẹp nhưng tôi ko ngờ lòng dạ các cô còn độc ác hơn rắn nữa .Tồi khinh ”

Quan nghe vậy thì mỉm cười và nói :

-Đc thôi .

Đúng lúc Quân đang định ”xử lý ” mấy con gián ,thì ở đây sau có tiếng hét :

-ÁÁÁ.....

Nghe tiếng hét của 4 người Quân ko quay lại nói :

-Các cậu và các em có cần nhìn anh giết những con gián đó mà hét nên vậy sao? _cười nhạo sự cam đảm của cả lũ (và ko phát hiện rằng đèn tự nhiên vụt tắt).

Quân sau khi ko nghe thấy gì nữa thì quay lại và ngạc nhiên nhìn cả bọn mặt ko còn một giọt máu nào thì nói :

-Chỉ là giết mấy con gián thôi mà làm gì sợ dữ vậy ,mà Huy này tớ tưởng cậu cũng ko sợ đám gián kia mà .

Huy nghe vậy lắp bắp nói:

-Cúp điện ... _nhìn ra sau lưng Quân thì ko thể nói gì đc nữa .

Quân thấy vậy thì nhìn và phát hiện điện bị cúp cười khi thấy thái độ lạ lùng của cậu bạn :

-Thì chỉ là cúp điện thôi mà .

Cả đám nghe vậy ko nói gì ra lời chỉ đưa tay chỉ ra sau lưng Quân .Thấy vậy Quân ngạc nhiên quay ra đằng sau lưng và ko phát hiện gì và quay lại nhìn tụi bạn và ng yêu nói :

-Có gì đâu .

Cả đám nhìn đằng sau Quân lúc này lại xuất hiện một cái bóng trắng đang đứng ở đằng sau Quân ,run run hét nên lần nữa :

-Ma...có ma

Quân nghe câu đó thì cười hì hì nói :

-Các cậu định dọa tớ à ,tuy tớ nghe thông tin vườn trường chúng ta có ma ,nhưng các cậu đừng có tin đấy chỉ là tin ”vịt ” thôi mà .

Lúc này Huy ko thể im lặng chạy lại kéo Quân ,thấy vậy Quân nói :

-Thôi đi cậu sao vậy .

Huy nghe vậy nói :

-Ở đằng sau cậu này giờ có 1 cái bóng trắng .

Nghe vậy Quân ko tin nói:

-Nhưng tớ quay lại có thấy ai đâu .

Nghe vậy Huy nói :

-Thì cậu chạy đi đã .

Cả đám chạy chưa đầy nửa km thì cả đám có cảm nhận ai đó đang tiến lại sờ nên cổ ,cả đám gần như hét lên :

-Á.....Á.....Á.....Á...

Rồi trước mặt họ xuất hiện những chiếc bóng như ẩn như hiện bay xung quanh cả đám ,nhìn thấy cảnh tượng ghê rợn trước mắt ,cả đám lúc này mặt cắt ko còn một giọt máu ,trong khi đó Quân lại như ko tin tiến lại những cái bóng đó thì ko thấy đâu nhìn cả lũ nói :

-Chắc đây là trò trêu chọc của ai đó thôi mà .

Ở trên cây Lam nhìn thấy hết những phản ứng của cả nhóm kèm theo bóng ma thì cảm giác ghê sợ dù biết đây là tác phẩm của ai .

Còn Phuong sau khi thu hết những phản ứng của họ thông qua máy tính nói với Lan qua bộ đàm :

-Cậu Quân ko tin những bong ma đó kia .

Nghe vậy Lan có phần ngạc nhiên vì trời tối mà có ánh trăng nên Lan có thể thấy những cảnh đó ,nhưng nghe Phương nói vậy thì suy nghĩ và nói vào bộ đàm :

-Cậu thực hiện cảnh cuối đi .

Đúng lúc đó tự nhiên ánh trăng bị mây đen kéo đến che khuất ,bóng đêm kèm theo một làn gió nhẹ 1 cảnh tượng hãi hùng xuất hiện ,những bong ma trắng mờ mờ giờ xuất hiện một cách rõ nét và 5 con ma với dòng máu chảy trên miệng nhìn thẳng vào bọn hấn nói:

-Tụi này chết oan quá.

Nhìn thấy vậy kèm theo những tiếng xào xạc của cây cối xung quanh ,bóng tối bao trùm làm cho bọn hấn kể cả Quân lúc này cũng ko kiềm đc tiếng hét trước những con ma tóc dài nhìn bọn hấn với ánh mắt chần chừ đầy sát khí .

Và ko nói gì bọn hấn hét lên :

-Á.....maRồi cả đám ngất đi .

Lúc này tụi nó sau khi thấy bọn hấn ngất đi cùng tiếng bước chân từ kí túc xá thì Lan nói vào trong bộ đàm :

-Phương cậu bật điện lên đi .Lam cậu thả những con gián nên người đám đó đi .

Tuy ngạc nhiên khi nghe Lan nói vậy ,nhưng Lam vẫn nhảy xuống cây đi lại ghé lấy những con gián và bỏ lên mình cả đám .

Sau đó nghe tiếng bước chân của học sinh trong kí túc xá thì nhanh chân chạy về chỗ các bạn mình .

Trong khi Lam làm vậy thì ở đây Phương đã bật điện và thu dọn hết dụng cụ vào túi ,sau đó nhìn Lan nói:

-Giờ chúng ta làm gì tiếp đây Lan .

Lan để chậu hoa Quỳnh vào 1 góc ,và nói :

-Chúng ta sẽ trà trộn vào những người kia để tránh người khác nghi ngờ cái đã .

Nghe vậy Phương nhìn Lan nói:

-Vậy chậu hoa quỳnh đây làm sao mang lên phòng .

Lan nghe vậy nhìn chậu hoa nói :

-Cứ làm vậy đi đã có gì tớ sẽ tìm cách sau .

Và tụi nó tiến về đám người đang đứng xung quanh cả đám đang ngất xỉu kia.

Giới thiệu những nhân vật mới :

* Vương Mỹ Thư :Được mệnh danh công chúa trường Angel .

-Gia thế :Tiểu thư nhà họ vương đứng trong top 2 những doanh nghiệp nổi tiếng ở Việt Nam về khách sạn ,quán bar ,....(nói chung là giàu nhưng thua nhà Phương Lâm)

-Tính cách :bề ngoài là một cô gái ngây thơ trong sáng nhưng thâm tâm thì(bí mật đọc truyện sẽ biết)

-Là một cô gái xinh đẹp với mái tóc cắt ngắn ngang vai nhuộm vàng ,khôn mặt đc trang điểm một cách sắc sảo .

-Học sinh lớp 10c3 ,vì IQ có 110/178 (tuy khá cao nhưng trong đầu thì đầy thủ đoạn để hại người nếu đụng vào thứ mà mình muốn ,người yêu của Quân)

(Bật mí gia tộc Vương có liên quan đến một bí ẩn mà Lan là nhân vật chính nha ,nhưng tác giả ko thể bật mí đc).

* Trịnh Ánh Tuyết :được mệnh danh là công chúa thứ 2 của trường Angel.

-Gia thế :Tiểu thư nhà họ Trịnh đứng sau nhà họ Vương (top 3)

-Tính cách:là bạ của Thư thì sẽ giống thôi .(TG :khôì giới thiệu nha mọi người có thể tự đoán rồi nhì .)

-IQ:100/178 .

Tg :2 cô gái này đc bọn nó ví là người đẹp son phấn nha .

* Trần Quỳnh Trâm :công chúa trường Angel.

-Gia thế :là em gái của Lâm nên khỏi giới thiệu nha (có vị hôn thê nhưng sau này lại yêu ...)

-Tính cách :dễ thương ,thơ ngây (ko có võ lên lúc nào cũng có vệ sĩ theo bảo vệ).

-IQ:150/178 .

-Hiện đang là học sinh cấp 2 lớp 9 trường Angel.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Ở trong đám đông tụi nó nghe những lời nói của mọi người mà muốn bật cười nhưng may mắn là bọn nó đều nháy mắt nhau ý nói :

-”Các cậu đừng cười đó nếu ko thì khó để chúng ta giải quyết vấn đề đó nha” ,và mỉm cười nhìn nhau trong khi các học sinh đang bàn tán về việc hoàng tử và công chúa của trường đang bị ngất trên sân trường .

-Các cậu có khi nào các hoàng tử và công chúa sợ gián nên ngất xỉu sao _một học sinh nên tiếng .

-Ko thể nào họ là thần tượng của trường chúng ta mà làm sao có thể ngất vì mấy con gián này . _một học sinh khác phản bác lại câu nói .

-Đúng đó ,lúc này tớ nghe hình như họ hét là Ma hay sao ý ? _Một học sinh khác nói giọng tò mò .

Các học sinh nhìn nhau sau đó nói :

-Ko lẽ họ gặp ma .

Đúng lúc đó có 1 giọng nói vang lên :

-Trường này làm gì có ma ,đừng có đồn nhảm ko thì các em sẽ ko học đc trường này đâu .

Tụi nó nghe giọng nói đó quen quen quay đầu lại và phát hiện ra đó ko ai khác chính là ba Phương và bên cạnh chính là mẹ hồ ly tinh ,bọn nó nhìn nhau và nói thông qua ánh mắt nói như khinh thường :

-Trời nói vậy thôi chứ đợt trước rõ ràng ai đã gặp ma mà ngất xỉu ngay mà hôm đó có 1 con à ,tưởng hôm đó đc chơi vui vẻ ai ngờ người lớn mà còn ngất nhanh như thế mà giờ lại nói vậy .

Và tụi nó cùng nhau nhìn 2 người đó lên thề lưỡi và ko biết nghĩ gì tụi nó cười 1 nụ cười gian trá .

Trong khi đó học sinh nghe câu đó tự nhiên đều cười đầu và nói :

-Tụi em sẽ ko nói như vậy nữa thưa thầy hiệu trưởng .

Nghe vậy tụi nó nhìn 2 con người trước mắt chờ xem câu nói tiếp theo :

-Tốt ,các em mau đem các bạn đến phòng y tế đi .

Nghe vậy tự dưng Lan nở 1 nụ cười cực kì bí ẩn ,nhưng điều đó lại ko ai nhận ra kể cả 2 cô bạn thân .

Sau khi mọi người giải tán đi theo lên phòng y tế ,bọn nó nhìn nhau và nói :

-Chúng ta đi theo mẹ hồ ly tinh đi .

Trong văn phòng có 2 người đang hôn nhau nồng lãn và tụi nó ở bên ngoài nhìn qua cánh cửa và nghe họ nói chuyện với nhau .

Riêng Lan thì đặt tay lên vai Phương sau đó nói nhỏ vào tai Phương :

-Cậu ôn chứ _giọng ôn nhu lo lắng .

Phuong nghe vậy nhìn 2 con bạn suy nghĩ 1 chút rồi ngật đầu như trấn an 2 con bạn mình và nói nhỏ :

-Mình ổn mà .

Lan và Lam nhìn nhau và biết câu trả lời này 90% là ko thật lòng nhưng vẫn ko nói gì vì họ luôn tôn trọng suy nghĩ của nhau và có một lúc Phuong sẽ nói thôi .Nhưng họ cũng thể hiện sự quan tâm với

Phuong bằng 1 câu nói nhỏ :

-Ừm ,chúng tớ sẽ luôn sát cánh bên cậu yên tâm đi .

Mỉm cười ,khi nghe 2 con bạn nói như vậy Phuong ngật đầu và nói :

-Ừm ,thôi chúng ta nên nghe xem họ nói gì đi .

Và tụi nó đều im lặng nhẹ nhàng mở cánh cửa, qua khe hở họ thấy ba Phuong và mẹ hồ ly tinh đó đã thôi hôn nhau và đang nói chuyện .

Trong văn phòng có 2 con người vô tư nói chuyện với nhau mà ko biết rằng đã có người nghe thấy toàn bộ nội dung .

-Anh yêu ,em đã nói là anh nên ly hôn với vợ anh đi .Hay là anh còn yêu vợ anh .

Ba Phuong nhìn cô bồ nhí của mình nói :

-Anh đã nói rồi anh ko còn yêu người đàn bà hai lòng đó nữa .

Nghe thấy người đàn ông mình yêu nói vậy ,bà hiệu trưởng cười nhẹ và hôn lên má ba Phuong nói :

-Anh ,vậy thì anh nên ly hôn sớm đi .

Thấy thái độ dễ thương của cô bồ nhí ba Phuong lấy tay bẹo má nói :

-Ừm anh biết rồi em yêu .

Và họ lại bắt đầu một nụ hôn cuồng nhiệt .

Tụi nó ở ngoài nghe xong đoạn đối thoại trong lòng tự nhiên bức bối ,và khi thấy màn hôn môi đó thì mặt đỏ như gấc vì dù sao họ cũng là trẻ con mà .

Lam sau khi thấy cảnh đó nói :

-Trời ơi ngượng quá đi _Đưa 2 tay lên che đôi má đang đỏ bừng của mình .

Nghe vậy Lan đóng nhẹ cánh cửa nhìn Lam nói :

-Suyt ,cậu nói nhỏ thôi kéo họ nghe thấy bây giờ .

Phuong thì mặt buồn bã khi nghe đoạn đối thoại đó và trong đầu hiện nên những gì mình nghe và thấy cảnh ba mình yêu thương người phụ nữ khác ko phải mẹ mình .

Lan sau khi nói xong quay sang nhìn Phuong và đặt tay lên vai Phuong nói :

-Đừng buồn ,cậu còn bọn tớ ở bên cạnh mà .

Phuong lấy tay lau nước mắt mà ko biết tự bao giờ mình đã khóc gật đầu khi nghe lời an ủi của Lan rồi nói :

-Ừm ,mình cảm ơn 2 bạn lúc nào cũng ở bên cạnh an ủi ủng hộ mình .

Lan và Lam đặt tay lên vai Phuong nói :

-Tụi mình là bạn bè mà cảm ơn gì .

Và tụi nó nở nụ cười trên môi ,dù Phuong vẫn là nụ cười ngượng ngạo nhưng trong đầu nhìn 2 cô bạn nói trong đầu :cảm ơn các cậu luôn ở bên cạnh mình những lúc như thế này .

Đang trong suy nghĩ Phuong nghe Lam nói :

-Lan cậu ko lẽ ko nghĩ ra dc trò gì mới sao _nở nụ cười gian nháy mắt với Lan .

Lan nhìn sang Phương nói :

-Cậu tham gia ko ?

Nhìn ánh mắt cực gian trá của Lan ,Phương tuy ko biết mục tiêu mà Lan đang muốn ”chơi đùa ” là ai nhưng cũng gật đầu :

-Ừm ,tớ luôn là bạn đồng hành với cậu mà .

Và ko ai nói gì tội nó tự nhiên nở nụ cười ,và Lan nói :

-Cậu ở đây đi mình về phòng lấy dụng cụ đã tiện thể mang chậu hoa Quỳnh nên phòng luôn .

Nghe vậy Phương nói :

-Ko phải chúng ta đã có dụng cụ rồi sao .

Chỉ chỉ túi sách dụng cụ này giờ tội nó sử dụng nhất ma đám người kia .

Lan lắc đầu nói :

-Trong trường hợp này sử dụng nó sẽ ko phải là biệt pháp tốt đâu ,các cậu ở lại đây đi nhưng tránh để ai biết đó . _nháy mắt một cách điệu nghệ ./

Sau đó biết mất ,để lại Phương và Lam đứng đó nghe xong còn chưa tiêu thụ xong câu nói đó .

Quay trở lại gốc cây giấu chậu hoa Quỳnh ,Lan nhìn nụ hoa sắp nở và thầm ước đoán thời gian và nghĩ :giờ chắc cũng đã 11h rồi ,phải nhanh thôi để cả lũ còn xem hoa Quỳnh nở nữa chứ _nghĩ đến đó Lan cười nụ cười thoải mái .

Nên phòng mình Lan nhìn xung quanh và để chậu hoa Quỳnh ở bên cửa sổ và bắt đầu tìm kiếm dụng cụ sử dụng lần này .

Sau khi tìm trong vali thấy vật mình muốn tìm kiếm đã có và Lan nhìn nói nói :

-Hay quá mình tưởng mình bỏ ở bên Nhật rồi chứ .

Sau đó nhìn vật trên tay nói :

-Tối nay mày sẽ giúp tao nha .

Sau đó leo lên cửa sổ nhìn căn phòng tối thui và chậu hoa Quỳnh 1 lần nữa nháy từ cửa sổ xuống ,may mắn là Lan ko bị ai phát hiện ra .

Xuống dưới đất Lan với tốc độ ”tia chớp ” chạy một mạch đến chỗ tội bạn .

Ở lại chỗ Lam và Phương sau khi Lan biết mất ,họ nhìn nhau và Lam lúc này là ng nên tiếng đầu tiên :

-Ko biết Lan nghĩ ra trò gì mới đây .

Phương nghe vậy trong đầu bắt đầu suy nghĩ nhưng cuối cùng cũng ko có kết quả và Phương chỉ lắc đầu và nói:

-Mình cũng ko thể đoán dc .

Đúng lúc đó 1 bóng đen xuất hiện khiến 2 người nhìn nhau chuẩn bị trốn đi thì cái bóng đó đã đi đến và có giọng nói nhỏ :

-Tớ đây ,các cậu chuẩn bị xem hài kịch miễn phí nào .

Nghe giọng nói đó 2 người biết đó là Lan và nói :

-Cậu làm tội tớ sợ chết mất .

Và Phương nói thêm :

-Cậu có cần giúp đỡ ko ?

Lan nghe vậy nhe răng ra cười và Lan nói :

-Ko lần này thì 1 mình tớ ra tay là OK rồi .

Lam nghe vậy thì tỏ vẻ tò mò hỏi :

-Vậy dụng cụ lần này là gì vậy Lan ,nói cho tớ biết đi .

Lan từ sau lưng đưa tay ra và trên tay là 1 chiếc đèn pin bình thường và vừa thấy dụng cụ này Lam bấu môi nói :

-Chỉ là chiếc đèn pin thôi mà làm gì tỏ vẻ bí ẩn vậy chứ .

Lan lắc đầu và mỉm cười trước câu nói đó và chỉ mỉm cười nói :

-Hãy chờ xem .

Và bọn nó ko nói gì nữa ,trong khi Lan lúc này nhẹ nhàng mở hé cánh cửa tạo ra 1 lỗ nhỏ để nhìn và đưa chiếc đèn pin nên mở ra và bật lên .

Trong khi đó ở trong căn phòng 2 người kia đang hôn môi ko chú ý đến điều xung quanh vì căn phòng tự nhiên bị cúp điện tối thui nhưng đây cũng là niềm vui đối với 2 con người đang ở trong phòng (nói về cúp điện là do lúc chạy ngang qua chỗ cầu giao ,Lan tiện tay cúp luôn cầu giao trong nụ cười vui vẻ)

Cảnh đêm như bao phủ quanh hành lang và trong căn phòng kia tấm màn che phủ cửa sổ và ko có một chút ánh sáng nào từ mặt trăng chiếu vào ,trong căn phòng đang diễn ra cảnh mờ ám thì tự nhiên có mộ cái bóng trắng tự nhiên xuất hiện đi đến đứng bên cạnh bàn .

Hai người kia ko có cảm nhận gì cứ thế một màn hôn môi ,nhìn thấy vậy ở bên ngoài Lam nhìn Lan nói :

-Xem ra họ ko chú ý xung quanh rồi giờ phải làm sao ?

Phuong nghe vậy cũng hỏi :

-Ừm tớ cũng muốn hỏi vậy ,xem ra khó rồi đây .

Lan nghe vậy thì lấy 1 tay để trên đầu ra về suy nghĩ và từ chợt lóe lên trong chiếc đầu thiên tài và Lan nghĩ :Hà hà đúng rồi mình quả là thông minh.

Và lấy tay xuống tìm kiếm trong túi lấy ra 1 lọ nhỏ ,nhìn thấy vậy Lam tỏ vẻ thắc mắc hỏi nhỏ 2 người kia giờ đang bận việc nên ko chú ý thì đương nhiên họ cũng ko chú ý đến những giọng nói đó rồi)

-Cậu làm gì vậy ?

Lan cười nói :

-Nước hoa từ trăm hương cộng hoa bách hợp ,các cậu xem trò hay nè .

Sau đó nhìn Phuong nói thêm :

-Phuong cậu nên tiếng dọa ma đi .

Phuong nghe vậy hỏi :

-Sao lại vậy lộ thì sao ?

Lan lắc đầu nói giọng tự tin :

-Yên tâm đi lọ này sẽ giúp cho người ngửi thấy cảm giác mơ mơ hồ hồ đây là bí quyết ra truyền của dòng họ nhà tớ đó ,yên tâm đi .

Và lấy từ trong túi ra 3 cái khăn bọt mũi .

Phuong ko còn cách nào khác dù có 1 chút nghi ngờ nhưng cũng nói giọng lạnh lẽo như bóng ma từ địa ngục trở về:

-Tôi oan quá đi ,tại các người mà tôi bị chết oan như vậy .

Đồng thời với tiếng nói là hình ảnh con ma xuất hiện ngay khi ba Phuong và mẹ họ ly tình nghe thấy giọng kia ,cùng lúc đó Lan xịt lọ nước hoa kia vào căn phòng .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Lọ nước hoa vừa xịt vào Lan nháy mắt với Phương, bắt gặp ám hiệu đó chỉ biết lắc đầu nhưng nghĩ lại thì biết giờ đã chung 1 thuyền rồi ko thể rút lui dc nữa, và tuy ko tin vào hiệu quả của lọ nước hoa mà Lan nói, vì mới lần đầu tiên thấy Lan sử dụng.

Lam nhìn thấy cái nháy mắt đó thì cảm giác hứng thú khi sắp có trò hay để xem nhưng nhìn lại thấy Phương ko có động tĩnh gì đành lấy tay đung nhẹ vào tay Phương nói nhỏ vào tai:

- Cậu hành động đi chứ.

Phương nhìn sang và thấy ánh mắt mong đợi của Lam thì nở nụ cười và bắt đầu giả giọng nói cùng lúc đó Lan đã chuẩn bị để chiếu hình ảnh nên.

-Lạnh quáừ.....ừ.....lạnh quá _giọng rên rỉ.

Trong căn phòng 2 người lúc này ba Phương và mẹ hồ ly tinh kia mặt mặt xám lại khi 2 bộ xương ma đang đang nhảy đến chỗ họ mình kiểm theo đó là giọng rên rỉ:

-Lạnh qua ,lạnh quá lạnh...qu...á

Kèm theo lúc này họ ngửi thấy một mùi rất thom và khi họ hít vào tự nhiên có cảm giác như đây là 1 ngôi mộ xung quanh là những bộ xương đang nhảy múa vòng quanh họ ,quanh cảnh thì tối đen cùng với tiếng giọng rên rỉ của bộ xương .Lông gáy của họ đều dựng đứng và có tiếng hét thất thanh:

-Á.....Á.....có MA.....

Ở bên ngoài tụi nó nhìn nhau và đánh bài chuẩn sau khi nói nhỏ:

-Đáng đời ai bảo các người nói ko sợ cơ chứ ,giờ thì ai đang la vậy nhỉ .Hà Hà nở nụ cười khinh miệt và nhảy lên cái cây để xem trò hay tiếp theo vì bọn nó đều nghe thấy những bước chân đang chạy trên hành lang.

Ở trên cây tụi nó nhìn thấy một đám người chắc là do tiếng hét lúc nãy vang vọng quá đây mà _trong đầu tụi nó lúc này là tiếng hét mà đến hơn 10km còn nghe thấy nữa là và tụi nó nở nụ cười thích thú khi có trò hay để xem.

Ở trong phòng mọi người nhìn thấy cảnh hiệu trưởng đang la hét:

-Ma có ma

Trong đầu họ giờ chỉ có cảm tưởng những người bước vào căn phòng này là những con ma ,đây là hiệu ứng của nước hoa mà Lan đã xịt vào trong căn phòng.

Còn đám đông thấy vậy thì nhìn xung quanh và nói:

-Tụi tôi có thấy ma đâu.

Nhưng 2 người đó vẫn cứ lầm nhảm:

-Có ma nó đang ở bên cạnh tôi _Áđừng đụng tôi

-Tránh xa tao ra ...

Nghe những lời độc thoại của 2 người những người trong phòng nói:

-Hiệu trưởng ,chủ tịch 2 người bình tĩnh nào ,làm gì có ma ở đây.

Nhìn mọi người trong phòng với ánh mắt thất thần 2 con người đó chỉ từng người nói:

-Các người là ma chứ gì ,tránh xa ta ra hồi những con ma kia.

Đám người đó càng nghe thì càng cảm thấy là và họ đồng tiến đến và bắt 2 người đó lại và nói với nhau:

-Chắc hiệu trưởng và chủ tịch làm việc mệt quá nên nói sáng đây mà ,chúng ta nên đưa họ đi bệnh viện xem.

Bỗng trong đám người đó có người nói:

-Ko phải họ bị ma ám chứ.

Một người khác trong đám đông nên tiếng phản bác:

-Còn tớ thì nghĩ họ có khi nào bị tâm thần ko ,xem hành động của họ kìa.

Những người khác nghe vậy thì có chút đồng tình nói:

-Ý kiến này có vẻ khả quan hơn, chắc họ làm việc nhiều quá đến tẩu hỏa nhập ma luôn chứ chẳng chơi.

Nói xong đám đông đó cười rộ nên và lôi kéo 2 người đó đi.

Ở trên cây bụi nó sau khi thấy đám người đó đi thì nhảy xuống đất và

Lan là người lên tiếng đầu tiên:

-Đáng đời, nếu không phải các người nói không sợ ma mà giờ thì đã thế thảm như thế này rồi...chắc...chắc...nhìn thấy tội quá đi.

Nghe vậy Lam gật gù đầu và cười vui vẻ nói:

-Ừm ai bảo giám nói vậy làm chúng ta không thể trêu chọc thêm đám người kia, nhưng mà công nhận tối nay vui thật _ và cười sặc sụa khi nhớ đến những cảnh vừa rồi.

Phương nhìn thấy vậy trong đầu chỉ biết bó tay trước nụ cười như trúng số độc đắc của Lam.

Và tự nhiên Phương nghe thấy tiếng nói của Lan bên tai:

-Cậu thấy đỡ buồn hơn chưa.

Giật mình trước câu hỏi đột ngột đó Phương nhìn sang và thấy trong ánh mắt của Lam là 1 sự quan tâm chân thành, và Phương gật đầu và cười nói:

-Ừm, cũng vui hi hi.

Thấy thế Lan nở nụ cười quay sang Lam nói:

-Thôi chúng ta về phòng thôi, giờ chắc đã gần 12h rồi.

Đến trước phòng Lam, Lam nói:

-Cậu vào phòng đi.

Nghe vậy Lan nói:

-Các cậu vào luôn đi. _ Và tiện thể mở cánh cửa phòng.

Lam và Phương tuy có ngạc nhiên, nhưng vẫn bước vào căn phòng và hỏi:

-Cậu không sợ Quân về sao?

Nghe vậy trong phòng Lam bỗng nở nụ cười có phần quái quỷ nói:

-Yên tâm đi đến cả đêm chưa chắc gì mấy người đó có thể tỉnh đâu, yên tâm đi.

Phương ngạc nhiên nhìn sang Lam và thấy ánh mắt Lam cũng nhìn lại mình với vẻ mặt không hiểu chuyện gì nên đành phải quay sang hỏi:

-Lan vậy là sao, theo mình nghĩ là họ chỉ bị ngất thôi mà.

Lam tiếp tục nở nụ cười như vậy nói:

-Khi nào đó mình sẽ giải thích còn giờ tốt đi xem thử bông Quỳnh nở chưa đã.

Và trong đầu của Lan lại nói là họ làm sao có thể tỉnh chứ.

Mang chậu hoa Quỳnh đã nở với một hương thơm tinh khiết đến ngạt ngào với những cánh hoa màu trắng muốt Lan nói:

-Hiếm lắm mới gặp xem đc hoa Quỳnh nở đó.

Nghe vậy Lam nói giọng triết lý:

-Ai may mắn lắm mới được xem hoa Quỳnh đang nở vì chúng chỉ nở vào ban đêm mà thôi.

Phương nói:

-Làm gì đến mức đó Lam cậu nói quá.

Sau đó nhìn Lan nói :

-Phải ko cậu ?

Lan lắc đầu như phủ nhận câu đó và nói thêm :

-Hoa Quỳnh lâu lắm mới có hoa, mà cũng không dễ gì thấy được một lần hoa Quỳnh nở, nó hiếm khi nở lắm!

Lam nghe vậy thì nhìn Phuong nói :

-Sao mình nói đúng ko đến Lan chuyên gia về hoa cũng phải công nhận rồi kìa .

Lan nghe vậy bật cười nhìn bông hoa đang nở với mùi hương thoang thoảng nó hoàn toàn khác với những bông hoa nở vào buổi sáng ,cảm giác như là trong đêm nở như nở để làm đẹp trước cảnh đêm và Lan nói :

-Các cậu có biết về ý nghĩa của nòi hoa này ko ?

Nghe vậy Phuong nói đều Lam vì câu tự kiêu về loài hoa của Lam lúc nấy :

-Sao Lam cậu nói gì đi chứ.

Nhìn thấy sắc mặt của Phuong ,Lam biết bạn mình đang nghĩ gì nên đành nói giọng buông xuôi :

-Tớ chưa nghiên cứu đến vấn đề này .

Và trước khi để Phuong nói tiếp thì Lam nhìn Lan nói :

-Lan cậu trả lời luôn đi .

Nghe đoạn hội thoại vừa rồi và thấy ánh mắt cầu cứu của Lam ,Lan bật cười nói :

-Người tây phương đã nói Hoa quỳnh tượng trưng cho “sắc đẹp phù du” (transient beauty) , nở đó để rồi tàn đó .

Nhìn thấy ánh mắt buồn bã của 2 con bạn khi nghe đến điều đó vì nó ví như hạnh phúc chỉ là thoát qua nên Lan nói tiếp :

-Nhưng cũng có thể nói rằng hoa quỳnh tượng trưng cho cái ” về đẹp chung thủy” (loyal beauty), vì hoa chỉ nở một lần rồi tàn tạ, cũng như một tình yêu đầu tiên nguyên thủy và duy nhất dâng hiến cho người tình trăm năm.

Nghe vậy Phuong nói :

-Giống trường hợp của mẹ mình nhỉ _kiếp hồng nhan bạc mệnh ?

Giật mình trước câu nói của Phuong Lam và Lan nhìn nhau ,và Lan nói :

-Tớ xin lỗi vì đã gọi cho cậu nhớ đến chuyện đó .

Phuong nghe vậy biết bạn mình đang day dứt khi làm cho mình buồn nên đành cười nói :

-Hi tớ chỉ nói vậy thôi .

Sau đó hỏi :

-Lan cậu có biết truyền thuyết về loài hoa này ko ?

Lan nghe vậy biết là Phuong ko muốn nhắc đến vấn đề đó nữa nên nói:

-Ừm mình biết nhưng tớ nói trước truyền thuyết này xuất phát từ Trung Quốc đó .

Vừa nói xong Lan nhìn thấy ánh mắt trông chờ và chưa kịp nghĩ ra ý nghĩa của ánh mắt đó thì Lam đã nói :

-Vậy cậu kể đi .

Và nhìn sang Phuong cũng thấy cái gật đầu và ánh mắt long lanh ,biết rằng mình mà ko kể là thế nào cũng có chuyện nên Lan đành thở dài rồi nói giọng bắt đầu kể :

-Truyền thuyết ngày xưa vào thời nhà Tùy (605 – 617), vua Tùy Dạng Đế, một vị vua nổi tiếng đam mê, xa xỉ, một hôm nằm mơ thấy một bông hoa đẹp...

Điềm báo mộng của vua Tùy Dạng Đế ứng với tin đồn ngày ấy, tại thành Lạc Dương có ngôi chùa Dương Ly cổ kính, giữa canh ba, chùa thình lình có ánh sáng rực như lửa cháy, như sao sa, hương thơm lạ lùng, dân chúng bàng hoàng đến xem rất đông và thấy gần giếng nước sân chùa một cây bông lạ, trổ hoa ngũ sắc, với 18 cánh lớn phía trên, 24 cánh nhỏ phía dưới, hương thơm ngào ngạt bay tỏa khắp nơi, xa gần dậm. Dân chúng đặt tên là hoa Quỳnh.

Vua yết cáo cho ai vẽ được hoa Quỳnh dâng lên sẽ được trọng thưởng. Một họa sĩ dâng lên Vua bức họa hoa Quỳnh cực kỳ xinh đẹp, tất nhiên hoa thật còn đẹp đến dường nào! Nghĩ vậy, Vua quyết định tuần du Dương Châu để thưởng ngoạn hoa Quỳnh.

Tùy Dạng Đế ban lệnh khai một con kênh Vạn Hà từ kinh thành Trường An đến Dương Châu. Hàng vạn người dân phải xây dựng con kênh rộng chục trượng, hai bờ kênh trồng toàn liễu, cách đều nhau 10 mét. (Văn học có từ “dặm liễu” xuất phát từ đó). Kênh đào xong, nhà vua cử hành buổi xuất hành trọng thể, đoàn thuyền rồng đông đủ bá quan văn võ, và hàng nghìn cung nữ rực rỡ, xinh đẹp cùng đi.

Hơn 90 ngày, đoàn du hành đến thành Dương Châu vào buổi tối, nhà vua và đoàn tùy tùng còn nghỉ ngơi, ăn uống dưỡng sức qua đêm. Trong khi đó, thuyền vừa cập bến, một vị tướng trẻ của triều đình là Lý Thế Dân cùng bằng hữu nôn nóng rủ nhau lên đi xem hoa ngay trong đêm, sợ sáng hôm sau triều thần cùng đi rất đông khó chen chân vào xem. Lý Thế Dân là người có thiên mạng đế vương, nên được nhìn thấy hoa Quỳnh. Cánh hoa cong mềm trắng nõn, nhụy hoa điểm màu vàng, hương bay ngọt ngào. Dưới ánh trăng sáng vàng vạc hoa đẹp tuyệt vời! Lý Thế Dân vừa xem hoa xong thì một cơn mưa to kéo đến, hoa rụng hết. Về sau Lý Thế Dân trở thành vua Đường Thái Tông (627 – 649), rất được nhân dân kính phục.

Sáng hôm sau, Tùy Dạng Đế xa giá đến xem hoa chỉ còn thấy chợ vơ cành lá, và những cánh hoa tan tã, rơi rụng!... Vua tiếc công nghìn dặm đến nơi mà không được xem hoa, tức giận ra lệnh nhỏ bỏ tất cả gốc rễ bỏ đi!

Từ đó hoa Quỳnh chỉ nở muộn về đêm, chỉ chào đón những ai có tấm lòng thiện tâm, và có duyên tri ngộ: “Khi xem hoa nở, khi chờ trăng lên”.

Nghe xong câu truyện Phương là người nên tiếng đầu tiên:

- Thật là có ý nghĩ .

Lan chỉ cười và nói 1 câu thơ ;

- Tóc em ngon gió trăm nguồn

Chờ đây thương nhớ vậy buồng phôi ta

Từ em hơi thờ Quỳnh hoa

Nụ thơ hàm tiếu ru ta tình đầu

(Vương Ngọc Long)

Nghe câu thơ đó bọn nó nhìn châu hoa quỳnh đang nở với cảm nhận :Có lẽ không có màu trắng nào sánh được với màu trắng của hoa quỳnh. Dường như có chút gì đó rất liêu trai trong hương sắc hoa quỳnh. Một màu trắng trinh bạch, một vẻ đẹp huyền ảo mong manh làm xao xuyến lòng người. Cho nên không lạ khi nhiều người ngắm hoa quỳnh bỗng nghe lẫn trong mùi hương quỳnh văng vẳng tiếng võ ngựa lao xao, tiếng reo hò một thuở và tiếng bật khóc nức nở của ai đó bên ngoài hiên vắng... Từ hoa nở đến hoa tàn chỉ trong vài giờ. Ngán ngùi kiếp hoa, phù du kiếp người như nhắc nhở chúng ta mọi việc trên đời đều vô thường.

Sau khi nghĩ xong Lan nhìn lại và bắt gặp ánh mắt như đồng cảm của 2 con bạn Lan tự nhiên bật cười nói :

-Chúng ta có phải là người bình luận hoa đâu nhĩ ?

Nghe câu nói đó Lam và Phương nhìn nhau sau đó nở nụ cười và nói theo:

-Ủm nhĩ hà hà chúng ta thật là

Và bọn nó cười khúc khích với nhau .

Sau khi cười xong Lan nói :

-Thôi chúng ta đi ngủ đi ,mai còn là ngày thử thách mới đó .

Trong căn phòng tụi nó nằm trên giường và dần chìm vào giấc ngủ mệt mỏi với 1 ngày có nhiều điều thú vị và ngửi thấy mùi hoa Quỳnh thoảng thoảng trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Sáng hôm sau bầu trời trong sang chim hót líu lo ,ánh sáng chiếu qua cánh cửa .Trên giường có 3 nàng công chúa xinh đẹp đang nằm ngủ ánh sáng chiếu vào làm bọn nó động dậy và người vượn vai tinh dậy nhìn lại nói :

-Trời sáng rồi hà ,mệt quá đi mất .

Sau đó nhìn lại và mỉm cười khi thấy 2 con bạn mình con đang nằm ngủ .Lan đành phải kêu :

-Các cậu mau dậy đi.

Tiếng kêu đó ko ảnh hưởng gì đến 2 con người đang nằm trên giường ,nhìn thấy vậy Lan chỉ biết lắc đầu đi đến bên cửa sổ mở ra nhìn bầu trời bình minh đang nên với ánh đỏ trong rất đẹp .

Còn ở trên giường lúc này 2 người bị ánh sáng chiếu vào mắt nhắm mắt mở nói trong giọng ngáy ngủ :

-Lan cậu đóng cửa lại đi ,để bọn tớ ngủ một chút

Lắc đầu Lan quay lại nhìn thấy 2 người đang nhắm mắt nên đành nói :

-Các cậu gọi mình là sâu ngủ nhưng mình lại thấy chính các cậu mới là con sâu ngủ đó .

Nhưng 2 con người nằm trên giường nào nghe thấy câu nói đó vẫn ung dung cuộn chăn ngủ tiếp ,Lan quay lại tiếp tục nhìn cảnh buổi sáng bình minh và nói nhỏ :

-Thôi để 2 cậu ngủ đó ,dù sao thì Quân cũng ko thể về phòng giờ này đc rồi _nói xong tự nhiên mỉm cười .

Lan chống tay dựa vào cửa sổ ngược mặt nên nhìn bầu trời trong xanh và tâm hồn như thư giãn hơn .Trong đầu lúc này Lan chợt nhớ đến những việc ngày hôm qua và thêm vào đó làm cho Lan cảm giác như sẽ có việc gì xảy ra cho mẹ Phương ,nhưng Lan đành phải nói thầm trong đầu :Chắc đây chỉ là ảo giác thôi .

Mỉm cười một lần nữa Lan ngược mặt lên nhìn bầu trời xanh và nói :

-Thật tốt nếu như mình giống như làn mây kia có thể tự do tự tại thì tốt biết mấy .

Thở dài khi nghĩ đến điều đó Lan thầm nhủ:Thôi đừng nhớ đến điều đó nữa .

Nhìn lại đồng hồ trên tay Lan giật mình và lại chỗ giường lay lay 2 cái người đang say sưa chìm vào giấc mộng đẹp kia .

-Các cậu dậy mau ._Giọng nhỏ nhẹ .

Nhưng 2 con người đang nằm ngủ kia ko biết sao vẫn chìm vào giấc ngủ say ,lúc này thì Lan đã bắt đầu cáu và Lan giật tấm mền ra và nói to :

-Các cậu có dậy ko hả ?

Tiếng hét đó 1 lần nữa khiến cho 2 người mở mắt ra nhưng chưa kịp mừng thì đã thấy 2 người đó nhắm mắt lại cùng câu nói giọng ngáy ngủ :

-Lan cậu có thể để 2 chúng tớ ngủ thêm một chút ko ,tối hôm qua đến 2 giờ tụi tớ mới ngủ mà .

Lần này thì tính kiên nhẫn trong đầu Lan đã hết và dùng hết lực Lan hét lên :

-Tớ cho các cậu 1' để tỉnh dậy bằng ko các cậu sẽ biết tay tớ .

Nghe thấy tiếng hét đinh tay nhức óc ,2 người trên giường lập tức mở mắt ra và ngồi dậy rụi rụi mắt nhìn Lan đang đứng bên giường chống tay vào hông nhìn mình thì nói :

-Cậu sao vậy mới sáng sớm mà mặt hầm hầm vậy ,sợ quá đi .

Lan lúc này nghe vậy nói :

-Tại ai tớ bị vậy hả ? _nhấn mạnh ở câu cuối .

Lam và Phương nghe vậy ngơ ngác nhìn nhau và cuối cùng nhìn Lan nói :

-Vậy ai làm cho cậu giận vậy ?

Lắc đầu trước câu hỏi đó Lan khôi phục lại dáng vẻ bình thường nhìn 2 con bạn ngây thơ vô số tội nói :

-Thôi dù sao người chọc giận mình con ko biết thì tớ nói làm gì ,thôi các cậu mau dậy đi gần giờ học rồi đó .

Nghe câu đó 2 người nhìn xung quanh và hét lên :

-Sao tui tớ lại ở đây ?

Lan nghe xong câu hỏi chỉ nói :

-Các cậu quên chuyện tối hôm qua rồi hả ?

Lúc này trong đầu 2 người xuất hiện từng diễn biến tối hôm qua từ đi tìm tư liệu đến việc dọa ma ,nhớ xong 2 người nhìn Lan nói :

-Vậy Quân về phòng chưa .

Cười cười Lan nói :

-Nếu Quân về thì các cậu có thể làm con sâu ngủ như vậy ko ?

Nghe vậy 2 người cười và gãi đầu nói :

-Hi vậy là tớ biết nguyên nhân cậu nóng giận buổi sáng sớm rồi .

Lan nghe vậy thì nói :

-Vậy giờ 2 cậu có thể vào phòng vệ sinh cá nhân giùm tớ .

Trên đường đi xuống căn tin Lam nhìn 2 con bạn thất sắc :

-Sao họ chưa về phòng vậy ,ko lẽ họ sợ quá ngất luôn đến sáng à .

Lan chỉ mỉm cười ko có câu trả lời trong khi đó Phuong lại suy nghĩ và nói :

-Ko lý nào đâu làm gì có chuyện mới bị tí xú hù dọa mà ngất tới bị giờ chứ .

Lam nghe vậy suy nghĩ một chút và cũng cảm thấy điều đó là phi hợp lý nên nói :

-Ừm cũng đúng nhưng sao từ hôm qua tới giờ họ ko về phòng nữa .

Sau câu nói đó 2 người vừa đi vừa suy nghĩ trong khi đó Lan đi bên cạnh chỉ mỉm cười thấy vậy Lam và Phuong nhìn thấy sau đó nhớ đến câu tối hôm qua Lan nói:

-À tớ nhớ 1 câu tối qua cậu nói là họ sẽ ko về phòng sớm ,vậy Lan cậu đã làm gì họ vậy .

Trước ánh mắt dò xét của 2 con bạn Lan chỉ cười và nói 1 câu :

-Đến lúc thích hợp tớ sẽ nói .

Sau đó bỏ đi trước ,để lại ánh mắt khó hiểu dành cho 2 con bạn khi nghe vậy .

Dù ngạc nhiên nhưng Lam và Phuong sau khi nhìn nhau và chưa kịp tiêu hóa câu nói đó nhìn lại thấy Lan đã đi xa một đoạn thì nói với theo :

-Nhật cậu đợi mình với (Sử dụng tên giả vì lúc này họ đều đang giả nam trang).

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Bọn nó vừa đi vào căn tin ,ngay lập tức bị đám con gái quay quanh nói :

-Các anh lại chỗ tụi em ăn nè .

-Anh Nhật lại đây ngồi nè .

Cứ thể đám con gái cứ lải nhải bên tai ,Lam và Phuong nghe vậy bịt tay lại khổ sở và thầm nghĩ :Ko biết sao mình luôn gặp cảnh này hả trời đã giả lam sinh rồi mà cũng ko khác gì ,cùng lúc đó là tiếng thờ dài quen thuộc .

Nhìn sang bên cạnh với ánh mắt cầu cứu ,Lan lắc đầu và khuôn mặt trở lên lạnh tanh ko một chút xú cảm xúc bộc lộ trên khuôn mặt và nhìn đám nữ sinh đó nói :

-Các cô có thể lé sang một bên cho chúng tôi qua dc ko -Kèm theo ánh mắt như tóe lửa .

Thấy vậy đám con gái đó tự nhiên rùng mình và ko hiểu sao tự dưng lé sang một bên .

Bước lại ngồi gần cửa sổ Lam đứng nên nói :

-Các cậu ngồi ở đây đi tớ đi chọn thức ăn /.

Nghe vậy Lan đang hướng mắt nhìn cảnh đẹp buổi sáng quay lại mỉm cười với Lam nói :

-Ừm nhưng cảm cậu chọn đồ ngọt đó . _Sau đó mỉm cười như ám chỉ Lam là người thích ăn đồ ngọt .

Thấy ánh mắt đó Lam hiểu và nói giọng nhí nhảnh :

-Ghét cậu ghê ,yên tâm đi tớ biết tính cậu quá mà .

Sau khi Lam đi ,Phuong nhìn Lan hỏi ngay một câu :

-Vậy socola hàng năm lễ tình nhân của mọi người cậu sử lý làm sao _giọng nói nhỏ đi ở những từ cuối .

Lan mỉm cười trả lời bằng quơ:

-Thì ai thích ăn thì tớ cho thôi .

Nghe vậy Phuong bó tay khi biết người Lan ám chỉ là ai .

Đúng lúc đó Lam quay lại với những món ăn trên khay .

Thấy vậy Phuong hỏi giọng ngạc nhiên :

-Sao cậu chọn thức ăn nhanh vậy .

Lam liếc mắt nhìn Lan và nói :

-Thì ko biết tại sao đám con gái thấy mình tự động đều lé hết nên chọn nhanh thôi .

Nghe vậy Phuong cười nhìn Lan đang ngắm mây trời nói :

-Ko ngờ ánh mắt của cậu lại đáng sợ như vậy.

Lam ngồi xuống gật đầu như đồng ý với câu nói đó :

-Ừm .

Nghe vậy lúc này Lan mới quay lại mỉm cười :

-Tớ mà lì ,thôi các cậu ăn đi rồi còn vào lớp xem kịch hay nữa chứ.

Đang cầm thìa định sử lý đám thức ăn Phuong và Lam ngẩn lên khi nghe và thắc mắc :

-Kịch gì nữa vậy .

Sau đó nhìn Lan với ánh mắt long lanh sáng cả hai người nói nhỏ :

-Cậu có trò gì mới à .

Lan nghe vậy đưa tay lên cốc vào đầu Phuong và Lam rồi nói trong ánh mắt muốn giết người của 2 bạn mình :

-Thôi đi mấy người suốt ngày chỉ muốn đi trêu chọc người khác đi .

Nghe vậy Lam mặt phụng phịu nói :

-Thì tại cậu nói có kịch hay để coi thì tại này thắc mắc chút ý mà .

Lắc đầu trước suy nghĩ quá hay ho của Lam ,Lan nói:

-Thôi đi lo mà ăn đi .

Nói xong câu đó Lan nhìn lại thì đã thấy 2 con bạn mình đang chiến đấu nhiệt tình đối với các món ăn trên bàn .Mỉm cười Lam cũng cúi đầu ăn .

Sáng hôm sau bầu trời trong sang chìm hót lú lo ,ánh sáng chiếu qua cánh cửa .Trên giường có 3 nàng công chúa xinh đẹp đang nằm ngủ ánh sáng chiếu vào làm bọn nó động dậy và người vượn vai tinh dậy nhìn lại nói :

-Trời sáng rồi hà ,mệt quá đi mất .

Sau đó nhìn lại và mỉm cười khi thấy 2 con bạn mình con đang nằm ngủ .Lan đành phải kêu :

-Các cậu mau dậy đi.

Tiếng kêu đó ko ảnh hưởng gì đến 2 con người đang nằm trên giường ,nhìn thấy vậy Lan chỉ biết lắc đầu đi đến bên cửa sổ mở ra nhìn bầu trời bình minh đang nên với ánh đỏ trong rất đẹp .

Còn ở trên giường lúc này 2 người bị ánh sáng chiếu vào mắt nhắm mắt mở nói trong giọng ngáy ngủ :

-Lan cậu đóng cửa lại đi ,để bọn tớ ngủ một chút

Lắc đầu Lan quay lại nhìn thấy 2 người đang nhắm mắt nên đành nói :

-Các cậu gọi mình là sâu ngủ nhưng mình lại thấy chính các cậu mới là con sâu ngủ đó .

Nhưng 2 con người nằm trên giường nào nghe thấy câu nói đó vẫn ung dung cuộn chăn ngủ tiếp ,Lan quay lại tiếp tục nhìn cảnh buổi sáng bình minh và nói nhỏ :

-Thôi để 2 cậu ngủ đó ,dù sao thì Quân cũng ko thể về phòng giờ này đc rồi _nói xong tự nhiên mỉm cười .

Lan chống tay dựa vào cửa sổ ngược mặt nên nhìn bầu trời trong xanh và tâm hồn như thư giãn hơn .Trong đầu lúc này Lan chợt nhớ đến những việc ngày hôm qua và thêm vào đó làm cho Lan cảm giác như sẽ có việc gì xảy ra cho mẹ Phương ,nhưng Lan đành phải nói thầm trong đầu :Chắc đây chỉ là ảo giác thôi .

Mỉm cười một lần nữa Lan ngược mặt lên nhìn bầu trời xanh và nói :

-Thật tốt nếu như mình giống như làn mây kia có thể tự do tự tại thì tốt biết mấy .

Thờ dãi khi nghĩ đến điều đó Lan thầm nhủ:Thôi đừng nhớ đến điều đó nữa .

Nhìn lại đồng hồ trên tay Lan giật mình và lại chỗ giường lay lay 2 cái người đang say sưa chìm vào giấc mộng đẹp kia .

-Các cậu dậy mau ._Giọng nhỏ nhẹ .

Nhưng 2 con người đang nằm ngủ kia ko biết sao vẫn chìm vào giấc ngủ say ,lúc này thì Lan đã bắt đầu cáu và Lan giật tấm mền ra và nói to :

-Các cậu có dậy ko hả ?

Tiếng hét đó 1 lần nữa khiến cho 2 người mở mắt ra nhưng chưa kịp mừng thì đã thấy 2 người đó nhắm mắt lại cùng câu nói giọng ngáy ngủ :

-Lan cậu có thể để 2 chúng tớ ngủ thêm một chút ko ,tối hôm qua đến 2 giờ tại tớ mới ngủ mà .

Lần này thì tính kiên nhẫn trong đầu Lan đã hết và dùng hết lực Lan hét lên :

-Tớ cho các cậu 1' để tỉnh dậy bằng ko các cậu sẽ biết tay tớ .

Nghe thấy tiếng hét đinh tay nhức óc ,2 người trên giường lập tức mở mắt ra và ngồi dậy rụi rụi mắt nhìn Lan đang đứng bên giường chống tay vào hông nhìn mình thì nói :

-Cậu sao vậy mới sáng sớm mà mặt hầm hầm vậy ,sợ quá đi .

Lan lúc này nghe vậy nói :

-Tại ai tớ bị vậy hả ? _nhấn mạnh ở câu cuối .

Lam và Phuong nghe vậy ngơ ngác nhìn nhau và cuối cùng nhìn Lan nói :

-Vậy ai làm cho cậu giận vậy ?

Lắc đầu trước câu hỏi đó Lan khôi phục lại dáng vẻ bình thường nhìn 2 con bạn ngây thơ vô số tội nói :

-Thôi dù sao người chọc giận mình con ko biết thì tớ nói làm gì ,thôi các cậu mau dậy đi gần giờ học rồi đó .

Nghe câu đó 2 người nhìn xung quanh và hết nên :

-Sao tui tớ lại ở đây ?

Lan nghe xong câu hỏi chỉ nói :

-Các cậu quên chuyện tối hôm qua rồi hả ?

Lúc này trong đầu 2 người xuất hiện từng diễn biến tối hôm qua từ đi tìm tư liệu đến việc dọa ma ,nhớ xong 2 người nhìn Lan nói :

-Vậy Quân về phòng chưa .

Cười cười Lan nói :

-Nếu Quân về thì các cậu có thể làm con sâu ngủ như vậy ko ?

Nghe vậy 2 người cười và giải đầu nói :

-Hi vậy là tớ biết nguyên nhân cậu nóng giận buổi sáng sớm rồi .

Lan nghe vậy thì nói :

-Vậy giờ 2 cậu có thể vào phòng vệ sinh cá nhân giùm tớ .

Trên đường đi xuống căn tin Lam nhìn 2 con bạn thắc mắc :

-Sao họ chưa về phòng vậy ,ko lẽ họ sợ quá ngất luôn đến sáng à .

Lan chỉ mỉm cười ko có câu trả lời trong khi đó Phuong lại suy nghĩ và nói :

-Ko lý nào đâu làm gì có chuyện mới bị tí xú hù dọa mà ngất tới bị giờ chứ .

Lam nghe vậy suy nghĩ một chút và cũng cảm thấy điều đó là phi hợp lý nên nói :

-Ừm cũng đúng nhưng sao từ hôm qua tới giờ họ ko về phòng nữa .

Sau câu nói đó 2 người vừa đi vừa suy nghĩ trong khi đó Lan đi bên cạnh chỉ mỉm cười thấy vậy Lam và Phuong nhìn thấy sau đó nhớ đến câu tối hôm qua Lan nói:

-À tớ nhớ 1 câu tối qua cậu nói là họ sẽ ko về phòng sớm ,vậy Lan cậu đã làm gì họ vậy .

Trước ánh mắt dò xét của 2 con bạn Lan chỉ cười và nói 1 câu :

-Đến lúc thích hợp tớ sẽ nói .

Sau đó bỏ đi trước ,để lại ánh mắt khó hiểu dành cho 2 con bạn khi nghe vậy .

Dù ngạc nhiên nhưng Lam và Phuong sau khi nhìn nhau và chưa kịp tiêu hóa câu nói đó nhìn lại thấy Lan đã đi xa một đoạn thì nói với theo :

-Nhật cậu đợi mình với (Sử dụng tên giả vì lúc này họ đều đang giả nam trang) .

Bọn nó vừa đi vào căn tin ,ngay lập tức bị đám con gái quay quanh nói :

-Các anh lại chỗ tui em ăn nè .

-Anh Nhật lại đây ngồi nè .

Cứ thế đám con gái cứ lải nhải bên tai ,Lam và Phuong nghe vậy bịt tay lại khổ sở và thầm nghĩ :Ko biết sao mình luôn gặp cảnh này hả trời đã già lam sinh rồi mà cũng ko khác gì ,cùng lúc đó là tiếng thờ dài quen thuộc .

Nhìn sang bên cạnh với ánh mắt cầu cứu ,Lan lắc đầu và khuôn mặt trở lên lạnh tanh ko một chút xúu cảm xúc bộc lộ trên khuôn mặt và nhìn đám nữ sinh đó nói :

-Các cô có thể lé sang một bên cho chúng tôi qua dc ko -Kèm theo ánh mắt như tóe lửa .

Thấy vậy đám con gái đó tự nhiên rùng mình và ko hiểu sao tự dưng lé sang một bên .

Bước lại ngồi gần cửa sổ Lam đứng nên nói :

-Các cậu ngồi ở đây đi tớ đi chọn thức ăn/.

Nghe vậy Lan đang hướng mắt nhìn cảnh đẹp buổi sáng quay lại mỉm cười với Lam nói :

-Ừm nhưng cảm cậu chọn đồ ngọt đó . _Sau đó mỉm cười như ám chỉ Lam là người thích ăn đồ ngọt .

Thấy ánh mắt đó Lam hiểu và nói giọng nhí nhảnh :

-Ghét cậu ghê ,yên tâm đi tớ biết tính cậu quá mà .

Sau khi Lam đi ,Phuong nhìn Lan hỏi ngay một câu :

-Vậy socola hàng năm lễ tình nhân của mọi người cậu sử lý làm sao _giọng nói nhỏ đi ở những từ cuối .

Lan mỉm cười trả lời bằng quơ:

-Thì ai thích ăn thì tớ cho thôi .

Nghe vậy Phuong bó tay khi biết người Lan ám chỉ là ai .

Đúng lúc đó Lam quay lại với những món ăn trên khay .

Thấy vậy Phuong hỏi giọng ngạc nhiên :

-Sao cậu chọn thức ăn nhanh vậy .

Lam liếc mắt nhìn Lan và nói :

-Thì ko biết tại sao đám con gái thấy mình tự động đều lé hết nên chọn nhanh thôi .

Nghe vậy Phuong cười nhìn Lan đang ngắm mây trời nói :

-Ko ngờ ánh mắt của cậu lại đáng sợ như vậy.

Lam ngồi xuống gật đầu như đồng ý với câu nói đó :

-Ừm .

Nghe vậy lúc này Lan mới quay lại mỉm cười :

-Tớ mà lị ,thôi các cậu ăn đi rồi còn vào lớp xem kịch hay nữa chứ.

Đang cầm đũa định sử lý đám thức ăn Phuong và Lam ngẩn lên khi nghe và thắc mắc :

-Kịch gì nữa vậy .

Sau đó nhìn Lan với ánh mắt long lanh sáng cả hai người nói nhỏ :

-Cậu có trò gì mới à .

Lan nghe vậy đưa tay lên cốc vào đầu Phuong và Lam rồi nói trong ánh mắt muốn giết người của 2 bạn mình :

-Thôi đi mấy người suốt ngày chỉ muốn đi trêu chọc người khác đi .

Nghe vậy Lam mặt phụng phịu nói :

-Thì tại cậu nói có kịch hay để coi thì tui này thắc mắc chút ý mà .

Lắc đầu trước suy nghĩ quá hay ho của Lam ,Lan nói:

-Thôi đi lo mà ăn đi .

Nói xong câu đó Lan nhìn lại thì đã thấy 2 con bạn mình đang chiến đấu nhiệt tình đối với các món ăn trên bàn .Mỉm cười Lam cũng cúi đầu ăn .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Đang đi vào lớp tự nhiên bọn nó nghe thấy có người kêu :

-Anh Thắng chờ em một chút .

Phuong nhìn ra sau và ngạc nhiên hỏi :

-Ủa em làm gì ở đây giờ này vậy ?

Lam nghe vậy cũng nhìn và nói :

-Đúng đó giờ này em phải học chứ sao sang đây .

Trâm nở nụ cười dễ thương nhìn Thắng nói :

-Hi em sang đây kiểm anh đó .

Nghe vậy Phuong chỉ vào người mình nói :

-Tìm ch...i à anh chi vậy ? _ngạc nhiên khiến cho Phuong quên mình đang là nam .

Trâm nghe vậy thì nói :

-Anh Thắng sao anh lại xưng chị vậy ?

Lúng túng ko biết làm sao thì Lan đang đứng ngoài suy nghĩ 1 điều gì đó nghe vậy choàng tay qua vai cười nói :

-Chắc em nghe lầm đó _cười nhẹ .

Lam thấy vậy cũng cười giả lả nói theo :

-Đúng đó Trâm chắc em nghe nhầm đó .

Thấy vậy Trâm gãi đầu nhìn 3 chàng trai trước mắt một cách dò xét ,thấy vậy bọn nó vã mồ hôi ra và thầm nghĩ

”Vái trời đừng đừng ...”

Một lúc sau Trâm nói :

-Hi chắc em nghe lầm quá mấy anh đẹp trai như thế này sao là nữ đc nhỉ _cười vô tư .

Nghe vậy bọn nó gật đầu lia lịa cười ngượng ngao nói :

-Đúng vậy sao tui anh có thể là nữ đc .

Sau đó ,Lam nhìn Trâm hỏi như lảng tránh :

-Mà em sang khu cấp 3 làm gì vậy ,hay là đi kiểm anh trai .

Trâm lắc đầu nhìn sang Phương mặt hơi đỏ lên nói :

-Ko ạ .

Ngạc nhiên Lam nhìn theo và thấy cô em gái Lâm đang nhìn Phương với ánh mắt ngượng ngùng còn đỏ mặt nữa ,sau đó ko biết sao Lam lùi xuống 1 bước và thăm thì vào tai Lan :

-Lan cậu có thấy ko hình như em gái Lâm thích Phương của chúng ta hay sao ý .

Lan che tay lại nói nhỏ chỉ cho Lam nghe :

-Tớ đã nghi ngờ chuyện đấy lâu rồi ,nhưng có khi đó chỉ là mình nghi vậy thôi ,cứ chờ xem sao đã .

Và 2 người đang thăm thì to nhỏ thì bất gặp ánh mắt của Trâm và

Phương đang nhìn ,nở nụ cười Lam nhìn lại và hỏi :

-Sao 2 người nhìn tụi này như vậy ,còn em Trâm nữa đừng nhìn anh với ánh mắt đó đc ko ?

Trâm nghe vậy thì nói:

-Tại em thấy mấy anh nói chuyện gì đó mà lại nói nhỏ nữa chứ ?

Giật mình Lam nhìn và cười trước câu trả lời có phần chân thật như vậy :

-Hà hà tụi anh chỉ nói chuyện với nhau thôi mà .

Đúng lúc đó tự nhiên có một giọng nói làm tụi nó lạnh sống lưng :

-Trâm em sang đây làm gì vậy ?

Đồng loạt quay lại nhìn sau đó ko biết nghĩ sao tụi nó nhìn nhau thông qua ánh mắt có thể nhận thấy là tụi nó đang hỏi :các cậu có thấy người này quen quen ko ?

Rồi tụi nó chưa kịp tìm ra đáp án thì Trâm đã lên tiếng :

-Anh Khai anh ở đây làm gì vậy?

Câu nói vừa xong tụi nó há hốc miệng ra và nhìn thấy nhìn ánh mắt như giết của anh chàng vừa xuất hiện ,sau đó anh chàng quay sang

Trâm nói :

-À anh đi đến lớp thấy em thì dừng lại thôi ,mà em sang đây tìm anh trai em đang bị ngắt hả ,để anh dẫn em đi nhé .

Trâm nghe vậy thì nói :

-Sao anh trai em bị ngắt ,vậy đi thôi

Sau đó nhìn sang Phương nói :

-Thôi em đi đây hẹn gặp anh sau nhé .

Và một lần nữa ánh mắt như muốn giết người sau đó mới đi .

Tụi nó sau khi những người đó đi ,Phương mới quay lại nhìn 2 con bạn mình nói :

-Mình ko biết sao ánh mắt anh ta làm mình cảm giác lạnh sống lưng vậy ,các cậu có cảm giác vậy ko ?

Gật đầu Lam nói :

-Ừm ,mình cũng có cảm giác như vậy nữa mà hình như hần ta còn nhìn chúng ta với cặp mắt tóe ra lửa nữa kia .

Nghe vậy Lan ko bình luận gì chỉ nói :

-Các cậu mà ko đi mà đứng đó tám coi chừng muộn giờ vào học bây giờ ?

Ngạc nhiên Lam và Phương vừa đi bên cạnh nhìn Lan hỏi :

-Ủa cậu chăm học như vậy hồi nào vậy ,mình nhớ mấy lần trước chúng ta có đi học như vậy nhưng chưa từng thấy cậu chăm chỉ đến lớp chừ trường hợp _Đang nói thì bị bật miệng Phuong nói ú ớ ho..c đ..ai ..h..o..c.

Lan vừa lấy tay bịt miệng Phuong vừa liếc sang Lam phòng trừ Lam cũng nói như vậy mà sau khi thấy Phuong đã thôi nói Lan rút tay lại và giờ mới nói :

-Các cậu ko thể ko im lặng đc sao ,vớì lại giờ chúng ta ko phải là đi chơi như mấy đợt trước đâu _nói xong kiểm theo ánh mắt như băng nhìn 2 con bạn .

Giật mình như nhớ mình đang làm gì Lam và Phuong gãi đầu nói :

-Hi hi tụi tớ quên mất .

Lắc đầu Lan suy sụp tinh thần và nói nhỏ :

-Ko biết chúng ta có hoàn thành nhiệm vụ khi các cậu cứ như vậy ko ?

Nghe vậy Phuong vỗ vai Lan nói :

-Yên tâm đi tụi tớ sẽ ko nói như thế nữa đâu ,tụi tớ sẽ cẩn thận hơn mà _sau đó quay sang Lam như tìm đồng minh .

Bắt gặp ánh mắt đó Lam hiểu ý nói theo:

-Ừm đúng vậy tụi tớ sẽ cẩn thận hơn .

Lan chỉ còn biết lắc đầu và nói :

-Các cậu còn trẻ con lắm ,cẩn thận đi.

Nhưng đi mtj quãng tự nhiên Lam suy nghĩ ra điều gì đó quay sang hỏi :

-Nhưng tớ vẫn còn thắc mắc là anh chàng hồi nãy chúng ta hình như đã gặp ở đâu rồi ý .

Phuong nghe vậy cũng nói:

-Ừm tớ nãy giờ cũng suy nghĩ nhưng thật sự là ko nhớ ra .

Cứ thế 2 người im lặng suy nghĩ còn Lan thì ko nói gì chỉ khi thấy cửa lớp thì dừng lại nói :

-Thì là Anh Khai trưởng khu kí túc xa 2 đó ,mà các cậu thôi nghĩ đi chúng ta đến lớp rồi đây .

Nghe vậy 2 người ngẩn ra nhìn cửa lớp và quay nhìn nhau nói :

-Đến lớp hồi nào vậy ? _ngơ ngác nhìn .

Lan lúc này chỉ biết thờ dài trước 2 con bạn nói:

-Thôi vào lớp đi ,đừng suy nghĩ gì nữa .

Lúc này trong khi bọn nó cười thì Quân chợt nói chủ yếu nhằm vào Lan :

-Chà xem ra cậu cũng hiểu bạn mình quá hả ?

Đang cười theo 2 con bạn nghe vậy Lan đang định nên tiếng vì biết câu nói này nhằm vào mình ,thì Phuong đã nói :

-Đương nhiên tụi này là như vậy mà .

Lan nghe vậy ko nói gì để xem Quân nói sao.

Quân nghe vậy nhún vai trả lời giọng mang tính khách khí :

-Tại tui đây tưởng các cậu hiểu nhau như vậy thì đừng khiêu khích tụi này chứ .

Nghe vậy Lâm nói :

-Cậu hay thật đó Quân .

Và cười nhìn Phuong chờ phản ứng .

Và đúng như vậy Phuong nên tiếng:

-Thì chỉ chọc một chút thôi bộ các cậu có tật giật mình hả ?

Lan nghe vậy ko nói gì chỉ đứng đút tay vào túi im lặng xem xét tình hình một cách im lặng còn Lam lúc này nhìn bọn hấn nói:

-Hừ bộ tụi này quan tâm các cậu ko đc sao ? giọng nói nhỏ nhẹ nhưng mang 1 âm sắc sắc bén với cái nhìn như thấu vào tâm can vì đơn giản nếu người nào đó đụng vào tình bạn của nhóm thì Lam quyết ko để yên.

Trong khi Huy khá bất ngờ với con người khác hoàn toàn về trẻ con thì giờ đây lại thay thế bằng 1 con người hoàn toàn mới có vẻ trưởng thành hơn .

Quân nghe vậy chỉ nhếch miệng nói :

-Xem ra các cậu quan tâm nhau ghê ta vậy các cậu có giảm nhận lời thách đấu giữa các chàng trai ko ?

Lan ko biết đang nghĩ gì tự nhiên cười .

Thấy vậy Phuong đang tức khi nghe lời khiêu khích đó nhưng chợt nghe thấy tiếng cười của Lan thì ngạc nhiên vì từ trước tới giờ Lan ít khi cười và quay sang hỏi :

-Cậu cười à .

Lam cũng vậy ngạc nhiên ko kém Phuong hỏi:

-Cậu cười thật hả ?

Sau đó còn ko tin quay sang hỏi Phuong :

-Thắng ,La... _ đang nói tới đó tự nhiên bị Phuong đứng cạnh bịt miệng lại nói :

-Cậu đang định nói là Nhật cười chứ gì .

Nghe vậy Lam giật mình khi biết xém chút nữa mình gọi tên của Lan ,cười nhìn Phuong gật đầu .

Thấy vậy Lan mới nói nếu ko thì sẽ khiến cho 2 con bạn mình lộ ra sơ hở mất nên nhìn thẳng vào Quân cười nói :

-Chà xem ra Quân cậu thích đánh nhau lắm hay sao ,hãy nhớ mình là kí túc trưởng của khu một đó nhớ ko _cười to .

Nụ cười đó khiến cho Lam và Phuong ko biết vui hay buồn vì từ trước đến giờ mỗi khi cười như vậy tính cách khác trong con người Lan sẽ khiến người khác điên đảo .

Và đúng như thế Quân đã tỏ ra lúng túng trước câu công kích của

Lan và ko còn giữ vẻ thản nhiên nữa mà bắt đầu nói :

-Thì tôi chỉ nói vậy thôi cậu ko cần phải phản ứng thái quá vậy chứ /.

Lắc đầu trở lại dáng vẻ bình thường vốn có Lan nói :

-Vậy hả .

Sau đó mặc kệ Quân nói gì tiếp Lan chỉ nhìn 2 con bạn nói :

-Thôi các cậu về chỗ ngồi đi ,thầy sắp vào rồi đó .

Và trước ánh mắt như lửa từ bọn hấn tụi nó ung dung vào chỗ ngồi .

Reng ...Reng

Thầy bước vào lớp tiến lên bục giảng nhìn xuống nhìn bọn hấn hỏi :

-Các em có sao ko nếu chưa khỏe ko cần phải học đâu .

Nghe thầy giáo nói vậy đám học sinh bắt đầu xôn xao nói :

-Đúng đó Lâm nếu anh mệt thì xin nghỉ đi .

-Anh Quân nếu mệt thì nghỉ đi ko cần phải nên lớp học đâu .

-Huy anh hôm qua xiêu chắc còn mệt nên nghỉ đi .

-@##\$\$\$#%\$%\$^%/%^%/%^%/%^%/%^%/%^%/%

-#@#@\$\$\$#%\$%\$%\$%\$%\$%\$%^%/%^%/%

Riêng bên đám con trai nghe vậy có chút khó chịu nhưng trước thế lực của ba người đc coi là hoàng tử của trường .

Bọn nó lúc này thì tuy có nghe nhưng làm ngơ ko thèm chú ý nhìn ,riêng Lan ngồi gần cửa Lan nhìn ra ngoài xem cảnh sắc trời đất .

Thầy giáo nghe tiếng ồn hết nên :

-Các em trật tự đi có đc ko ?

Nghe vậy cả lớp bắt đầu im lặng ,thấy tình hình đã khả quan ông thầy nhìn bọn hấn mới nói :

-Sao các em có nghỉ ko ?

Tui hấn nghe vậy nói :

-Tụi em khỏe rồi có thể có thể học đc rồi thầy mau dạy đi ạ .

Cứ thế những tiết học cứ thế trôi qua ,Trong những tiết học bọn nó cảm nhận có ánh mắt của bọn hấn đang nhìn mình tuy ko biết cái nhìn đó ám chỉ điều gì nhưng trong lòng bọn nó là quyết tâm ko để lộ sơ hở ra ngoài .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Đang đi vào lớp tự nhiên bọn nó nghe thấy có người kêu :

-Anh Thắng chờ em một chút .

Phuong nhìn ra sau và ngạc nhiên hỏi :

-Ủa em làm gì ở đây giờ này vậy ?

Lam nghe vậy cũng nhìn và nói :

-Đúng đó giờ này em phải học chứ sao sang đây .

Trâm nở nụ cười dễ thương nhìn Thắng nói :

-Hi em sang đây kiểm anh đó .

Nghe vậy Phuong chỉ vào người mình nói :

-Tìm ch...i à anh chi vậy ? _ngạc nhiên khiến cho Phuong quên mình đang là nam .

Trâm nghe vậy thì nói :

-Anh Thắng sao anh lại xưng chị vậy ?

Lúng túng ko biết làm sao thì Lan đang đứng ngoài suy nghĩ 1 điều gì đó nghe vậy choàng tay qua vai cười nói :

-Chắc em nghe lầm đó _cười nhẹ .

Lam thấy vậy cũng cười giả lả nói theo :

-Đúng đó Trâm chắc em nghe nhầm đó .

Thấy vậy Trâm gãi đầu nhìn 3 chàng trai trước mắt một cách dò xét ,thấy vậy bọn nó vã mồ hôi ra và thầm nghĩ

”Vái trời đừng đừng...”

Một lúc sau Trâm nói :

-Hi chắc em nghe lầm quá mấy anh đẹp trai như thế này sao là nữ đc nhỉ _cười vô tư .

Nghe vậy bọn nó gật đầu lia lịa cười ngược ngạo nói :

-Đúng vậy sao tụi anh có thể là nữ đc .

Sau đó ,Lam nhìn Trâm hỏi như lảng tránh :

-Mà em sang khu cấp 3 làm gì vậy ,hay là đi kiếm anh trai .

Trâm lắc đầu nhìn sang Phương mặt hơi đỏ lên nói :

-Ko ạ .

Ngạc nhiên Lam nhìn theo và thấy cô em gái Lâm đang nhìn Phương với ánh mắt ngược ngạo còn đỏ mặt nữa ,sau đó ko biết sao Lam lùi xuống 1 bước và thâm thĩ vào tai Lan :

-Lan cậu có thấy ko hình như em gái Lâm thích Phương của chúng ta hay sao ý .

Lan che tay lại nói nhỏ chỉ cho Lam nghe :

-Tớ đã nghi ngờ chuyện đấy lâu rồi ,nhưng có khi đó chỉ là mình nghi vậy thôi ,cứ chờ xem sao đã .

Và 2 người đang thâm thĩ to nhỏ thì bất gặp ánh mắt của Trâm và

Phương đang nhìn ,nở nụ cười Lam nhìn lại và hỏi :

-Sao 2 người nhìn tụi này như vậy ,còn em Trâm nữa đừng nhìn anh với ánh mắt đó đc ko ?

Trâm nghe vậy thì nói:

-Tại em thấy mấy anh nói chuyện gì đó mà lại nói nhỏ nữa chứ ?

Giật mình Lam nhìn và cười trước câu trả lời có phần chân thật như vậy :

-Hà hà tụi anh chỉ nói chuyện với nhau thôi mà .

Đúng lúc đó tự nhiên có một giọng nói làm tụi nó lạnh sống lưng :

-Trâm em sang đây làm gì vậy ?

Đồng loạt quay lại nhìn sau đó ko biết nghĩ sao tụi nó nhìn nhau thông qua ánh mắt có thể nhận thấy là tụi nó đang hỏi :các cậu có thấy người này quen quen ko ?

Rồi tụi nó chưa kịp tìm ra đáp án thì Trâm đã lên tiếng :

-Anh Khai anh ở đây làm gì vậy?

Câu nói vừa xong tụi nó há hốc miệng ra và nhìn thấy nhìn ánh mắt như giết của anh chàng vừa xuất hiện ,sau đó anh chàng quay sang

Trâm nói :

-À anh đi đến lớp thấy em thì dừng lại thôi ,mà em sang đây tìm anh trai em đang bị ngắt hả ,để anh dẫn em đi nhé .

Trâm nghe vậy thì nói :

-Sao anh trai em bị ngắt ,vậy đi thôi

Sau đó nhìn sang Phương nói :

-Thôi em đi đây hẹn gặp anh sau nhé .

Và một lần nữa ánh mắt như muốn giết người sau đó mới đi .

Tụi nó sau khi những người đó đi ,Phuong mới quay lại nhìn 2 con bạn mình nói :

-Mình ko biết sao ánh mắt anh ta làm mình cảm giác lạnh sống lưng vậy ,các cậu có cảm giác vậy ko ?

Gật đầu Lam nói :

-Ừm,mình cũng có cảm giác như vậy nữa mà hình như hẳn ta còn nhìn chúng ta với cặp mắt tóe ra lửa nữa kia .

Nghe vậy Lan ko bình luận gì chỉ nói :

-Các cậu mà ko đi mà đứng đó tám coi chừng muộn giờ vào học bây giờ ?

Ngạc nhiên Lam và Phuong vừa đi bên cạnh nhìn Lan hỏi :

-Ủa cậu chăm học như vậy hồi nào vậy ,mình nhớ mấy lần trước chúng ta có đi học như vậy nhưng chưa từng thấy cậu chăm chỉ đến lớp chừ trường hợp _Đang nói thì bị bịt miệng Phuong nói ú ớ ho..c đ..ai ..h..o..c.

Lan vừa lấy tay bịt miệng Phuong vừa liếc sang Lam phòng trừ Lam cũng nói như vậy mà sau khi thấy Phuong đã thôi nói Lan rút tay lại và giờ mới nói :

-Các cậu ko thể ko im lặng đc sao ,vội lại giờ chúng ta ko phải là đi chơi như mấy đợt trước đâu _nói xong kiểm theo ánh mắt như băng nhìn 2 con bạn .

Giật mình như nhớ mình đang làm gì Lam và Phuong gãi đầu nói :

-Hi hi tụi tớ quên mất .

Lắc đầu Lan suy sụp tinh thần và nói nhỏ :

-Ko biết chúng ta có hoàn thành nhiệm vụ khi các cậu cứ như vậy ko ?

Nghe vậy Phuong vỗ vai Lan nói :

-Yên tâm đi tụi tớ sẽ ko nói như thế nữa đâu ,tụi tớ sẽ cẩn thận hơn mà _sau đó quay sang Lam như tìm đồng minh .

Bắt gặp ánh mắt đó Lam hiểu ý nói theo:

-Ừm đúng vậy tụi tớ sẽ cẩn thận hơn .

Lan chỉ còn biết lắc đầu và nói :

-Các cậu còn trẻ con lắm ,cẩn thận đi.

Nhưng đi mọt quãng tự nhiên Lam suy nghĩ ra điều gì đó quay sang hỏi :

-Nhưng tớ vẫn còn thắc mắc là anh chàng hồi nãy chúng ta hình như đã gặp ở đâu rồi ý .

Phuong nghe vậy cũng nói:

-Ừm tớ nãy giờ cũng suy nghĩ nhưng thật sự là ko nhớ ra .

Cứ thế 2 người im lặng suy nghĩ còn Lan thì ko nói gì chỉ khi thấy cửa lớp thì dừng lại nói :

-Thì là Anh Khai trưởng khu kí túc xa 2 đó ,mà các cậu thôi nghĩ đi chúng ta đến lớp rồi đây .

Nghe vậy 2 người ngẩn ra nhìn cửa lớp và quay nhìn nhau nói :

-Đến lớp hồi nào vậy ? _ngơ ngác nhìn .

Lan lúc này chỉ biết thờ dãi trước 2 con bạn nói:

-Thôi vào lớp đi ,đừng suy nghĩ gì nữa .

Vào đến lớp bọn nó gặp lại bọn hấn ngay cửa vào lớp ,Phuong nên tiếng :

-Sao các cậu khỏe rồi hả _cười đều .

Nghe vậy Lâm nên tiếng :

Cả lớp nghe vậy đồng thanh hét :

-Hà .

Trong khi đó Lan nhìn lên bầu trời xuyên qua tấm kính cửa sổ ko chú ý đến việc gì xung quanh trong đầu suy nghĩ về Trâm .

Còn Phương giật mình nói :

-Tớ ko thích đánh nhau ,xin lỗi .

Lâm tiến lại gần Phương nói:

-Sao cậu chịu thua à ,thảo nào tớ thấy cậu hèn như con gái ý .

Bừng bưng khí thế khi nghe Lâm nói vậy ,trong khi mọi người tưởng Phương nhận lời thì :

-Tớ ko thích đánh nhau ,mà bộ các cậu làm nam nhi là phải đánh nhau đâu .

Nghe vậy mọi người trong lớp đều ngã xuống đất khi nghe Phương nói ,còn Lâm thì cười nói :

-Hà hà đúng là Thắng ko bao giờ bị những lời khích tướng như thế đánh bại .

Huy lúc này mới nên tiếng khi nghe Lâm nói:

-Là sao ?

Lúc này tự nhiên có 1 tiếng nói :

-Thì như vậy mới đúng là Thắng ko bị lời khiêu khích mà đánh nhau .

Phương và Lâm nghe vậy nhìn lại thì thấy Lan đã đứng đó và nhìn Lan sau đó cả bọn đều cười ,trong khi đó bọn hấn nhìn mà ko hiểu gì .

Lúc này trong khi bọn nó cười thì Quân chợt nói chủ yếu nhằm vào Lan :

-Chà xem ra cậu cũng hiểu bạn mình quá hả ?

Đang cười theo 2 con bạn nghe vậy Lan đang định nên tiếng vì biết câu nói này nhằm vào mình ,thì Phương đã nói :

-Đương nhiên tụi này là như vậy mà .

Lan nghe vậy ko nói gì để xem Quân nói sao.

Quân nghe vậy nhún vai trả lời giọng mang tính khách khí :

-Tại tui đây tưởng các cậu hiểu nhau như vậy thì đừng khiêu khích tụi này chứ .

Nghe vậy Lâm nói :

-Cậu hay thật đó Quân .

Và cười nhìn Phương chờ phản ứng .

Và đúng như vậy Phương nên tiếng:

-Thì chỉ chọc một chút thôi bộ các cậu có tật giật mình hả ?

Lan nghe vậy ko nói gì chỉ đứng đút tay vào túi im lặng xem xét tình hình một cách im lặng còn Lâm lúc này nhìn bọn hấn nói:

-Hừ bộ tụi này quan tâm các cậu ko đc sao ? _giọng nói nhỏ nhẹ nhưng mang 1 âm sắc sắc bén với cái nhìn như thấu vào tâm can vì đơn giản nếu người nào đó đụng vào tình bạn của nhóm thì Lâm quyết ko để yên.

Trong khi Huy khá bất ngờ với con người khác hoàn toàn về trẻ con thì giờ đây lại thay thế bằng 1 con người hoàn toàn mới có vẻ trưởng thành hơn .

Quân nghe vậy chỉ nhếch miệng nói :

-Xem ra các cậu quan tâm nhau ghê ta vậy các cậu có giám nhận lời thách đấu giữa các chàng trai ko ?

Lan ko biết đang nghĩ gì tự nhiên cười .

Thấy vậy Phương đang tức khi nghe lời khiêu khích đó nhưng chợt nghe thấy tiếng cười của Lan thì ngạc nhiên vì từ trước tới giờ Lan ít khi cười và quay sang hỏi :

-Cậu cười à .

Lam cũng vậy ngạc nhiên ko kém Phương hỏi:

-Cậu cười thật hả ?

Sau đó còn ko tin quay sang hỏi Phương :

-Thắng ,La... _đang nói tới đó tự nhiên bị Phương đứng cạnh bịt miệng lại nói :

-Cậu đang định nói là Nhật cười chứ gì .

Nghe vậy Lam giật mình khi biết xém chút nữa mình gọi tên của Lan ,cười nhìn Phương gật đầu .

Thấy vậy Lan mới nói nếu ko thì sẽ khiến cho 2 con bạn mình lộ ra sơ hở mất nên nhìn thẳng vào Quân cười nói :

-Chà xem ra Quân cậu thích đánh nhau lắm hay sao ,hãy nhớ mình là kí túc trưởng của khu một đó nhớ ko _cười to .

Nụ cười đó khiến cho Lam và Phương ko biết vui hay buồn vì từ trước đến giờ mỗi khi cười như vậy tính cách khác trong con người Lan sẽ khiến người khác điên đảo .

Và đúng như thế Quân đã tỏ ra lúng túng trước câu công kích của

Lan và ko còn giữ vẻ thản nhiên nữa mà bắt đầu nói :

-Thì tôi chỉ nói vậy thôi cậu ko cần phải phản ứng thái quá vậy chứ /.

Lắc đầu trở lại dáng vẻ bình thường vốn có Lan nói :

-Vậy hả .

Sau đó mặc kệ Quân nói gì tiếp Lan chỉ nhìn 2 con bạn nói :

-Thôi các cậu về chỗ ngồi đi ,thầy sắp vào rồi đó .

Và trước ánh mắt như lửa từ bọn hán tụi nó ung dung vào chỗ ngồi .

Reng ...Reng

Thầy bước vào lớp tiến lên bục giảng nhìn xuống nhìn bọn hán hỏi :

-Các em có sao ko nếu chưa khỏe ko cần phải học đâu .

Nghe thầy giáo nói vậy đám học sinh bắt đầu xôn xao nói :

-Đúng đó Lâm nếu anh mệt thì xin nghỉ đi .

-Anh Quân nếu mệt thì nghỉ đi ko cần phải nên lớp học đâu .

-Huy anh hôm qua xỉu chắc còn mệt nên nghỉ đi .

-@##\$#\$#%\$%^&/'()*+,-./:;<=>?@A

-#@#@#\$#\$#%\$%^&/'()*+,-./:;<=>?@A

Riêng bên đám con trai nghe vậy có chút khó chịu nhưng trước thế lực của ba người đc coi là hoàng tử của trường .

Bọn nó lúc này thì tuy có nghe nhưng làm ngơ ko thêm chú ý nhìn ,riêng Lan ngồi gần cửa Lan nhìn ra ngoài xem cảnh sắc trời đất .

Thầy giáo nghe tiếng ồn hét lên :

-Các em trật tự đi có đc ko ?

Nghe vậy cả lớp bắt đầu im lặng ,thấy tình hình đã khả quan ông thầy nhìn bọn hán mới nói :

-Sao các em có nghỉ ko ?

Tui hẳn nghe vậy nói :

-Tụi em khỏe rồi có thể có thể học đc rồi thầy mau dạy đi ạ .

Cứ thế những tiết học cứ thế trôi qua , Trong những tiết học bọn nó cảm nhận có ánh mắt của bọn hắn đang nhìn mình tuy ko biết cái nhìn đó ám chỉ điều gì nhưng trong lòng bọn nó là quyết tâm ko để lộ sơ hở ra ngoài .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Giờ ra về bọn hắn ngồi lại trong lớp và Quân là người nên tiếng đầu tiên :

-Các cậu có thấy 3 người ở phòng chúng ta có điểm đáng ngờ ko ?

Lâm bật cười nói 1 cách kiêu ngạo :

-Tớ thì ko cho rằng họ có điểm gì đáng ngờ chỉ là họ rất giống con gái .

Huy chấm cằm suy nghĩ nghe vậy cũng gật đầu :

-Lâm nói đúng đó ,các cậu ko ngạc nhiên khi 3 người đó ko tham gia các hoạt động như bơi lội ,hay là khi tắm hoặc thay đồ họ thường đợi chúng ta đi rồi mới làm sao _Huy nói sau khi đã suy nghĩ cẩn thận .

Quân nghe vậy trầm tư nói :

-Huy cậu nói mình mới nhớ đến nhưng tình tiết đó ,công nhận là cậu quan sát kĩ thật ,nhưng ý tao là cậu ko thấy chuyện tối qua chúng ta ko phải điểm đáng nghi ngờ đều tập trung nên mấy người đó sao .

Lâm và Huy nghe vậy đồng loạt nói :

-Sao có vậy nữa hả ?,nhưng tớ ko tin đâu _Lắc đầu .

Quân nhìn ra ngoài cửa sổ nói :

-Tuy tao ko biết chắc nhưng linh cảm của tao lại nhắm vào vào 3 con

người đó ,đặc biệt là cái người cùng phòng tớ ,tao cảm thấy có điều gì đó rất bí ẩn .

Lâm nói như phản bác :

-Chỉ là cậu nghĩ vậy thôi chứ chuyện tối hôm qua ko thể nào là 3 người đó đc .

Quân nói giọng có chút suy nghĩ :

-Các cậu ko thấy rằng thời điểm chúng ta bị đồng thời là 3 người đó ko có ở trong phòng sao .

Lâm nghe vậy xanh mặt nói :

-Cậu đừng nhắc nữa tớ còn sợ đây này .

Huy cũng rùng mình khi nghĩ đến những con ma nói :

-Đúng vậy tốt nhất chúng ta đừng nhắc đến nữa đc ko .

Quân nghe vậy nói đều :

-Các cậu làm gì mà nhát quá vậy .

Đồng loạt những tiếng hét của Lâm và Huy vào mặt Quân :

-Mây cũng có khác gì tao đâu .Hừ_ánh mắt giết người nhìn vào Quân .

Quân thấy vậy cười nhìn 2 thằng bạn nói:

-Làm gì mà phản ứng mạnh vậy ,thôi tao nói tiếp đây .

Nghe vậy 2 người ngồi xuống nhìn Quân nói :

-Có gì thì nói đi .

Quân nghiêm túc nói :

-Các cậu hãy điều tra về gia thế của 3 người đó đi.

Gật đầu 2 người cùng suy nghĩ nói :

-Ừm, xem ra phải vậy thôi .

Buổi chiều tối nó đi ra vườn hoa nằm trên bãi cỏ Lam nói:

-Trời đẹp thật nhỉ .

Phuong nói theo :

-Ừm xem những mây kia chúng có hình con thỏ kia _Phuong nãy tay chỉ nên một đám mây .

Nhìn theo tay chỉ Lam nói:

-Ừm ,cậu xem kia đám mây kia giống như chiếc que kem ,ôi tớ ước gì có 1 que kem ở đây quá .

Lan lúc này đang nghiên cứu nhưng cây bông bách hợp nói:

-Trời cậu chỉ có ăn uống thôi .

Phuong lúc này ngồi dậy đi đến cạnh Lan hỏi :

-Ủa tớ mới thấy cây này ở đây đây .

Lan cười nói :

-Thì tớ mới trồng mà .

Lam cũng ngồi dậy đi đến cười nói :

-Trời cậu lại nghiên cứu hoa nữa rồi .

Lan nhìn nhưng cây hoa trong vườn hoa nói

-Thì đây vốn là công việc của tớ mà .

Đang nói đến đây thì tự dưng có 1 bàn chân giẫm nên cây hoa bách hợp

Đang nói đến đây thì tự dưng có 1 bàn chân giẫm nên cây hoa bách hợp

Thấy giầy của người đó đang giẫm nên nhưng cây hoa mình mới gieo trồng Lan tức giận hét lên :

-Ai đã làm vậy hả bộ muốn chết hả ?-Giọng mang tính tức giận cực điểm .

Đến Phuong và Lam vừa nghe thấy tiếng hét đó cũng phải giật mình và từ từ ngược mắt nên xem thử kẻ nào muốn chọc giận đến Lan .

Đúng lúc đó giọng nói của 1 cô gái mang giọng chanh chua :

-Cái gì chỉ là một chậu bông thôi mà làm gì mà phản ứng như vậy hả ?_còn cố ý giẫm nên nhưng bông hoa khác .

Lúc này Lan đang nhìn cây hoa bách hợp mới nên dc 30cm ,bị gây làm đôi ,thấy vậy tức giận nhìn nên và nói :

-Hóa ra là người quen ,hừ đúng là bạn gái của người đáng ghét .

Nghe vậy Phương và Lâm gật đầu nói :

-Đúng ,đúng ...công nhận cô Thư đây là bạn gái nên rất giống người đó _Ánh mắt mang ý giễu cợt .

Cô gái được Phương nói nghe vậy tức giận nói :

-Hừ tuy các cậu rất đẹp trai nhưng tui này lại rất ghét các người .

Lâm lúc này nghe vậy đứng nên tiến lại gần chỉ tay nói:

-Vậy thì mắc mớ gì các cô lại phá hỏng cây hoa này ,chúng có tội gì đâu .

Một cô gái trong đó nên tiếng :

-Chỉ là một bông hoa thôi mà .

Càng nghe Lâm càng tức nhìn thẳng vào mắt nói giọng đanh thép :

-Chà đúng như cái tên Tuyết là băng giá và ko có lòng thương cây cỏ gì hả ? _nói như gió cuốn vào mặt .

Cô gái dc Lâm hét tên Tuyết nghe vậy cũng tức giận nói :

-Các cậu đúng là đồ khó ưa .

Nghe vậy Lâm nhếch miệng nói giọng giễu cợt :

-Tui này còn hơn cô chán ,tôi ko biết vì sao các cô dc gọi là công chúa chả xứng đáng chút nào .

Một cô gái khác nghe vậy nên giọng kiêu ngạo tạo dáng vẻ ta đây là người đẹp nói ,nhìn thấy thái độ như vậy bọn nó nghĩ :hà xem ra ...

-Hừ vì tui này đẹp mà .

Nghe xong tui nó thờ dãi nói :

-Hazz... đúng như mình nghĩ ,chán chết có gì mà kiêu ngạo vậy ta

_Lắc đầu chế giễu .

Thấy vậy 2 cô gái đó tức giận đồng thanh nói :

-Các người nói gì vậy hả ?

Bọn nó thấy vậy chỉ nhún nhún vai nói như chế giễu :

-Thì tui tôi chỉ nói các cô có sắc nhưng tâm lòng thì như mù dịt xoa ,ko đáng để tui tôi nói chuyện ,chỉ thế thôi _bọn nó cười như chế giễu làm cho 3 cô gái kia tức giận thì tui nó càng khoái chí cười to hơn .

Đúng lúc đó ,có 1 giọng nói vang lên :

-Các cậu làm gì để bạn gái tôi tức giận vậy hả .

Đồng loạt quay lại thấy và biết người đó là ai ,Phương nên tiếng đầu tiên :

-Chà xem ra Lâm ,cậu cũng quan tâm đến bạn gái mình ghê ta _giả bộ gật đầu làm cho người đối diện ko thể đoán dc suy nghĩ gì đang xuất hiện trong đầu Phương .

Lâm nghe vậy kiêu ngạo nói :

-Đúng vậy Công chúa và Hoàng tử mà ,sao cậu ghen tỵ chứ gì . _và Lâm chờ xem phản ứng tức giận của Phương .

Nhưng trái ngược với vẻ mong chờ của Lâm ,Phương nhìn sang 2 con bạn với 1 ánh mắt gian gian ,và thấy 2 con bạn gật đầu như khích lệ

Phương mới quay lại nói :

-Hừ ,có cho ko tui tôi cũng ko cần cái danh xưng đó đâu .

Sau đó ,ung dung quay sang 2 người bạn nói bằng quơ :

-Ê các cậu thấy ai đó kiêu ngạo như vậy chưa .

Lam lúc này bỏ đi về ngay thơ cũng nói hùa theo :

-Thì tớ thấy là có đó _sau đó anh mắt hướng về phía những người đáng ghét đang đứng trước mặt mình ,và bọn nó ôm bụng cười khi thấy dáng vẻ tức giận của mấy người đó đúng như dụng ý của bọn nó .

Quân và Huy lúc này đi đến và Quân chạy lại chỗ Thư nói :

-Em có sao ko ?

Thư thấy vậy thì khóc thút thích nói trong nước mắt :

-Các cậu kia ăn hiếp em .

Nghe vậy bọn nó đồng loạt làm hành động :

-Oe ...Tớ thấy mình buồn nôn quá đi .

Sau đó nhìn thẳng vào bọn hấn ,Lan nói giọng bình thản :

-Hừ ,lần sau các cậu quản lý bạn gái mình cẩn thận một chút đi ,đừng để bạn gái các người càng lộng hành như vậy _càng về cuối giọng nói càng lạnh băng .

Sau đó quang sang 2 người bạn mình trở lại dáng vẻ bình thường nói :

-Thôi chúng ta đi thôi .

Nghe vậy Lam và Phuong quay sang nhìn nhau và đồng loạt dơ 2 tay như ko hiểu nói :

-Cậu xem mình có mẩn mơ ko ?cậu nhéo mình coi _2 người nói cùng thời điểm .

Và sau đó là tiếng hét:

-Á ..đau ...vậy là mình ko nằm mơ .

Sau đó quay sang Lan hỏi :

-Cậu tha cho nhưng kẻ phá hoại đó sao ,đấy đâu phải là tính cách thường ngày của cậu .

Lan nhún nhún vai nhìn xoáy vào 3 cô gái trước mặt nói :

-Hừ các người đó ko xứng đáng nhưng nếu có lần sau thì khi đó mình sẽ ko dễ yên như lần này nữa đâu ,coi như lần này mình làm phước vậy .

Quân nghe vậy tức giận tiến lại chỗ Lan và tát thẳng vào mặt Lan nói :

-Hừ coi như cái đánh này tôi dành cho cậu đó ,hừ nếu lần sau cậu đụng vào bạn gái của tôi thì tôi sẽ ko dễ yên đâu .

Thấy vậy Lam và Phuong chạy lại và nhìn đôi má đỏ ửng của Lan tức giận định tiến lên cho Quân một bài học khi dám đụng vào cô bạn thân yêu quý của mình thì tiếng nói của Lan vang lên :

-Các cậu dừng ,chúng ta đi thôi .

Đồng loạt nhìn lại cả 2 thấy ánh mắt như sao sáng nhìn vào cả 2 người nói :

-Ủm mình biết rồi .

Sau đó tiến lại chỗ Lan và trước khi đi theo Lan họ để lại 1 câu nói :

-Nếu có lần sau ,tụi này quyết ko bỏ qua dễ dàng như lần này đâu .

Sau khi bọn nó quay đi 2 cô gái vui sướng nhìn theo và nghĩ :hừ muốn đụng vào chúng tôi ư chỉ có chết thôi _cười thầm trong bụng .

Trong khi đó Huy nhìn theo và nhìn lại cảnh 2 thằng bạn đang ôm bạn gái mình và có suy nghĩ :-Thực ra chuyện này là sao ,mà thật lạ là Nhật lại ko lẽ tránh ko lẽ anh chàng này ko có võ

Đứng sau một gốc cây to xem tình hình của bọn hấn ,Lam nhìn Lan lo lắng nói :

-Cậu có đau ko ,sao cậu lại ko đỡ đòn đó .

Phuong cũng quan tâm nói :

-Đúng vậy ,cậu có thể đỡ và phản công mà .

Lan nhìn ra chỗ bọn hấn nhếch miệng tạo thẳng vong cung nói

-Muốn bọn hấn sơ hở ko quan sát chúng ta thì tốt nhất chúng ta ko nên manh động . Với lại tớ cũng ko muốn đánh nhau .

Cùng lúc đó Lan sau khi thấy bọn hấn bỏ đi ,thì đi lại chỗ cây hoa nói

:

-Xin lỗi cậu nhưng lần sau tớ sẽ ko để bị như vậy nữa ,mà cậu yên tâm đi tớ sẽ tìm thuốc cứu chữa cho cậu . _nói với những cây hoa bách hợp .

Thấy vậy Lam và Phuong ngó người và ko biết suy nghĩ gì đang ở trong đầu Lan ././...

Đang định bỏ đi thì Lan quay sang Phuong nói :

-Các cậu hãy điều tra về 2 cô gái đó nhé .

Càng nói càng làm cho 2 người ngạc nhiên khi ko biết Lan suy nghĩ và định làm gì/

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Đứng nhìn theo Lan bước đi xa Lam lúc này mới lên tiếng :

-Phuong cậu đoán thử Nhật đang làm gì vậy ,tớ ko thể hiểu đc .

Phuong đang định đi về phòng nghe vậy nói :

-Ừm,Nhật có đôi khi khó hiểu thật ,nhưng chắc là Nhật đang nghĩ gì đó thôi .

Lam nhìn ra xa đoán và nói :

-Lạ thật nếu là bình thường thì Nhật đã né cú đâm đó rồi ,với lại nếu người nào đụng vào chậu hoa thì người đó ”chết ko bằng sống” chứ ko đơn giản Nhật bỏ chuyện một cách đơn giản đâu .

Phuong gật đầu và vừa nói vừa suy nghĩ :

-Theo tớ thì Nhật chắc đang miên tính gì đó .

Lam nghe vậy nói :

-Hay là Nhật sợ đánh nhau ,nhưng cũng ko đúng Nhật tuy đánh nhau thua chúng ta nhưng xét về mưu trí thì Nhật là người đáng sợ nhất mà .(thường thì Lan ko sử dụng võ thuật nên 2 người ko biết Lan rất giỏi võ nhiều nguyên nhân sau này mình sẽ giới thiệu sau :Lan là người nhiều bí mật mà)

Phuong nói :

-Chắc là Nhật ko thú với vấn đề đó thôi .

Sau đó họ bỏ đi .

Tối hôm đó cả bọn nó tập hợp ở vườn nơi buổi chiều tụ nó ko vui vẻ ,nhưng ban đêm nơi đây trở thành cấm địa ko 1 học sinh nào dám đến ,nơi đó đồn đại là có ma .

Đúng 12h đến khi mặt trăng chiếu sáng bên khung cửa sổ của ba căn phòng xuất hiện những cái bóng đen ,nhìn lại trong phòng thấy ko động tĩnh của người cùng phòng ,3 cái bóng đó bắt đầu hành động ,họ nhảy xuống đất tiến đến khu vườn .

Ở trong khu vườn dưới ánh trăng dịu một màu vàng lan tỏa khắp khu vườn Lan ngược nên nhìn bầu trời nói :

-Đúng là trăng thanh gió mát ,giúp ta thư giãn hơn ,các cậu thấy sao .

Ở câu cuối Lan nhìn 2 con bạn đang ngắm trăng sao như mình mỉm cười nói .

Riêng Lam nghe vậy quay lại nói :

-Ủm đẹp thật .

Phuong thì nói :

-Bóng đêm thật đẹp ,nó che dấu những điều bí ẩn mà .

Nghe vậy Lam thờ dãi nói :

-Cậu thật là làm tớ mất cảm giác vui vẻ rồi .

Ngồi trên tán đá Lan nói :

-Các cậu nói về bọn hấn đi ,thời gian ko thể để chúng ta xem cảnh băng đêm đâu .

Nghe vậy Lam và Phuong cũng tiến lại và ngồi xuống và Phuong bắt đầu nói một cách như trình bày :

-Nguyễn Nhật Quân:mệnh danh Hoàng Tử Lạnh Lùng,sinh ở Việt Nam nhưng mẹ là ng Nhật ,ba ng VN.IQ:175/178

-Gia đình:Kinh doanh ở Anh gia đình giàu có bậc nhất Anh Quốc ,sống ở Anh ,Quân thấy cô đơn bởi ba mẹ ko lo cho con cái lên về VN sống .

-Chiều cao:1.85m

-Tính cách:đúng như mệnh danh thì Quân là 1 con ng lạnh lùng ,ngang ngược,và rất ghét con gái.

-Võ thuật:là con trai thì đương nhiên phải biết võ chứ nghĩ và Quân thì biết rất nhiều võ nhưng hay sử dụng là karate ,Jodo,.....

-Sở thích:đua xe,đánh nhau,....

-Nhóm:dại ca nhóm bóng đêm thuộc về ác quỷ.

Trịnh Nam Huy:mệnh danh hoàng tử ảm áp .Sinh ở Hàn .IQ:165/178

-Gia đình:Giàu có thua mỗi nhà Lam thôi.

-Chiều cao:1.83m

-Tính cách:luôn nở nụ cười ,luôn quan tâm đến bạn bè ,ng thân.

-Võ thuật:Sử dụng thành thạo kiếm,karate,.....

-Sở thích:cua gái,đánh nhau.

-Nhóm:nhị ca nhóm bóng đêm thuộc về ác quỷ.

Trần Minh Lâm:hoàng tử ăn chơi.ba mẹ đều là ng VN.IQ:160/178

-Gia đình :Con trai trùm mafia khét tiếng trong thế giới ngầm ở VN.

-Chiều cao:1.84m

-Tính cách:coi con gái là trò chơi ,anh chàng này là ng hơi đều.

-Võ thuật :Giỏi vì con trai trùm mafia mà nhưng thua Quân.

-Sở thích:đánh nhau, sát gái (2 ngày 1 cô).

-Nhóm:tam ca nhóm bóng đêm thuộc về ác quỷ.

(hì chép lại phần giới thiệu nha)

Nghe xong Lam là người nên tiếng đầu tiên :

-Xem ra bọn hấn cũng là người giàu đó chứ.

Phuong nghe vậy nói :

-Ủm ,họ là những thiếu gia của 3 tập đoàn lớn ,họ cùng nhau tạo lập nên sự liên kết từ Việt Nam -Hàn Quốc -Anh Quốc .

Lan thì ngược nhìn bầu trời trong lòng suy nghĩ :Đúng như những gì mình đã nghĩ ,xem ra sẽ khó đối phó đây ,theo mình nghĩ thì bọn hấn sẽ điều tra về thân phận của cả bọn rồi .

Nghĩ điều đó làm Lan giật mình và nói ngay :

-Phuong cậu mau tạo mặt khẩu để ko bị xâm nhập đi .

Phuong nghe vậy hỏi :

-Sao vậy .

Lan nói :

-Vì theo tớ thì có thể bọn hấn đang tìm dữ liệu của chúng ta đó ,nếu như ko biết họ là những người giàu có thì mình ko để ý nhưng họ là những thiếu gia thì họ sẽ điều tra có thể đc đó .

Lam nghe vậy lo lắng nói :

-Vậy hà xem ra phải tạo mặt khẩu rồi ,nhưng Lan thì khỏi lo rồi/.

Phuong gật đầu nói :

-Ủm dù sao Lan ,cậu cũng là người bình thường nhất trong ba chúng ta mà (thân phận thật của Lan đến nay là điều bí ẩn mà Lam và Phuong cũng ko biết ,nhưng vì sao họ là bạn thì tg sẽ nói sau)

Lan cười khẽ khi nghe vậy và nói như ko có chuyện gì :

-Ủm ,nên các cậu hãy cẩn thận ,họ cũng là người ko bình thường thì càng phải cẩn thận hơn .Thôi chúng ta về đi .

Chờ 2 con bạn gật đầu và họ bỏ đi .

Sau những ngày chuẩn bị cho lễ hội ,thì cuối cùng lễ hội cũng đến ,học sinh trong trường ai cũng háo hức vui vẻ khi đến ngày này .

Riêng bọn nó sáng ngày lễ hội ,bọn nó mệt mỏi rời khỏi giường ,nhìn căn phòng ko có ai tụi nó ngáp dài và cùng nói (tuy khác phòng)

-Buồn ngủ quá đi .

Nói xong bọn nó bước vào phòng VSCN vì hôm nay ko có bọn hấn nên bọn nó tha hồ thay đồ lâu hơn mọi hôm ,đây cũng là niềm vui sướng đối với mỗi người ,vì thường thì tụi nó có bọn hấn ở đây thì bọn nó phải nhanh .

Bước ra khỏi phòng sau khi đã thay xong quần áo ,thấy nhau bọn nó nói :

-Chào buổi sáng tốt lành .

Nói xong ai cũng mệt mỏi nhìn xuống sân thấy ko khí khác hẳn ngày thường khi những học sinh đang vui vẻ với lễ hội ,riêng bọn nó đặc biệt là Lan thì nói :

-Có gì mà vui vẻ vậy trời ,chán quá đi .

Lam nghe vậy phản bác nói :

-Đây là cuộc sống học sinh đó ,chỉ là ngày hôm nay đến thì chúng ta sẽ có nhiều công việc hơn cho chúng ta thôi mà .

Phuong nghe vậy nói giọng ầy ầy :

-Nếu ko phải tại tớ thì các cậu có thể chơi vui vẻ hơn rồi .

Lan nghe vậy nói :

-Cho dù ko có việc này thì tớ cũng chẳng vui về đâu .

Nghe vậy Lam và Phương nhìn nhau và đồng thanh nói :

-Tại sao vậy cậu ?

Lan chỉ buông 1 câu :

-Tớ ko thích lễ hội thể thôi .

Còn trong đầu Lan thì nói .mình ghét lễ hội thì đúng hơn .

Nói xong ko để 2 con bạn nói gì nữa Lan nói :

-Thôi chúng ta xuống dưới đi .

Đang định đi tiếp thì Lan thấy mẹ Phương đang bước vào sân ,đi theo là bà hiệu trưởng .

Thấy vậy ,Lan nhìn 2 con bạn lúc này chắc tụi nó cũng đã chông thấy rồi .

Và theo kế hoạch mà cả đêm qua tụi nó nghĩ cách thì Lan nói :

-Chúng ta theo thử xem sao .

Ko nói gì tiếp ,nặng nề ai vui mừng với lễ hội ,còn bọn nó thì nhanh chóng chạy xuống cầu thang .

Bước xuống dưới sân nơi tập trung các học sinh theo lớp đang phân công công việc cho buổi lễ ,thấy tụi nó chạy qua thì Lâm gọi lại :

-Ê các cậu kia định bỏ công việc để đi chơi hả _nói giọng chế giễu .

Nhưng rất tiếc giờ này có ai hét to đến mấy ,thì bọn nó có nghe cũng như ko nghe ,vì đơn giản tụi nó đang lo lắng cho mẹ Phương .

Riêng bọn hấn đặc biệt là Lâm thì tức giận khi ko nghe thấy tiếng đáp trả của nó ,rũa thămbọn này khinh thường người quá đáng thật .

Trong khi đó bọn nó lo lắng cho an toàn của mẹ mình ,dù tụi nó biết dành chuyện đó khó xảy ra khi bây giờ là buổi sáng ,nhưng tụi nó cũng ko thể khiến trái tim thôi lo lắng vì bọn nó biết khi một con người mong ước điều gì đó thì họ sẵn sàng làm bất cứ việc gì ,mà đối với 1 người độc ác như bà hiệu trưởng đó thì có thểko nói bọn nó cũng biết .

Đứng trước cửa phòng đang khóa kín ,thấy cửa đã khóa Lam lúc này mới nói :

-Làm sao giờ 2 cậu ,cửa đã bị khóa chốt rồi ,mà chúng ta lại ko có chìa khóa .Lần này chúng ta chịu thua rồi.

Phương nghe vậy thì giọng nói mang vẻ lo lắng :

-Vậy thì chết chắc rồi .

Lan nghe vậy nhếch môi nói :

-Ko có việc gì là ko giải quyết dc .

Và trước vẻ mặt ngạc nhiên của 2 con bạn ,Lan cúi xuống từ trong chiếc giày Lan rút ra một chiếc kim ,sau đó đứng thẳng dậy nhìn 2 con bạn nói .

-Có rồi ,xem tài năng của mình nè .

Nói xong ko đợi 2 con bạn nói gì Lan tỷ mỉ cầm cây kim cho vào ổ khóa và một tiếng :

-Cạch ...Vang lên .

Thấy vậy Lam và Phương vui vẻ nhưng chưa kịp nói gì thì Lan đã đưa ngón tay lên môi :

-Suỵt

Thấy thấy độ đó 2 người im lặng và chờ Lan mở hé nhẹ cánh cửa .Sau đó từ từ lấy từ trong túi ra 1 chiếc camera hình con ruồi thả vào trong phòng .

(Nói về chiếc camera biết bay hình con ruồi này có chức năng quay những cảnh như chiếc camera thông thường nhưng tiện lợi hơn là nó ko cần phải gắn bất cứ ở đâu mà đơn giản nó đã đc thiết kế hình con ruồi có thể bay và phóng hình ảnh nên chiếc máy tính (chỉ có Lan là người sở hữu thôi),nó còn có hệ thống tự phân hủy nếu người nào đó phát hiện ra _thiết minh do Lan làm năm 8t cùng 1 người sau này sẽ biết)

Sau đó là Lan đóng cửa lại ,ngồi xuống mở chiếc máy tính cá nhân nhỏ nhắn sử dụng bằng cảm ứng ra và nhập mật khẩu chỉ có mình mới nhập đc ,cùng với xem mặt mã dấu vân tay của mình .

Và trong sự ngạc nhiên của Lam và Phuong khi thấy hành động khác lạ của Lan bạn mình ,họ cùng ngồi xuống đương nhiên là không phải trước cửa mà họ trọng góc khuất ít người để ý .

Trên màn hình vi tính tui nó thấy và nghe hình ảnh rất rõ nét .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Thế là ko uống công sự trông chờ của 2 người bạn nữa Lan bắt đầu mở ra và trong đó là những đoạn đối thoại ngoài mong chờ của họ .

Trong văn phòng ,những người có mặt ko hề phát hiện ra sự khác lạ họ vẫn ung dung nói chuyện mà đúng hơn là đang đối đầu nhau .

Mở đầu là đoạn đối thoại của hiệu trưởng :

-Sao bà có chịu chia tay với ông Tùng chồng bà ko hả ?

Và bọn nó ở ngoài nghe vậy nhìn Phuong và lo lắng nhưng Phuong thì khí thế bùng bùng nhìn vào máy tính và nói nhỏ :

-Mẹ đừng để bị thua .

Và bọn nó không chờ vào câu nói của mẹ mình và ko để tui nó thất vọng (dù ko biết tui nó đang theo dõi)

-Cô nghĩ vậy sao cô Hà (tên bà hiệu trưởng) ,tôi đây nghĩ dành tình cảm của cô với chồng tôi chỉ dựa trên cảm xúc ham muốn nhất thời thôi .

Ở bên ngoài tui nó nhìn vào màn hình tính với ánh mắt thán phục khi nghe mẹ mình nói vậy và Phuong là người nên tiếng :

-Mẹ mình là người phụ nữ dịu dàng nhưng ko ngờ mẹ mình cũng mạnh mẽ đó chứ .

Và lời nói đó đã đc công nhận bởi 2 cái gật đầu đầy khí thế của Lam và Lan .

Thế là tui nó tiếp tục chụm đầu vào chiếc máy tính để xem diễn biến tiếp theo sau câu nói đó của mẹ mình .

-Cô nghĩ vậy sao _Hà tiến lại chỗ ông Tùng hỏi giọng âu yếm :

-Anh yêu bà ta còn nghĩ anh yêu bà ta kìa .

Và ông Tùng đã nên tiếng :

-Tôi làm sao có thể thích 1 người phụ nữ yếu đuối như vậy đc _giọng nói đầy sự tuyệt tình .

Mẹ Phuong nghe vậy nhìn chồng mình với ánh mắt tha thiết yêu thương và nói :

-Tại sao anh có thể nói em như vậy hả ?

Ông Tùng nghe vậy tỏ vẻ vô tâm nói :

-Em quá yếu đuối ko thể giúp anh trong công việc .

Mẹ Phuong nghe vậy nước mắt muốn trào ra và ở bên ngoài tui nó đều có sự đồng cảm đặc biệt là Phuong ,khi thấy vậy định nhào vào phòng cứu mẹ mình .

Lan nhìn thấy điều đó và cảm nhận nó sâu sắc nhất chính vì thế Lan đã kéo tay Phuong lại và nói :

-Cậu hãy mạnh mẽ nên đừng để kẻ khác mà chúng ta đã cố gắng đến bây giờ . Và mình tin rằng mẹ tui mình sẽ mạnh mẽ mà ,yên tâm đi nha _nở nụ cười hiền hậu và đầy tình cảm .

Thấy nụ cười tràn đầy tình cảm mà Lan rất ít khi bộc lộ lòng của Phuong đã dịu đi sự tức giận và gật đầu xem tiếp .

Và ko hồ như sự phán đoán của Lan ,mẹ Phuong đã nói ngay 1 câu :

-Nếu ánh muốn thì ánh hãy làm đi ,nhưng tôi cũng muốn nói cho cô Hà đây biết ,cô sẽ ko đạt đc những gì mình muốn đâu .

Mẹ Phuong nói xong xoay người đi ra ngoài ,đứng lại trước khóa cửa mẹ Phuong quay lại nói :

-Hạnh phúc thật ngắn ngủi ,ko lẽ khi người ta giàu có thì hạnh phúc sẽ biết mất sao ,nhưng tôi nghĩ rằng hạnh phúc của tôi sẽ vẫn còn khi tôi vẫn còn 2 đứa con ở bên mình .

Ông Tùng nghe vậy thì ngạc nhiên và nói :

-2 đứa con đó sẽ ko ủng hộ em đâu ,và tụi nó hoàn toàn sẽ ko biết đc chuyện này .

Mẹ Phuong nghe vậy thì nói :

-Chưa chắc đâu ,hãy chờ xem .

Nghe vậy ông Tùng tức điên người bước lại và cầm chiếc bình hoa nép vào mẹ Phuong .

Thấy vậy ở bên ngoài tụi nó lo lắng và Lan đã nhìn vào chiếc camera mà mình yêu quý và 1 lần nữa Lan như quyết định bấm vào nút hủy trên màn hình máy tính và nói :

-Chào tạm biệt món quà sinh nhật lần thứ tám của mình .

Còn 2 người bạn nghe vậy thì ko hiểu gì vì trên màn hình máy tính lúc này đã tối đen .

Trong khi đó Lan nói :

-Hãy đến xem sao ?

Và một tiếng nổ màn khói đen bao bọc và Lan nói :

-Hãy vào trong cứu mẹ mình nào và hãy chạy trước khi màn khói này hết nhé .

Nghe vậy cả bọn đồng tiến vào và kéo mẹ mình chạy ra ,và ko ai có thể thấy đc vì màn khói quá dày .

Khi đã chạy thoát đc ,mẹ Phuong nhìn và thấy 3 đứa con của mình hỏi :

-Chuyện gì đã xảy ra vậy ?

Lam và Phuong lắc đầu và trả lời :

-Còn cũng ko biết nữa .

Riêng Lan thì lại nhìn bầu trời và nói thầm:

-Tại sao máy camera đó lại có thiết bị tạo khói đen sau khi nổ nhỉ ,ko lẽ

Và trong tâm trí của Lan nhớ lại một điều trong quá khứ :

-Anh và em là người thiết kế nên nó ,và đây là bảo bối của em nó sẽ bảo vệ em lúc nào đó ,và nó có 1 tính năng mới đó ,hãy chân trọng nó nghe ,em gái yêu quý .

Nhớ lại những gì mà người anh trai yêu quý từng nói Lan khóc và nói thầm trong lòng:

-Em cảm ơn anh nhưng giờ thì nó đã bị phá hủy rồi .

Và sau khi nhớ xong những điều đó ,Lan quay lại và nghe mẹ Phuong đang miêu tả những gì xảy ra trong phòng .

-Lọ hoa vừa mới tiến lại thì một trận nổ xảy ra một con ruồi đã phát nổ .

Nghe vậy Lam và Phuong đều nói :

-Thật hả mẹ ????

Sau đó quay lại và nhìn Lan nói :

-Cậu đã làm gì vậy ?

Lan chỉ nhún vai cười nhẹ nói :

-Đó là một camera tự nổ thôi .

Nghe vậy biết là Lan đã làm gì đó vì qua vẻ mặt của Lan thì họ cảm nhận dc dành Lan đang rất buồn nhưng vẫn khí thế .

Và họ cũng ko muốn đụng chạm nỗi đau mà họ ko biết đó là gì nhưng với những người bạn thân thì điều lúc này là quan tâm và họ nói :

-Chúng ta sẽ làm dc thôi _dù câu nói này ko biết mình đang muốn làm gì nhưng họ vẫn tràn đầy khí thế trước trận đấu sắp sửa diễn ra .

Và nói xong họ đều nói :

-Giờ là lúc chúng ta đi xem lễ hội xem sao ?

Sau đó quay sang mẹ mình nói :

-Chúng con chào mẹ ,giờ tụi con phải đi đây ,và mẹ có gặp tụi con thì đừng để lộ nhé .Chúng con yêu mẹ nhiều .

Mẹ Phuong nghe vậy thì nói :

-Chúc các con may mắn .

Tụi nó sau khi rời đi ,tâm trạng của mỗi người một khác nhưng đều cùng chung một người .

Bước xuống hội trường ,tự nhiên có tiếng nói :

-Chà xem ra các cậu thích trốn nhĩ .

Nhận ra giọng nói này của ai ,nhưng vì bọn nó còn chưa thoát ra khỏi suy nghĩ vốn có nên phải nói là 1 câu hiện giờ đang xuất hiện là ko thèm nói gì cả .

Thấy thái độ nhõn nhơ xem thường của 3 người đứng trước mặt thì tức điên người .

-Xem ra các cậu bị điếc rồi hả .

Câu nói đó khiến cho bọn nó đang định bỏ qua nhưng ko ngờ Lâm lại nói câu đó khiến cho trong lòng đang khó chịu mà nghe vậy càng bức mình hơn và cuối cùng Phuong nhìn 2 con bạn và sau đó nói vào mặt

Lâm té tát :

-Nói gì đó hả ,tụi này ko nói chuyện thì cho rằng người ta bị câm hả ,bộ ko có chuyện gì để làm nên muốn kiếm tụi này để gây sự hả ,vậy thì làm ơn làm phước kiếm chuyện gì làm đi . _càng nói càng hăng .

Nghe câu nói đó Lâm ngo ngác ko biết trời đất quay cuồng luôn ,và trong sự ngạc nhiên Lâm tiến lại chỗ Phuong cho một trận pháo tay nói :

-Quả tớ ko biết cậu nói chuyện cũng đáng nể đó chứ .

Phuong nghe vậy nói :

-Tại họ cứ muốn đụng chúng ta thôi .

Nghe câu nói đó Quân lúc này ko thể ko vào cuộc và bằng vẻ mặt lạnh lùng nhất nói :

-Các cậu đã bỏ việc của kí túc xá 1 để đi chơi mà còn nói vậy hả ?

Lúc này Lan nghe vậy thì thấy thái độ biến sắc trên mặt của Phuong biết là Phuong đang nhớ những gì diễn ra ,và ko còn cách nào khác Lan đành phải nên tiếng dù đây vốn ko phải là tính cách của mình .

-Quân cậu có cần phải nói vậy ko tụi này chỉ là đến muộn thôi mà ,vội lại ko có tụi tụi thì cũng có ảnh hưởng đến hòa bình thế giới sao _càng về cuối lời nói càng sắc bén và lạnh như băng cùng cái nhún vai coi như chuyện bình thường .

Thấy thái độ đó Quân cũng ngạc nhiên vì từ khi quên biết thế này Nhật nói chỉ có 1 vài từ ,mà nay nói nhiên nhưng kèm theo đó là sắc mặt khó chịu như vậy .

Trong khi đó Lam và Phuong nghe vậy biết vì sao Lan lại làm vậy nhưng ko biết làm sao ,chỉ chờ xem Lan làm gì thôi .

Lan thấy bọn hấn ai cũng im lặng ko nói gì thế là nên tiếng :

-Dù sao hôm nay cũng là ngày đầu diễn ra lễ hội chưa đến phần tụi này thì đâu đúng ko ?

Và ko chờ bọn hấn trả lời ,Lan nói tiếp luôn :

-Thế nào giờ tụi này có thể đi đc rồi chứ >

Nói xong ko thèm sự đồng ý của bọn hấn (dù sao bọn hấn cũng là kí túc xá trường mà) thì ung dung bỏ đi .

Trong thấy thái độ ngạo mạn đó Lâm lúc này mới tỉnh lại nói:

-Các cậu xem bọn người đó kia ko thèm để ý chúng ta thật là khinh thường người quá đáng mà .

Huy nghe vậy thì nói :

-Thôi đi chúng ta làm gì phải đối phó với 3 người đó như vậy ,chúng ta làm bạn ko đc sao ?

Hỏi xong chưa kịp chờ Lâm nói thì Quân đã lên tiếng :

-Hừ ai có thể tao có thể bỏ qua nhưng những người đó thì đừng mong .Bọn đó là kẻ thù của tao . _càng nói càng tức điên .

Huy nghe vậy đang định lên tiếng thì Lâm nói xen vào :

-Đúng vậy tao cũng quyết ko tha cho cái bọn đó đc .Hừ chỉ cần thấy họ là tao tức điên người rồi .

Huy lúc này thấy vậy thì chỉ còn cách im lặng ko nói gì cả vì biết lúc này mà xen vào chả khác nào đụng vào 2 quả lựu đạn .

Và bọn hấn cũng bỏ đi .

Trong khi đó bọn nó sau khi gặp bọn hấn ,tâm trạng người nào người lấy ko một chút vui vẻ định vào lớp ngồi chơi dù sao hôm nay là ngày đầu lễ hội trường ,nên mới khai mạc mà buổi chiều nữa chứ .Nhưng sau đó vì bọn hấn mà tụi nó quyết định trở về phòng .

Trên đường trở về phòng tụi nó thấy 1 nhóm người đang làm gì đó ,thấy lạ với bản tính tò mò Lam ,nên nói :

-Các cậu xem ở chỗ kia nè sao nhiều người quá vậy .

Phuong nghe vậy thoát khỏi suy nghĩ trong đầu cũng nhìn theo tầm mắt mà Lam đang theo dõi ,thấy vậy gật đầu nói :

-Đừng hã ,sao chỗ đó đông vậy ta .

Và câu hỏi như vậy thì đến chúa tái thế cũng ko trả lời đc ,nhưng Lan thì lại nói :

-Kệ đi ,chúng ta về phòng thôi ,tớ chán quá rồi .

Lan là người ko thích lễ hội mà vì thế thái độ thờ ơ là đương nhiên ,biết vậy nhưng Lam và Phuong ko thể bỏ qua đc nên nói :

-Nhật cậu ko hứng thú sao .

Lan nghe vậy biết 2 con bạn đang thắc mắc chuyện gì đang xảy ra ,nhưng ko khí ồm ồm xung quanh như kích thích đầu óc làm cho bản thân mình cảm giác khó chịu đây cũng là 1 trong những nguyên nhân dẫn đến sự chán ghét lễ hội .

Nhưng nghĩ là nghĩ như vậy nhưng Lan vẫn nói dù lúc này cảm giác của bản thân là bỏ đi .

-Thôi các cậu có hứng thú thì chúng ta lại xem một chút cũng đc _nói nói mang vẻ ôn nhu dù cho trong lòng ko 1 chút hứng thú .

Nghe đc lời nói đó thoát ra từ miệng Lan ,2 người vui vẻ kéo Lan đi về hướng đang tập trung nhiều người đó ,đặc biệt là đám con trai gần đến nơi bọn nó nghe thấy những lời sau :

-Quà ko hổ danh là công chúa ,đẹp quá à . _giọng 1 tên con trai nói với giọng nịnh bợ .

-Ừm ,ừm cậu nói đúng . _một tên khác cũng ko vừa xen vào .

Cứ thế đám đông cứ hết người này đến người khác khen .

Nghe thấy những điều đó làm cho cả bọn đình đốn vì biết người đó là 2 vì công chúa đáng ghét ,mà tụi nó thì lúc này tâm trạng ko tốt nên sợ rằng sẽ ko kiềm chế đc cơn nóng giận thì toi đời ,chính vì thế tụi nó định xoay người bước đi cho an toàn tránh trường hợp lộ diện bản thân.

Nhưng trời tính ko bằng người tính vừa định đi thì giọng nói của Lâm vang lên ,bọn nó nghe là biết liền dù sao giọng nói đó cũng quá quen rồi ,giọng nói mang tính khiêu khích mà ko nhận ra mới lạ .

-Chà xem ra chúng ta có duyên gặp nhau đó chứ .

Nghe thấy vậy bọn nó chán nản quay nhìn nhau sau đó quyết định quay lại nói :

-Chúng ta có duyên thì làm sao ,bộ rảnh quá ko có việc gì làm nên muốn khiêu khích chúng tôi sao _Phuong nói bằng giọng điệu cực kì khó chịu .

Trong khi đó Quân thì lại chú ý đến Nhật và trong đầu vthif nghĩ :ko biết tại sao ánh mắt mình ko thể rời khỏi cậu bạn này nghĩ ,mà cũng lạ lúc này rõ ràng là thấy còn gây chuyện với mình mà giờ lại trở về về mặt bình thường giống như là ko quan tâm gì đến chuyện xung quanh ,ánh mắt mang 1 vẻ vô tâm ko biết là đang nghĩ gì .

Sau đó Quân nhìn 2 người bên cạnh Nhật và nghĩ tiếp :còn 2 người này cũng có vẻ gì đó khó hiểu thật ,rốt cuộc họ là người như thế nào .Mấy hôm nay chuẩn bị cho lễ hội nhiều quá cũng chưa tìm hiểu gì về họ cả chắc phải tìm hiểu quá dù ko sớm gì muộn .

Riêng Lan thì tỏ vẻ thờ ơ với xung quanh ,nhưng mà những gì mà Quân đang nhìn mình thì ko thể thoát khỏi đôi mắt tinh nhanh của mình ,Lan nghĩ em ra hẳn ta đang nghĩ ngờ đây ,nhưng mà Phuong nói là bọn hần chưa điều tra gì vào dữ liệu gì ,nhưng theo suy nghĩ của bản thân đặc biệt là lúc này qua ánh mắt của hần thì xem ra là hần chưa tìm hiểu thôi ,chắc hay là mình suy nghĩ quá ta _mang tính suy đoán .

Trong khi đó Lâm nghe Phuong nói vậy thì cũng đầu thế dễ yên và đúng như vậy Lâm nói với giọng chế giễu :

-Hà thì tại tôi tưởng cậu thích bỏ chạy khi thấy người yêu của tôi giỏi chứ .

Phuong nghe vậy thì giả bộ buồn nôn nói :

-Oe ,tụi này còn chưa xem nha .Và làm ơn đừng có nói giọng ca gọi vậy ,tụi này ko ham .

Nghe vậy tự nhiên một tiếng con gái vang lên:

-Anh yêu đến xem em à .

Nghe vậy Lâm quay lại nói giọng dịu dàng :

-Ừm ,thôi em thì đi _giọng nói dịu dàng .

Nghe vậy Phuong nhái :

-”Ừm thôi em thì đi ”,nghe mà buồn nôn .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Câu nói đó đụng chạm đến tự ái của Lâm khiến cho Lâm tức giận nhưng biết chắc rằng nếu đối phó bằng miệng sẽ thua như những lần trước ,nên Lâm chỉ nhếch môi nói:

-Hừ chỉ là cậu cảm thấy thua đó chứ gì ,tớ biết mà tớ có một bạn gái rất giỏi mà _nói với giọng ta đây .

Nhưng vào trong tai Phuong chỉ như muỗi kêu Phuong cười nói :

-Sao cậu tính khoe tài năng của bạn gái cậu chứ gì ,oe tôi đây ko hứng thú à nha _ở những câu cuối Phuong làm động tác ôm cổ cuối buồn nôn .

Lâm biết mình ko thể là đối thủ về đối phó bằng miệng với người con trai trước mặt nhưng có 1 suy nghĩ lóe ra và Lâm vui mừng nói :

-Chà có lúc tôi đây tưởng cậu là con gái đó .

Phuong nghe vậy trong lòng có chút chột dạ ,nhưng nhanh chóng thay bằng vẻ mặt bình thường hỏi :

-Sao cậu có thể nói như vậy tôi là con trai ,con trai đó nha _nhận mạnh những từ cuối .

Lâm đứng đó và ung dung nói :

-Vì tôi thấy cậu ăn nói giống con gái đó chứ _ánh mắt vắn lảo nhử chế giễu Phuong .

Càng nghe Phương càng tức giận nhưng ngoài mặt ko biểu hiện một tia tức giận chỉ nói :

-Vậy hả ,vậy cậu cũng cãi nhau với tôi cũng đâu vừa ,hay cậu cũng là con gái nhĩ .

Nghe vậy Lâm lần này tức giận điên người mặt đen hằm hằm lại ,và nói giọng nhấn mạnh :

-Cậu nói gì đó ,ngon thì nói lại 1 lần nữa coi .

Phương nghe vậy lập tức vui vẻ vì câu nói giải vây kèm theo làm cho Lâm tức điên người ,đặc biệt là khi thấy mặt Lâm đen lại vì tức kia ,và Phương nhắc lại với thái độ ung dung :

-Thì tôi nói cậu là con gái đó .Hả hả sao tức sao vậy thì đừng nói người khác là con gái nữa . _ ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm với sự khiêu khích .

Lâm nghe vậy chỉ còn tức điên người và nghĩ hừ Thắng cậu là người đầu tiên dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với tôi đó .Xem ra tôi đây cũng có thể lể cậu rồi đó .

Và Lâm nói :

-Được thôi coi như lần này tôi thua .

Phương nghe vậy tâm trạng cực vui và nghĩ trong bụng :cậu chưa phải là đối thủ của tôi đâu .

Đang định nói thì tiếng nói của Lam chợt vang lên :

-Thắng cậu lại con nê .

Theo giọng nói đó Phương đi lại và nên tiếng :

-Có gì vậy ko Thiên ? _giọng quan tâm .

Và theo đó là cảnh Lam đang đứng cùng Huy trong đám đông đó ,và

Phương nhìn theo và chờ câu trả lời của Lam .

-Cậu xem mình có phải đang mơ ko vậy Thắng .

Nghe vậy Phương chen vào đám đông đang xem gì đó ,và thấy cảnh 2 người Mỹ Thư,Ánh Tuyết kẻ thù của mình đang cắm hoa ngạc nhiên và nhìn xung quanh nghe những lời tán phục của mọi người xung quanh :

-Trời đẹp quá ,ko hổ danh là công chúa của chúng ta .

-Ủm họ đẹp quá ,hoa còn thua à .

Cứ thế đám con trai nhìn với ánh mắt hâm mộ .

Phương nghe vậy nói :

-Cậu ko nằm mơ đâu .

Huy lúc này mới nhìn Thiên nói :

-Cậu sao vậy 2 người đó năm nào thi cắm hoa ,à mà quên các cậu là học sinh mới .

Đúng lúc đó tiếng nói của người tổ chức thi bắt đầu vang lên:

-Các em cuộc thi còn 30' nữa là kết thúc đó .

Nghe Huy nói vậy Thiên ngạc nhiên :

-Ủa sao có con trai lớp mình tham gia kia .

Huy nghe vậy giải thích :

-Đây là cuộc thi đầu tiên coi như trước lễ khai mạc lễ hội ,nhưng mà lớp chúng ta năm nào cũng thua về mục này nên tụi này ko đặt mục tiêu cắm hoa làm quan trọng mà có thua cũng ko sao ,chủ yếu là các tiết mục khác thôi .

Nghe Huy nói vậy Lam tỏ vẻ thắc mắc nói :

-Vậy hàng năm ai thắng vậy hả Huy ?_nhìn Huy với ánh mắt chăm chú .

Thấy vậy Phương lúc này tự nhiên xen vào nói :

-Cậu ko thể đoán đc à ,đương nhiên là 2 cô gái kia rồi .

Huy nghe vậy thì nói :

-Đúng vậy đó Thắng .

Lam đang định nên tiếng thì tự nhiên tiếng của Lâm xen vào :

-Thật_Lam đang nói đến đây thì Lâm xen vào nói :

_Sao cậu thấy bạn gái của tôi giỏi ko ?

Nghe vậy Lam tức giận khi có người xen vào và nói :

-Bình thường thôi mà với lại cảm kiểu đó cũng rất ư bình thường à .

Nghe vậy Huy ko đợi Lâm nên tiếng hỏi :

-Ủa bộ cậu biết cắm hoa hả ?

Lam nghe vậy làm động tác lắc đầu nói :

-Ko ..

Đang định nói tiếp thì Lâm đã xen vào khi nghe thấy vậy :

-Ko biết thì đừng nói hừ tôi tưởng cậu biết mới nói chứ .

Phương thấy Lam bị nói như vậy thì tức giận nói :

-Tụi này ko biết cắm ,nhưng ko có nghĩ rằng trong nhóm tụi này là ko có à nha .

Sau đó nhìn xung quanh ko thấy người cần tìm ,Phương chen qua đám người và thấy người cần tìm

Và mục tiêu mà Phương tìm kiếm đã thấy ,rất tự nhiên Phương chạy đến chỗ Lan nói :

-Nhật cậu có thích cắm hoa ko ?

Lan đang trong mớ suy nghĩ vì cái nhìn của Quân ,nghe thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

-Có chuyện gì ko vậy Thắng /

Phương nghe vậy cười nhẹ nói :

-Thì cậu thi cắm hoa kia .

Lần này thì Lan thật sự thoát ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn loạn,nhìn chăm chú Phương và hỏi :

-Tại sao cậu nạy nói vậy hả ? _vì Lan biết Phương biết mình cắm hoa đc thôi vì đây là truyền thống của 1 cô gái Nhật Bản mà ,chứ chưa hề biết Lan là nghệ nhân về môn nghệ thuật cắm hoa truyền thống của Nhật (đây cũng là 1 trong những nguyên nhân Lan đc mệnh danh là công chúa hoa anh đào _biểu tượng của Nhật)

Phương thì ko biết Lan đang suy nghĩ chỉ cười nhẹ nhanh nói :

-Thì tại có người khinh thường chúng ta thôi _nói rất chân thật .

Lan nghe vậy ngăn người ra sau 1 lúc thì tự nhiên Lan cười nên và nói :

-Cậu thật là_nói đến đây thì tự dưng Lan dừng lại ko nói tiếp cũng như điều chỉnh khuôn mặt của mình về nên lạnh cảm vô cảm xúc như ban đầu nói :

-Cậu thật là kẻ bọn người dối hơi đó đi .

Nghe vậy Phương biết mình nói thật quá nên cười nói :

-Vậy cậu ko thích hả ?

Nghe vậy tự dưng Lam từ trong đám đông đó đi ra nghe vậy nhìn

Lan nói :

-Nhật cậu tham gia đi ,có 2 chúng tớ ủng hộ mà .

Lan nói :

-Tớ ko thích .(thật ra thì Lan chỉ từ trường hợp bất đắc dĩ lắm thì mới chổ tãi với lại Lan cũng ko thích để lộ thân phận thật sự của mình đây là sợ người khác biết thông qua cách cắm hoa mà chỉ dành riêng cho gia tộc của mình)

Nhưng Lam và Phương nào hiểu đc nỗi khổ của Lan nên vẫn kiên trì khuyên :

-Cậu tham gia đi ,tụi tớ muốn xem mà năn nỉ đó .

Lan nghe vậy thì do dự nếu là người khác thì Lan có thể ko nhận lời ngay tức khắc ,nhưng giờ là trước mặt 2 con bạn thân người mà Lan có thể nói là cũng dành 1 tình cảm quá lớn ,còn là trước mặt là 2 ánh mắt nhìn mình như năn nỉ thế này thì quả là ko biết nên từ chối hay là nhận lời .

Trong khi Lan đang do dự như thế và 2 cô bạn ko nói gì ,thì bỗng nhiên có tiếng nói của Quân :

-Cậu thì làm gì biết cắm hoa cơ chứ ?

Lan nghe vậy thì nhếch miệng nên nói :

-Ê cậu có thể làm đc ko mà nên giọng khinh thường người khác như vậy .

Nghe vậy Lam xen vào nhưng giọng nói thì có phần ko đc vui :

-Nhật ,cậu ko biết chứ lúc này Lâm cũng nói vậy đối với tụi tớ đó ,họ ỷ vào bạn gái họ biết cắm hoa nên ra giọng ta đây đó .Nhật cậu phải cho họ thấy nhóm chúng ta cũng ko vừa đi .

Nghe vậy Lan nhìn 2 con bạn như muốn nhận định lại lời nói đó và đc cái gật đầu của 2 người ,thì trong tư tưởng của Lan là ko nhận lời khiêu khích này .

Và chưa kịp nói ra ý kiến thì giọng nói của Lâm chợt vang lên :

-Sao các cậu ko có ai sao ,tôi biết mà các cậu chỉ có thể giỏi nói bằng miệng thôi .

Lan lúc này nghe vậy nhìn lại thấy 2 con bạn đang nhìn Lâm với ánh mắt tức giận rồi quay sang nhìn mình với ánh mắt năn nỉ ,nhưng Lan vẫn giữ suy nghĩ trước đó của mình nói :

-Tụi này đâu nhất thiết phải thể hiện tài năng cho các cậu biết đâu _giọng nói mang hoàn toàn vẻ lạnh lùng còn có thể nói là lạnh nhạt như ko có gì có thể ảnh hưởng đến mình.

Nghe thấy Lan nói vậy Lam và Phương nhìn nhau và ko biết Lan đang ám chỉ điều gì đối với bọn người kia ,nhưng họ có thể nhận ra là Lan sẽ ko tham gia và khi Lan đã quyết định rồi thì ko ai có thể thay thế suy nghĩ của Lan nữa .

Vừa suy nghĩ đến đây 2 người nhìn nhau và Phương đã nói bằng mắt với Lam :cái đó thì giờ chỉ trong chờ vào sự thay đổi của Lan thôi ,nhưng điều đó còn rất khó chỉ có thể trong chờ vào ông trời thôi .

Còn riêng bọn hắn thì lại khác ,nghe thấy lời nói có phần kiêu ngạo cùng vẻ mặt ko chú ý xung quanh của Nhật thì lại cho dành người trước mắt mình là 1 con người đây về bí ẩn nhưng cũng là người rất khó để đối phó ,và so với 2 người kia nhìn Thiên và Thắng thì lại nghĩ tiếp :khó đối phó hơn rất nhiều .Mà họ có thể khẳng định đc điều đó vì họ nhìn người ko bao giờ sai dù sao họ cũng từng tiếp xúc với nhiều người trong giới Thượng lưu rồi .

Nhưng Quân khi thấy 2 thằng bạn ko thể nói lại Nhật thì lúc này đành nên tiếng :

-Thì ai có nói đâu nếu cậu ko muốn thì thôi .

Đúng lúc đó thì có một nhóm người đi đến và họ nhận xét về những người đang cắm hoa ,trong đó có bà Hà (hiệu trưởng) cũng ở đó và nói với đám đông đương nhiên cũng có ba mẹ Phương rồi (dù sao trước mặt người khác thì họ vẫn là vợ chồng mà)

-Mọi người thấy sao 2 cô gái đó giỏi chứ ?

Và mọi người trong đám đông đó ai cũng hào hứng nói :

-Cháu Ánh Tuyết thật sự giỏi nha ,quả ko hổ danh là cháu gái của em đó Hà . _một người đàn ông trong nhóm nhìn và nói với bà hiệu trưởng .

Cứ thế mọi người bàn tán khen thưởng ,trong khi đó tụi nó lại thấy mẹ mình có vẻ buồn .

Lam đang nhìn biểu cảm của mẹ Phương thì chợt nhớ lời của đám đông đó thì hỏi :

-Các cậu Tuyết là cháu gái của hiệu trưởng kìa .

Và Lan chưa kịp nói thì Lâm đã nói giọng từ hào :

-Thì đúng rồi mà .

Nghe vậy Lam và Phương hết sức ngạc nhiên và họ nhìn nhau trong khi đó thì Lan lại nói :

-Các cậu này đó chỉ là chuyện bình thường thôi mà ,làm gì ngạc nhiên vậy _lời nói đó khiến cho Lam và Phương nhớ mình đang đứng ở đâu và ko thể để cho những người như bọn hãnh nhĩng nên cười nói :

-Ừm đúng đúng hả ,Nhật _Lời nói có chút ngượng ngập nhưng may mà bọn hãnh nhĩng chưa xong đã kéo nhau đến chỗ đám đông xem tiếp rồi .

Còn ở ngoài này thì tụi nó túm lại và Lam là người nên tiếng đầu tiên :

-Nhật cậu biết rồi hả .

Lan cười và giải thích :

-Ừm ,trong đợt mình đợt nhập phòng hiệu trưởng mình đã thấy và biết nhưng quên nói vì sau đó có nhiều việc xảy ra quá .

Nghe vậy Phương nói :

-Ừm ,giờ chúng ta làm gì đây ?

Nói đến đây Phương nhìn xung quanh và thấy dành mọi người đang tập trung vào những người đang cắm hoa ,chỉ riêng mẹ mình là đang nhìn nhưng ánh mắt lại mang vẻ buồn buồn và có đôi khi ánh mắt đó lại nhìn tụi nó .

Lan nghe vậy thì nói :

-Chúng ta ở lại xem ,dù sao chúng ta cũng là vệ sĩ của mẹ cậu mà đúng ko ? _nói 1 giọng dí dỏm .

Nghe vậy Phương gật đầu và nhìn sang Lam và đc câu trả lời :

-Mình cũng đồng ý với ý kiến của Nhật .

Và thế là bọn nó tiến lại chỗ đám đông và đang đứng xem thì tự nhiên có 1 thành viên trong cuộc thi lỡ tay làm vỡ lọ hoa và ngừng bông hoa trong bình thì bị gãy.

Thấy thế đám người đó nói :

-Trời xem kìa _cứ chỉ vào người đó .

Bà Hà (hiệu trưởng) thì nói :

-Dở quá xem ra ko có bông để cắm đủ bình hoa rồi ,chắc học sinh gì mà vụng về quá .

Nghe vậy lúc này mẹ Phương mới nên tiếng :>

_Sao mọi người lại nói vậy đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi mà .

Và lời nói đó đc mọi người trong đám đông xem thường ,vì mẹ Phương ngoài trừ làm thư kí cho ba Phương thì ít ra ngoài nên lời nói ko có trọng dụng lắm .

Lan nhìn và thấy học sinh đó đang xấu hổ vì mọi người cứ chỉ chõ chê bai và nhìn thấy mẹ Phương đang khó xử ,thì tự nhiên nên tiếng :

-Hoa đó có thể cắm theo phong cách khác mà .

Lời nói đó vừa nói ra khiến cho đám người đó chú ý và Lan nhìn mẹ Phương như nói :

-Mẹ yên tâm đi .

Và sau đó nhìn mọi người nói chủ yếu là đánh vào tâm lý của họ :

-Bà đây nói rất đúng (chỉ vào mẹ Phuong đương nhiên là Lan phải giả bộ như ko biết tên) ,mọi người nói vậy là rất quá đáng ,đây là trường hợp ngoài ý muốn và ko ai trong đội nhưng đầu cần các bác nói như vậy _giọng nói vẫn lễ phép .

Nghe Lan nói vậy mẹ Phuong và Phuong ,Lam đều ngạc nhiên và lo lắng .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Sau khi Lam và Phuong cất bước rời đi ,đến khu vườn tụi nó hay họp mặt ,Lam nên tiếng :

-Thắng cậu có thấy Nhật của chúng ta bí ẩn ko ?

Câu hỏi đó làm cho Phuong ngạc nhiên và hỏi :

-Sao cậu lại nói vậy ?_một câu hỏi rất ngây thơ hoàn toàn khác với vẻ mặt thường ngày .

Còn Lam nghe thấy Phuong hỏi vậy thì lắc đầu nói :

-Cậu ko thật là ,ko thấy lạ sao Nhật là ai đến bây giờ chúng ta quen gần 6 năm rồi mà ko biết gì cả . _vừa nói về mặt vừa suy nghĩ .

Phuong nghe vậy cười to ra tiếng nói :

-Cậu này thì ko phải chúng ta đều biết Nhật ở nước nào rồi sao .

Lam nghe vậy xua xua tay :

-Nhưng chúng ta chưa biết gia cảnh của Nhật như thế nào cả mà .

Nghe vậy Phuong nói :

-Thì bình thường thôi ,mình thấy mẹ Nhật rất bình thường mà ,mà theo mẹ mình nói thì trách cũng là gia đình khá giả thôi . _ trả lời coi như là điều hiển nhiên .

Lam gãi đầu nói :

-Cậu cho là vậy nhưng mình chưa nghe Nhật nói hồi nào về bản thân cả .

Phuong cười cho là Lam nói nhảm nói :

-Thôi đi chuyện đó cũng là bình thường mà thôi đừng nghi ngờ nữa ,ko phải đến học đại học Nhật đều đc học bổng vào trường sao _nói nhỏ vào tai Lam .

Nghe vậy Lam chợt nhớ cười nói :

-Ừm nhỉ .

Sau đó họ nằm xuống bãi cỏ nhìn trời trong ko khí ấm áp của buổi sáng trong xanh ,xung quanh là hương thơm của bông hoa đang rung rinh trong gió .

Một lúc sau Lam nói :

-Thắng cậu có thấy cô gái tên Misaki kia rất bí ẩn ko từ trước đến nay khi người đó xuất hiện là Nhật cũng biến mất ko biết tông tích ko ?

Phuong nghe vậy đang thiu thiu ngủ chợt tỉnh quanh sang nhìn Lam cười nhẹ :

-Chắc là chuyện bình thường thôi chắc là công việc gì đó dù sao Nhật cũng là người giỏi nhất nhóm mà ko phải sao .

Lam gật đầu nhưng vẫn còn suy nghĩ nói :

-Ừm nhưng sao Nhật ko nói chúng ta nhỉ ,mà thôi chuyện đó tính sau ,chuyện trước mắt là chiều nay 1h khai mạc lễ hội Nhật có mặt ko nè ? _lo lắng vì

tôi còn có cắm trại đêm nữa nghĩ đến đây khiến Lam có linh cảm xấu .

Phuong nghe vậy trong lòng cũng cảm thấy lo lắng nhưng ko muốn Lam lo lắng nên nói :

-Thôi đi lo lắng làm gì ,hưởng ko khi trong lành đi ,chuyện gì đến thì đến chúng ta sẽ tìm cách đối phó .

Còn trên xe Lan lúc này mới quay qua nhìn chị misaki nói :

-Chị Misaki -chan chiều nay 1h em có thể về trường ko ?

Misaki nghe cô em họ nói vậy cười nhẹ nói :

-Sakura chan, em có việc gì à ?

Lan ko nhìn bà chị họ chăm chú nhìn màn hình máy tính tay thoăn thoắt trên bàn phím trả lời :

-Vâng .

Misaki nghe vậy thì nhìn lịch làm việc nói :

-Khó đó ,họ đã sang đây để làm việc mà giờ em lại yêu cầu như vậy khó lắm .

Nghe thấy vậy Lan dừng tay 1 chút trên bàn phím nhưng vẫn ko rời mắt khỏi màn hình nói :

-Vậy thì khó đây ,mà ko có cách gì sao chị .

Misaki nghe vậy ngồi bên cạnh suy nghĩ 1 chút nói :

-Khó đây ,chị còn nghĩ tối nay em cũng ko thể về trường nữa kia ,công việc đang cần em đó,2 tuần rồi mà em còn chưa kí hết đồng hồ sơ kia nữa kia .

Lan vẫn để tay lên bàn phím bấm nhanh thoăn thoắt vừa xem dữ liệu cho cuộc họp sắp tới nói :

-Vậy thì khó đây .

xong câu nói đó ko khí trong xe trở lên trầm mặc ko một âm thanh trừ tiếng bấm máy tính .

Lan vừa xem hồ sơ vừa nghĩ cách chút nữa trốn khỏi buổi tiệc tối nay vì linh cảm của Lan ko yên tâm khi để 2 cô bạn ở lại trường .

Tự nhiên Misaki lên tiếng :

-Chết rồi em ko thay đồ sao ?

Nghe vậy Lan nhìn xuống nói :

-Thôi để thế này có sao đâu .

Misaki nghe vậy thốt lên :

-Ko dc em phải thay đồ đi ,ai lại mặc đồ nam thế này ,mà chị ko biết sao em lại chọn trường này mà giả nam nữa chứ . _giọng buồn buồn .

Lan nghe vậy bật cười nói dù trong giọng vẫn giữ vẻ trầm mặc :

-Thì tại thú vị thôi .

Và Lan ko muốn nghe bà chị mình nói nữa đến 1 cửa hàng thời trang nói :

-Chị cửa hàng ở đây nè .

Sau khi thay đồ xong bước ra ngoài Lan dc mọi người trên đường chú ý vì vẻ đẹp thuần khiết nhưng vẻ mặt lạnh tan như tảng băng nhưng vẫn khiến họ xẹt mắt mũi .

Chiều đến Lam và Phuong nhìn xung quanh nhưng lại cảm thấy cô đơn 6 năm qua tuy rằng có lúc Lan cũng biến mất như bây giờ nhưng ko biết tại sao hôm nay lại có cảm giác thiếu thiếu sao ý .

Nhìn cảnh mọi người ồ ào vui vẻ chờ đến lễ hội đến thì ko biết tại sao trong lòng lại nôn nao chờ đợi Lan .

Thấy ko khí trầm xuống Lam là người lên tiếng đề cho Phuong thoát ra khỏi cảm xúc khi Lam biết Phuong đang nhìn lên lễ đài nơi ba Phuong đang ngồi bên cạnh hiệu trưởng .

-Sao giờ này Nhật chưa đến vậy nhỉ ?

Lam hỏi nhưng ko mong Phuong trả lời ,khi thấy Phuong vẫn đang nhìn chăm chăm ba mình ,biết cảm giác của Phuong bây giờ là buồn mà có khi là đau khổ nên Lam đành phải chờ xem Phuong nói thôi .

Trong khi Lam đang nhìn mình lo lắng ,thì Phuong lại nhìn nên chỗ ba mình chìm trong suy nghĩ tại sao ba lại làm vậy ,mẹ vẫn yêu ba mà ,ko lẽ mẹ ko là nơi hạnh phúc để ba dừng chân sao ?,con thật buồn nếu hạnh phúc chỉ có khi con người ta cũng nhau tạo nên ,ba và mẹ đã trải qua bao thử thách để có nhau sao giờ này lại như vậy ,con ko biết giờ phải làm sao đây ? .Ánh mắt lạnh lùng nhìn ba mình nhưng nội tâm thì đang rần xé trong đau khổ .

Nhưng ngay lúc đó tiếng nói của Lâm chợt vang lên :

-Sao Thiên ko thấy Nhật đến nhỉ ,lo lắng sao _giọng nói ko mấy thiện cảm mà theo

Phuong nghe vào trong tai là vậy .

Đồng thời , cùng lúc này Phuong cũng thoát khỏi suy nghĩ trong tim mình nhìn Lâm giọng bức bối :

-Sao chuyện đó có liên quan gì đến trường bạn kí túc xá hả ?

Lâm nghe vậy cười ” đều ” nói :

-Sao ko liên quan tôi còn cho dành bạn các cậu sợ quá trốn đi ,ko thì bạn của cậu bị nợ nần nên bị họ ” ám sát ” rồi thì sao ?

Nghe vậy Phuong tự tin nhìn Lâm trả lời :

-Vậy hả ? cảm ơn cậu đã quan tâm cho bạn của tôi .

Cứ thế 2 người cái nhau mặt kệ xung quanh .

Riêng Lam lúc này thấy vậy nhưng cũng ko lên tiếng vì chỉ còn cách này Phuong mới thoát khỏi suy nghĩ thôi ,nên lúc Huy nên tiếng :

-Thôi

Biết Huy định can 2 người đó thì Lam nên tiếng :

-Thôi để 2 cậu đó thích làm gì thì làm đi .

Câu nói đó để lại trong Huy những dấu ?????????? ko biết Thiên đang nghĩ gì .

Tối hôm đó ,lễ hội cắm trại diễn ra (mà nói đúng hơn là lễ hội hóa trang),Lam nhìn vào chỗ thay đồ lúc này tự dưng đang tìm chỗ ngồi thì bị 1 người trong lớp nhờ đến chỗ này thì người đó nhốt Lam lại và nói :

-Cậu thay đồ đi chuẩn bị ra rồi kia chúc may mắn .

Và chưa để Lam nói gì thì người đó đã biến mất .

Nhìn vào những bộ váy trên tường Lam thấy toàn những bộ váy ,nhìn xung quanh đang định đập cửa thoát ra thì tự nhiên tiếng nói của Huy vang lên :

-Sao cậu định chuẩn đó hả ?

Lam đang ko biết nói sao ,thì bên cánh cửa chợt mở ra và Phuong nên tiếng :

-Các cậu có thôi ngay cái trò bắt cóc người và ép buộc người khác 1 cách quá đáng như thế này ko ? _giọng mang vẻ bức bối .

Huy nghe vậy nhìn ra cánh cửa ngạc nhiên hỏi :

-Sao cậu lại tìm ra đc chỗ này .

Từ sau tấm màn Lâm và Quân ngạc nhiên cũng bước ra và cùng có chung suy nghĩ :lạ thật sao Cậu ta lại tìm ra đc chỗ này vậy ta .

Lam thấy Phuong thì chạy lại và hỏi :

-Hi tớ mừng khi thấy cậu quá .

Phuong nghe vậy cười cười nhìn sang chỗ bọn hắn nói :

-Các cậu có thấy các cậu quá đáng ko đường đường là kí túc xá trường mà lại bày trò như vậy hả ? _lời nói lạnh lẽo hoàn toàn khác với gương mặt .

Lâm nghe vậy thì cười to nói :

-Tụi này chỉ mượn bạn của cậu một chút xúi thôi làm gì cậu khó chịu vậy ,hay là các cậu sợ hả ?

Nghe vậy Lâm và Phương có chút giật mình nhưng vẫn cứng miệng nói :

-Làm gì tụi tôi phải sợ ,tụi tôi đây mà ra tay sợ rằng ko ai thắng đc ý chứ _giọng nói mang đầy tính tự tin dù sao bọn nó cũng là con gái mà .

Nhưng câu nói đó lại đc bọn hấn nghe thành 2 người trước mắt thật kiêu ngạo ,và Lâm nên tiếng :

-Hà hà ko ngờ các cậu lại tự tin thái quá như vậy ,mà các cậu nào dám tham gia mà bày đặt ta đây _cười giọng cười chế nhạo .

Phương và Lâm nghe vậy ngó người ra và Lâm tự nhiên thốt nên :

-Sao tôi đây sẽ tham gia .

Câu nói đó khiến cho Phương nhìn Lâm nói giọng lo lắng :

-La....Thiên cậu nghĩ gì vậy ? _lo lắng khiến cho Phương 1 chút nữa đã nói ra tên của Lâm ,và điều đó khiến cho Phương phải nhìn và thấy bọn hấn hình như chưa nghe thấy gì ,Phương thờ phào nhẹ nhõm .

Lâm nghe vậy nhìn Phương và nói :

-Tớ ko để cho bọn người đó khinh thường chúng ta đc nữa và ko thể nói chúng ta là rùa rụt đầu đc .

Phương nghe vậy biết Lâm đã quyết định ko thể nào thay đổi đc ,nên nhìn bọn hấn bắn ra những tia giết người và thầm nghĩ ong nhiệm vụ này tôi đây sẽ ko tha đâu ,đặc biệt là người sẽ là kẻ thù của ta nhìn thẳng vào Lâm với ánh mắt ko mấy tình cảm .

Sau đó ko đợi bọn hấn nói gì thì Phương làm hành động đuổi khách ,nhưng ko thấy bọn hấn bỏ đi nên bắt đắ đi Phương phải nên tiếng :

-Sao còn ở đây ,biến đi cho người khác thay đồ nữa chứ .

Câu nói đó làm bọn hấn cười nói :

-Sao các cậu là con trai mà sợ gì tụi này ở đây .

Nghe thấy vậy Phương lúc này tức giận nhìn Lâm hét lên :

-Biết ngay cho tôi .

Câu nói đó khiến cho mọi người trong phòng đều phải rung sợ đến ngay Lâm còn phải nhìn Phương với ánh mắt sợ sệt .

Cũng may câu nói đó khiến cho bọn hấn đi ra ngoài dù ko biết tại sao mình phải đi ra khỏi phòng .Ra đến khỏi phòng chợt tỉnh lại thì

Phương nhanh tay đóng cửa lại để những dấu ??????? trong đầu bọn hấn ở trước cửa vì ko hiểu những gì đã diễn ra .

Ở trong phòng Phương nên tiếng :

-Sao cậu có rút lui ko giờ là cơ hội tốt nè .

Lâm nghe vậy đi lại chọn 1 bộ váy màu hồng vừa nói :

-Cậu đã biết khi tớ đã quyết định chuyện gì đó thì ko bào giờ thay đổi hay hối hận mà .

Rồi ko đợi Phương nói gì nên tiếng luôn :

-Thôi ko nói nữa giờ cậu giúp tớ thay đồ đi .

Phương trước thấy độ và lời nói đó chỉ còn cách nói :

-Vậy thì cậu phải cẩn thận đó .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Nói mạnh mẽ nhưng bây giờ khi chuẩn bị thi thì lo lắng ,ko phải là lần đầu đứng trước đông người ,vì dù sao bản thân là 1 ca sĩ nổi tiếng của Hàn đc mệnh danh là thiên sứ công chúa ,nhưng giờ đây ko biết tại sao mình lại có cảm giác sợ sợ .

Nhìn sang Phuong ,Lam nói :

-Sao tớ có cảm giác lo lo sao ấy ,cậu có cảm giác như vậy ko ?

Phuong nhìn sang Lam nói :

-Vậy cậu rút lui đi ,dù sao với võ công của chúng ta thì dò tư thoát ra chỗ này mà ko ai biết đc .

Nghe vậy ,Lam nhìn Phuong do dự nói :

-Nhưng những người kia sẽ ko dễ yên đâu có khi họ còn nói chúng ta là kẻ nhát gan nữa .

Biết Lam lo lắng cho mình vì sợ mình nghe vậy sẽ nổi giận Phuong xoa xoa đầu Lam rồi nói :

-Ko sao đâu kệ họ đi dù sao chúng ta cũng ko hứng thú mà .

Lam nghe vậy nhìn Phuong với ánh mắt triều mến rồi nói :

-Vậy thì đi thôi .

Đang lặng lẽ đi ,tự nhiên Lam nhìn xuống chỗ khách giả nhìn lại thấy những người mà bà hiệu trưởng từng gặp ko biết làm sao Lam kéo tay áo Phuong ,thấy vậy Phuong quay lại nhìn chăm chăm Lam hỏi nhỏ :

-Có chuyện gì ko ,giờ này đi nhanh nên có gì rồi khỏi đây rồi nói .

Lam nghe vậy kéo tay áo của Phuong lại và nhìn xuống dưới thấy thái độ khác lạ của Lam ,Phuong dừng chân lại nhìn xuống dưới và thấy vậy lo lắng khác với dáng vẻ lúc này Phuong nhìn Lam hỏi :

-Giờ làm sao bây giờ ?

Lam nghe trong giọng nói của Phuong giờ ko còn vẻ điềm tĩnh thường ngày mà thay vào đó là vẻ mặt lo lắng nên nói:

-Tớ nghĩ giờ chỉ còn cách thi để xem động tĩnh của họ thôi ,mà giờ ko biết Lan đang làm gì nghĩ .

”Ồ chỗ Lan đang kí 1 đồng hồ sơ tự nhiên hắc xì và Lan nghĩ :ko biết ai nhắc mình đây thôi ,và nghĩ :ko biết 2 đứa bạn mình có sao ko nghĩ”.

Trong khi đó Phuong nghe vậy thì cảm động nói :

-Cảm ơn cậu tớ biết cậu ko thích nhưng vì tớ mà cậu hi sinh như vậy _giọng nói mang vẻ yếu đuối .

Lam nghe vậy nói :

-Thôi giờ chúng ta trở lại thôi .

Nghe vậy Phuong gật đầu ,tự nhiên Lam nên tiếng :

-Cậu xuống chỗ dưới đó đi ,xem tình hình như thế nào .

Nghe thấy vậy Phuong nhìn Lam lo lắng nói :

-Nhưng tớ ko thể để 1 mình cậu ở đấy đc ,tớ sợ đám con trai đến cậu làm sao đầu phó đc .

Lam nghe vậy giọng nói đầy tự tin dù trong lòng cũng lo lắng :

-Thôi đi tớ sẽ tự xử đc ,bây giờ là lo cho mẹ cậu kìa _Chỉ tay xuống chỗ sân khấu .

Phuong nghe vậy nói vì ko biết mình sẽ làm sao giữa bạn và mẹ ,thấy Phuong do dự Lam đẩy đẩy Phuong cũng câu nói :

-Đi nhanh đi ko là tớ có biện pháp mạnh đó .

Phuong nghe vậy nhìn lại và cất bước bước đi .

Ở trên khán đài Lam nhìn xuống thấy Phuong đã bước đến chỗ mẹ mình ngồi ,Lam quay lại tự nói :

-Sẽ ko sao hết mình có thể làm đc mà .

Tự nhiên có 1 đám người Lam nhận ra họ cũng giả gái đang tiến lại chỗ mình và 1 người trong đám người đó nên tiếng :

-Cậu biến đi ,cậu là ai mà dám đến đây tranh danh hiệu hoa khôi hả ?

Nghe vậy Lam ko hiểu gì nhìn họ nói :

-Các cậu nói gì tôi ko hiểu _chớp mắt 1 cách dễ thương .

Thấy cái chớp mắt đó đám con trai đó nhìn nhau và nói chuyện :

-Cậu có phải con trai ko sao mà dễ thương vậy ,hay là đi chơi với tụi anh đi .

Nghe thấy vậy Lam rung sợ vị tưởng họ phát hiện ra thân phận của mình ,nhưng Lam vẫn cứng miệng nói :

-Mấy người nói gì đó tôi là con trai đó ,cút đi .

Nghe thấy vậy đám người đó tức điên người và ko biết họ nghĩ gì tự nhiên lao vào ,thấy vậy Lam sợ quá đang lúng túng chưa biết làm gì thì có 1 tiếng nói cất nên và Lam nhận ra đó là giọng nói của Huy .

-Các cậu đang làm gì đó hả ? _giọng nói mang tính uy lực .

Nghe thấy tiếng nói đó ko biết tại sao Lam lại thấy tinh thần đc trấn an và Lam nên tiếng :

-Huy cậu giúp tớ với đám người này định giờ trò với tớ .

Nghe thấy vậy Huy nhìn đám người đó với ánh mắt mang đầy sát khí thấy vậy đám người đó nói nhỏ nhưng Lam vẫn nghe thấy :

-Chết rồi Huy đó đụng vào hắn sẽ ko yên đâu .

Và xong cả đám người đó nên tiếng :

-Đâu có đâu tụi anh chỉ chọc người mới thôi mà .

Nói xong đám người đó rồi đi .

Sau khi đám người cũng dưng thì bỏ đi ,Lam quay sang Huy nói :

-Cảm ơn cậu nha .

Huy nghe vậy nói :

-Ko có gì đâu chuẩn bị thi kìa . _nhìn Lam với ánh mắt khó hiểu rồi bỏ đi .

_Thí Sinh Trần Thiên . _người hướng dẫn kêu tên .

Nghe thấy tên mình ko biết tại sao Lam lại bình tĩnh 1 cách lạ thường và ung dung bước ra ngoài .

Ở trước sân khấu ,Lam bước ra và đc bao ánh mắt của đám nam sinh nhìn với ánh mắt say đắm vì nhìn Lam lúc này với bộ váy màu hồng tuy là bao phủ từ đầu đến chân nhưng khuôn mặt với mái tóc giả màu đen được tết sang một bên trông thật đẹp và sang trọng tác phẩm của Phuong .Khuôn mặt thì chỉ trang điểm 1 cách đơn giản nhưng đẹp theo 1 cách thơ ngây .

Ở dưới sân khấu đám nam sinh nhìn say đắm nói :

-Trời ơi có phải đây là nam sinh ko ,còn đẹp hơn cả công chúa trường chúng ta nữa .

-Ừm uống thật nếu đây là con gái tớ khẳng định người này là công chúa trường chúng ta là cái chắc ,các cậu có suy nghĩ như vậy ko .

-Ừm tớ cũng nghĩ vậy .

-!@%\$%^&^&^%\$#\$

-!@#!@#\$\$\$%\$%\$%\$

Một đám con trai nhìn và tán chuyện .

Còn ở chỗ Phương nghe vậy thì nói :hì điều đấy là đương nhiên công chúa trường này làm sao bằng đc bạn của tôi chứ .

Trong khi đó ở một góc Huy nhìn ra sân khấu ánh mắt nhìn chăm chăm Lam và nghĩ :trời ơi đẹp quá đi mất . _Ánh mắt mang hình trái tim .

Ở bên cạnh Quân và Lâm nhìn thấy vậy lắc đầu và Lâm là người nên tiếng đầu tiên :

-Quân ,cậu xem Huy kia thấy mà sợ .

Quân nhìn vậy cũng nói nhưng ko phải nói với Lâm .

-Huy cậu thôi ngay ánh mắt đó cho tớ ,Thiên là nam đó . _nhấn mạnh ở những từ cuối .

Huy lúc này ko nghe thấy gì chỉ nhìn Lam với ánh mắt đắm đuối (hình như trong lòng Huy nghĩ :cậu ta ko thể nào là con trai đc) và ko biết đây có thể là linh cảm của con trai ko nhỉ .

Và thấy vậy Quân và Lâm nhìn nhau cùng lắc đầu thốt nên :

-Bỏ tay .

Ở trên sân khấu đi qua đi lại thấy ánh mắt của đám con trai Lam ko nhìn với ánh mắt thờ ơ dù sao cũng quen rồi mà (Tại vì ở nước ngoài Lam còn đc con trai tỏ tình như ăn com ,nên Lam coi như là chuyện thường ngày)

Sau khi rời khỏi sân khấu ,bước ra sau màn Lam nhanh chóng thay đồ bỗng nhiên đám người lúc nãy lại xuất hiện lần này cũng là người lúc nãy nên tiếng ,nhưng giọng nói lại vô cùng cợt nhả :

-Sao cậu em đi chơi với bọn anh chứ .

Nghe thấy vậy Lam thoái mái tóc giả ra nhìn đám người đó nên tiếng và hoàn toàn khác với ban đầu :

-Sao bộ các cậu muốn sao ,bộ muốn tôi cho các cậu về châu diêm vương hả ?

Nghe thấy vậy đám con trai đó tiến tới sờ vào người Lam nói :

-Tiếc thật cậu đẹp thế mà là con trai uống thật nha .

Thấy hạnh động đó Lam tức mình lấy tay hất ra và cầm tay quật ngã tên đó xuống đất .

Thấy vậy đám người đi cùng nên tiếng với đồng đội :

-Xử lý hần đi .

Thế là cả nhóm hơn 10 người định tiến vào Lam thấy thế lùi lại một bước phòng thủ ,thì ko biết sao tiếng nói của Huy lại một lần nữa vang nên :

-Các người làm gì đó ,đừng ý người của khu kí túc xá 2 mà mấy anh muons đánh người thì đánh nha .

Nghe vậy đám người đó giật mình và nói :

-Ai bảo cậu ta dám đánh Toàn đội trưởng của chúng tôi .

Lam nghe vậy thì nói :

-Ai bảo các người dám đụng vào tôi ,hừ may cho các người đó nếu ko có người thì tôi cho về châu diêm vương đó . _giọng nói khó chịu .

Huy nghe vậy thì ngỡ ngàng ko hiểu tại sao 1 con người mà có thể thay đổi 1 cách nhanh chóng như vậy nữa ,nhưng Huy vẫn quan tâm hỏi :

-Thiên cậu ko sao chứ .

Lam nghe vậy khẽ gật đầu và nhìn đám người kia hét :

-Cút . _tiếng hét đó có uy lực khiến cho cả đám người kia run sợ và ko biết tại sao họ đồng loạt bỏ đi .

Nhìn thấy vậy Huy nhìn chăm chăm người trước mắt và há hốc miệng vì tính cách thất thường của cậu bạn cùng phòng .

Thấy vậy Lam chỉ nói :

-Thôi tớ đi đây .

Và mặc kệ Huy đứng ở đó Lam bước ra sau đi xuống khán đài ngồi bên cạnh Phương

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Vào ghế ngồi Lam quay sang hỏi Phương:

-Sao, cậu thấy tớ đc biểu diễn đc ko ?

Phương ngồi bên cạnh nghe vậy quay sang cười nhìn Lam ,giọng nói trên ghẹo :

-Tuyệt làm cho đám con trai đều phải nhìn cậu với ánh mắt say đắm luôn .

Nghe thấy vậy Lam biết Phương đang chọc ghẹo mình ,nhưng bên cạnh đó Lam cuối xuống nói nhỏ :

-Họ có hành động gì chưa vậy ?

Phương nghe vậy lắc đầu nói :

-Chưa có động tình gì .

Đúng lúc đó 2 người thấy mẹ mình rời vị trí đi ra khỏi chỗ ngồi ,nhìn thấy vậy 2 người lén lén nhìn vào đám người mà ba hiệu trưởng đã ko thấy đâu ,Lam chỉ chỉ tay và nói nhỏ :

-Ko có bà Hà đi theo ,liệu bọn người đó đã hành động chưa .

Nghe vậy Phương ko biết trả lời sao chỉ còn cách nói :

-Đi theo thử xem .

Và ko nói gì 2 người lạnh lẽ rời khỏi chỗ ngồi đi theo đám người đó .

Sau đó 2 người đi theo sau mẹ mình ,thấy mẹ mình bước vào căn nhà kho của trường ,nói chung là 2 người chưa bao giờ bước vào đây .

Dừng ở 1 đoạn xa nhằm ko để ai thấy Lam lúc này mới lên tiếng :

-Chúng ta có nên đến đó ko ?

Phương nhìn vào chỗ căn nhà kho nói :

-Xem ra bọn chúng ko có ở đó ,đây là thời cơ để chúng ta bước vào đó ,dù sao ko để bọn đó biết là đc .

Lam lúc này sử dụng tài trí của mình và nghiêm túc nói ,hoàn toàn khác với dáng vẻ trẻ con bên ngoài mà giờ đây là người đưa ra mưu kế cho nhóm thám tử :

-Tớ sợ là chúng ta sẽ bị mắc bẫy mất .

Nghe vậy Phương do dự nói :

-Nhưng giờ chúng ta phải làm gì ,ước rằng giờ có Lan ở đây nghĩ ,dù ko có võ nhiều nhưng Lan có thể đưa ra đc quyết định một cách chính xác rồi .

Lam nghe vậy cũng gật đầu coi như đồng ý nói :

-Ừm ,nhưng giờ chúng ta ko có Lan ở đây ,thôi chúng ta quyết định vào đó đi .

Sau khi 1 hồi xem xét những bất lợi và lợi thế Lam nói :

-Vào tuy rằng chúng ta có thể bị bẫy ,nhưng ko vào hang cọp thì chúng ta sẽ ko đối phó đc với đám người đó thì sao ?

Nói xong Lam nhìn Phương hỏi :

-cậu thấy sao ,Phương?

Phương nghe vậy trong đầu cảm thấy rất khó quyết định ,nhưng trái tim lại nhắc nhở lo lắng cho mẹ mình nên Phương cũng gật đầu chấp nhận phương án mà Lam đưa ra .

Thế là 2 người nhẹ nhàng tiến lại chỗ nhà kho với tốc độ rất nhanh như một con mèo ,ko một tiếng động gây ra .Dừng lại trước cửa nhà kho tụi nó nhẹ nhàng mở cánh cửa và ko thấy đám người kia ,nhẹ thở phào tụi nó tiến vào và thấy mẹ mình đang đứng ở đó thì nói

-Mẹ ,mẹ có sao ko ạ ?

Thấy tụi nó mẹ Phương ngạc nhiên nói :

-Sao các con lại ở đây .

Nghe vậy đang định trả lời mẹ ,thì Phương bị Lam tranh nói :

-Có gì chút nữa tụi con sẽ giải thích sau .

Nói xong ko để Phương kịp phản ứng Lam kéo Phương núp vào 1 chỗ trong kho và nhẹ giọng đến mức như gió thổi qua tai :

-Cậu thật là chúng ta đang ở đâu mà định nói nhiều hử ?

Phương nghe vậy cũng nhỏ giọng nói :

-Tớ quên .

Nghe vậy Lam lắc đầu đương nhiên là Phương ko thể thấy hành động đó của cô bạn rồi và nói :

-Suýt .

Đợi một lúc mà 2 người ko thấy động tĩnh gì đang định bước ra vì cho là bị họ lừa .

Nhưng 1 tiếng động vang nên :

-Cạch . _tiếng khóa cửa vang nên .

Và tụi nó thấy vậy thì thốt nên :

-Thôi chết chúng ta bị nhốt rồi .

Và ko chần chừ tụi nó chạy ra khỏi chỗ lấp chạy lại chỗ cánh cửa tụi nó nhìn vào ổ khóa và thốt nên :

-Chúng khóa cửa rồi ,chúng ta thật sơ suất mà .

Nghe thấy 2 cô con gái nói ,mẹ Phương nên tiếng hỏi :

-Các con sao vậy ?

Phương biết là mẹ vẫn chưa nhận ra điểm khác thường vì dù sao lúc bước vào mẹ nó đã đóng cửa mà ,nhưng với trình độ của 1 thám tử thì tụi nó có thể nhận ra và Phương nhìn sang Lam cầu cứu .

Lam thấy ánh mắt đó thì nhìn mẹ Phương mà cũng là mẹ nuôi mình nói :

-Nhà kho đã bị khóa rồi mẹ ơi .

Nghe thấy vậy mẹ Phương ngạc nhiên nói :

-Vậy thì làm sao bây giờ .

Phương lúc này cố gắng bình tĩnh nói :

-Vậy mẹ có chìa khóa của nhà kho ko ?

Mẹ Phương nghe vậy lắc đầu và nói :

-Mẹ ko có ,với lại mẹ cũng ko biết trong trường lại có nhà kho này nữa mà .

Thất vọng khi nghe thấy vậy ,nhưng 1 ý nghĩ lóe lên và Phương nói :

-Mẹ gọi điện thoại kêu người khác đến mở đi .

Nghe vậy Lam lắc đầu nói :

-Tớ thì nên bỏ điện thoại ở phòng rồi .

Rồi nhìn mẹ Phương chong đợi .

Thấy ánh mắt đó mẹ Phương rút điện thoại ra nhưng màn hình đen và mẹ Phương nên tiếng :

-Hình như điện thoại của mẹ hình như bị hết pin rồi .

Nghe vậy Lam nhìn Phương dù biết ko mong chờ gì vì khi hỏi câu đó là Lam biết Phương ko mang điện thoại rồi .

Phương thấy vậy thì nhẹ giọng nói :

-Tớ ko mang theo .

Thất vọng càng thất vọng tụi nó nói :

-Giờ chỉ còn mong buổi sang có người đi qua chúng ta kêu cứu thôi .

Ngồi yên lặng trong bóng tối Lam sợ hãi nên tiếng ;

-Phương tớ sợ quá ,mà giờ mấy giờ rồi nhi ?

Biết Lam sợ bóng tối ,dù Lam có cố giọng nhưng 1 sự thật là từ nhỏ Lam đã sợ bóng tối nên Phương nhìn qua 1 khe hở nhìn thấy ánh trăng ,Phương nên tiếng :

-Thôi nào cậu mạnh dạng nên đi ,tớ chắc giờ là khoảng 11h rồi .

Lam nghe vậy nói giọng run rẩy :

-Tớ biết nhưng tớ ko thể cố gắng hơn nữa .

Phương nghe thấy vậy đang ngồi bên cạnh mẹ mình an ủi ,thì đứng dậy ngồi ở giữa và vỗ đầu Lam nói :

-Ko sao ,ko sao cậu hãy quên đi quá khứ đáng ghét đó đi .

Nghe vậy Lam ôm chầm Phương tiếng nức nở như mèo kêu :

-Tớ thật sự sợ mà .

Giọng điệu đó cho thấy Lam dần mất đi ý thức ,nghĩ đến đây Phương bắt đầu lo lắng nói :

-Cậu đừng có ngất đi đó .

Lời nói chưa kịp Lam đã ngực trên vai Phương ,thấy vậy mẹ Phương nên tiếng :

-Có chuyện gì với Lam vậy con gái ?

Phương để Lam ngực trên vai quay sang nói với mẹ mình :

-Ko có gì đâu mẹ chỉ là căn bệnh cũ của Lam tái phát thôi ý mà .

Nói là nói vậy ,nhưng Phương biết nếu giờ mà cứ để như thế này thì

Lam sẽ hoảng sợ nếu tỉnh dậy mà thấy bóng tối bao trùm như thế này 1 lần nữa thì ko biết chuyện gì sẽ xảy ra cho Lam cả .

Chỉ còn 1 cách nghĩ đến đây Phương nhìn ra cánh cửa sắt rửa thảm :

”-chết tiệt nhà kho mà sử dụng cửa sắt là sao ,tức chết đi được .”

Và Phương quay sang nhìn mẹ mình nói :

-Mẹ cho Lam ngực trên vai mẹ một chút nha .

Nói xong đỡ Lam qua bên vai mẹ mình ,sau đó trước sự ngạc nhiên của mẹ mình Phương tiến lại cách cửa bắt đầu xem xét ,nhưng 1 sự thật khó mà chấp nhận khi cánh cửa ko có 1 khe hở ,dù biết trước nhưng Phương cũng thất vọng và khẽ thở dài nói :

-Hazzz.....chán quá ,kiểu này thì ko thể ra ngoài được rồi .

Sau đó Phương nhìn xung quanh và bắt đầu tìm kiếm 1 thứ gì đó có thể che cho Lam nủ vì khuya bắt đầu lạnh rồi .Và Phương kiếm đc 1 mảnh vải và đi đến phủ nên người Lam rồi nói với mẹ mình :

-Mẹ đắp đi tôi sẽ lạnh đó ,giờ chỉ còn trong chờ vào sáng mai thôi .

Đúng lúc đó cánh cửa được mở ra :

-két ...két ...

Ánh sáng tự bên ngoài chiếu vào và 1 giọng nói vang lên :

-Ra ngoài thôi nào .

Tuy ngạc nhiên nhưng giờ phút này quan trọng nhất là Lam đang mất dần ý thức .Ra đến bên ngoài Phương là người nên tiêngs đầu tiên khi thấy 1 người mặc áo đen ,khôn mặt đc bịt bằng khăn kín mít đang đàng nhau với đám người nhốt mình ở trong nhà kho .

Phương ngạc nhiên hỏi :

-Người là ai mà giúp chúng tôi hả ?

Người áo đen đó nên tiếng :

-Tôi là ai ko quan trọng giờ hãy trốn đi ,có người sắp đến đó .

Phương nghe giọng nói của người áo đen thì ngạc nhiên khi phát hiện ra giọng này rất quen giống ai đó ,nhưng Phương ko thể suy nghĩ tiếp khi nghe xong câu đó :

-Cái gì có người đến sao ,nhưng tôi cũng muốn giúp mà .

Người áo đen nói :

-Ko đc đâu,trốn đi .

Nghe vậy Phương nhìn ra cuộc chiến và thấy những người kia đang bị người áo đen đánh đến ngất nằm trên mặt đất ,thì biết rằng người này rất giỏi võ.

Và Phương nghe thấy tiếng bước chân ngày càng đến gần và ko nói gì Phương cõng Lam và quay sang nói với mẹ :

-Tìm chỗ trốn thôi mẹ .

Còn người áo đen tuy đánh nhau nhưng vẫn dõi theo bước chân của

Phương ,sau khi thấy họ đã tìm đc chỗ trốn bắt đầu nói :

-Hừ các người mà ko thay đổi thì hôm nay các người sẽ ko thoát khỏi tay tôi đâu .

Nói xong cũng là lúc những người đó nằm ngậy đơ xuống đất ,và người áo đen biết mất ko một chút dấu vết .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Sau khi rời khỏi hiện trường của vụ đánh nhau ,nhưng Lan vẫn lo lắng nên quyết định ở lại nhưng ko muốn ai biết .

Ngồi trên nóc nhà Lan ,nhìn xuống và thấy 1 đám người đi đến trong đó có những người mà mình ko mong muốn dù biết rằng việc đó là ko bao giờ có .

Lan nghe thấy nội dung của cuộc trò chuyện .

Bà Hà nhìn đám người của mình nằm trên mặt đất hiểu rằng kế hoạch đốt nhà kho đã ko thành .Tức giận nhưng ko thể biểu hiện ra bên ngoài nên nhìn mọi người nói giọng lo lắng giả tạo :

-Ai đã làm như thế này .Chúa ơi .

Quân nhìn đám người nằm trên mặt đất quay sang nhìn mọi người nói :

-Những người này đã bị đánh nhưng chỉ bị ngất đi ko ảnh hưởng đến sinh mạng ,nói chung là sáng mai họ sẽ tỉnh thôi .

Nghe vậy Ông Tùng (ba Phương) nói :

-Vậy mang họ xuống phòng y tế đi .

Nói xong ai đó cũng khiến những người nằm ở dưới đất đi .

Lan nghe thấy tiếng chân của mọi người rời xa ,Lan nhìn xuống và thấy bà Hà (hiệu trưởng) đang còn đứng đấy và tìm kiếm gì đó .

Lo lắng cho mẹ nuôi và bạn mình khi bà Hà gần đến đc chỗ ẩn lấp của họ .

Lan lúc này tự nhiên trong đầu một ý nghĩ liều lĩnh ,và ko một chút do dự Lan chạy trên nóc nhà nhảy xuống chỗ những người bạn và mẹ đang ẩn nấp ,nói khi thấy họ cũng đang lo sợ :

-Mọi người hãy đi đi ,tôi sẽ dụ bà ta đi khỏi đây .

Lúc này tuy lo sợ trong lòng nhưng nghe vậy Phương vẫn hỏi giọng nghi ngờ :

-Cô là ai ,tại sao lại giúp chúng tôi .

Nghe vậy trong bóng tối ánh mắt của Lan chiếu 1 tia khó hiểu nhưng rất tiếc Phương ko thấy đc và Lan nói :

-Chỉ là tôi muốn giúp thôi ,còn ko mau đi đi .

Biết hỏi cũng ko có câu trả lời Phương nhìn người bí ẩn nói :

-Cảm ơn cô .

Lan nghe vậy chỉ nói :

-Khỏi cảm ơn ,cậu hãy mang người đang bị ngất kia về phòng đi .

Nói xong ko đợi Phương nói gì nữa ,Lan chạy qua chỗ bà Hà ,và đứng như dự đoán bà ta đuổi theo mình và Lan ko quên nhìn lại chỗ nấp của bạn và mẹ nuôi mình đã chuẩn bị rời đi ,yên tâm Lan tiếp tục như bà Hà chạy theo mình .

Sau khi hơn 20' khiến cho bà Hà chạy theo mình hụt hơi thì Lan nhảy phóc qua hàng rào và Lan còn nghe rõ tiếng chửi rủa của bà Hà :

-Đứng lại cho tôi coi .

Chạy về phía chiếc xe ô tô Harley-Davidson màu đen đang đậu trước mình và trong sự tức giận của bà Hà thì chiếc xe đó phóng đi 1 cách nhanh chóng .

Bà Hà nhìn theo cái bóng xe và bà ta nhận ra đó là chiếc xe Harley-Davidson ,một chiếc xe nổi tiếng của Mỹ và nó đc giới thượng lưu ưa dùng và ko khó để bà Hà nhận ra người ngồi trên chiếc xe đó là 1 người trong giới thượng lưu .

[IMG]<http://vnthuquan.net/diendan/upfiles/>

9566/7EBE294D6094432994177346AC4BCD17.gif[IMG]Trên xe Lan gỡ mặt nạ hóa trang ra nhìn sang người lái xe và nói :

-Cảm ơn chị nha Misaki_chan .

Ngồi lái xe nghe cô em họ nói vậy Misaki nên tiếng :

-Xem ra em đoán đúng nhì ,nhưng rất tiếc tối nay Sakura ,em phải làm việc gấp đôi khi phải xem hết đồng hồ sơ mà công ty chúng ta cần đó .

Ngã người ra ghế dựa Lan nhìn ra cửa xe nói :

- Yên tâm đi em sẽ cố gắng hoàn thành mà chị Misaki _chan .

Nhìn cô em gái một cách khó hiểu Misaki nên tiếng giọng thắc mắc :

-Làm sao em có thể đoán đc điều đó vậy Sakura _chan .

Nghe vậy Lan vẫn nhìn ra ngoài cửa xe ,ban đêm thật mát Lan nói :

-Em suy luận ý mà .

Và trong khi hít thở bầu ko khí ban đêm ,Lan chìm vào suy nghĩ

:”Thật đúng như mình suy đoán ,xém chút nữa mình đến trễ thì xem như xong rồi ”.

Quay lại quá khứ .

Ngồi nghe họ bàn công việc Lan trong lòng cảm giác bức rứt giống như có chuyện gì sẽ xảy ra ,mà thường là linh cảm của mình luôn luôn ko bao giờ sai ,Lan nhìn lên chiếc đồng hồ ở trong nhà Hàng Ánh

Dương theo phong cách Nhật Bản ,tuy thế nhưng Lan biết đối với hợp tác trong kinh doanh mà người đứng đầu tập đoàn Takahashi một trong những tập đoàn hàng đầu của Nhật từ kinh doanh nhà hàng ,khách sạn ,... nhưng nổi tiếng nhất vẫn là nước hoa .

Sau khi chào tạm biệt theo phong cách Nhật Bản ,Lan kéo tay Misaki ,chị họ mình chạy như bay ra khỏi nhà hàng và ngồi lên xe nói :

-Chị Misaki _chan chở em đến trường Angle đi ,mau nên .

Misaki nghe cô em họ nói vậy thì quay sang hỏi giọng ngạc nhiên :

-Có chuyện gì vậy em ,tối nay em còn phải giải quyết 1 đồng hồ sơ mà hơn 2 tuần em chưa kí kìa ,nó nhiều gần bằng núi rồi đó .

Lan nghe vậy nhưng vẫn hỏi :

-Chị đi nhanh nên hết tốc độ đi ,mà yên tâm đi tối nay em sẽ kí hết đồng hồ sơ đó ,chỉ là bây giờ em có linh cảm ko ai thôi .

Nghe thấy lời cô em họ Sakura ,Misaki nhìn ra đằng sau và nói :

-Chị đã chạy hết tốc độ rồi đó cô em họ thân thương ,hãy nhìn cảnh sát giao thông VN đang di theo ở đằng sau kia nè _nói giọng hài hước .

Nghe vậy Lan nhìn ra sau và quả đúng như chị Misaki nói ,Lan quay lại cười và nói :

-Xin lỗi chị nha ,chị đi đường này nè .

Lan dương người lên phía trước và mở hệ thống bản đồ ,Lan nói :

-Chị hãy chạy theo bản đồ em cài sẵn thì có thể thoát khỏi sự theo đuổi của cảnh sát đó .

Nghe thấy cô em họ Sakura nói ,Misaki nên tiếng giọng lúc này là tò mò :

-Vậy em sẽ làm gì .

Cười cười Lan nhấn 1 lúc chiếc ghế đc gấp đôi Lan bước ra đằng sau nhưng vẫn ko quên trả lời :

-Thay đồ thừa bà chị họ yêu quý .

Bật cười khi cô em họ nói vậy Misaki nên tiếng :

-Chà xem ra nhưng thiết mình của em cũng hiểu ích đó chứ .

Lan đang mặc chiếc áo choàng màu đen ,nghe vậy nói giọng tự hào :

-Đương nhiên rồi ,hìhì .

Sau đó Lan bước xuống xe sau khi đã biến đổi 1 cách hoàn hảo ,quay sang nhìn bà chị họ nói :

-Chị Misaki _chan đỗ xe ở đây có gì chút nữa em sẽ ra .

Sau đó nhảy sang chiếc hàng rào mà ko một ai có thể nhảy qua Lan chạy một mạch đến kí túc xá và ko hề thấy Phương và Lam đang ở đó dù bây giờ là 11h30' .

Thế là Lan đang chạy xung quanh trường và khi chạy qua một nhà kho, theo Lan đoán là vậy thì thấy đám người mà muốn hại mẹ Phương .

Nhìn thấy vậy Lan đoán ngay ra đám người này đang có hành vi mờ ám thế là Lan chạy lại nhưng rất nhẹ nhàng và ko ai nghe thấy và nghe hết toàn bộ kế hoạch .

Thế là ko nói gì Lan chạy lại chỗ nhà kho theo sự gợi ý của đám người kia và lấy 1 cây kim và tìm cách mở chìa khóa .

Cũng lúc mờ đục thì đám người kia mang theo 1 thùng theo Lan đoán đó là xăng để đốt nhà kho.(thì mọi chuyện đã diễn ra như trên)

Sáng hôm sau ,Lam nằm trên giường bệnh ở phòng kí túc xá và hình như trong mơ Lam đang nhớ lại cảnh gì đó nói mớ :

-Cứu cứucác người ko làm thế được_mắt nhắm nghiền nói trong sự sợ hãi mờ hồ tuôn như mưa .

Phương ngực trên giường ngủ ,nghe vậy tỉnh dậy lay lay người Lam nói :

-Có tớ ở đây yên tâm đi ,cậu sẽ ko sao đâu .

Phương nói mà trong lòng đau khi thấy Lam đang nói mớ vì Phương biết Lam đang bị hoảng loạn và nhớ lại cảnh bị bắt cóc trước đây .

Lam hình như trong mơ đã nghe thấy giọng nói của Phương nên cũng

dần hé mắt ra và thấy Phương ngạc nhiên hỏi :

-Cậu là ai ,mà đây là đâu vậy ? _Trí nhớ còn trong sự hoảng loạn khiến cho Lam quên mất mình đang là ai và đang ở đâu .

Phương nghe vậy đoán là Lam đã tạm thời trí nhớ còn trong hoảng loạn nên quên mất tất cả các chuyện rồi và Phương nói :

-Tớ là Phương ,cậu nhớ lại chưa ?

Nói xong Phương nhìn xung quanh và thờ phào khi ko có ai ở đây ,và quay sang nói chuyện với Lam :

-Chúng ta đang ở phòng y tế ,cậu hãy nhớ lại đi nào Lam _sử dụng tên thật để Lam dễ dàng nhớ lại hơn (vì ko có ai ở đây nên chuyện này Phương thoải mái sử dụng tên thật) .

Lam ngỡ ngàng một lúc và nhìn xung quanh cũng như mình ,đầu óc dần dần khôi phục nhìn Phương nói :

-Ừm ,mình nhớ lại rồi .

Phương nghe vậy cười cười nói :

-Tớ biết mà mỗi lần cậu bị như thế này một lúc sau trí nhớ của cậu sẽ trở lại mà ,hi trường hợp này gọi là "trí nhớ đi loạn" đây mà _Nháy mắt một cách tinh nghịch .

Nhìn thấy cái nháy mắt đó của Phương ,Lam bật cười vui vẻ và hỏi 1 cách thoải mái :

-Thắng này (sử dụng lại tên giả dù sao cảnh giác vẫn tốt hơn và Lam đã nghĩ như vậy) mà sao chúng ta lại ở đây ,mà ai cứu chúng ta vậy, chúng ta đã thoát ra lúc nào ,mẹ chúng ta đâu ? _nhìn xung quanh tìm kiếm và hỏi giọng thắc mắc .

Nghe Lam hỏi nhiều như vậy Phương cười nói :

-Thì từ từ tớ trả lời chứ ,nhưng tớ nói trước là mẹ chúng ta ko sao .

Lam nghe vậy thờ phào nhẹ nhõm và vẫn tiếp tục nói :

-Vậy thì cậu nói nhanh nên nào ,tớ nôn nóng muốn biết tại sao chúng ta lại thoát được đó .

Lắc đầu trước câu nói đó của Lam ,Phương nói :

-Thì tớ nói đây(và Phương đã kể lại toàn bộ sự việc xảy ra)...

Nghe xong Lam thắc mắc ;

-Vậy là ko biết người bí ẩn kia là ai hả ? _hỏi khi nghe xong câu chuyện tưởng như trong mơ kia .

Và Lam đã nhận được cái gật đầu của Phương ,và tuy đã nhận được câu trả lời nhưng Lam vẫn tỏ ra thắc mắc nói :

-Lạ nhỉ ,mà theo cậu đó có phải là người quen của chúng ta ko nhỉ ?

Phuong nghe vậy thì chợt nhớ giọng nói của người bí ẩn đó rất giống với Lan ,nhưng vừa nghĩ đến đây thì Phuong lắc đầu như xua tan ý nghĩ này .

Trong khi đó Lan nhìn chăm chú Phuong và cảm thấy lạ khi Phuong cứ lắc đầu liên tục và cuối cùng Lam thắc mắc quá nên đành lên tiếng .

-Câu sao vậy Phuong ?

Sau câu hỏi Lam đã nhận đc cái lắc đầu và 1 câu nói :

-Chúng ta về phòng thôi .

Tuy là ko nhận đc câu trả lời nhưng Lam vẫn ko tiếp tục nói vì sợ đụng chạm nỗi buồn của Phuong ,nhưng Lan vẫn nói :

-Yên tâm đi bên cạnh cậu còn có tui này mà .

Phuong nghe vậy biết trong đầu Lam đang nghĩ gì nhưng ko muốn giải thích nên nói :

-Ừm,tớ biết rồi .

(Quay lại chỗ Lan nào)

Nhìn đồng hồ sơ đã đc giải quyết xong nhìn sang bên cạnh thấy bà chị họ Misaki đang ngực bên cạnh cười nhẹ nói :

-Cảm ơn chị đã giúp em .

Sau đó mở cửa sổ nhìn bầu trời buổi sáng bình minh và Lan đoán giờ này đã là 5h sáng rồi ,coi như 1 đêm thức trắng nhĩ ,Lan nhắm mắt và nghĩ .

Nhìn ánh sáng buổi bình minh và nhìn xuống dưới khách sạn , Lan khẽ cười khi thấy những bông hoa đã nở để chào đón 1 buổi sáng .

Lan nghĩ :

__”Một buổi sáng tốt đẹp” .

Vừa nghĩ xong câu đó thì Lan chợt muốn cười khi nghĩ lại cảnh mình phải xem hết 1 đồng hồ sơ đc chất cao như núi thế kia ,nhìn lại bàn làm việc và Lan lắc đầu .

Xong suy nghĩ vẫn vơ ,Lan nhớ lại buổi tối hôm qua và thầm nghĩ : __”ko biết Lam có bị sao ko ,Lam là chúa sợ tối mà ,mà lại ở trong đó nửa nhà kho tối như thế thật là nguy hiểm ,nhưng những người đó cũng độc ác thiệt họ dám dùng thủ đoạn độc ác đó để giết người ,nhưng điều đó sẽ ko dễ dàng với họ đâu ” nghĩ đến đó Lan trong đầu lóe nên những suy nghĩ mà ko ai biết đc .

Và Lan nhìn lên bầu trời nói :

-Cầu mong là Lam ko có chuyện gì xảy ra .

Cùng lúc đó Lan suy nghĩ lại chuyện ngày xưa mình gặp Lam trước khi trở thành bạn mà điều đó thì Lam ko thể biết đc .

Quay lại quá khứ .

Ngày đó ,Lan mới 8t và đó cũng là lần đầu tiên Lan đc bà mình dẫn đi Hàn quốc .

Với suy nghĩ của 1 thần đồng ,Lan đã rất háo hức cùng anh trai và bà mình sang đất nước mà Lan chỉ xem và tìm hiểu đất nước xinh đẹp này qua sách vở .

Vừa bước xuống sân bay Lan đã rất vui vẻ nhìn ngó xung quanh và cùng lúc đó Lan đã thấy 1 cảnh tượng :

-Mẹ à ,giữ lại ba đi mẹ __một cô bé khóc ở trên sân bay (mà sau này Lan biết đó chính là Lam) .

Và Lam nghe thấy mẹ cô bé bằng tuổi mình nói với cô con gái nhưng trong giọng nói hình như là vừa mới khóc xong :

-Hãy để ba con đi đi __và Lan thấy người mẹ cô bé quay mặt đi hình như là để lau nước mắt (Lan đã cảm nhận như vậy dù lúc đó Lan chỉ là 1 cô bé 8t)

Đang muốn xem tiếp cuộc nói chuyện đó thì Lan chợt nghe thấy bà mình nói :

-Đi thôi nào cháu yêu ,xe đến rồi đó .

Dù Lan lúc đó muốn lại an ủi cô bé bằng tuổi mình ,nhưng Lan biết đối với quy tắc của gia tộc Takahashi thì điều đó là ko thể ,đến thân phận thật sự của mình Lan còn ko thể tiết lộ đc nữa là ,và Lan đã bước vào xe khi anh trai mình mở cửa cùng câu nói :

-Đi thôi em gái .

Và chiếc xe đã chạy đi .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Nhưng ông trời đã tạo ra nhân duyên khá là bất ngờ 2 năm sau ,Lan và Phuong người bạn mà quen sau khi về Việt Nam chơi nhưng người dẫn đi ko phải là bà mình mà là mẹ mình 1 năm trước .

Hồi đó Lan gặp Phuong thông qua mẹ mình là bạn thân của mẹ Phuong và điều dĩ nhiên đối với 1 thân đồng Lan đã nhận ra chuyện này ko phải là một điều đơn giản và sau này Lan đã điều tra ra 1 sự thật đc dấu đàng sau thân phận của mình vì từ nhỏ Lan chỉ biết là ba mình đã mất thôi .

Năm đó cũng là năm đầu tiên Lan đc ra nước ngoài học thông qua chương trình du học sinh trao đổi giữa Nhật và Hàn ,đương nhiên Phuong cũng đc ba mẹ mình (lúc đó họ thật sự hạnh phúc với tình yêu ko như bây giờ) cho Phuong qua Hàn học ,ở sân bay họ đã gặp nhau và từ đó họ mới chính thức trở thành bạn thân .

Những ngày du học sinh Lan lúc đó thật sự là 1 người khó gần chỉ có Phuong là thường đi theo Lan mà thôi ,ko phải là Lan ko muốn thể hiện bản chất thật của mình mà từ nhỏ Lan đã phải thể hiện tính cách như vậy trong gia tộc và điều đó đã ảnh hưởng lớn đến khuôn mặt của mình tạo thành 1 khuôn mặt lạnh lùng thay cho 1 nét mặt vô tư như 1 đứa bé 10t phải sống .

Trong trường lúc đó Lan là 1 người phải nói đến giáo viên cũng phải né tránh vì sự thông minh và tính cách lạnh lùng .

Vào 1 hôm có thể nói đây là định mệnh của Lan khi gặp đc Lam .

-Hu hu ...các cậu tha cho tôi đi .

Lan đang dựa vào 1 gốc cây gần đó ngắm nhìn những bông hoa trong sân trường nghe thấy tiếng khóc của một cô bé với tính cách thích quan tâm đến người khác (đây là tính cách chỉ có một số người biết thôi vì bề ngoài của Lan là khuôn mặt lạnh lùng mà) .

Lan đã nghe và xác định đc chỗ tiếng khóc mà Lan nhận ra đó là tiếng khóc của một cô bé gái .Chạy đến Lan nhìn thấy 1 đám con trai đang chọc ghẹo cô bé mà theo Lan thấy thì cô bé này rất dễ thương .

-Lêu lêu coi tiểu thư Shin Yong Jae của chúng ta khóc nè kia .

-Cậu ko biết à ,bố cậu ấy đã ***** của cậu ấy đó .

Những lời nói của những cậu nhóc đó khiến cho cô bé đó khóc lóc 1 cách yếu ớt và nói trong nước mắt :

-Ko có các người nói láo .

Nhưng Lan lúc đó đã nhận ra cô bé đó là người mình đã gặp ở sân bay nói ko phải chữ trí nhớ của Lan ko thua gì 1 chiếc máy tính có thể nhập đc tất cả các dữ liệu và điều đó là bình thường khi Lan có thể nhớ hết mặt của những người mà mình chỉ gặp thoáng qua huống chi là cô bé ngày đó Lan đã chú ý kĩ ở sân bay ,và qua sự yếu ớt trong cách phản bác kia đã khiến cho Lan nhận xét lời nói của đám con trai kia ko phải là nói láo .

Thế nhưng khi Lan nhìn thấy nước mắt trên khuôn mặt dễ thương của cô bé kia thì ko hiểu sao lúc đó Lan đã nên tiếng với 1 giọng nói lạnh lẽo cùng khuôn mặt lạnh lùng :

-Ê các cậu đang làm gì đó hả ?

Đám người đó nghe vậy nhìn lại và nói :

-Ê cô bé nói gì với bọn anh đó .

Lúc này Lan nhận biết thêm là những người này học trên mình và Lan đoán là họ học lớp 8 ,nhưng Lan vẫn nói :

-Ko có chuyện gì cả ,làm ơn đừng chọc cô bé kia thôi .

Nghe vậy những đám người đó ko bỏ đi mà thay vào đó là giọng nói đầy tính nhạo nạt :

-Ko tui anh thích chọc cô bé đó ,mà em cũng muốn sao cô bé _một tên tiến lại chỗ Lan .

Lan thấy vậy tự nhiên lẻ sang một bên và tên con trai đó đã tức nên và đánh vào Lan nhưng Lan ko lấy làm sợ hãi (lúc này Lan mới 8t thôi) và đập 1 phát khi anh ta đã yếu sức khiến cho đàn anh đó phải đo ván .

Sau đó quay sang những người khác với ánh mắt muốn giết người và giọng nói lạnh lùng :

-Ai còn muốn giống người đó thì tiến lên đi .

Nhưng ko ai dám tiến lên cũng có thể là do khuôn mặt quá lạnh lùng của Lan.

Sau đó ,Lan lẻ ra là bỏ đi thì lại tiến lại cô bé đó và đưa chiếc khăn ra cũng câu nói :

-Cậu lau nước mắt đi .

Và cô bé đó đã nhận ra cùng câu nói :

-Cảm ơn cậu .

Lan nghe vậy nói :

-Ko có gì ,lần sau cậu hãy mạnh mẽ lên nha _nói 1 câu nói đầy quan tâm .

Lúc đó bỗng từ xa truyền đến giọng nói của Phương :

-Lan cậu ở đây à làm mình kiếm gần chết vào lớp rồi kìa .

Nghe vậy Lan nhìn sang cô bạn duy nhất của mình nói :

-Thì tại thấy cậu đang hứng thú với máy tính nên mình ra ngoài 1 chút thôi mà đang chuẩn bị vào lớp nè .

Nói xong Lan nhìn sang cô bạn mà Lan đoán bằng tuổi mình nói :

-Thôi tớ vào lớp đây .

Nói xong cùng Phương chạy đi .

Và hôm đó lớp của Lan đã nhận 1 học sinh từ lớp khác chuyển sang và sau này trở thành bạn thân thì Lan mới biết đc là do Lam là con của chủ tịch trường này nên có thể chuyển sang bất kì lớp nào .

Nhân ngày sinh nhật 10t của Lam đã mời 2 người bạn mới quen cũng là những người bạn đầu tiên của mình .

Nhưng ko ngờ dành sinh nhật đó chỉ có mẹ của Lam ,một người phụ

nữ xinh đẹp nhưng khá nghiêm túc lúc đó Lan đã đoán như vậy tổ chức sinh nhật cho Lam .

Sau khi định đi về ,thì Lan nghe thấy 1 cuộc nói chuyện mà Lanhsasnj ra đó là giọng nói của mẹ Lam cùng 1 người đàn ông đang định bước đi ra sân cùng về với Phương ,nhưng chợt câu nói đó đã khiến cho Lan phải dừng lại .

-Anh xem anh đã làm gì ,để con gái của chúng ta bị bắt cóc ngay trong buổi tiệc .

Nghe xong câu nói đó Lan bỏ đi và gọi điện cho vệ sĩ của mình :

-Alo các anh hả giúp em điều tra về vụ này nhé .

Ở đầu dây :

-Vâng thưa tiểu thư .

(Lan lúc nào cũng có vệ sĩ nhưng ít khi lộ diện)////////

Đứng trước căn nhà nhỏ nhưng khá tồi tàn Lan mặc bộ áo đen cùng khăn bịt mặt nhìn những vệ sĩ bên cạnh .

Lan hỏi giọng nói lạnh lùng :

-Các anh có trách họ bắt cóc Lam ở đây ko ?

Đám người đó nghe vậy cuối đầu nói :

-Vâng thưa tiểu thư .

Nghe xong Lan đưa ra kế hoạch và tiến lại căn nhà đó .

Vào đến bên trong Lan thật sự ngạc nhiên khi bên trong là bóng tối và Lan xác định vị trí của Lam và khi tiến lại chỗ giam giữ Lam .

Và điều bất ngờ là đám người canh giữ trước cửa phòng Lam bị nhốt đã phát hiện ra người của Lan và họ đã đánh nhau .

Thừa thời cơ đó Lan tiến vào căn phòng giam giữ Lam và phát hiện ra căn phòng đã bị khóa ,nhưng lúc đó Lan vẫn bình tĩnh và nhớ lại kỹ thuật mở khóa do anh trai mình chỉ lúc còn nhỏ và Lan đã làm dc cánh cửa mở ra và Lan thấy Lam đang khóc ,Lan tiến lại cùng câu nói :

-Hãy mạnh mẽ nên đừng khóc nữa .

Nghe vậy Lam đã hỏi :

-Bạn là ai /

Và sau câu hỏi Lam đã ngắt đi ,cùng lúc đó ở bên ngoài đám vệ sĩ đã xử lý hết đám người kia ,nhưng ngay lúc đó thì

Từ đằng sau lưng của Lan có tiếng bước chân của 1 ai đó ,ngay lập tức Lan đã nhận ra và để Lam xuống đất lé sang 1 bên và quay người lại ,nhìn lên Lan nhận ra 1 người đàn ông đang đứng sau lưng mình .

Lúc đó Lan có 1 chút sợ hãi ,dù từ nhỏ mình đã dc học tất cả các loại võ để bảo vệ mình trước những người bắt cóc ,nhưng đây cũng là lần đầu tiên Lan phải tự bảo vệ mình vì 2 vệ sĩ đi theo mình đã bị thương ,nhìn người trước mắt mình cao lớn hơn mình Lan trong lòng tự dung có 1 chút do dự muốn bỏ trốn .

Nhưng khi Lan thấy Lam và những người luôn bảo vệ mình nằm ở trên mặt mình trong lòng Lan tự nhiên nhớ lại những gì mà sư phụ đã nói :

-"Sakura ,cháu có thứ gì để bảo vệ ko ,muốn học võ thì con phải luôn để lòng cam đảm nên trên tất cả đó chính là lòng của 1 võ sĩ đạo sĩ đạo "

Lan lúc đó là 1 cô bé gái 5t đã nói :

-con sẽ bảo vệ tất cả mọi người ,đặc biệt là gia đình thưa bà ""

Bà của Lan đã xoa đầu Lan nói :

-Cháu ngoan hãy nhớ những điều đó vì cháu là người mà gia tộc đã lựa chọn "

Suy nghĩ của Lan bị cắt đứt khi người đó tự nhiên túm lấy Lan , Lan thoát khỏi suy nghĩ và ánh mắt sắc bén lần đầu tiên xuất hiện Lan đã nói giọng lạnh lùng :

-Ông là ai tại sao lại bắt cóc Lam nói đi ?

Người đàn ông đó nhìn Lan với 1 khuôn mặt độc ác nhất nói :

-Đương nhiên là để tống tiền rồi ,nhưng ko nhờ lại có người đến cứu ,nhưng xem ra ta có thêm 1 người để tống tiền đây .

Lan nói giọng kiên quyết :

-Hừ chưa chắc đâu ,vì tôi cũng là người bình thường ko giàu như Lam đâu (thân phận của Lan đã dc bao bọc bằng những tên giả và thân thế giả nên tất cả những gì liên quan đến cái tên Sakura Takahashi đều là bí ẩn ko một ai có thể điều tra ra hình dáng thật cũng như con người có cái tên này).

Người đàn ông nghe vậy thì thả Lan ra và nói :

-tiếc nhĩ nhưng người thật sự là con người nghèo thì tổ chức bắt cóc của chúng ta ko có lợi rồi ,xem như ta ko có biết người .

Nói xong đi đến chỗ Lam ôm Lam đi .

Thấy vậy Lam nên tiếng :

-Tôi ko thể để ông bắt cóc bạn tôi dc .

Nói xong cùng lúc đó Lan lấy cây kiếm từ dưới đất nên ,lúc này khi người đàn ông túm lấy Lan cho nên nó đã rơi xuống dưới đất .

Cầm cây kiếm trong tay Lan nhìn người đàn ông 1 cách thách thức :

-Muốn mang bạn tôi đi thì phải đánh thắng tôi đã .

người đàn ông nhìn vậy cười khẩy nói :

-Sao cô bé định đánh thắng ta với 1 thanh kiếm như dao găm đó sao ? _cười 1 cách khinh thường .

Lan lúc đó cầm thanh kiếm trong tay nói :

-tuy ta mới chỉ là 1 samurai tập sự nhưng ta ko làm ô nhục thanh danh gia tộc nhà ta đc .

Nói xong Lan tiến lên ,cùng lúc đó người đàn ông đó thả Lan xuống và bắt đầu tấn công Lan ,lúc này đây trong Lan bùng bùng khí thế của 1 kiếm sĩ Nhật Bản ,bằng những bước nhảy kết hợp với kiếm pháp Lan đã đánh gục tên đó ,nhưng tên đó đã chôn thoát đc sau khi để lại ...

Đang suy nghĩ đến đây thì tiếng nói của chị Misaki -chan đã đánh thức Lan ra đoạn kí ức xưa :

-Sakura chan ,em đã hoàn thành đồng hồ sơ chưa ?

Lan quay sang nhìn với chị họ mình và nói :

-em đã hoàn tất xong rồi ,giờ em có thể đến trường đc rồi chứ -giọng nói ko có cảm xúc .

Misaki nghe vậy biết rằng Lan đã ko quên trách nhiệm của mình nên gật đầu :

-Đc chứ ,nhưng chị xin thông báo 1 tin ko biết là tin vui hay tin buồn với em là từ nay chị sẽ là nhân viên y tế trường em ,tiện thể bảo vệ em luôn đó .

Nghe vậy Lan bất ngờ nói :

-sao chị là nhân viên y tế trường em ,như thế sao đc ?

Misaki nghe cô em họ nói hiểu ý đưa em lo sợ điều gì nên giải thích :

-Chị biết em đang là con trai trường đó ,vì thế sẽ rất nguy hiểm ,nên từ giờ chị sẽ bảo vệ em ,nhưng yên tâm đi thân phận của chị sẽ đc dấu là người Việt Nam như em và là chị họ của em điều đó sẽ có lợi cho em sau này .

lan ngạc nhiên nhìn chị họ mình hỏi :

-Sao chị lại nghĩ ra đc điều này vậy ai là người đưa ra kế hoạch này có phải là anh trai em ko /

Misaki nghe vậy cười nhẹ nói :

-Chính xác thôi em đi thay đồ đi chị chờ em đi .

Nghe vậy Lan hỏi tiếp :

-Nhưng hôm qua có mấy người trong lớp đã gặp chị làm sao chị có thể nói là chị là người Việt Nam đc .

Cười nhẹ ,Misaki lên tiếng :

-ko sao chị sẽ có cách ,còn bây giờ em mà ko chuẩn bị là muộn đó ,ko phải em đang lo lắng cho cô bạn của mình sao ?

lan nghe vậy thì ko nói gì nữa bước vào phòng và trong lòng nói :

-Cũng đúng giờ ko biết Lam ra sao nhi ,nhưng Lam sẽ vượt qua như hồi nhỏ và kết nối đc hạnh phúc của cha mẹ mình đó thôi .

Và Lan nhớ lại lời nói của người bắt cóc năm nào ;

”-Có lúc ta sẽ trả thù ”

Nhớ xong Lan nghĩ :sẽ ko sao nếu mình còn người để bảo vệ ,sau bóng tối ánh sáng sẽ chiếu rọi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Sau khi thay đổi bộ đồ mặc ở nhà của mình bằng bộ động phục nam ,Lan bước ra khỏi phòng thay đồ của khách sạn và hỏi chị họ mình đang sắp xếp lại đồng hồ sơ :

-Chị Misaki -chan này ko lẽ chị định ở khách sạn luôn sao ,như vậy thì khó để che dấu thân phận lắm .

Để chồng hồ sơ nên bàn một cách ngay ngắn ,Misaki quay sang nói chuyện :

-Lên sau em làm việc xong hãy sắp xem cẩn thận lại giùm chị nhé Sakura .

Lan nghe vậy thì nói :

-em biết rồi mà làm ơn chị trả lời câu hỏi chính của em đi .

Misaki bước vào phòng thay đồ vừa nói vọng ra :

-Ko nhà trường sẽ cho chị ở trong trường luôn ,vì điều đó sẽ tiện lợi hơn khi cần liên hệ công việc với em .

Nghe vậy lan gật đầu như hiểu nói :

-Thì ra là thế ,nhưng ở trường chị hãy gọi em là Nhật đó ,đừng dùng tên Sakura đó _giọng nói ko tỏ ra hào hứng .

Ở trong phòng Misaki nghe vậy thì nói :

-Ừm chị biết rồi ,còn em từ nay hãy gọi chị là Ngọc nhé .

Nói xong Misaki bước ra ngoài với dáng vẻ hơn khác hôm qua .Nhìn chị Misaki từ đầu đến chân nếu hôm qua gặp thì chị ấy là 1 người nghiêm túc thì hôm nay lại cảm thấy chị họ mình là vẻ ngây thơ trong sáng với mái tóc đen thả ngang hông và cặp kính đen đều trên mặt làm cho người khác khó nhận ra vì thay đổi màu tóc .

Thấy cô em họ ngỡ người ,Misaki vui vẻ nói :

-Sao đẹp chứ ?

Lan gật đầu nói :

-đc đó ,mà cũng đúng thôi dòng họ chúng ta có tài cái trang rất tốt mà .Thôi chúng ta đi .

Nghe cô em họ nói vậy Misaki âm ỉ nói :

-em chả dễ thương chút nào ,khen chị giỏi 1 tiếng mà cũng ko đc keo kiệt .

Vừa bước ra khỏi phòng lan nói :

-chị mà ở đó cần nhần thì ngày đầu tiên chị nhận việc sẽ muộn đó .

Nghe vậy Misaki lập tức bước theo cô em họ và trong đầu thì nghĩ :-Trời nó ko biết đùa là gì chán quá đi .

Xuống cổng khách sạn Misaki nói ;

-chúng ta nên đi xe gì đây em ?

Nhìn cảnh mọi người đang ngắm nhìn chị họ và mình Lan nhún vai nói giọng bình thản :

-Xe đạp sẽ tốt hơn ,vừa tiện thể em rèn 1 chút thể lực nữa .

Nghe cô em họ mình nói vậy Misaki hỏi :

-Vậy hả ,nhưng chị nghĩ đi xe oto sẽ tốt hơn chứ .

Lắc đầu Lan nói :

-Ko đc em đã già hồ sơ là gia đình bình thường rồi mà giờ lại đi oto của chúng ta nữa thì ko phải là lộ liễu quá sao .Với lại hôm nay em còn thi nữa nên em muốn rèn luyện thêm 1 chút thôi ,đi sẽ đạp sẽ làm đc điều đó .

Nghe cô em họ mình giải thích Misaki nói ;

-Ừm nhưng mà xe đạp đâu ra bây giờ /

Đúng lúc đó có 1 người nên tiếng :

-Tiểu thư xe đạp đã chuẩn bị xong .

Lan nghe vậy nói :

-ừm cảm ơn .

Sau đó tiến lại xe đạp trước khi chạy đi còn nói :

-Mọi người cố lên nhé .

Mọi người làm việc trong khách sạn đồng loạt nói :

-Vâng thưa cô chủ .

Trên đường đi Misaki nên tiếng :

-Thật tuyệt khi gia đình chúng ta quyết mở thêm chi nhánh khách sạn kiểu Nhật ở Việt Nam nhỉ .

Gật đầu nhưng Lan ko nói gì mà đạp xe một cách bình thản bên cạnh chị họ mình ,và trong đầu nghĩ nếu ko phải chị họ mình đi cùng thì mình có thể phóng nhanh rồi và ko uống công mình nghiên cứu đường cái Hồ Chí Minh trước rồi nếu ko đi xe đạp mà ko biết đường chắc lạc quá .

Dừng xe đạp trước cổng trường trong cái nhìn ngạc nhiên của tất cả học sinh của trường ,Lan ung dung dắt xe đạp vào trường .

Nhưng thông qua ánh mắt của mọi người Lan có thể cảm nhận đc ánh mắt khinh thường của học sinh trường này vì họ đều là con nhà giàu mà ,nhưng Lan ko coi ánh mắt đó ra gì vì đã quen với những điều này từ hồi còn nhỏ rồi và nó khiến cho Lan có thêm dũng khí để cố gắng hết sức mình .Đó là những gì Lan đã học đc từ người bà của mình .

Đi vào sân ,Lan thấy từ xa 2 cô bạn mình đang chạy đến biết chắc rằng Lam ko sao ,tự nhiên Lan mỉm cười và điều đó khiến cho

Misaki đi bên cạnh cạnh cảm thấy lạ nên nói nỏ vào tai Lan:

-em vừa mới cười hả /

Nghe vậy ,Lan nhìn xung quanh và thấy ánh mắt học sinh nữ đang nhìn mình biết mình đã lộ sơ hở nên ngay lập tức Lan điều chỉnh lại khuôn mặt bằng vẻ lạnh nhạt thường ngày và nói :

-Có sao em ko biết .

Biết cô em gái mình ko muốn nói nên Misaki cũng ko muốn hỏi thêm .

Thấy Lan ,Phuong nhanh tay kéo Lan chạy đi ,trong sự ngạc nhiên của Misaki .

-Ko ngờ em cũng có bạn đó ,nhưng ko cần đi nhanh mà ko chào gì bà chị này sao _lắm nhảm trong miệng .

Sau đó nhìn thấy mọi người đang nhìn chăm chú mình thì Misaki bỏ đi .

Ở chỗ bí mật thật ra là vườn trường nơi ko ai đến bọn nó ngồi xuống và Phuong là người mở đầu câu chuyện :

-Hôm qua cậu đi đâu cả đêm mà ko về vậy hả / _kê sát khuôn mặt vào lan .

Nhìn ánh mắt Phuong ,Lan biết mình khó nói dối nhưng Lan ko thể nói mình đã làm gì vì đó cũng là điều bí mật ko thể tiết lộ ,nên Lan đành phải nói dù cảm thấy hơi khó chịu khi họ là bạn của mình mà mình lại nói dối ,nhưng dù sao đây cũng chưa là nói dối mà .

-À thì hôm qua chị họ mình muốn gặp mình nên mình ở lại chỗ chị ấy

thôi mà . _cười giả là .

Nghe vậy Lam lúc này nên tiếng :

-Sao chị họ cậu sang Việt Nam ,mà mình từ trước tới giờ có nghe cậu nói gì về gia đình đâu mình còn tưởng cậu chỉ có mẹ và anh thôi chứ .

Bất ngờ khi nghe vậy và Lan chợt nhớ ra mình chưa bao giờ nói gì về mình nên đành giả là nói :

-Ừm thì các cậu ko hỏi nên tớ ko nói thôi mà _ngài đầu ngượng ngùng .

Nghe vậy Lam và Phuong nhìn nhau và gật đầu vì đúng là từ trước giờ mình chưa hỏi nên đang nói :

-vậy hả .

thấy vậy Lan biết mình thoát nạn rồi nên hỏi ;

-mà có chuyện gì ko ?

Lam nghe vậy thì thành thật nói :

-Ừm thì tối hôm qua bọn mình bị bắt .._nói đến đây tự dưng Phương bịt miệng Lam lại nói :

-Ko có gì đâu .

Dù đã biết chuyện gì xảy ra nhưng lan vẫn hỏi để đánh lạc hướng vì tối hôm qua đã phát ngôn ra và hình như Phương đã nhận ra rồi ;

-Có chuyện gì các cậu muốn giấu mình vậy.

Nghe vậy Lam nhanh nhẩu kể hết mọi chuyện ,nghe xong Lan nói :

-Vậy là các cậu bình yên hả ,nhưng mà từ giờ hãy cẩn thận hơn đó họ sẽ hành động ác hiểm hơn đó .

Nói xong tụi nó nhìn nhau và đều đồng chung suy nghĩ như vậy .

Bước vào hội trường cuộc thi ,Lam nên tiếng :

-cậu chuẩn bị tinh thần chưa Nhật ?

Chưa kịp trả lời thì có tiếng của Quân :

-Sao cậu liệu có thắng ko Nhật -ánh mắt thách thức .

Lan nhìn thẳng vào ánh mắt đó ,bình thản nói :

-Tùy hứng của tôi à thích thì tôi thắng mà buồn buồn thì tự động cậu suy nghĩ đi _nói 1 câu móc Quân .

Biết Nhật đang nhắm vào mình ,và Quân cũng ko hiểu sao mình vừa thấy Nhật thì muôn gây chuyện ,vì thế Quân nói :

-Tôi cảm cậu thua đó .

Lan nhìn vậy nhún nhún vai trả lời 1 cách bình thản trên khuôn mặt ko biểu lộ một chút gì là quan tâm đến câu nói đó cả :

-Vậy hả ,nhưng đó là quyền quyết định của tôi à .

Thấy thái độ đó của Nhật ,Quân tức giận nhưng ko thể nói gì vì câu nói của Nhật hoàn toàn đúng ,nhưng Quân vẫn nhìn Lan với ánh mắt khiêu chiến riêng Lan thì nhìn thấy vậy tự dưng nghĩ :-Trời ko biết hán ta nhìn mình bao lâu đây ,làm ơn biến lẹ cái coi .

Nhìn nhau Lam và Phương ngạc nhiên khi lần đầu thấy Lan nói nhiều như vậy ,mọi lần bọn nó chỉ thấy Lan đối với người mà mình ko ưa thì

Lan sẽ ko nói 1 câu gì mà bây giờNhìn nhau ko biết Lan đang nghĩ gì trong cái đầu đó nữa .

Trước ánh mắt của bọn hán chiếu vào, bọn nó thì ko biết sao thì Phương nên tiếng :

-các cậu nhìn gì đó hả ?

Nghe vậy Lâm nói :

-Thì thích nhìn vậy thôi bộ ko cho tụi này nhìn sao ?

Lam nghe vậy nhìn bọn nó nói 1 câu :

-Không .

Nghe vậy thì từ dưng Huy đang nhìn Lam nói :

-Ko thì thôi ,có gì phải nói như vậy ko ?

Lam ko lên tiếng nhìn 2 con bạn như cầu cứu cuối cùng Lan đành phải lên tiếng khi thấy Phương lắc đầu khi mình nhìn qua ;

-Vậy thì nhìn sang chỗ sang giùm cái _giọng nói đang thếp .

Nghe vậy Quân nên tiếng :

-Trời các cậu là con gái hay sao mà sợ người ta nhìn hả /

Đồng loạt bọn nó nói :

-Tại tụi này ko thích ai nhìn thôi ,mà bộ mấy người sao cứ nói tụi này là con gái hả ?

Nghe vậy ko biết sao Lâm nhìn Phuong với ánh mắt gian trá :

-vậy thì các cậu giám kiểm tra sức khỏe của trường ko?

Nghe vậy Lam và Phuong hơi do dự vì biết mình mà vào kiểm tra sức khỏe thì rất có thể sẽ bị lộ dù lộ ,riêng Lan thì ung dung nói ;

-OK thôi có gì đâu phải sợ .

Nghe vậy tụi hấn do dự khi thấy Nhật nói vậy thì im lặng ,đúng lúc đó tiếng nói của một cô gái vang lên :

-Anh Thắng .

Nghe vậy đồng loạt bọn hấn và bọn nó quay lại nhìn và thấy Quỳnh Trâm và Lâm nên tiếng :

-Ủa sao em lại đến đây .

Lan nhìn Quỳnh và suy nghĩ :ko biết cô bé này có phải thích Phuong ko nhi nhìn ánh mắt kia thìthôi chờ xem đã nhưng nếu là vậy thì khó đây .

Và Lan nhìn chăm chăm em gái của Lâm .

Quỳnh Trâm nghe anh hai hỏi thì quay sang nói :

-Ủa anh 2 cũng có ở đây nữa hả /

Lâm nhìn cô em gái mình và hỏi :

-Vậy trả lời anh hôm nay em đến đây làm gì /

Nghe vậy Quỳnh Trâm nhìn Thắng rồi nói :

-Thì em đang theo đuổi 1 người thôi .

Nghe thấy câu nói đó Lan biết ngay người mà cô bé này nói là ai ,nhưng nhìn lại 2 cô bạn đang nhìn với ánh mắt tò mò thì lắc đầu nói nhỏ :trời ko biết mình nên vui hay nên buồn đây hả trời .

Còn Lâm nghe cô em gái nói vậy thì ngạc nhiên nói :

-Ủa ,em định tán em rể hả ,nhưng mà dù sao 2 người cũng có hôn ước thì cần gì tán nữa hả em gái yêu quý .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Nghe vậy Quỳnh Trâm nhong nhẽo nhìn anh 2 mình nói :

-Anh này em làm gì thích ko phải là hấn ta người em thích là người khác kia .

Nghe cô em gái nói vậy thì Lâm nói :

-Vậy hả ,anh vui quá đi dù sao anh cũng ko thích anh ta thành em rể anh đc ,nhưng người đó là ai vậy _giọng tò mò .

Quỳnh Trâm nghe vậy thì nói giọng bí mật ;

-Từ từ rồi em sẽ nói .

Trong khi đó Lan nhủ mảy suy nghĩ cách để đối phó thì có tiếng 1 người nên tiếng ,giọng nói ko mấy phần tình cảm :

-Sao kí túc xá các cậu chuẩn bị chưa ,ai sẽ tham gia trò chạy nhanh này vậy ?

Nghe vậy Lâm nói :

-Ừa nếu nhắc tiền nhắc bạn mà linh như thế này thì tốt nhĩ các cậu _quay sang hỏi các bạn mình nhưng thực chất là đang đá đều .

Còn Lan nghe Lâm nói vậy thì quay sang nhìn và ngạc nhiên khi thấy người mà Lâm nói là em rể mình là Minh Khai .

Còn Minh Khai đang định nên tiếng ”tiếp chiêu ” thì thấy Trâm nên nói :

-Ừa em ở đây định cổ vũ cho anh hả ?

Trâm nghe vậy ko nói gì vì đây là hôn ước họ gia đình chọn nên Trâm ko muốn nói .

Riêng Lâm thì nói ;

-Ko có cửa đâu ,làm ơn biến đi giùm cái .

Và tiếng người dẫn chương trình vang nên :

-Các thí sinh chuẩn bị vào thi đấu .

Nghe vậy Minh Khai vẩy vẩy tay nói với Trâm :

-em xem anh chạy nè .

Minh Khai vừa đi khuất bóng thì Trâm nên tiếng :

-Trời còn lâu à .

Trong khi đó thì Lâm nhìn Lan nói :

-Chúc cậu thắng nha .

Phương nói :

-Ừm mình cũng chúc cậu thắng dù biết cậu thừa thắng . _cười tươi .

Lan nói sau khi đã cất bước :

-Thanks ,mình sẽ cố ,nhưng thua thì thôi nha .

Sau khi đã bước xuống chỗ thi đấu Lan nhìn lên khán đài thấy thấy 2 con bạn đang đứng đó ,Lan mỉm cười và vẩy tay .

Khi trọng tài hô :

-Chuẩn bị vào vạch xuất phát .

Lan tiến lại và nghe thấy tiếng của Minh Khai vì vừa mới gây chuyện xong mà ;

-Chà xem ra kí túc xá một các cậu chọn người hợp quá ta .

Lan nghe vậy nhìn thẳng vào ánh mắt của anh chàng Khai ,Lan biết hẳn ta đang ám chỉ mình thể chất ko tốt ,nhưng Lan ko cười nhưng nói giọng bình thường :

-Cảm ơn anh khỏi cần anh khen đàn em này .

Minh Khai nghe vậy tưởng đàn em của mình ko hiểu mình đang đá đều cậu ta vì với thể lực mà Khai đánh giá thì ko sớm thì muộn thì kí túc xá 1 sẽ thua là cái chắc ,hôm qua cuộc thi giả gái họ đã thắng thì hôm nay sẽ đến kí túc xá 2 thôi ,vội lại nhìn lại khu khán đài thấy

Trâm Minh Khai cười nhẹ :có vợ chưa cưới ở đây mình sẽ ko thua đâu .

Và Minh Khai nhìn đàn em trước mặt nói ;

-Cậu ngốc quá .

Nghe vậy Lan bình thần hỏi lại dù biết hẳn ta đang nghĩ gì về mình :

-Vậy sao ,nhưng em nghĩ là chưa biết ai thắng ai đâu .

Lúc đó bên cạnh các đội viên khác bàn tán :

-Chết chắc rồi lần này anh Minh Khai mà chạy marathon thì chúng ta thua chắc .

-khu kí túc xá 2 năm nào cũng thắng mà _một đội viên khác nên tiếng .

Lan nghe vậy nhưng vẫn phớt lờ nghĩ :trời có cần phải tấn bốc anh ta vậy ko hà trời .

Sau đó Lan và các thành viên tham gia chạy nghe thấy tiếng trọng tài thì đến vạch xuất phát chuẩn bị chờ hiệu lệnh .

-Phành _tiếng súng vang lên .

Nghe thấy tiếng đó họ bắt đầu chạy .Trong khi đó Lan vẫn chưa rời vạch xuất phát chỉ đứng đó nhìn họ chạy đi .

Ở trên khán đài Quân thấy vậy nhìn 2 cậu bạn của Nhật nói :

-Trời cậu ta đứng đó làm gì vậy hả /

Lâm cũng lên tiếng :

-Xem ra chúng ta thua là cái chắc rồi ,chạy thì may ra cậu ta có phần đứng thứ 2 nhưng giờ thì về cuối rồi .

Huy nên tiếng :

-có khi cậu ta biết mình thua nên bỏ cuộc ko nhỉ .

Cứ thế bọn hắn nói trong khi đó Lam và Phuong cười nhẹ nói :

-Ko biết nữa ,chắc là_nói đến đây tự dưng ko nói nữa .

Nghe vậy lúc này Trâm nên tiếng :

-Anh Thắng xem ra bạn anh thua rồi ,Minh Khai đc coi là người chạy nhanh năm ngoái đó ,giờ mà anh đó ko chạy thì thua quá .

Lam nhìn Trâm hỏi ;

-Sao anh chàng lúc này là người chạy nhanh nhất năm ngoái sao _chỉ là tò mò thôi .

Và Lam thấy những cái gật đầu và cùng câu nói của Lâm :

-Vậy mới nói ,lẽ ra nếu cậu ta ko đăng kí thì kí túc xá năm nhất của chúng ta sẽ ko tham gia trò đó rồi .

Nghe vậy Phuong lúc này mới nói :

-Thảo nào mà ko thấy 1 ai trong khu kí túc xá chúng ta trong cuộc thi này hóa ra là ko ai thi .

Quân lúc này nghe câu đó của Phuong nên nhìn mọi người trả lời :

-Thi đó nhưng mà tưởng là Nhật giỏi chạy nhưng xem ra thì thôi rồi ,các cậu về thôi _câu cuối nhìn 2 thằng bạn nói .

Lâm và Huy nghe vậy định đứng lên bỏ về thì lúc này tiếng của Trâm vang nên :

-Các anh xem kia anh Nhật chạy rồi kia .

Nghe vậy đồng loạt bọn hắn quay lại chỗ vạch xuất phát và ko thấy bóng Nhật đâu và họ hướng vào đường thi thì thấy Nhật chạy nhanh 1 lần gió ko thấy bóng dáng ở trên đường đua nữa .

Thấy vậy Lâm bắt ngờ và lắp bắp nói :

-Trời ...mình có ...phải ...nhầm...ko ...cậu ...ta ...

Nghe vậy Huy xen vào :

-Cậu ta chạy nhanh quá nói vậy đi làm gì lấp bắp vậy .

Lâm nhìn theo lúc này đã ko thấy bóng ai nói :

-Ủm cậu ta giống như làn gió chạy lướt qua vậy /

Quân từ nãy giờ ko ý kiến gì vì bất ngờ lúc này mới nói :

-Trời cậu ta là ai mà chạy nhanh vậy ?

Mà ko chỉ bọn hắn bất ngờ mà ngay cả mọi người trên khán đài cũng bất ngờ theo ,và ở chỗ ghế mời vinh dự mẹ của Phương nhìn theo Lan từ nãy giờ cũng khá bất ngờ về cô con gái này vì thường ngày hay thấy Lan ở tình trạng buồn ngủ mà hôm nay lại là hình bóng khác .

Còn Ở chỗ Lâm và Phương thì lại nghĩ :hì xem ra Lan đã khiến cho tất cả bất ngờ rồi ,dù gì ở bên Mỹ tại nó thường xuyên phải chạy trốn đám fan hâm mộ nên trình độ tại nó cũng đâu phải vừa ,với lại Lan còn được coi là vận động viên có triển vọng trong môn Marathon do chính nước Mỹ công nhận nữa mà .Nhưng những người ở đây làm sao biết đc vì khi đó tại nó đều là con gái mà .

Ở chỗ Lan sau khi chạy đi với tốc độ có thể ví như làn gió ,đến chỗ Minh Khai ko biết sao Lan lại chạy chậm lại và chạy sau anh ta .

Lúc đi qua khu vực cũ vì cuộc thi này chạy 5 vòng quanh trường mà(trường này dài 100km) ,Lan nghe thấy tiếng cổ vũ của Lâm và Phương :

-Nhật cậu cố lên .

-Chiến thắng .

Trong khi đó mọi người trên khán đài 1 phần học sinh nữ cổ vũ cho Lan :

-Anh Nhật cố lên ,em yêu anh .

Còn đại đa số lại cổ vũ cho Minh Khai .

-anh Khai cố lên chiến thắng .

-Anh Khai No.1 .

_em yêu anh

-!~\$@#@#\$%\$%\$%\$%\$%\$%

Trong khi đó Lan cố tình chạy đằng sau Minh Khai trong lòng lại nghĩ em ra cũng thú vị đó chứ lần đầu tiên mình mới chú ý chạy đằng sau người khác lại có thể nghe đc những lời này ,vì đa số những lần trước Lan chỉ chạy đua với nằng gió lên có đã ko ngừng chạy .

Trong khi đó Phương tự nhiên thốt nên :

-Thiên cậu xem hình như Nhật chạy chậm hơn mọi hôm hay sao đó .

Lâm nhìn theo Lan nói :

-Ủm nhưng theo mình là Nhật đang hứng thú với điều gì đó thì phải ,nhưng điều đó tớ ko thể đoán đc cậu có thấy vậy ko /

Nghe Lâm phân tích Phương nhìn theo và gật đầu :

-Ủm .

Trong khi bọn hắn nghe 2 người bên cạnh nói vậy thì ngạc nhiên và cuối cùng Huy là người nên tiếng hỏi Lâm ;

-Thiên cậu nói vậy là sao ?

Lâm nghe vậy nói 1 câu rất tự nhiên :

-Tớ cũng ko hiểu nữa .

Nói xong ko biết sao Lâm mỉm cười với Phương nụ cười ẩn chứa suy nghĩ là đã biết Lan đang nghĩ gì .

Nhìn và nghe chán những lời khen chê về mình vì xưa nay Lan chỉ toàn nghe thấy những người khác ngưỡng mộ mình nay nghe người khác chê tránh nên Lan cảm thấy rất hứng thú và điều đó đã đc Lâm và Phương nhận ra .

Sau khi nghe đủ và Lan lúc này quyết định mình sẽ thắng nhưng phải làm điều gì đó cho mọi người ngạc nhiên chơi mới đc và trong đầu Lan bắt đầu suy nghĩ và đúng lúc đó 1 suy nghĩ set và như điện ,và Lam tiếp tục chạy theo Minh Khai .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Sau khi đã bước xuống chỗ thi đấu Lan nhìn lên khán đài thấy thấy 2 con bạn đang đứng đó ,Lan mỉm cười và vẫy tay .

Khi trọng tài hô :

-Chuẩn bị vào vạch xuất phát .

Lan tiến lại và nghe thấy tiếng của Minh Khai vì vừa mới gây chuyện xong mà ;

-Chà xem ra kí túc xá một các cậu chọn người hợp quá ta .

Lan nghe vậy nhìn thẳng vào ánh mắt của anh chàng Khai ,Lan biết hẳn ta đang ám chỉ mình thể chất ko tốt ,nhưng Lan ko cười nhưng nói giọng bình thường :

-Cảm ơn anh khỏi cần anh khen đàn em này .

Minh Khai nghe vậy tưởng đàn em của mình ko hiểu mình đang đá đều cậu ta vì với thể lực mà Khai đánh giá thì ko sớm thì muộn thì kí túc xá 1 sẽ thua là cái chắc ,hôm qua cuộc thi giả gái họ đã thắng thì hôm nay sẽ đến kí túc xá 2 thôi ,với lại nhìn lại khu khán đài thấy

Trâm Minh Khai cười nhẹ :có vợ chưa cưới ở đây mình sẽ ko thua đâu .

Và Minh Khai nhìn đàn em trước mặt nói ;

-Cậu ngốc quá .

Nghe vậy Lan bình thản hỏi lại dù biết hẳn ta đang nghĩ gì về mình :

-Vậy sao ,nhưng em nghĩ là chưa biết ai thắng ai đâu .

Lúc đó bên cạnh các đội viên khác bàn tán :

-Chết chắc rồi lần này anh Minh Khai mà chạy marathon thì chúng ta thua chắc .

-khu kí túc xá 2 năm nào cũng thắng mà _một đội viên khác nên tiếng .

Lan nghe vậy nhưng vẫn phớt lờ nghĩ :trời có cần phải tấn bốc anh ta vậy ko hà trời .

Sau đó Lan và các thành viên tham gia chạy nghe thấy tiếng trọng tài thì đến vạch xuất phát chuẩn bị chờ hiệu lệnh .

-Phanh _tiếng súng vang lên .

Nghe thấy tiếng đó họ bắt đầu chạy .Trong khi đó Lan vẫn chưa rời vạch xuất phát chỉ đứng đó nhìn họ chạy đi .

Ở trên khán đài Quân thấy vậy nhìn 2 cậu bạn của Nhật nói :

-Trời cậu ta đứng đó làm gì vậy hả /

Lâm cũng lên tiếng :

-Xem ra chúng ta thua là cái chắc rồi ,chạy thì may ra cậu ta có phần đứng thứ 2 nhưng giờ thì về cuối rồi .

Huy nên tiếng :

-có khi cậu ta biết mình thua nên bỏ cuộc ko nhỉ .

Cứ thế bọn hắn nói trong khi đó Lam và Phương cười nhẹ nói :

-Ko biết nữa ,chắc là_nói đến đây tự dừng ko nói nữa .

Nghe vậy lúc này Trâm nên tiếng :

-Anh Thắng xem ra bạn anh thua rồi ,Minh Khai đc coi là người chạy nhanh năm ngoái đó ,giờ mà anh đó ko chạy thì thua quá .

Lam nhìn Trâm hỏi ;

-Sao anh chàng lúc này là người chạy nhanh nhất năm ngoái sao _chỉ là tò mò thôi .

Và Lam thấy những cái gật đầu và cùng câu nói của Lâm :

-Vậy mới nói ,lẽ ra nếu cậu ta ko đăng kí thì kí túc xá năm nhất của chúng ta sẽ ko tham gia trò đó rồi .

Nghe vậy Phương lúc này mới nói :

-Thảo nào mà ko thấy 1 ai trong khu kí túc xá chúng ta trong cuộc thi này hóa ra là ko ai thi .

Quần lúc này nghe câu đó của Phương nên nhìn mọi người trả lời :

-Thi đó nhưng mà tưởng là Nhật giỏi chạy nhưng xem ra thì thôi rồi ,các cậu về thôi _câu cuối nhìn 2 thắng bạn nói .

Lâm và Huy nghe vậy định đứng lên bỏ về thì lúc này tiếng của Trâm vang lên :

-Các anh xem kia anh Nhật chạy rồi kia .

Nghe vậy đồng loạt bọn hắn quay lại chỗ vạch xuất phát và ko thấy bóng Nhật đâu và họ hướng vào đường thi thì thấy Nhật chạy nhanh 1 làn gió ko thấy bóng dáng ở trên đường đua nữa .

Thấy vậy Lâm bất ngờ và lắp bắp nói :

-Trời ...mình có ...phải ...nhầm...ko ...cậu ...ta ...

Nghe vậy Huy xen vào :

-Cậu ta chạy nhanh quá nói vậy đi làm gì lắp bắp vậy .

Lâm nhìn theo lúc này đã ko thấy bóng ai nói :

-Ủm cậu ta giống như làn gió chạy lướt qua vậy /

Quần từ nãy giờ ko ý kiến gì vì bất ngờ lúc này mới nói :

-Trời cậu ta là ai mà chạy nhanh vậy ?

Mà ko chỉ bọn hắn bất ngờ mà ngay cả mọi người trên khán đài cũng bất ngờ theo ,và ở chỗ ghé mời vinh dự mẹ của Phương nhìn theo Lan từ nãy giờ cũng khá bất ngờ về cô con gái này vì thường ngày hay thấy Lan ở tình trạng buồn ngủ mà hôm nay lại là hình bóng khác .

Còn Ở chỗ Lam và Phương thì lại nghĩ ìh xem ra Lan đã khiến cho tất cả bất ngờ rồi ,dù gì ở bên Mỹ tụi nó thường xuyên phải chạy trốn đám fan hâm mộ nên trình độ tụi nó cũng đâu phải vừa ,vói lại Lan còn được coi là vận động viên có triển vọng trong môn Marathon do chính nước Mỹ công nhận nữa mà .Nhưng những người ở đây làm sao biết đc vì khi đó tụi nó đều là con gái mà .

Ở chỗ Lan sau khi chạy đi với tốc độ có thể ví như làn gió ,đến chỗ Minh Khai ko biết sao Lan lại chạy chậm lại và chạy sau anh ta .

Lúc đi qua khu vực cũ vì cuộc thi này chạy 5 vòng quanh trường mà(trường này dài 100km) ,Lan nghe thấy tiếng cổ vũ của Lam và Phương :

-Nhật cậu cố lên .

-Chiến thắng .

Trong khi đó mọi người trên khán đài 1 phần học sinh nữ cổ vũ cho Lan :

-Anh Nhật cố lên ,em yêu anh .

Còn đại đa số lại cổ vũ cho Minh Khai .

-anh Khai cố nên chiến thắng .

-Anh Khai No.1 .

_em yêu anh

-!~\$@#@\$%\$%\$%\$%\$%

Trong khi đó Lan cố tình chạy đằng sau Minh Khai trong lòng lại nghĩ em ra cũng thú vị đó chứ lần đầu tiên mình mới chú ý chạy đằng sau người khác lại có thể nghe đc những lời này ,vì đa số những lần trước Lan chỉ chạy đua với nắng gió lên có đã ko ngừng chạy .

Trong khi đó Phương tự nhiên thốt nên :

-Thiên cậu xem hình như Nhật chạy chậm hơn mọi hôm hay sao đó .

Lam nhìn theo Lan nói :

-Ừm nhưng theo mình là Nhật đang hứng thú với điều gì đó thì phải ,nhưng điều đó tớ ko thể đoán đc cậu có thấy vậy ko /

Nghe Lam phân tích Phương nhìn theo và gật đầu :

-Ừm.

Trong khi bọn hần nghe 2 người bên cạnh nói vậy thì ngạc nhiên và cuối cùng Huy là người nên tiếng hỏi Lam ;

-Thiên cậu nói vậy là sao ?

Lam nghe vậy nói 1 câu rất tự nhiên :

-Tớ cũng ko hiểu nữa .

Nói xong ko biết sao Lam mỉm cười với Phương nụ cười ẩn chứa suy nghĩ là đã biết Lan đang nghĩ gì .

Nhìn và nghe chán những lời khen chê về mình vì xưa nay Lan chỉ toàn nghe thấy những người khác ngưỡng mộ mình nay nghe người khác chê tránh nên Lan cảm thấy rất hứng thú và điều đó đã đc Lam và Phương nhận ra .

Sau khi nghe đủ và Lan lúc này quyết định mình sẽ thắng nhưng phải làm điều gì đó cho mọi người ngạc nhiên chơi mới đc và trong đầu Lan bắt đầu suy nghĩ và đúng lúc đó 1 suy nghĩ sẹt và như điện ,và Lam tiếp tục chạy theo Minh Khai .

Cứ thế mỗi vòng quay về vị trí xuất phát Lan luôn luôn chạy sau Minh Khai .

Còn Minh Khai thấy vậy thì nghĩ :Minh thắng là cái chắc .

Và trên khán đài mọi người đều nói :

-Xem ra thì Nhật chạy nhanh ở vòng đầu nhưng vòng sau hình như đuối sức rồi hay sao ý ._một tiếng ở trên khán đài vang lên khi thấy

Nhật như ko có sức chạy .

-Ừm cậu nói đúng kiểu này thì Minh Khai chiến thắng rồi _Giọng một người nữa vang lên và hình như đó là cậu bạn của người nói câu trên .

Bỗng có người chen vào :

-Các cậu này Minh Khai là nhà vô địch marathon năm ngoái mà ,cậu kia làm sao thắng đc ._giọng 1 cô gái vang lên và người ta có thể nhận ra đây là giọng một cô gái đang yêu .

Nghe vậy 1 cô gái bên cạnh nói :

-Ừm đến đàn anh năm ngoái vô địch mà cuối cùng cũng thua mà .

Thấy thế 1 cô gái khác vang lên :

-Chưa chắc đâu lỡ phút cuối anh Nhật có thể vượt lên thì sao ?

Thế là câu chuyện trở thành đề tài nóng bỏng trên khán đài khi một người này khen thì một người khác xen vào chê .

Còn Lam và Phương nghe vậy chỉ biết lắc đầu nở 1 nụ cười bí hiểm.

Riêng bọn hần nghe vậy thì lại như đồng tình với phần đông đám đông là Nhật sẽ đứng vị trí thứ 2 ,nhưng đến khi thấy nụ cười bí hiểm kia thì lại do dự ,cuối cùng Huy là người nên tiếng giải tỏa ko khí nặng nề này :

-Thiên theo cậu thì ai thắng ?-Nhìn Lam hỏi .

Nghe vậy Lam vô tư nói :

-Đương nhiên là Nhật rồi _nó nụ cười vô tư .

Chính nụ cười đó khiến Huy trong lòng lằng lằng và nhớ lại cảnh Thiên mặc bộ áo con gái đẹp 1 cách thơ ngây ,và Huy cảm tưởng rằng Thiên là con gái .

Lâm thấy Huy ko nói gì mà im lặng tưởng thằng bạn bị tẩu hỏa nhập ma ,nên nhìn thẳng vào Huy nói đùa :

-Ê bộ cậu đang yêu ai đó à ? _nụ cười hơi đều .

Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng thấy vậy Quân lúc này mới lên tiếng giọng nói có vẻ trêu chọc :

-Lâm cậu xem kìa ko biết Huy bị gì nữa ko lẽ thấy học sinh nữ nào yêu luôn đó chứ _nhưng lại nhìn sang Lam như áp chỉ Lam là người đc mình nhắc đến trong câu chuyện .

Lúc này thì Huy mới thoát khỏi suy nghĩ nghe Quân nói vậy thì nói :

-Làm gì có ,mà cậu đang nói gì đó hả ?

Nghe vậy Quân nhìn Huy nhưng đẩy trách nhiệm sang cho Lâm :

-Cậu hỏi Lâm ý ? _nhưng nụ cười vẫn xuất hiện trên đôi môi ít khi cười .

Lâm nhìn Huy và thấy cậu bạn hỏi mình thật thì nói :

-Hi ,thì tui tò nghĩ cậu đang ”cảm nắng ” em nào thôi mà .

Trong khi đó ở chỗ Phương thì Trâm tiến lại đứng gần và hỏi :

-Anh Thắng này ,theo anh thì giữa anh Khai và Nhật ai sẽ thắng ạ ? _ánh mắt nhìn Phương long lanh .

Phương ko biết Trâm đang cố tán tỉnh mình nên vẫn thản nhiên nói :

-Anh cũng ko biết nữa .

Nhưng trong lòng thì thừa biết ai thắng rồi .

Trâm nghe vậy thì nhìn Phương nói tiếp :

-Anh Thắng này hôm nào đến nhà em chơi đi . _nói bằng giọng ngọt xớt .\.\.\.\.\.

Nghe và thấy điệu bộ của Trâm có hơi chút cảnh giác và ko biết trả lời sao thì Lâm nghe vậy nên tiếng :

-Trâm ai cho phép em mời người khác đến nhà vậy hả ?

Trâm nghe anh trai mình nói thì nhìn với ánh mắt đe dọa nói :

-Anh có tin em nói với ba mẹ là anh vẫn đi Bar ko ,lúc đó thì đừng hòng anh còn tài khoản nha .

Nghe cô em gái mình nói Lâm tức giận nói :

-Vậy hả ,nhưng nếu em dẫn cậu ta về nhà thì nói trước hôm đó anh ko có ở nhà đâu .

Lúc này Phương nói :

-Trâm thôi anh em ko thích thì thôi vậy .

Trâm nhìn Phương khi nghe thấy Phương từ chối sau đó nhìn Lâm với cái liếc mắt và nói :

-Vậy chủ nhật tuần sau đến công viên chơi nha anh .

Nghe vậy Phương ko biết nói sao vì thật sự là Phương cũng ko thích với lại sợ mình có việc nên nói :

-Anh bận rồi em gái .

Trâm nghe từ em gái từ mồm Thắng người mình đã có tình cảm từ khi anh cứu mình thì trái tim đã rung động vì hạnh động anh hùng cứu mỹ nhân .

Đúng lúc đó tiếng của Lam vang lên :

-Thắng xem kìa vòng cuối rồi .

Nghe vậy mọi bọn hấn đang ngỡ ngàng khi phát hiện mục tiêu của Trâm hóa ra là Thắng ,mà vì sao bọn hấn phát hiện ra là do những hành động ánh mắt của Trâm đã lộ ra bên ngoài .

Từ đó bọn hấn nhìn sang Phương và nghĩ :Thắng cậu ko biết Trâm đang tán tỉnh sao ,và bọn hấn đều đồng chung suy nghĩ khi chứng kiến hết cuộc nói chuyện và rút ra kết luận :quả đúng như mình nghĩ cậu ta chưa biết .

Và khi nghe Thiên nói vậy thì bọn hấn rời mục tiêu theo dõi nhìn xuống dưới đường đua và thấy Lan đang cách khá xa với Minh Khai và bọn hấn nghĩ thầm em ra kí túc xá mình đứng thứ 2 rồi vì với khoảng cách 400m thì thua rồi .

Trong khi đó Lam và Phương trong đầu ko ngừng suy nghĩ vì 2 người nghĩ là đến vòng cuối Lan sẽ vượt qua ,nhưng giờ thì ko phải và họ suy nghĩ xem Lan đang muốn làm gì vì bọn nó khá là hiểu tính cách của Lan đối với người cao ngạo như vậy thì làm sao Lan có thể để người đó kiêu ngạo như vậy chứ .

Trong khi đó Lan chạy 5 vòng mà ko suy giảm 1 chút sức lực ,nhìn người dẫn đầu Lan nghĩ :chà xem ra anh ta đã mệt rồi ,mình thì vẫn chạy ung dung theo hấn ta và mình cá là hấn ta đang tự tin là mình sẽ thắng đây mà sao đó là quay lại nói đầu mình cho coi .Suy nghĩ đó khiến cho Lan cảm giác phấn khích khi nghĩ đến việc mình sắp làm .

Còn trên khán đài mọi người bắt đầu chú ý và họ hô nên :

-Minh Khai cố lên .

-Nhật cố lên _Lam và Phương hét nên .

Còn ở chỗ mẹ của Phương thì nhìn chăm chú và nghĩ :Lan cố lên ,mẹ chúc con chiến thắng ,nhưng vẫn có suy nghĩ khác :”xem ra thì với khoảng cách này thì Lan sẽ đứng thứ 2 rồi”

Và trên sân khấu đã nghĩ Minh Khai sẽ thắng nên ko mấy hứng thú đón chờ kết cuộc ,nhưng bỗng họ thấy tốc độ của Nhật tăng lên khi Minh Khai còn cách 50m nữa là về tới đích .

Bỗng họ thấy bóng Nhật chạy vượt qua ,và chạy về đích đầu tiên .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Một diễn biến mà tất cả các khán giả theo dõi cuộc thi đều phải bất ngờ vì Nhật như một làn gió chạy qua ko hơn ko kém .

Khi tất cả mọi người đều con đang ngỡ ngàng vì những gì xảy ra thì cũng là lúc ban giám khảo trao giải thưởng ,khi người dẫn chương trình kêu tên người đứng thứ nhất nên ghi danh ,Lan bỏ đi.

Trên khán đài Lam và Phương nhìn nhau vì họ biết quá rõ tính cách của Lan là ko muốn làm những gì mà mình muốn ,có thể nói đây là dạng thờ ơ cũng đc ,trong đầu 2 người đều chung hành động là bước ra ghế ngồi đi xuống chỗ của Lan .

Đến xuống chỗ Lan đang định cùng Lan rời đi vì họ cũng ko có hứng thú ở đây nếu ko vì có Lan thì thì có lẽ là họ ko xuất hiện ở đây mà là đang chuẩn bị kế hoạch để đối phó với mọi tình huống mà tụi nó chắc chắn phải trải qua do những con người nguy hiểm kia bày ra và nếu tụi nó ko chuẩn bị tinh thần trước thì có lẽ tụi nó là người thua cuộc đồng nghĩa với việc tụi nó sẽ mất đi mẹ của mình .

Nghĩ đến đó tụi nó ngược nhìn lên chỗ mẹ mình đang ngồi và cũng lúc đó Lan phát hiện ra ánh mắt hiểm độc của hiệu trưởng lóe ra nhìn mẹ của Phương .

Nhìn dấu hiệu đó thẳng ngu nhất cũng biết bà hồ ly tinh đó sẽ ko tha cho mẹ của Phương rồi ,huống chi là Lan người thông minh đc ví như 1 thiên tài của Nhật Bản lẽ nào lại có thể bỏ qua ,và trong đầu Lan bắt đầu nghĩ đến cách đối phó với tình huống sắp tới vì Lan chắc rằng sau việc diễn ra tối hôm qua người của bà ta đã bị mình xử lý thì ít nhất là 2 tuần mới khỏe ,mà bà ta chuẩn bị người khác thì cũng chờ điệp thuận lời thì bà ta mới ra tay .

Đang chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn thì nghe thấy 1 tiếng nói :

-Hình như năm nay trường chúng ta tổ chức cắm trại ở trong rừng đó các cậu .

-Ừm ,hình như là do hiệu trưởng nêu ý kiến đó vui quá .

Và nhóm người đó bỏ đi .

Sau khi tụi nó bỏ đi gần như là sắp ra khỏi hội trường cuộc thi ,thì tiếng nói của Minh Khai vang lên :

-Cậu đợi đó lần sau tôi sẽ ko thua cậu đâu .

Cùng lúc đó tiếng của Lâm vang lên :

-Thua cuộc thi mãi mãi là kẻ thua cuộc thôi .

Trâm lúc này cũng nói :

-Đúng vậy đã thua rồi thì sẽ luôn là người thua cuộc thôi .

Nghe thấy vậy Minh Khai tức giận nhào đến định đánh Lan ,nhưng nhanh chân hơn Lan đã lé sang một bên bằng 1 thế võ nhu đạo ,nhưng rất tiếc trong đám người đó ko ai nhận ra cả và họ đều cho đó là 1 cái lé tránh bình thường .Đương nhiên cả Lam và Phương đều ko nhận ra vì họ cho rằng Lan chỉ có học karate với bọn nó thôi .

Thấy vậy Lam tiến lên vì nguyên tắc của cả nhóm nếu ai trong nhóm bị đánh thì người trong nhóm sẽ ko bỏ qua ,Lam nói :

-Anh có cần phải như vậy ko ,thích là đánh người vậy à .

Minh Khai tức giận nói :

-Lần sau hãy cẩn thận các cậu ko may mắn như lần này đâu .

Nói xong bỏ đi .

Đối với lời đe dọa đó bọn nó ko lấy làm lo lắng ,thì Trâm nên tiếng :

-Các anh nên cẩn thận anh Minh Khai đó ,gia đình của anh đó ko dễ đối phó đâu .

Còn bọn hấn thì nói :

-Các cậu chuẩn bị quan tài đi là vừa đặng chúng Minh Khai thì ko yên đâu .

Nghe vậy tụi nó làm 1 hành động làm lơ ,trong khi đó thì Lam nên tiếng :

-Vậy anh ta là ai ,mà tụi này phải sợ vậy /

Huy nghe vậy thì nói :

-Tốt nhất các cậu nên tránh đi ko tốt đâu .

Càng nghe càng kích thích tò mò khiến cho Lam lại hỏi tiếp :

-Vậy theo cậu Anh ta sẽ làm gì ,mà coi bộ gia đình anh ta cũng ko vừa nhỉ ?

Nghe vậy lúc này Quân mới nên tiếng :

-Bộ các cậu ở Việt Nam mà ko biết đến Nhà họ Vương sao ?

Giật mình khi nghe thấy vậy vì thật ra tụi nó đâu có ở Việt Nam ,mà kể cả Phương nữa từ nhỏ tụi nó đã học ở Mỹ rồi nên đâu có biết gì về VN đó cũng là 1 trong những nguyên nhân mà bọn nó ko biết 1 số thứ kể cả nhà họ Vương ,nhưng nghe đến điều này tự dưng Lan lúc này thốt nên :

-Nhà họ Vương có phải nhà của hotgirl Mỹ Thư ko nhỉ ,nghe nói nhà đó giàu đứng thứ 2 ở VN này ,ko lẽ Minh Khai là người của gia tộc họ Vương .

Nghe vậy trong sự ngạc nhiên của Lam và Phương thì Trâm nên tiếng :

-Đúng vậy đó anh Nhật ,nhưng gia đình của Minh Khai thì ko đơn giản đâu các anh hãy cẩn thận đó .

Càng nghe bọn nó càng biết gia tộc họ Vương đó ko đơn giản ,nhưng ko 1 ai thấy ánh mắt lóe lên 1 tia lạnh lùng mà phải nói là máu lạnh xuất hiện ở đôi người vốn lạnh lùng nhưng ấm áp kia của Lan cả

.Trong lòng Lan lúc này là cả một giông bão đang hiện hình cũng câu hỏi :Gia đình họ Vương có phải là người mà mẹ mình nhắc đến ko nhi ?Và câu hỏi đó đương nhiên là chưa có câu trả lời rồi nhưng chắc chắn 1 điều nếu là đúng thì Lan sẽ làm gì đây :đó là những gì đang diễn ra trong đầu Lan lúc này .

Phuong lúc này mới nên tiếng cốt để tìm hiểu thêm :

-Vậy nhà họ Vương có thể làm gì chúng tôi nào ?

Nghe thấy vậy Lâm nên tiếng :

-Họ có thể giết các cậu đó _một câu như giỡn nhưng cũng rất thật .

Phuong nghe xong nói :

-Vậy hà tụi này sẽ chờ .

Tức giận Lâm nên tiếng :

-Cậu cho là tôi dỗi hơi hay sao mà căn dặn cậu vậy hả ?

Phuong nhún nhún vai ko nói .Hành động đó làm cho Lâm tức giận .

Cùng lúc đó điện thoại của Lan rung nên ,nghe thấy vậy Lan biết là có công việc nên nói :

-Các cậu về phòng đi ,tớ có việc chút nữa gặp nhau ở phòng ăn nhá .

Nói xong Lan đã biến mất dạng .

Sau khi rời đi ,Lan ung dung bước đi lên phòng y tế vừa đi vừa nghĩ :

”-Quái lạ chị Misaki -chan gọi mình có việc gì ta ,hôm qua mình đã làm xong hết việc rồi”

Sau đó Lan ngáp dài nghĩ :”mà sao hôm nay lại buồn ngủ như thế này nhỉ .Chúc nữa vào phòng y tế ngủ một chút mới dc.”

Nhưng bỗng suy nghĩ của Lan xuất hiện những gì mà bọn hấn nói về Minh Khai lại khiến cho Lan suy nghĩ phải điều tra 1 chút về gia tộc họ Vương mới đc .

Lan vừa đi vừa suy nghĩ mà ko biết sao mình đã đứng trước cửa phòng y tế .

Lan lịch sự gõ cửa :

-Cốc ..cốc ...

Gõ 3 lần nhưng bên trong ko có 1 tiếng động ,điều đó làm cho Lan ngạc nhiên và ko suy nghĩ gì nữa Lan từ động mở cánh cửa ra và bước vào .

Và đập vào mắt Lan là hình ảnh chị Misaki của mình đang đứng bên cạnh cửa sổ giống như hồn chị ấy đã rời khỏi xác đó là cảm nhận của Lan khi nhìn thấy .

Tiến lại đứng bên cạnh Lan nhìn theo ánh mắt của chị họ mình và thấy chị mình đang hướng ánh mắt ra xa ,Lan chán nản nên tiếng khi ko biết chị họ mình đang để hồn ở đâu nên nói :

-Chị kêu em nên mà ko nói gì sao ?

Nhưng lời đó ko có tác dụng kéo suy nghĩ của Misaki ,vì lúc này Lan thấy chị họ mình vẫn ko nhúc nhích gì cả .

Lắc đầu Lan lúc này mới lay người chị họ mình cùng tiếng hét bên tai :

-Chị Misaki ,chị bị sao vậy hả ?

Và tiếng hét đó đã có tác dụng khi Misaki khi Lan thấy chị họ mình nhìn mình và nói :

-Ừa em nên sao ko gõ cửa vậy .

Lan nghe vậy sờ đầu chị họ mình và nói :

-Ko nóng xem ra chị ko bị bệnh nhĩ .

Nghe cô em họ nói Misaki nên tiếng :

-Ê bộ em trù chị bị bệnh hả ?

Lan nhún nhún vai đùa đùa nói ;

-Vậy hả ,em gõ cửa gần hết sức đến nơi nhưng ai kia cứ đứng bên cửa sổ ngắm trời đến khi hỏi người đó cũng ko trả lời nếu là chị, chị nghĩ sao /

Misaki nghe vậy ko biết là nói đến mình nên nói :

-Ừa, chuyện đó thì có liên quan gì đến câu hỏi của chị .

Lúc này thì Lan thật sự bó tay với chị họ mình và nói :

-em đang nói chị đó ,mà chị có việc gì vậy _nhìn chị họ mình với ánh mắt nghi ngờ .

Và trong đầu Lan bắt đầu suy nghĩ :Nghĩ thật đó ko biết chị đang gặp vấn đề rắc rối gì đây ta từ ngày chị sang Việt Nam mình thấy chị ấy như thay đổi hoàn toàn ko giống với tính cách vui vẻ trước kia nữa .

Ánh mắt đó khiến cho Misaki trong lòng hơi chút dao động và Misaki đành phải tìm cớ lảng tránh sang vấn đề khác :

-À lúc này em gọi tên thực của chị đó ,may mà ko có ai từ giờ hãy gọi chị là Ngọc nha .

Lan nghe vậy thu ánh mắt lại vì Lan biết chị mình đã ko muốn nói thì tốt nhất đừng hỏi nhưng Lan vẫn nói :

-Nếu chị có vấn đề gì hãy nói với em dù sao trong gia tộc chỉ có chị và em là con gái đó . _ánh mắt của Lan nhìn chị mình ôn nhu .

Thấy ánh mắt đó Misaki biết em họ mình thật sự quan tâm đến mình vì nó ít khi lộ ánh mắt ôn nhu đó ,chính vì vậy Misaki nhìn Lan gật đầu nói :

-Ừm ,một lúc nào đó khi chị bình ổn lại chị sẽ nói với em .

Ánh mắt của Lan trước khi nhìn ra ngoài cửa đã vô tình thấy trong ánh mắt của chị họ mình 1 chút ưu tư giống như là người đang có tâm sự nhưng Lan tôn trọng suy nghĩ của chị họ mình và Lan tin 1 ngày nào đó chị họ mình sẽ nói cho mình biết thôi .

Sau đó Lan làm như ko chú ý đến vấn đề đó nữa hỏi giọng nghiêm túc ;

-Chị gọi em nên đây có vấn đề gì ko vậy ?

Nghe cô em họ mình ko có hỏi tiếp mỉm cười Misaki nói :

-Tập đoàn họ Mai mời chúng ta tối nay gặp mặt đó ,em có đi ko ?

Giật mình khi nghe chị họ nhắc đến nhà họ Mai thì ko ai khác đó là nhà của Phương rồi, thế là Lan lắc đầu nói :

-Ko đc chị hãy cử người của chúng ta đi thôi ,em mà đi thì sẽ lộ là cái chắc .

Nghe cô em họ nói vậy Misaki nói ;

-Vậy là nói người khác đi chứ gì đc thôi ,nhưng em có thể nói nguyên nhân cho chị biết đc ko .

Lan nói :

-Vì đó là gia đình bạn em ,vội lại bàn về vấn đề hợp tác khách sạn em ko có hứng thú ,chị cũng hiểu em mà .

Biết Lan ko có hứng thú với việc này vì xưa nay trừ bỏ những buổi tiệc thật sự quan trọng thì mới thấy mặt đc Lan ở đó thôi .

Gật đầu Misaki nói thêm :

-Vậy thì thôi chị sẽ sắp xếp .

Lan nghe vậy thở phào nói :

-Ko có việc gì thì em đi đây ,sáng giờ chưa có gì bỏ bụng cả ,chị đói ko em xuống căn tin mua nên cho ,dù sao giờ này chị vẫn phải làm mà .

Misaki nghe em họ nói mỉm cười lắc đầu :

-Thôi chúc nữa chị xuống ăn sau cũng đc .

Đang định rời khỏi phòng chợt Lan nhớ đến mục đích ban đầu mình nên đây ,nên quay lại hỏi chị họ mình :

-Chị có thể cho em sử dụng máy tính 1 chút ko ?

Thắc mắc khi nghe Sakura nói nhưng Misaki vẫn gật đầu và nói :

-Ồ kia nè ,mà em có vấn đề gì cần sử dụng nó vậy ?

Lan nói khi nghe vậy :

-Chỉ là xem 1 chút thông tin cần thiết ấy mà chị họ .

Sau khi đã hoàn tất những gì mình cần phải làm Lan từ từ đứng dậy và nhìn xung quanh và nghĩ :công nhận nơi đây ít người đến thật lần sau mà bàn công việc ở đây là hết biết .

Nghĩ xong Lan đến bên bàn chị họ mình và nói :

-Em đi đây ,mà chị có đi ăn ko đi cùng em luôn .

Nghe vậy Misaki vui vẻ quay lại nói :

-Thôi chị ăn sau ,chị phải hoàn tất những thủ tục vào trường và sắp xếp lại phòng y tế đã .

Lan nghe xong nói :

-Vậy bye chị .

Misaki mỉm cười nhìn theo trước khi Lan đóng cửa Misaki nói ;

-Chút em ăn ngon miệng .

Bước vào căn tin Lan nhìn xung quanh và thầm nghĩ ;sao mình cảm giác ai cũng nhìn mình vậy ta ,nhưng khi Lan quay lại nhìn thì ko có gì .Lắc đầu cho là mình suy nghĩ nhiều .

Sau đó Lan nhìn xung quanh như tìm kiếm .

Bỗng có tiếng hét :

-Nhật ,ở đây nè .

Nhìn theo giọng nói đó Lan nhìn thấy Lam ,Phuong đang ngồi cách chỗ mình đứng ko xa ,Lan ung dung bước lại nhưng lại thấy như ai đó đang nhìn mình ,lần này thì Lan xác định chính xác là có người đang nhìn mình .

Trong khi đó Lam thấy Lan đến rồi nhưng ko ngồi xuống mà như đang suy nghĩ điều gì nên hỏi ;

-Sao vậy Nhật ngồi xuống đi chứ .

Mỉm cười nhìn 2 con bạn Lan ngồi xuống và nói nhỏ :

-Tớ có cảm giác như rất nhiều ánh mắt đang nhìn tớ vậy đó .

Bật cười Lam nói :

-Thì cậu trở thành trung tâm bàn tán của mọi người mà ,từ nãy giờ họ đang bàn tán về chiến thắng của cậu ý mà .

Lan nghe vậy hỏi ;

-Thật ko đó /

Lam đùa đùa nói :

-ko tin hỏi Phuong đi .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Nhưng đc đáp lại là 1 thái độ im lặng ,Lam nhìn Phuong ;

-Thắng cậu sao vậy ?

Giật mình Phuong quay lại và nói :

-Ko có gì chỉ là tớ cảm thấy 1 luồng sát khí đang hướng về phía chúng ta .

Nghe vậy Lam cười nói :

-Chắc cậu suy nghĩ quá đấy thôi .

Sau đó quay sang Lan nói ;

-Phải ko Nhật .

Lan nghe vậy mỉm cười nói :

-Ừm ,thôi chúng ta chọn món gì đó ăn đi ,tớ đói bụng lắm rồi nè .

Đứng dậy Lam nói :

-Đc rồi tính xấu của cậu lại thể hiện rồi kìa ,ok thôi tớ đi đây .

Nói xong bỏ đi ,thấy vậy Lan nói theo ;

-Chọn món ko ngọt giùm tớ nha .

Phuong mỉm cười khi thấy vậy và nghĩ :"-chắc mình suy nghĩ nhiều quá đó thôi và nhìn xung quanh .

Trong khi đó Lan thì lại khác từ khi Phuong nói vậy nhưng có thể từ khi bước vào căn tin Lan đã cảm nhận đc luồng sát khí đó đang hướng vào mình và biết rõ đó là ai ,và một ánh mắt sắc bén lóe lên trong đôi mắt màu đen thể hiện 1 điều gì đó mà ko ai có thể đoán đc ,nhưng rất tiếc ánh mắt đó chỉ lóe lên 1s sau đó trở lại đáng vẻ bình thường nên đương nhiên ko một ai phát hiện ra .

15' sau Lam xuất hiện với 1 đồng đồ ăn cùng câu nói tinh nghịch ;

-Thức ăn đến rồi đây _nháy mắt 1 cách dễ thương .

Lan thấy vậy thì thoát khỏi suy nghĩ và mỉm cười nói :

-Hi nào chúng ta ăn thôi .

Phuong cũng nói theo khi nghe Lan nói :

-Ừm chém các món ăn thôi nào .

Và bọn nó bắt đầu ăn với tốc độ đáng kinh ngạc khiến cho tất cả người trong căn tin nhìn nhiều lần rồi nhưng vẫn chưa quen .

Vừa ăn Lam vừa nói :

-Tớ công nhận là thức ăn Việt Nam là No.1 đó ,ngón quá đi .

Mỉm cười Phuong ngược nên nói khi miệng còn đang nhai :

-hi đương nhiên ,cậu còn chưa biết hết đâu ẩm thực Việt Nam phong phú lắm đó cứ từ từ thưởng thức đi .

Lan nghe vậy ko nói gì chỉ cầm cuối ăn và ko nói gì nhưng qua thái độ cho thấy Lan đang cảm nhận rõ sự nguy hiểm đang rình rập đối với mình .

Đúng lúc ko khí đang vui vẻ thì có tiếng nói vang lên ;

-Các cậu có thể cho tôi ngồi chung ko ?

Nghe vậy bọn nó đồng loạt ngược lên và thấy Huy đang đứng trước mặt và Lam là người nên tiếng ;

-Ừm cậu ngồi xuống đi _và nhích vào ghế trong nhường chỗ cho Huy với thái độ thoải mái .

Vừa ngồi xuống thì Phương hỏi :

-Các bạn cậu đâu mà đi ăn một mình vậy ?

Huy nghe vậy mỉm cười nụ cười cực kì quyến rũ và khiến tất cả các học sinh nữ trong căn tin đều ngây ngất nhưng đối với bọn nó (ở thân phận là con gái nha dù sao tụi nó là giả dạng nam sinh mà) ko 1 chút lung lay thay vào đó là thưởng thức những món ăn để trên bàn .

Và chưa chờ câu trả lời của Huy ,mà nói thật ra là bọn nó đã ko còn chú ý nữa ,thì tiếng nói của Lâm vang lên :

-Sao bộ cậu nhớ tụi này à .

Vừa ăn socola Phương vừa nói ;

-Ê ko có đâu _ và ko nhìn vào Lâm .

Trong khi đó Lan ăn xong lấy khăn lau miệng và nhìn 2 con bạn đang ăn socola rồi lắc đầu suy nghĩ :

”- Bỏ tay các cậu ăn ngon nghĩ”

Thấy ánh mắt đó Lâm ngược nên nhìn Lan và đưa 1 thanh socola nói ;

-Nhặt cậu thử đi ngon lắm đó .

lan đưa tay ra từ chối nói ;

-Thôi tha cho tớ đi .

Và thế là tụi nó cứ thế nói chuyện mặt kệ bọn hấn đang có mặt ở đây .

lúc này thì tiếng nói cao vút vang lên :

-Ê bộ các cậu ko thấy tụi này sao ,tụi này ko nghĩ là tại sao các cậu đc bình chọn là hotboy đó .

nghe vậy tụi nó mới dừng cuộc nói chuyện lại và nhìn lên thấy Thư và Tuyết hai người đc coi là hotgirl của trường đang nhìn tụi nó .

Thấy vậy bọn nó nhìn nhau và im lặng tiếp tục cuộc nói chuyện vừa nãy :

-Nhặt cậu thử 1 tý thôi ,socola ngon lắm .

-Đúng vậy.

Bọn hấn nhìn vào những người trước mặt đang vô tư ăn uống đùa giỡn và suy nghĩ thầm : nguy hiểm đang kề cận mà các cậu còn vô tư ngớ ngẩn .

Và ko chịu đc bầu ko khí ko ai quan tâm và Lâm nói :

-Các cậu có thể thôi đùa giỡn ko hả ?

Nghe vậy tụi nó quay lại và đồng thanh nói :

-Chuyện đó là chuyện của tụi này các cậu ko thích thì biến đi ai cần các cậu đứng coi đâu .

Giật mình khi nghe vậy Lâm ngờ ngạc chưa biết đáp sao ,thì 1 giọng nói nữa vang lên và giọng nói này bọn nó cảm giác rất quen thuộc và tụi nó cảm nhận giọng nói của người này rất ác ý

-sao Nhật cậu đừng tưởng là thắng đc tôi rồi thì vui sướng hả ,đội đó tôi sẽ ko tha cho cậu đâu _Sau đó đi qua và cuối xuống nói khẻ ở nhưng câu cuối .

Lan nghe vậy nhìn theo bước chân của Minh Khai và mỉm cười 1 nụ cười khó hiểu .

Còn Phương cảm giác nguy hiểm đang rình rập Lan và cuối cùng ko nỡ lòng đc tò mò và nên tiếng hỏi :

-Anh ta nói gì với cậu vậy Nhật _ánh mắt xoáy vào mắt Lan .

Lan nhìn và biết Phương đã cảm nhận thấy điều nguy hiểm dù sao tụi nó đều là những thám tử mà ,nhưng Lan lại là người có thể giấu đc cảm xúc và nói :

-Ko có gì đâu .

Lam nghe vậy ngẩn đầu nên và nói :

-Thật ko Nhật .

Lan nhìn và thấy Lam đang nhìn mình và Lan cảm nhận đc Lam đã phát hiện ra điều gì đó nhưng Lan nghĩ ;giấu đc đến đâu hay đến đấy ,mình biết rằng bạn mình sẽ biết thôi .

-Thật _mỉm cười để tạo niềm tin .

Đúng lúc đó Thư nên tiếng :

-Các cậu đừng chạm anh họ mình rồi sẽ ko yên đâu chuẩn bị tinh thần đi _ánh mắt nhìn tụi nó 1 cách thích thú .

Riêng Quân lúc này lại nhìn lan nói :

-Cậu là người cẩn thận Minh Khai đó ,hãy cẩn thận .

Nghe vậy Lam và Phuong nói :

-Ko ngờ ăn cũng quan tâm đến tụi này hả ,cảm ơn nha _giọng nói ko chút cảm giác .

Bọn hấn nghe vậy ko nói gì và đứng dậy nói :

-Tụi này chỉ cảnh cáo thôi .Bye .

Cuối cùng thì ngày diễn ra cuộc thi thứ 2 dành cho Phuong đã diễn ra sau 2 ngày thi ko có 1 vấn đề gì phát sinh đối với bọn nó ,chỉ là Lan lâu lâu biết mất 1 cách bí ẩn ko một ai trong nhóm kể cả Quân có thể phát hiện hàng đêm có 1 bóng đêm biến mất giữa màn đêm ở phòng 203 ,đó là Lan nhưng sáng hôm sau thì lại có mặt ở trong phòng .

Ngoài ra 2 ngày đó cũng khiến cho bọn hấn tìm đc 1 số thông tin về bọn nó (có nghĩ là bọn nó trong thân phận là con trai).

Cuối cùng cuộc thi đc bọn nó mong đợi đã đến ,cuộc thi Kiếm của Phuong .

-RengRengReng _tiếng chuông đồng hồ đã reo ở ba căn phòng của bọn nó .

Tiếng chuông đó khiến cho Lam và Phuong đều tỉnh giấc vì qua 2 ngày bọn nó chỉ có đi chơi xem những người khác thi đấu .

Riêng trong căn phòng của Lan thì lại khác ,tiếng chuông đồng hồ cứ reo :

-Reng ...rengreng ... _lần thứ 1

-Reng ...rengreng ... _lần thứ 2

-..... _lần thứ n.

Nhưng bù lại sự trong đời của chiếc đồng hồ ,người nằm trên giường ko một chút động đậy vẫn ngủ 1 cách ngon lành .

Quân từ trong phòng VSCN bước ra tắt tiếng chuông đồng hồ và nhìn cậu bạn khó ưa đang ngủ ngon lành trên giường và nói nhỏ :

-Thật là làm gì mà ngủ dử vậy giống như cậu chưa bao giờ đc ngủ 1 giấc ngon lành cả vậy .

Lan nằm trong chăn ấm ko nghe thấy đc nên vẫn ngủ một cách ngon lành và ko có dấu hiệu gì tỉnh giấc cả .

Quân nhìn vậy một lúc lâu và ko nói gì sau đó bước ra khỏi phòng ko một tiếng động .

Nhưng có một người đã nhận ra đc diễn biến này giờ nhưng vẫn ngủ có ai đó nói rằng người đang ngủ họ có 1 tính giác có thể phân biệt đc tiếng động đang diễn ra thì phải nói rằng đó là Lan nhưng ko ai biết đc biệt tài này của Lan trừ 1 số người .

Sau khi ko nghe thấy tiếng bước chân của Quân ra khỏi phòng Lan lại chìm vào giấc ngủ .

Trong khi đó Lam và Phuong sau khi đã VSCN xong rời khỏi phòng ,vừa mở cửa Lam đã thấy Phuong và nên tiếng :

-Cậu đi rù Lan ko ?

Phuong nghe vậy gật đầu và 2 người đồng đóng cửa và tiến về phòng 203 .

-Cốc ..cốc _Lam là người gõ cửa nhưng ko thấy 1 tiếng động .

Thấy ko có 1 chút động tĩnh Lam quay sang Phuong và nói ;

- Chắc là Nhật còn đang ngủ rồi .

Phuong nghe vậy mỉm cười và nói:

-Đúng là 1 con sâu ngủ mà .

Bật cười trước cách câu nói dĩ dõm của Phuong ,thì tự nhiên có tiếng mở cửa và cái đầu của Lan lộ ra cùng cái ngáp dài và hỏi :

-Các cậu có thôi nói xấu người khác đc ko và để yên cho tớ ngủ một chút đi .

Lan nói xong đang định đóng cửa thì Lam nên tiếng :

-Cậu có thôi ngủ ko hôm nay đến Phuong thi đấu rồi đó .

Giật mình Lan ngó người sau đó nhìn tụi bạn và nói :

-Vậy hả thôi vào đây đợi tớ 1 tý .

Sau khi chuẩn bị xong tụi nó rời phòng và hướng căn tin đi tới dù sao cũng phải ăn rồi mới có sức thi đấu đc chứ đó là nguyên tắc của tụi nó mà .

Cuối cùng những gì tụi nó mong đợi đã đến ,ngồi trên khán đài Lan ngáp dài và thờ dài nghĩ :hazzz.....ko biết đến bao giờ thì mình mới thoát hết đồng hồ sơ đồ nữa chứ,công việc ời là công việc .

Trong khi đó Lam ngồi nhìn xung quanh chủ yếu là các đối thủ của Phuong và lắc đầu nghĩ thầm em ra những người này ko phải là đối thủ đáng sợ đối với Phuong rồi .Sau đó nhìn mặt bạn giám khảo Lam cười nhẹ với mẹ Phuong .

Còn bọn hấn sau khi chuẩn bị xong cũng bước ra đường nhiên bọn hấn cũng tham gia nhưng mục thi đấu của bọn hấn lại là karate và nhu đạo riêng Lâm lại chọn cho mình môn Kiếm tức sẽ làm đối thủ với Phuong .Lúc bọn hấn đi ra Lam nhìn thấy và nói với Lan :

-cậu xem kìa hôm nay Thắng có thể trả thù đc rồi ._mỉm cười 1 cách thích thú .

Lan nhìn xuống sân và nhìn Lâm và suy nghĩ :chưa chắc đâu hấn ta là người đáng sợ nhất thì có dù sao hấn ta cũng là con trai của trùm mafia mà ,xem ra nếu Phuong ko cẩn thận thì sẽ thua thôi ,chỉ trừ 1 trường hợp

Trận đấu đầu tiên là giữa Phuong và 1 thí sinh của năm 3 có tên là Sang .

Nhìn người này Lam quay sang và nói :

-Ê tớ với cậu cá cược xem Thắng và người đó bao giờ kết thúc trận đấu ko ?

Đang định nên tiếng thì giọng nói của Trâm vang lên ;

-Có em cá là 1 tiếng .

Giật mình nhìn sang bên cạnh Lam nên tiếng :

-Em cũng có mặt ở đây sao Trâm .

Mỉm cười Trâm nói :

-Đương nhiên là cuộc thi của anh Thắng thì làm sao em có thể bỏ qua cơ chứ .

Lan nghe vậy lập tức nói :

-Sau này em sẽ hối hận đó .

Ngạc nhiên Lam quay sang vì ko hiểu ẩn ý của Lan đối với câu nói này :

-Ý của cậu là sao Lan ?

Nghe câu hỏi đó Lan ko nói gì chỉ nhìn và mỉm cười 1 nụ cười khó hiểu và nói :

-Trâm em hiểu ý anh chứ ,nếu em vẫn để tình cảm như thế thì 1 lúc nào đó em sẽ là người hối hận đó .

Sau đó mặt kệ thái độ của Lam đang bức tức vì ko hiểu và Trâm ngơ ngác khi biết Lan đang ám chỉ đến việc mình thích Thắng nhưng vì sao

Nhật lại nói mình sẽ hối hận ,cuối cùng ko suy nghĩ ra đc lý do Trâm quay sang Lan và hỏi :

-Anh nói vậy là sao ?

Lan nghe vậy quay lại nói ;

-Tự em suy nghĩ nhưng tốt nhất em đừng đặt nhiều tình cảm quá sẽ ko tốt sau này đây và chuyện đó sẽ ko có kết quả tốt đẹp gì đâu .

Sau đó mặc kệ Trâm đang ngơ ngác Lan nhìn sang Lam và hỏi :

-Vậy cậu đoán xem thử Thắng bao nhiêu phút sẽ thắng ,Trâm chọn 1 tiếng đó .

Lam dù ko hiểu nguyên nhân tại sao Lan lại nhanh chóng thay đổi thái độ nhưng với nguyên tắc vốn có của nhóm thì Lam ko thể hỏi trừ khi người đó nói ra thôi ,chính vì thế Lam dù thắc mắc nhưng vẫn trả lời :

-45' câu trả lời của mình đó .

Mỉm cười Lan nói :

-20' nếu thua thì phải bao người thắng 1 châu .OK chứ .

Lam và Trâm gật đầu và tắc cả đều hướng mắt xuống sàn đấu .

Và cùng lúc đó thì tiếng trọng tài vang nên chính thức thông báo cuộc thi chuẩn đấu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Cuối cùng thì Lan và Lam thời khắc trong chờ đã đến cả 2 đều nhìn xuống dưới dù biết kết quả lần này ai thắng nhưng đối với bọn nó thách đấu trong võ thuật nhiều sẽ giúp cho tìm đc sơ hở và khắc phục yếu điểm của chính bản thân mình nên bọn nó đều chống chờ đến thời khắc thi đấu .

Còn ở dưới sân thi đấu Phuong nhìn người sẽ thi đấu với mình tuy dành đối thủ chưa chắc có thể thắng đc mình nhưng ko vì vậy mà Phuong tỏ vẻ ta đây mà thay vào đó là chú ý đến những động tác của Sang .

Trước khi thi đấu cả 2 người đồng loạt cúi người xuống chào nhau .

Sau đó họ bắt đầu đi những đường kiếm như thâm dò đối phương .Qua đường kiếm này Phuong chưa thể đoán đc đối thủ của mình nhưng ko phải vì thế mà Phuong để sơ hở thay vào đó là ánh mắt theo dõi từng động tác của đối thủ .

Trong khi đó Sang nhìn người thi đấu với mình phải nói thật khi biết đc đối thủ là con gái thì Sang có vẻ khinh thường vì kiếm thuật ở Việt Nam chưa hề phát triển ,nhưng giờ đây Sang lại thấy hứng thú vì người trước mặt mình có thể nói là đối thủ ko cân sức khi Sang thấy những đường kiếm đối thủ sử dụng hoàn toàn điều luyện và cho thấy người này rất thích tập kiếm .

Còn ở trên Sân Lan nhìn chỗ thi đấu và xem 2 người thi đấu đã hết 5' nhưng chưa ai đi 1 đường kiếm dứt khoát và toàn thăm dò nhau ,Lan biết 2 người này đều là rất giỏi ,nhưng theo Lan thì Phuong là người có lợi thế hơn ,nên hết nên :

-Thắng ,song kiếm .

Nghe thấy tiếng hét của Lan ,Phuong nhanh tay chém 1 đường kiếm theo lực đạo của thanh kiếm thẳng xuống chỗ kiếm đối thủ khiến cho thanh kiếm rơi xuống và chong tích tắc chưa đầy 2s Phuong đã chiến thắng ,khiến cho cả khán đài ồ lên :

-Kết thúc rồi sao .

-Lạ quá tớ chưa thấy đc đường kiếm nữa là

-.....

Trong khi đó chỗ của Lan và Lam ,Trâm nên tiếng :

-Kết thúc rồi hả 2 anh ?

Lam nghe vậy gật đầu và nói :

-Ừm.

Phuong sau khi bắt tay và nhận lời chúc phúc của đối thủ thì nên khán đài ngồi bên cạnh 2 con bạn mình xem những người khác thi đấu .

”-Chúc mừng cậu đường kiếm hay lắm”

Phuong lúc này quay sang Lan thắc mắc hỏi :

-Làm sao cậu biết đc chiến thuật song kiếm vậy ,ko phải cậu ko thích học kiếm sao và đã từ chối học kiếm với tớ mà .

Giật mình Lan nói qua loa :

-Ừm thì tớ xem sách thôi mà .

Lam và Phuong nhìn nhau và sau đó nhìn Lan nói :

-Thật ko đó ,nhưng sao cậu lại có thể phán đoán đc đường kiếm mà nói cho tớ chiêu thức đó chứ .

Lan nghe vậy có chút khó nói vì ko phải mình ko biết võ nhưng Lan ko thể nói đc vì đó là bí mật ko thể tiết lộ đc và Lan thầm nói in lỏi các cậu mình ko thể nói đc .

-À thì tại mình chợt nói thôi mà ,ko lẽ vì điều đó mà các cậu nói mình học kiếm sao .

Nghe vậy Lam và Phuong có chút do dự và cuối cùng họ đành nói :

-Ko ,vì tớ biết cậu ko thích kiếm .

Lan nghe vậy mỉm cười nhưng Lan trong lòng thì nói :thật sự cho mình xin lỗi các cậu .

Trong khi đó Trâm ở bên cạnh nghe ko hiểu gì thì nên tiếng :

-Song kiếm là gì vậy các anh .

Đang nói chuyện nghe vậy Phuong đang định nên tiếng thì tiếng nói của Lâm chợt vang lên :

-Đó là khi kiếm đối thủ còn chưa kịp nâng kiếm lên chém Thắng sẽ nhanh tay nên rút kiếm và hất thanh kiếm nên theo 1 đường thẳng như lúc này ta thấy đó ,nhưng chiêu này khá mạo hiểm nếu để cho đối thủ cầm thanh kiếm của mình chắc chắn thì ngược lại người rơi kiếm sẽ là

Thắng cho nên đường kiếm đó phải có sức mạnh .

Nghe Lâm nói Lan gật đầu trong bụng và nghĩ :đúng vậy ,nhưng mình tình là Phuong làm đc nên mới nói vậy .

Trong khi đó Phuong nên tiếng ;

-Đúng vậy đó Trâm .

Sau đó nhìn Lâm nói với giọng bình thường thay vì hâm mộ ;

-Cậu ko thi đấu hả .

Đúng lúc đó tiếng trọng tài vang lên ;

-Giờ là trận đấu giữa Lâm và Nguyên .Kí túc xá 1 -kí túc xá 2.

Nghe vậy Lâm đi xuống khán đài trong sự reo hò cổ vũ của đám fan nữ ,và Lâm thì nháy mắt với tất cả khiến cho cả khán đài chìm trong tiếng nói :

-Cố nên anh Lâm ,chiến thắng .

-Hoàng tử cố nên ,em luôn cổ vũ cho anh .

-Em yêu anh Lâm cố nên ,em sẽ luôn cổ vũ cho anh .

-.....

Nhìn những học sinh nữ đang điên cuồng ngào hét Phuong thở dài nói :

-Làm gì mà cổ vũ dữ vậy .

Trâm nghe vậy nói :

- Vì anh 2 năm ngoái là nhà vô địch về môn này mà , dù năm đó anh 2 mới học lớp 9 nhưng đã dc đặc cách nên thi đấu rồi .

Nghe vậy bọn nó ko nói gì đơn giản vì ko có hứng thú .

Trong khi 2 con bạn háo hức xem trận đấu kiếm của Lâm , thì Lan lại ngáp dài và nói nhỏ :

-**** ngủ chết mất thôi .

Nhưng cũng phải thôi Lan đã làm việc ba đêm ko ngủ nên rất mệt và cũng có nguyên nhân khác là Lan ko có hứng thú xem .

Trong khi đó ở dưới sân thi đấu Lâm đang thi đấu cùng với Nguyên, nhìn thấy những đường kiếm sắc bén như muốn cướp tính mạng của đối thủ bằng những chiêu thức vô cùng nguy hiểm khiến cho Phương phải bật thốt :

- Những đường kiếm này mạng mẽ thật giống như muốn lấy tính mạng của đối thủ vậy .

Nghe vậy Lam tuy ko hiểu ý của Phương và nên tiếng :

- Ý cậu là sao Thắng .

Biết Lam ko hiểu , vì dù sao Lam ko có học về kiếm giống như mình nên Phương nói :

- Cậu nhìn kia đường kiếm nhanh gọn nhưng nếu để ý kĩ thì đường kiếm đó rất mạnh và nếu người kia ko giữ dc và theo kịp những đường kiếm kia thì có lẽ khó chần khỏi bị thương .

Nghe vậy Lam quay sang nói ;

- Nhưng đây là thi đấu giao hữu thôi mà có cần làm như vậy ko ?

Lam nghe thấy nhìn xuống dưới và đúng như những gì Phương nói và Lan còn nhận ra những đường kiếm đó giống như đang muốn cướp đi tính mạng của đối thủ mình qua ánh mắt sắc như dao , và Lan chợt nhớ những gì điều tra về thân thế của Lâm thì chợt cười .

Lam và Phương đang nhìn xuống dưới chợt nghe thấy tiếng cười từ Lan thì quay sang hỏi giọng tò mò :

- Cậu cười gì vậy Nhật .

Lam nói giọng bình thường :

- Tớ nhớ 1 chút chuyện thôi _ và nhìn sang Trâm ánh mắt thật khó có thể đoán Lan đang nghĩ gì .

Trong khi đó Lam và Phương nhìn Lan đang nhìn Trâm thì chợt nhớ gia đình của Lâm là mafia vì thế ko thể phủ nhận những đường kiếm như vậy là lẽ thường tình .

Nhưng Lan chợt nói :

- Kiếm thuật và võ thuật chỉ là công cụ để muốn giết người thì nó ko thể nào là thể thao dc .

Đúng lúc đó Quân và Huy đi ngang qua và Quân nói khi nghe vậy :

- Vậy theo cậu võ thuật là gì ? _ giọng có chút khó chịu .

Nghe vậy Lam và Phương có chút khó xử , trong khi đó Lan thì khác ánh mắt trở nên quyết liệt và nói :

- Trong thể thao ko thể sử dụng những đường kiếm như muốn giết người như vậy dc , và kiếm thuật là dùng để rèn luyện tính cách thể lực nhưng mà Lâm lại dụng nó để_Lam lắc đầu ko nói tiếp nhưng ai cũng hiểu ẩn ý đó là ”để giết người”

Quân nghe vậy khó chịu vì dù sao Lâm cũng là bạn mình mà giờ lại dc 1 người ko biết võ nói như vậy thì thật sự ko tức giận thì mới là và Quân nói :

- Cậu ko biết võ mà nhận xét như vậy sao ?

Đúng lúc đó ở dưới sân cây kiếm của Lâm đã khiến cho đối thủ tức Nguyên bị thương .

Chính lúc đó Phương bật thốt ;

- Nguyên bị thương rồi .

Lan nghe vậy ko có ngạc nhiên gì mà ngược lại trong đầu Lan đoán đc trước hay sau thì người đó ko bị thương trước nhưng đường kiếm mạnh và như chớp lóe vẩy và khiến cho đối thủ của mình ko thể nhận ra đc đường kiếm đó thật ra là đang ngấm vào ai ,nhưng còn có 1 đặc biệt mà Lan nhận ra Lâm ko phải đang muốn đối thủ của mình bị thương hoàn toàn .

Còn Lam thì ko biết gì nhìn sang Phuong và hỏi :

-Minh mới thấy họ đang đấu kiếm mà sao giờ lại như vậy ?

Phuong lắc đầu ko biết trả lời sao vì cho mình lúc đó cũng trong thấy thanh kiếm đó đâm vào Nguyên ,nhưng ko thể lý giải đc và nói ;

-Minh cũng ko biết nữa.

Còn ở dưới sân và Lan bỏ chỗ ngồi đi xuống sân và chợt thấy chị họ Misaki đi vào và nhìn người đang nằm ngất trên sàn đấu thì lập tức nói :

-Các cậu mau khiên người này xuống phòng y tế đi .

Sau đó quay sang Lan nói:

-Em đi theo chị một chút có đc ko.

Gật nhẹ Lan bước theo chị mình ,nhưng chợt dừng sân khi nghe thấy tiếng của 2 con bạn mình:

-Đội tớ với ,tớ đi theo cậu.

Trong khi đó ,Lâm nhìn và nói với 2 thằng bạn:

-Chúng ta đi theo họ thử xem

Và ko nói gì họ rời khỏi sân đấu.

Và trên khán đài đang hỗn loạn thì chợt im lặng khi ko biết chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tại nó bước vào phòng y tế nhưng trong đầu của Phuong và Lam ko hiểu người này là ai mà biết Lan ,nhưng thấy Lan ko có tỏ vẻ lo lắng 2 người cũng yên tâm phần nào .

Đến phòng y tế Lan nên tiếng giọng nói có chút khó chịu ;

-Chị Ngọc kêu em nên đây có việc gì ko đó .

Misaki nghe cô em họ mình nói giọng điệu đó hiểu ngay ra là nó nghĩ mình kêu nó nên đây để làm việc đây mà thế là Misaki muốn chọc cô em họ mình 1 tý :

-Thì làm việc mà thường thường em vẫn hay làm đó cưng .

Nghe giọng điệu đó Lan rùng mình nói ;

-Đã nói đừng kêu em là cưng rồi mà .

Bật cười khi thấy em họ mình ngẩn mặt nói thì Misaki nói :

-Cưng là em chị mà . _nháy mắt .

Lan thấy cái nháy mắt đó hiểu chị mình đang ám chỉ gì ;đó là thân phận hiện giờ của mình với lại Lan cũng ko muốn trang cái kéo lại phiền phức .

-Thôi ko cãi với chị nữa muốn gọi sao thì gọi .

Lam và Phuong đứng bên cạnh nghe mà ko biết Lan đang bị làm sao vì xưa nay Lan có chịu thua ai bao giờ ,mà Lan lại ghét bị gọi nhất là từ ”cưng” mà nay Lan lại chịu thua vậy mới lạ .

Cuối cùng Lam ko suy nghĩ đc đành phải hỏi :

Tại nó bước vào phòng y tế nhưng trong đầu của Phương và Lam ko hiểu người này là ai mà biết Lan ,nhưng thấy Lan ko có tỏ vẻ lo lắng 2 người cũng yên tâm phần nào .

Đến phòng y tế Lan nên tiếng giọng nói có chút khó chịu ;

-Chị Ngọc kêu em nên đây có việc gì ko đó .

Misaki nghe cô em họ mình nói giọng điệu đó hiểu ngay ra là nó nghĩ mình kêu nó nên đây để làm việc đây mà thế là Misaki muốn chọc cô em họ mình 1 tý :

-Thì làm việc mà thường thường em vẫn hay làm đó chứ .

Nghe giọng điệu đó Lan rùng mình nói ;

-Đã nói đừng kêu em là cưng rồi mà .

Bật cười khi thấy em họ mình ngẩn mặt nói thì Misaki

nói :

-Cưng là em chị mà . _nháy mắt .

Lan thấy cái nháy mắt đó hiểu chị mình đang ám chỉ gì ;đó là thân phận hiện giờ của mình với lại Lan cũng ko muốn trang cãi kéo lại phiền phức .

-Thôi ko cãi với chị nữa muốn gọi sao thì gọi .

Lam và Phương đứng bên cạnh nghe mà ko biết Lan đang bị làm sao vì xưa nay Lan có chịu thua ai bao giờ ,mà Lan lại ghét bị gọi nhất là từ ”cưng ” mà nay Lan lại chịu thua vậy mới lạ .

Cuối cùng Lam ko suy nghĩ đc đành phải hỏi :

-Nhật cậu quen với chị đó hả ?

Lan quay sang cười nhẹ nói :

-Là chị họ mình đó .

Phương ngạc nhiên nói :

-Hả ,chị cậu làm ở đây hả ,nhưng chị cậu ko phải là ... _đang nói thì Lan nhanh tay nói xen vào :

-Chị mình mới xin vào đây mà ,với lại phải có làm việc thì mới có tiền chứ ,thôi mau vào xem thử người kia như thế nào đã chứ .

Misaki nhìn ra đằng sau và thấy có người đi đến biết em gái mình vì sao nói vậy và Misaki nói :

-Đừng há lúc này phải đi xem thử người kia có bị làm sao ko ?

Nghe vậy Phương ko biết vì sao 2 người đó lại nói vậy .may lúc đó Lam ở bên cạnh đã chông thấy bọn hấn vì thế cuối đầu xuống tai Phương nói ;

-Đừng nói nữa bọn hấn đang có mặt ở đây .

Misaki sau khi nói xong thì bước vào phòng y tế vì nãy giờ họ nói trước phòng mà với lại chính vì thế ko nên nói nhiều quá .

Trong khi Misaki xem xét vết thương và nói :

-Vết thương ko có gì đáng lo ngại chị là sợ quá nên bị ngất thôi .

Sau đó quay sang hỏi :

-Mà ai lại sử dụng kiếm mà ko cẩn thận vậy ?

Mọi người ngạc nhiên khi nghe vậy trừ Lan ra và Lam nên tiếng :

-Chị y tế làm sao biết là người đó bị thương bởi kiếm .

Lâm thì lại nói giọng ngạo mạn :

- Chắc chị coi tụi này thi đấu chứ gì ?

Nghe vậy Misaki nói :

- Em lác ai mà lại ăn nói ngạo mạn quá vậy

Phuong lúc này nên tiếng giọng cười mở vì biết đây là chị họ của Lan :

- Người đã gây ra vết thương cho anh người chị đang nói đó .

Misaki nghe vậy nói ;

- Vậy hà /

Sau đó quay sang tìm kiếm thì thấy em họ mình đang nằm trên giường ngủ , thấy chị y tế nhìn thế là Lam nên tiếng :

- Chị kiểm Nhật hả cậu ấy ngủ rồi .

Misaki nghe vậy thì tự nhiên nói :

- Thôi để nó ngủ đi , chắc nó mệt lắm rồi .

Phuong nghe thấy vậy thì nói :

- Nhật mệt gì vậy chị .

Misaki cười nói :

- À ko có gì chỉ là nó mệt quá cần phải nghỉ ngơi thôi .

Nghe vậy Lam tự nhiên nói ;

- Có phải vì thế mà chị kêu Nhật nên đây đúng ko /

Misaki nghe vậy nói :

- Rất thông minh .

Sau đó ko để ý Lam và Phuong nữa nhìn sang bên cạnh và nói với người đã gây ra vết thương kia và khiến cho kế hoạch nói chuyện với Lan đã ko còn nữa .

- Cậu lần sau đừng nên gây sử dụng kiếm làm công cụ để gây thương tích cho người khác như vậy nữa .

Lam và Phuong nghe vậy bật thốt :

- Chị nói giống Nhật ghê .

Còn Lâm nghe vậy thì tỏ vẻ khó chịu nói ;

- Mặc kệ tôi .

Xong bỏ đi , Quân và Huy thấy vậy cũng bước theo . Giờ trong phòng chỉ còn lại Misaki và bọn nó , cuối cùng thì

Misaki nên tiếng :

- Thôi 2 em về phòng đi , để Nhật ở đây nghỉ ngơi .

Nghe vậy Lam và Phuong nói :

- Vâng .

Đến trước cửa phòng Lam và Phuong đứng trước cửa phòng Phuong , Lam nói ;

- Thôi mình về phòng đây .

Phuong bật cười nói :

-Vậy thì biến lẹ lẹ đi _giọng đùa đùa .

Biết Phuong đùa Lam cũng đùa theo :

-Ừm tớ biết cậu đang muốn nhanh nhanh vào phòng gặp người mình thương thầm trộm nhớ đi _bật cười to sau đó nhanh chân chạy về phòng mình trước kẻo có chuyện .

Và đúng như dự đoán khi đóng cửa Lam còn nghe thấy tiếng chửi :

-Cậu mà nói nữa liệu hồn với tớ đó .

Lam ở trong phòng thì chợt nhớ 1 chuyện mở cửa và hé đầu ra nói :

-Trưa gặp lại nha .

Và trước khi đóng cửa Lam còn để ý thấy mặt của Phuong đang đỏ bừng ko biết là đang ngượng hay là bực.

Chợt có 1 tiếng nói vang nên :

-Cậu có gì vui ko mà cười to vậy ?

Lam giật mình khi nghe vậy và quay lại nhìn và thấy Huy thì len lén thờ phào nhẹ nhõm và nhìn Huy với khuôn mặt đc coi là tự nhiên nhất và bật cười nói :

-Thì tớ mới chọc Thắng đó mà .

Và thờ phào nghĩ ẻm chút nữa mình đã nghĩ là Huy ko có ở trong phòng đang định thay đồ nữa chứ Hú ba hồn chín vía .

Trong khi đó Huy nằm trên giường nói :

-Vậy hả _giọng nói mang vẻ chán nản .

Lam nghe trong giọng Huy có vẻ buồn buồn và cũng dừng hỏi vì sao

Lam có thể nhận ra Lam bề ngoài tính tình vui vẻ côi mờ nhưng Lam là 1 người khá tâm lý .

-Cậu có gì buồn phải ko Huy ?

Huy nghe vậy nói :

-Cậu nhận ra đc à .

Câu nói mang vẻ ko công nhận vừa như hỏi khó Lam ,nhưng Lam nhún nhún vai trả lời 1 cách bình thường :

-Ừm ,thì tớ thấy trong giọng nói của cậu hơi buồn buồn thôi mà .

Huy nghe vậy nói :

-Công nhận cậu đoán hay ghê .

Lam ko nói gì chỉ đi đến bên ghế ngồi xuống sau đó nói :

-Vậy cậu có muốn tâm sự ko mình sẵn sàng nghe .

Huy do dự nói :

-Tớ ..mà thôi chuyện này chỉ có Lâm mới giải quyết đc thôi .

Lam nghe vậy thì ko nói gì vì biết đây là chuyện mình ko nên dính vào sẽ tốt hơn .

Trong khi đó ở chỗ Phuong thì khác ,vào trong phòng Phuong ko thấy ai vì thế vui vẻ nói :

-Chậc tắm cái cho thoải mái mới đc .

Vào trong phòng tắm Phuong thoải mái cởi đồ ra tắm .

Chợt cửa phòng bật mở và tiếng nói của Lâm vang nên :

-Chán quá đi tắm rồi tỉnh .

Trong phòng tiếng nước chảy làm cho Phương ko nhận ra tiếng bước chân của Lâm ,và cánh cửa phòng tắm từ từ mở hé ra .

Lâm thấy 1 tấm lưng trắng ,chính lúc này Phương cảm nhận có người và nghe thấy tiếng của Lâm :

-Cậu đang tắm à .

Đúng lúc này Phương chợt nhớ mình chưa đóng cửa phòng tắm nên nhanh miệng nói :

-Đừng mở cửa .

Và nhanh tay đóng cánh cửa đang từ từ mở ra .

Ở ngoài Lâm thấy và nghĩ trời ko ngờ cậu này giống coi gái thiệt và đỏ mặt khi nghĩ vậy dù là sát thủ tình trường nhưng Lâm vẫn giữ phong cách ko thích đụng chạm vào con gái (hì dạng ngây thơ nha) .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Ngày thứ 7 của cuộc thi cũng là ngày cuối cùng nên bọn nó dậy khá là sớm và giờ tụi nó đang ở khu căn tin . Trong khi Lâm đang đi lấy thức ăn thì Lan và Phương ngồi ở bàn quen thuộc đơn giản bàn này có thể thấy đc nhìn ngắm thiên nhiên ,tự nhiên Lan nên tiếng ;

-Ngày hôm nay Thiên thi nhi ,cậu.

Sau 1 lúc lâu Lan quay sang vì ko thấy Phương trả lời ,điều đó làm cho Lan ngạc nhiên vì người thường mở đầu câu chuyện khi có cả 2 người thường là Phương vậy mà ...

-Cậu sao vậy Thắng _nhìn chăm chăm .

Cảm giác như ai đó nhìn mình Phương đang suy nghĩ đến chuyện mình tới nay sẽ phải đính hôn với gia đình họ Trần mà quyết định đó còn chưa đc xem mắt còn bắt buộc nữa chứ .Tức chết đi đc .

Quay sang nhìn Lan ,Phương cố tỏ ra tự nhiên nhất nói ;

-Cậu nhìn gì vậy ?

Lan nghe vậy ngạc nhiên và càng khiến Lan nhìn chăm chăm và điều đó khiến cho Phương có chút ko tự nhiên và Lan đã nhận ra đc điều đó ,nhưng Lan cũng là người khá khôn khéo và hỏi :

-Cậu có sao ko ,mình hỏi mà cậu ko trả lời .

Chính vì cái nhìn đó mà Phương hơi ấp úng nói :

-Có gì đâu chỉ là đang nghĩ đến 1 vấn đề thôi mà .

Lan ngờ vực nhưng hỏi chắc chắn sẽ lại là câu trả lời đó nên Lan nhún nhún vai thu tầm mắt lại hỏi :

-Ừm nhưng hôm nay là ngày cuối rồi đó chúng ta phải cẩn thận thôi ,mà sao hôm nay Thiên chọn đồ ăn lâu vậy nhi ?

Vừa nhắc đến tào tháo thì tào tháo xuất hiện ,Lâm nói giọng bức tức ;

-Thì tại gặp 2 người khó ưa thôi .

Nói xong ngồi xuống 1 cách bức dọc và nói một lèo ko đợi Lan và Phương hỏi :

-Các cậu sẽ ko ngờ tở gặp ai đâu đó là Thư và Tuyết đó họ còn gây khó dễ cho tở nữa kia .

Nghe vậy đứng bật dậy Lan và Phương cùng nói :

-Sao ? _sau đó nhìn nhau và ngồi xuống .

Lam thì ko để ý đến hành động đó nói tiếp ;

-Họ còn mắng tở là người nghèo nữa kìa nghĩ thôi đã tức đến chết rồi .

Bọn nó chưa kịp bình luận gì thì có tiếng nói vang lên :

-Sao tụi này nói sai sao ?

Nghe vậy Lam nên tiếng :

-ai nói tụi này nghèo hả ? _lời nói chưa kịp suy nghĩ của Lam đã khiến cho Phuong và Lan nhìn nhau và qua ánh mắt có thể hiểu :chết rồi

Lam giận quá mất khôn rồi .

Trong khi đó Thư và Tuyết khoanh tay lại trong đến là kiêu ngạo nói :

-Thì nghèo vẫn hoàn nghèo thôi _và cười 1 nụ cười đắc thắng .

Lam tức giận đứng dậy nói :

-Các cô quá đáng rồi đó .

Thư nhếch miệng ngạo mạn nói :

-Sao đúng quá rồi còn gì ,hay là muốn giữ chức hotboy giàu có đẹp trai ,nếu muốn thế thì trở thành osin tụi này thì tụi này sẽ ko nói cho ai đâu .

Phuong lúc này ko thể bình tĩnh đc nữa và Phuong cũng chưa gặp một cô gái nào đáng ghét như vậy :

-Cô quá đáng rồi đó hãy lo giữ danh hiệu công chúa của mình đi .

Đúng lúc đó bọn hần đi qua Quân thấy Thư thì hỏi :

-Thư sao em ở đây .

Nghe vậy Lam nói :

-Thì để nói đều tụi này thôi .

Lâm nghe vậy nhìn Tuyết nói :

-Sao có thật ko em ?

Nghe vậy Tuyết nhìn Lâm nói giọng giận dữ :

-Anh lo cho vị hôn thê của anh kìa ,chúng ta chia tay rồi .

Lâm nghe vậy nhớ đến vị hôn thê mà gia đình mình bắt tới nay sẽ gặp thì nhìn Tuyết nói :

-Anh chỉ yêu em thôi sẽ ko thay đổi .

Tuyết nghe vậy nói :

-ko tin anh đc coi là sát thủ tình trường mà .

Huy lúc này tự nhiên xen vào :

-Đó là chuyện trước đây thôi mà có cần phải thế ko ,Tuyết em nên tin Lâm đi .

Trong khi đó tụi nó ngạc nhiên nhìn nhau khi nghe đoạn đối thoại đó riêng 1 người thì hình như ko có trong câu chuyện vậy ,Phuong nghĩ :”sao hần ta giống mình vậy ,nhưng tới nay mình sẽ ko đến đâu đừng hòng mình chịu sự sắp đặt này ,đáng ghét nghĩ thôi đã tức chết rồi ,ông ta đã làm khổ mẹ giờ muốn đến mình sao ?”

Lan nãy giờ là người bình tĩnh nhất lúc này mới liếc Phuong và thấy Phuong có biểu hiện mà Lan ko thể hiểu đc chung quy là đang che dấu mình điều gì và Lan quyết tâm tìm ra đc điều đó .

Nhưng tiếng nói của Thư chợt vang lên :

-cố nên nha mấy chàng nhà nghèo .

Lam nghe vậy thì tức giận nói :

-Đúng chúng tôi nghèo đó và điều đó thì có ảnh hưởng gì đến mấy người chứ ?

Thư nghe vậy nhún nhún vai trong đến là phát ghét nói :

-Cuối cùng thì các cậu cũng là chịu sao ?

Phuong nghe vậy dứt là khỏi dòng suy nghĩ và nói :

-Đúng nghèo nhưng chúng tôi thừa lòng quyết tâm 1 lúc nào đó tại này sẽ là người đc mọi người công nhận .

Nghe vậy bọn hấn và 2 người đó cười to nói :

- Nghèo thì đừng mơ mộng ko đâu .

Lan lúc này thấy 2 con bạn mình sắp tuôn trào núi lửa và chắc chắn 2 người sẽ nói điều ko hay nên từ người ko xem câu nói của những con người mà mình ko thích đây đưa vào Lan nên tiếng :

-Mấy người quá đáng rồi đó ,bộ mấy người giàu có là do mấy người có sao theo tôi thấy là do gia đình mấy người giàu có thôi ,đừng nên kiêu ngạo kiêu đó .

Nghe vậy 5 người đó tức giận trong khi đó Lam và Phuong ngạc nhiên và thốt nên :

-ko ngờ có lúc cậu cũng nên tiếng à ,tại này còn tưởng cậu ngồi yên như thông thường chứ (Lan đc tại nó và mọi người xung quanh trước đây cho là người nghèo và rất nhiều người đã dựa vào điều đó để khiêu khích Lan ,nhưng ko lần nào Lan nói lại chỉ có Lam và Phuong thường nên tiếng phản đối thôi đó là lý do mà 2 người rất ngạc nhiên khi nghe Lan nên tiếng).

Nghe vậy Quân nhìn Lan hỏi :

-Cậu nói đúng nhưng ai bảo ông trời cho tại này sinh ra trong gia đình giàu có chứ ,bộ cậu ghen tỵ hả .

Câu nói đó khiến cho Lam và Phuong bất ngờ và nhìn nhau hỏi ;thật ko ?

Nhưng ngay sau đó 2 người lắc đầu và nghĩ :ko thể nào Lan là người kiên cường nhất ko lý nào lại vì điều đó mà nên tiếng .

Trong khi đó Lan nhìn Quân chột cười 1 nụ cười khiến Quân ko thể hiểu đc và nói :

-Vậy sao ,nhưng tôi cho rằng giàu chưa chắc sẽ giàu mãi nếu chúng ta ko làm việc .

Câu nói đó khiến cho 5 người tức giận đặc biệt là Quân ,trong khi đó Lam và Phuong lại nói :

-Cậu nói đúng lắm Nhật ,nếu chúng ta ko làm và cố gắng trong công việc thì chúng ta sẽ ko thể thành người giàu đc ,và cũng ko nên ý mình giàu có mà khinh thường người khác tởn hèn rồi .

Câu cuối Lam và Phuong nói với Lam nhưng bọn hấn thì ko hiểu gì .

Trong khi đó Lan mỉm cười khi nghe 2 người bạn đã hiểu điều mình muốn truyền đạt :cố gắng thì sẽ có ngày ước mơ đó thành hiện thực .

Và bọn hấn thì tức giận bỏ đi .

Riêng Thư và Tuyết thì nhếch miệng nói ;

-Vậy sao tại này sẽ cho các người biết giàu có để làm gì .Chào mấy chàng nhà nghèo nha .

Câu nói đó ko thể khiến tại nó giận dữ nữa mà bọn nó chỉ nhìn theo với 1 cặp mắt khó đoán đc tại nó nghĩ gì nhưng điều đó đâu quan trọng khi tại nó đều hướng tới 1 điều :ko có sự phân biệt giàu nghèo vì vốn dĩ mình có thể giàu có thì hôm sau có thể về vạch con số ko mà ai có thể đoán đc điều đó chứ (phải vậy ko ?)

Cuối cùng cuộc thi cũng đến ,bọn nó nhìn xung quanh khán đài cuộc thi Lam nhìn 2 con bạn nói :

-cũng đẹp đó chứ nhĩ 2 cậu .

Phuong nghe vậy gật đầu trong khi đó Lan nói :

-bình thường thôi ,tốt nhất giờ chúng ta nên kiếm chỗ nào đó ngồi thì tốt hơn đó .

Thấy giọng điệu lạnh lùng đó Phương và Lam nhìn nhau sau đó nói :

-Nhật cậu lại lạnh lùng rồi kìa ,đừng để ý lời của bọn hần nói nữa .

Lan nghe vậy ko nói gì chỉ nói ;

-ừm ,tớ biết rồi ,thôi cậu đi thi đi hay có cần 2 chúng tớ hộ tống đi ko nào _trở lại đáng về vui đùa thường ngày .

Thấy vậy Lam thốt nên :

-Cậu trở lại rồi .

Phương cười nói theo Lam ;

-Ừm cuối cùng cậu ấy cũng bình thường lại rồi ,hì mà cậu có cần tụi này hộ tống đến chỗ thi đấu ko ?

Mỉm cười Lam nói :

-Các cậu thật là lúc nào cũng muốn chọc ghẹo mình là sao ?

Lan và Phương nghe vậy bật cười :

-Hà ...hà chọc cậu vui chứ sao .

Nghe xong Lam giả bộ giận dỗi nói :

-Các cậu quá đáng mà ,tớ ghét các cậu .

Quay lại chỗ thi đấu sau khi 2 người bạn nên tìm chỗ ngồi thì Lam tiến đến vị trí thi đấu của mình thì chợt nghe tiếng nói của mọi người xung quanh :

-Chà nghèo mà cũng học trường này sao ?

-Đúng há ,hotboy nhà nghèo .

-Chắc ba mẹ cậu ta muốn học sang nên cho con trai mình học trường này thôi .

Những lời chế giễu ác ý của các đội chơi khiến cho Lam tức giận cũng phải thôi vì xưa nay chưa ai nói thế về ba mẹ mình cả ,những lần trước có thể tha thứ chứ lần này thì ko ,Lam thoát khỏi vỏ bọc yếu đuối bề ngoài mạnh mẽ nói :

-Ừm cứ cho các người giàu có đi thi lúc nào đó các người cũng có thể nghèo đó .

Mọi người nghe vậy cười rộ nên chế nhạo Lam ;

-hà hà tụi này là người giàu ai thèm tin những lời đó chứ ,hì người nghèo mãi là người nghèo .

Lam nghe vậy ko nói gì chỉ nhìn lướt qua mọi người nghĩ :ko biết tên trường là thiên sứ mà sao toàn những tên ác quỷ ko hà ,lần đầu mình thấy việc về Việt Nam là hoàn toàn ko đúng á .Một mồi quá đi .

Sau đó Lam nhìn Huy người cùng chơi với mình nói :

-Cậu kiếm người khác đi ,hôm nay tớ mệt quá ko chơi dc .

Nghe vậy những người xung quanh nói :

-Đúng là nhát gan .

-Con nhà nghèo mà .

Lam nhìn và nói :

-Hừ vậy tôi sẽ cho mấy người thấy năng lực của tôi -giọng nói lạnh lùng giống Lan .

Huy lúc này nhìn Lam và nghĩ :ko biết đầu mới là con người thật của cậu Thiên ????????

Trong khi đó Lan và Phương đi nên khu khán đài và nghe những người xung quanh đang chỉ chỏ mình kèm theo những lời nói ác ý .

-Xem kìa ko ngờ bị coi là người nghèo mà cũng vạch mặt ra đây đúng là mặt dày mà .

-Thì đó nghèo mà làm như mình giàu lại vào đây học .

-@!#@#@#@#@#@#@#@#@#@#@#@#@#@#@

Nghe những lời đó Phương nói :

-Hừ ko biết ai phao tin ra nhĩ ,tức chết đi đc .

Lan nghe vậy bình tĩnh chỉ tay nói :

-Kia kia khỏi cần cậu hỏi .

Phương nhìn theo cánh tay của Lan và phát hiện ra những con người mới gặp ở căn tin và khi ngẩn ngơ đã thấy Lan đi lại gần chỗ những người đó rồi ,Phương nói nhanh :

-Nhật cậu đi đâu vậy ?

Lan nghe vậy quay sang nói :

-Thì đến đó ngồi _chỉ vào hàng ghế bên cạnh bọn hấn .

Giật mình Phương nói :

-Nhật cậu có biết tớ ghét họ lắm ko ?

Giật đầu và nói :

-Biết nhưng tớ muốn biết họ làm gì đc chúng ta với lại chỉ còn chỗ đó trống thôi .

Nghe vậy Phương nhìn xung quanh và đứng như những gì Lan nói thì chỉ còn chỗ đó trống thôi và bất đắc dĩ Phương nói ;;

-Được thôi .

Nói xong thì họ cũng đến nơi ,Lan ngồi xuống và nghe thấy Phương nói vậy thì biết Phương rất không hài lòng nhưng vì mình muốn xem họ sẽ làm gì mình nên Lan mới quyết định như vậy .

Trong khi đó bọn hấn thấy vậy thì Thư nên tiếng :

-Chà các cậu ko cùng đẳng cấp để ngồi cùng chúng tôi đâu các người nghèo _giọng khinh bỉ .

Lan nghe vậy ngồi yên ko nói gì ,Phương đang định nên tiếng thì Lan nói :

-Thôi kệ những con người kém văn hóa đó đi ,thời này mà cũng còn những con người như thế ..chắc ..chắc ...ko có gì để nói nữa .

Nghe vậy Tuyết nói :

-Các cậu nói gì đó .

Lan nghe vậy ko thèm quay lại nói bóng gió :

-Tôi có nói gì ai kia đâu mà nên tiếng nhĩ .

Nghe vậy Tuyết và Thư tức điên người ko cần nhìn Lan cũng biết và 1 cái nhếch miệng lan nghĩ :hừ các người nghĩ là có thể thắng đc đi nằm mơ cũng ko đc nữa là ...

Trong khi đó Phương ngồi bên cạnh nghe vậy thì tủm tủm cười nghĩ :Lan cậu thật là muốn chọc ghẹo người khác nữa rồi nhưng cũng ko cần nói ác ý vậy chứ .

lúc này Quân tự nhiên nên tiếng :

-Vậy cậu ko khinh thường ba mẹ mình đều nghèo ko cho mình giàu như ai kia sao /

Nghe vậy Phương ngồi bên cạnh giật mình vì nghĩ sẽ động chạm vào Lan nên định nói thì Lan quay lại nhìn Quân nên tiếng :

-Vậy hà nhưng tôi rất tự hào về mẹ tôi .OK .

Quân nghe vậy và nhìn thấy ánh mắt tự hào trong mắt Lan thì hơi do dự vì ko nên đụng chạm vào vấn đề này .

Trong khi đó Phương ngạc nhiên khi thấy Lan nói nhiều hơn thường ngày . Và sau đó nhìn Thư và Tuyết đang tức điên người thì nhếch miệng cao nhạo và qua ánh mắt Phương có thể đó là :hừ đừng tự hào về gia đình mình quá .

Sau đó cùng Lan nhìn xuống chỗ thi đấu .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Trong khi Lan và Phương ở trên khán đài nhìn xuống cũng là lúc cuộc thi bắt đầu .

Lam ở dưới mặc kệ những lời nói khó nghe của mọi người ,nhìn người dẫn chương trình .

Huy nhìn cậu bạn cùng phòng ngạc nhiên khi ko thấy Thiên nói gì mặc dù xung quanh đang xì xào về mình ,điều này khác hẳn lúc ở căn tin .Và giờ đây lại thấy lam nhìn người dẫn chương trình với 1 nụ cười vô tư thì ko hiểu sao trái tim của Huy cứ đập thình thịch và Huy nghĩ :

” Sao mình cứ nhìn Thiên là trái tim lại đập thế chứ ,ko lẽ mình bị gay sao ”

Và Huy quay mặt đi khi thấy Lam quay sang nhằm che dấu vẻ mặt của mình .

Lam thì ko biết Huy đang nghĩ về mình nên vô tư hỏi ;

-Sao cuộc thi chưa diễn ra nhỉ ?

Huy nghe vậy sau 1 lúc trấn tĩnh nhìn lam trả lời ;

-Gần thi rồi đó .

Cũng cùng lúc đó người dẫn chương trình nói ;

-Chào tất cả mọi người có mặt ở cuộc thi ” Trí Tuệ Học Sinh ”

-Cuộc thi thứ nhất :trả lời nhanh ,các đội thi ,đội nào nhanh tay bấm chuông thì đội đó có quyền trả lời .

-Câu thứ nhất :Nhựa của các loài cây lá kim hoá đá đc gọi là gì ?

lam nghe xong nhanh tay bấm chuông mặc kệ mọi người đang suy nghĩ .

Người dẫn chương trình nói :

-Đội kí túc xá 1 (đội 1)trả lời .

Huy thấy Lam bấm chuông thì hỏi :

-Cậu biết đáp án rồi hả ?

Mỉm cười Lam ko trả lời và trước những ánh mắt ko nói gì là thiện cảm Lam trả lời :

-là Hồ phách .

Nghe vậy Huy ngạc nhiên vì lúc này Huy cũng nhận ra đây là câu trả lời đúng nhưng ko ngờ Lam trả lời nhanh vậy .

Còn người dẫn chương trình nghe vậy thì nói :

-10 điểm cho đội 1 .

Câu

Câu cuối cùng :Người duy nhất đc Thủy Kiều tha thứ trong lễ báo ân báo oán là ai ?

Câu hỏi đó khiến cho Lam dừng lại vì ko biết câu trả lời vì Lam chưa hề nghe đến nhân vật này ,nên quay sang Huy hỏi :

-Thúy Kiều là ai vậy ?

Câu hỏi đó khiến cho Huy sững người sau đó nói :

-Cậu ko biết thật hả ?

Lam vô tư gật đầu ,trong khi đó đội 2 đã trả lời :

-Thúc Sinh _và đội 2 đã đc 10 điểm .

Còn Huy thì nói :

-Cậu chưa xem truyện Kiều sao .

Lam nghe vậy lặp lại :

-Truyện Kiều
.....

Huy gật đầu nói :

-Là người Việt Nam mà cậu ko biết hả ?

Giật mình khi nghe vậy Lam áp úng nói :

-Ồthì chắc tớ quên đó mà _nở nụ cười .

Huy nghe vậy có chút thắc mắc vì nãy giờ nhóm mình toàn do Thiên trả lời mà giờ thì .. Lam ở bên cạnh nhìn Huy và nghĩ :ko biết có bị lộ ko ta .

Còn ở trên khán đài Phương ghé sát tai Lan nói :

-Minh cá cậu là câu hỏi này Thiên ko trả lời đc coi ?

Mỉm cười Lan nghĩ :Hi hi thì đúng thôi tuy Lam đc coi là kho tàng về sách nhưng trí thức là vô tận mà ,với lại Lam cũng đã đọc qua truyện này đâu .

Người dẫn chương trình nói :

-Đội 1 ở phần thi thứ nhất đc 90 điểm .

-Đội 2 đc 10đ

-đội 3 đc 0 đ

Nói chung là đội 1 đang có số điểm cao .

Giờ đến Phần thi thứ 2 :trả lời nhanh .

-Đội 1 các bạn đã chuẩn bị chưa :

-Câu thứ nhất :-Hãy cho biết con sông duy nhất chảy qua xích đạo 2 lần .?

Lan trả lời :-Núi Cotopaxi ở Ecuador có sông băng duy nhất vắt qua đường xích đạo.

Câu thứ 2 :Nước nào nhỏ nhất thế giới?.....

Lan trả lời -Vatican.

Câu thứ 3 :karaoke có nguồn gốc từ nước nào .?

Lan trả lời -Nhật Bản.

Câu thứ 4 :Thủ đô của Brunây là gì .?

Lan trả lời :-Ban đa xê ri bê ga oan.

Câu thứ 5 :Sông Mê CÔNG chảy vào địa phận nước ta qua tỉnh nào đầu tiên.?

Đến câu này Lam ko biết ,đang do dự thì Huy nên tiếng :

-Tiền Giang.

Và đội Huy và Thiên đc 50đ qua 5 câu trả lời đúng .

Đến đội 2 và 3 mỗi đội 40đ vì họ cũng chỉ trả lời sai 1 câu thôi .

Người dẫn chương trình nên tiếng :

-Đội 1 vẫn là đội đứng thứ nhất với tổng số điểm 140 đ , đội thứ 2 là 50đ ,đội đứng cuối là 40đ . Và giờ là thời gian nghỉ ngơi với tiết mục múa của lớp 11 ,mọi người cùng xem nghe .

Trong khi không khí ôn ào với tiết mục "Mái trường mến thương "

Bao hàng cây xanh thắm dưới mái trường mến yêu

Có loài chim đang hát âm thầm tựa như nói

Vì hạnh phúc tuổi thơ và cho đời thêm sức sống

Thầy diu dắt chúng em với tấm lòng thiết tha !

Khi bình minh hé sáng phố phường còn ngủ yên

Khi giọt sương long lánh đang còn đọng trên lá

Thầy bước đến trường em mang một tình yêu ước mơ

Cho từng ánh mắt trẻ thơ, cho từng khúc nhạc dịu êm !

ĐK:

Như thời gian êm đềm theo tháng năm

Như dòng sông lượn đều theo con gió

Mang tình yêu của thầy đến với chúng em

Đề dựng xây quê hương tương lai sáng ngời...

(TG :Lê Quốc Thắng)

Trong khi đó ở trên khán đài Lâm nên tiếng :

-Công nhận nha ko ngờ Thiên lại trả lời nhanh thật .

Nghe vậy Tuyết nên tiếng :

-Nhưng câu đó quá dễ thôi .

Thư nói tiếp :

-Đúng đó anh Lâm ,câu đó dễ thôi .

Sau đó nhìn Quân hỏi :

-Phải ko anh yêu _giọng nói ngọt hơn đường phèn .

Nghe giọng nói đó Phương giả bộ rùng mình nói :

-Trời ơi tớ rét rung rồi Nhật ơi ,có khi nào mình bị cảm ko nhi /

Biết Phương đang nói xéo bọn người đáng ghét kia ,Lan nói :

-Chắc là ai đó đang nói xấu chúng ta đó ,cậu khỏe như voi mà ốm mới là đó .

Nghe câu đó Quân ở bên cạnh nên tiếng :

-Cậu nói ai vậy .

Lan nghe vậy nhếch miệng nói :

-Thì ai có tật thì rứt rích thôi .

Quân Nghe vậy tức giận nói :

-Cậu nói gì đó .

Phuong nghe vậy giả bộ can ngăn ;

-Nhật thôi đừng nói với người ko nên nói đó nữa .

Lâm nghe vậy nhảy vào nói :

-Thằng cậu nói gì đó hả ?

Phuong nghe vậy quay xuống nói :

-Đừng nhiều chuyện .

Nói xong mặt kẻ mấy người đáng ghét đó Lan và Phuong nhìn nhau mỉm cười khi lúc nào họ cũng có thể khiến cho bọn người đó tức điên người nhưng ko thể làm gì mình ,thú vị thật đó .

Lam quay sang Huy nói :

-Ê cậu phần thi cuối là gì vậy ?-hỏi bằng giọng nhí nhảnh .

Nghe vậy Huy đang xem chương nhưng thật ra đang suy nghĩ về cậu bạn bên cạnh nghe vậy quay sang cốc vào đầu Lam nói :

-Cậu nên xưng hô lại đi ,à mà tớ cũng ko biết nữa vì mỗi năm 1 khác mà .

Lam ôm đầu nhăn mặt vô tình tạo ra bộ dạng vô cùng dễ thương ,đảm bảo nếu Lam đang là con gái thì ko biết bao nhiêu chàng trai phải dâng hiến trái tim cho Lam rồi và nói :

-Ko cần phải cốc đầu tớ như vậy nha _liếc mắt 1 cái trong thật dễ thương .

Nhìn cậu bạn bên cạnh trái tim của Huy tự nhiên đập thình thịch và nghĩ :ko lẽ câu nói :con trai yêu bằng mắt sao ,nhưng cậu ấy là con trai mà .Trời ơi mà đừng đập nữa trái tim của tôi ơi .

Trong khi đó Lam ở bên cạnh ko biết sao Huy cứ lắc đầu liên tục lại đưa tay lên chỗ trái tim nữa (thor ngây thật) nên hỏi một cách vô tư:

-Cậu sao vậy Huy có cần nên phòng y tế ko _đưa mặt sát vào chỗ Huy .

Thấy vậy Huy đang chìm sâu trong suy nghĩ của mình giật mình lùi lại và nói lắp :

-Ko ..có ..gì ... cả tớ chỉ là đang suy nghĩ về cuộc thi cuối đó mà _tim cứ nói khéo .

Nhưng Lam thì lại tin lời Huy nói nên hỏi :

-Vậy cậu đã suy nghĩ ra chưa ?

Hỏi 1 cách bình thường nhưng Huy lại cười ngượng vì chưa biết nói sao thì đúng lúc đó người dẫn chương trình lên tiếng :

-Phần thi kết thúc hẳn thi cách ứng xử ,thể lệ cuộc thi như sau mỗi thành viên trong đội có thể đưa ra 1 câu hỏi đối với đội bạn và ngược lại đội bạn có thể đưa ra câu hỏi khác và chấm điểm lần này do ban giám khảo cho điểm ,nên đội đang ít điểm có thể trở thành người thắng cuộc .Các bạn cố lên nha .

Nghe vậy Lam quay sang Huy nói giọng dễ thương (theo Huy cảm nhận nha):

-Cái đây dễ mà ,cậu đề tớ đưa câu hỏi cho .

Huy nghe vậy nói :

-Ừm ờ thôi .

Còn ở trên khán đài Phuong nhìn Lan nói :

-Cuộc thi này dễ thiệt ,biết vậy hôm trước tớ chọn rồi .

Lan nghe vậy nhìn Huy và Lam nói giọng như thật cũng như đùa :

-Cậu ko tham gia đc đâu như thế có thể chia cắt 1 cặp đôi hoàn hảo đó .

Nghe vậy chưa kịp nên tiếng thì giọng nói của Lâm xen vào :

-Cậu nói vậy là sao ?

Phuong nghe vậy nói luôn :

-Cậu là đồ tò mò .

trong khi đó Lan ở bên cạnh nói giọng như thật nhưng cũng có khi là đùa nói :

-Ko ngờ con trai mà tò mò quá đấy .

Sau đó nhìn Phuong cười còn Lâm thì ức chế nói :Xi bộ con trai ko tò mò đc sao ,nhưng ý của Nhật là sao ? _suy nghĩ .

Còn Phuong nói nhỏ :hì tớ hiểu ý cậu rồi .Nhìn Lam và Huy 1 cách thích thú .Sau đó nhìn Lan nói :

-Cậu đoán thử xem Thiên sẽ hỏi gì ?

Mỉm cười Lan nói giọng dí dỏm :

-tự đoán đi .

Nhìn theo Lan ,Phuong biết Lan đã đoán đc nhưng Lan đã nói vậy thì ko thể đoán đc rồi .

Người dẫn chương trình nhìn đội Huy và Lan nói :

-Đội thứ nhất chuẩn bị xong câu hỏi chưa các chàng trai ,và đội thứ 2 hãy chuẩn bị cho phần trả lời của mình các bạn có thời gian 15' suy nghĩ .

Nghe vậy Lam cười nhìn đội thứ 2 hỏi :

-Bạn nghĩ gì về vấn đề khinh thường phân biệt giàu nghèo trong thế kỉ 21 hiện nay .

Lan nghe vậy ở trên khán đài cười và nghĩ :mình biết ngay mà thú vị thật để xem họ trả lời sao .Sau đó nhìn đội 2 đang thi đấu kia mà nghĩ :chắc chắc ko biết sao mình thấy tội nghiệp cho họ ghê khi tự nhiên đụng vào thư kí của nhóm thám tử lừng danh cơ chứ .Mỉm cười 1 cách thích thú .

Trong khi đó Phuong ngồi bên cạnh nghe vậy thì nhìn Lan và thấy ánh mắt có nét cười 1 cách gian xảo thì rùn mình nghĩ :ko biết sao mình thấy tội nghiệp cho đội kia quá .

Tuy ko nói ra nhưng 2 người cũng cùng chung 1 suy nghĩ chỉ là khác ở

thái độ mà thôi .

Trong khi đó Lâm và Quân nhìn vậy thì ko biết tại sao da gà tự nhiên nổi lên .

Sau 15' đội thứ 2 trả lời :

-Thưa tất cả mọi người theo đội chúng em suy nghĩ :giàu nghèo là chuyện bình thường trong xã hội hiện nay nên theo tụi em chuyện này là thường thôi trong xã hội hiện nay và nói thật em ko thích người nghèo _lời nói xong nhìn sang Lam với ánh mắt xem thường .

Nghe vậy mọi người trong khán đài hô nên :

-Đúng đó ko cho người nghèo học ở đây .

-Ko thích người nghèo ở đây ..

-.....

Người dẫn chương trình nghe vậy nói :

-Cảm ơn 2 đội các bạn nghe lời nhận xét của ban giám khảo cho điểm .

Trước tiên là Ông Tùng :

-Các em trả lời rất tốt 8đ .

Bà Hà nói :

-8đ cho 2 đội .

Đến mẹ Phuong khi đưa ra ý kiến khiến cho mọi người bất ngờ :

-Theo tôi các em nên xem lại cách ứng xử của mình và tôi rất ko hài lòng về các em tôi cho các em 0 đ .

Và nhìn Lam hỏi :

-Vậy theo em đã hỏi câu hỏi đó thì em trả lời sao cho câu này.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Nghe câu hỏi của mẹ nuôi ,Lam trước tiên là mỉm cười sau đó tự tin đối đáp :

-Thưa thầy cô và mọi người có mặt ở đây .Nhắc đến vấn đề phân biệt giàu nghèo ko những ở tất cả các nước đều dính phải nhưng chúng ta là những thế hệ cho tương lai nên chúng ta cần nhìn nhận vấn đề này 1 cách khách quan hơi nhằm giúp chúng ta hiểu hơn về xã hội ,hiện nay nhà nước của tất cả các quốc gia đang cố gắng để tránh tình trạng giàu nghèo trong xã hội ,vì vậy em nghĩ là chúng ta hãy bình đẳng với nhau hơn vì chúng ta Là người sẽ thay đổi tương lai .

Nghe câu đó mẹ Phuong mỉm cười và nghĩ :ko ngờ con gái nuôi mình cũng ăn nói khôn khéo thật ,nói vậy thì khó ai có thể cãi lại đc .

Ở trên khán đài Phuong và Lan nghe vậy thì mỉm cười vì Lam ko nói vào những người khinh thường người nghèo nhưng lại sử dụng cụm từ "thế hệ tương lai" thay vào chính vì thế sẽ ko ai có thể nói vào và còn nhắc đến các quốc gia đang tìm cách giải quyết nữa .Quả là ứng xử 1 cách khôn khéo .

Lan và Phuong nghĩ xong nhìn nhau mỉm cười sau khi quay nhìn đằng sau thấy mấy người đang nói xấu mình xanh mặt .

Và ko những người đang có mặt ở đây đều xanh mặt mà ông Tùng và Bà Hà (hiệu trưởng) ,đều ko giám nhìn .Trong đầu họ chắc là đang xấu hổ theo lời nhận xét của Lam khi nhìn ban giám khảo người đã cho 2 đội kia 1 điểm khá cao .

Nhưng điều đó ko khiến cho Lam kiêu ngạo vì mình đã nói hay mà trong lòng Lam lại nghĩ :tốt nhất lần sau mình sẽ ko nói dối nữa .

Mẹ Phuong sau một lúc lắng nghe và suy nghĩ bây giờ nên tiếng vì đội hoài mà ko thấy ai trả lời .

-Em trả lời rất hay tôi cho em 100đ vì em đã ra câu hỏi rất hay cùng lời thuyết minh rất xuất sắc.

Mỉm cười Lam nói :

-Em cảm ơn cô .

Sau đó người dẫn chương trình nhìn cái khoát tay của ban giám khảo 2 người đang đứng vị trí đầu trường thì nhanh hiểu ý nói :

-Giờ là đội 2 hỏi cho đội 1 .

Nghe vậy một người trong đội 2 nên tiếng :

-Theo tôi đc biết thì Huy cậu là người Hàn vậy hãy giới thiệu về nét văn hóa ẩm thực của Hàn quốc đi .

Câu hỏi đó quả là đồ mọ vì Huy là nam nên sẽ rất khó để nói về ẩm thực và họ cho là Thiên thì sẽ ko biết đc vì sinh ra ở VN mà .

Ở trên hàng ghế khán giả Lâm nên tiếng :

-Xem ra khó rồi Huy là người ít quan tâm đến vấn đề này mà .

Đúng lúc đó Tuyết nên tiếng :

- Vậy thì còn Thiên mà anh lo gì .

Câu hỏi đó Lan và Phuong nghe là biết họ đang mắng xéo mình ,nhưng họ chỉ mỉm cười .

Và Thư đã chông thấy nên nói giọng hơi có phần khinh miệt :

-Đúng vậy Thiên là người Việt Nam thì sao mà nói về vấn đề đó đc xem ra đội đó thua là các chắc .

Nghe xong Lan và Phuong nhìn sang và mỉm cười nghĩ nằm mơ giữa ban ngày đi .Nhưng nụ cười đó khiến cho bọn hán ko hiểu đó là ý gì .

Còn ở trong đội Lam quay sang Huy nói :

-Câu trả lời đc ko ?

Nghe câu hỏi đó Huy nhìn sang và lắc đầu thừa nhận :

-Minh ko quan tâm đến vấn đề này .

Đúng lúc đó người dẫn chương trình nên tiếng :

-Các em đã hết thời gian suy nghĩ .

Nghe vậy Lam nên tiếng nói :

-Thưa thầy cô và mọi người có mặt ở đây ,Nhiều người trong chúng ta khi nghe nói đến Hàn Quốc là nghĩ ngay đến kim chi, một món ăn độc đáo và dân dã chỉ có ở Hàn Quốc. Kim Chi là một trong những món ăn điển hình của ẩm thực Hàn Quốc; ra đời vào khoảng thế kỷ thứ VII chỉ là một loại rau cải muối và cho tới ngày nay đã có hàng trăm loại [...],và có một số món nữa như :Cháo gà hầm sâm Sam-ke-thang ,bulgogi, món naengmyeon,...đó là một trong những món ngon đặc trưng của Hàn.

Nghe xong ai cũng bất ngờ vì Thiên đã nói rất chuẩn và trong đó có những ánh mắt ghen ghét .

Và sau đó đội 1 đã thắng vì họ trả lời rất hay dù Ông Tùng cho điểm thấp ,còn Bà Hà với tính cách mê trai nên cho đội Lam hơi cao điểm ,nhưng đó cũng là thực lực thật của Lam .

Chiều hôm đó nhà trường cho phép tất cả học sinh đc nghỉ để chuẩn bị cho ngày mai đi picnic _Đà Lạt .

Đúng 1h tụi nó rời trường ,đến một cửa hàng thời trang tụi nó bắt đầu chọn lựa quần áo , sau đó bước vào phòng thay đồ trong thẳm lạnh vì lúc này tụi nó đang là nam .

Sau khi bước ra khỏi phòng thay đồ mọi người đang có ở đó đều phải ngắm nhìn vì sắc đẹp nghiêng thùng đổ nước ko kém mỹ nhân thời xưa là mấy đến con gái nhìn còn phải ghen tỵ .

Lan bước ra ngoài với bộ váy màu xanh da trời cùng sợi dây chuyền màu vàng làm nổi bật màu da trắng như da em bé ,cùng mái tóc đen dài bay trong gió ,trong đến là dễ thương nếu ko phải là khuôn mặt lạnh lùng thì có thể sẽ có nhiều người đến làm quen .

Trong khi đó Lam lại khác với bộ quần áo màu Trắng cùng khuôn mặt ngây thơ với nụ cười dễ thương và mái tóc màu nâu đỏ uốn nhẹ ở đuôi đẹp ko thua gì một công chúa bước ra từ truyện cổ tích nhưng ko có hoàng tử ở bên cạnh thôi .Điều đó khiến cho Lam đc nhiều người chú ý .

Đến Phuong sau khi thay đồ xong bước ra với chiếc nón màu vàng và kèm bộ váy màu hồng cùng nụ cười nở trên mặt nhìn 2 con bạn đang đợi mình điều đó khiến cho Phuong đc mọi người khen vì mái tóc đen dài bay trong gió ko thua kém 1 hoa hậu là mấy .

Ba cô gái xuất hiện làm cho cửa hàng trật nít người vì ,mọi người đều đứng lại nhìn ngắm 3 cô gái xinh đẹp mỗi người 1 vẻ này.

Đứng 1 chỗ mặc kệ những ánh mắt của mọi người Lam xoa xoa bụng nói một cách dễ thương :

-Tớ đói bụng quá à .

Phuong nghe vậy bật cười nói :

-làm sao giờ ”bà một sách lại đói rồi kia làm gì bây giờ Lan.

Lan nghe vậy bình thản nói giọng ồm ồm nhưng gương mặt cũng ko thay đổi nói :

-Thì kiếm gì đó ăn thôi .

Lam nghe vậy chạy lại khoát tay Lan nhìn Lan với ánh mắt dễ thương khiến cho những người có mặt trong trung tâm thương mại phải nhìn với ánh mắt xi mê nói :

-Cậu ko cười đc sao Lan ?

Lan ko nói gì bước đi .

Thấy vậy Lam và Phuong nhìn nhau sau đó lắc đầu nói :

-Lại vậy nữa rồi .

Trong đầu của Lam và Phuong :Ko biết sao trước mặt người khác Lan luôn luôn lạnh lùng như vậy nhỉ ???????

Trong khi ở chỗ bọn hấn đang ở trong phòng tự do vì ko có người ở cùng ,thì Quân đang chơi mấy tính chọt tiếng điện thoại vang lên :

Tell me what you want me to hear

Whisper words inside of my head

Thunder like a gun in my ear

Clouds are burstin' over my bed

Wash me like a hurricane

I think it's gonna rain, yeah

I think it's gonna rain

I think it's gonna rain down down down

I think it's gonna rain.

(Kiss the rain)

Cầm điện thoại Quân nói :

-Alo Quân đây .

-Anh đi chơi ko ?

Nghe giọng của người yêu Quân mỉm cười nói :

-Đi đâu em yêu .

-Mua đồ cho ngày mai đi picnic đó mà ,anh yêu đi ko nè _giọng Thư vang nên một cách ngọt ngào .

Chính giọng nói này mà lần đầu tiên Quân bị trúng tên của Thần ái tình ,và Quân nói :

-Ừm đc thôi ,nhưng rù thêm mấy người kia đi nữa chứ .

Thư nghe vậy nói :

-Ừm để em đi hỏi xem sao .Hẹn chút nữa gặp lại anh yêu .

Quân nghe vậy nói :

-Ừm chút nữa gặp lại .

Ko biết duyên trời tạo ra hay sao mà bọn hấn cùng 2 cô nàng kiều ngạo Thư và Tuyết dừng xe trước cửa khu trung tâm thương mại và bước vào .

Đang đi lên lầu ,thật ra thì tại 2 cặp đôi kia đi với nhau nên Huy bỏ đi trước ,chợt Huy thấy một cảnh tượng một cô gái đang bước lên lầu trước mình bị một người đi xuống với dáng vẻ vô cùng vội vã lướt qua và đụng trúng cô gái đó và Huy thấy cô gái đó ngã xuống thì nhanh tay đỡ nhưng ko may cho Huy cô gái đó té nhanh quá khiến cho Huy cũng te theo và ko may đúng lúc đó cô gái đó quay lại và thôi rồi Huy chợt thấy bờ môi của mình đang hôn môi cô gái đó ,sau một phút ngỡ ngàng cô gái đó đứng nên và hét :

-ÁÁÁđồbiến thái_cô gái hét nên và mắng chửi Huy .

Nghe vậy Huy đứng nên và nhìn vào cô gái đang hét kia và ngạc nhiên khi trước mặt là một cô gái tựa như thiên thần với khuôn mặt vô cùng dễ thương mà Huy ko thể dùng từ ngữ gì để diễn tả .

Chương 41

Nhưng chợt Huy nên tiếng :

- Thiên sao cậu

Nói lấp bắp khi để ý kĩ cô gái trước mặt nhìn rất quen sau khi nhắm cô gái đó và ngạc nhiên hơn nữa cô gái này có điểm giống Thiên ở đôi mắt chỉ khác ở khuôn mặt trắng và nụ cười rất trẻ con trên gương mặt .

Đang giận vì bị chàng trai nào đó hôn ,Lam ko hề chú ý đến khuôn mặt của người đó nhưng nghe vậy thì giật mình và nhìn thì thấy người đứng trước mặt mình là Huy chỉ khác là Huy lúc này rất đẹp trai và maly với áo thun và quần Jean và nhìn xung quanh để kiếm Quân và Lâm ko thấy 2 người đó Lam nén thở dài và thấy cảnh mấy người xung quanh bàn tán về mình và Huy .

- Ôi 2 người kia đẹp đôi quá đi _một người trung niên nên tiếng .

- Ghét quá cô ta đứng bên người đẹp trai quá đi _ánh mắt nhìn Huy mang hình trái tim .

- Anh ta là ai mà có cô bạn gái đẹp vậy nhi .

- Lòi bàn tán càng tăng khi nghe Huy nói :

- Thiên Sao cậu là con gái .

Lam nghe vậy nhớ lại cuộc thi giả nữ sinh kia nhưng chắc Huy chỉ ghi ngờ thôi dù sao hôm ấy mình đã trang điểm nên sẽ khác với hôm nay ,ững ững gungung ung Lay

Nhưng Lam cũng biết giờ đây ko phải là lúc này ko thể nào chạy trốn đc vấn đề này cuối cùng 1 suy nghĩ chợt lóe nên trong đầu Lam :

- Ý anh là ai đã chứ ?

Huy nghe vậy thì do dự hỏi :

- Em ko phải là Thiên à /

Lam nghe vậy và đã chuẩn bị câu trả lời nên Lam nói :

- Ý anh nói là anh hai em à .

Nghe vậy Huy giật mình nói :

- Anh hai ...

Lam giả bộ ngây thơ gật đầu :

- Đúng vậy em có một người anh trai sinh đôi mà ,chắc anh nhầm em với anh em rồi đó .

Huy nghe vậy thì nghĩ trong đầu :hóa gia là anh em .

Trong khi Huy đang suy nghĩ thì Lam lúc này mới nhớ lại nụ hôn vì nãy giờ đang lo lắng sợ Huy phát hiện nên quên mất giờ nhớ ra Lam đỏ mặt nói :

- Giờ đến lượt tôi nói nè anh là đồ biến thái_nói đến đây Lam lấp bắp ko nói ra lời .

Nghe vậy Huy lúc này nghe tiếng bàn tán xôn xao thì nhanh tay bịt miệng cô gái trước mặt nói :

- Anh xin lỗi ,nhưng em có thể nói nhỏ nhỏ thôi đc ko .

Và nhìn xung quanh cười nhượng nhạo ,.

Lam thấy vậy cố gờ tay ra và nói ấp úng :

-Anh thả miệng tôi ra .

Huy nghe vậy nói :

-Vậy hứa với anh là nói nhỏ thôi .

Lam thờ ko nổi nên vừa gật đầu nói :

-Ừm...ừm....

Huy thả tay ra cũng là lúc Lam nên tiếng :

-Giờ anh giải quyết sao đây .

Huy nghe vậy nói cợt nhả :

-Vậy thì em làm bạn gái anh đi..idd

Nghe xong Lam hét nên :

-Sao anh nói gì vậy hả .

Lam tức giận lấy mũi giấy đập xuống chân Huy và nói trước khi xoay người bỏ đi :

-Anh chết đi .

Trong khi Huy đang ôm chân vì đau thì Lam nhân cơ hội đó bỏ đi ,còn Huy đứng đó mỉm cười .

Trong khi đó Lam vừa nên cầu thang tìm 2 con bạn mình vì lúc này

Lam bỏ quên ví tiền ở chỗ bán hàng nên đi xuống lấy ko ngờ bị cướp mất nộ hôn đầu đời của mình ,nhớ đến thôi Lam đỏ mặt ,thì chợt có tiếng nói vang nên :

-Lam ở đây .

Nghe vậy Lam ngẩng đầu nên và thấy Phương đang ngồi ở bàn gần cửa sổ nên bước lại và ngồi xuống .

Phương thấy lạ khi Lam mỗi lần chưa kịp đặt *** xuống ghế thì Lam đã hỏi món ăn thì hôm nay lại im lặng như vậy nên hỏi :

-Ko lẽ cậu mất tiền rồi hả ?

Nghe vậy Lam lắc đầu nói :

-ko có tờ lấy đc rồi .

Phương nghe vậy nói :

-Vậy có chuyện gì mà cậu khác với lúc này vậy ?

Lam nghe vậy lảng tránh nói :

-Lan đâu rồi .

Nghe vậy Phương nói :

-Ko biết nữa tự nhiên Lan có điện thoại nên đi nghe rồi .

Lam nghe vậy cười nói :

-Thế à ,thôi gọi món đi tớ đói rồi . Ờn đi

Mỉm cười Phương nói :

-Ừm.

Trong khi đó ở WC Lan đang bước ra thì vô tình một cô gái bước vào và đụng Lan ,và chưa kịp hiểu chuyện gì thì Lan nghe thấy giọng chanh chua như gắt của cô gái tông mình :

-Đi đứng cần nhìn người chứ .

Nghe vậy Lan ko thèm chấp đang định bỏ đi thì cô gái đó nắm tay Lan lại và nói :

-Bộ đừng người ta mà bỏ đi như vậy hả ,hay là bị cảm rồi .

Lan nghe vậy trong đầu nói ;nhìn nhìn thôi 1 điều nhìn chín điều lành .

Nhưng cô gái kia vẫn lại nhai bên tai và ko chịu bỏ Lan ra :

-Sao bị mù rồi nên ko thấy hả ,tội nghiệp người bị cảm vừa mù nên ko biết chứ gì .

Lúc này Lan ko thể nhìn nữa khi có người ăn nói như vậy với mình dù Lan đã dặn lòng nhìn cho xong .

Vừa quay đầu lại Lan há hốc miệng khi nhìn người trước mặt và Lan chột nhếch miệng nên nói :

-Cô nói gì đó theo tôi thì cô mới bị thần kinh đó ,đừng người ta mà lại nói giọng ta đây là người ko có lỗi ,tôi chưa nói cô xin lỗi là may rồi .

Cô gái đó nên tiếng mà thật ra Lan đã nhận ra cô gái đó ko ai khác chính là Thư :

-Cô nói gì đó ,cô mới đừng tôi mà ._nhìn Lan với ánh mắt khinh thường .

Lan nghe vậy thì nghĩ đúng là bản tính trời cho chắc ko ngờ cô ta tính tình đáng ghét thật và Lan nói :

-Vậy hả vậy cô làm ơn thả tay tôi ra .

Thư nghe vậy thì nói với ánh mắt xem thường :

-Tôi ko thả đó làm gì tôi .

Lan nghe vậy thì nhếch miệng nghĩ hừ cô cho là tôi ko làm gì cô sao đừng khinh thường tôi như vậy .

-Hừ vậy sao ? _nói xong Lan giật mạnh tay của Thư ra sau đó đứng nhìn Thư đang đau vì cái giật tay đó dù sao Lan cũng có võ mà .

Thư đau khi cô gái trước mặt đẩy tay ra mạnh khiến cho tay mình đau cùng với

Thư cảm giác đau khi cô gái trước mặt mình đẩy tay ra một cái mạnh ,khiến cho tay của mình đau một cách ê ẩm cùng với lời nói kia thì tức giận đưa tay ra định tát thì Lan đã nhanh tay nắm lại và nói :

-Cô chưa phải là đối thủ của tôi đâu _nhếch miệng một cách kiêu ngạo .

Và trong đầu Lam nghĩ hừ bây giờ tôi ko phải là Lan ở trường học đâu đừng tưởng rằng

cô có thể kiêu ngạo như vậy với tôi sao /nằm mơ đi .Ánh mắt Lan lóe nên 1 tia nguy hiểm chết người .

Trong khi đó đầu óc của Thư lại vì lời nói kia mà ko chú ý đến ánh mắt đó của cô gái trước mặt mình và chìm trong sự tức giận khiến cho Thư bộc lộ bản chất chanh chua đánh đá của mình :

-Cô là đồ đáng nguyên rủa ,một con cóc xấu xí

Nghe đến từ ”đáng nguyên rủa ” khiến cho đôi mắt vốn đang trong veo tự nhiên đỏ giết như lửa chính ánh mắt đó khiến cho Thư phải lùi 1 bước và lắp bắp nói :

-Cô là đồ lưu manhThư sử dụng hết ngôn từ chửi búa ra .

Trong khi đó Lan nhìn thái độ rần rẩy của Thư thì mỉm cười bước đi và vẫy tay nói :

-Mong rằng chúng ta ko gặp lại nhau nữa và hãy bỏ tính cách chanh chua như vậy của cô đi ko cô sẽ ko có người yêu đâu .

Câu nói đó khiến cho Thư tức giận và nguyên rủa cô gái đó và đang định cho cô ta một bài học thì đã ko thấy cô ta đâu nữa rồi .

Trở lại chỗ Lan sau khi bỏ đi Lan thở dài nói :

-Hazzz.....chán chết toàn gặp những người mà mình ko muốn gặp .

Quay lại chỗ 2 con bạn Lan kéo ghế ngồi xuống và trở lại về mặt bình thường nhất của mình nói :

-Các cậu đã chọn món ăn chưa _hỏi là hỏi cho có lệ chứ Lan đã thấy 1 đồng đồ ăn trước mặt và Lam đang ăn một cách ngon lành .

Phuong nghe vậy đang ngồi uống nước cam quay sang cười nói :

-Hi Lam đôi nên kêu trước rồi ,mà sao lâu vậy ?

Lan bình thản nói :

-À có chút chuyện ý mà .

Lam nghe vậy đang ăn ngược lên nói :

-Ủa cậu gặp ai à .

Lan cười nhẹ nói :

-Gặp người ko đáng gặp

Đang nói thì một giọng nói chanh chua và Lan ngay lập tức nhận ra giọng của ai .

-Chà xem tôi có thể trả thù đc rồi đó .

Câu nói đó khiến cho Phuong và Lam đồng loạt ngẩn ngơ và ngay lập tức Lam và Phuong cuối đầu xuống và nghĩ :chết thật sao gặp họ ở đây .

Còn riêng Lam thì cũng có suy nghĩ đó cùng lúc nhớ lại nụ hôn bị đánh cắp của mình thì đỏ mặt và lo lắng ko biết Huy có nhận ra MÌNH ko ?

Trong khi đó Lan là người bình thường nhất và đừng ngạc nhiên về điều đó Lan là một trong những người có tài về thay đổi khuôn mặt 1 cách nhanh gọn nhất và đây cũng là nguyên nhân Lan ở trường là hình dạng khác và bây giờ là hình dạng khác nhưng nói trước đây cũng chưa phải hình dáng thật nhất vì đây là điều tối kị của dòng tộc

Takahashi (điều đó sẽ đc giải thích sau).

Lan nói :

-Chà xem ra lại gặp người đáng ghét rồi . _giả bộ ko quen biết người trước mặt .

Quân đứng bên cạnh nghe vậy ngạc nhiên nhìn người yêu hỏi :

-Em quen hả nhưng cô gái này ăn nói kiêu ngạo quá đó em yêu .

Thư quay sang nhìn Quân nũng nịu nói :

-Làm gì có ,người lúc này em gặp ở W.C đó . _tia mắt hiểm độc nhìn cô gái trước mặt nghĩ :

”Lần này cô chết chắc rồi”

Lan nhìn vậy ko nói gì mà giờ tay nên nói :

-Chị phục vụ ới cho em 1 phần sandwich với 1 ly nước cam ạ .

Kêu xong ung dung quay sang nhìn đám người đang nhìn mình với ánh mắt như muốn giết người nở một nụ cười bình thản và ko thể đoán đc Lan đang nghĩ gì .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Nhìn cô gái trước mặt Thư nhếch môi kiêu ngạo nghĩ :chết người rồi dám đụng vào chúng tôi sao .Nở nụ cười thâm .

Lan ung ung ngồi cầm ly nước chanh uống nhìn đám người trước mặt mình ,sau đó ko biết vô tình hay cố ý chiếc cốc nước chanh còn nước rơi xuống tạo nên âm thanh của sự đổ vỡ .

Thấy vậy bọn hán nhìn nhau và ko hiểu đó là điều gì thì tự nhiên nghe thấy cô gái đó nên tiếng :

-Chắc hôm nay xui xẻo thật đó .

Nghe vậy bọn hắn cười vì tưởng cô gái này nên tiếng xin lỗi nhưng đợi hoàn mà cô gái đó ko nên tiếng .

Trong khi đó Lam và Phuong cuối đầu xuống để ko bị đám người kia phát hiện cũng ko hiểu hành động bộc phát lần này của Lan là ý gì và họ ko hiểu tại sao đám người đó lại gây sự với Lan .

Lan thì ko nói gì sau hành động đó và ngồi cầm chiếc bánh sandwich ăn một cách ngon lành ,hành động đó khiến cho đám người của Thư tức điên gan ,và trong sự ngạc nhiên của Lam và Phuong .

-”Ko biết cậu nghĩ gì nữa Lan à ”_suy nghĩ trong đầu của Phuong và Lam.

Cuối cùng thì Quân là người mất kiên nhẫn khi thấy cô gái trước mặt mình ko nói gì :

-Cuối cùng cậu có nên tiếng ko vậy hả ?

Lan vẫn ung dung nuốt hết những miếng cuối cùng sau đó nhìn sang Quân và nên tiếng giọng ôn hòa nhưng thực chất cũng gây nên tổn thương cho người khác :

-Chà cậu ko có tính kiên nhẫn nhĩ nóng tính quá ko tốt đâu .

Lam và Phuong nghe vậy giật mình ngược nên và ngạc nhiên nghĩ :trời mình ko nghĩ cậu nói như cụ già đưa ra nhận xét ý Lan ời .

Sau đó Lam nhận thấy ánh mắt của ai đó và nhìn thì thấy Huy đang nhìn mình và Lam biết là Huy đã nhận ra mình .

Nhưng Lan đã nhận ra ngay điều đó và nghĩ :chết thật có người đã nhận ra sao ,xem ra phải đánh nhanh rút gọn thôi và tìm cách giải quyết mớ phiền phức này trước đã nhĩ và Lan nên tiếng :

-Sao người ko nói gì nữa thì làm ơn biết lẹ đi giùm cái coi ,phiền chết đi đc .

Lúc này thì bọn hắn đã nhin đến cực hạn và Lâm là người nên tiếng tiếp theo dù việc này ko liên quan đến mình .

-Vậy thì cậu chết chắc rồi .

Và Lâm tiến lại chỗ Lan ,biết trước mình sẽ bị tấn công vì đây là 1 cách giải quyết nhanh gọn nhất trong tình thế hiện giờ thôi ,nhưng biết trước mà ko lé có phải là quá ngu ngốc ko thể là Lan trước khi Lâm đến đã nhảy qua ghế và trước khi cú đâm của Lâm đến thì Lan đã đứng sau Lâm và khóa tay Lâm ra đằng sau .

Thấy vậy Lam và Phuong ngạc nhiên khi trông thấy vậy vì họ nghĩ là Lan chỉ có 1 chút võ vì mỗi lần tập Lan nào có tập đâu vậy mà

Trông khi đó Huy và Quân trông thấy vậy thì tiến lại định bắt cô gái phía trước vì họ biết giờ mà đánh nhau thật thì ko tốt đây là nhà hàng mà ,và Lan cũng đã đoán đc điều đó nên vẫn ung dung là mình sẽ ko bị lộ bí mật mà ko bảo giờ mình có thể nói ra đc trừ trường hợp đặc biệt

Thế là họ tiến đến nhưng ko ngờ ly nước lúc này Lan vừa mới đổ lúc này và chưa đc lau và ko thể ngờ đc Huy và Quân dẫm nên và tự nhiên trượt chân ngã xuống may là Quân nhanh chóng đứng dậy đc trong khi đó Huy té xuống nhưng Lam đã nhanh tay đỡ cùng câu nói ;

-Xem như tôi trả ơn anh ,còn nụ hôn đó tôi sẽ tính toán với anh sau ._nói xong đỏ mặt .

Nghe vậy Lan và Phuong hét nên :

-Cái gìKo thể nào ..

Lam nghe vậy giật mình nói :

-Chuyện đó để tớ tính .

Biết Lam là người như thế nào Lan thấy Phuong đang định tiến đến đánh Huy thì Lan nên tiếng :

Dừng lại chúng ta đi thôi .

nói xong Tiến đến chỗ trả tiền Lan nên tiếng ;

-Bao nhiêu chị .

Sau khi trả tiền Lan rời đi và Lam cùng Phuong thấy vậy nói :

-Đội tụi tớ với .

Trong khi đó bọn hấn đặc biệt là Lâm tức giận nói :

-Lần sau gặp lại tớ sẽ ko tha cho cô gái đó đâu .

Quân nghe vậy nhìn theo chợt nên tiếng :

-Sao tớ cảm thấy họ rất quen thuộc .

Sau đó Lâm và Quân nhìn Huy và hỏi ;

-Cậu sao lại hôn dc cô gái kia ...

Nói xong Lâm chợt nhận thấy và nói :

-Cô gái đó rất giống Thiên .

Câu nói đó làm cả nhóm bọn hấn ngạc nhiên

Huy nghe vậy thì nói :

-Em gái sinh đôi của Thiên đó .

Nghe vậy bọn hấn nhìn Huy hỏi ;

-Vậy hà ..Nhưng sao cậu biết _hết nên khi nghe Huy nói vậy .

Huy nghe vậy biết ko thể thoát nên kể hết cuối cùng Lâm là người nên tiếng sau khi nghe hết :

-Đúng là anh em đáng ghét như nhau .

Trong khi đó Quân trong đầu lại nghĩ và chợt nhớ nói ;

-Tớ nhớ rồi .

Nghe vậy cả bọn nhìn Quân hỏi :

-Nhớ gì ?

Quân nói :

-Chúng ta gặp họ ở sân bay khi chúng ta từ Anh quốc du lịch trở về .

Câu nói đó làm cho ko khí tự nhiên trầm xuống và trong đầu bọn hấn nghĩ :Ko biết điều đó là gì nhưng sao mình cảm giác họ quen thuộc quá .

Rồi trung tâm thương mại đứng trên đường Phương nói :

-Giờ đi đâu nữa ko chiều rồi hay về trường đi .

Lam nghe vậy nên tiếng phản bác nói :

-Tớ ko đồng ý lâu lắm rồi tớ mới dc ra ngoài chơi mà ko chịu đâu _về mặt hờn dỗi .

Lan nghe vậy nên tiếng :

-Đúng đó tụi này ko muốn về trường gặp mấy tên cùng phòng đâu.

Nghe vậy Lam gật đầu lia lịa nói :

-Lan nói rất chí lý ,tớ ko thích về bây giờ đâu .

Phương nhìn với vẻ mặt tò mò hỏi :

-Thật ra lúc nãy có chuyện gì xảy ra vậy Lan ,còn cậu nữa Lam lúc nãy ko phải cậu lúc nãy nhắc đến nụ hôn với Huy là sao /

Lam và Lan nhìn nhau cuối cùng nói :

-Kiếm chỗ nào ngồi tụi tớ kể cho nghe ,nhưng nghe xong đảm bảo cậu ko có hứng à .

Phuong nghe vậy chỉ ngay bên đường nói :

-Vậy sang quán chè bên đường đi .

Nhìn sang nhìn quán chè rất bình dân Lan và Phuong gật đầu .

Ngồi xuống quán Lan nhìn cụ già bán hàng nói :

:

ìmin Láááánnègêchêđêbêêêên kem

-Bác ơi cho chúng cháu 3 ly chè thập cẩm đi ạ _nói giọng lễ phép .

Cụ già nghe vậy cười nói trước thái độ lễ phép của 3 cô gái trước mặt rất có cảm tình nói :

-Các cháu đợi 1 tý ,bà làm cho .

Nghe vậy tụi nó mỉm cười với cụ già .

Sau đó Phuong nên tiếng :

-Giờ kể đc chưa 2 cô nương _nói giọng đùa giỡn của nhóm .

Lam nghe vậy kể :

-Thì trong khi tớ lấy đc túi tiền bị bỏ quên ,đang đi nên cầu thang thì

Nghe xong tụi nó nhất là Phuong bức xúc nên tiếng :

-Vậy cậu mất nộ hôn đầu một cách lãng xẹt vậy sao ?

Lam gật đầu ,trong khi đó Lan lại hỏi một câu cực kì quan trọng :

-Vậy là Huy đã nhận ra cậu và cậu đã nói là em gái của Thiên ,xem ra những ngày sau của cậu cần phải cẩn trọng hơn rồi .

Lam nghe vậy nói :

-Thì đó nên tớ ko thích về kí túc xá nè ,thế nào Huy trả lời về vấn đề

đó tớ sợ lỡ miệng để lộ ra thì tiêu mất .

Phuong nghe vậy nói ;

-Yên tâm đi cậu luôn là quân sư của nhóm sẽ ko có chuyện gì xảy ra đâu ,tự tin nên nào

Phuong nói như khích lệ tinh thần của Lam và Lan cũng nói :

-Ừm mình thấy Phuong nói đúng đó yên tâm đi nào

mỉm cười sau đó nói tiếp :

-Ko thể ngờ cậu lại mất nộ hôn như thế nhĩ đám fan của cậu mà biết chắc trời sập quá .

Phuong nghe vậy hiểu ý Lan muốn Lam thoải mái hơn nên cũng nói :

-Ừm xem ra đám đó biết thì chắc sử Huy tan xác quá .

Cả nhóm bật cười khi tưởng tượng đến cảnh đó .

Sau khi cười thoải mái ,cuối cùng Lam vừa cười vừa nhìn Lan hỏi:

-Vậy cậu thì sao mà dính đến cô gái phiền phức đó vậy .

Lam nghe vậy thờ dài nói :

-Thì ông trời muốn trêu chọc tớ thôi ,ai nhờ đi rửa tay một chút đi ra thì Thư đụng trúng tớ ai ngờ rằng Thư cho tớ đụng trúng cô ta thế là diễn biến như

những gì mà mấy cậu thấy thôi .

Lam nghe vậy nhìn Lan hỏi :

-Vậy sao mình ko thấy cậu nổi giận vậy .

Lan mỉm cười nói ;

-Mắc mớ gì tớ phải giận chỉ hại sức khỏe của mình thôi .

Nghe xong Lam và Phương buông ngay một câu :

-Lan cậu rất quân tử nha .

Mỉm cười khi nghe vậy nhưng trong đầu Lan nghĩ khác .tớ ko đc vậy đâu nhưng tớ có phương châm sống :nên để mọi việc mình nghĩ theo 1 hướng đơn giản nhất .

Đang đi bộ trên đường về Lam nói chuyện vui vẻ vì bọn nó quyết định tối nay đến nhà Phương ngủ vì lâu rồi tụi nó đã ko ra ngoài rồi với lại lúc này mẹ Phương gọi tụi nó đến ăn cơm mà giờ còn sớm nên tụi nó quyết định đi bộ cho thoải mái . Đang đi thì một chiếc xe màu đen dừng lại và có hơn 10 người mặc áo đen bước xuống và một trong đó lên tiếng : còn sớm nên tụi nó quyết định đi bộ cho thoải mái . Đang đi thì một chiếc xe màu đen dừng lại và có hơn 10 người mặc áo đen bước xuống và một trong đó lên tiếng : -Bắt tiểu thư lại . ònò

-Bắt tiểu thư lại .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Nhìn đám người trước mắt Lan và Lam nhìn nhau ko hiểu họ là ai và từ đâu xuất hiện .

Trong khi đó Phương nhìn đám người trước mặt khuôn mặt trở nên lạnh lẽo đến 0 độ .

Đám người kia thấy Phương ko nói gì họ lặp lại một lần nữa :

-Thưa tiểu thư Phương ông chủ nói muốn gặp tiểu thư .

Lam và Lan nghe vậy nhìn đám người trước mắt và suy nghĩ sao mình nghi như có chuyện gì sắp xảy ra vậy và trước khi xe dừng rõ ràng họ có nói là bắt mà xem ra thật ko có chuyện gì xảy ra chứ nhỉ .

Lan nghĩ em ra là có liên quan đến thái độ khác lạ của Phương sáng nay nè .

Phương thì nhìn người của ba mình lên tiếng :

-Nói tôi có việc bận nên tôi ko đến được .

Nói vậy đám người kia nhìn nhau và trong ánh mắt của họ ánh lên 1 tia mưu mô mà bọn nó ko thấy vì đang bận suy nghĩ .

Và sau đó người đó tiếng lại và từ trong túi họ lấy ra một chiếc khăn và bịt miệng Lan và Lam ,thấy vậy 2 người chỉ kịp ứ ớ :

-Các người làm gì đó ..._ngất .

Thấy vậy Phương nhìn đám người đó và nói :

-Các người làm gì đó thả 2 người bạn của tôi ra ngay ._giọng nói lạnh lùng .

1 người áo đen có vẻ là người dẫn đầu của nhóm người này nói với giọng cung kính :

-Thưa tiểu thư nếu tiểu thư theo tụi này thì 2 người bạn của tiểu thư sẽ ko sao ?

Biết đám người đó đang uy hiếp mình ,nhưng Phương đành phải chấp nhận vì bây giờ ko còn cách nào khác vì họ đang nắm giữ 2 người bạn của mình và Phương đành nhượng bộ nói :

-Đc thôi nhưng các người phải thả 2 người bạn của tôi ra .

Người đó nghe Phương nói vậy thì nên tiếng giọng nói vẫn mang vẻ cung kính đối với Phương :

-Thưa tiểu thư chỉ cần tiểu thư theo chúng tôi thì 2 người bạn của tiểu thư sẽ ko sao .

Phương nghe vậy đành bước lên xe và đám người kia kéo theo Lan và Lam nên xe luôn .

Ngồi trong xe Phương tìm cách hủy bỏ cuộc hôn nhân do cha mình sắp đặt và làm cách nào cứu 2 con bạn của mình .

p

p

P

Phu

ngươi đám người

Xe của họ tiến vào cổng khách sạn và Phương còn cảm nhận đang có rất nhiều người bước xuống từ những chiếc xe sang trọng không khí có vẻ trang trọng như chuẩn bị 1 thứ gì đó ,Phương nhìn mà ko muốn bước xuống, nhưng xe dừng lại và bỗng 1 đám người mà Phương nhận ra họ như những thợ trang điểm và họ kéo Phương đi .

Phương thấy vậy thì nhìn lại và thấy những người áo đen kia kéo 2 con bạn mình đang ngắt kia đi và trong lòng Phương tràn đầy lo lắng .

Trong khi đó ở 1 căn phòng màu trắng có 2 người đang nằm trên chiếc giường và sau khi đám người áo đen kia đi ra ngoài thì 1 trong 2 người đó tỉnh lại và nhìn người bên cạnh người đó lấy ra 1 lọ nhỏ và cho vào miệng của người bên cạnh sau 1' thì người đó cũng tỉnh dậy và câu đầu tiên hỏi ;

-Lan đó hả ?

Lan nghe vậy thì mỉm cười vì thuốc giải thuốc mê chị Misaki đưa có hiệu quả vì Lan biết chị mình là một bác sĩ giỏi mà .

-Ừm.

Lam sau khi tỉnh táo hoàn toàn thì nhìn xung quanh hỏi :

-Chúng ta ở đâu đây .

Lan cũng nhìn xung quanh và đoán :

-Theo tớ đây có thể là khách sạn .

Lam nghe vậy nói :

-Nhưng tớ nhớ là chúng ta bị nhóm người đó bắt cóc bằng thuốc mê mà .

Rồi nhìn Lan với ánh mắt nghi ngờ nói ;

-Cậu ko dính thuốc mê sao .

Lan nghe vậy chỉ nói :

-Có gì tớ nói sau ,giờ kiểm Phương đã ,ko biết có chuyện gì nhưng tớ thấy lo quá .

Lam nghe vậy lập tức nói :

-Ừm,tớ cũng nghĩ vậy nhưng làm cách nào thoát ra đây cửa hình như bị khóa rồi .

Nghe vậy Lan nhìn xung quanh và đồng ý với ý kiến của Lam ,nhưng với suy nghĩ của Lan thì ko có nghĩa là Lan sẽ bỏ cuộc ,và Lan đứng lên và đi lại áp tai nên cánh cửa Lan nghe thấy tiếng bước chân đi qua đi lại trước cửa và Lan khẳng định là có người đang đứng canh .

Lam đi đến nói thì Lan quay lại đưa tay lên miệng nói nhỏ :

-Suyt .

Lam thấy vậy tuy ko hiểu nhưng cũng im lặng quay sát xem Lan đang làm gì .

Trong khi đó sau khi nói Lam im lặng thì nhìn lại cửa suy nghĩ xem có cách nào lòi k** mấy người kia mở cửa cho mình ,nhưng ko biết làm sao ,đang lo lắng vì lúc này bản thân đã ko nghĩ đến trường hợp mình bị nhốt trong căn phòng sang trọng như vậy thế này thì càng khó ,nhưng trong tư tưởng của Lan ko có từ bỏ cuộc . Nhìn xung quanh chợt ánh mắt Lan lóe lên khi nhìn thấy 1 thứ . Sau khi tìm ra đc cách thoát Lan tiến lại chốt L Lam nói nhỏ : ềề

-chúng ta sẽ thoát ra ngoài thông qua cửa sổ .

Nhìn khi nghe Lan nói vậy thì nói :

-Nhưng cậu ko thấy cánh cửa sổ cũng bị khóa sao mà mình nghĩ là ko có chuyện ra mở khóa thì ko thể tạo ra đc cách mở đơn giản đâu lúc này mình cũng đã nghĩ như vậy rồi khó thật đó và còn nữa nếu mở ra đc thì có khi họ sẽ phát hiện ra vì cánh cửa đó thì khi thoát ra sẽ bị thấy ngay .

Nghe vậy Lan mỉm cười vì hồi đầu Lan cũng đã nghĩ đến nhưng Lan đã nghĩ ra 1 cách thú vị hơn .

Lan nên tiếng :

-Tớ có cách này vui vẻ lắm đảm bảo họ ko nghĩ đến .

Sau khi Lan nói xong Lam nên tiếng :

-Mình ko nhớ mình là người xem sách nhiều mà chưa bao giờ nghĩ ra cách này .cậu giỏi lắm

Lan nói :

-Có sao tớ chỉ là bắt chước thôi.

Nghe vậy Lam ngạc nhiên

Sau đó Lan nói :

-Hi thôi chúng ta hành động .

Lan sử dụng biệt tài lè lấy từ đé giày ra 1 cây kim nhỏ ,cây kim này đã theo mình từ nhỏ và cây kim này do chính bà mình tặng nó đã giúp Lan thoát khỏi những cuộc bắt cóc mình .

Sau khi mở cách cửa thay vì thoát ra thì Lan lại cho đám người canh mình thấy và đúng như Lan nghĩ đám người đó vừa thấy vậy thì 1 người mở cửa vào và nhanh tay Lam ở đằng sau cánh cửa nhanh tay đập 1 cú vào đầu ,và tên đó ngã xuống .

Sau khi giải quyết xong tên đó thì Lam mỉm cười nói :

-Đi thôi ,may là có 1 tên xem ra người này xem thường 2 chúng ta quá .ko biết khi nào thì tên đó phát hiện ra thì chắc sẽ tức lắm đây.

Ra đến bên ngoài Lan và Lam chia nhau ra đi tìm Phương như thế thì nhanh hơn ,Lam lo lắng nhìn Lan nói :

-Cậu có thể đi 1 mình được ko ?

Lo lắng vì sợ đám người kia khi phát hiện ra 2 người đã thoát chắc sẽ cho người tìm và có khi họ sẽ hành động mạnh hơn thì sao trong khi đó Lam lo sợ dù biết rằng

Lan là người có thể ứng phó giỏi dù trong tình huống nào nhưng về võ thì Lan lại rất dở .

Lan nghe vậy có thể đoán ra đc Lam đang lo lắng cho mình nhưng mà điều đó ko có gì đáng lo khi Lan đâu phải là người yếu đuối :

-Ko sao đâu ,nhanh kiểm Phương đi ,nếu kiểm đc gọi điện nha .

Nói xong cũng là lúc 2 người chạy đi .

Ở chỗ Lam sau khi rời đi Lam chạy xuống tầng nhưng bỗng có 1 đám người dí theo và ko may cho Lam là đám người đó rất đông .

Nhìn trái nhìn phải Lam đang ko biết tính sao thì 1 cánh cửa mở ra và ko ngần ngại Lam nhanh chân chạy vào và đóng cửa lại . Trong khi đó người ở trong căn phòng đó nhìn thì thốt lên :

-Ko ngờ chúng ta có duyên gặp nhau thế chứ .

Lam nghe vậy thì giật mình và ko nghĩ gì và ko nhìn ng đó là ai Lam nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng tiến gần thì Lam ko nói gì nhanh chân chạy lại bịt miệng khiến cho người ở trong phòng ú ớ

Quay lại chỗ Lan ,chạy theo hướng ngược lại thì chợt thấy 1 người rất giống chị họ mình đang đi lên tầng và ko chần chừ Lan chạy lại nên tiếng :

-Chị Misaki .

Vì chị họ mình đang ở dáng vẻ là người bình thường hàng ngày ko giống khi ở trường nên Lan gọi thẳng tên của chị mình .

Nghe thấy tiếng quen quen Misaki quay lại và nói :

-Ừa em làm gì ở đây vậy ko lẽ em thay đổi ý định tham ra lễ đính hôn này . Nghe vậy Lan ngạc nhiên ko phải vì lễ đính hôn này mà vì :

-Cái gì lễ đính hôn buổi tối hả ?

Biết cô em gái mình đang thắc mắc và Misaki đành nói :

-Thì chị biết hồi đầu chị rất ngạc nhiên cũng như em bây giờ nhưng chị cũng nghe thông tin là do họ ép 2 người đó đính hôn thôi .

Hiểu nhưng cũng ko hiểu nguyên nhân vì sao nhưng Lan biết rằng bây giờ mình phải đi kiểm Phuong ,và 1 suy nghĩ chợt hiện nên khi Lan nhớ hôm qua chị mình nói lễ đính hôn của họ Mai và Lan nhớ Phuong họ Mai và Lan chợt hiểu và ko nói gì Lan nói :

-Chị có mang theo đồ thay ko ?

Misaki tuy ko hiểu cô em họ mình định làm gì nhưng cũng nói :

-Có ở dưới cốp xe ý ,mà em hỏi làm gì vậy .

Nghe vậy Lan mỉm cười và nói :

-,Bí mật ,Vậy thì em đi đây >

Nói xong chạy mất dạng .

Quay lại chỗ Lam nha .

Sau khi đám người đó chạy mất ,Lam thờ phào vì thoát ko phải Lam ko thể đánh nhau nhưng đông như vậy và đây là khách sạn nên ko thể đánh nhau dc vì ở đây ko phải là nơi để đánh nhau với lại mục đích của Lam là kiếm người bạn thân của mình .

Lam quay lại và thả tay người mình bịt miệng và nói :

-Xin lỗi .

Người đó thờ dốc và người đó nói :

-Ko ngờ chúng ta ta duyên đến thế thôi em làm người yêu của anh đi .

Nghe vậy Lam rất tức giận và ngược lên nói :

-Anh là ai và đang nói gì(đó hả)

Nói đến đây thì Lam ngạc nhiên hết nên :

-Là anh hả ,người cướp nư hôn của tôi .

Tiếng hét đó khiến cho Huy phải bịt tai và nói :

-Cần gì em phải hét nên vậy nhi _giọng đùa đùa .

Nghe vậy Lam tức giận và nghĩ :ko ngờ Huy cũng khác với ở trường khác xa hoàn toàn và Lam nói :

-Tôi ko nói chuyện nữa tôi đi đây .

Huy thấy cô gái mình ấn tượng và làm cho trái tim của mình rung rinh và cảm giác như mình đã yêu và Huy định ngay mai sẽ hỏi Thiên về em gái của Thiên thì lại may mắn dc gặp ở đây nên ko lý nào Huy để cô gái này bỏ đi dễ dàng như thế dc .

Lam thì thấy Huy cầm tay mình thì kiên quyết muốn thoát ra nhưng Huy lại càng nắm chặt ,cuối cùng thì Lam tức giận quá đành phải nói :

-Anh là ai thả tôi ra ?

Lam làm như ko quen nói với Huy .

Huy thấy vậy thì nói :

-Em quên anh rồi hả cô bé .

Giọng nói đó khiến cho Lam rung mình nhưng về mặt lại tỏ ra về bình thản nhất :

-Anh nói gì đó tôi ko quen biết anh ,làm ơn thả tôi ra .

Và cố gắng thoát khỏi cái nắm tay của Huy .

Huy nhìn tay của cô gái trước mặt và nói :

-Nếu cô bé nói tên thì anh đây sẽ thả ra.

Nghe vậy Lam đành nói :

-Mắc mớ gì tôi sẽ nói cho anh tên của tôi chứ ,nằm mơ đi nha .

Huy thấy vậy thì nghe sát tai Lam nói :

-Em tên gì ko quan trọng nhưng anh của em thì anh ko đảm bảo à .

Nghe vậy Lam suy nghĩ ko biết Huy nói vậy là ý gì ta nhưng thôi để tránh phiền phức Lam nói :

-Lam ,đc chưa thả tôi ra /.

Đúng lúc đó ,tiếng của Quân vang lên :

-Huy nhanh nên đi xem vị hôn thê của Lâm đi ,nghe nói đó là tiểu thư của gia tộc họ Mai đó .

Nghe vậy Huy nói vọng ra :

-Ờ dc rồi .

Trong khi đó Lam thì giật mình và cũng giống như Lan ,Lam cũng nghĩ y chan và quyết đến đó xem sao .

Sau khi Huy nói xong thì Huy nói :

-Sao đi ăn tiệc cưới với anh ko cô bé .

Lam nghe vậy rủa thầm :

-”Bé cái đầu anh chứ bé ”

Nhưng Lam chợt nhớ đến mục đích của mình thế là dù ko muốn nhưng Lam vẫn nói :

-Đc thôi .

Xong sau đó 2 người bước ra khỏi phòng và Huy thì cứ nhìn Lam và mỉm cười vui sướng vì đc đi với người mình thích .

Đến phòng ăn nơi diễn ra lễ đính hôn ,nhìn trái nhìn phải Lam ko thấy Phương đang định bước đi vì nghĩ mình đã sai ,thì cùng lúc đó Phương bước ra với bộ áo đầm trắng đc trang điểm kĩ và có một người nên tiếng :

-Mời 2 người :Trần Minh Lâm và Mai Tuyết Ánh Phương .

Nghe vậy Lam giật mình và thốt nên :

-SaoVề mặt ko tin nhưng gì đang diễn ra trước mắt .

Trong khi đó Huy thì thốt nên :

-Ko phải cô gái mình gặp hồi chiều ở trung tâm thương mại sao ?

Lam nghe vậy giật mình .

Huy thì vẫn nói tiếp :

-Ừa mà đó ko phải bạn cô bé sao .

Nghe vậy Lam đã chuẩn bị sẵn nói :

-Ừm,nên tôi mới có mặt ở đây chứ .

Trong khi Lam đang ko biết làm gì vì Lam nhìn là biết Phuong đang bị ép vì thấy sự có mặt của cha Phuong và thấy mẹ Phuong cũng ở đó mà ko thể nói gì về mặt rất buồn bã đó chính là nguyên nhân Lam có thể đoán chắc những gì mình suy nghĩ là đúng .

Đang suy nghĩ thì ở trên đại sảnh giọng của 1 người vang lên :

-Cảm ơn các thực khách đã đến buổi lễ đính hôn của 2 gia đình

Trần -Mai .

Tiếng người dẫn cứ vang lên Phuong ở bên cạnh cứ như người vô hồn và trong đầu thì lo lắng cho người bạn của mình vì 2 người đó đã bị đánh thuốc mê và Phuong nhớ lại những gì ba mình nói :

-Nếu con ko đính hôn với nhà họ Trần thì mẹ con và bạn con sẽ

Nói đến đây gương mặt ba Phuong nhìn giống như đang đe dọa Phuong và Phuong đã gật đầu và tùy theo ý mọi người Phuong cứ như 1 con búp bê mặc kệ họ nói gì thì Phuong làm vậy .

Đúng lúc chiếc nhẫn đính hôn sắp đc đeo vào thì đồng thời tiếng của

Lam và 1 chàng trai rất khôi ngô vang lên :

-Đợi đã .

Tiếng nói đó làm thực khách tham dự đều quay nhìn và mọi người chú

ý nhiều nhất vào chàng trai mới xuất hiện.

Lam cũng vậy nhìn lại và Lam đang thắc mắc thì chàng trai đó đã bước lên và nói :

-Tôi ko đồng ý ,tôi mới là người yêu của Phuong .

Nghe vậy mọi người đều ngạc nhiên ngay cả Lam và Phuong nữa ,tuy vậy Phuong vẫn ko nên tiếng vì thấy Lam đã thoát ra rồi .

Trong khi đó có người đã nhận ra bộ quần áo đó và thấy nét quen thuộc ,Misaki lắc đầu nghĩ :

”Ko biết cô em họ mình đang có âm mưu gì đây nữa ,nhưng chắc nó phải có lý do thì nó mới làm vậy chứ ”

Suy nghĩ đó khiến cho Misaki người biết chàng trai vừa xuất hiện đó là ai ko nên tiếng mà chờ xem nó định làm gì .

Lam thì càng ngạc nhiên hơn khi có người con trai xuất hiện phải nói người này rất đẹp trai ,trong giống Lan vậy và Lam thốt nên trong miệng :đúng rồi .

Sau đó ko nói gì chỉ mỉm cười và chuẩn bị ứng chiến ,ko phải là Lam

ko nghĩ ngờ chàng trai này là người yêu của Phuong ,nhưng Phuong ,Lan và mình đều chưa có người yêu dù ...

Còn Phuong lúc này tỏ phào khi biết 2 người bạn mình đã thoát ra đc ,nhưng giờ đã quá muộn để thay đổi rồi và Phuong chỉ biết thờ dài thì đúng lúc đó Phuong chợt thấy chàng trai nên tiếng nói mình là người yêu của mình đang tiến dần về mình thì định nên tiếng nói :

”-Anh là ai tôi ko quen biết .”Thì chợt thấy cái nháy mắt quen thuộc và ánh mắt của một người và Phuong đã nhận ra đó là ai .

Nhưng điều đó cũng ko biết Lan đang định làm gì và Phuong lo lắng cho 2 người bạn của mình .

Đám đông thấy vậy thì xôn xao vì ở đây đa số là người giàu mà :

-Xem ra người này đã có người yêu rồi v.

-Theo tôi thấy thì có thể gia tộc Mai sợ con gái mình kiếm người yêu nghèo nên mới chọn nhà họ Trần đây mà .

-#@#@#@#@#@###@###@#\$

-#@#@#\$\$\$\$#\$%\$

Vì họ Mai là người giàu nhất ở Việt Nam nha nên có thể nói nhà họ Trần người đứng t2 và là người mafia có thế lực lớn nhất ở VN ,kết hôn với nhau thì thế lực của 2 nhà liên kết với nhau thì ko còn gì có thể sánh bằng và càng phát triển hơn trong kinh doanh đây cũng là ý của cha Phuong và cha Lâm khi

muốn cho 2 người con của mình kết hôn .

Lâm thì thấy người vợ đính hôn của mình có người yêu thì chợt mỉm cười và nghĩ :cuối cùng thì mình cũng có cơ hội để thoát khỏi cuộc hôn nhân này rồi .

Thật ra thì Lâm ko muốn kết hôn ,nhưng ba mình đã bắt mình phải kết hôn ko thì ko còn là con của họ Trần nữa .Đây gọi là mỗi người 1 có 1 hoàn cảnh mà Lâm cũng ko khác Phương là mấy .

Lan càng tiến lên thì Ông Tùng ba Phương đã đứng dậy và nèn tiếng :

-Cái gì đây người là ai mà đến đây phá lễ đính hôn này hả ? _nói giọng mang tính đe dọa .

Mọi người nghe vậy ai cũng rét run trong khi đó Lan vẫn bình tĩnh dù sao Lan quá quen thuộc với dạng tình huống này rồi .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

-Bác à ,hạnh phúc của 1 đời con gái của bác mà bác lại bắt ép như vậy sao _Lan nhìn thẳng vào mặt ba Phương nói .

Lam nghe vậy cũng nhìn và bước thẳng lên nhìn vào mắt ba Phương nói hoàn toàn khác với với tính cách khác lạ với bình thường cam đảm 1 cách kì lạ ;

-Đúng đó bác Phương dù gì cũng là con gái của bác hạnh phúc chứ đâu phải bắt ép con gái bác đi vào chỗ tuyệt vọng như vậy đc .

Thật ra thì chỗ từ tuyệt vọng Lam định nói là ko hạnh phúc nhưng Lam ko muốn nói thẳng ra như vậy lắm .

Phương nghe vậy cũng nèn tiếng ;

-Các cậu_câu nói đó làm cho Phương xúc động.

Lam thấy vậy thì mỉm cười nhưng nụ cười đó khiến cho 1 người phải ngẩn ngơ và người đó ko ai khác là Huy ,lúc này đang đứng ở bên cạnh Lâm .

Lâm nhìn vị hôn phu này giờ ko nèn tiếng với lại này giờ Lâm cũng ko có hứng thú xem mặt của Phương .

Nhưng lúc này Lâm lại thấy vẻ mặt và câu nói tiếp theo làm cho ngạc nhiên .

-Ba à con ko đồng ý lễ đính hôn này .

Câu nói đó khiến cho mọi người đang có mặt đều phải ngạc nhiên trong khi đó Lam lại nói :

-Hoan hô cuối cùng cậu cũng ko làm mình thất vọng .

Lâm thì nhìn cô gái đó và ngạc nhiên thốt nên ;

-Là cô .

Lâm đã nhận ra vị hôn thê của mình là cô gái hồi chiều mình gặp ,và đang chưa nói gì thì Phương đã cắt ngang suy nghĩ của Lâm .

-Thì sao chứ .

Câu nói đó khiến cho Lâm tức giận và Lâm ko biết sao mình cảm giác người trước mặt mình lại Thắng ,nhưng điều đó là ko thể .

-Thì tôi cũng ko muốn kết hôn với cô chứ sao .

Nghe vậy Phương nhếch môi nói :

-OK ,này giờ ko phải vì tôi sợ bạn tôi có chuyện nhưng giờ thì tôi sẵn sàng bỏ lễ hôn ước này rồi ,hừ tôi sẽ ko để ai có thể bắt buộc mình .

Rồi nhìn 2 người bạn mình nói :

-Đúng ko .

Câu nói đó khiến cho Lan đang ở thân phận là con trai và Lam đồng thanh nói :

-Đúng cuộc sống của chúng ta là do chúng ta quyết định .

Nghe vậy ba Phuong tức giận điên người và tát thẳng vào mặt Phuong và hét lên :

-Đồ bất hiếu vì là đứa con trai này mà mày dám cãi lời cha mày hả ?

Chỉ thẳng vào mặt Lan .

Cái tát đó khiến Phuong vừa ngược mặt nhìn người cha mà mình từng yêu thương và kính trọng nay đã thay đổi tâm tính .

Tiếng khóc của Phuong vang lên :

-Hức hức ...cha ko còn thương con sao .

Tiếng khóc đó khiến cho mẹ Phuong nãy giờ im lặng giờ phải nên tiếng :

-Ko lẽ anh ép người quá đáng vậy sao ,chỉ vì cô ta sao ?

Câu nói đó khiến cho mọi người đang có ở đây đều sốc ,ko riêng gì bọn nó và Phuong nhìn người mẹ thường hay nghe lời ba mình vậy mà giờ đây

Còn ông Tùng nghe vậy thì tức giận nói :

-bà định làm tôi mất mặt hả ,lễ đính hôn này vẫn tiến hành cứ vậy đi .

Lúc này ba Lâm ở bên cạnh nói :

-Đúng vậy lễ đính hôn này ko thể bỏ đc .

Nghe vậy Lan ngỡ ngàng vì tưởng rằng sẽ thay đổi suy nghĩ cuối cùng thì nhưng Lan quyết ko bỏ cuộc nói ;

-Vậy thì theo cháu nếu sẽ tổ chức 1 cuộc thi lấy ăn nếu bên nào chiến thắng thì bác có thể tiếp tục cuộc hôn nhân này còn bên thắng là

Phuong thì phải để cho Phuong tự do tìm hạnh phúc của mình ,và 2 bác có thể chọn đầu bếp cho mình .

Nghe vậy ai cũng ngạc nhiên khi nghe vậy và ai cũng nghĩ là người lớn sẽ thắng và họ nghĩ mấy người trước mắt còn trẻ con là ngựa non háu đá .

Đó cũng là suy nghĩ của ba Phuong và Ba Lâm .

Còn mẹ Phuong nghe vậy cũng ngạc nhiên khi nghe vậy và nói ;

-Cháu nghĩ gì vậy ,cháu biết là gia đình của bác có vô số người nấu ăn ngon ko ,vậy thì nhóm cháu sẽ thua .

Nghe vậy Phuong nói :

-Mẹ à con sẽ thi ,ba hãy chọn người đi .

Câu nói đó khiến cho mẹ Phuong bất ngờ vì từ xưa đến nay nào có thấy Phuong nấu ăn đâu ,xem ra thua ko phải là điều tất nhiên rồi ,vậy sao lại dùngNhìn đứa con của mình lo lắng .

Trong khi đó ông Tùng nghe đứa con gái mình nói thì nghĩ :

”-Con thật là ngây thơ đó con tưởng có thể thắng cha 1 cách dễ dàng như vậy sao ?”

Rồi nhìn Phuong nói ;

-Đc thôi nhưng nếu thua thì đừng trách người ba này nha .

Nhìn Phuong với ánh mắt ngạo mạn .

mẹ Phuong nghe vậy thì nhìn Ông Tùng nói :

-Anh thật là người cha vô lương tâm ,hạnh phúc của con mình và ông coi như 1 ván bài vậy hà .

Sau đó nhìn Phuong nói :

-Con à đừng thi ,mẹ ko quan tâm đến gia tộc họ Mai nữa ,họ con có con trai nối dõi quan trọng hơn thì mẹ con mình bỏ hết tất cả là đc .

Nghe vậy Phương nhìn người mẹ từ nhỏ Phương cho là người dịu dàng làm con dâu thảo vậy mà .

-Mẹ có thể sao ?

Mẹ Phương nghe vậy thì cười nói :

-Đối với mẹ hạnh phúc của con quan trọng hơn ,từ nhỏ con đã ko đc hạnh phúc khi trong gia đình chúng ta coi trọng con trai hơn con gái đã khiến con phải bỏ nhà đi bao năm qua ,mẹ thật có lỗi .

Nghe mẹ nói Phương bật khóc chạy lại nhào vào lòng mẹ nói :

-Ko có đâu nếu con ko đi học ở xa thì sao con có những người bạn tốt đc .

Đúng lúc đó có tiếng một người vang lên :

-Con dâu định làm gì vậy hả ? _giọng khinh miệt .

Nghe vậy mẹ Phương quay lại cuối đầu cam chịu nhìn người vừa nên tiếng nói :

-Mẹ à .

Phương thì nhìn mẹ mình xau đó nói :

-Cháu chào bà .

Tiếng nói đó khiến cho mọi người đều phải ngước nhìn người trước mặt tuy đã già nhưng ánh mắt nhìn cô con dâu ,tức mẹ Phương với ánh mắt đc coi là khinh miệt nói tiếp ;

-Cô đã dạy con gái của mình như vậy à ,đúng là sinh con gái trả có lợi ích gì cả ,chỉ biết cãi lời ba mình thôi .

Lan nghe vậy dù ko muốn xen vào lúc này nói giọng vẫn kính trên nhường dưới nhưng giọng nói thì kiên quyết :

-Bà à theo cháu thì Phương tốt mà bà dù là con gái .

Lan đã từng được biết một số người vẫn trọng nam khinh nữ nhưng ko ngờ Phương lại gặp tình trạng này .

Lam đứng bên cạnh cuối cùng ko thể ko nên tiếng dù ko đc như Lam .

-Đúng đó bà con gái cũng tốt mà .

Nói vậy nhưng cả 2 đều thấy ánh mắt của người đó ko thay đổi và nhìn mẹ Phương nói ;

-Nếu vậy hãy kí vào tờ giấy ly hôn đi .

Ông Tùng nghe vậy nhìn mẹ mình nói :

-Mẹ

Bà Phương nghe đứa con trai mình nói thì tức giận nói :

-Con đừng bình vực cô con dâu ko hiểu thảo này nữa bao năm qua mẹ đã nhường lắm rồi ,bây giờ con hãy chia tay và kiếm cho mẹ một cô con dâu biết sinh con trai cho dòng tộc họ Mai này đi .

Phương lúc này nhìn mẹ mình chỉ biết cam chịu mà ko nói tiếng nào ,cùng vì lẽ này mà khi 10t Phương đã đi du học vì từ nhỏ Phương luôn chống đối bà chính vì vậy mẹ Phương sợ rằng Phương sẽ bị bà giáo huấn nên tuy ko đành lòng xa cô con gái nhưng vẫn phải cho Phương đi du học .

Phương nên tiếng :

-Bà à ,đâu phải mẹ cháu đâu chứ .

Nghe đứa con mình sắp tranh cãi với mẹ chồng nên nói :

-Con à thôi mà nhện đi con .

Tức giận nhìn mẹ mình nhưng giờ Phương đã lớn nên cũng hiểu đôi chút giờ tức giận cũng ko giải quyết đc mà có khi còn rắc rối hơn nữa .Nhìn thấy độ của Phương ,Lan đoán đc suy nghĩ đó nên nhanh miệng nói:

-Vậy giờ thì đầu đi nào ,bên bác chọn đầu bếp đi ,nếu thua Phương sẽ chấp nhận hôn lễ này .

Nghe vậy bà Phuong nói :

-Đc thôi ,nhưng ai là giám khảo đây .

Nghe vậy Lan chỉ vào chị họ mình nói :

-Mọi người sẽ làm ban giám khảo ,bà nghĩ sao ?

Nghe vậy bà Phuong gật đầu .

Cuối cùng cuộc thi cũng diễn ra bên ông Tùng là 2 đầu bếp khá nổi tiếng của nhà hàng bước ra ,vốn nhà hàng này là của nhà họ Mai mà .

Sau đó nhìn bên chàng trai tức là Lan nói :

-Vậy bên các người là ai .

Nhìn nhau bọn nó gật đầu sau đó Lan nói :

-Phuong sẽ là người thi và cuộc thi này là làm bánh kem bà nghĩ sao ?

Nhìn lại bà của Phuong và đc chấp thuận .

Thời gian trôi qua ai trong đây cũng nghĩ là Phuong thua cuộc vì họ ko thể thấy những người thi đấu đang làm gì và với lại bên ông Tùng đến 2 người mà .

Trong khi đó ngồi ở bàn Huy nhìn Lâm nên tiếng :

-Cậu mong cô vợ của mình chiến thắng ko ?

Lâm nghe vậy suy tư nói :

-Tuy tớ mong như vậy nhưng thường các tiểu thư thì làm sao thắng đc trong nấu nướng cơ chứ /.

Trong khi đó chàng trai đó ngồi bên cạnh Lam và Lam nói nhỏ vào tai :

-Sao cậu biến thành con trai vậy Lan ?

Lan nghe vậy bức ly nước trên bàn nói :

-Chút nữa sẽ hiểu thôi ,họ sẽ ko để yên dù Phuong thắng đâu .

Nghe vậy tuy ko biết ẩn ý của câu nói đó nhưng Lam cũng nhận ra 1 điều rằng những người này sẽ ko để yên dù cho Phuong có thắng hay ko đây chính là nguyên nhân mà Lam cảm giác ko khí bức bối khó chịu 1 cách kì lạ .

Đúng như những gì Lam cảm nhận mà ko riêng gì Lam ,Lan cũng cảm giác như vậy nhưng có điều khác đối với Lam là khó chịu còn riêng với Lan thì cảm giác bình thường và đôi khi trong đầu lại là sự hứng thú khi nghĩ đến cảnh đó .

Lam thì muốn xua đuổi ko khí giống như mình đang ở trong tù này dù rằng chưa biết cảm giác trong tù như thế nào nhưng nhìn mấy người này cứ xoi mói ,nhìn mình và Lan đang trong thân phận con trai thì thật là 1 điều gì đó ko thể nói nên lời đc .

-Cậu cảm thấy tình trạng trọng nam khinh nữ ko ngờ ở VN này đúng nhiều nhỉ ? _nói 1 cách vô tư mà ko nghĩ rằng mình cũng đang trong thân phận giả làm người VN .

Lan nghe vậy và nhìn Quân ,vì Lan cảm nhận đc ánh mắt của Quân cứ nhìn mình 1 cách chăm chú khác thường chính điều đó khiến cho Lan có cảm nhận rằng Quân đang nghi ngờ mình ,nhưng rất tiếc 1 điều là Lan đã thông minh vì nghĩ sẽ gặp người quen nên đã chuẩn bị đồ kính đen và 1 bộ tóc giả khác hoàn toàn với Nhật và phong cách ăn mặc cũng khác giống như 1 chàng trai trưởng thành 1 cách hoàn hảo theo Lan cảm nhận là vậy ,còn mọi người nghĩ sao thì Lan ko thể đoán đc ,dù Lan có thể đoán đc thông qua nét mặt đặc biệt là ánh mắt sắc bén của Quân nhìn mình và Lam sau khi nghe câu nói đó .

Nhưng Lan là một người khá thông minh nên Lan đã nói 1 câu :

-Thì tình trạng ép hôn cũng sôi nổi ở các nước châu Á mình mà ,khác với Châu Âu điều đó chúng ta ko phải chúng ta đang đc thấy sao ?

Một câu trả lời có thể khiến cho sự nghi ngờ của Quân giảm bớt ,cùng giải thích rằng giữa Lam và mình ko có quen biết nhau ,vì Lan đang ở hình dạng con trai mà .

Còn ở chỗ ngồi đối diện cứ nhìn chàng trai trước mặt và cảm giác quen thuộc nhưng ko thể đoán ra mình đã gặp ở đâu rồi ,đang suy nghĩ thì Thư nên tiếng với Quân :

-Anh nghĩ rằng lễ đính hôn này có bị phá ko ?

Quân nghe vậy nhìn Thư nói :

-Khó Lắm em nhìn mấy vị phụ huynh kia là biết ,họ ko dễ để buổi lễ đính hôn này bị phá hủy đâu ,họ còn thể diện của họ nữa .

Huy lúc đó cũng đang nhìn Lam ,quay sang nói tiếp :

-Đúng đó với lại tiểu thư kia liệu có thể nấu ăn đc ko .Thư em có biết nấu ăn ko ?

Thư nghe vậy thì cười ngượng nhìn Huy nói :

-Huy cậu thật là nhưng mình chỉ nấu đc 1 số món thôi .

Nghe vậy Lam và Lan bật cười và Huy nhìn Lam hỏi :

-Em cười gì vậy ?

Câu hỏi đó chỉ đc Lam nói :

-Tôi cười gì liên quan đến anh .

Thật ra thì Lan và Lam nghe câu nói đó cùng thái độ đó thì họ đã hiểu 1 điều câu nói này là nói dối ,chính điều đó khiến cho họ bật cười nhưng họ cũng ko nói ra .

Trong khi đó Lâm ngồi với gia tộc mình và im lặng ko một tiếng động vì xung quanh gia đình mình cũng im lặng ,nhưng trong đầu thì cầu mong rằng mình thoát đc buổi lễ đính hôn mà chính bản thân mình phải trốn này nhưng cuối cùng cũng bất giữ đến buổi lễ này và cũng vì gia tộc mình mà Lâm phải chấp nhận vì trong trái tim Lâm đã ko còn tình cảm rằng cho bất kì cô gái nào kể cả Tuyết người yêu hiện giờ của mình .

Cũng đúng lúc đó Phương đi ra trên tay là 2 chiếc bánh kem 2 tầng trong rất đẹp sau đó để trước mặt mọi người ,nhìn hình dạng bên ngoài ai cũng ngạc nhiên vì cùng lúc này thì người bên ông Tùng ba Phương cũng mang ra 1 chiếc bánh kem như vậy nhưng về hình dáng thì bánh kem của Phương có thể đẹp hơn khi đc trang trí một cách đơn giản ko cầu kì như chiếc bánh kia nhưng trên bề mặt của chiếc bánh kem đc trang trí bánh socola và 1 cái bằng dâu tây có thể nói về số lượng thì Phương đã thắng .

Nhìn 1 cách chăm chú mẹ Phương ngạc nhiên khi thấy cô con gái của mình tạo nên 2 chiếc bánh kem 1 cách hoàn hảo như vậy dù chưa biết ai thắng vì sợ chiếc bánh kem đó ko ngon .

Trong khi đó Ông Tùng dù đã cảm giác như mình sắp thua nhưng vẫn nói :

-Ko biết ngon ko nhĩ.

Câu nói đó tuy ko biết ám chỉ gì nhưng điều đó khiến cho mọi người khi có miếng bánh kem đc đặt trên bàn mà ko 1 ai đụng vào .

Thấy mọi người như vậy Lan biết câu nói của Ông Tùng đã tác động đến nên Lan đành phải sử dụng 1 chiêu đó là nhờ bà chị họ mình bằng cái nhảy mất .

Và Misaki nhìn thấy vậy dù cách 1 bàn và Misaki hiểu đc cô em gái muốn nói gì và đưa 1 miếng bánh vào miệng .

Misaki đưa miếng bánh socola vào miệng và ăn sau đó thốt lên :

-Ngon quá vị socola như đưa vào miệng hòa tan tạo nên cảm giác vừa miệng quả là ngon thật .

Đó là những gì Misaki cảm nhận đc .

Và câu nói đó vừa xong thì mọi người ai cũng nhắc miệng nên và bắt đầu ăn đơn giản vì Misaki hiện giờ là ai là người đại diện của tập đoàn Nhật mà có thể nói là giàu có bậc nhất nữa chứ .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Nhìn thái độ của mọi người khi thấy bà chị họ yêu quý của mình ăn trong khi đó mọi người ko thèm ăn ,Lan thì cuối đầu xuống làm người ngoài nhìn vào cứ tưởng Lan đang buồn đặc biệt là Quân ,nhưng khi thấy mọi người đều đang bắt đầu ăn còn Lan lúc cuối đầu thì đang cười thầm vì biết 1 điều khi chị họ Misaki ăn thì đảm bảo ko ai là ko ăn dù sao gia tộc mình nổi tiếng ko một ai ko biết đây là 1 trong những điều mà trong giới kinh doanh Lan đã thấy quá quen thuộc rồi.

1 đĩa bánh kem socola được đưa trước mắt Lan ,thấy vậy Lam đang ngồi bên cạnh đưa mắt nhìn Lan và cảm thấy khó xử khi biết 1 điều là Lan ko thể ăn đc đồ ngọt ,Lan thấy ánh mắt đó thì cười nhẹ và nhìn Lam với ánh mắt ý nói :

-”Ko sao đâu mà ,yên tâm đi ”

Nhìn và xem xét Lan cảm thấy miếng bánh này đẹp mắt khi cắt ra mà vẫn giữ đc 1 nửa hình dáng của chiếc bánh kem ,Lan cầm đĩa nên và đưa vào miệng làm Lan cảm thấy như vị socola hòa quện vào đầu lưỡi và ko cảm thấy ngán và ko ngọt lắm .Nhắm mắt thưởng thức và mở mắt ra Lan nói 1 câu :

-Tuyệt .

Cùng lúc đó ở bên Misaki ăn món bánh kem dâu kêu nên :

-Ngon lắm .

Nghe vậy ai cũng nhìn 2 người vì câu nói đó giống nhau như vậy ,Lam nghe vậy cuối đầu mỉm cười bí ẩn ko thua Lan lúc đầu ,khiến cho Huy đang nhìn nhầm Lam thì ngạc nhiên và trong đầu bắt đầu suy nghĩ dù sao Huy cũng thông minh mà :

”-sao nụ cười đó có chút gì đó khó hiểu quá vậy nhi ”

Đến món ăn bên Ông Tùng ba Phương thì lại khác hoàn toàn mọi người vừa thấy miếng bánh trên bàn thì ko nói gì đã bắt đầu ăn .

Trong khi đó Lan nhìn miếng bánh kem cắt và vỡ xung quanh hình dáng thì ko đẹp ,đưa miếng bánh nên Lan ngấm 1 miếng nhỏ chút xiu bỏ vào miệng ,và chưa kịp nuốt vào thì ko biết sao lại nôn hết ra .Thấy vậy Lam nhanh tay đưa ngay cốc nước cho Lan và nói trong đầu :

-”Đã ko ăn đc ngọt còn cố gắng ăn như vậy chứ ”

Misaki nhìn cô em gái mình thì lo lắng nhưng ko thể để lộ đc vì Misaki hiểu nguyên nhân vì sao Lan ko thể ăn quá ngọt đc mà bánh kem thì quá ngọt rồi ngay đến mình mà cũng cảm nhận là ngán đến tận cổ .

Cuối cùng thì Lan trong thân phận là người yêu của Phương nên tiếng :

-Mọi người nếu ai chọn món bánh kem của Phương thì đưa thìa nên ,còn ko thì thôi .

Mọi người nhìn nhau do dự cùng lúc đó Misaki đưa thìa nên lúc đó mọi người nhìn ông Tùng nhưng cuối cùng thì họ cũng đưa thìa nên một cách đa số đây là cách lấy lòng đối với tập đoàn lớn của Nhật .Thấy vậy Lam mỉm cười vì biết điều đó là do Phương làm bánh kem rất ngon ,nhưng thật ra 1 phần cũng do Lan đạo diễn mà .

Trong khi đó Ông Tùng thấy vậy thì nói :

-Vì sao mọi người lại chọn con gái tôi .

Nghe vậy mọi người ko nói gì ,thì Misaki nên tiếng :

- Vì con gái của bác làm ngon quá thôi ,còn riêng đầu bếp của nhà hàng này làm cũng đc nhưng nguyên nhân là bánh quá ngọt thôi _Misaki cố nói giảm đi nhưng thực chất thì ko thấy thích món bánh kem dâu thôi .

Nghe vậy mọi người ở nhà hàng nên tiếng :

-Đúng vậy .

-Quá đúng luôn .

Nghe vậy Phương mỉm cười và tiến lại chỗ mẹ mình và nhìn bà mình nói :

-Thôi con mang mẹ đi đây .

Sau đó quay sang nhìn bà mình nói :

-Cháu chào bà _cuối người xuống 1 cách ngoan ngoãn .

Nhưng chưa kịp bỏ đi thì bọn nó nghe thấy tiếng nói của ba Phương tức ông Tùng :

-Vệ sĩ đầu dùng để tiểu thư bỏ đi .

Câu nói đó khiến cho bọn nó và mẹ Phuong quay lại và đứng đó ,cuối cùng mẹ Phuong nhìn chồng mình nên tiếng :

-Ông còn muốn gì nữa ,ông đã thua rồi thì nên thả con gái ra đi chứ .

Câu nói này hình như ko ảnh hưởng gì đến ông Tùng và Ông ta nhìn vợ mình nên tiếng :

-Sao tôi đã đồng ý đâu .

Câu nói đó khiến cho Lam đứng bên cạnh nói nhỏ với chàng trai bên cạnh :

-Cậu nói đúng thật ,giờ tính sao đây .

Lan đứng bên cạnh ko nói gì chỉ dứt tay vào túi nhìn ba Phuong với 1 ánh mắt vô cảm nói :

-Bác à ,sao bác lại nói 2 lời vậy ,vội lại Phuong là bạn gái của cháu mà ,hạnh phúc luôn luôn phải đi đôi với tình cảm bác à .

Câu nói đó khiến ai cũng ngạc nhiên khi gương mặt vô cảm này lại nói ra lời nói mang đầy tình cảm như vậy ,riêng Misaki thì mỉm cười khi quá hiểu cô em gái của mình .

Ông Tùng nghe vậy thì ko nói gì nữa dù sao chuyện này do mẹ mình bày mà xưa nay mình thì luôn nghe lời mẹ nhưng tình cảm cho cô con gái thì vẫn đọng đầy tình thương của người cha đối với con gái dù đôi khi mình cũng ước đó là con trai thì có lẽ tốt hơn .

Nhưng bà Phuong nghe vậy thì lên tiếng :

-Nếu cháu bỏ đi thì từ nay cháu sẽ ko còn là người thừa kế của nhà này nữa .

Câu nói đó khiến cho Phuong phải bật cười ,điều đó khiến cho mọi người ngạc nhiên trừ Lan và Lam vì họ hiểu Phuong là ai .

Và ko đợi bà mình hay mẹ mình nên tiếng nhìn cười Phuong nhìn thẳng người bà từ nhỏ đã ko mấy yêu thương mình nói :

- Xin lỗi bà ,cháu ko cần điều mấy thứ đó nữa đâu bà à .

Nói xong nhìn mẹ mình và 2 con bạn mình nói :

-Mẹ đi thôi .

Quay sang nhìn 2 con bạn gật đầu ý bảo đi thôi ,và Lan và Lam đương nhiên nhìn cái ánh mắt đó là hiểu liền .

Nhưng chưa đc đi xa bao nhiêu thì 1 đám người áo đen bao vây ,thấy vậy Phuong tức giận hét lên :

-Đề tôi đi .

Câu nói đó ko có tác dụng gì khi bà Phuong nên tiếng :

-Bắt nó lại cho tôi .

Điều đó khiến đám vệ sĩ tiến lại chỗ bọn nó phuong và Lam nhìn Lan nói :

-Cậu ko giỏi về võ lắm ,đứng đây bảo vệ mẹ đi .(bọn nó đều coi mẹ Phuong là mẹ mình mà)

Lam và Phuong tiến lại đánh với đám vệ sĩ đó trong khi đó Lan dẫn mẹ Phuong đi ra ngoài khi thấy 2 người bạn mình mở đường .

Đúng lúc đó một tên vệ sĩ tự nhiên tiến lại muốn bắt mẹ Phuong trong khi đó Lam và Phuong thì đang bị bao vây bởi 3 ,4 tên bám theo .

Hừ ,Lan thấy vậy mà ko để ai thấy Lan đưa tay ra chém thẳng xuống chỗ cổ tên vệ sĩ đó khiến cho người đó từ từ ngục xuống ngất xỉu .

Người ngoài thấy vậy thì cho đó là ngẫu nhiên đến bọn hán cũng ko thể thấy và nghi ngờ dù bọn hán cũng đánh nhau rất nhiều lần .

Và cứ thế bọn vệ sĩ cứ muốn tiến đến bắt cóc mẹ Phuong thì từ từ ngục ngã mà ko ai đoán đc nguyên nhân trừ 1 người đứng từ xa trông thấy đó ko ai khác chính là Misaki nhưng vì để bảo vệ bí mật của mình và em gái nên ko thể ra tay đc .

Sau một lúc thì bọn nó đã đến thang máy ,mở cửa bọn nó để mẹ mình vào sau đó đi theo .

Xuống hết tầng lầu nhanh chân chạy ra bãi giữ xe ,thấy vậy Phuong nên tiếng :

-Sao chúng ta lại ko ra khỏi khách sạn mà lại đi vào bãi đậu xe .

Lam nhìn đám người đang đi theo mình thì nói :

-Đúng đó sao ko?

Nói đến đây thì Lan nói luôn :

-Lấy xe ,nhanh nên có gì giải thích sau .

Và Lam và Phuong ngạc nhiên khi Lan mở cửa xe oto và nói :

-Nên xe nào .

Thế là bọn nó và mẹ mình đều thoát đc vì đám vệ sĩ kia ko đuổi kịp nữa.

-Chíp ...chíp ...

Tiếng chim chào mừng buổi sáng bình minh ông mặt trời đang dần mở mắt chào đón 1 ngày mới ,nhưng ở trong một căn nhà có thể nói là xinh xắn với hàng hoa giấy làm công cùng những bông hồng đang chìm trong giấc ngủ đang hé mở dần những bông hoa đang chuẩn bị khoe hương sắc đón chào buổi bình minh .

Vậy nhưng trong căn nhà đó lại chìm trong 1 sự im lặng ,nhưng ko hình như có 1 tiếng hét vang lên :

-Dậy chúng ta muộn mấy rồi .

Nghe vậy những tiếng bước chân từ trên phòng mở cửa ra với giọng buồn ngủ nói:

-Có chuyện gì ko Lan ?

Nghe xong câu đó Lan phải kêu trời và nói :

-Mẹ cậu dậy rồi đó ,xuống ăn sáng đi còn đến trường nữa chứ .

Phuong đưa tay che miệng ngáp vừa nói :

-Cần gì nữa dù gì mẹ tớ cũng muốn chia tay với ba tớ rồi mà /

Lam nghe vậy cũng nói :

-Đúng đó mẹ nuôi đã quyết định vậy rồi mà cần gì ...

Đang định nói tiếp thì Lan xen vào nói ;

-Ko dc đó là điều tồi tệ nhất đối với nhóm thám tử chúng ta .Các cậu đã quên những gì mà chúng ta đã nghĩ đến khi thành lập nhóm sao :hạnh phúc của mọi người là hạnh phúc của chúng ta sao .

Chờ 2 con bạn gật đầu vì đã nhớ Lan nói tiếp :

-Vì vậy chúng ta sẽ giúp ba cậu quay đầu lại để biết đâu là hạnh phúc đích thực .

Nghe vậy Lam tò mò hỏi :

-Sao rắc rối quá vậy ko phải để mẹ nuôi chia tay tốt hơn sao ?

Lam nghe vậy nói giọng điều tình :

-Cậu thật là ngây thơ quá đấy Lam ,chúng ta đã từng giúp bao nhiêu người như vậy rồi mà cậu lại suy nghĩ như vậy sao ,cậu hãy đặt trường hợp mẹ Phuong sẽ đau khổ khi chia tay ba Phuong chưa ,tình yêu ko dễ quên đâu .

Nói đến đây Lan chìm vào suy nghĩ :cũng như mẹ mình vậy .

Lam nghe vậy nói :

-Đúng con gái chúng ta luôn chịu khổ vì con trai mà .

Phuong nghe vậy suy nghĩ và đồng ý với cách Lan nói :

-Đc chúng ta sẽ tham gia vào chuyện picnic này .

Lan gật đầu vì Phương đã hiểu và nói thêm :

-Các cậu nhanh thay đồ xuống ăn sáng chúng ta sẽ đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Trên đường đến trường thật ra thì bọn nó để mẹ mình đi xe đến trường trước rồi .

Lam lên tiếng cầu nhàu :

-Sao chúng ta ko đi xe cho nhanh lại chọn đi bộ như thế này ,mệt quá đi mất .

Lan vừa đi vừa quay nhìn Lam nói :

-Đi bộ tập luyện sức khỏe mà .

Nghe vậy Phương nói :

-Nhưng ko phải trong bộ dạng này cậu để ý kìa .

Nhìn theo những hướng Phương chỉ Lan giật mình khi thấy các cô gái đang nhìn mình .Bỗng

-RầmRầm

Một cô gái đi trên chiếc xe đạp nhìn tụi nó quá thế là ngã xe ,nhưng thay vì dựng xe nên thì cô gái đó tiếp tục nhìn tụi nó với ánh mắt say đắm mang hình trái tim .

Phương thấy Lan đã biết chuyện gì nên nói :

-Thấy chưa cậu lần này đã quyết định sai lầm rồi đó .

Lan nghe vậy chỉ nhìn lướt qua sau đó nhìn lại Phương nói :

-Vậy sao ?

Ngã xuống đất Lam và Phương đứng dậy nhìn Lan nói :

-Sao cậu dừng dừng vậy .

Lan nhìn nhìn 2 đứa bạn thân nói :

-Chuyện đấy ko phải chúng ta gặp thường ngày sao ,tớ nhớ trước kia có người đi bộ chỉ nhìn chúng ta thôi mà đã té rồi mà .

Nghe vậy Lam và Phương bật cười khi nghĩ đến cảnh đó ở bên Mỹ thật là ko gì **** cười bằng ,Lan đứng ở 1 bên mà lắc đầu bó tay thở dài nói :

-Thật là lúc này rồi mà còn cười nữa .

Nhìn xung quanh Lan thấy cảnh các cô gái đang nhìn tụi nó mà rùng mình ,vì dù sao tụi nó ở trong thân phận con gái lạnh lùng tài giỏi quá nên con trai chỉ dám nhìn thôi ,nhưng đây thì

Lan nói xong thì hô nên :

-Chạy nhanh thôi .

Nghe vậy Lam và Phương ngừng cười vừa chạy theo hỏi :

-Sao vậy ...

Lan chạy trước quay lại nói :

- Còn sao trắng gì nữa nhìn đằng sau kia .

Đồng loạt quay lại 2 người nghe thấy tiếng bước chân của 1 đám con gái đang đi theo :

- Các anh cho em làm quen đi .

- các anh đẹp trai ới cho em số điện thoại đi .

- Anh làm người yêu em nha .

- V...v...v...

Nghe thôi mà tụi nó phải toát mồ hôi và nhanh chân chạy trốn .

Dừng lại khi đám con gái đó ko còn đi theo vì mệt thì tụi nó dừng lại và Lam nên tiếng :

- Tớ còn thắc mắc chuyện cậu có xe oto đồ nha .

Lan nghe vậy giật mình nên liền tìm cách lấp liếm :

- Tớ mượn mà .Phuong này tớ ko nghĩ cậu có ngôi nhà đẹp vậy nha .

Lam nghe vậy thì quên câu hỏi kia quay sang hỏi Phuong :

- Đứng đó tớ cũng thắc mắc chuyện cậu có nhà riêng ở VN ,tuy rằng bên Mỹ cậu đã có 1 căn rồi .

Phuong nghe vậy thì thành thật trả lời :

- À tớ định khi học ở VN thì sẽ ở căn nhà đó ai nào ngờ lại ở kí túc xá cơ chứ .

Đúng lúc đó Lan cảm giác hình như đang có người đi theo mình ,cảm giác của Lan chưa bao giờ sai ,với lại nhóm này tuyệt đối chỉ nhắm vào mình chính điều đó làm Lan lo lắng cho 2 đứa bạn mình vì Lan nhận rõ đây là nhóm sát thủ dù ko biết họ có mục đích gì nhưng ko có điều gì tốt đẹp cả .

Lan suy nghĩ khi 2 con bạn đang nói chuyện ,bỗng Lam và Phuong cảm giác Lan ko nói gì nữa thấy lạ Lam nên tiếng :

- Sao cậu im lặng vậy ?

Lan nghe vậy thì nói :

- À tớ bỏ quên túi đồ ở nhà ,các cậu đến trường trước đi tớ sẽ theo sau .

Nói xong ko đợi 2 con bạn nói gì Lan đã phóng vút đi như làn gió để lại Phuong và Lam đứng ngơ ngác và 1 lúc sau thì tỉnh lại và nhìn theo chỗ chạy của Lan thì nói :

- Lạ thật Lan có bao giờ quên đồ đâu nhi ?

Trong khi đó Lan đi 1 đoạn khá xa mà thật ra là đang chạy thì thấy 1 bãi đất trống thế là Lan đứng lại và hét nên :

- Ai ?ra đi .

Câu nói vừa xong 1 đám người xuất hiện họ toàn mặt trên người 1 màu áo đen và 1 trong số tên đó nên tiếng :

- Ngươi là Nhật .

Lan nghe vậy thì ngạc nhiên khi thấy đứng trước mặt mình toàn là những tên là mặt ,thật ra lúc này Lan tưởng là nhóm người thường bắt cóc mình chứ ai ngờ :

- Các ngươi là ai ,đứng ta là Nhật .

Lan nói vậy vì Lan chur từng gặp những người này với lại về VN Lan còn chưa gây thù chuốc oán với ai cả nên có thể nói đám người này bị nhầm lẫn cả rồi .Lan nghĩ như vậy .

Nhìn đám người trước mắt mà Lan cảm giác như họ muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy và Lan nghe thấy họ nói :

- Cậu đã chọc giận cậu chủ của chúng tôi rồi mà nói vậy sao ?

Nghe vậy Lan chợt nhớ đến lời đe dọa của một người nhưng Lan vẫn giả bộ ngờ nghệch nói :

-Ừa tôi đã đụng độ đến ai ta ,sao ko nhớ gì vậy cả ?

Thái độ đó khiến cho đám người kia điên tiết lên ,điều đó đc thể hiện qua ánh mắt sát khí đang tỏa ra ngùn ngụt như muốn băm mình ra làm trăm mảnh và Lan dc nhiên là biết rồi .

Và đúng như những gì Lan cảm nhận họ nhìn chàng trai trước mặt ko coi trời đất kia ra gì và 1 tên trong đó nên tiếng :

-Coi bộ cậu ko biết trời cao đất rộng nhi ?

Nhún nhún vai Lan tỏ vẻ làm ngơ nói :

-Vậy hả ,tôi ko nhớ mình đã mắc tội với ai đâu ,vậy làm ơn đừng có bám theo tôi nữa .OK _nói xong còn đem theo 1 từ tiếng anh .

Nhìn thái độ đó khiến cho đám người áo đen tức điên người vì từ trước đến giờ có ai mà ko biết họ là ai vậy mà 1 đứa còn hời hợt dám nói với giọng điệu đó chứ ko tức mới là lạ .

Thế là đám người đó nên tiếng :

-Vậy thì hôm nay ngươi sẽ ko có đường về đâu nếu đã đụng đến cậu chủ nhà họ Vương chúng tôi .

Nghe đến đây thì nụ cười đc coi là xảo quyết xuất hiện trên gương mặt đc coi là thiên thần đó nhưng đám người kia thì coi thường người trước mặt vì họ đã điều tra và đc cậu chủ thông báo là người này ko có 1 chút võ vè nào cả .

-Sao ngươi chịu quỳ xuống xin lỗi thiếu gia ở giữa trường thì tại này tha cho gia đình của cô em .

Lan thờ ơ khi nghe vậy dù sao đấy cũng là bịa đặt chứ gia đình của mình đang ở Nhật mà làm sao họ dám còn nếu dám thì ko biết họ có tới mấy trăm mạng mà đụng đến gia tộc của mình .

Nghĩ thầm như vậy nhưng bề ngoài của Lan thì vẫn giữ vẻ thờ ơ đó nói :

-Vậy hả nếu tôi xin lỗi thì các anh sẽ tha cho gia đình tôi hả ,sợ quá đi mất thôi .

Nghe thấy giọng kiêu ngạo đó đám người đó tức điên người nói :

-Hừ xem ra người muốn uống rượu phạt hơn rượu mời đây mà ,vậy thì đừng trách chúc tôi ra tay độc ác .

Nghe vậy lần này Lan mới nghiêm túc nói :

-Nhưng tôi thì ko thích đánh đấm ,vậy nhé tôi đi trước đừng bám theo tôi nữa .

Nói xong định bỏ đi thì đám người kia xoay thành vòng ko cho Lan có cơ hội bỏ đi ,thấy thế Lan nói :

-Các người đã biết ta ko có võ lâm gì mà tìm nhiều người đến đây để xử tôi vậy nhi ?

Nói xong Lan nghe thấy mấy người đó nói :

-Vì tại này theo lệnh của cậu chủ thôi ,đó là sẽ ko tha cho người nào muốn đối đầu với cậu chủ của nhà họ Vương chúng tôi đâu .

Nghe thấy nhà họ Vương đc nhắc đi nhắc lại nổi căm hận từ trái tim của Lan bắt đầu bùng cháy nhưng chợt nhớ đến lời bà ngoại đã nói :”trong con người có lòng bao dung và căm hận con hãy loại bỏ căm hận đi mà hãy dùng lòng bao dung của con người hãy quên quá khứ chỉ cần hướng đến tương lai là đc .”

Nhờ câu nói đó mà Lan ko đi sai con đường của chính bản thân mình nhưng ko có nghĩ rằng Lan sẽ quên mối hận đó mà chỉ là chôn vùi trong 1 góc của trái tim mình ,sau khi ổn định đc suy nghĩ Lan lạnh lùng nên tiếng ;

-Vậy về nói với cậu chủ Minh Khai của các người nếu muốn trả thù thì hãy đến tìm tôi ,đừng hèn hạ mà sử dụng các người để trả thù .

Nghe vậy đám người kia có chút bất ngờ khi thấy Lan thay đổi thái độ và bật cười nói :

-Đúng là ngựa non háu đá nhưng còn nhát gan lắm .

Lan nghe xong ko có điều gì muốn nói nữa khi đám người này cứng đầu quá đang muốn bỏ đi thì 1 tiếng nói vang lên :

-Ai cho cậu đi ,ngoài trừ cậu đụng vào cậu chủ của chúng tôi ,còn đụng vào em họ của cậu chủ nữa nên chúng tôi sẽ ko để cậu đi một cách dễ dàng như vậy đâu .

Biết người họ nhắc đến là ai nhưng Lan giờ phút này ko có hứng thú đứng đây nghe họ làm nhảm nữa vì gần đến giờ xe chạy rồi và đảm bảo 2 con bạn

của mình đang lo lắng mình đến trễ nên Lan đang nói ngắn gọn ;

-Vậy về nói với tiểu thư Mỹ Thư của các người là ta ko có hứng thú làm đồ chơi của tiểu thư đây .

Nói xong bỏ đi và lần này khác với lần trước bọn người đó thay vì nói thì lại tấn công vào Lan .

Đang đi mới 1 đoạn thì Lan cảm giác đằng sau đang có 1 người định tấn công mình nhờ cảm giác Lan quay lại đúng lúc tên đó định đánh vào mình và ko trăn trở Lan giờ 1 chân nên đạp thẳng vào bụng của tên áo đen đó .

Và quay nhìn đám người kia giọng lạnh lùng như băng chưa tan chảy vang lên :

-Sao các người còn muốn đánh tôi ko ?

Nghe vậy đám người kia nhếch mép nói :

-Hừ dù người có may mắn đến đâu cũng ko thể thoát khỏi 10 người chúng tôi đc .

Nghe vậy Lan nghĩ là 10 ng các người có biết từ khi tôi 4t đã phải bị ép học võ rồi ko tuy là lúc đấy ko cảm lòng 1 chút nào cả ,nhưng xem ra thì đây là may mắn nhĩ .

Và 10 ng đó động loạt tấn công Lan thấy vậy thì lẹ tránh khi hết người này đến người khác cứ muốn giết mình và Lan thì ko còn thời gian rảnh để đùa với đám người này nên cũng tấn công bằng những thế lẹ và đạp vào những tên muốn tiến lại gần mình .

Một lúc sau ,khi 9 tên đã nằm gọn trên bờ cỏ ngắt hết ,chỉ còn lại tên thủ lĩnh là chưa diệt đc và Lan nghe thấy hắn ta nói :

-Xem ra cậu cũng giỏi đó ,nhưng đừng hòng thoát khỏi tay tôi .

Qua thế đứng Lan nhận thấy tên này học Karate và muốn nhanh chóng chỉ còn cách đánh nhanh rút gọn thôi .

Và thế là Lan tiến đến thay vì để tên kia làm người chủ động và mình rơi vào thế bị động và Lan đưa chân đá vào tên đó ,nhưng tên đó đã hất đc chân của Lan .

Thấy vậy Lan dừng lại chăm chú nhìn đối thủ chờ xem chỗ sơ hở ,trong khi đó tên người áo đen kia tưởng Lan sợ khi thấy mình trợn đc cú đá đó nên ko chú ý và lộ sơ hở ,nắm bắt ngay tình thế đó Lan chạy lại và chém 1 phát vào cổ tên áo đen đó khiến cho hắn dần dần ngục xuống đất.

Xong đâu đó Lan đứng phúi phúi tay nhìn đám người đó thương hại nói :

-Đã nói để tôi đi mà ko nghe .

Sau đó tiến lại nâng đầu của đám người đó và rút từ trong túi ra 1 lọ nhỏ ko biết là lọ gì mà màu nước trắng và xịt vào mũi của những tên đó xong đâu đó thì đứng dậy bỏ đi trước đi còn để lại 1 câu nói :

-Mới sáng sớm mà đã phiền vậy rồi ko biết hôm nay còn gặp gì nữa đây .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Trong khi đó ở sân trường Phương và Lam đứng ở cạnh xe tiếng xe đã vang lên nhưng vẫn ko thấy Lan đâu ,Lam quay sang nhìn Phương lo lắng nói :

-Sao chưa thấy Nhật đến nữa vậy ,có chuyện gì xảy ra ko nữa lo quá đi .

Phương nghe vậy trong lòng cũng lo lắng nói :

-Đúng vậy tớ có cảm giác như Nhật có nguy hiểm vậy .

Lo lắng khiến cho 2 người ko để ý đến sự xuất hiện của bọn hắn ,điều mà 2 người chưa chuẩn bị tinh thần .

-Chào buổi sáng ,chà xem ra nhóm cậu thiếu 1 người nhĩ ?

Nghe vậy Lam quay sang nói :

- Vậy hả xem ra các cậu cũng thích khiêu khích tụi này hả ?

Lâm ở bên cạnh tay để nên cầm vui về nói :

- Đúng vì các cậu luôn là đối thủ của bọn tôi mà .

Nghe vậy Phuong ở bên cạnh nhìn Lâm nói :

- Thôi đừng gây chuyện nữa , chúng ta đi kiếm Nhật đi .

Gật đầu đang định bước đi thì có 2 người xuất hiện và nói :

- Hừ bạn của cậu ko có cơ hội đến đây đâu , có khi chết ở đây rồi cũng nên .

Nghe vậy Phuong ở bên cạnh nhìn Minh Khai nói :

- Hừ tụi tôi ko tin Nhật sẽ ko có chuyện gì xảy ra .

Dù trong lòng cũng có cảm giác như vậy nhưng Phuong vẫn nhìn với ánh mắt kiên quyết .

Thư nghe vậy bước đến chỗ Quân nói :

- Vậy hả chỉ trừ khi các người quý xuống xin lỗi chúng tôi ở giữa trường thì đảm bảo các người sẽ bình an vô sự .

Đúng lúc đó Misaki bây giờ trong thân phận là Ngọc bước đến :

- Các em có chuyện gì sao ko nên xe .

Nghe vậy Lâm bước đến chỗ cô y tá còn là chị họ của Lan nói:

- Nhật ko biết có chuyện gì mà chưa đến nữa , tụi em lo quá .

Misaki nghe vậy cũng cảm thấy lạ nên hỏi :

- Vậy sáng nay nó có đi theo các em ko /

Rõ ràng hôm qua nó có sang chỗ mình đâu nghĩ - vừa suy nghĩ vừa nói .

Nghe vậy Phuong nên tiếng :

- Nhật bỏ quên đồ nên quay về lấy , nhưng tới giờ chưa thấy đến nữa cô .

Ngạc nhiên Misaki nói :

- Ủa có dự nó cũng quên đồ nữa sao ?

Lâm và Phuong nghe vậy cũng gật đầu suy nghĩ nói :

- Ừm nhỉ đã có bao giờ Nhật quên gì đâu nhỉ .

Đúng lúc đó tiếng xe khởi động vang lên và tiếng tài xe vang lên :

- Mọi người lên xe và chuẩn bị xuất phát .

Minh Khai bước lên xe quay lại nói :

- cứ ở đó đi đợi đến năm sau cũng ko thấy đâu .

Bọn hắn nghe vậy nhìn sang Thư nói :

- Anh họ em nói gì vậy /

Thư nghe vậy thì lấp liếm :

- À anh nói gì em có biết đâu .

Chưa kịp để bọn hắn hỏi Lâm đã xen vào :

-Rõ ràng lúc này cô nói :” Vậy hà chỉ trừ khi các người quý xuống xin lỗi chúng tôi ở giữa trường thì đảm bảo các người sẽ bình an vô sự ” là ý gì ?

Nghe vậy Thư nhếch miệng nói :

-Tự hiểu đi _xong lên xe .

Bọn hắn thấy vậy thì ko hỏi gì cũng bước theo ,2 người thấy vậy thì nhìn theo với ánh mắt ko mấy thiện cảm và căm ghét .

Lam và Phuong nhìn nhau hỏi :

-Giờ làm sao bây giờ /

Lo lắng khiến cho tụi nó quên luôn chị họ Lan đang còn đứng ở đây và Misaki thì tin cô em họ của mình giải quyết đc .

Misaki nghĩ vậy nhìn 2 người bạn của em gái mình nói ;

-Thôi nên xe đi đảm bảo nó xe đến .

Vừa ngồi xuống nhìn về phía cửa trường Lam và Phuong lo lắng và xe chuẩn bị chạy thì thấy 1 bóng người lướt qua sân công trường tiến lại chiếc xe và chạy nên xe .

Chưa đầy 1s khiến cho người trên xe phải ngạc nhiên đến mức tắc cả sừng người lại và ko biết chuyện gì xảy ra .

Trong khi đó Lan bước nên xe thì nghe thấy tiếng của Phuong ;

-Ở đây Nhật .

Nhìn lại Lan mỉm cười và bước lại ngồi xuống thờ đốc nói :

-Cuối cùng cũng kịp .

Sau khi nghe vậy Phuong quay sang nói :

-May quá cậu ko có chuyện gì xảy ra à .

Nghe đoạn đối thoại đó mọi người trên xe mới tỉnh và nhìn người mới bước nên xe với ánh mắt khăm phục .

Và chiếc xe bắt đầu chạy đi nên Đà Lạt .

Trong khi đó Lan nghe Phuong hỏi vậy thì nhìn sang chỗ Minh Khai và Thư với 1 ánh mắt ko biết là suy nghĩ gì nói như trêu tức 2 người :

-Ừa có chuyện gì với tớ đâu chỉ là quên đồ thôi mà .

Mỉm cười 1 cách khó hiểu .

Lam nghe vậy thì quay xuống nhìn Lan nói :

-Vậy mà có người nói cậu sử dụng chuyện đó .

Lan nghe vậy cười vô tư nói :

-Vậy hà ,nhưng tớ có thấy ai đâu.

Nhìn sang Thư và Minh Khai thấy 2 người đó có khuôn mặt đang gợn giữ thì cảm giác rất thú vị và đảm bảo khi họ biết chuyện gì đối với đám người kia còn thú vị đến chừng nào nữa nhỉ .

Nghĩ đến đây khiến cho Lan quay sang nhìn 2 con bạn mình nói :

-Người nào nói tớ vậy xem ra họ ác thật đó ,có khi sẽ bị trời phạt đó .

Lam và Phuong ko biết Lan đang ám chỉ gì gật đầu nói ;

-Ừm đúng 2 người đó sẽ bị trời phạt đó .

Sau đó Phuong nhìn ra cửa xe nhìn phong cảnh ,còn lan ở bên cạnh thì sau khi nhìn một chút thì bắt đầu ngủ .

Còn trên chỗ Lam đang đọc cuối sách trên tay và bỗng nghe Huy nên tiếng ;

-Cậu có 1 cô em gái hả ?

Nghe vậy Lam đã chuẩn bị rồi nên mỉm cười quay sang nhìn Huy nói 1 cách tự nhiên :

-Ừm em tớ tên Lam ,cậu biết nó à .

Mỉm cười Huy nói ;

-Ừm em cậu dễ thương thật ,giới thiệu cho tớ đi .

giật mình khi nghe vậy vì đây ngoài dự tính của Lam mà,sau đó Lam nói ;

-Chuyện đó tớ ko biết đó là tùy vào em gái tớ thôi .

Sau đó cô tình trốn tránh gấp quyển sách lại và ngủ .

Trong lúc ngủ ko biết sao Lam ngục nên vai Huy ,Huy thấy vậy thì cứ tự nhiên để vậy bỗng ngủi thấy mùi hoa bách hợp từ Thắng và ngạc nhiên khi thấy mùi quen thuộc này khiến cho Huy nhìn chăm chú gương mặt Thắng và cảm giác như Lam và Thắng là 1 người và ko biết sao trái tim của Huy cứ đập thình thịch .

Còn ở chỗ Thư đang ngồi với Quân thì lâu lâu nhìn xuống chỗ Lan đang ngủ nhìn với ánh mắt tức giận .

Minh Khai cũng ko khác chỉ là ko nhìn Lan nhưng trong đầu lại nghĩ :ko biết đám người kia làm gì mà ko xử Nhật .

Và ánh mắt chột lóe nên tia độc ác.

-Nào đến nơi rồi mọi người chuẩn bị đồ để xuống xe nào .

Tiếng bác tài xế vang lên .

Nghe vậy đám học sinh trên xe kể cả cô giáo đi theo cũng bước xuống .

Trong khi đó bọn nó thì vẫn ngủ ở thoải mái ở trên xe ,lúc này Huy đang bị Lam dựa đầu trên vai ,thấy cậu bạn ngủ ngon quá ko lỡ đánh thức và đấu tranh với suy nghĩ :

-”Tại sao mình lại thương hại người khác khi đây đâu phải tính cách của mình .Hazzzz.Thờ dài .

Sau đó lắc vai cậu bạn Huy kêu :

-Dậy đến nơi rồi .

Nghe vậy Lam tỉnh dậy quay sang nhìn Huy ánh mắt mong lạnh vì chưa tỉnh ngủ hỏi :

-Đến rồi hả ?

Nhìn ra ngoài cửa sổ thốt lên :

-Đẹp thật .

Huy thì sừng người và ko biết vì sao lại đỏ mặt nói :

-Ừm thôi cậu xuống sau nha .

Bước nhanh như chạy trốn khỏi trái tim đang đập loạn xạ trong lòng ngực và kiếm mấy thằng bạn của mình .

Ngơ ngác nhìn theo Lam ko biết gì về thái độ lạ lùng của Huy cười cho qua chuyện ,Lam nhìn xuống ghế dưới nói :

-Đến nơi rồi dậy thôi .

Tỉnh khi nghe Lam nói và Lan rụi mắt cho tỉnh ngủ nhìn ra ngoài cửa nói :

-Đến rồi hả ?

Phương nhìn nhìn ra cửa nói :

-Ừm hình như đến rồi đó .

Câu nói đó làm cho Lam và Lan ngạc nhiên ;

-Sao lại hình như ?

Phuong nghe vậy thì mỉm cười nói ;

-Hồi nhỏ mình cũng đến đây rồi ,khách sạn này thuộc nhà mình mà .

Thêm 1 điều ngạc nhiên Lam hỏi ;

-À ra thế .

Bước xuống xe theo 1 valy hành lý và tụi nó nhìn mọi người ai cũng 3 hoặc bốn túi đồ trên tay mà lắc đầu trong khi đó 1 đám khác nhìn nói nói :

-Trời đúng là con nhà nghèo ,đi chơi mà mang ít đồ thật .

-Thì đó nghèo nên làm gì có đồ .

Vân vân những lời nói như thế cứ nhằm bọn nó mà nói .dù ko để ý nhưng tai vẫn phải nghe và Lam và Phuong tức giận nghĩ :

-”Ko biết bọn đó nói xấu mình đến chừng nào nữa đây ,tức quá nếu ko phải trong thân phận này thì các người chết chắc với tôi”

Đúng lúc đó tiếng của Huy vang lên ;

-Mọi người thôi bàn tán ai về phòng lấy thôi .

Nghe vậy lũ lượt từng người nhận chìa khóa và bỏ đi .

Huy tiến lại chỗ bọn nó nhìn nhưng tránh nhìn vào mắt Lam nói :

-Các cậu chọn phòng đi .

Nghe vậy Lam hỏi :

-Vậy tụi tớ ở cùng 1 phòng đc chứ .

Gật đầu Huy nói :

-Đc ,các cậu ở phòng 204 nha .

Nói xong thì bước sang những người khác để phân chia phòng vì tụi nó sẽ có 1 tuần để chơi ở Đà Lạt mà .

Trong khi 2 người bạn đang háo hức vì đc ở chung phòng với nhau chứ ko phải ở chỗ bọn hần thì Lan lại khác .

Mắt Lan giờ đang chú ý ở 1 hướng khác và trong 1 góc của khách sạn đang có người đang cầm điện thoại trao đổi gì đó .

Và ko ai khác đó chính là Minh Khai bên cạnh còn có Thư ,và Lan nhìn thấy 2 người đó sau khi nghe xong điện thoại thì có vẻ tức .

Lan thấy vậy thì mỉm cười nghĩ :

-”Chắc là nghe thông tin vì sao mình còn nguyên vẹn đây mà ,hà cái đám đó sẽ ko nói gì đc đâu” mỉm cười 1 cách sảo trá .

Vì trước khi bỏ đi Lan đã dùng 1 loạt nước hoa gọi là quên lãng chỉ cần nghĩ đến thôi thì đầu óc tự nhiên sẽ đau nên và ko thể nói đc gì cả .

Thấy lạ Phuong và Lam quay sang hỏi :

-Sao cậu im lặng quá vậy Nhật ,ko lẽ tính cách củ tái hiện sao /

Nghe vậy Lan rút khỏi suy nghĩ nhìn 2 con bạn mình nói ;

-Ko sao mình đang suy nghĩ một chút chuyện thôi mà .

Nhìn 2 con bạn mỉm cười .

Thấy nụ cười đó Lam và Phuong nhìn nhau ý nói :vậy là ko sao rồi sợ nhất là khi Lan nghĩ gì đó mà khuôn mặt trở nên lạnh lùng thì khi đó nguy hiểm cho những người nào đc Lan nghĩ đến ,tuy rằng Lan ko biết võ nhưng Lan lại là người chế tạo những chiếc bẫy thì lại hoàn

hảo vô cùng .

Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng 2 người ko nói ra mà chỉ nói :

-Thôi chúng ta về phòng đi ,còn chuẩn bị đồ đi ăn cơm nữa .

Gật đầu Lan mỉm cười nói ;

-Ừm đi thôi .

Nhưng trong đầu lại nghĩ;

-Ko biết hôm nay có chuyện gì xảy ra ko đây ,cầu mong là ko có chuyện gì xảy ra nếu ko thì mệt lắm đây .Nhìn lại chỗ Minh Khai và

Thư với ánh mắt ko thể đoán đc khi 2 người đó bắt gặp ánh mắt khác lạ từ người mình định tiêu diệt .

Thư quay sang anh họ mình nói :

-Đáng ghét ko biết sao hán ta lại thoát đc chứ ,tức quá .

Minh Khai nghe vậy thì nói :

-Ừm anh cũng đang tức đến điên đây đấy người đó làm ăn kiểu gì đây ,nhưng ko sao anh quyết ko tha cho người đó đâu .

Thư mỉm cười 1 cách xảo trá :

-Hà hà ,đúng vậy anh họ của thật là giỏi .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Trong khi đó tụi nó bước vào phòng nhìn xung quanh lam nên tiếng :

-phòng đẹp đó chứ /

Mỉm cười Phương quay sang nói ;

-Vậy thì nhanh sắp xếp đồ ,chúng ta còn đi kiểm đồ ăn nữa chứ

Lam nghe vậy phản bác ;

-thì cũng phải từ từ đã chứ .

Nói vậy những bụng của Lam kêu ;

-Ục ục .._ làm cho Lam phải ôm bụng gãi đầu đỏ mặt.

Lam đang sắp xếp gần xong nghe thấy vậy quay sang mỉm cười nhìn Lam nói ;

-Lời nói khác với hành động .

Nghe vậy Phương mỉm cười và sau cùng tụi nó cũng nhanh tay sắp xếp xong đồ .

Vừa bước ra mở cửa liền thấy bọn hán đang định làm nger cho xong chuyện vì thật sự hôm qua đã quá mệt rồi giờ tụi nó chỉ muốn đi ăn xong rồi về phòng nghỉ ngơi thôi .

-Ê thấy tụi này mà làm nger vậy sao ?

Nghe là biết giọng ngậy hán của Lâm ,Phương nhìn sang Lan cầu cứu vì sợ lộ diện và Phương đã tự hứa trong lòng nếu gặp thì phải tránh thể mà giờ lại gặp ở đây .

Lam nhìn thấy ánh mắt của Phương thì lập tức hiểu liền nhưng Lam là người ít nói nhất trong nhóm nên cũng ko muốn nói ,Lam ở bên cạnh quay sang nói :

-Vậy hả nhưng tại này có thấy đâu .

Tức giận khi nghe vậy Lâm nhìn Lam nói :

-Chà xem ra cậu cũng gan thật đó,cậu có tin rằng tại này có thể khiến cho các cậu rời trường ko /

Mỉm cười nói :

-Biết chứ .

Lâm càng nghe càng tức nói :

-Vậy các cậu nên chiều ý tại này thì may ra còn đc yên ổn học ở đây .

Lam nghe vậy nhìn Lan và Phương thấy 2 con bạn ko nói gì nên Lam nói ;

-Đc thôi ,nhưng mấy cậu muốn gì ?

Lâm bật cười khi thấy vậy nói :

-Thì làm osin cho tại này .

Lúc này thì Lan ko nhin nữa nói :

-hừ đừng mơ _lời nói cũng ánh mắt kiên quyết khiến cho bọn hấn vừa nghe thấy đứng sững lại .

Thấy vậy Lam nhìn Phương ý nói :

-”cho họ biết Lan ko phải là người dễ đối phó đâu ”

Nói xong nhìn 2 con bạn rồi nói :

-Chúng ta xuống phòng ăn đi.

Bỗng Lan thấy ánh mắt sát khí ở sau lưng ,Lan quay lại và thấy ánh mắt của Minh Khai đang nhìn mình thì làm ngơ quay nên suy nghĩ :Xem ra hấn ta ko bỏ trả thù mình rồi .Chặc “”

Trong khi đó Phương và Lam đang định đi ko thấy Lan có ý đi định đi quay lại hỏi :

-Nhật cậu ko đi à ,hôm nay cậu lạ lắm đó.

Mỉm cười cho 2 con bạn yên tâm Lan nói ;

-Đâu có gì đâu ,đi thôi.

Sau khi ăn xong tại nó quay về phòng ,chợt Lan nhìn ra cửa sổ thấy 1 vườn hoa Lan quay sang nói :

-Các cậu về phòng trước đi tớ ra ngoài 1 chút đã.

Nói xong Lan đã bỏ đi mất tróc khi Lam và Phương định hỏi .

lam quay sang hỏi Phương ;

-Ko biết Nhật đi đâu nữa ,chúng ta đã đi xe một rồi mà ko về phòng nghỉ ngơi mà còn đi đâu ko biết .

Phương nhìn nhìn ra cửa sổ mỉm cười biết Lan đi đâu quay sang Lam nói ;

-Cậu muốn biết ko /

Lam nghe vậy ngạc nhiên nhìn Phương hỏi :

-Cậu biết hả ?

Gật đầu Phương chỉ ra cửa sổ và nói :

-Ở vườn hoa kia .

Lam nghe vậy nhìn xuống thấy 1 vườn hoa hồng đang nở thì mỉm cười sau đó quay sang Phương nói :

-Thôi chúng ta về phòng đi .

Trong khi đó Lan đã bước xuống vườn hoa và nhìn xung quanh thấy

toàn là hoa hồng và đặc biệt ở đây còn có hoa hồng vàng một loài hoa đặc coi là loài hoa phản bội trong tình yêu .

Thấy nó ở đây Lan bước đến và đưa mũi sát vào bông hoa và ngửi 1 mùi hương nồng nàn đặc tỏa ra và Lan nghĩ thật thơm hoa hồng vàng thơm thật đó sao mình không sử dụng để chế nước hoa nhỉ .

Mỉm cười khi nghĩ đặc 1 sáng chế về nước hoa thật ra thì ở Nhật cũng có hoa hồng vàng nhưng mùi hương thì khác với hoa hồng vàng này nên Lan mới nghĩ ra 1 loại nước hoa khác về hoa hồng thôi .

Đang suy nghĩ cách nào để có đặc mùi hương này thì chợt Lan nghe thấy 1 tiếng nói vang lên ,mà giọng này rất quen thuộc mới chết chứ .

-Các người đã nghĩ ra cách gì cho mẹ Hoa kí vào bằng ly hôn chưa .

Giật mình khi nghe vậy Lan xác định giọng nói đó phát ra từ đâu và

Lan thấy đặc giọng nói đó đặc phát ra từ 1 chiếc bàn cách đó 5m ,xung quanh có 1 cây hoa lộc vừng che chắn và trên bàn ngoài trừ 1 người đang nói thì xung quanh hình như có 5 người .

Nhìn xa và nghe thấy không rõ vì lúc này đột nhiên họ nói nhỏ quá khiến cho Lan phải tiến lại và núp dưới những bông hồng và nghe ;

-các người hãy nghĩ cách làm sao cho mẹ ta biết mất luôn là đặc .

Đám người đó nghe vậy quay sang ng vừa nói ;

-Vâng .

Sau đó đám người đó hỏi giọng mang vẻ thắc mắc :

-Sao bà chủ không bảo ông Tùng ly dị mà phải làm như thế này /

Người đàn bà đó tức giận nói ;

-Thì tại ông ta ba lần bảy lượt vẫn không chịu nói gì là không tình thì còn nghĩa .Và không chịu ly hôn dù mẹ ông ta có giận .Hừ vậy mới tức chứ .

Đúng lúc đó 1 trong những tên nên tiếng :

-Bà chủ hình như đang có người nghe lén chúng ta hay sao đó?

Ở bụi cây Lan giật mình vì bị phát hiện ,và ở đây thì thì dù cho bụi hoa hồng có thể che lấp đặc mình nhưng giờ mà bỏ chạy thì cũng không đặc như thế còn nguy hiểm hơn .

Lan thấy đám người đó gần tiến tới chỗ mình thì tim của Lan nhảy trong lồng ngực và chuẩn bị trường hợp xấu nhất và nghĩ thầm :

-”thật là không biết sao họ phát hiện ra mình nữa xem ra thì phải nghĩ cách thôi ,không để đám người này phát hiện thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho mình .”

Trong khi đó đám người đó dần tiến tới chỗ Lan và bà Hà nên tiếng :

-Các người tìm cho tôi ,nếu để họ phát hiện thì coi như kế hoạch bấy lâu nay của ta trở thành thất bại thì các người sẽ yên thân đâu .

Và đám người đó nói đồng thanh :

-Vâng thưa bà chủ .

Càng nghe thì càng lo lắng Lan nhìn xung quanh để tìm đường thoát thân ,nếu không phải chuyện này phải giải quyết triệt để nên không thể lộ diện bây giờ đặc ,chết thật đám đó gần tiến đến rồi .

Nhìn nhìn nhưng thật không thể có cách thoát đặc nếu đứng nên thì sẽ bị phát hiện ngay ,bỗng Lan nghĩ đến kế nằm xuống và bò thì may ra nhưng không chắc sẽ không bị phát hiện .

-Meo ..meo...meo....

Tiếng mèo vang lên khiến cho đám người đó quay nhìn người nói nên tiếng:

-Hóa ra là một con mèo .

Nói xong cả đám người đó bật cười ,nhưng dù như vậy Lan vẫn ko thể để lộ sơ hở đc đành miễn yên chờ xem họ sẽ làm gì và Lan lui nạy 1 dãy cỏ bên cạnh và lấp ở bụi hoa râm bụt và chờ xem phản ứng của đám người đó .

May mắn cho Lan là đám người đó ko tiến lại sau khi thấy con mèo và bỏ nhóm người đó giải tán trước đó bà Hà còn nói ;

-Lần sau đừng nói xàm nữa 1 con mèo thì mà nói là có người theo dõi .

Người đó nghe vậy cuối đầu nói :

-Xin lỗi bà chủ .

Sau khi đám người đó bỏ đi Lan mới từ chỗ núp bắt con mèo ôm vào lòng ngồi xuống bãi cỏ nói chuyện với con mèo :

-Cảm ơn mày nha ,xém chút nữa thì ta chết rồi .

Vuốt lông con mèo Lan nhìn lên bầu trời buổi chiều nói :

-Gần hết 1 ngày rồi .

Và chìm vào suy nghĩ :

-”Ko biết bà ta có âm mưu gì nữa đây ,xem ra mẹ Phương khó thoát khỏi móng vuốt của bà Hà rồi ,chắc xem ra lần này họ quyết ko nương tay như lần trước nữa rồi nguy hiểm quá .May là mình đã biết là bà Hà sẽ có hành động nhưng ko biết bà ta có âm mưu gì xem ra cần phải điều tra thì may ra”

Ngày thứ 2 tại nó đc hướng dẫn viên hướng dẫn đi nên Hồ Tuyên Lâm ,cả lớp thấy vậy thì nhìn xung quanh và nghe người hướng dẫn viên nói về hồ trong đó có cả bọn nó nữa .

-Từ một thung lũng hoang vu ở độ cao hơn 1.000m so với mặt biển bị bao bọc bởi bốn bề rừng núi và dòng suối tía huyền thoại bắt nguồn từ những ngọn núi cao ngất và đại ngàn hùng vĩ ở nam Tây Nguyên; cuối những năm 80, những người thợ xây dựng Bộ Thủy lợi đã tạo nên hồ Tuyên Lâm, với diện tích 365 ha, chỗ sâu nhất 36m, cung cấp nước tưới cho hơn 1.400 ha hoa màu, lúa và cây công nghiệp ở các xã tây bắc huyện Đức Trọng.

Nghe vậy Lam nhìn Phương hỏi :

-Ê Thắng cậu có biết thêm gì về Hồ Tuyên Lâm này ko ?

Phương nghe vậy thì mỉm cười nhìn Lam nói :

-Đúng là đồ mọt sách .

Lam nghe vậy phản bác :

-Nói gì đó thì tớ thích khám phá những gì mới mẻ mà .

Sau đó nghe sát tai Phương nói :

-Với lại tớ mới sang VN lần đầu ,ít nhất cậu phải có lòng hiếu khách chứ .

Lắc đầu ko biết nói gì hơn Phương nên tiếng ;

-Tớ cũng biết sơ sơ thôi :Vào xuân, hồ Tuyên Lâm, lấp lánh màu xanh ngọc bích, khắc họa thêm nét thơ mộng, lãng mạn của Đà Lạt . Đây là thắng cảnh của Tây Nguyên nằm trong 20 khu du lịch trọng điểm ở Việt Nam hiện nay .

Nghe vậy Lam gật đầu mỉm cười vì nghe đc những điều thú vị về VN .

Đúng lúc đó người hướng dẫn du lịch nói :

-Các em có thể đi xung quanh để khám phá về Hồ Tuyên Lâm này ,nhưng đừng đi xa quá nếu ko sẽ lạc đó .

Bọn nó nghe thấy vậy thì nhìn nhau và ko biết làm gì thì Huy từ đâu đến nhìn bọn nó nói :

-Các cậu có đi thuyền chơi ko ?

Nghe vậy Lam ham vui nhìn 2 con bạn nói :

-Đi chơi đi .

Lắc đầu Lan nói :

-Thôi cậu đi thì đi đi tớ hơi mệt ko muốn đi 1 chút nào cả .

Lam nghe vậy nhìn sang Phương hỏi ;

-Còn cậu thì sao ?

Phương nghe vậy nhìn Huy và nghĩ em ra hẳn ta cũng là người tốt ,mà hình như hẳn ta cũng thích Lam nữa thôi thì tạo cơ hội vậy ,nghĩ vậy Phương nói :

-Tớ thì ko thích đi thuyền thôi cậu đi đi .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Ngồi trên thuyền nhìn xung quanh xem phong cảnh vừa nói :

-Sao ko rủ 2 người bạn của cậu đi cùng nữa ?

Huy ngồi đối diện nhìn cậu bạn nghe vậy trả lời :

-Thì tại mấy cậu đó thích đi với người yêu ý mà .

Nghe vậy Lam ko nói gì nữa mà thật ra là ko biết nói gì ,nên Lam giờ chỉ còn im lặng thôi .

Lam nhìn làn nước trong xanh và phong cảnh bên hồ Tuyền Lâm ,trong con mắt của Lam như chiêm ngưỡng thấy tận mắt những đồi thông xanh mướt, xen giữa là những cụm rừng già và những sườn đồi thoải thoải, soi bóng xuống mặt hồ. Trước khung cảnh ấy, lòng Lam như băng khuâng, đồng thời lại có cảm giác như vừa trút bỏ được hết những vướng bận của bụi trần để bước chân vào chốn thần tiên vậy .

Trong khi đó Huy định nói chuyện nhưng thấy cậu bạn đang nhìn đắm phong cảnh nên chỉ đắm nhìn Lam và Huy cảm giác như mình đã gặp rồi và giống như cô gái mình vừa gặp đã thầm thương trộm nhớ rồi .

Và Huy cảm giác nếu mình ko nói chuyện thì sẽ có chuyện như thế thì chết mất ;

-À mà em gái cậu học lớp nào vậy ?

Giật mình Lam nhìn hỏi 1 câu ;

-Sao cậu cứ thích hỏi tớ về em gái tớ vậy ?

Huy ngượng ngùng nói vì ko biết cậu bạn của mình chính là cô gái mình yêu thích nên nói ;

-Tại tớ thích em gái cậu thôi ,nhưng cậu đừng nói cho em gái cậu biết nha .

Lam nghe vậy đỏ mặt quay lại nhìn sang một bên sau 1 lúc quay lại nói :

-Em gái sinh đôi của tớ có người yêu rồi cậu từ bỏ đi .

Nghe vậy Huy thất thần nói :

-Ko ngờ em gái cậu có ng yêu rồi ,xem ra tớ hết hi vọng rồi ,thôi vậy tớ cũng ko muốn chia cắt người khác đâu .

Lam nghe vậy có chút thất thần nhưng dù sao như thế này tốt hơn .

Huy thì cũng ko khác có khi còn hơn Lam nữa khi nghe tin cô gái lần đầu tiên mình gặp đã cho là duyên mệnh nay lại nói là người đó có người yêu rồi .

Lam thì mặc kệ Huy đang nhìn mình như thế nào đi nữa Lam cũng quyết làm ngơ ko phải là lam khó chịu gì hay thích nhìn phong cảnh như lúc đầu mà trong đầu nghĩ :

-”Phiền phức thật ,nhưng sao mình lại cảm thấy vui vui trong lòng”.

Đang ngồi suy nghĩ thì 1 chiếc thuyền đi lướt qua và trên chiếc thuyền đó ko ai khác chính là Thư và Quân nhưng chủ yếu là do Thư bày mưu .

Nhưng ko chỉ có vậy Thư đã cố tình làm Lam ngã xuống thuyền ,sau đó đi đc 1 đoạn khá xa rồi mới quay lại nói :

- Xin lỗi nha

Rồi nở nụ cười 1 cách có lỗi với Huy ,và lên nhìn người đang bị ngã xuống sông một cách đắc ý ,và ko may mắn là Huy đã nhận ra nụ cười đó thật ra thì từ trước Huy đã ko mấy thích Thư nhưng vì đó là ng yêu của bạn thân mình nên Huy cũng ko nói gì vì 1 lần đề cập đến xem chút nữa thì mình đã mất đi tình bạn mấy năm trời của nhóm và đến lượt Lâm yêu bạn thân của Thư chính là Tuyết cũng khiến cho

Huy ko thích và chính vì thế cũng khiến cho Huy ko thích quen con gái trừ trường hợp Huy gặp người con gái định mệnh khiến cho Huy nhận ra cô gái này rất lương thiện và xinh đẹp nữa vậy mà cô gái đó lại có người yêu rồi .

Lâm thì rơi xuống thuyền nên Lâm cũng ko lo lắng vì thật ra Lâm biết bơi mà .

Nhưng ko ngờ chân Lâm bỗng bị chuột rút nhanh lúc đó nữa chứ thế là khi cố gắng bơi nên bờ vì lúc này cũng cách thuyền khá xa rồi .

Lâm càng gần sức thì càng ko thể bơi đc nữa và gần như chìm xuống nhưng Lâm vẫn cố ngoai nên và hét ;

- Cứu tôi ,Huy .

Vì chiếc thuyền là thuyền máy nên chỉ có Huy đi theo thôi ,nghe thấy vậy Huy búng tỉnh nghe vậy nhanh chân nhảy xuống nước và bơi nhanh lại và cố gắng mang Lâm lên thuyền .

Lúc này thì Lâm đã ngất xỉu rồi .

Huy cố gắng mang Lâm lên bờ và lo lắng lay lay Lâm nói :

- Nè cậu tỉnh lại đi .

Và Huy chợt thấy cậu bạn của mình ko lay động gì nên định cuối đầu xuống định hô hấp cho cậu bạn của mình thì chợt tay của Huy rút lại .

Nhìn cậu bạn với ánh mắt ko thể tin đc tay của mình sờ chút ngực của cậu bạn và giờ đây dưới áo đã hiện gần như rõ rệt Huy ko thể tỉnh đc ng ở trung phòng bấy lâu lâu với mình chính là ng mình thầm thương trộm nhớ ngày đêm .

Nhưng chợt Huy nhớ nếu ko cứu cô gái này thì có thể nên Huy định cuối xuống hô hấp cho Lâm .

Một lúc sau Lâm tỉnh dậy nhìn xung quanh thì nói :

- Mình đang ở đâu đây .

Huy thấy vậy thì mừng rỡ nói :

- Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi ,làm tớ lo muốn chết .

Nghe vậy lam nhìn Huy rồi nói :

- Vậy hả ?

Rồi ngồi dậy nhìn Huy thấy Huy cứ quay đi chỗ khác thì ngạc nhiên .

Tuy ko nhìn cậu bạn à ko cô bạn ở trung phòng nhưng có thể do thăm giao cách cảm hay sao đó mà Huy có thể cảm nhận đc ánh mắt đang nhìn mình và Huy cởi áo khoát của mình ra rồi quay sang Lâm nói :

- Cậu khoát vào đi áo cậu ướt hết rồi kìa .

Nghe vậy Lâm nhìn xuống và ôm ngực mình dù đang giấu dưới lớp vải đặc biệt do Lan thiết kế nó giúp cho Lâm ko bị phát hiện ra là con gái và khi ướt nó cũng khó phát hiện trừ trường hợp chàng trai nào đó đụng vào thôi.

Lâm thấy vậy thì lo lắng sợ Huy phát hiện ra mình là con gái ,và Lâm dò hỏi:

- Cậu_nhưng nói đến đây thì Lâm ko biết nói gì ,dù gì Lâm cũng là con gái mà .

Qua nét mặt Huy nhận thấy Lâm muốn nói gì và Huy thì muốn cô gái này ở bên mình ,nếu nói ra thì có thể cô gái bí ẩn này bỏ đi thì sao ?

Cùng với nó Huy còn muốn biết cô gái này vào trường nam nữ học trung mắc mớ gì phải thay đổi giới tính như thế này ,đây mới là vấn đề quan trọng nên Huy đành giả vờ nói :

- Cậu muốn nói gì.

Sau đó nói thêm :

-Thôi cậu mệt rồi nghỉ ngơi đi ,tớ bơi thuyền vào bờ đã .

Nghe vậy Lam mừng rỡ nhưng ko để ánh mắt cho Huy biết mình đang mừng vì ko ai biết mình là nữ .

Nên đến bờ Lam nhanh chân xuống thuyền sau đó nhìn Huy nói :

-Thôi tớ về khách sạn trước đây .

Nghe vậy Huy nói :

-Để tớ đưa cậu về chứ cậu còn mệt ,lỡ đi giữa đường có chuyện gì thì sao ?

Nghe vậy Lam xua tay nói :

-Thôi tớ đi về với cậu bạn là đc .

Nói xong ko đợi Huy nói gì Lam đã bỏ đi rồi .

Huy thấy vậy chợt nhớ và tỏ vẻ thắc mắc ;

”-Ko biết 2 người kia có thể là nữ ko nhỉ ,hay là người yêu mà Lam vừa nói nhỉ ,và mình có cảm giác mình đã gặp Lam ở đâu rồi trước khi mình vô tình hôn Lam ở trung tâm thương mại nữa ”

Nhớ đến đây Huy nở nụ cười hạnh phúc .

Trong khi đó ở 1 chỗ cách Huy ko xa Lam rút từ trong túi ra chiếc điện thoại từ trong túi ra và gọi cho Lan và Phương,rồi 3 người họ trở về phòng .

Vào phòng câu đầu tiên Phương và Lan hỏi Lam ;

-Cậu bị sao mà ướt hết như thế này.

Nhìn Lam thắc mắc vì xưa nay Lam là ng rất cẩn thận và ko có sự nổi hứng bất chợt nhảy xuống hồ để bơi nên Lan và Phương thấy lạ nên mới hỏi .

Biết 2 con bạn mình đang nghĩ gì Lam xua xua tay nói ;

-Tớ ko có nổi hứng bất chợt như vậy đâu .

Nghe vậy Lan nhìn Lam nói ;

-Vậy sao cậu vừa mới lên thuyền có 1 chút xíu mà ướt hết vậy ?

Phương nghe Lan nói vậy thì suy nghĩ và nhìn thẳng Lam nói :

-Hay là Huy xô cậu xuống thuyền .

Nói xong nhìn sang Lan và nghe thấy Lan cầm vai Lam nói ;

-Có thật ko ,nếu vậy chúng ta tìm Huy nói chuyện mới đc .

Nói xong Lan và Phương đứng lên ,thấy Lam nhanh miệng nói :

-Ko phải vậy đâu .

Nghe vậy Lan và Phương đồng quay lại nhìn Lam nói :

-Vậy tại sao cậu ướt hết như thế này ,nếu ko phải tại Huy thì tại ai / Lam chớp chớp mắt nhìn 2 con bạn cảm động vì 2 người đã lo lắng cho mình và quyết tâm nói đã lắng cho mình và Lam quyết định nói :

-Thật ra là do Thư đó .

Nghe vậy Lan và Phương ngạc nhiên ,biết 2 con bạn đang ngạc nhiên đặc biệt là Lan .

Sau khi nghe vậy Lan ngẩn ra và trong đầu nghĩ : Ko ngờ cô ko chỉ muốn đầu phó với mình mà ngay cả bạn mình cũng vậy .Đúng là mẹ nào con lầy ,nghĩ đến đây lòng căm thù của Lan lại nổi nên trong lòng nhưng Lan chợt nhớ quy tắc của dòng tộc khiến cho Lan ko thể làm gì với lại mẹ mình cũng ko có ý trả thù nên chính bản thân Lan cũng luôn cố gắng ko để lòng căm thù làm mờ lí trí của mình .

Thấy Lan ko nói gì Phương quay sang nhìn Lam hỏi :

-Vậy cậu nói rõ đi ,tớ tò mò quá rồi đây này ,rõ ràng chúng ta có làm gì cô gái đấy đâu chứ .

Nghe vậy Lan thoát ra từ suy nghĩ nói :

-Ko đâu cô ta ghét tụi mình lắm đấy ,cậu ko nhớ chuyện phân biệt giàu nghèo và thân thế của chúng ta do ai nói sao ? Phương nghe vậy trong đầu hiện ra những hình ảnh trước đây hiện rõ trong đầu và Phương thốt nên :

-Cô ta quá đáng thật mà .

Sau một lúc bình tĩnh thì Lam bắt đầu kể rõ chuyện xảy ra .

-Tớ đang ngồi trên thuyền thì Thuyền cô ta đi qua thật sự là tớ cũng mất cảnh giác ko phát hiện đc là cô ta xô tớ xuống thuyền ,lúc té xuống nước tớ mới phát hiện ra ,và ko chỉ có vậy sau khi tớ té xuống thuyền thì cô ta còn nhìn tớ với ánh mắt chế nhạo tớ nữa chứ ,Nghĩ đến đây thôi mà tớ tức điên người .

Phương nghe xong tức giận thốt nên :

-Hừ xem ra chúng ta ko dạy dỗ 1 lần thì cô ta sẽ ko tha cho chúng ta nhỉ ?

Lam kể xong thì nói :

-Đúng vậy nhưng tớ cũng thắc mắc 1 điều sao chúng ta lại bị cô ta chơi xấu vậy nhỉ ?

Ngạc nhiên khi nghe Lam nói vậy Phương nói :

-Cậu thật là lúc này mà còn nghĩ vậy theo tớ là cô ta ko thích chúng ta những người nghèo học trường quý tộc đó .

Lam nghe xong nói :

-Trời chuyện như vậy mà cô ta cũng nghĩ đến sao ,đầu óc bã đậu thiệt .

Lan nghe vậy phì cười nói :

-Cậu nói gì vậy ,Thư là 1 cô gái với chỉ số thông minh khá cao đó .

Đồng thanh Lam và Phương thốt nên :

-Sao cô ta thông minh như vậy sao /

Vì 1 khi Lan đã nói ai thông minh thì Lam và Phương rất là tin tưởng và lần này nghe thấy Lan nói Thư là 1 cô gái thông minh vì thế ngạc nhiên cũng là điều rất dễ hiểu .

Biết suy nghĩ trong đầu 2 đứa bạn Lan mỉm cười nói :

-Ừm Thư năm nào cũng là học sinh giỏi của trường và rất đc giáo viên yêu mến vì là con ngoan trò giỏi đó .

lam và Phương nghe vậy thì thốt nên :

-Đúng là cáo già mà .

Sau đó nhìn Lan hỏi :

-Sao cậu biết hay vậy /

Lan mỉm cười nghĩ đương nhiên tớ muốn điều tra rõ về gia tộc nhà đó rồi người tớ muốn biết khi về Vn là tìm hiểu về người đã khiến cho mẹ mình biết thành 1 con ng sắt đá đó là ai chứ ,nhưng điều đó Lan sẽ ko bao giờ nói ra .

Và Lan chỉ nói đơn giản :

-À tớ thấy hứng thú thôi .

Tuy muốn hỏi vì xưa nay Lan ko phải là ng có hứng thú với những ng như Thư ,nhưng biết hỏi cũng ko hỏi nhiều vì hỏi thì cũng như vậy thôi .

Biết 2 con bạn mình đang nghĩ gì về mình nhưng Lan lại nghĩ đến 1 vấn đề đấy là vấn đề của mẹ Phương và Lan quyết định nói ra .

-thôi đúng nói về vấn đề này nữa ,tớ có chuyện muốn nói .

Câu nói đó khiến cho Lam và Phương chăm chú nhìn Lan và nghe Lan nói .

Một lúc sau thì tụi nó nằm trên giường nhưng trong đầu đều suy nghĩ :

”Chuyện này chưa thể chấm dứt đc ,mệt quá đi ”

urourourc đây

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Một ngày trời qua bình yên ,buổi sáng của Đà Lạt sương mù bao phủ nhưng ở 1 góc trong sân vườn của khách sạn ,khu vườn đang khoe màu sắc của tất cả các loài hoa cùng hương thơm .

Bước ra cổng khách sạn lan hít thở bầu ko khí trong lành của một buổi sáng sớm .

Đi đến vườn hoa Lan hít vào trong không khí ,một mùi hương ngào ngạt của tất cả các loài hoa và Lan lẩm nhẩm ;

-Hương hoa hồng ,hoa cẩm tú cầu , hoa Forget me not (hoa lưu ly) ,

Cuối cùng là hoa Mai Anh đào đây là loài hoa mà hôm qua sớm chút nữa chính bản thân mình mắc phải một sai lầm vì tưởng nó là Hoa Anh Đào ,nhưng khi ngửi mùi hương cùng quan sát thì Lan đã nhận ra sự khác biệt này và Lan đã hỏi người trong khách sạn mới biết tên của nó .

Hoa Anh Đào là loài hoa tượng trưng của Nhật bản cũng là loài hoa mà Lan rất yêu thích nhất trong tất cả các loài hoa ,nhưng ko vì thế mà Lan ko ngừng nghiên cứu các loài hoa khác để tạo nên những mùi hương khác nhau trong nghiên cứu các loại nước hoa đây cũng là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu của Lan .

Nghĩ là nghĩ như thế nhưng Lan hôm nay bước vào đây ko phải là nghiên cứu về hoa mà là tập luyện võ thuật ,ngày nào cũng vậy Lan bao giờ cũng là người dậy sớm nhất và tập luyện vào buổi sáng có thể để rèn luyện sức khỏe cùng tập thể dục buổi sáng ,những động tác linh hoạt và có thể nói nhờ sự rèn luyện này mà Lan ngày càng giỏi hơn trong các chiêu thức võ thuật .

Và qua bao nhiêu năm ko một ai biết rằng sáng sáng Lan đều luyện võ và đây là điều lý giải vì sao Lam và Phương ko hề biết Lan có võ ,vì từ nhỏ Lan đã đc ông bà dạy võ từ khi mới có 5t để kế thừa võ thuật của gia tộc nigia của mình đây là bí mật ko một ai biết cả trừ 1 số người đặc biệt của Nhật ,đó cũng là nguyên nhân của nhiều chuyện xảy ra trong gia tộc vì thế Lan bắt buộc phải học võ từ thuở nhỏ và đc coi là 1 trong những thiên tài về Võ thuật .

Sau khi tập luyện xong Lan bắt đầu bước vào khách sạn và thấy mọi người đã bắt đầu làm việc ,sau khi chào hỏi các anh chị đang làm việc thì Lan bước lên lầu và bước vào phòng .

Công việc đầu tiên và rất quen thuộc hồi học ở Mỹ nhưng khi về Vn vì bọn nó ko đc ở cùng nhau nên ko có diễn ra và Lan bước đến đầu giường của Phương và nói :

-Dậy đi Phương .

Thấy Phương lay động người vì tiếng nói quen thuộc và lấy tay kéo ra khỏi tấm chăn và ngồi dậy rụi rụi mắt tỉnh dậy và nhìn Lan nói :

-Sáng rồi hả ,lâu rồi mới nghe tiếng cậu kêu dậy buổi sáng nha .

Lan mỉm cười khi nghe vậy và bước sang giường của Lam ,và nghĩ :chắc kêu Phương dậy thì dễ chứ kêu Lam thì khó đây và quả như thế :

-Dậy nào sang rồi .

Tiếng kêu đó ko làm người trên giường tỉnh dậy nhưng từ trong tâm chần :

-Để tớ ngủ thêm một tý đi Lan .

Nói xong Lam lại chìm vào giấc mộng đẹp .

Lắc đầu Lan nói :

-Dậy chuẩn bị đi hình như hôm nay chúng ta sẽ đi chơi ở Thiền Viện Trúc Lâm hay sao đó ,này có nghe tớ ko ,dậy đi .

Ở trong chăn Lam nghe vậy thì ko thể ngủ tiếp và lấy tay hất ra tấm chăn nhìn Lan với ánh mắt buồn ngủ nói :

-Lan ơi cậu ko cần ác vậy chứ tớ đang mơ giấc mơ đẹp mà lỡ lòng nào cậu phá vậy hả ?

Lắc đầu Lan mỉm cười giọng nói chọc ghẹo :

-Chà ko biết cậu mơ gì nhưng tớ nghi nghi là cậu lại mơ về bạch mã hoàng tử của mình nữa chứ gì ?

Lam đang chur kịp phản ứng thì Phương bước ra từ phòng thay đồ nhìn Lam nói :

-Còn Tớ thì cho rằng Lam đang mơ về Huy đó Lan .

Lan nghe vậy gật gật đầu nhìn Phương và bật cười khi thấy Lam đỏ mặt và bước nhanh vào phòng thay đồ mà ko có một tiếng phản bác nào .

Sau khi cười vui vẻ khi thấy thái độ là lạ của Lam ,đặc biệt là từ hôm qua và Phương nên tiếng :

-Lan này ko biết sao chứ tớ thấy Huy cũng hợp với Lam đó chứ.

Lan nghe vậy gật đầu nói :

-Ừm.

Đi theo lớp đang định ngồi xuống ghế trên xe để chuẩn bị đến Thiền viện Trúc Lâm thì tự nhiên có tiếng nói vang lên :

-Đi chỗ khác chỗ này của tôi rồi .

Nghe vậy Phương quay lại đang định nói nhưng thấy Tuyết đang đứng bên cạnh Lâm ,và đảm bảo người nên tiếng là ai nên Phương cũng ko muốn gây chuyện nên lặng lặng kéo tay Lan đi xuống ghế dưới nhưng chưa kịp ngồi xuống thì đã có người khác chạy lại và chiếm chỗ ,nhìn người chiếm chỗ Phương lúc này ko thể nhịn nữa nên tiếng :

-Chỗ này tụi này chọn trước rồi mà .

Lúc này Thư ngồi trên ghế quay sang nhìn Phương nói :

-Người nghèo thì ko nên ngồi ở chỗ này .

Giọng nói mang tính miệt thị .

Nghe vậy Phương nên tiếng :

-Nhưng tôi nhớ ko lầm thì cô đi xe khác mà .

Thư nghe vậy thì nhìn sang Quân nói :

-Anh yêu sao anh ko nói cho người khác nói vậy chứ ,em chỉ muốn đi theo anh thôi mà .

Quân nghe ng yêu nói vậy thì nhìn sang Phương nói :

-Thôi cậu xuống ghế dưới ngồi đi

Giọng nói mang vẻ bình thường .

Nghe thấy vậy Phương nhìn sang Lan chờ ý kiến .

Thấy ánh mắt đó của Phương ,Lan ko nói gì và kéo tay Phương đi xuống .

Lam ngồi ở dưới Quân thấy vậy nhìn Lan và Phương kêu ;

-Ngồi với tớ nè .

Nghe vậy Lan và Phương nhìn nhau và thấy Huy đang đi sau mình thì nhìn nhau và đi xuống ghế tiếp của Lam và nói :

-Huy ngồi ở đây này .

Chỉ vào chỗ ghế ngồi cạnh Lam và nhìn Lam chọc ghẹo .

Huy thấy vậy thì ngồi xuống quay xuống nhìn Phương và Lan nói :

-Thanks .

Nhìn 2 người ngồi chung một chỗ mà Phương nghĩ :nếu ko phải tại mình thì chắc 2 ng này có thể thành 1 cặp rồi ,bây giờ trong thân phận con trai thì làm sao mà thành 1 cặp đc .

Đang chuẩn bị đi thi tự nhiên có 3 người bước lên xe mà 3 người đó chả xa lại gì đó là ông Tùng ,bà hiệu trưởng .

Và người cuối cùng là mẹ Phương ,thấy vậy bọn nó nhìn nhau lo lắng ko biết hôm nay sẽ có chuyện gì xảy ra với mẹ mình ngày hôm nay ,xem ra chuyện gì xảy ra thì ắc xảy ra .

Muốn đến chỗ mẹ mình nhưng Phương biết giờ mà mình đến chả khác nào lộ diện cả ,nên đành im lặng chờ xem diễn biến gì xảy ra .

Trong khi đó Lan và Lam tuy ko có nói ra nhưng họ đều cảm nhận thấy điều đó khiến cho 2 người giờ cũng ko biết làm gì chỉ cầu mong là sẽ ko có chuyện gì xảy ra .

Huy ngồi bên cạnh Lam nhìn và cảm nhận thấy 1 điều gì đó đang diễn ra trong nội tâm của Lam ,vì qua nét mặt Huy đã cảm nhận như vậy ,nhưng ko biết chắc đó là điều gì đó thôi .

Xe thì cứ đi ,nhưng trên xe không khí ồn ào của mọi ng ko làm cho tụi nó rời khỏi suy nghĩ trong đầu .

Đồng thời mẹ Phương ngồi ở ghế trên gần bác tài xế và chồng mình cũng như người tình bí mật của chồng mình ,xưa nay bà Hoa mẹ Phương ko phải là ko biết việc làm mờ ám của chồng mình nhưng với bản tính là người phụ nữ phương đông là nhẫn nhịn và cam chịu nhưng đến một lúc thì sức nhẫn nhịn đó cũng ko thể nào chịu đựng được nữa và một lần trong sự đau khổ tột cùng bà Hoa đã thông báo cho đứa con gái mình biết vụ việc này trong khi đó từ trước khi mình đã cho cô con gái mình sang Hàn du học từ khi 10t và giờ đây khi nhìn cô con gái còn nhỏ mà đã phải chịu 1 sự đã kích rất lớn khi biết ba mình 1 ng đc coi là ng yêu thương của mình đang phản bội lại mẹ mình .

Điều đó sẽ khiến cho mẹ Phương cảm thấy buồn đặc biệt khi thấy chồng mình đang lo lắng cho cô bồ nhí của mình bằng cử chỉ yêu thương lổ liễu như bây giờ nhưng giờ có nói gì cũng là vô tác dụng thôi .

Tuy Phương đang ngồi và chìm trong suy nghĩ và mọi người chung quanh đều suy nghĩ rằng Phương đang ngủ và các cô gái ngồi trên xe đang nhìn nhăm 3 chàng trai hotboy này vì đơn giản 2 hoàng tử kia đã bị công chúa động chiếm rồi nên giờ sự chú ý của họ đều tập trung vào 4 hotboy kia .

Tuy vậy họ nhìn Thiên thì thấy Huy liếc mắt nhìn họ thì trong lòng đều reo mừng vui vẻ vì đc người mình yêu thích liếc nhìn .

Nhưng họ đâu biết rằng ánh mắt đó nhằm cảnh cáo ko cho ai nhìn người mà Huy đã để ý ,sau khi liếc đám con gái đang nhìn Lam thì Huy lại quay sang nhìn Lam đang dựa vào cửa sổ ngủ thì mỉm cười và lấy tay nhẹ nhàng nâng đầu Lam để dựa vào vai mình và để Lam ngủ.

Lam thì tuy nhắm mắt nhưng Lam thật ra vẫn chưa ngủ vì vẫn trong

suy nghĩ làm cách nào để đối phó với tình trạng sắp diễn ra .Và Lam biết Huy đưng mình thì ko dám nhúc nhích Lam đành giả bộ ngủ ,tuy bề ngoài Lam ko tỏ mấy thân thiện với Huy nhưng trong thâm tâm những hành động quan tâm của Huy giành cho mình đã đc Lam để trong lòng nói dành Lam có tình cảm hơn tình bạn với Huy thì có thể nhưng nói về tình yêu thì chưa .

Đơn giản vì xưa nay Lam luôn đc mọi ng chú ý vì mình là 1 người nổi tiếng ở Hàn là một trong những người đc mệnh danh là công chúa trong nền âm nhạc của Hàn nên luôn đc mọi người chú ý và tận sùng chính vì điều đó mà Lam ko có mấy hứng thú với nam nhân vì họ chỉ chú ý đến sự giàu có của Lam mà thôi ,nên những lần họ tỏ tình Lam đều từ chối một cách khéo léo .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Bước xuống xe thay vì đi chơi với lớp vì đám người trong lớp đã bước xuống xe thì tụi nó lại ngồi ở trên xe ,Huy ở bên cạnh ko thấy

Lam có phản ứng gì thì hỏi :

-Xe đã dừng rồi sao cậu ko xuống xe ?

Lam nghe vậy ngược lên nhìn Huy nói :

-Để họ xuống hết đã tớ ko thích chen lấn 1 chút nào .

Huy gật đầu như hiểu ý và ngồi xuống thấy lạ Lam hỏi :

-Ừa sao cậu ko xuống xe ?

Mỉm cười nhẹ Huy nhìn Lam rồi nói :

-Tớ đợi cậu đi cùng .

Lam nghe vậy thì ko nói gì nhìn về 1 hướng ,thấy vậy Huy cũng nhìn theo và thấy lạ khi thấy Lam đang nhìn hướng ghế trên của hiệu trưởng thì vô cùng thắc mắc .

Trong khi đó tụi nó nhìn mẹ Phương ,và 2 người kia ko thấy phản ứng gì cho thấy họ muốn xuống xe thì bọn nó hơi có chút lo lắng và trong đầu nghĩ ;

-”Ko lẽ họ muốn làm gì trên xe đi sao”.

Nghĩ xong bọn nó lắc đầu vì sẽ ko như vậy dù sao thì bây giờ có rất nhiều người ở đây thì làm gì có việc như thế xảy ra đc nhưng dù sao thì cũng ko thể đề ý đc .

Sau khi thấy 3 người đó bước xuống xe ,thì tụi nó cùng Huy cũng bước xuống theo ,Huy thì đi theo Lam thôi .

Lam là người bước xuống sau cùng ,tự nhiên vô tình Lam liếc mắt sang và ngạc nhiên khi thấy người tài xế ko ai khác là 1 trong những ng mình đã gặp hôm trước .

Bước xuống xe ,Lam nhìn theo hiệu trưởng Hà bỏ nhí của ba Phương và nghĩ :ko ngờ người của bà ta lại là tài xế xem ra hôm nay họ có âm mưu gì ,vì rõ ràng hôm qua người lái xe đầu phải ng đó ,phải cẩn trọng mới đc .

Nhìn theo bóng người của mẹ Phương ,Lam nói nhỏ vào tai của 2 người bạn :

”-Các cậu đi nhanh lên ”

Nghe vậy dù có ngạc nhiên nhưng 2 người cũng đi theo Lam và Huy thấy vậy thì cũng đi theo Lam .

Thấy vậy Quân và Lâm đang đi theo Thư và Tuyết nhìn thấy vậy thì có chút ngạc nhiên và Thư ở bên cạnh Quân thấy ánh mắt của ng yêu hiểu ý nên nói xấu :

-Ko ngờ Huy lại đi theo bọn người nghèo đó .

Quân nghe vậy có chút ko vui nhìn người yêu trong đầu nghĩ :dù sao thì người yêu mình cũng sống trong cảnh giàu sang từ nhỏ lên có chút ko thích ng giàu cũng ko thấy lạ ,nên Quân ko nói gì .

Trong khi đó Lâm nhìn theo Huy và nghĩ :Huy ko lẽ cậu ko chơi với tụi này mà chơi với 3 thằng đầu giả đó sao ,bộ cậu ko sợ 3 thằng đó lợi dụng sao ?

Lam đi sau 3 người nhìn sang chỗ mẹ Phương thấy ông tài xế đi theo sau đó cũng là lý do Lam nói 2 con bạn mình đi nhanh lên .

Phương và Lam sau khi đi kịp Lan,nhìn thấy mẹ mình thì ko nói gì lập tức hiểu Lan muốn gì nên cũng lặng lẽ đi theo sau ko nên tiếng.

Sau khi đi xem chùa Thiền Lâm xong ,mà thật ra là trong khi mọi người theo ng hướng dẫn xem chùa thì bọn nó lại ko có hứng thú xem ,nếu là bình thường với tụi nó thì có thể tụi nó sẽ ko bỏ qua một danh lam thắng cảnh nào nhưng đợt này thì tụi nó vì lo lắng cho mẹ nó và suy nghĩ xem bà hồ ly tinh kia muốn làm gì mẹ mình nên đã ko hề chú ý đến cảnh đẹp xung quanh .

Cho đến trưa dù đang ăn ở 1 nhà hàng thật ra thì tụi nó định ăn ở quán bên đường theo sở thích thì ko thể yên tâm để mẹ mình ở chung với mụ hồ ly tinh xảo quyết kia nên đành phải vào đó ăn .

Huy đi theo Lam một lúc thì tự dưng Quân đến và kéo đi nên ko biết gì .

Đang ngồi vào bàn ăn cách căn bàn của mụ hồ ly tinh kia 3 chiếc nhưng là chiếc bàn có thể thấy đc mọi động tĩnh của chiếc bàn đó .

Bên bàn đó Bà Hoa (mẹ Phương),nhìn và thấy tụi nó ngồi ở đó thì có chút ngạc nhiên vì xưa nay tụi nó ko thích ko khí gò bó của nhà hàng và ít khi vào trừ trường hợp bắt buộc đi làm thì tụi nó mới vào và ngay lập tức bà Hoa nhận ra vì sao 3 đứa con gái của mình lại vào đây là vì lo lắng cho mình .

Thấy cái nhìn đó tụi nó mỉm cười và gật đầu ý nói là ko có gì đâu mẹ đừng lo lắng lâu lâu phải vào nhà hàng thôi mà mẹ .

Đang nhìn theo mẹ thì tự nhiên ở bàn tụi nó xuất hiện kẻ ko mời mà đến ,đó ko ai khác là 2 cặp đôi đáng ghét mà tụi nó muốn tránh xa nhưng vì ko muốn gây rắc rối nên đành phải ngồi xuống và nhẫn nhịn khi thấy ánh mắt khinh miệt của Thư và Tuyết kèm theo câu nói của Lâm :

-Chà ko ngờ 3 cậu cũng ăn ở đây sao .

Ko thèm nói chính thái độ đó khiến cho bọn hấn đặc biệt là Huy thấy lạ vì xưa nay 3 người trước mặt nghe vậy đảm bảo sẽ ko im lặng như vậy .

Bọn nó liếc sơ qua là hiểu đám người đáng ghét đó nghĩ gì nhưng vì việc trước mắt quan trọng hơn nên tụi nó ko thèm chấp bọn hắn làm gì .

Đúng lúc đó người hầu bàn đi đến và để các món ăn lên bàn ,liếc mắt thấy đồ ăn có bánh ngọt vì vậy Lan chưa đụng đũa trong khi Lam và Phuong thì đã bắt đầu ăn ,và ở bàn kia bọn nó thấy mẹ nuôi mình cầm đũa nên nhìn sang bên cạnh Lan thấy ánh mắt gian trá của bà Hà thì nhìn vào các đĩa thức ăn và nghĩ :

-”Ko biết bà ta có âm mưu gì với thức ăn đây”

Và tự động lan đứng dậy , Lam và Phuong đang ăn thấy vậy dừng ăn nhìn Lan ngạc nhiên nói :

-Cậu ko ăn à .

Nghe vậy Lan quay lại nhìn 2 con bạn mỉm cười và nói :

-Tớ ra đây một chút có gì tớ ăn sau ,các cậu ăn đi .

Nói xong chưa để cho 2 con bạn nói tiếp thì Lan đã đi và qua bàn của mẹ nuôi ,Lan ghé mắt vào thức ăn trong đĩa của mẹ nuôi và liếc mắt nhìn những món ăn trên bàn và ko thấy có vấn đề gì và nhìn sang Bà Hà thì hơi ngạc nhiên khi thấy bà ta đang ăn và nghĩ :ko lẽ mình nhìn lầm sao ,như vậy thì đỡ rồi .

Đang định đi thì từ nhiên lúc đó có 1 ly nước cam đc đưa ra và mẹ Phuong nhìn người bồi bàn nói :

-Cảm ơn nha .

Nếu là vậy thì Lan ko nói làm gì nhưng cũng lúc đó đi đằng sau ko ai khác là người tài xế kia và khi người đó ngồi xuống thì bà hồ ly tinh kia ngược nên và 2 ng nở nụ cười rất chi mờ ám .

Chính vì cái nhìn đó khiến cho Lan cau mày nghĩ :ko lẽ

Đang nghĩ nhưng cũng ko thể đứng ở đây lâu đc và khi thấy mẹ Hoa cầm ly nước cam nên thì 1 suy nghĩ chợt lóe nên trong đầu và Lan làm như vô tình đi qua và lấy người đụng trúng tay của mẹ Hoa và ly nước cam trên tay đổ xuống ,thấy vậy tự nhiên ông tài xế nhìn Lan nói :

-Ê cậu kia cẩn thận chứ ?

Thấy ánh mắt của ông ta và bộ nhí của cha Phuong nhìn mình với ánh mắt tức giận thì Lan làm như biết lỗi nói :

-Bác cho cháu xin lỗi .

Bà Hoa tuy ko hiểu tại sao Lan làm vậy nhưng vẫn nói :

-Thôi ko có gì đâu cháu đừng lo .

Nghe vậy Lan mỉm cười và làm như vô tình Lan cúi xuống nhìn mẹ nuôi nói nhỏ vào tai :

-Mẹ cẩn thận .

Nói xong và ko để đám người kia nhìn với ánh mắt căm thù như vậy thì Lan bỏ đi .

Và Lan khi đi con nghe thấy bà hồ ly tinh kia nói :

-Sao chị lại bỏ qua cho thằng nhóc đó .

Lan nghe vậy thì ko thèm để ý nữa và nhanh chân bước vào khu vệ sinh .

Khi đi về bàn bước qua Lan thấy họ đã dọn đi ly nước bị đổ và thấy mẹ nuôi mình ko uống gì nữa thì biết mẹ nuôi đã hiểu ý mình vì ly nước đó hình như có thuốc gì trong ly nước Lan cũng ko thể nhận ra nhưng có thể đoán là thuốc mê vì khi đó ly nước có bọt nổi nên nhưng Lan cũng chưa hiểu âm mưu gì của 2 ng đó đối với mẹ Hoa mình .

Bước vào bàn Lan ngồi xuống nhìn và thấy Thư nên tiếng :

-Thức ăn ngon chứ anh Quân .

Nghe vậy Tuyết ở bên cạnh nên tiếng :

-Công nhận nhà hàng của gia đình cậu nấu ăn ngon thật .

Quân nghe vậy thì nói :

- Ừm thức ăn rất ngon.

Huy ở bên cạnh thấy Lam ăn nhưng ko giống bình thường thì quan tâm :

- Sao cậu ko ăn nữa thức ăn ngon mà .

Lam mỉm cười và nói :

- À thì tớ ko thích ăn nữa thôi .

Sau đó nhìn Phương với ý nói :

- Một món này mà ngon thì có ngon thật nhưng ăn vào nó có cảm giác gì đó ý .

Hiểu ý Phương nói :

- Nấu nhanh quá nên món ăn hơi có chút cảm giác thôi .

Lan ở bên cạnh nghe vậy cảm đôi đũa nên và đưa một miếng thịt bò từ món thịt bò hầm cà chua và ăn xong nói :

- Cần cố gắng cố gắng nhiều .

Nghe vậy Thư tức giận nói :

- Hừ anh biết gì về món ăn đó mà nói .

Lan lạnh lùng nói ;

- Tự nghĩ đi .

Nói xong liếc mắt sang 2 ng bạn nói :

- Đi thôi .

Nghe vậy Lam và Phương đứng nên và bỏ đi .

Vừa đi Lam nhìn Lan hỏi :

- Cậu ko ăn 1 chút gì à .

Lan nghe vậy giọng điệu ôn hòa khác với sự lạnh lùng lúc này nói :

- Món đó tớ nuốt ko trôi, thịt thì còn dai quá .

Nghe vậy Phương ở bên cạnh nói :

- Cậu khó tính quá đó .

Mỉm cười Lan nói :

- Vì tớ quen vậy rồi .

Nhìn thấy nụ cười đó Lam và Phương lắc đầu nghĩ : chắc Lan lại thế rồi trong ẩm thực Lan khá khó tính thật dù Lan chưa bao giờ Lan nấu ăn cả chỉ có món ăn của Phương nấu Lan mới khen thôi nên ko có ngạc nhiên gì khi món ăn lúc này dở như thế đc , tụi nó thì còn ăn đc chứ Lan thì thôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Đi ra ngoài rồi Phương mới quay lại nhìn Lan thắc mắc :

-Sao lúc nãy cậu sợ vậy làm đổ ly nước nên của mẹ tớ vậy.

Lam nghe vậy nhìn Phương nói :

-cẩn thận tai mắt vạch rùng .

Nghe thấy Lam nhắc mình Phương biết mình vừa mắc sai lầm gì nhìn xung quanh sau đó quay lại nhìn Lam nói :

-sorry ,lâu lâu quên thôi mà .

Sau đó trở lại vấn đề chính là nhìn Lan chờ câu trả lời .

Thấy ánh mắt nhìn của 2 đứa bạn thân Lan ko muốn nói gì cả vì bản tính xưa nay của mình là ko muốn nói xấu ng khác .

Lam đứng bên cạnh thấy Lan hình như ko muốn trả lời thì bất buộc phải nên tiếng :

-Tớ biết cậu là ng luôn cẩn trọng ko bao giờ sơ xuất như lúc nãy là để ng khác chú ý mình và từ xưa đến giờ cậu có bao giờ để ng khác chú ý mình ,đặc biệt là cậu đã nắm rõ tính cách của bà hồ ly tinh đó .

Mỉm cười Lan nói :

-Đi kiếm gì ăn đã ,rồi tớ nói sau .

Dù thắc mắc nguyên nhân gì Lan làm như vậy nhưng biết có hỏi cũng như ko nên 2 ng đành phải chiều ý của Lan với lại họ cũng biết Lan sáng giờ chưa ăn gì mà lúc nãy lại ko ăn 1 chút xiu nào .

Đang định quay đi tìm quán ăn thì tự nhiên có tiếng nói vang lên :

-Đợi tụi một chút .

Nghe vậy bọn nó đồng loạt quay lại và nhìn ng vừa nên tiếng hỏi :

-Huy cậu gọi tụi này lại có chuyện gì ko ?

Nghe vậy Huy mỉm cười nói :

-Thì đợi tớ đi ăn cùng thôi .

Nghe vậy dù ko muốn nhưng vì ko muốn để ai nghi ngờ mình Lam và

Phương đành chấp nhận và thầm nghĩ :

-”Như thế này thì còn gì để hỏi Lan nữa xem ra lần này đành phải chịu thôi”

Lan thì lại ko có ý kiến gì nhìn 2 con bạn chờ xem 2 đứa bạn mình nói .

Cuối cùng thì Lam cũng là người quyết định nên tiếng đầu tiên ;

-Đc thôi ,nhưng ko phải lúc nãy cậu ăn rồi sao ?

Mỉm cười nhẹ Huy nhìn Lam với ánh mắt khó hiểu và nói :

-Thì đi cho vui .

Thế là bọn nó và Huy đang định đi thì lại có tiếng vang lên nhưng ng đó lại khiến cho tụi nó có cảm giác ko muốn gặp một chút nào /.

-Chà xem ra chỉ có ng nghèo mới ko biết thưởng thức những món ngon thôi .

Biết người nói muốn ám chỉ mình nhưng Lan vẫn mỉm cười và quay lại nhìn Minh Khai nói :

-Cố gắng cố gắng nhiều .

Nói 1 câu ko ai hiểu gì và cùng lúc đó Quân và Thư đi đến và Thư rất tức giận vì nhà hàng của mình có ng chê các món ăn nên nhìn Lan nói :

-Vậy Nhật anh cho dành món ăn gì của nhà hàng này dờ cơ chứ .

Lan nhìn lướt qua bình thần có chút lạnh lùng nói :

-Cố gắng can cố gắng nhiều thôi .

Đúng lúc đó Lan đang định bỏ đi thì một bàn tay cốc nên đầu Lan và giọng nói vui vẻ vang lên :

-Nhóc đừng thể hiện vẻ mặt lạnh lùng như vậy để nói chứ ?

Nghe giọng nói quen thuộc Lan ngược nên nhìn bà chị họ nói :

-Chị biết tính em rồi mà .

Lam và Phuong thấy chị của Lan thì nên tiếng chào :

-Em chào chị .

Misaki nghe 2 đứa bạn thân của em họ mình nói thì mỉm cười và nói :

-À 2 em là bạn của Lan à .

Gật đầu Lam và Phuong chưa biết ng nhân gì mà chị họ của Lan nói

Lan lạnh lùng thì Misaki như hiểu ý nên mỉm cười nói :

-Thì tính cách lạnh lùng đó mà .

Sau đó cười nhẹ .

Lan nghe vậy lắc đầu và bỏ đi .

Thấy vậy Misaki như muốn chêu chọc một chút nên nói :

-Em mà như vậy thì lâu mới có ng yêu à .

Lan nghe vậy ko thèm nói gì .Misaki biết cô em họ mình ko biết gì sao mà trở nên như vậy nếu là mọi hôm thì Lan đã liếc mắt nhìn mình rồi .

Và cuối cùng thì Misaki đành nên tiếng khi thấy 2 ng bạn của em họ mình còn đang đứng ngẩn ng ra :

-Nhanh chạy theo nó ko thôi là nó đi trước đó.

Sau đó mặc kệ những ng đứng đó bọn nó chạy theo Lan để lại Misaki đứng đó nhìn theo và mỉm cười rồi cũng bỏ đi với khuôn mặt ko khác gì Lan .

Sau đầu đó khi no bụng Lan bắt đầu suy nghĩ xem liệu họ sẽ làm gì với mẹ Hoa (tức mẹ của Phuong).

Đang suy nghĩ vì ko thể đoán đc Lan đang diễn cái đầu thì Phuong ngồi ở bên nên tiếng :

-Nhật cậu bị sao vậy ?

Phuong nhìn Lan với ánh mắt lo lắng vì này giờ ko thấy Lan nên tiếng và khi kêu Lan hai ba lần mà vẫn ko đáp lại lời nếu ko phải bây giờ đang có Huy ở đây nên ko thể kêu tên thật ra đc /.

Giật mình Lan quay lại nhìn Phuong mỉm cười rồi mới nên tiếng :

-À tớ ko có gì chỉ là đang suy nghĩ 1 chút thôi mà .

Nghe vậy dù muốn hỏi lắm nhưng như có ng đang ở đây nên Lam và

Phuong quyết ko hỏi .

Nên Lam giờ nên tiếng :

-Công nhận quán ăn này ngon thật tuy chỉ là cơm bình dân đó .

Phuong nghe vậy cũng đồng ý nên ko nói gì .

Lan nghe vậy nhìn sang Huy thấy sự khó xử của Huy nên Lan đành nên tiếng ;

-Thôi chúng ta về lớp thôi .

Ngoài lý do trên Lan còn lo lắng cho mẹ Phuong vì này giờ tuy

Phuong đang nói chuyện nhưng Lan biết Phuong đã đoán đc chuyện gì xảy ra lúc này .

Về đến chỗ lớp bọn nó chưa kịp về chỗ tập trung thì Lan lại nghe thấy tiếng của Anh Khai :

-Chà xem ra cậu đúng là người đẳng cấp thấp nghĩ .

Nghe vậy Lan chả muốn nói chuyện với hạng ng ko biết gì này nên im lặng cho qua chuyện với lại Lan cũng ko thích gây chuyện với ng mình ko thích .

Còn Khai nói vậy mà ko có ng trả lời thì trong lòng rất tức giận ,vả lại ng ko nên tiếng lại là ng mình căm thù nhất nên Khai đầu dễ bỏ qua cho Lan .

Còn ở bên cạnh Lam và Phuong nghe thấy ng khác nói xấu bạn mình thì đang định nên tiếng thì thấy cái liếc mắt ẩn ý của Lan thì cả 2 ko nói gì chỉ áp ức nhìn nhau :

”-Sao cậu ko để tớ nói ”

Ánh mắt của Lan nhìn 2 ng bạn nói :

-”kệ họ muốn nói gì thì nói ,mình ko nên tiếng là đc cứ coi như đó là tiếng mèo kêu đi ”

Đang định quay đi thì bọn nó lại một lần nữa nghe thấy giọng nói như cổ tình khiêu khích mình :

-Sao đúng quá nên ko nói gì chứ gì ?

Nghe vậy lúc này Lam ko nhịn nữa nên tiếng :

-Thư cô nói_đang nói thì chợt dừng lại khi thấy ánh mắt sắc như dao của Lan .

Sau khi nhìn Lam xong ,Lan quay sang nhìn Phuong nói :

-Chúng ta đi thôi .

Thái độ đó khiến cho ai cũng sốc ko riêng gì Lam và Phuong và trong đầu 2 ng nghĩ :

”Ko biết hôm nay Lan bị làm sao vậy nhỉ ,trông lạnh lùng thấy sợ luôn tuy rằng đây ko phải là lần đầu thấy nhưng hôm nay giống như Lan biết thành một con ng khó hiểu hơn bình thường thì phải ”

Còn Quân tuy đứng bên Thư và cũng là ng lạnh lùng ,nhưng nghe câu nói vừa rồi thì rất ngạc nhiên khi thấy có ng còn lạnh lùng hơn mình rất nhiều và trong đầu suy nghĩ :

”Quái lạ hôm nay cậu ta bị sao vậy nhỉ ”

Còn ở một góc Misaki nhìn thấy em họ mình như vậy thì mỉm cười 1 nụ cười khó hiểu ko kém và trong đầu hiện nên câu nói :

”Như thế mới là em chứ ,với hạng ng đó phải như vậy mới tốt ”.

Tối hôm đó ,Lan đang đi dạo trước cửa khách sạn với 2 ng bạn ko ai khác là Lam và Phuong .

Đang buồn chán vì tuy cảnh buổi ban đêm ở Đà Lạt rất đẹp đi nữa nhưng giờ trong đầu Lan là cảm giác buồn ngủ sau 1 ngày hoạt động rất mệt đang định quay sang bảo với 2 ng bạn về khách sạn ngủ cho rồi thì chợt Lan thấy 1 chuyện ko vui một chút nào .

Quay sang Lam và Phuong Lan gấp rút hét lên :

-Nhanh lên .

Đang nói chuyện với nhau nghe vậy 2 ng giật mình nhìn Lan nói :

-Cái gì mà đi nhanh lên .

Lan nói :

-Taxi .

Lan ko để ý câu đó nhìn ngoài đường và kêu xe sau đó bước vào xe và nói :

-Nên đi tớ giải thích sau .

Nghe vậy dù thách mắc nhưng cả 2 ng đều biết Lan ko có việc gì thì sẽ ko để lộ bộ mặt gấp rút như vậy nên 2 ng nhanh chân lên xe và đóng cửa xe taxi

lại .

Lan thấy Lam và Phuong đã ngồi trên xe rồi thì nhìn ng tái xế nói :

-Đi theo chiếc xe mang biển số 50 kia giùm cái .

Ng lái xe có chút ngạc nhiên và vừa chạy vừa hỏi :

-Cái xe màu đen kia chứ gì .

Lan nghe vậy nói :

Đứng

-Đứng nhanh lên giùm cái đi anh .

Nhìn theo chiếc xe đang chạy Lam và Phuong lúc này đã ko ngăn đc tính tò mò vốn có của mỗi ng nhìn sang Lan đang chăm chú như sự mất bóng chiếc xe kia vậy .

Lam và Phuong đồng thanh nên tiếng :

-Có chuyện gì vậy ?

Lan vừa nhìn theo bóng chiếc xe và nói :

-Mẹ cậu đang ở trên chiếc xe đó .

Nghe vậy Phuong nói :

-Cái gì thật ko ,sao mẹ mình ko nói cho mình biết.

Lan nói :

-Vậy tớ mới báo các cậu theo .

Nói xong câu đó cũng là lúc ở trên xe ko có 1 tiếng động nào khác .

Bỗng chiếc xe màu đen đó dừng lại trước 1 khách sạn theo bọn nó cảm nhận là như vậy dù chưa chắc chắn .

Thấy vậy Lam ở bên cạnh nên tiếng :

-Tại sao họ lại dừng trước khách sạn như vậy ,nếu vậy thì lộ liễu quá và chúng ta sẽ có nhiều ng trợ giúp thì sao ,ngu thật đó .

Phuong nghe vậy lắc đầu nghĩ :

-Theo mình thì khó đó ,dù mình cưa biết họ làm vậy vì lý do gì nhưng theo mình thì nguy hiểm ko ngừng đó .

Lan ở bên trên khuôn mặt ko một cảm xúc gì và ng ngoài ko thể phán đoán Lan đang nghĩ gì trong đầu kể cả Lam và phuong khi nhìn sang để nghe ý kiến của Lan ng xưa nay luôn rất kín miệng nhưng luôn là ng đưa ra ý kiến chuẩn nhất .

Lan quay sang ng tài xế nói :

-Cho tui cháu dừng xe ở đây .

Nói xong lan chờ xe dừng lại và ung dung bước xuống xe ,thấy vậy Lam và Phuong cũng bước theo .

Nhìn khách sạn sang trọng trước mắt Lam quay sang nhìn 2 ng bạn nói :

-Giờ chúng ta vào chứ ?

Nghe vậy Phuong nôn nóng cho sự an nguy của mẹ mình nên nói :

-Đương nhiên nhanh nên .

Lan ở bên cạnh nhìn nhìn vào cổng khách sạn cuối cùng nhìn Lam và Phuong nên ý kiến :

-Tớ biết cậu đang lo lắng cho mẹ mình nhưng chúng ta chưa có chứng cứ mà cứ xông vào khi đó bất lợi rất nhiều cho chúng ta ,trước nhất chúng ta phải xem thử chúng muốn gì đã có câu ”biết người biết ta ,trăm trận trăm thắng” câu này luôn luôn đúng .

Nghe vậy Lam quay sang thắc mắc :

-Nhưng ko phải những ng đó sẽ biết mặt chúng ta rồi sao ,nếu là bà hồ ly tinh đó thì rất có thể phát hiện ra chúng ta mất .

Phuong ở bên cạnh nghe vậy cũng đồng quan điểm với Lam nên nói :

-Đúng đó lan cậu nghĩ ko nghĩ đến cảnh đó sao ?

Nụ cười bí ẩn mang theo một nét gì đó gian trá Lan nói :

-Ai nói thế chúng ta sẽ quan về với thân phận thận sự của chúng ta .

Nghe vậy Lam và Phuong nhìn nhau ngỡ ngàng ko hiểu câu nói đó của Lan là ý gì nên nhìn Lan có ý dò hỏi:

-Ý cậu là sao ?

Lan biết 2 con bạn mình ko hiểu ý mình nhìn sang 1 cửa hàng quần áo bên đường tuy cửa hàng hơi nhỏ và nói :

-Đơn giản thôi ,chúng ta sẽ trở lại dáng vẻ thật của chúng ta khi đó ai sẽ nhận ra chúng ta trừ Phuong phải cẩn trọng hơn vì những ng đó đã phát hiện ra hình dạng con gái rồi sau đó tùy thời cơ chúng ta sẽ vạch trần những âm mưu của bà Hà là đc .

Nghe vậy Lam và Phuong há hốc mồm nhìn Lan nói :

-Như vậy ko phải là chúng ta đã lộ diện rồi sao như vậy sau này chúng ta sẽ ko học ở trường nữa sao.

Lan gật đầu và trờ ý kiến tán thành hay ko tán thành của 2 đứa bạn đặc biệt là Phuong và cuối cùng nhận đc sự đồng ý của 2 ng .

15' sau trước cổng khách sạn Hoa Hồng có 3 cô gái bước vào họ sang trọng quý phái từng bước đi vào cổng khách sạn một cách tự tin .

Đi đến đâu 3 cô gái này luôn nhận đc ánh mắt hâm mộ của mọi ng chung quanh ,nhưng những ng đó chỉ dám nhìn từ xa vì trong ba cô gái đi cùng nhau đó có ng ko khuôn mặt lạnh lùng và mang theo một chút gì đó khiến cho ng khác ko dám tiếp xúc dù cô gái đó rất đẹp .

Thấy điều đó Lam ở bên cạnh nhìn Phuong thì thầm:

-Lan lại như thế rồi .

Phuong nghe vậy dù trong lòng đang lo lắng cho mẹ mình nhưng nghe vậy cũng nhìn Lan bên cạnh sau đó nói nhỏ với Lam :

-Thì đó đã nói Lan hãy bỏ về mặt đó đi nhưng xem ra là khó rồi .

Biết 2 con bạn đang nói gì về mình Lan ko mấy để ý và cũng ko giải thích gì nhiều đó là bản chất của mình rồi thì sẽ ko khó thay đổi hướng hồ gì Lan ko có ý thay đổi bản thân mình .

Bước vào khách sạn

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Bước vào khách sạn bọn nó có chút ko biết làm gì bỗng Lan kéo nhẹ tay áo của Lam và Phuong rồi chờ khi 2 ng chú ý Lan chỉ chỉ tay về 1 hướng cách bọn nó đứng ko xa .

Sau đó bọn nó nhìn thấy mục tiêu của mình ,sau đó gật đầu như đồng ý cách Lam nói thông qua ánh mắt :

-Chúng ta đến đó đi .

Bước đến nhưng bọn nó ko tiến lại chỗ mẹ mình thay vào đó tiến đến một bàn gần kê đó ngồi xuống giả bộ như 1 vị khách đến ăn tối vậy .

Sau khi ng phục vụ bưng ra những món ăn ,bọn nó im lặng nhìn ra chỗ mẹ mình đang ngồi nhưng ko để ng khác biết may là chỗ tụi nó bị che khuất bởi 2 cây cảnh nên ko ai để ý đến tụi nó .

Ở bên kia mẹ Phuong nên tiếng :

-Sao Hà cậu muốn gì hả ?

Bà Hà nghe vậy nhếch miệng cười mĩa nhìn ng bạn của mình nói :

-Cậu nên chia tay với chồng cậu đi ,ông Tùng ko còn coi cậu là vợ của mình nữa đâu ?

Mẹ Phuong nghe vậy thì hơi dao động trong lòng nhưng ngoài bề mặt thì ko để lộ biểu cảm cho ng khác biết đặc biệt là ng trước mắt mình :

-Cậu nói vậy là sao mình ko hiểu lắm ?

Rồi ung dung bưng ly nước cam trên bàn uống 1 ngụm nhưng vẫn hé mắt nhìn ng bên cạnh thấy gương mặt đang tái mét của bà bạn một thời của mình .

Ở bên bàn tụi nó nghe thấy vậy thì thì thầm với nhau :

-Công nhận mẹ mình cũng lợi hại thiệt nha ? _Lam nói giọng hơi nể phục.

Phuong nghe vậy cũng nói:

-Mình căm thù bà ta .

Lan ở bên cạnh nhìn ko có ý kiến gì khiến cho Lam và Phuong đang nói chuyện nghe thấy vậy thì ngạc nhiên nhìn sang hỏi :

-Cậu bị sao vậy hả Lan .

Lắc đầu Lan ko nói gì chỉ nhìn lại bạn của mẹ nuôi với ánh mắt có vẻ thờ ơ khiến cho Lam và Phuong có chút khó chịu khi thấy vậy nhưng họ biết Lan là ng ít nói như vậy nếu ko có việc gì thì Lan sẽ ko nói gì cả chơi với nhau gần mấy năm nên họ rất hiểu nhau .

Quay lại bàn của mẹ Phuong tụi nó thấy bà Hà nghe thấy vậy thì đứng dậy lấy tay chỉ thẳng vào mặt mẹ Phuong nói :

-Cậu đừng giả ngốc nữa ,ý tôi là cậu nên chia tay với anh Tùng đi ,đừng nghĩ rằng hồi xưa anh Tùng chọn cậu làm vợ mà ko chọn tôi mà tự hào ,hãy xem lại mình đi .

Ở bàn Phuong nghe thấy vậy thì trong đầu nghĩ :

”-Hóa ra hồi xưa bà ta là tình địch của mẹ mình ,thảo nào có khi họ là bạn thân nữa ý chứ ”

Mẹ Phuong nghe thấy vậy thì mặt có chút biến sắc nhưng vẫn cố nói :

-Cậu tớ vẫn coi cậu là bạn thân mà .

Nghe vậy bà Hà nhếch miệng cười 1 cách mỉa mai nói :

-Từ ngày cậu giành anh Tùng trên tay tớ thì cậu đã ko còn là bạn thân của tôi rồi Hoa à .

Ở một bên Lan nghe vậy tuy trên mawtk ko lộ cảm xúc nhưng trong đầu thì nghĩ đúng là lòng ng rất dễ thay đổi .

Nghe thấy vậy mẹ Phuong hơi mất bình tĩnh nói :

-Hồi đó anh Tùng chọn mình chứ mình có cướp ng yêu cậu đâu .

Bà Hà nghe thấy giọng đó cho là mẹ Phuong đang giả dối nói :

-Vậy hả cậu đừng bày đặt nên giọng ta đây là thương ng đúng là đồ đạo đức giả .

Chỉ thẳng tay vào mặt mẹ Phuong với ánh mắt khinh miệt .

Ở bên đây Phuong thấy ng ta mắng mẹ mình như vậy thì ko thể nhịn đc nữa ,đứng nên định đi sang cho bà ta một bài học thì Lam ngồi bên cạnh thấy vậy thì kéo tay Phuong lại và nói :

-Cậu bình tĩnh đi ,qua đó giờ mình ko giải quyết đc gì mà có khi rắc rối hơn đó .

Phuong nghe vậy có chút do dự nhìn sang mẹ mình và Lam thấy vậy thì nói :

-Thôi mà ngồi xuống đi ,tớ biết là cậu lo lắng cho mẹ mình nhưng thay vì thế chúng ta phải tận dụng ngày hôm nay giải quyết cho xong việc này đi .

Nghe vậy Phuong có chút bình tĩnh ngồi xuống thấy vậy Lan giờ mới ở bên cạnh nhìn Phuong bình tĩnh nói :

-Lam nói đúng đó mình chỉ có 1 tháng ở Việt Nam thôi ,cho nên hôm nay coi như là ngày giải quyết cho chuyện này đi .

Sau đó tụi nó thấy 1 cảnh tượng ko thể tin vào mắt mình .

Ở bên bàn mẹ Phuong ko biết sao bên cạnh bà Hà có 5 ng mặc áo đen đứng bên cạnh hình như là có việc gì đó bên cạnh lúc này có thêm Thu đang đứng bên cạnh hình nữa .

Thấy vậy bọn nó nhìn nhau dằng dặc ko hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình và cuối cùng là Lan nên tiếng :

-Phuong cậu nên gọi điện thoại cho ba cậu đi .

Nghe thấy vậy Phuong ngơ ngác nhìn Lan ko hiểu Lan nói vậy là ý gì ,nên Phuong hỏi lại :

-Sao gọi cho ba tớ làm gì ?

Lan với bộ dạng bí hiểm thật ra là Phuong cảm nhận như vậy thôi chứ khuôn mặt Lan lạnh lùng đến ko ai có thể đoán ra Lan đang muốn làm gì .

Nói là nói vậy nhưng tụi nó chưa thấy bà Hà có dấu hiệu gì nguy hiểm cho mẹ mình nên tụi nó vẫn chưa đi đến nhưng đúng lúc đó có cuộc cãi vã và bà Hà quay sang mắng mẹ Phuong khi mẹ Phuong nói :

-Cậu thật đúng là đồ hồ ly tinh ,tớ coi cậu là bạn vậy mà ...

Bà Hà nghe thấy vậy thì quay sang nhìn đám ng áo đen bà Hà ra lệnh :

-Các ng còn đứng đó làm gì làm nhiệm vụ của mình đi .

Nghe vậy đám ng đó lập tức nghe lệnh đi đến họ trói tay mẹ Phuong lại và bà Hà tiến đến và nói :

-Sao cậu dám nói tôi là hồ ly tinh sao ,nếu ngày đó cậu ko quyến rũ anh Tùng thì anh đó có bỏ hôn ước với tôi để đến với bạn đâu ,và cậu mới là ng cướp ng yêu của tôi đó ,giờ đúng là ông trời có mắt khi anh Tùng quay lại yêu tôi đó là duyên phận do cậu cướp của tôi đó đồ rắn độc .

Nói xong bà Hà dơ tay nên định tát thẳng vào mặt mẹ Phuong nhưng đúng lúc đó có một cánh tay nắm ngay tay bà Hà siết chặt khiến cho bà Hà kêu lên 1 tiếng :

-Á đau .

Đúng lúc đó có tiếng nói của ông Tùng vang lên :

-Ừa sao em có ở đây nữa hả Hà .

Nghe thấy vậy bà Hà quay sang thay đổi nét mặt tươi cười giả tạo nói :

-Sao anh lại biết em ở đây .

Và bà ta liếc mắt nhìn mẹ Phuong ý nói :

-”Cậu nói chứ gì đồ đều nhưng xem tôi ra tay đây ”

Phuong nhìn thấy vậy thì nên tiếng :

-Là cháu nói đó .

Lúc này Phuong cũng thả tay bà Hà ra và nên tiếng .

Thấy vậy ông Tùng quay sang và ngạc nhiên nên tiếng :

- Ừa con gái sao con lại ở đây .

Trong lúc mọi ng đang nói chuyện thì Lan đi đến sau lưng của bà mẹ Phuong cời dây trói cho mẹ Phuong sau đó đứng sang một bên ko thèm nên tiếng .

Phuong nghe vậy thì nhìn cha mình nói :

-Thì tại con đến cứu mẹ thôi .

Giọng nói mang vẻ bình thản nhưng trong tim thì lại âm ỉ đau khi thấy ba mình đang đứng bên cạnh ng phụ nữ khác ngoài mẹ mình .

Ông Tùng nghe thấy vậy thì ngạc nhiên quay sang bà Hoa nói :

-Ủa sao em cũng ở đây .

Nghe vậy mẹ Phuong ko nói gì chỉ nhìn ba cô con gái nên tiếng hỏi :

-Sao ba con lại có ở đây mẹ có nói cho con biết đâu .

Lam nghe thấy vậy giọng đùa đùa nói :

-Thì mẹ nuôi ko biết tụi con là ai sao ,đường đường là nhóm tam thám tử nổi tiếng ai ai cũng biết ai ai cũng biết nên đâu có khó khăn gì khi tụi con muốn biết gì đâu .

Nói xong Lam nhận đc 2 ánh mắt sắc như dao lam của Phuong và Lan thấy vậy Lam lập tức im miệng lại ko nói gì trở lại dáng vẻ lạnh như tiền ko nói gì .

Thấy vậy mẹ Phuong ngạc nhiên khi thấy 3 cô con gái vốn dễ thương của mình lúc nào cũng vui vẻ vậy mà giờ đây ai lấy lạnh lùng ko thể nào tưởng tượng đc .

Quay sang ông Tùng sau khi thấy vợ mình ở trước mắt thấy mình đang âu yếm tình nhân của mình và giờ là trước mắt thì có một chút bối rối thấy vậy bà Hà còn cố tình ôm tay ông Tùng hỏi giọng quan tâm :

-Ủa đây là con gái anh sao ,anh yêu ?

Giọng nói đó nghe vào tai của Phuong khiến Phuong rất muốn giết chết bà ta khi thấy ánh mắt khinh thường có phần kiêu căng hợm hĩnh nhìn mình khiến cho Phuong càng chán ghét hơn nhưng Phuong vẫn còn lý trí của con ng nên Phuong muốn xem bà mình sẽ nói làm sao .

Ông Tùng nghe câu hỏi của tình nhân nhìn sang cô con gái thấy

Phuong ko bộc lộ một chút cảm xúc gì ra mặt ông Tùng tưởng rằng

Phuong ko biết gì nên nói :

-Em à đây là nhà hàng đó ăn nói cho cẩn thận .

Nghe câu đó bà Hà tức giận nhìn ông Tùng nói :

-Sao giờ anh ko còn yêu em nữa chứ gì ,anh đúng thật làđồ ..đồ phản bội .

Ở những từ cuối bà Hà do dự nhưng cuối cùng vẫn nói .

Ông Tùng nghe vậy thì ôm vai bà Hà nói :

-Thôi mà em bình tĩnh đi ,còn giữ thể diện cho anh nữa chứ ?

Nghe câu đó Phuong muốn nói chuyện phải trái với ba mình dù ra sao thì ra ,thì bà Hoa đã cảm nhận đc cô con gái của mình đang mất dần sự bình tĩnh bà bước đến ôm vai cô con gái vỗ về ,qua hành động đó Phuong đã cảm nhận thấy mẹ mình đang muốn an ủi mình cũng như khích lệ tinh thần ,chính vì thế Phuong đã dần dần lấy lại đc sự bình tĩnh vốn có của mình .

Sau đó Phuong nhìn sang 2 ng bạn và thấy 2 ng đó cũng nhìn mình với ánh mắt chia sẻ với mình và cuối cùng Phuong hít sâu nhìn xem thử ba mình đang làm gì .

òòòòò

Ông Tùng sau khi dỗ dành ng yêu thì quay sang cô con gái giận dữ nói ;

-Sao hôm trước mày đã bỏ cuộc hôn ước kia rồi giờ mày còn dám vạch sát đi rồi sao giờ lại có ở đây .

Câu nói đó khiến cho bà Hà vui mừng và nói thêm giống như châm dầu vào lửa vậy :

-Thì nó ko coi anh là cha nó thôi đó mà .

Nghe thấy vậy Phuong ở bên rất tức nhưng nghĩ lại mình là con mà cãi lời cha thì cũng là sai nên Phuong ko nói gì dù rằng cha mình sai hoàn toàn khi bắt mình lấy chồng mà ng đó mình lại ko yêu một chút nào .

Nhưng ko phải vì vậy mà Phuong ko nói với ba mình :

-Vậy ba nghĩ sao khi ba có nhân tình bỏ bê mẹ con còn _nói đến đây

Phuong dừng lại như để ba mình giải thích xem thử như thế nào .

Ông Tùng khi nghe cô con gái nói vậy thì có chút khó xử nhưng ông lại cho rằng mình là cha nên có quyền quyết nên ông nói :

-Thì tại mẹ con ko có con trai nên ba ko thể yêu mẹ con dc nữa .

Tức giận Phương nói :

-Vậy là ba có quyền phản bội mẹ con sao ?

Nghe vậy bà Hà nên tiếng :

-Vi cha cháu hết yêu mẹ cháu rồi nên ba cháu muốn ly dị nhưng mẹ cháu cứng đầu quá đó thôi .

Nhếch miệng Phương nhìn ng trước mắt lúc này thì Phương nghĩ ko nhất thiết phải lễ phép trước ng như thế nhưng Phương vẫn ko quên lễ phép nói :

-Vậy theo cô ng đi dành ng yêu của kẻ khác có phải là ng tốt sao ?

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Câu hỏi cùng ánh mắt sắc bén của Lan khiến cho bà Hà có chút so dự nhưng với tính cách kiêu ngạo ko sợ trời sợ đất huống chi đây chỉ là ba đứa con nít ranh nên bà Hà kênh mặt nên nói :

-Hà đúng là lũ con nít mà bày đặt học làm ng lớn ,quá sớm rồi đó ba cô bé ạ .

Câu nói đó nếu là ai khác thì có thể sẽ khiến cho ng đó tức đến điên ng nhưng trái lại Lan thái độ lại khác hoàn toàn nhìn ng nói câu đó

Lan chỉ nhìn và cười một nụ cười vô thường vô phạt nói :

-Ừa cháu đâu cần làm ng lớn làm con nít vui hơn mà phải ko /

Sau đó còn nhìn sang Lam và Phương để hai ng nên tiếng và đúng như dự kiến của Lan khi bắt gặp ánh mắt đó cả 2 đồng thanh nói :

-Đúng vậy làm ng lớn mà như ai kia cướp ng yêu của kẻ khác thà rằng làm con nít còn hơn ,mà thật ra chút ta là con nít mà .

Nói xong cả 3 bọn nó đều nhìn nhau vui vẻ mặc kệ ai kia đang tức điên ng nhìn bọn nó với ánh mắt muốn giết ng đặc biệt là ba đứa con gái trước mắt và đương nhiên điều đó ko qua khỏi mắt của Lan và nụ cười của Lan khiến Lam và Phương cảm giác như xương sống nổi gai nên khắp ng .đương nhiên những hành động của bà

Và đúng như Lan dự đoán bà Hà đã nên tiếng :

-Xi ai thèm cướp chồng ng khác tại ai kia ko biết cách giữ chồng nên mất đánh chịu và ai kia ko giàu thì_nói đến đây bà Hà quay sang ông Tùng nhìn với vẻ mặt thơ ngây cáo già nói :

-Hi xin lỗi em ko có ý đó đâu _guồng mặt tạo vẻ thơ ngây má đỏ đỏ nữa chứ nhìn vào tụi nó ko thể ko cười và nhìn sang Lan với ánh mắt khăm phục và nói qua ánh mắt :

-”Quả ko hổ danh là đại tỷ ra tay khiến ng khác ko vào bẫy thì quả thật là ko thể là ng đứng đầu của nhóm rồi.”guồng mặt tạo vẻ thơ ngây má đỏ đỏ nữa chứ nhìn vào tụi nó ko thể ko cười và nhìn sang Lan với ánh mắt khăm phục và nói qua ánh mắt :

-”Quả ko hổ danh là đại tỷ ra tay khiến ng khác ko vào bẫy thì quả thật là ko thể là ng đứng đầu của nhóm rồi.”

Ông Tùng nghe thấy vậy thì hơi do dự nhìn ng tình của mình thấy vậy Lan làm bộ như vô tình nói với Lam và Phương nhưng thực chất lại nhắm vào ông Tùng :

-Ê các cậu thời nay ng ta yêu như thế nào nhĩ ?

Câu hỏi của Lan khiến cho Lam và Phương hiểu ý và đồng thanh nói :

-Ừa họ yêu như thế nào vậy Lan .

Lan nhún nhún vai trả lời :

-Thì họ yêu theo sự thực dụng đó các cậu ngốc quá đi .

Câu nói đó thật ra Lan muốn mắng ng khác nhưng lại thông qua 2 ng bạn để nói và để câu nói đó ko để ng khác bắt bẻ Lam và Phuong đều đồng thanh :

-Ê cậu nói ai ngốc ,tụi này là con nít nên đâu biết đâu nhưng ng lớn thì_ánh mắt nhìn ông Tùng với ánh mắt cực gian trá .

Ánh mắt đó khiến cho ông Tùng phải suy nghĩ và ông Tùng hất tay bà

Hà ra và chỉ vào mặt bà Hà nói :

-Thì ra cô cũng như bao nhiêu ng khác tiếp cận tôi chỉ vì tiền thôi sao ?

Lam nghe vậy thì xen vào :

-Chà thì ng thích tiền luôn muốn mình nhiều tiền dù dùng nhiều mưu kế để hại ng cướp tiền thôi chứ yêu thương gì .

Câu nói đó khiến cho bà Hà giận xanh mặt và bà Hà ko giữ ý tứ gì nữa ng ta nói giận quá mất khôn và đúng như thế bà ta nhìn mặt mẹ Phuong nói :

Mẹ Phuong nghe đứa con gái nói vậy thì có chút ngạc nhiên khi biết cô con mình mình đã lớn thật rồi vì qua cách nói đó vì xưa nay bà cứ nghĩ là nó còn nhỏ ko ngờ

Bà Hoa nghĩ như vậy thì mỉm cười vì với tư cách một ng làm mẹ bà cứ nghĩ cô con gái mình như hồi nhỏ nhõng nhẽo ,bướng bỉnh cãi lời bà nội nhưng bà ko hề biết đó là xuất phát từ tấm lòng yêu quý mình và cũng yên tâm hơn khi đứa con mình đã thực sự trưởng thành điều đó khiến cho bà rất vui mừng .

Quay trở lại ở bên đây ông Tùng rất ngạc nhiên khi cô con gái mình nói vậy và Phuong chưa để cho bà Hà nói tiếp thì quay sang ông Tùng tức cha mình hỏi một câu với giọng điệu khá là lạnh lùng nhưng cũng tràn đầy tình cảm :

-Vậy ba hãy trả lời cho con 1 câu hỏi ,cha như thế có xứng đáng là 1 ng cha của con ko ?

Hai câu hỏi đó khiến cho ông Tùng lẫn bà Hà lúng túng cuối cùng bà Hà ko suy nghĩ gì nói đại :

-Hừ tôi đương nhiên là ng tốt rồi .

Nghe câu đó Lam đứng một bên cạnh Phuong lẽ lười giọng nói dí dỏm :

-Xi ai cho mình là ng tốt thì ko bao giờ là ng tốt cả .

Câu nói đó khiến cho bà Hà mặt xanh mét sau đó tức giận nói :

-Cháu nói gì vậy hả.

Mẹ Phuong nghe vậy lo lắng nhìn Lam lo lắng ,trong khi đó Lam vẫn vui vẻ nói :

-Ủa cháu thấy sao thì nói vậy mà ,tại xưa nay cháu thấy ai nói vậy đều là kẻ xấu mà ko lẽ cô nói là ng tốt mà sao lại nói vậy ko lẽ có tật thì giật mình sao ta .

Nói xong Lam còn ra dáng như suy nghĩ ,ng ngoài nhìn vào đoán là như vậy nhưng thực chất là đang thách thức với bà Hà .

Phuong mỉm cười khi Lam nói vậy mọi ng đều tưởng Lam ngây thơ nhưng đến lúc cần lý luận thì Lam lại là ng luôn biết cách làm cho ng khác ko thể nói đc gì đây là biệt tài của Lam mà ,và xưa nay chưa ai cãi lại đc Lam cả kể cả ng lớn .

Bà Hà nghe vậy rất tức giận ko nói đc gì chỉ có thể thốt ra :

-Đúng là đồ con nít ranh .

Nghe vậy Lam biết mình đã dồn đối phương vào con đường ko thể nói đc gì và Lam nói :

-Ủa cháu vốn là trẻ con mà .

Câu nói đó khiến cho bà Hà mặt đỏ bừng bừng như ăn phải ớt khi nghe vậy và bà ta nói :

-Đúng là đồ con nít hỗn hào .

Lam này giờ là ng ko nên tiếng bây giờ nghe vậy thì mới nói giọng nói của Lan làm cho ng khác cảm giác như ko nghe ko đc dù nó rất lạnh lùng :

-Đúng là con nít nên luôn nói thật con ng lớn thì luôn bao biện bao che cho hành vi xấu xa của một ng lớn cả thôi .

Câu nói đó khiến cho Ông Tùng hơi do dự vì tội lỗi của mình với vợ con ,còn bà Hà thì rất tức giận khi nghe vậy và bà ta lấy tay chỉ thẳng vào mặt của Lan nói :

-Hừ con nít con lòi mà vậy hả ?

Lan nghe vậy ung dung nói :

-Vậy theo bác thì cháu muốn nói gì ko lẽ _ánh mắt nhìn bà Hà rất là cương quyết.

Câu hỏi cùng ánh mắt sắc bén của Lan khiến cho bà Hà có chút so dự nhưng với tính cách kiêu ngạo ko sợ trời sợ đất huống chi đây chỉ là ba đứa con nít ranh nên và Hà kênh mặt nên nói :

-Hà đúng là lũ con nít mà bây dặt học làm ng lớn ,quá sớm rồi đó ba cô bé ạ .

Câu nói đó nếu là ai khác thì có thể sẽ khiến cho ng đó tức đến điên ng nhưng trái lại Lan thái độ lại khác hoàn toàn nhìn ng nói câu đó

Lan chỉ nhìn và cười một nụ cười vô thường vô phật nói :

-Ủa cháu đâu cần làm ng lớn làm con nít vui hơn mà phải ko /

Sau đó còn nhìn sang Lam và Phương để hai ng nên tiếng và đứng như dự kiến của Lan khi bắt gặp ánh mắt đó cả 2 đồng thanh nói :

-Đúng vậy làm ng lớn mà như ai kia cướp ng yêu của kẻ khác thà rằng làm con nít còn hơn ,mà thật ra chút ta là con nít mà .

Nói xong cả 3 bọn nó đều nhìn nhau vui vẻ mặc kệ ai kia đang tức điên ng nhìn bọn nó với ánh mắt muốn giết ng đặc biệt là ba đứa con gái trước mắt và đương nhiên điều đó ko qua khỏi mắt của Lan và nụ cười của Lan khiến Lam và Phương cảm giác như xương sống nổi gai nên khắp ng .đương nhiên những hành động của bà

Và đúng như Lan dự đoán bà Hà đã nên tiếng :

-Xi ai thèm cướp chồng ng khác tại ai kia ko biết cách giữ chồng nên mất đánh chịu và ai kia ko giàu thì_nói đến đây bà Hà quay sang ông Tùng nhìn với vẻ mặt ngây thơ dạng cáo già nói :

-Hi xin lỗi em ko có ý đó đâu _grong mặt tạo vẻ thơ ngây má đỏ đỏ nữa chứ nhìn vào tụi nó ko thể ko cười và nhìn sang Lan với ánh mắt khăm phục và nói qua ánh mắt :

-”Quả ko hổ danh là đại tỷ ra tay khiến ng khác ko vào bẫy thì quả thật là ko thể là ng đứng đầu của nhóm rồi.”grong mặt tạo vẻ thơ ngây má đỏ đỏ nữa chứ nhìn vào tụi nó ko thể ko cười và nhìn sang Lan với ánh mắt khăm phục và nói qua ánh mắt :

-”Quả ko hổ danh là đại tỷ ra tay khiến ng khác ko vào bẫy thì quả thật là ko thể là ng đứng đầu của nhóm rồi.”

Ông Tùng nghe thấy vậy thì hơi do dự nhìn ng tình của mình thấy vậy Lan làm bộ như vô tình nói với Lam và Phương nhưng thực chất lại nhằm vào ông Tùng :

-Ê các cậu thời nay ng ta yêu như thế nào nhĩ ?

Câu hỏi của Lan khiến cho Lam và Phương hiểu ý và đồng thanh nói :

-Ủa họ yêu như thế nào vậy Lan .

Lan nhún nhún vai trả lời :

-Thì họ yêu theo sự thực dụng đó các cậu ngốc quá đi .

Câu nói đó thật ra Lan muốn mắng ng khác nhưng lại thông qua 2 ng bạn để nói và để câu nói đó ko để ng khác bắt bẻ Lam và Phương đều đồng thanh :

-Ê cậu nói ai ngốc ,tụi này là con nít nên đâu biết đâu nhưng ng lớn thì_ánh mắt nhìn ông Tùng với ánh mắt cực gian trá .

Ánh mắt đó khiến cho ông Tùng phải suy nghĩ và ông Tùng hất tay bà

Hà ra và chỉ vào mặt bà Hà nói :

-Thì ra cô cũng như bao nhiêu ng khác tiếp cận tôi chỉ vì tiền thôi sao ?

Lam nghe vậy thì xen vào :

-Chà thì ng thích tiền luôn muốn mình nhiều tiền dù dùng nhiều mưu kế để hại ng cướp tiền thôi chứ yêu thương gì .

Câu nói đó khiến cho bà Hà giận xanh mặt và bà Hà ko giữ ý tứ gì nữa ng ta nói giận quá mất khôn và đúng như thế bà ta nhìn mặt mẹ Phuong nói:

-Cô đúng là mụ hồ ly tinh ,hừ nhưng mấy con nhóc này có thể làm gì đc .

Nói xong bà Hà cười như điên .

Thấy vậy bọn nó nhìn nhau và có cảm giác như một điều gì đang chuẩn bị đến ,đặc biệt là Lan đã nhận ra sự khác lạ của mọi ng trong nhà hàng thông qua ánh mắt ko mấy thiện cảm mà gần như muốn ăn tươi nuốt sống bọn nó vậy .

Nhưng Phuong ko thể ko nen tiếng dù cảm giác sự nguy hiểm đang rình rập nhưng mà để ng khác mắng mẹ mình thì Phuong ko thể kìm lòng đc vì với Phuong mẹ luôn là ng phụ nữ dịu dàng hết lòng vì chồng con và là thần tượng của Phuong .

-Cháu ko cho phép bác nói như vậy với mẹ cháu .

Lan nghe vậy là biết Phuong sẽ ko bỏ qua cho câu nói kia của ng đàn bà trước mắt và khi nghe Phuong nói xong thì Lan cũng lên tiếng lời nói bóng gió :

-Chưa biết ai là hồ ly tinh đâu .

Câu nói đó càng khiến cho bà Hà tức điên ng ,cùng lúc đó ông Tùng nên tiếng :

-Tôi với cô ko còn quan hệ gì nữa .

Câu nói đó khiến cho bà Hà tức đến mức muốn lao vào ông Tùng và đương nhiên bà Hà ko thể ko nói giọng nói kiêu ngạo :

-Hừ tôi cũng vậy ,ông là ng ngu ngốc ai thêm cơ chứ .

Thấy và nghe vậy bọn nó nhìn nhau và Phuong là ng nên tiếng :

-Chính bác là ng đã đưa ba cháu vào đây mà giờ giờ giọng nói như vậy sao ?

Cùng lúc đó những tấm ảnh có hình ông Tùng và bà Hà ở trên giường đc Phuong lấy từ trong túi ra và đưa đến trước mặt bà Hà cùng câu nói :

-Vì những tấm ảnh này bà đã không chế ba cháu đúng ko ?

Mẹ Phuong thấy vậy thì nhìn chồng mình và nên tiếng nói :

-Chuyện này là sao anh ?

Chưa để ba mình nên tiếng Phuong nói luôn :

-Mẹ ba vì sợ mẹ buồn cùng với sự uy tín của công ty ba bắt buộc phải yêu bác Hà đây .

Bà Hoa nghe vậy thì ngớ ngàng và nói lắp bắp :

-Sao là thật à nhưng rõ ràng ba con muốn ly hôn với mẹ mà .

Phuong nghe vậy ko biết nói sao nhìn sang Lan với ánh mắt cầu cứu và nhận thấy sự khó xử mà Phuong ko thể nên tiếng ,cuối cùng thì Lan phải nói :

-Thì tại vì bác Hà đây đã đưa những tấm hình đây cho cha mẹ của bác Tùng đây và dưới sức ép của gia đình muốn có con trai bác trai đã đồng ý và cũng có khi là bác Tùng đã yêu ng đó vì ko biết bản chất đều giả của ai kia đâu .

bà Hà nghe vậy thì xanh mặt và hét nên :

-Ko phải tụi bây nói vậy .

Nhếch miệng Lan nói :

-Hừ bà có thể dấu ai nhưng ko thể qua mắt tụi cháu đc đâu ,cháu đã điều tra gần 1 tháng trời cơ mà .

Nghe vậy Ông Tùng ngạc nhiên khi nghe vậy và đương nhiên bà Hà cũng vậy :

-Đồ trẻ con nói náo ng điều tra hỏi nào .

Nghe vậy Phuong nở nụ cười chế nhạo nói :

-Thì ở trong trường chứ đâu ,và bác đây chắc ko biết tụi cháu là ai nhĩ

Lam lúc này đi đến trước mặt bà Hà nói :

-Bác có cảm giác quen với ba chàng trai này trong ảnh ko ?

Đưa tấm ảnh ra trước mặt bà Hà nói :

-Thì là ba học sinh mới của trường tôi đây mà .

Nghe vậy bọn nó nhìn nhau sau đó cười nói :

-Thì đó họ là bọn cháu nè .

Ông Tùng nghe vậy thì há hốc ko thể ngờ cô con gái mình có thể già trang giống như vậy .

Còn bà Hà nghe xong thì thất sắc nói :

-Vậy thì sao cơ chứ .

Phuong nói :

-Thì chuyện bà làm tội này biết hết chứ sao ?

Bà Hà nghe xong nhếch ,miệng nói :

-Biết thì làm gì ,bọn con nít các ng sẽ sống mà rồi đây ko đã .

Bọn nó nghe vậy thì nhìn xung quanh và thấy tất cả mọi ng trong khách sạn nhìn bọn nó với ánh mắt như muốn đánh nhau nói thẳng ra là muốn giết tội nó vậy .

Ông Tùng thấy vậy thì nhìn bà Hà nói :

-Cô tha cho con tôi đi .

Bà Hà nghe vậy tiến sát lại ông Tùng giờ tay sờ mặt ông Tùng rồi nói :

-Xin lỗi anh yêu nhưng em đây ko thể để bọn nhãi ranh này sống dc .

Nghe vậy bà Hoa lo lắng cho con mình nên nhìn bà Hà nói giọng cầu khẩn :

-Cậu lễ tình bạn bè tha cho ba đứa con của tôi đi .

Thấy mẹ mình nói vậy với bà Hà Phuong nói :

-Mẹ ko cần cầu xin đâu .

Nghe vậy bà Hoa nhìn cô con gái nói :

-Nhưng tội con sẽ

Nói đến đây Lam từ đâu nói xen vào :

-Ko sao đâu mẹ nuôi mấy ng này ko phải là đối thủ của tội con đâu .

Và chưa để mẹ mình biết hiểu câu nói tội nó đã bị đám ng kia bao vây và Phuong nên tiếng nói :

-Chia bên này của Lam ,bên này của tớ ,và Lan cậu ko biết đánh nhau đứng bên mẹ mình là dc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Đám người đó tiến lại chỗ bọn nó mỗi ng trong đám đó đều nhìn tội nó với ánh mắt sát khí ,Lam và Phuong có chút do dự vì thấy vậy tuyv xưa nay 2 ng

có đánh nhau thật đó nhưng phải nói thật là bọn nó chưa hề có kinh nghiệm đối phó với đám xã hội đen .

Trong khi 2 ng bạn đang dao động thì Lan lại nhìn đám ng đó với ánh mắt bình tĩnh một cách khác lạ mà chính đám ng đó nhìn với 1 ánh mắt cực kì ngạc nhiên .

Bỗng tiếng của bà Hà vang lên như ra lệnh :

-Sao còn đứng đấy hả ,đánh cho bọn con nít ranh này chết cho tôi .

Nghe thấy vậy đám ng kia như giật mình bừng tỉnh lại và đồng loạt nhào vào Lam và Phuong đang trong tư thế thủ sẵn chuẩn bị ra tay .

Chỗ Lam với sự bao vây của hơn 10 tên áo đen nhìn thôi thì có thể nói lợi thế đang nghiêng về phía bọn ng kia vì dù Lam có võ nhưng bọn này lại cứ đám đá liên tục thể lực của Lam dường như đã giảm nhiều qua việc tránh né những đòn hiểm đó đám ng đó đánh .

Trong lúc gần như Lam sắp ngục ngã do đuối sức thì bỗng nhiên có một ng tự nhiên nhảy ra đỡ 1 đòn cho Lam nhìn nên Lam ngạc nhiên và thốt nên 1 từ trước khi ngất trên tay ng đó :

-Huy .

Quay sang chỗ Phuong vì đang bị bao vây nên ko thể thấy tình hình của Lam .

Đám ng đó hơn 10 ng cứ lao vào chỗ Phuong khiến cho Phuong vừa ra đòn vừa phải né hét ng này sang ng khác bằng ng thể võ hết sức đẹp mắt và khác với tình hình của Lam thì Phuong có phần yếu thế hơn vì những tên áo đen đã gần như gục ngã dưới những thế võ karate của mình .

Trong khi đó bên Lan thì có thể nói là ko có gì khác hơn 2 cô bạn mà có khi còn lao đao hơn vì hình như ng đám ng này như muốn đánh mẹ Phuong hay sao đó mà hơn 20 tên cứ thế mà lao vào chỗ Lan ,chính điều đó khiến cho Lan dù thấy nhưng cũng ko thể làm gì đc vì hình như đám ng này như muốn tách bọn nó ra hay sao đó.

Nhìn đám người này với ánh mắt khinh thường Lan nói :

-Tránh ra nếu ko muốn vào bệnh viện là đừng tránh tôi ko cảnh cáo trước .

Nghe vậy đám người đó bật cười giọng nói mang đầy tính chế nhạo :

-Hừ con gái mà muốn đánh tui tui sao ,có mà tui này đánh các cô như cô bạn thân ngoài kia đi .

Nghe thấy vậy Lan rất tức trong lòng ko phải vì lời hứa với mẹ là ko đc đánh nhau dù ko muốn cũng ko được dù sao lời hứa ko thể bỏ đc .

Lan đang do dự ko biết làm sao vì đám người này đang quay quanh mình và họ như muốn giết ng thật sự này giờ Lan dù có ra tay thật đó nhưng những đòn đó ko thấm thía gì với bọn ng này cả vì Lan thật sự đang ở trong suy nghĩ do dự có thật sự nên đánh hay ko .

Đúng lúc đó tự nhiên có 2 ng từ đâu xuất hiện nhưng khuôn mặt của họ bị che bằng chiếc khăn màu đen họ nhìn Lan ,và thấy Lan gật đầu thì họ lao vào đám ng kia đáng cho đám ng đó lăn quay xuống đất ngất xỉu .

Trong khi đó ở chỗ Phuong thì đã giải quyết gần hết đám người đó sau đó nhìn sang chỗ Lan thì ngạc nhiên khi xuất hiện 2 ng bịt mặt kín mít kia khi thấy họ giải quyết đám ng của bà Hà một cách rất nhanh gọn khi chỉ trong vòng 2' mà hơn 15 tên đã nằm ngất xỉu hoàn toàn dưới đất ,ko giống như mình này giờ phải chặt vật nắm mới đánh đc hết đám ng này .

Thấy bên Lan tình hình có vẻ ổn định ,Phuong nhìn sang Lam lúc này Phuong mới ngạc nhiên khi thấy Huy xuất hiện ở đó ,trên tay Lam đang ngất xỉu nhưng mà trên mặt đất đã hơn chục tên nằm la liệt trên đất ,xem ra thì ko lo lắng gì nhiên đúng lúc đó tự nhiên có một tên cầm gậy tiến lại gần hình như muốn đập nên đầu huy thấy vậy Phuong chạy lại .

Cùng lúc đó ko biết từ đâu có một chiếc phi tiêu phóng lại với vận tốc cực nhanh vào cây gậy cùng lúc đó Phuong cũng tiến lại gần đc tên đó và cũng nhanh chân đạp cho một cú ngay lưng và tên đó ngục xuống và Phuong hỏi :

-Huy có sao ko ?

Nghe vậy Huy quay lại vì đang đỡ Lam dậy mà ,nghe vậy quay sang hỏi :

-Ừa sao bạn hỏi vậy .

Mỉm cười Phuong hình như có thiện cảm hơn dành cho Huy nên nói :

-À ko có gì ý tứ là tình hình cô bạn của tớ trên tay cậu kìa .

Bật cười Huy nhìn Phuong và cô gái trên tay mình Huy nói :

-Ko sao chỉ là đuối sức mà hình như Lam bị cảm hay sao đó _giọng nói có chút lo lắng cùng chặc hờn .

Nghe vậy Phương biết Huy đang lo lắng cho Lam và chính bản thân cũng đang lo lắng cho bạn mình nên quay sang chỗ Lan hỏi :

-Đi thôi Lam bị cảm gắt xỉu cần phải vào bệnh viện .

Lan nghe vậy thì lấy tay lên ra dấu với 2 ng bịt mắt và 2 ng đó vụt biết mất khi ánh đèn khách sạn tự nhiên cúp .

Sau đó Lan quay sang và ngạc nhiên khi ko thấy bà Hà đâu ,2 ng nhìn nhau và Phương thốt lên :

-Bà ta bỏ trốn rồi .

Ở bệnh viện Đà Lạt ,bọn nó đứng trước phòng cấp cứu Phương là người nóng ruột khi ko thấy bác sĩ đi ra và hành động của Phương đã khiến cho mọi ng càng lo lắng cuối cùng Lan đành nên tiếng :

-Phương cậu có thể ngồi xuống đc ko ,mình chóng mặt khi thấy cậu đi qua đi lại như thế này đó .

Nghe thấy vậy Phương nhìn vào trong phòng cấp cứu và hỏi bằng giọng lo lắng nói :

-Lam chỉ ngắt thôi mà sao bác sĩ ra lâu thế ,ko lẽ bệnh cũ của Lam tái phát ,chúng ta có nên nói cho ba mẹ của Lam biết ko ?

Lan nghe xong nói :

-Làm gì có bao năm rồi chắc ko sao đâu ,mà đừng nói 2 bác họ có nhiều công việc vả lại sợ 2 bác nghe xong lại lo lắng và sang đây thì to chuyện đó .

Thấy Lan nói cũng có lý Phương ko nói gì đi đến cho Lan ngồi ,còn Huy tuy đứng sát bên cánh cửa phòng cấp cứu trong tình trạng lo lắng nghe Lan và Phương nói chuyện thì ngạc nhiên nhưng khi thấy 2 ng ko muốn nói nữa nên cũng ko tiện thể hỏi .

Cùng lúc đó chị họ của Lan chạy vào và nhìn Lan với ánh mắt lo lắng :

-Em sao mà ở bệnh viện vậy ,nghe em gọi chị sợ quá trời _ Vừa nói vừa nhìn Lan một ánh quan tâm xem Lan có bị làm sao ko .

Trước Ánh mắt quan sát tỉ mỉ của bà chị họ Lan lắc đầu nói giọng điềm tĩnh nói:

-Chị làm ơn đừng nhìn em bằng ánh mắt đó đc chứ ,em thì ko sao ...

Đang nói Phương ở bên cạnh nên tiếng :

-Đúng đó lúc đó tự nhiên xuất hiện 2 ng đến cứu chúng em nhưng rất tiếc là họ bịt mắt tiếc thật đó .

Nói xong thì Phương chìm trong suy nghĩ :ko biết họ là ai nhỉ ?

Trong khi đó Misaki nghe vậy thì nhìn Lan hỏi :

-Phải 2 ng đó ko em ?

Nhìn và hiểu nên Lan gật đầu nhưng câu nói phát ra ở miệng Lan là :

-Chị vào xem tình hình của Lam như thế nào ,mọi ng lo quá .

Nghe vậy Misaki tiến vào phòng y tế và có một cô gái tiến lại nói :

-Xin lỗi đây là phòng cấp cứu nếu ko có chuyện thì ko thể vào đc . _giọng nói nhẹ nhàng .

Mỉm cười với nụ cười nhẹ Misaki lấy trong túi xách ra một tờ giấy đưa ra và cô y tá mỉm cười nói :

-Mời bác sĩ vào .

15' sau Misaki đi ra ,thấy vậy mọi ng quay quanh bên cạnh dù có chút thắc mắc nhưng trước khi hỏi điều quan trọng bây giờ là Lam .

-Chị Ngọc (tên giả) ,Lam có làm sao ko vậy ?

-Có phải bệnh lại tái phát rồi ko chị?

Misaki bị 2 cô em gái quay quanh và mọi ng cứ nhìn mình chờ câu trả lời thì nói :

-Từ từ hỏi nhiều như vậy sao Cháu /chị trả lời cho đc .

Nghe thấy vậy mọi ng im lặng nhưng trên nét mặt vẫn thể hiện sự lo lắng dành cho Lam ,cuối cùng Misaki thấy thế thì nói ;

-Lam ko sao ,lần sau thấy Lam bị cảm thì tốt nhất các em đừng để cho Lam phải đánh nhau sẽ ko tốt cho sức khỏe đâu .

Phuong nhìn chị họ của Lan và nên tiếng hỏi :

-Vậy khi nào Lam tỉnh hả chị ?

Misaki nghe vậy mỉm cười :

-Chắc sáng mai ,tụi em nên chuẩn bị thứ gì đó cho Lam ăn đi ,tốt nhất là cháo với ng bị cảm ăn cháo là tốt nhất .

Nói xong mỉm cười và nhìn sang Lan nói:

-Thôi em ở đây nha chị có chút việc .

Sau đó đi qua Lan ghé sát tai Lan nói :

-Lần sau em đừng đánh nhau nữa ,để đến tai anh em là ko tốt đâu .

Nói xong bỏ đi .

Nhìn theo bước chân của chị họ Lan ,Phuong bây giờ mới quay sang Lan hỏi :

-Chị cậu khó hiểu thật đó ,lúc dễ tính thì dễ cực kì nhưng có lúc lại như trở thành con ng khác vậy _Phuong nhìn Lan và nói tránh thật ra ý của Phuong là chị của Lan rất lạnh lùng .

Lắc đầu Lan nói :

-Chị ấy là vậy mà .

Mẹ Phuong lúc này nhớ đến một chi tiết quan trọng nên hỏi :

-Hình như chị cháu tốt nghiệp ngành y tá mà sao giờ là bác sĩ .

Lan nghe vậy bình tĩnh trả lời vì đã lộ rồi :

-À chị cháu thích làm y tá hơn mà bác .

Phuong nghe vậy nói :

-Chị cậu giỏi thật .

Nghe thấy vậy Lan nghĩ đương nhiên là nghiệp của gia tộc rồi mà ,với lại chị ấy mà ko phải bác sĩ thì mới là đó ,chỉ là lâu lâu chị ấy mới phụ giúp mình khi thiếu 2 ng kia bên mình thôi .Nghĩ là nghĩ vậy nhưng đại gì Lan nói ra .

Xong đâu đó Lan nên tiếng :

-Phuong cậu về trước đi ,để mình ở lại trông Lam cho .

Nghe thấy vậy Phuong nhìn Lan thắc mắc hỏi :

-Ủa sao cậu lại đuổi tớ về ,chúng ta là bạn của nhau mà ,có phước cùng hưởng có nạn cùng chịu mà .

Lan lấy tay kéo Phuong lại một góc khuất nhìn lên sang chỗ mẹ Phuong sau đó nói nhỏ vào tai Phuong:

-Cậu nên đưa mẹ cậu về nghỉ ngơi đi ,tớ thấy mẹ cậu ko khỏe kìa ,yên tâm đi còn tớ ở đây mà .

Phuong giật mình khi nghe Lan nói vậy và cũng hiểu ý của Lan ko chỉ có vậy nhưng cũng biết Lan ko nói nhiều nên đành tiến lại chỗ của mẹ và ba mình nói với mẹ :

-Mẹ chúng ta về khách sạn thôi .

Nghe vậy bà Hoa nhìn chằm chằm Phuong nói :

-Con vậy Lam có sao ko ?

Lan nhìn sang thấy Phuong còn do dự nên đành nói :

-Ko sao đâu mẹ ,sáng mai Lam tỉnh lại liền à ,mẹ mệt rồi nên về khách sạn nghỉ ngơi đi có con ở đây trông chừng Lam cho ,ở nhiều cũng vậy mà mẹ .

Sau đó Phuong cùng cha mẹ mình về ,thấy vậy Lan thở phào nhẹ nhõm đang định bước vào phòng của

Lam thì quay sang Lan giật mình lắp bắp nói :

-Huy cậu chưa về à .

Nghe vậy Huy nhìn ng trước mặt và ngạc nhiên khi cô gái này biết tên mình nhưng Huy vẫn nói :

-Thì tại ..._nói đến đây ko biết nói sao nữa Huy đành cười cho qua chuyệnj .

Thấy ánh mắt gian gian đó ,Lan mỉm cười một nụ cười bí ẩn sau đó cười :

-Ko có việc gì thì Huy cậu có thể về đc rồi đó .

Huy biết mình mà ko nói có khi bị đuổi về thật sự (mà thật ra là bị đuổi khéo rồi):

-À thì tôi muốn xem Lam có làm sao ko ý mà .

Lan bình thản khi nghe vậy và thẳng bước mở cửa bước vào sau đó quay lại nói :

-Tùy muốn làm gì thì làm .

Nghe vậy Huy ko biết mình đang tiếp xúc với ai l' trước là l ng khá thoải mái mà giờ thì

Sáng hôm sau .

Phuong bước vào bệnh viện thấy Huy đang ngồi ở ghế chờ thì ngạc nhiên khiến cho Phuong tiến lại hỏi :

-Huy sao cậu ở đây .

Ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt vì từ tối hôm qua tới giờ Huy đã ngạc nhiên đến mấy lần rồi ,và nghe thấy câu hỏi của cô gái trước mặt và nói :

-À tôi lo cho Lam thôi.

Nghe vậy Phuong ko hỏi gì nữa ,nhưng trước khi bước vào phòng bệnh của Lam ,Phuong nói :

-Vậy thì vào thôi .

Trong phòng Lan và Lam đang nói chuyện thấy vậy Phuong nên tiếng :

-Lam cậu khỏe chưa.

Đang ngồi dựa vào thành giường thấy tiếng của Phuong, Lam vẫy tay nói :

-Khỏe rồi vào đi chứ sao đứng ở cửa làm gì vậy ?

Bật cười Phuong giọng chí chóc nói :

-ko cần cậu phải xoắn tó như thế đâu ?

Lan nghe vậy thì quay lại nói :

-Thì tại cậu ko vào đứng trước cửa làm ng mẫu cho tụi tớ xem đâu ,quen quá rồi .

Sau đó nhìn Lam nháy mắt đồng thanh nói :

-Đúng ko?

Biết có nói cũng ko nói lại 2 ng đồng thanh tương ứng kiểu này thua đến 99% rồi ,tốt nhất là lái sang vấn đề khác cho an toàn tính mạng .

-Thì tại có ng đứng sau tớ nên bản cô nương mạng phép đứng đây cho các cậu chiêm ngưỡng .

Nghe xong Lan và Lam bật cười vì Phuong đang nói xoắn lại mình ,nhưng bỗng nhiên Lan thốt nên :

-Ủa chưa về sao ?

Ngạc nhiên khi nghe Lan nói vậy Lam nói Phuong :

-Cậu có thể lẻ sang 1 bên cho tớ xem đó là ai đc không với lại ko cần cậu che bóng ng như thế đâu.

Lẻ sang 1 bên Phuong nói :

-Ok thôi chỉ có điều sợ cậu giật mình ..

Chưa nói xong thì tiếng của Lam đã vang nên :

-Ủa sao Huy lại có ở đây .

Phuong nghe vậy nói :

-Ngay chốc tớ biết thế nào cậu ko hét nên như vậy 100% là như thế .

Trông khi Lam và Phuong đang nói chuyện thì Lan lại nhìn Huy với ánh mắt sắc lạnh ý nói :sao còn im lặng thế ,làm cho Huy ko thể ko tự động khai:

-Tớ mới đến thôi.

Lan nghe xong nhìn 2 con bạn buông 1 câu;

-Gió mát nhĩ .

Nghe câu đó Huy ngỡ ngác ko hiểu ,còn riêng Lam và Phuong thì bật miệng nén cười nói :

-Chém gió 100% ,đúng là Lan mà nói cũng ản ý ghê.

Nói xong Phuong nhìn Huy đang với khuôn mặt ngu ngu nói :

-Nhìn kìa buồn cười chết .

Lắc đầu Lan nên tiếng :

-Thôi dừng lại đi ,Phuong cậu đến đây làm gì vậy .

Nghe vậy Phuong bước đến chiếc bàn duy nhất trong phòng để chiếc cà mêm nên và múc cháo ra bát sau đó tiến lại chỗ Lam nói :

-Từ tối hôm qua cậu chưa ăn gì ,ăn cháo đi cho khỏe .

Đưa bát cháo ,Lam đưa một muỗng cháo vào miệng vào miệng và ăn xong thốt nên :

-Very good ,cháo gà ngon quá đi .

Mỉm cười Lan nói;

-Đương nhiên chuyên nghiệp mà .

Sau khi ăn xong Lan nên tiếng :

-Thôi cậu tiếp khách đi ,Tớ với Phuong phải đi kiếm gì ăn đã tối qua tối giờ lo lắng cho cậu tớ chưa ăn gì rồi.

Nhìn Huy phuong nói ;

-Nhờ cậu chông chừng Lam nha ,nhưng đừng nói nhiều còn để Lam nghĩ ngợi nữa đó .

Bước ra khỏi phòng để lại Lam ở trong phòng với Huy và sau 1 lúc im lặng Lam là ng nên tiếng đầu tiên:

-Cảm ơn cậu hôm qua đã giúp tôi nha .

Huy cười ngượng và ngạc nhiên nghĩ từ trước đến giờ mình có bao giờ bị khộp trước con gái đâu mà giờ lại ko biết nói gì là sao .

-À ko có gì đâu .

Rồi xong 2 ng nhìn nhau vì ko biết nên nói vấn đề gì tiếp đây và ko khí trở nên rất ngọt ngào cuối cùng Huy đành nên tiếng ;

-Hình như cậu rất thân với 2 cô bạn của mình nhĩ.

Nghe vậy Lam mỉm cười nói :

-Ừm.

Và 2 ng như nói chuyện hợp ý hơn qua nhưng câu hỏi vô thường vô phạt như vậy .

Trong khi đó ở căn tin ngồi sát cửa sổ Lan nhìn Phuong đang cười nói :

-Cậu ko cần giả bộ cười trước mặt tớ như vậy đâu ,tớ ko phải là Lam đừng cười như vậy khó chịu lắm .

Biết Lan ám chỉ gì cuối cùng Phuong nói ;

-Biết làm sao mẹ tớ quyết ko tha cho ba tớ .

Cầm ly nước cam nên miệng Lan hỏi ;

-Vậy cậu có tha thứ cho ba mình ko đã .

Nhắm nháp ly nước nhưng thật ra Lan đang chìm trong suy nghĩ ,tớ biết cậu rất khó tha thứ cho ba mình vì từ nhỏ cậu đã coi ba mình là thần tượng và muốn giống ba mình vậy mà

Trong khi đó Phuong ko biết nghĩ sao nhìn những ng thân của bệnh nhân đang đi mua đồ nói :

-Con ng ko thể tránh đc lỗi lầm cũng như ko tránh đc sinh lão bệnh tử ,tớ ko biết mình có nên tha thứ hay ko nữa đây.

Nghe vậy Lan nhìn ra cửa sổ nói :

-Thế là hết chuyến picnic rồi .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Sau khi trở về Sài Gòn ,thay vì trở về kí túc xá thì tụi nó lại về nhà của Phuong .

Quay lại lúc từ Đà Lạt về .Ở trên xe thật ra là với lớp 10A1 thì tụi nó vẫn đang trong lớp hóa trang con trai .

Ngồi cạnh Huy ,Lam đang đọc cuốn sách *Chạng vạng* của nhà văn Stephenie Mayer bằng tiếng Anh . Thấy vậy Huy đành nên tiếng:

-Cậu khỏe chưa Lam ?

Giật mình Lam nhìn sang Huy với ánh mắt như muốn bóp chết Huy và nói:

-Tớ tên là Thiên ,nhớ đó .

May là lúc đó ko ai để ý đến câu nói của Huy nhờ thế mà Lam thở phào nhẹ nhõm vì ko ai để ý .

Huy thấy thế thì ngạc nhiên và hỏi :

-Sao vậy dù sao cậu cũng là nữ mà _nói nhỏ với Lam .

Đề cuốn sách sang 1 bên Lam nhìn HUY nói :

-Nhưng mà ko thích lộ diện thế thôi .

Nói xong cầm cuốn sách nên đọc đề 1 bên Huy ngạc nhiên vì ko hiểu thái độ của Lam là như thế nào vừa ngạc nhiên vừa tung tức.

Bước xuống xe thay vì nên kí túc xá thì bọn nó bước lên xe về phía văn phòng hiệu trưởng theo lời đề nghị của bà Hoa (tức là mẹ của Phuong) .

Thấy vậy Huy có phần ngạc nhiên nhưng lúc đang định hỏi Lam thì tiếng của Quân vang lên :

-Huy về phòng thôi .

Cùng lúc đó Thư giọng nói oanh vàng của Thư vang lên :

-Ko lẽ anh định quen với 3 chàng xấu xí kia à ,nghi lắm nha .

Nghe vậy Lâm đang nói một bên âu yếm ng yêu ,quay sang nhìn Huy hỏi :

-Ko lẽ cậu định chơi với bọn đó ,nghi lắm ở Đà Lạt cậu ko thèm đi chơi với tụi này mà biến mất 1 cách bí ẩn .

Huy nghe vậy thì hơi giật mình nhưng ko thể nói đc gì đành phải cười trừ trước ánh mắt soi mói của đám bạn thân .

Trong khi đó tụi nó ở trong văn phòng ngồi xuống ghế và nghe mẹ hỏi :

-Các con tính sao ,có học ở đây nữa ko ?

Nghe câu hỏi đó tụi nó nhìn nhau và Lam nên tiếng đầu tiên nhưng ko phải là trả lời cho câu hỏi của mẹ Phương :

-Giờ mà chúng ta về Mĩ cũng ko đc ,chúng ta đang nổi tiếng bên đó mà .

Phương nghe vậy thở dài nói :

-Ủm nhĩ chúng ta nổi tiếng quá mà .

Bà Hoa ngồi ở một bên nghe các cô con gái nói chuyện ngạc nhiên quá cuối cùng đành lên tiếng hỏi :

-Các con làm gì mà nổi tiếng vậy /

Nghe hỏi vậy tụi nó nhìn nhau cười ngượng và cuối cùng Phương đành nên tiếng :

-Ko có gì đâu mẹ chỉ là một số ng cứ thích bu lại chỗ tụi con thôi ,mẹ biết nghề của tụi con rồi mà .

Hiểu các cô con gái ko muốn nói chuyện đó nên ko hỏi nhiều nữa mà quay lại vấn đề chính :

-Sao các con tính đi ,giờ các con cũng ko cần phải giả dạng nữa ,vội lại mẹ thấy các con là con gái dù các con sống ở phương Tây đã quen với lối sống phóng khoáng của ng Mĩ nhưng mẹ thấy các con ở phòng kí túc xá với nam ko tốt 1 chút nào đâu .

Phương nghe xong nhìn 2 ng bạn cuối cùng là ng quyết định cuối cùng :

-Tụi con biết chứ dù sao cũng xong nhiệm vụ rồi ,nên từ ngày mai chúng con sẽ trở lại thành con gái và tụi con sẽ ko làm khó mẹ đâu tụi con biết mẹ sẽ là hiệu trưởng trường này mà .

Mỉm cười bà Hoa vui vẻ khi nghe Phương nói vậy ,làm mẹ mà ai ko lo lắng cho con gái mình khi nó ở bên 1 đứa con trai có chứ ...

“Sakura, Sakura, anh nhớ em. Không, anh muốn gặp em ngay bây giờ”

không sao đâu, anh đừng khóc nữa. Em là gió bao bọc lấy anh

“Sakura, Sakura, anh nhớ em. Không, anh muốn gặp em ngay bây giờ”

cám ơn anh. Em vẫn luôn yêu anh. Em là ngôi sao mãi trông theo anh

Có thể gặp anh, thực sự em rất hạnh phúc. Thật sự, thật sự rất hạnh phúc

Em không thể ở đây được nữa. Em phải ra đi, thực sự xin lỗi anh

em phải tự mình đi đến một nơi rất xa

đừng hỏi “Đi đâu?” và đừng hỏi “Tại sao?”. Em xin lỗi anh

em không thể ở bên anh được nữa

Hoa anh đào rơi xuống con đường chúng ta đi qua

rơi xuống con sông mà chúng ta cùng nhau chơi đùa

dù không thể gặp nhau, dù có cô đơn đi chăng nữa

thì em cũng không sao đâu.

_Sakura ~ Anata ni deaete yokatta – RSP

Thấy tiếng điện thoại trong túi vang nên Lan biết là ai gọi nên nhìn 2 đứa bạn và mẹ nuôi cười nhẹ nói ;

-Cháu ra ngoài nghe điện thoại một chút đã .

Sau khi nghe điện thoại xong thật ra là cú điện thoại của Misaki thì bước vào Lan nói :

-Thôi mình có chuyện các cậu về với mẹ đi nha _nói xong thì chạy mất dạng .

Nhìn theo Lan ,Lam buông 1 câu:

-Lan khó hiểu thật .

Sáng hôm sau trước cổng trường Anlge school các học sinh đều chăm chú nhìn ra cổng trường nơi xuất hiện ba mỹ nhân bước vào .

-Ê cậu xem kia đẹp quá.

-Ừm còn đẹp hơn cả công chúa trường chúng ta nữa ,ko biết ai nhỉ .

-Ước gì nàng ghé mắt nhìn chúng ta 1 tý nhỉ .

Bên con trai thì nhìn với ánh mắt mê say ,thì trái lại bên các học sinh nữ nghe vậy nhìn với ánh mắt căm tức và c1 trong số đó có đàn em của Thư và Tuyết vang nên :

-Hừ ko biết là ai mà đi vào ngao mạng như thế kia nữa .

-Chúng ta phải cho ba ng này biết bước vào trường này phải biết ai là đại tỷ mới đc .

Đám con gái đó tức giận vì các chàng trai trong trường đều nhìn 3 cô gái xuất hiện kia với ánh mắt say mê và những lời nói như trọc tức họ .

Có 1 ánh chàng đang đi với ng yêu bỗng nhìn thấy ba cô gái mới bước vào trường nhìn chăm chú tới mức cô ng yêu đi bên cạnh nhìn thấy giận giữ bỏ đi mất ,nhưng anh chàng đó vẫn ko biết gì vẫn đứng ngây ngốc nhìn theo 3 cô gái này bước nên văn phòng theo mọi ng đoán đó là 3 học sinh mới về trường và họ cũng ngạc nhiên vì dạo này trường có nhiều học sinh mới chuyển đến .

Trong khi đó ba ng đc cho là học sinh mới này nghe đám ng từng khinh thường mình khen mình thì nhếch miệng cười khinh bỉ và 1 trong 3 cô gái vang nên giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại khiến ng khác nghe như đã đang trâm chọc đám ng kia :

-Trời xem họ kia ,thấy gái đẹp là mê tít con mắt .

Nghe vậy một cô gái trong có vẻ bình tĩnh nên tiếng :

-Chắc họ chưa thấy ng đẹp thôi mà Lam .

Còn một ng đi bên cạnh tuy có nghe 2 cô bạn của mình nói chuyện nhưng gương mặt lại ko biểu lộ một xú cảm xúc gì giống như một con búp bê toán ra về lạnh lùng khiến cho ai đó nhìn cũng phải rùng mình ,trừ 2 cô gái đi bên cạnh .(chắc mọi ng đoán ra 3 cô gái này là ai rồi nhỉ)

Bước đi một cách ung dung bỗng Lam nên tiếng :

-Vậy chúng ta có cần nên văn phòng hiệu trưởng ko nhi /

Nghe vậy Phương nên tiếng :

-Khỏi mẹ mình hôm qua nói rồi chúng ta chỉ cần nên lớp thôi ,khỏi lo.

Thế là bọn nó ung dung bước vào lớp 10A1 trong những ánh mắt ngạc nhiên của thành viên lớp cuối cùng Quân, thấy bọn nó bước vào với cương vị là lớp trưởng nên nói :

-Xin lỗi 3 bạn đi nhầm lớp rồi ạ

Thay vì trả lời ,cô gái lạnh lùng nhất trong lớp bước lại chỗ lớp trưởng và nên tiếng :

-Cậu có thể cho tôi vào trong ngồi đc ko?

Hỏi là hỏi vậy chứ Quân vừa đứng lên đi ra khỏi chỗ hỏi tội nó thì Lan đã nhanh chân bước vào chỗ ngồi của mình rồi .

Cả lớp ngạc nhiên khi thấy 3 ng này tự nhiên ngồi vào vị trí của 3 hotboy nghèo kiết xác theo họ đặt biệt danh thì ngạc nhiên vô cùng .

Còn Huy ngồi và thấy 3 cô gái hôm trước mình mới gặp trong đó có ng trong mơ của mình và thấy Lâm tiến lại thì nhẹ giọng hỏi ;

-Lâm khỏe chưa mà đi học vậy ?

Câu hỏi đó càng khiến cho mọi ng ngạc nhiên đến há hốc miệng vì ko biết chuyện gì đang xảy ra vì thấy cô gái mà Huy hỏi trả lời như họ có quen biết nhau rồi ý :

-Ừm cảm ơn cậu tôi khỏe rồi _kèm theo 1 nụ cười rất ư dễ thương khiến cho đám con trai phải xịt máu mũi còn con gái thì chiếu ánh mắt như dao đâm vào Lâm .

Còn ở bên bàn của Lâm ,khi thấy ng đẹp Lâm nên giọng tán tỉnh :

-Chà em ơi làm bạn gái anh đi nha .

Nghe cái giọng tán tỉnh của Lâm ,Phương sẵn trong lòng ko vui nên trả lời cộc lốc :

-Lé sang một bên cho tôi vào .

Lâm cười nhẹ vì nghĩ ng đẹp khó tính càng thêm thú vị và tiện đường lé sang cho ng đẹp vào chỗ ngồi .

Phương vào chỗ ngồi nhưng thay vì nhìn Lâm thì lại ngục đầu xuống bàn ngủ tại mấy hôm nay Phương ko thể nào ngủ đc vì ko biết mình có nên tha thứ cho ba mình ko nên ko hề thấy ánh mắt gian xảo của Lâm dành cho mình .

Kèm theo đó đám con gái trong lớp nhìn bọn nó với ánh mắt ganh tỵ và tức giận .

Còn Lan thì sau khi ngồi vào bàn đang định ngục đầu ngủ thì bỗng nhiên có giọng nói lạnh lùng vang lên :

-Cô là ai mà ngồi ở đây ,chỗ này có ng ngồi rồi .

Quân vừa nói vừa nhìn cô gái vừa vào chỗ ngồi và Quân ko biết đây là ai nhưng thái độ thì láo lếu ko coi ai ra gì .

Trong khi Quân đang suy nghĩ trong đầu thì Lan chỉ ngược mặt nên nhìn một chút là hiểu trong đầu Quân đang nghĩ gì nhưng với thói quen chuyện ko liên quan gì đến mình thì ko cần quan tâm ,vì lại Lan muốn mình đc bình yên trong trường nên cũng ko muốn gây chú ý .

Cùng lúc đó cô chủ nhiệm bước vào ,học sinh đứng dậy khi nghe thấy cô vào và giọng nói của lớp trường vang lên :

-Chúng em chào cô ạ .

Cả lớp sau khi chào cô xong thì Quân đứng dậy nên tiếng :

-Thưa cô lớp chúng ta có ba bạn học sinh ko quen vào lớp ạ .

Nghe vậy ,cô chủ nhiệm đã đc hiệu trưởng mới của trường thông báo ba học sinh nam học trong lớp thực ra là nữ ,tuy lúc đầu nghe vậy thì có phần ngỡ ngàng và ko tin nhưng giờ thấy thì chỉ có thể nói ba học sinh nữ này rất đẹp .

-Các em trật tự ,ba em học sinh mới nhưng cũng ko phải là mới nên giới thiệu lại về bản thân của mình đi .

Lời vừa nói xong cả lớp nhao nhao và đưa mắt hỏi nhau :

-Cô nói vậy là ý gì nhi ?

-Sao cô nói họ vừa lạ vừa quen ta ?

-À mà sao hôm nay ko thấy 3 chàng hotboy nghèo kia nhi ?

-Tức quá sao ko thấy Thăng -Thiên-Nhật nhi ,có họ ở đây chắc thú vị lắm đây /

Cứ thể cả lớp ồm ào ng này hỏi ng kia trả lời khiến cho Quân tức giận nên tiếng :

-Cả lớp im lặng đi .

Đằng sau nụ cười là nước mắt...

Đằng sau nước mắt là niềm đau...

Đằng sau nỗi nhớ là tình thương...

Đằng sau yêu thương là dối trá....

Đằng sau nổi đầu là khát khao ...

Đằng sau khát khao là tình cảm...

Đằng sau giấc mơ là chiêm bao

Đằng sau bầu trời là bão giông...

Đằng sau cảm thông là thương hại.....

Đằng sau khép lại là mở ra...

Đằng sau ta là quá khứ....

Và tương lai đang chào đón ...

Tại nó đứng trên bục giảng nhìn xuống dưới và khi thấy mọi ng đều im lặng thì thở dài thất vọng nghĩ :chắc chắc sao ko ôm ào nữa ,mất vui rồi .

Còn Lâm lúc này quay xuống chỗ Huy nói nhỏ ;

-Cậu xem con nhỏ kia ,sao mà tở nhìn giống như ai đó vậy nhi _Lâm chỉ tay vào Phuong và từ này giờ Lâm đã nghi nghi mình gặp ở đâu rồi ,này giờ nghĩ nát óc nhưng cũng ko ra .

Nghe thấy vậy Huy nở nụ cười bí ẩn nói :

-Chúng nữa cậu sẽ ngạc nhiên cho coi .

Nhìn nụ cười gian trá của Huy ,Lâm càng thấy khó hiểu hơn trong lòng nhưng ko tiện hỏi nữa vì thấy Quân quay xuống liếc nhìn bằng ánh mắt lạnh như băng .

Thấy cả lớp im lặng rồi cô mới bắt đầu nói :

-Lớp chúng ta từ hôm nay sẽ có ba học sinh mới nhưng thực chất họ cũng ko là học sinh mới của lớp chúng ta mời ba em giới thiệu về bản thân nào _Cô giáo nhìn tụi nó với ánh mắt triều mến ,nhưng tụi nó thừa biết là bà ta đang nhỉnh hót mình vì biết Phuong là con gái của hiệu trưởng trường này .

Thừa biết vậy nhưng Phuong cũng ko nói gì bằng khuôn mặt tự tin Phuong nên tiếng giọng nói ko quá to ko quá nhỏ ;

-Chào mọi ng mình tên là Thắng ,chắc các bạn ko thể nhớ đc đúng ko ,nhưng vì chuyện gia đình mà mình đã giả trang là nam từ giờ mình tên là Phuong ,mong mọi ng giúp đỡ .

Nói là nói vậy thôi chứ Phuong thừa biết mình sẽ ko sống yên ổn trong cái lớp 10A1 này vì từ khi bước vào lớp là Phuong đã nhận ra ánh mắt ganh ghét của các học sinh trong lớp .

Còn mọi ng nghe thấy vậy thì xôn xao háng nên :

-Ê cậu nghe thấy gì ko cô gái kia nói mình tên là Thắng kia _đám con gái trong lớp bắt đầu xôn xao

Còn phía bên con trai thì nói :

-Biết Thắng là con gái thì hỏi đó chúng ta đối xử tốt may ra thì trở thành ng yêu của ng đẹp này rồi .

Trong khi đó Lâm nghe thấy vậy thì nhìn chằm chằm ng trước mặt vì khi nghe đến cái tên Lâm đã nhận ra đó là ng vợ hứa hôn của mình ,và Lâm tự trách mình rõ ràng hôm đó có vụ vị hôn thê của mình từ chối đám hỏi khiến cho đám báo chí nói này nói nọ và đặc biệt là vụ bánh kem vậy mà nhưng cũng ko thể trách bản thân mình vì trong mắt của Lâm tất cả các cô gái cũng như nhau đều muốn ng yêu mình hoàn hảo yêu xong thì bỏ nên Lâm cũng ko muốn nhớ khuôn mặt này cùng với hôm nay Phuong ko có trang điểm và mái tóc màu đen đuối thẳng thả ngang vai còn hôm đó khuôn mặt đc trang điểm một cách tỉ mỉ cùng với mái tóc màu vàng uốn xoắn làm cho Lâm có chút ngỡ ngàng vì tuy 2 mà 1 hoàn toàn thay đổi giữa một vẻ đẹp thuần khiết với vẻ đẹp quý phái.

Mỉm cười khi thấy mọi ng xôn xao về Phuong ,Lam nên tiếng :

-Chào các bạn ,mình tên là Lam mong mọi ng giúp đỡ _nụ cười thơ ngây cùng với đôi mắt biết nói khiến cho các bạn nam đang xôn xao đều ngân ngơ cả người ,còn bên các bạn nữ thì nhìn với ánh mắt căm thù .

Huy nhìn các bạn nam trong lớp nhìn Lam như vậy thì rất tức giận thực ra là ghen khi thấy ánh mắt như sói của nam sinh đang nhìn Lam ko tức mới là nhưng Huy xét thấy Lam chưa phải là ng yêu mình nên ko có quyền gì nói cả .

Đến lượt Lan ko khi đang bình yên thì tự dưng ai lấy đầu sồn gai óc khi nghe thấy giọng lạnh như băng còn hơn cả Quân khiến cho mọi ng ko nghe thấy gì từ ng giới thiệu :

-Tôi tên là Lan .

Nói xong ko thèm nhìn xem mọi ng ra sao quay sang nhìn cô giáo chủ nhiệm nói :

-Thưa cô em về chỗ đc chứ .

Và ko nói thêm gì Lan bước về chỗ và mặc kệ Quân đứng dậy cho mình vào chỗ và sau đó trước cái nhìn ko mấy thiện cảm của Quân thì Lan ngục đầu xuống bàn chìm vào giấc chiêm bao .

Thấy thủ lĩnh của mình như vậy thì Lam và Phuong lắc đầu và bước vào chỗ :

-Lại thế nữa rồi .

Và mặc kệ ai lấy đang nhìn mình Phuong lấy laptop ra bắt đầu xem ,riêng Lam thì ko nói gì lời trong cặp ra một mỹ thuật thể giới và bắt đầu chìm vào những bức vẽ nổi tiếng của các họa sĩ thế giới .

Cả lớp sau khi bình tĩnh lại thì nhìn 3 ng mới này và họ đều có cảm giác 3 ng này ko nên đụng chạm thì tốt hơn .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Mặc kệ trong lớp cứ nhìn mình bằng ánh mắt khó chịu nói thẳng ra là ghen ghét dành cho mình thì bọn nó vẫn cứ làm việc riêng cho đến có tiếng chuông vang hết giờ .

-Reng ... reng. reng...

Và cùng đúng lúc cô giáo vang lên :

-có bài tập nào chưa hiểu ko các em .

Cả lớp nghe vậy nói ;

-Thưa cô không ạ

Nói xong thì cả lớp đều nhìn sang tụi nó , thấy đc ra chơi rồi Lam đứng dậy bước ra chỗ ngồi đến bên chỗ Phuong nghe mắt vào hỏi :

-Sao chỉ tiêu tháng này của chúng ta có bị âm chưa vậy.

Phuong tắt máy tính ngược nhìn Lam nói :

-Cậu định thay thế trưởng nhóm hỏi tớ à ,nhưng tớ chỉ báo cáo với Lan thôi sorry nhé .

Biết ngay Phuong sẽ nói vậy Lam giận dỗi nói :

-Đáng ghét ,tớ nhìn cậu hơi nhiều rồi nha .

Ngược nhìn Lam với vẻ mặt thú vị Phuong nói :

-Thôi không nheo đi tiểu thư của tôi ơi ,đi kêu Lan dậy ăn cái gì đi tớ đói lắm rồi _Sau đó nháy mắt nhìn Lam .

Nam sinh trong lớp nhìn thấy vậy thì đều mắt hình trái tim nhìn Phuong vì nãy giờ họ đã để ý bọn nó rồi mà .

Lam rùng mình nói :

-Tớ cũng đói chứ bộ nhưng cậu biết rồi đấy giờ mà gọi là có chuyện đó .

Bật cười khi thấy khuôn mặt giả bộ tái mét của Lam ,Phuong nên tiếng :

-Hà hà cậu thật là Lan có đáng sợ đến mức đó đâu .

Giận dữ khi nghe Phương nói vậy Lam nên tiếng :

-Cậu thừa biết Lan ko dễ nổi cáu nhưng sáng naycaauu có thấy thái độ giới thiệu ko lạnh lùng ko thể tả đc điều đó khiến cho ..._nói đến đây Lam ko cần nói nữa vì nhìn thấy Phương hình như đã hiểu rồi .

Và đúng như thế Phương nói ;

-Ủm tít của Lan là sáng nắng chiều mưa mà ,nhưng mà ko kêu thì tở dối lắm rồi ,hôm qua tở chưa ăn gì trong bụng nè .

Cùng với lời nói là kèm theo tiếng :

-Ọc ...ọc ..._tiếng bụng kêu khiến cho Phương vừa ngãi tai mặt đỏ bừng vì xấu hổ khiến cho Phương càng mang vẻ đẹp của một cô gái mang tính thơ ngây đến Lâm nhìn thấy phải ngẩn ngơ nhìn .

Cùng lúc đó là tiếng nói của Lan vang nên :

-Các cậu đang nói xấu gì tở đó _nhìn Lam và Phương với ánh mắt nghi ngờ và lạnh lẽo .

Thấy vậy Lam và Phương nhìn nhau sau đó cười xòa nói :

-Tụi này đầu dăm nói xấu cậu đâu ,tụi này ko ngốc đâu_cười cho qua chuyện .

Thừa biết họ đang ám chỉ mình là ngốc thế nên nói :

-thật ko đó ,các cậu có muốn chết hả ?

Biết giờ mà ko thay đổi chủ đề là có chuyện với mình liền nên Lam và Phương đều đồng thanh >

-Thôi đi ăn đi tụi này dối lắm rồi đi xuống căn tin ăn thôi nào .

Nói xong bỏ đi thấy vậy Lan lắc đầu vì thừa hiểu 2 con bạn mình muốn kiếm cớ chuồn đây mà . Và Lan đứng dậy nhìn sang Quân đang ngồi ở đầu bàn nói :

-Cậu có thể đứng lên cho tở ra đc chứ _ngủ dậy Lan thấy mình dễ tính hơn đặc biệt là giọng nói mềm nhẹ hơn.

Quân thấy vậy thì ngớ ng ra ngạc nhiên và nên tiếng :

-Cô có thể đi đc khác đc ko nếu ko thì ngồi đó đi tở đang bận .

Thấy thái độ khó ưa đó của Quân ,Lan nói :

Bước vào căn tin trong ánh mắt của mọi ng bọn nó ko mấy lo lắng vì từ nhỏ tụi nó đều đã cảm thấy quen và cho đây là điều bình thường nên tự tin bước vào .

Nhìn mọi ng xung quanh Lam chắc lưỡi nói :

-Ko biết sao chúng ta đi đến đâu cũng bị ng khác nhìn như thế nhỉ ,khó chịu quá đi mất .

Phương nghe vậy nhìn xung quanh nhún vai nói :

-Mặc kệ mọi ng đi ,họ thích thì họ cứ nhìn cứ coi như họ là ng vô hình như thế là ôke _nở nụ cười nhẹ nhìn Lam .

Nghe thấy vậy Lam quay sang nhìn Lan nói như đề lú kéo :

-Ê còn cậu Lan nghĩ thế nào ?

Giật mình Lan ú ớ nói :

- Các cậu nói gì vậy ?

Lam và Phương nghe thấy Lan nói vậy thì trở mắt nhìn Lan ngạc nhiên nói :

-Cậu có bị sao ko ?

Lan nghe vậy thì ngơ ngác hỏi :

-Sao các cậu lại nói vậy?_nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ .

Lam nói :

-Thì tại cậu ko chú ý nghe ng khác nói ” Các cậu nói gì vậy ?”

Ngớ ng ra Lan biết ngay là vì sao 2 con bạn khác lạ và nhìn thấy nhóm mình tự nhiên đứng để mọi ng xung quanh nhìn Lan nói :

-Ko có gì đâu chỉ là tớ đang có chuyện cần phải suy nghĩ thôi .Mà thôi để chuyện đó nói sau giờ vào bàn ngồi đi ,mọi ng đang chú ý chúng ta kìa .

Bước vào bàn gần cửa sổ tụi nó ngồi xuống ,và Lam đứng lên nói :

-Để tớ đi mua thức ăn cho .

Thấy vậy Lan mỉm cười nói :

-Đừng mua bánh ngọt cho tớ ,và mua cho tớ lon nước cam ép Twister nhé .

Nghe vậy Lam nên tiếng :

-Cậu quay lại sở thích như trước rồi nhĩ .

Nói xong Lam mỉm cười bỏ đi sau ả ý như muốn nói tính cách cũ của Lan đã quay trở lại rồi phải cẩn trọng hơn mới đc ,vừa đi vừa nghĩ .

Trong khi đó ở bàn Lan và Phuong ngồi ở bàn nhưng Lan giờ phút này trong suy nghĩ đang điên đầu vì dự án mới phải tìm ra loại hương mới để chế tạo ra loại nước hoa mới ,chính vì thế Lan chưa biết đc mình có nên ở lại Việt Nam hay về Nhật Bản .Từ hôm qua tới giờ Lan đã đc chị Misaki chan thông báo khiến cho Lan ko biết nên làm gì .

cùng lúc đó ở bàn cách đó ko xa bọn hấn ngồi nhìn bọn nó một lúc từ khi bọn nó đứng ngơ ngác nói chuyện cuối cùng Lâm nên tiếng :

-Các cậu có thấy lạ ko về hồ sơ mới của ba ng kia hoàn toàn ko có một chút thông tin về họ giống như họ từ ngoài hành tinh xuất hiện vậy ,ngoài trừ Phuong là con gái của gia đình giàu bậc nhất Việt Nam còn lại ko có một chút thông tin gì về tính cách ,tuổi tác ,từng học ở đây .

Huy nghe vậy thì nói giọng bình thản :

-Chuyện gia đình của Phuong mình thừa biết rồi .

Nghe thấy vậy Quân nhìn Huy nói :

-Cậu biết .

Mỉm cười Huy nói :

-Ừm thật ra theo mình nghĩ là họ về vì chuyện gia đình của Phuong ,chuyện này đang rất nóng hổi trên mặt báo đó .

Lâm chen ngang nói :

-Có phải chuyện Ông Mai Đình Tùng có quan hệ mờ ám với hiệu trưởng cũ của chúng ta ko ?

Nghe vậy Quân cũng nói :

-Ừm tớ cũng nghe thấy thế và trong giới kinh doanh giờ đây ko còn mấy tình huống gì về gia tộc họ Mai nữa khi nghe thấy tin đó trên mấy trang báo nổi tiếng về Doanh Nhân trong nước và thế giới .

Huy gật đầu nói :

-Thì họ vì điều đó mà mới xuất hiện để điều tra vụ đó và đó ko còn tin đồn giả đâu mà là thật đó .

Lâm nghe vậy nhìn Phuong đang ngồi với khuôn mặt bình tĩnh ko có vẻ gì đâu khổ gì đâu :

-Cậu nói điều ,cậu nhìn kìa cô ta có tỏ thái độ gì đâu .

Huy nghe vậy mới kể chuyện mà mình đã chứng kiến nghe xong Huy nói thêm :

-...Có thể Phuong đã bình tĩnh và ko coi chuyện đó là quan trọng nên vẫn bình thản như vậy .

Và bọn hấn im lặng chờ xem thử thì tự nhiên Trâm em gái của Lâm xuất hiện làm bọn hấn ngạc nhiên ,Lâm đang định hỏi em gái mình vì sao xuất hiện thì thấy Trâm tiến lại gần bàn của 3 cô gái mà bọn hấn đang theo dõi.

Đang ngồi chằm chằm suy nghĩ vu vơ ở ngoài cửa tự nhiên Phương nghe thấy tiếng nói của một cô gái quen quen :

-Chị có phải tên Thắng ko /

Trâm hỏi như vậy nhưng trong đầu cầu mong là đừng phải tuy chưa tỏ tình nhưng trong trái tim Trâm đã dành 1 khoảng trống dành cho Thắng ,vậy mà lúc này giờ ra chơi này đứa con gái trong lớp mình nói chuyện Trâm đã nghe thấy Thắng là con gái ,và ko nói ko rằng Trâm chạy nhanh qua trường của Thắng và hỏi cả lớp của anh hai và đc chỉ xuống đây và tiến lại sau khi hỏi nhưng ng trong căn tin này .

Câu hỏi đó khiến cho Phương quay sang và ngạc nhiên khi thấy Trâm xuất hiện tại đây và Phương ko hiểu tại sao Trâm lại hỏi mình như vậy nên vô tư trả lời :

-Ừm ,xin lỗi vì đã lừa rồi em .

Trâm nghe thấy ng mình để ý nói vậy thì lắc đầu nói :

-Em ko tin ,ko tin .

Phương tuy thông minh có thể đc ví như thiên tài ở Việt Nam nhưng trong tình cảm lại rất mù mờ nên cười nhìn Trâm nói :

-Chị vì hoàn cảnh nên mới giả trang thôi ,chị nói thật đó .

Trâm nghe thấy vậy chỉ thẳng vào mặt Phương nói :

-Chị là kẻ nói rồi em thù chị .

Và bỏ chạy để lại Phương đơ ng ra vì ko hiểu .

Đúng lúc đó Lam đi đến và thấy thấp thoáng bóng dáng của Trâm thì quay sang hỏi Lan :

-Có chuyện gì vừa xảy ra vậy ?

Lan này giờ cũng đơ ng ra vì ko ngờ sự việc này lại xảy ra sớm như vậy và nhìn Lam nói :

-Thì chuyện tình cảm đó .

Lam nghe vậy lúc đầu ngỡ người ra ko hiểu nhưng qua ánh mắt của Lan ,một lúc sau Lam mới nhớ ra Trâm thích Thắng ,mà Thắng là Phương như thế thì sẽ rất đau khổ .

Nhìn biểu hiện của Lam ,Lan biết Lam đã hiểu nên thở dài nói :

-Chắc hết chuyện này đến chuyện khác để giải quyết rồi .

Ko biết Lan nói vậy với ý gì Phương quay sang nói :

-Cậu nói vậy là ý gì ?

Lam nghe vậy đặt tay lên vai Phương vỗ vỗ nói :

-Cậu tuy là rất thông minh nhưng trong chuyện tình cảm thì rất dở ,tớ phải công nhận như vậy .

Thấy cái nhìn thông cảm của 2 con bạn nhìn mình ,Phương ngơ ngác hỏi :

-Sao 2 cậu nhìn mình như vậy hả ?

Đúng lúc đó tự nhiên có thông báo của trường :

-Mời học sinh Phương ,lớp 10A1 lên văn phòng hiệu trưởng .

Nghe thấy vậy Phương trong đầu suy nghĩ :Ko biết chuyện gì mà kêu mình lên văn phòng nhỉ .

Sau đó quay sang 2 con bạn nói ;

-Các cậu nên với mình chứ?

Cả 2 nghe Phương nói vậy lắc đầu nói :

-Thôi cậu nên một mình đi ,chắc mẹ cậu muốn nói gì với cậu ,tụi này nên lớp trước đây.

Chương 58

Trong khi Phương lên phòng hiệu trưởng, thật ra Lam và Lan đều nhận ra ng muốn gặp Phương là ai và họ cũng muốn tạo điều kiện cho Phương giải quyết đc mâu thuẫn đang đau đốn mong manh của Phương nên ko muốn theo làm ki đà cản mũi.

Ngồi lại ghé Lan khui lon nước cam uống sau đó nói nhỏ với Lam :

-Hình như chúng ta đang bị theo dõi đó.

Lam nghe vậy nhìn ngó xung quanh rồi nói :

-Làm gì có chắc cậu bị ảo giác thôi ,do này giờ chúng ta bị chú ý quá ý mà .

Lắc đầu Lan nói giọng điềm tĩnh :

-Ko tớ ko có ý đó ,ý tớ là ...mà thôi cậu nhìn bàn cách 2 cái bàn chúng ta là cậu biết liền thôi _nói nhỏ .

Ko hiểu Lan nói ý gì vì đang nói Lan lại dừng lại ,vì thế Lam rất tò mò nhìn ra đằng sau và ngạc nhiên khi thấy bọn hấn đang ngồi đó và ngay lập tức hiểu ý dù thường là Lam giả ngu để ko biết nhưng giờ thì chán cảnh giả vờ đó rồi mà có giả vờ với ng khác thì đc nhưng với Lan thì ko thể thoát khỏi đôi mắt tinh thông của Lan.

Vì vậy Lam nhìn Lan nói :

-Vậy thì chúng ta nên làm gì đây .

Cầm lon nước trên tay Lan đứng dậy nói :

-Thì đi lên lớp thôi .

Biết Lan sẽ nói câu đó nên Lam cũng ko ngạc nhiên gì cầm ly nước cam nên uống 1 ngụm sau đó gật đầu noi:

-Ừm

Và bọn nó cố tình đi ngang qua bọn nó và đồng thời Lan thấy ánh mắt lạnh lùng của Quân đang chiếu thẳng vào mắt của mình .Nhưng Lan chả thèm để ý mà bỏ đi một mặt thì tự dung 1 ng nào đó đụng vào vai của mình và Lan nghe thấy giọng nói của ng đó :

-Đi đứng thế à .

Quay lại nhìn Lan nhận ra giọng nói xác xuyệt đó là của ai nhếch miệng Lan nói :

-Hừ ko biết ai bị đui mà ko nhìn đường vậy nh /

Quân nghe thấy vậy thì ngạc nhiên vì chưa ai trong trường lại ăn nói như vậy với công chúa của trường này và ko riêng gì Quân mà tất cả mọi ng có mặt trong căn tin đều tròn mắt nhìn Lan ,chỉ riêng Lam biết đây là bản tính trời sinh của Lan chỉ là khi ở trong thân phận Nhật Lan đã cố gắng kiềm chế tính cách này của mình và Lam và Phương đều phải công nhận Lan là ng có 2 tính cách lúc lạnh lùng lúc vui vẻ nhưng còn vì sao tính cách đó của Lan lại như vậy thì bó tay chịu thua chỉ biết là từ khi chơi với Lan đã như thế rồi .

Thư nghe thấy vậy thì nhìn cô gái trước mắt và cảm thấy ganh tỵ trước vẻ đẹp thuật khiết ko trang điểm nhưng vẫn đẹp như 1 đóa hoa hồng trắng và nhớ tới những gì mình nghe từ các học sinh trong trường và biết mình đang đứng trước ai ,nhưng với tính đồng đánh Thư làm sao có thể chịu thua đc có chứ thể là giọng nói khinh thường lại vang nên :

-Chà xem ra ng thích giả trai ,có khi cô là kẻ đồng tính nh ?

Lam nghe vậy lo lắng nhìn Lan ,sợ tính cách đáng sợ kia của Lan lại tái sinh thì chết và chưa kịp ngăn chặn thì giọng nói lạnh như băng vang nên :

-Hừ ko ngờ một ng đc xem là hotgirl trường này lại ăn nói như vậy ,muốn dựa vào gia thế của gia đình hả?

Quân nghe thấy vậy thì cũng ko thể ngồi yên đc tiến lại chỗ Thư nhìn Lan với ánh mắt lạnh lẽo nói :

-Cô em nói gì thế ng đừng ng yêu tôi là cô em tốt nhất là nên xin lỗi đi .

Lan hất đầu lảo lếu uống một ngụm nước cam nhếch miệng cười một cách kiêu ngạo nói :

-Nếu tôi ko xin lỗi thì sao ?

Mọi ng trong căn tin đều nhìn và suy nghĩ ko biết Lan này thân thế thế nào mà lại ko sợ gia đình của Thư và Quân nhỉ và họ đều thương cảm dành cho Lan ,vì họ biết rằng đừng vào 2 ng đó thì chỉ có bằng chết mà thôi .

Trong khi đó khi nghe cô gái trước mặt nói với ánh mắt lảo lếu đó Quân rất tức giận nhìn Lan hét :

-Vậy thì gia đình cô chuẩn bị những điều tệ hại đến với mình đi .

Và Quân cầm ly nước ở trên bàn và đổ lên đầu Lan ,nhưng rất may lúc đó Lan đã nhanh chóng lế sang một bên và cười vui bỏ đi kèm đi một câu:

-Rất hân hạnh đc xem những chiêu trả thù của các ng đó .

Huy một bên nhìn ngạc nhiên thốt nên :

-Lé nhanh thật.

Lam đứng xem lúc này nhếch miệng nói một câu:

-Biết mà tính cách cũ trở lại thì ko ai có thể đối phó đc với Lan mà ,đáng sợ thật phải thông báo tin này với Phương để cẩn thận hơn với tính cách này mới đc.

Nói xong ko thèm nhìn chạy theo Lan và nói to :

-Chờ tớ với cậu đi nhanh vậy .

Và để lại bọn hăn khi nghe thấy Lam nói vậy thì đứng sững lại và trong đầu ko thể suy nghĩ đc gì nữa và mọi ng thì ngơ ngác trước việc gì đang diễn ra trước mắt mình nữa.

Bước ra khỏi căn tin Lan nhìn trời than :

-Sao mình muốn bình yên mà ông trời lại ko cho chứ ?

Lam chạy theo Lan và đứng lúc nghe thấy tiếng nói như than trời của con bạn thì nói:

-Tại cậu chứ ko phải ông trời cậu đừng gây chuyện thì có ai làm gì cậu đâu .

Quay sang nhìn Lam ,Lan thở dài nói :

-Chứ cậu nghĩ xem nếu mình ko tranh luận với mấy ng đó thì họ liệu rằng có bỏ qua cho bọn mình ko ?

Nghe thấy Lan nói vậy thì Lam nhìn thẳng vào mắt Lan nói :

-Nhưng đầu nhất thiên cậu bày ra nét mặt lạnh lùng như vừa rồi ,giống như lần đầu chúng ta gặp nhau lần đầu tiên vậy /

Lan nghe vậy ko nói gì chỉ trả lời vu vơ:

-Cũng ko biết tại sao sau 4 năm tính cách đó lại xuất hiện lại có thể là do thái độ của nhưng con ng đó kiêu căng ngạo mạn quá chăng.

Ở bên cạnh Lan nghe thấy Lan nói vậy chỉ có thể lắc đầu vì nhớ lại lần đầu tiên Lan xuất hiện cứu mình rất ấn tượng giống như tính cách ngày hôm nay lạnh lùng nhưng ko kiêu ngạo và đã làm bạn 6 năm Lam như hiểu thêm tính cách vì Lan luôn là ng bí ẩn nhất trong nhóm .

và ko muốn nói về vấn đề này nữa Lam nên tiếng :

-chúng ta về lớp thôi gần đến giờ vào học rồi .

Nghe thấy vậy Lan ko muốn gặp Quân lúc này nhìn sang Lam nói ;

-hôm nay tớ ko thích lên lớp ra khu vườn của trường đi .

Bật cười Lam nói ;

-lần đầu tiên tớ mới nghe thấy thiên tài như cậu chán học đó nha ,nếu mọi ng biết chắc họ xù luôn ý chứ /

Ko nói gì Lan chỉ cười và đi thấy vậy Lan đi theo 2 ng im lặng ko nói gì .

Còn Phương đứng trước cửa văn phòng hiệu trưởng cảm xúc nửa muốn vào nửa ko muốn vào nhớ lại những lần mình mắt thấy tai nghe cha mình và bà hà âu yếm ở đây mà nghĩ đến thói trái tim của Phương lại chìm trong nỗi hận và sự giằng xé của tha thứ thật ko dễ chịu chút nào .

Đang do dự thì cửa phòng bật mở và tiếng nói của bà Hoa vang lên :

-Sao đứng đây vào đi chứ /

Nghe thấy vậy Phương ko muốn mẹ mình đọc được suy nghĩ trong lòng mình ,nên mỉm cười nói :

-Vâng thưa mẹ _ và bước theo chân mẹ mình .

Ngồi xuống ghế bên cạnh mẹ mình Phương giờ này mới nhớ đến mẹ mình gọi mình nên đây ,nhưng giờ phút này ko biết tại sao Phương lại do dự ko biết nói gì với mẹ mình có nên hỏi thẳng hay ko ?

Bà Hoa nhìn Phương đưa con gái mà mình yêu thương nhất ,thấy thái độ ngập ngừng thì biết nó đang lo lắng gì nên mỉm cười nói :

-ko có gì đâu đừng căng thẳng thế .

nghe thấy mẹ mình nói vậy Phương mỉm cười gật đầu nói ;

-Vâng mà mẹ gọi con nên đây có việc gì vậy ạ ?

Biết ngay cô con gái sẽ hỏi vậy bà Hoa nói ;

-thì lâu rồi 2 mẹ con ko nói chuyện tâm sự nhiều với nhau .

Phương mỉm cười gật đầu nói ;

-Thì do nhiệm vụ mẹ giao nên con đã ko ở nhà để tâm sự với mẹ cùng lúc đó từ nhỏ con đã đi du học rồi .

Bà Hoa gật đầu nói thẳng vào vấn đề bà đang lo lắng :

-Con rất hận ba hả Phương /

Câu hỏi thẳng của mẹ mình ,Phương như ko muốn nói thật nhưng trước ánh mắt nghiêm nghị của mẹ mình phurong đành nên tiếng:

-con cũng ko biết nữa nói thật thì con nữa hận nữa ko ,

Và trong tâm trí của phurong lại vang lên câu nói của Lan ;"Trái tim hãy có lòng vị tha ",nhưng Phương lại ko biết nên làm sao dù sao mình cũng là 1 đứa trẻ dù là thiên tài đi chăng nữa đến vấn đề này thì cũng khó lòng giải quyết .

Biết cô con gái đang do dự bà Hoa nên tiếng ./

-Con gái à ,hãy tha thứ cho ba con đi ,

Nghe mình nói vậy phurong há hốc mồm ngạc nhiên nói :

-Mẹ sao mẹ nói như là chuyện bình thường vậy ,ba đã phản bội mẹ con mình mà mẹ có thể tha thứ sao /

Nghe cô con gái nói vậy bà Hoa ko biết nói sao lẽ ra đối với bà khi thấy ng chồng mình yêu hết mình đã phản bội mình lúc đầu khi nghe tin đồn bà đã ko tin và đã kêu con gái mình về để tìm hiểu và lúc đó bà quyết ko tha thứ nhưng sau hôm qua khi thấy ông Tùng đã khóc trước mặt bà xin tha thứ ko hiểu sao bà lại quyết tha thứ liệu rằng đó có phải là tình yêu của mình vẫn còn dành cho chồng mình vì thế bà đã tha thứ dù trái tim giờ vẫn còn rỉ máu.

Thế là sau khi suy nghĩ trong đầu bhuw vậy Phương mới quay lại nhìn mẹ mình hỏi :

-Vậy mẹ có tha thứ cho ba ko ?

Biết cô con gái đã dao động bà Hoa nên tiếng khuyên giải có thể nói đây là tâm sự của ng mẹ dành cho con gái :

-Mẹ biết con sẽ rất hận cha mình cũng như mẹ khi nghe mọi ng nói mẹ đã tự bao biện rằng ba con sẽ ko bao giờ phản bội mẹ và gia đình vì thế mẹ mới gọi con về để điều tra nhưng mẹ đã cầu mong điều đó ko thành sự thật và dù lúc đó con đã ko hề nói cho mẹ việc ba con phản bội nhưng mẹ đâu thể ko biết đc chỉ có điều mẹ ko muốn con đau khổ nên đã ko nói nhưng mẹ biết con rất đau khổ nhưng hãy bỏ qua để con trở lại là cô gái vô tư hồn nhiên như trước khi con về Việt Nam.

Nghe mẹ nói vậy Phương biết mình có đau khổ cỡ nào cũng ko bằng ng mẹ của mình ,chính vì điều đó khiến cho Phương ko biết nên tha thứ hay ko và liệu rằng hạnh phúc có quay trở lại ko và Phương ko biết nên nói như thế nào vì ánh mắt diết của mẹ đang nhìn mình chứa chan tình cảm .

Nhưng biết ko nói ko đc cuối cùng Phương đành nói :

-Mẹ có thể để con suy nghĩ đc ko ?

Gật đầu bà Hoa biết giờ mà nói nữa sợ dành khi đó đưa con gái của mình sẽ ko tha thứ cho ba mình mà có khi còn hận hơn thôi thì cứ từ từ thuyết phục mới đc .

Vì thế bà Hoa nhìn cô con gái xoa đầu nói :

-Vậy con có sang Mỹ học tiếp nữa ko ?

Biết mẹ mình chưa biết mình đã tốt nghiệp Đại học Harvard vì khi đó tụi nó chỉ dự tính ở Việt Nam 1 tháng thôi ,vì tụi nó yêu thích tự do ko bó buộc nên ko thích ở đâu đó lâu nhưng ko ngờ bây giờ lại sai dự định ban đầu.

-Còn cũng ko biết nữa tụi con muốn nghỉ ngơi 1 thời gian nên có thể tháng sau tụi con mới sang lại Mỹ ,với lại tụi con còn có nhiệm vụ giải quyết 1 cuộc hôn nhân đang trên vực thẳm ly hôn ,mẹ cũng biết tụi con chuyên gia giải quyết những vụ như thế mà.

Nghe cô con gái nói vậy bà Hoa mỉm cười nói :

-Vậy tụi con về nhà đi sao cứ thích ở khách sạn vậy tốn kém lắm đó .

Suy nghĩ một lúc Phương nói :

-Để con hỏi Lan và Lam đã mẹ xem đứa đó có đồng ý ko đã mẹ _mỉm cười vô tư .

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa Phương đứng dậy nhìn mẹ nói :

-Thôi con nên lớp đây .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Ra khỏi phòng ,Phương bước đi đang định lên lớp nhưng bỗng nhiên Phương ko thích nên lớp nữa thế là bước chân vô định về phía vườn trường .

Còn ở chỗ Lam và Lan 2 người ngồi ở dưới bóng cây Lam dựa vào gốc cây cầm cuốn sách tiếng Anh đọc ,còn Lan thì đi vòng quanh vườn tiến lại chậu hoa hồng trắng nhìn một cách chăm chú trong lòng nghĩ mùi hương tinh khiết này rất tốt để làm hương liệu mới cho sản phẩm nước hoa mới .

Phương bước đến thấy 2 con bạn đang ở đây ngạc nhiên há hốc mồm sững người ko nói gì ,thấy vậy Lam nên tiếng :

-Yo ,cậu cũng trốn tiết nữa hả Phương .

Bước lại ngồi xuống cạnh Lam ,Phương gật đầu nói :

-Chán quá nên mình ko muốn lên lớp nữa ,mà cậu ở đây thì Lan đâu .

Chỉ tay vào khóm hoa hồng Lam nói :

-Cậu thừa biết rồi còn hỏi ,tớ ở đây thì đương nhiên Lan cũng ko có lên lớp rồi đang nghiên cứu hoa ở kia kia .

Nhìn theo tay chỉ của Lam ,Phương cười thoải mái nói :

-Đúng là tâm tư chúng ta giống nhau nhĩ .

Sau đó cả 2 ko nói gì Lam thì trở lại cuốn sách mình đang đọc ,còn Phương thì nhìn trời nhưng gương mặt thì ánh lên nét đau khổ .

Đúng lúc đó Lan bước đến vô tình thấy nét mặt đó ngồi xuống bên cạnh Lan yên tĩnh ko nói gì nhưng thông qua ánh mắt Lan biết Phương gặp phải chuyện gì .

Và sau 1 lúc im lặng ko thể nhìn đến khuôn mặt đau khổ đó nữa Lan mới quyết định nên tiếng :

-Cậu nên gặp mẹ nuôi có chuyện gì vậy ? _ ánh mắt nhìn thẳng như ko cho phép người trước mặt có thể nói dối đc.

Phuong giật mình thoát khỏi suy nghĩ nhìn sang thấy ánh mắt của Lan nhìn thì nói :

-Ừa cậu ngồi đây lúc nào vậy /

Lan nghe vậy nói :

-Ko cần cậu đánh chông lảnh trả lời vấn đề tớ hỏi trước đã .

Biết ko thể thoát khỏi sự truy vấn của Lan ,Phuong nhẹ giọng nói nhỏ :

-Tớ ko biết quyết định của mình là đúng hay sai nữa .

Nghe thấy vậy Lam ở bên cạnh nãy giờ nghe tiếng của Lan hỏi thì lo lắng quay sang nói :

-Quyết định gì mà đúng hay sai ? _ và trong đầu để lại những dấu chấm hỏi .

Còn riêng Lan nghe thấy vậy thì hiểu nguyên nhân tại sao khuôn mặt của Phuong lại buồn bã như vậy vỗ vai Phuong ,Lan nói với giọng quan tâm ;

-Tha thứ đc thì nên tha thứ ,hạnh phúc là do chúng ta quyết định ko ai có thể quyết định thay chúng ta đc đâu.

Lời nói sâu xa khiến cho Lam ở 1 bên ko hiểu nhìn qua nhìn lại 2 con bạn ngỡ ngác hỏi :

-Các cậu nói gì vậy ,mình ko hiểu gì hết cả .

Lan nói như ko muốn Lam lo lắng ;

-Ko có gì đâu giờ chúng ta về lớp thôi .

Nghe vậy Lam và Phuong nói:

-Tớ ko thích lên lớp hay chúng ta về phòng dọn dẹp đồ đạc đã .

Đang định bước về phía kí túc xá chợt Lan thấy ông Tùng ba Phuong bước lại chỗ tụi nó thấy vậy Lan nắm tay Lam quay sang Phuong nói :

-Tụi tớ về dọn dẹp trước có gì thì tớ sang lấy đồ cho .

Và trong sự ngạc nhiên của Lam ,Lan kéo lam đi thật nhanh trong tai vang lại câu nói của Lam:

-Sao ko ở đó kéo tay tớ đi làm gì .

Phuong nhìn thấy ba mình đang tiến lại gần mình ,dù là ng ko thông minh cũng đoán đc ông Tùng muốn gặp ai chứ nói chi là Phuong ,nhưng lúc này đây đầu óc của Phuong tự dưng trống rỗng ko biết làm sao nhìn lại để xem 2 con bạn có ý kiến gì ko thì đã ko thấy 2 con bạn biết đi lúc nào rồi .

Ông Tùng bước đến đang do dự ko biết mở đầu câu chuyện như thế nào từ nhỏ tuy ông rất yêu thương cô con gái mình nhưng do mẹ mình ko thích con gái nên ông đã đưa nó sang nước ngoài du học và từ đó ít tiếp xúc dần dần đến cha con khó có thể nói chuyện bình thường với nhau .

Đứng ở 1 bên Phuong chưa biết nên làm gì cuối đầu chờ sự lên tiếng của ba mình nhưng 1 lúc ko thấy tiếng nào vang nên khiến cho Phuong thấy khó chịu ở trong lòng cuối cùng Phuong là ng quyết định lên tiếng để tránh sự im lặng đáng sợ này :

-Ba muốn gặp con trách có chuyện gì muốn nói phải ko ạ _Phuong nói mang tính khách sao vô cùng giống như ng trước mặt hoàn toàn là ng xa lạ.

thấy Phuong đã lên tiếng nhưng lời nói thì coi mình như ng xa lạ chứ ko phải là ba mình ông Tùng có chút bất đắc dĩ ko biết làm sao bây giờ nhưng ông tự xét rằng hôm nay mình muốn gỡ bỏ nút thắt của mình với gia đình đặc biệt là muốn lấy lại gia đình thì ông bắt buộc phải giải quyết mối hiểu lầm này .

-Còn có thể dành một chút thời gian cho ba con mình nói chuyện với nhau ko ?

Nghe thấy câu nói đó Phuong trong lòng hơi dao động ko biết mình nên làm gì dù sao đối với Phuong gia đình mình luôn là hoàn hảo nhất cha mẹ luôn thương yêu nhau nhưng từ khi biết ba mình ngoại tình trái tim của Phuong như bị chảy máu và Phuong nhận thấy khái niệm về gia đình của mình giống như từ trước đến giờ hoàn toàn do mình mơ mộng và tự bao biện cho bản thân mình mà thôi.

Cuối cùng Phuong ko thể ko đối diện với sự thật đc và Phuong gật đầu nói ;

-Vâng ạ

_giọng nói vẫn nhẹ nhàng dằm thấm ko biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài như thế đây vốn là cuộc gặp gỡ bình thường của cha con khiến cho Ông Tùng ko thể hiểu cô con gái của mình nghĩ gì và ông như hiểu thêm con gái mình là 1 ng kiêu lời ít nói khác với ng vợ của mình hồi trẻ và ông cảm nhận rằng 1

phần lỗi này là do mình gây ra khi ko quan tâm đến con gái mình .

- Vậy con ăn sáng trưa hay ba con mình chọn chỗ nào ăn rồi nói chuyện đi .

Đang định nói là mình đã ăn rồi nhưng Phuong nhận thấy nếu nói chuyện ở đây chả khác gì cho ng khác dòm ngó thế là Phuong đành miễn cưỡng gật đầu .

Quay lại chỗ của Lan và Lam sau khi nghe xong cuộc hội thoại của 2 cha con Phuong , 2 ng từ gốc cây đi ra nhìn theo Lam nên tiếng :

- Ko biết Phuong có tha thứ cho ba mình ko nữa .

Nghe câu nói đó Lan ngạc nhiên quay nhìn Lam nói ;

- Ủa cậu cũng nhận thấy sao.

Ko tự ái khi nghe lan nói vậy Lam cười nhẹ nói :

- Minh lúc nãy ko nhận ra nhưng sau khi thấy Phuong và cha mình nói chuyện mình đã phát hiện ra điều này và mình tự nghĩ ko biết Phuong có tha thứ ko nhi , nhưng mình nghĩ Phuong là ng thấu tình đạt lý chắc sẽ tự giải quyết đc .

Gật đầu Lan nói :

- Minh cũng hi vọng thế ,

Lam nghe vậy nói :

- vậy chúng ta có nên theo ko /

Lắc đầu Lan nói ;

- chuyện đây tốt nhất hãy để 2 cha con nói chuyện với nhau thì tốt hơn là chúng ta xen vào , thôi đi về lớp thôi.

Bước vào trong lớp sau 2 tiết trốn học Lan và Lam tự nhiên như ko biết mình trốn học vô tư nói ;

- thưa cô cho em vào lớp

_ và tui nó nhận thấy ánh mắt của ông thầy giáo tiếng anh đang nhìn mình một cách khó chịu , biết tính ông thầy này khó tính nên Lam sợ dưng nụ cười tự nhiên khiến cho ông thầy trẻ tuổi này phải sững ng và nói :

- Khụ... (đưa tay bịt miệng ho khẽ nói) thôi các em vào lớp đi lần sau ko nên vào muộn như vậy nữa .

Nghe thấy vậy Lam quay sang nháy mắt với Lan sau đó Lam mỉm cười vô tư nhí nhảnh nói :

- Em cảm ơn thầy .

Nhưng bên cạnh đó Lan còn có cảm giác như ánh mắt ai đó đang chiếu vào mình rất khó chịu nhưng Lam giờ ko muốn ai chú ý đến mình nên đi tự nhiên bước về bàn.

còn ở bàn Huy ngạc nhiên khi ko thấy Lam đâu nhưng rõ lúc này bọn nó đã đi trước rồi vậy mà khi vào lớp ko thấy qua 2 tiết cũng ko thấy vậy mà với vào lớp đã liết mất đưa tình với thầy (theo tư tưởng của Huy nha) và ánh mắt sát khí nhìn Lam tới khi Lam bước vào chỗ ngồi mới thu lại tầm mắt .

Ngồi ở trong lớp thay vì nhìn lên bảng nghe thầy giảng bài thì Lam lại nhìn ra ngoài cửa sổ trong lòng nghĩ : ko biết Phuong có tha thứ cho ba mình ko nhi . Và Lam cứ thế suy nghĩ 8x vụ vợ mà ko biết có 1 ánh mắt chăm chú nhìn mình .

Huy ngồi bên cạnh đang chơi trò điện tử trên điện thoại bỗng ko biết vì sao lại nhìn sang bên cạnh bất chợt thấy cảnh người đẹp đang nhắm cảnh (nếu là các bạn lúc này sẽ quay đi hay là nhìn), và Huy ko biết mình nghĩ sao lại chăm chú nhìn bằng ánh mắt say mê , Huy biết mình đã gặp đc ng mà mình yêu thương nhưng có 1 điều là Huy ko thể biết là Lam là ai từ đâu đến vì Huy cảm nhận thấy 1 điều là mình chưa hề biết gì về Lam trừ cái tên ra .

Trong khi ở bên bàn của Huy là 1 cảnh ng khác thấy thì đỏ mặt vì sự im lặng nhưng chứa chan tình cảm như vậy thì bên bàn của Lan lại khác hoàn toàn , vừa vào chỗ Lan xem chút nữa thì bị té và nguyên nhân ko khác chính là do Quân .

Trước ánh mắt đều giả của Quân , Lan biết qua ánh mắt đó Quân như muốn nói :

_”cô cũng giỏi lắm đó chứ ?”

Nếu là ng khác chắc chắn là làm lơ vì sợ Quân , nhưng Lan thì khác nhìn sang Qunheechs miệng ánh mắt thách thức như muốn nói :

_”Cảm ơn đã khen ”

Và nở nụ cười vui vẻ .

Quân ngồi thấy vậy thì tức giận chưa biết làm gì Lan thì cũng là Lan nên tiếng nói ;

-Cậu có thể đứng lên cho tớ vào đc ko.

Khuôn mặt vẫn như cũ ko biểu lộ 1 chút xíu cảm giác nào thấy vậy Quân hơi khó hiểu nhưng vẫn lạnh lùng nói .

-Cậu tự tìm cách mà vào đi .

Biết Quân đang cố tình gây khó dễ cho mình vì thế Lan nhìn lên bảng và nhìn thầy giáo nói:

-Thầy lớp trưởng ko cho em vào chỗ ngồi .

Quân nghe vậy khinh thương nghĩ;

-”Cô đừng tưởng rằng nói thầy thì tôi sợ à ”

Thầy giáo nghe thấy vậy thì sợ sệt lên nhìn Quân và ko biết giải quyết làm sao khi chính mình cũng sợ thân thể và ông biết nếu gây khó dễ cho Quân thì khó có thể dạy ở trường nữa .

Nhìn là biết ông thầy đang khó xử nhưng mục đích của Lan ko phải là dừng ở đó ,chính vì thế bằng giọng nói bình tĩnh nhưng ko kém lạnh lùng Lan nói nhìn Quân :

-Ko ngờ lớp trưởng lại thờ ơ với việc học của học sinh như vậy còn cố tình gây khó dễ cho học sinh xem ra cậu ko xứng đáng làm lớp trưởng đâu.

Lời nói đó khiến cho Quân tức giận vô cùng vì mọi ng trong lớp nhìn mình và cũng ko muốn mọi ng nhìn mình bằng ánh mắt soi mói cuối cùng Quân đành phải đứng dậy nói :

-Cô giỏi lắm nhưng lần sau thì đừng hòng có lần sau .

Và ngang lúc Lan đi ra chỗ Quân con ghế sát tai Lan nói thêm :

-Cẩn thận lần sau đó .

Nhưng Lan là ai chứ là ng lạnh lùng , quyết đoán hoàn toàn ko ngờ ngêch ngoặc ngêch để cho ng khác bắt nạt nên đầu dễ để Quân nói thế ;

-Cảm ơn ,nhưng ko cần đâu .

Chính lời nói đó của Lan khiến cho Quân tức đến điên ng cùng với ánh mắt xem thường của 2 thằng bạn Quân nắm chặt tay thành nắm đấm tức giận nghĩ :

-Hừ để tôi xem cô có giỏi ko ,tôi sẽ để cô chết ko bằng sống .

Trong khi đó Lan ngồi vào ghế thì ko chú ý gì nữa bắt đầu nằm trên bàn chìm vào giấc mộng đẹp mà ko biết rằng có ng đang tính toán điều gì đó ,nhưng cũng chưa chắc vì khi ngủ Lan bỗng nhiên một nụ cười cực khó hiểu hiện ra và ko ai thấy trừ Lam vì khi nghe cuộc đối thoại đó Lam đã thoát khỏi suy nghĩ và nhìn Lan nghĩ:Quân chưa phải là đối thủ của Lan rồi và mỉm cười khiến cho Huy ngồi bên cạnh vô tình thấy và ngán ngơ .

Nhà hàng Sakura _Nhật Bản

Nhìn quan cảnh xung quanh Phương hơi ngỡ ngàng vì không khí trong nhà hàng hoàn toàn giống như Nhật ,Ông Tùng thấy vậy thì nghĩ rằng Phương chưa bao giờ đc nhìn thấy nhà hàng như vậy .

Riêng Phương thì lại suy nghĩ :lần sau phải nói với Lan mới đc hôm qua Lan nói nhớ các món ăn Nhật Bản nhưng tụi nó nào biết ở Sài Gòn lại có nhà hàng Nhật như vậy .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Ngồi xuống Phương bắt đầu quan sát khu nhà hàng này ,Phương cảm thấy rất thích vì không khí ấm áp tràn ngập xung quanh nhà hàng và làm cho mình

quên đi những mệt mỏi oán hận.

Ông Tùng ngồi xuống đối diện khác với cô con gái ,vì ông ko biết nói gì để cô con gái mình có thể tha thứ cho mình .

Có thể nói Phuong và ba mình đều im lặng một cách nặng nề .

Cuối cùng để chấm dứt không khí lạnh lẽo này Phuong nên tiếng đầu tiên :

-Ba muốn gặp con có chuyện gì ko ?

Tuy vẫn xưng hô cha con nhưng qua giọng nói ông Tùng có thể cảm nhận đc cô con gái của mình hình như ko mấy thân thiện với mình và ông cũng ko cảm nhận đc Phuong có ghét mình hay ko .

Nhìn cô con gái ông Tùng nói giọng hối hận ;

-Cha biết cha có lỗi với mẹ con và con nhưng

Nghe đến đây Phuong ngắt lời nói ;

-Cha định nói là do 1 phút nông nổi mà phản bội mẹ con ,con chứ gì ?

Thấy cô con gái nói như vậy Ông tùng ôm đầu nhìn Phuong với ánh mắt đau khổ và hối hận ;

-Phuong đây chỉ là hiểu lầm thôi .

Lắc đầu Phuong nói thật lòng ;

-Con ko biết có nên tha thứ cho ba ko ,ba đã làm mất lòng tin của con rồi vì chính bản thân con đã thấy ba ngoại tình nếu ba đặc trong trường hợp của con thì ba sẽ cảm nhận như thế nào .

Ông Tùng nghe cô con gái nói vậy thì không biết nói gì nữa ông chỉ con cách im lặng ,thấy vậy Phuong chỉ nói 1 câu ;

-Ba nên cầu xin xự tha thứ từ mẹ sẽ tốt hơn .

Sau đó lạnh lùng bỏ đi ,nhưng trên gương mặt xinh đẹp những giọt nước mắt từ mắt Phuong cứ chảy xuống và trong lòng thì ngào thét :con đã tận mắt thấy mà ba bảo là hiểu lầm sao ,hiếu lầm ha..ha...ha... thật là nực cười .Nhưng ko biết làm sao nước mắt của Phuong cứ thế chảy dài giống như ko bao giờ dứt .

Còn ở lại ông Tùng đau khổ vì ko đc xự tha thứ từ cô con gái của mình và lần đầu tiên ông Tùng biết thế nào là ng khác ko còn tin tưởng mình và cũng là lần đầu tiên Ông tùng cảm thấy mình như bất lực vì chữ hiếu ông Tùng đã làm cho vợ con mình đau khổ ,xem ra quyết định của mình hoàn toàn sai trái và có khi ông mất đi những gì mà mình yêu thương nhất .

Riêng Phuong sau 1 lúc chạy đi thì cũng bình tĩnh lại nhưng bỗng nhiên Phuong hét lên :

-Đây là bờ đâu vậy ,thôi chết mình ko mang bản đồ theo bên ng .

Nhìn xung quanh Phuong cảm giác ko quen với xung quanh và bỗng cảm thấy bối rối khi mọi ng cứ nhìn mình và Phuong còn nghe thấy tiếng mọi ng nói như thương cảm mình .

-Trời con bé đó đẹp vậy mà bị khủng .

-Trời ng đẹp vậy mà bị điên .

Cứ thế mọi ng đều nhìn Phuong với ánh mắt thương cảm ,nhìn thôi là Phuong cũng cảm thấy khó chịu trước những ánh mắt như vậy và Phuong suy nghĩ :ko biết sao họ nhìn mình như vậy nữa (Thì tại tiếng hét đó thôi)

Bỗng nhiên Phuong nhớ đến mình ko có mang theo tiền thế là 1 lần nữa Phuong hét lên :

-Trời ơi ko phải hôm nay mình xui đến thế chứ .

Thế là Phuong đành phải cố gắng nhớ lại mình đã chạy từ hướng nào nhưng vì lúc đó tâm trạng bối rối vì thế chính bản thân Phuong cũng cảm nhận rằng mình hoàn toàn mù đường vì khi rời Việt Nam Phuong mới 10t mà 6 năm rồi Việt Nam cũng đã thay đổi rất nhiều cho nênthế là Phuong đành phải từ từ đi trên đường và dò hỏi mọi ng .

Nhưng Phuong đang đi thì tự dưng đến một đường tối giống như một ngõ hẹp đang định bỏ đi thì ko biết sao tay Phuong bị nắm lại và bỗng có tiếng cọt nhả vang nên :

-Cô em đi đâu vậy ,đi theo anh nào .

Tức giận Phương quay lại hét :

-Biết thái tha tôi ra ngay .

Nhưng Phương bỗng hốt hoảng khi thấy nguyên một đám thanh niên đang đi dạo quay quanh mình và anh chàng đang nắm tay Phương đưa tay còn lại sờ mặt Phương nói :

-Sao cô em khó tính thế đi chơi với tụi anh đi .

Đang sẵn con tức trong lòng muốn phát sinh ra bên ngoài nên Phương ko giữ dáng vẻ hiền lành ngoan ngoãn ngày thường nữa và thẳng tay quay lại tát vào mặt tên đang cầm tay mình .

Và hình như hắn đau nên thả tay ra và Phương ngay lập tức rút tay lại và hất mặt cao ngạo nói :

-Đáng đời ,đau ko ? _nhếch miệng cười lạnh lẽo .

Câu nói đó khiến cho tên vừa bị Phương tát tức giận nhìn Phương như muốn ăn tươi nuốt sống :

-Hừ ,cô em cũng cứng rắn nhỉ ,nhưng vào tay bọn anh đây thìha ha ha _nụ cười nhăm nhở nhìn Phương .

Thấy ánh nhìn của cả đám ng đó đang nhìn mình như soi mói 1 món hàng Phương càng tức giận hơn và khí lạnh từ trên ng Phương toát ra nhưng những tên kia đang say mê nhìn ngắm ng đẹp và trong lòng thầm nghĩ :hôm nay may mắn thật gặp đc con mồi béo bở .

Đám ng đó tiến lại chỗ Phương quay quanh định đưa nhưng bàn tay bần thiêu nên muốn chạm vào ng Phương ,và giờ đây Phương ko thể kiểm soát đc mình nữa và lao vào hét đám hết đá 15' sau nhìn lại thì 4 tên đàn ông biến thái đó đã đo đất hết rồi tuy Phương có thể nói là ko giỏi võ nhưng cũng chưa chắc ko phải là cao thủ so với Lan mà thôi .

Đứng một chỗ cao cao tại thượng lấy 2 tay lau như tẩy vào chỗ bần nhếch miệng nhìn thành quả của mình nói :

-Sao còn muốn đụng vào chỗ tôi sao ,chờ kiếp sau đi nhé .

Đám ng nằm dưới đất ko thể đứng nên đc và thầm trong lòng nghĩ :hôm nay gặp quỷ rồi tưởng ng xinh đẹp dịu dàng ai ngờthật là nhìn mặt khó bắt hình dung.

Phương cũng ko muốn nói nhiều với đám ng biến thái này nên chỉ nhẹ nhàng tiến đến lấy trong túi ra 1 chiếc bút bi quà tặng của Lan ra và bắt đầu từng tên một ghi trên trán :”Biến thái ”với câu nói :

-lần này chỉ là cảnh cáo còn nếu để bọn cô nương này gặp lại thì ko chỉ thế này thôi đâu .

Nói xong thì quay lưng tiêu sái rời đi làm như ko có chuyện gì xảy ra hết .

Đi được một đoạn khá xa Phương đứng lại ngược mặt lên trời cười như chưa bao giờ đc cười khiến cho ai đi qua cũng nhìn và nghĩ :”con gái nhà ai xinh đẹp thế mà bị khùng .

Quay lại chỗ 4 tên kia sau khi Phương rời đi thì cố gắng đứng lên và 1 trong 4 tên nên tiếng :

-Đại ca ko ngờ gặp con nhỏ khó ưa như vậy ,lần sau gặp lại ko thể tha thứ đc

Nghe xong tên cầm đầu tức tên đã nắm tay Phương mặt đỏ như tào tháo bị rượt tức giận nói ;

-Đúng vậy lần sau gặp lại anh em chúng ta sẽ ko tha cho con quỷ nhỏ đó .

Nói xong thì 4 tên cố gắng lấy tay lau vết chữ trên trán nhưng lau đến đỏ mà vết chữ ko hề mất đi ,khiến cho 4 tên đó ko thể đi ra ngoài đường đành đứng ở chỗ cũ tức giận hét lên ;

-Con nhỏ chết tiệt lần sau gặp lại tụi nay quyết ko tha .

Còn ở chỗ cũ sau khi bình tĩnh lại thì Phương tự nhiên nhếch miệng nên cười đều giả nói :

-Chắc chắn đám ng đó sẽ khổ sở nắm đây nét chữ đó ít nhất 1 tuần mới xóa đi đc ,tội nghiệp nhê._ng làm trò đó là Phương vậy mà lại đi tội nghiệp ng khác trong khi mình vẫn đang nạt đường cơ chứ .

Đúng lúc đó có 1 tiếng xe đạp đổ bên cạnh và Phương ngạc nhiên quay lại và 1 lần nữa ngó ng khi trước mặt mình là Trâm và đang ko biết nói gì thì giọng Trâm đã vang lên :

-Em có chuyện muốn nói với chị .

Do dự Phương nên tiếng ;

-Nhưng sao em ở đây .

Trâm nhún vai nói ;

-Môn cuối tụi em đc nghỉ ,đang định đi về thì gặp chị ở đây nên muốn nói chuyện với chị thôi ,mà chị đi đâu giữa trưa nắng thế này .

Xấu hổ Phương cười nhẹ nói ;

-À thì chị lạc đường với lại chị ko mang tiền theo .

Trâm nghe vậy thì ko biết nói gì thêm nữa và Phương bước lên ngồi trên xe đạp và 2 ng bon bon chạy trên đường Sài Gòn giữa trưa .

Quay lại chỗ bọn nó sau khi hết tiết ,bọn nó ung dung đi về hướng kí túc xá ,đứng trước cửa phòng Lam do dự nói :

-Cậu vào phòng với tớ ko ,tớ thấy ngại quá .

Bật cười Lan nói :

-Vậy hỏi cậu ở chung với Huy sao ko ngại mà giờ lại_nheo mắt Lan nghi ngờ nhìn Lam nói .

Biết cái nhìn của Lan ẩn ý điều gì ,Lam lắc đầu nói :

-Làm gì có chi là mình thấy ngại khi Huy đã biết mình là nữ thôi .

Cười nhẹ Lan nói :

-Thật ko hay cậu đã có tình cảm với Huy nên ngại đây ta

_ánh mắt nhìn Lam cực gian trá khiến cho Lam ức chế nói :

-Cậu đang nói gì đó tốt nhất đừng đùa nữa .

Biết Lam đã tức giận mà khi tức giận thì tốt nhất đừng nên chọc thêm nữa vì thế Lan đành dĩ hòa vi quý nói :

-Vậy thôi ko trêu cậu nữa vào phòng thu dọn đồ đạc đi .

Và nhanh chân bỏ đi trước khi Lam bốc hỏa .

Bước vào phòng Lam nhìn xung quanh ko thấy có ai trong phòng thì thầm thở phào trong lòng rồi nói nhỏ :

-Hù tưởng gặp Huy rồi chứ .

Sau đó Lam ngó trước ngó sau thắc mắc trong đầu thầm nghĩ :

-”Rõ ràng mình và Lan đều thấy nhóm ấy về trước rồi mà ,mắc công mình lo lắng sợ Quân và Lan gây chuyện vì lần đầu Lam thấy Lan gây chuyện với 1 ng con trai như vậy ,chứ từ trước đến giờ Lan chỉ liếc mắt 1 cái rồi thông thả bỏ đi như ng đó ko có mặt trên đời vậy”.

Đang nghĩ như vậy thì đột nhiên có tiếng bước chân đến và 1 giọng nói ko lẫn vào đâu đc dù ko nhìn mặt Lam cũng đoán đc .

- Lam, làm gì mà đứng đây ở vậy .

Từ từ quay lại Lam quyết ko để ng đối diện nhận ra vẻ bối rối của mình ,mỉm cười nhẹ nhưng ko biết ai kia vì thế mà ngại ngần cả ng .

-À thì cũng ko có việc gì chỉ là dọn một chút đồ thôi .

Nghe thấy vậy Huy ngó ng ra một chút sau đó giọng có phần ko vui nói :

-Vậy hả ,sao cậu ko ở đây ?

Lần này đến lượt Lam nghe thấy ko hiểu gì hỏi giọng ngây thơ (có ai nói chị này có chỉ số thông minh cao mà có lúc ngu dễ sợ đến Huy cũng ko biết nói gì đc)

Nhưng cuối cùng trước ánh mắt thơ ngây kia Huy ko thể ko nên tiếng giải thích đc :

-À thì tớ ở 1 phòng 1 ng nên thấy **** muốn cậu ở chung cho vui ý mà .

Lén nhìn Lam trong lòng Huy nghĩ :Ko biết cái cơ này có thể khiến cho Lam tin đc ko nhi ?

Đang suy nghĩ thì Huy thấy Lam vỗ vai mình mỉm cười nói :

- Ko đc đâu tớ là con gái ở kí túc xá đâu đc ,cậu là trưởng ban kí túc xá mà ko biết sao ?

Huy giờ mới biết ng trước mắt mình tuy hơi chanh chua ngạo mạn nhưng có lúc thật ngây thơ :

-Ủm nhỉ tớ quên vậy Lam định ở đâu ?

Trước câu hỏi đó Lam ngớ ng vì chuyện này tụi nó chưa àan bạn bàn bạc gì về chuyện này vì thế Lam vô tư nói :

-Chuyện này 2 con bạn tớ chưa nói gì cả .

Ngạc nhiên nhìn cô gái trước mắt Huy nghĩ :ngây thơ thiệt kiểu này dễ dụ lắm à nha (chưa biết đc à nha)

-Vậy các cậu đến biệt thự nhà tớ ở là đc .

Quay trở lại phòng của Lan khác với Lam ,ngay khi vào phòng Lan đã thấy kẻ đáng ghét đang nằm trên giường nhìn Lan bước vào phòng kèm theo giọng nói :

-Tưởng cô ko bước vào căn phòng này chứ ? _lời nói mang đầy tính châm chọc

Nhưng Quân ko ngờ lời mình nói lại trở thành con dao hai lưỡi khi Lan dựa vào câu nói đó để châm biếm Quân .

-Ồ thế à nhưng tôi lại thích trở lại đó thì cậu làm gì đc thôi _hất mặt lên tạo vẻ bất cần đời .

Nhìn thái độ đó Quân muốn như bùng nổ tức giận nói :

-Vậy thì cậu mau biến đi ,nói thật tôi ko thích thấy mặt cô ở trong phòng này đâu ngay từ đầu rồi .

Nhún nhún vai ko nhìn kẻ đang cô tình kiêu cơ gây sự với mình Lan buông 1 câu nói :

-Làm như tôi muốn ở cùng phòng với ng máu lạnh như cậu đâu ,đồ khó ưa .

Dù nói nhỏ nhưng Quân vẫn nghe thấy mà với bản tính thiếu gia từ nhỏ đc mọi ng ca tụng chưa ai dám cãi lại vậy mà cô gái lạnh như băng này dám mắng chửi mình trước mặt ng khác như ế thế này là trường hợp đặc biệt có thể khó tưởng tượng là Quân ko thể làm gì đc cô gái trước mặt này vì cảm giác như một lúc nào đó lại biết thành một con ng khác từ vui vẻ đó sau 1 giây có thể trở nên lạnh lùng sắc bén 1 cách khó thể hình dung .

Nhưng cho dù vậy Quân quyết ko thể thu vì từ trước giờ Quân chưa công nhận mình thua nhưng có 1 điều mâu thuẫn là từ khi gặp Lan ,Quân chưa bao giờ thắng trong cái lý .

Bước xuống giường đi lại chỗ Lan ,Quân cố tình bước tới thấy vậy Lan lùi ra sau kèm câu nói :

-Đồ khó ưa cậu muốn làm gì .

Tưởng nghe xong Quân dừng lại ai ngờ càng tiến đến cùng với gương mặt gian trá nói :

-Em cũng đẹp nhỉ ko biết đôi môi có ngọt ngào ko nhi ?

Dừng lại một chút Quân nói tiếp :

ú -Chắc chắc nếu tôi hôn cậu thì sẽ thú vị lắm nhỉ ,cậu nhỉ sao ?

Nghe thấy lời khà ố như vậy Lan nhếch miệng cười nói :

-Cậu mà tiến đến nữa thì ko yên thân với tôi đâu .

Nhưng lời cảnh cáo đó khiến cho Quân nghĩ Lan đang lo sợ mà ko biết rằng điều gì đó sẽ khiến cho mình tức ko bằng chết .

-Vậy hả ,để tôi xem .

Thế là Quân càng tiến tới thấy vậy Lan ko kiềm lòng đc nữa tức giận đứng lại đợi Quân tiến lại gần và ko chần chừ chút nào Lan lấy chân co nên rồi chưa đầy 1 giây thì đã đạp vào chỗ giữa 2 chân Quân khiến cho Quân đau quỵ xuống thấy vậy Lan nhếch miệng cười :

-Ha ..ha. . .ha .. đây là do đồ khó ưa như cậu khiêu khích tôi à nha .

Rồi ung dung trong cái nhìn như muốn giết ng Lan ung dung mang valy đi ra cửa kèm theo tiếng cười cùng câu nói :

-Bye .See you agan

Tiếng cười đó khiến cho Quân trầm nghĩ trong lòng :hừ cô sẽ chết với tôi .Nắm chặt bàn tay lại với nhau thề .

Sau khi ra khỏi phòng Lan tiến lại phòng của Lam gõ cửa nói ;

-Xong chưa chúng ta về thôi Lam .

Nghe vậy cửa phòng mở ra cùng gương mặt lo lắng khiến Lan ko biết chuyện gì đang định hỏi thì Lam đã xen vào ;

-Chúng ta ở đâu bây giờ khi rồi kí túc xá .

Ngạc nhiên lần đầu tiên Lam thông minh như vậy nên hỏi :

-Chà lần đầu tớ thấy cậu thông minh đó nha .

Biết Lan đang chọc ghẹo mình Lam vô tư hồn nhiên nói :

-Thì Huy hỏi mình ko biết trả lời ,à mà Huy con nói chúng ta có thể đến biệt thự của Huy ở .

Lắc đầu Lan nói giọng ko mấy quan tâm :

-Thôi đi ,chuyện đó tính sau ,tìm Phương trước đã mình thấy lo lo .

Thế là Lam bỏ qua chuyện cũ quay sang nhìn Huy ,Lam nói:

-Thôi tớ đi đây ,bye .

Lắc đầu Lan nói nhỏ :

-Hình như cậu quen sự có mặt của Huy rồi .

Sau đó ko nói gì hay bộc lộ ra ngoài Lan bước đi và Lam thì đi như chạy cùng cậu :

-Chờ tớ với ,làm gì mà đi nhanh như ma đuổi vậy .

Quay lại Lan nói :

-Đừng vậy cậu mà đi chậm là đảm bảo gặp ma ngay .

Nghe vậy với bản tính sợ ma ,Lan chạy nhanh đi song song Lan nói ;

-Ma đâu ,ma đâu _nhìn dáo dạt như sợ có ma thật sự sẽ xuất hiện vậy .

Bật cười Lan nói :

-Ma người ý .

Nghe vậy sau một phút suy nghĩ Lan gật đầu như hiểu nói :

-Ma Quân đúng ko ?

Và ko chờ câu trả lời vì sự im lặng đó là bằng chứng hùng hồn cho câu trả lời của mình rồi .

Bước ra khỏi cổng trường trước nhưng lời nói lải nhải bên tai nhưc đầu quá Lan quay lại nhìn ng đang nói ;

-Cậu làm ơn có thể im lặng chỉ cần 5' ko hả Lam ,tớ đau đầu khi nghe cậu nói này giờ rồi rồi nè .

Lam cố gắng đi theo bước chân của Lan nói với giọng hóm thú :

-Tại tớ thất mắc công chúa lạnh lùng như cậu đã gây chuyện gì với anh chàng Quân đc coi là hoàng tử lạnh lùng kia thôi mà .

Đang nói ngon ơ tự nhiên Lam thấy ánh mắt như điện đang liếc, biết mình giờ phút này mà nói thêm câu nào nữa thì chắc chắn mình ko khác gì cá nằm trên thớt nên giờ nên im lặng là tốt nhất nhưng trước khi im lặng ko hỏi thì ko dc vì đơn giản Lam rất tò mò ng nào đó đã khiến cho 1 ng ko bao giờ nói nữa lời như Lan phải nên tiếng nên chuyện gì liên quan đến Lan và Quân khiến cho mình tò mò .

-Nói tóm lại là 2 ng xảy ra chuyện gì vậy ?

Nhìn Lam với ánh mắt như muốn ném ng đang tò mò trước mặt ra xa ,nhưng khi nhìn thấy ánh mắt long lanh như 2 hòn bi trong veo đang nhìn mình thế là ko biết nguyên do vì sao lại trả lời mới chết chứ :

-Thì tớ chỉ cãi lộn với tên khó ưa đó chứ .

Nghe thế Lam há hốc mồm nhìn ng trước mặt nói như ko tin vào những gì mình nghe dù mình là ng đặt câu hỏi nhưng đó chỉ là hỏi cho vui mà thôi .

-cãi lộn.What ?

Thấy thái độ đó Lan lấy tay cốc nên đầu Lam một cái nhẹ nói :

-Vậy chứ cậu nghĩ mình nói chuyện đc với cái tên khó ưa ấy chứ .

Xoa xoa chỗ bị Lan cốc chu miệng cầu nhàu :

-Vậy thì cậu có cần cốc đầu tớ như vậy ko ,hay là

Ánh mắt gian trá nhìn chằm chằm Lan ,thấy vậy Lan hỏi :

-Hay là sao ?

Và trước cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống ,Lam liều chết nói :

-Thì nói lời chia tay sứt mướt như phim hàn quốc ý .

Nói xong trước khi để Lan xử tử mình Lam đã nhanh chân chạy trước ,thấy vậy Lan bật cười nói với theo :

-Ko cần chạy nhanh vậy đâu ,mình ko thèm đánh cậu đâu mà sợ .

Nói vậy thôi chứ trong lòng Lan rất tức giận khi nghĩ đến những hành động lời nói của Quân hồi nãy và Lan nói thầm ”Hừ biết vậy mình cho hấn ta thêm một cú nữa mới đc ,lúc nãy nhẹ quá ”

Trong khi đó ở 1 quán nước có cái tên rất lãng mạn ”Chiều Tím” có 2 ng bước vào nhìn xung quanh một trong 2 ng nhìn phong cảnh nghĩ :với không khí sôi nổi ồn ào ngoài kia thì ở nơi đây giống như hoàn toàn trái ngược với cây cỏ bao phủ xung quanh cảnh trí trang trí ko quá nóng nhìn rất đẹp .

Một bên nhìn thấy ng bên cạnh nhắm nhìn xung quanh mỉm cười nói :

-Đây là 1 quán cafe nổi tiếng ở Sài Gòn đó chị Phương .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Ngồi xuống Phương nhìn Trâm hỏi :

-Thật ra em muốn nói chuyện gì với chị vậy ?

Trâm nghe thấy vậy nhìn Phương thăm đánh giá và nói:

-Cứ từ từ có gì mà nôn nóng vậy ,mà chị uống gì để em kêu nào .

Hỏi xong Trâm quay sang ng bồi bài đang đứng chờ cười nhẹ nói :

-Cho em 1 ly cam .

Phương nghe vậy dù muốn hay ko cũng phải nói :

-Cho em 1 ly cafe ko đường .

Xong đâu đó Phương quay sang Trâm hỏi thẳng :

-Em gặp chị có chuyện gì ko ?

Trâm nghe vậy ngập ngừng nói :

-Em xin lỗi chị chuyện hồi sáng em nói với chị hơi quá lời .

Lắc đầu Phương mỉm cười nói :

-Ko có gì đâu chị ko để ý đâu ,mà chỉ có chuyện đó thôi à .

Ngượng ngùng Trâm nhìn Phương nói ;

-Chị ko hỏi em tại sao nói như vậy với chị sao ?

Và ko đợi gì câu trả lời Trâm nên tiếng luôn:

-trước khi biết chị là con trai em đã thăm mền chị ,vậy mà....

Nói đến đây Trâm dừng lại ,còn riêng Phương nghe xong ngờ ngàng hỏi :

-Thích chị?

Và thấy cái gật đầu xác nhận của Trâm,Phương hít thở ko thông nói :

-Nhưng chị là con gái nha .

Trâm cười nhẹ nói :

-Thì tại em ko biết nên sáng nay mới nói khó nghe như vậy với chị ,nhưng khi về lớp em nghe đc toàn bộ sự việc nên em thông cảm với việc chị làm .

Nhắc đến việc đó Phương nét mặt trầm xuống về mặt ko còn vui vẻ nữa nhưng một giây sau Phương đã thay đổi bộ mặt mỉm cười cảm lỵ ca phê uống như che dấu nội tâm bị thương của mình nói :

-Cảm ơn em đã hiểu cho chị ,Trâm hay làm chị em kết nghĩa đi .

Gật đầu Trâm nói :

-Dạ đc ,vậy là em có thêm chị rồi ngoài anh hai ra .

Thế là nói chuyện một lát Trâm chờ Phương về .

Chim hót trên cành cây đón chào một buổi sáng bình minh thì ở 1 căn biệt thự nhỏ trước nhà trồng 1 hàng hoa hồng trong thật đẹp nhưng

-Á chết tui rồi _từ căn nhà có 1 tiếng hét kinh thiên động địa và có 3 cô gái chạy từ nhà ra cùng câu hét .

Nói xong câu đó cũng là có tiếng nói vang lên :

-Thật là chúng ta cứ nghĩ là đang ở kí túc xá lên mới dậy muộn kiểu này _vừa nói vừa chạy .

Vốn là ng điềm đằm mà nay Lan cũng phải nói theo :

-Thì đó kiểu này thế nào cũng có ng gây khó dễ cho chúng ta coi .

Gật đầu như đồng tình trước câu nói của Lan ,Phương nên tiếng giọng nói ko mấy hào hứng :

-Đúng vậy thế nào mấy ng khó ưa kia chả kiếm có gây sự ,mà chúng ta lại tạo cơ hội cho họ nữa chứ .

Lam chạy ở giữa nghe thấy 2 ng bạn ở bên cạnh nói vậy thì ngây thơ hỏi :

-Tớ thấy 2 cậu đang nghĩ xấu cho ng khác đó 3 anh chàng đó cũng đc mà .

Đang nói ngon ơ thì Lam ngay lập tức bị Phương cắt ngang :

-3 ng đó mà tốt hả ,mình công nhận Lâm đẹp trai thì có nhưng mà cái tính đa tình kia thì ko đc cho mấy ,còn kiêu ngạo và rất nhiều các tật xấu nữa , thấy đã ghét rồi chứ đừng nói là nghĩ đến .

Lam nghe thấy vậy thì nhìn trời than :

-Xem ra Lâm là ng tồi tệ theo mắt thẩm mĩ của cậu đó .

Gật đầu cái rụp Phương nói thêm :

-Hừ đó là còn du di chứ theo tớ hần ta ko có gì để bản cô nương này chú ý nữa là .

Ko biết nói gì hơn Lam đành nhìn sang Lan hỏi :

-Vậy còn Lan ,cậu thấy Quân như thế nào ?

Lan nghe thấy vậy liếc mắt ý bảo :cậu cũng nhiều chuyện đó chứ ? sau đó chỉ nói :

-Ko có cảm tưởng gì cả .

Nói xong thì cũng là lúc ba ng bước vào cổng trường ,và 3 ng đều biết tốt nhất là ko nên để lộ vẻ mặt gì thế là thay vì nói chuyện như nãy giờ thì cả 3 đều đồng loạt bày ra khuôn mặt lạnh lùng bước đi một cách thông thả .

Dù vẻ mặt của họ có lạnh lùng đi chăng nữa thì ở đâu đó trong trường có những ánh mắt đang nhìn theo bước chân của bọn nó với ánh mắt căm thù và 1 âm mưu đen tối đang rình đập bọn nó .

Cảm thấy ai đó đang hướng mắt nhìn mình vì linh cảm của Lan tự dưng xuất hiện ,nhưng 1 lúc ko thấy nữa Lan cho là mình nghi ngờ quá nên ung dung bước theo 2 con bạn và trong suy nghĩ :Ko lẽ bọn hần muốn làm gì mình và 2 con bạnmà thôi chưa chắc là đúng mà .

Vào trong lớp bọn nó thấy không khí chung quanh lớp đang nhìn nó với ánh mắt khác lạ đặc biệt là nhìn Lan và Lam là chủ yếu ,thấy đc điều đó Lam quay sang Lan hỏi nhỏ vào tai :

-Cậu có cảm thấy họ đang nhìn mình hay sao đó .

Nhìn xung quanh với ánh mắt vô cảm ,sau đó mỉm cười nhìn Lam nói :

-Muốn biết cậu cứ nhìn tờ giấy dán nên bảng của lớp là hiểu thôi .

Sau đó ko nói năng gì nữa Lan bước ra khỏi lớp và khi đi ngang qua Quân ,Lan ghé sát tai nói :

-Muốn đầu thì đường đường chín chín chơi vậy ko đang mặt nam nhi đâu ,y như con gái vậy .

Thấy Lan tiến ra cửa Phương ngồi vào bàn nói :

-Cậu ko học à ,cô sắp vào lớp rồi .

Lan vẫn tay vẫn tiến bước đều :

-Xin cô cho mình nghĩ .

Lắc đầu Lam và Phương đồng loạt thờ dài .

Lam tiến lại bảng và đọc :

-Vũ Thiên Lan Bỏ mặt ,mẹ làm nghề tự do _nói chung là gia cảnh nghèo nàn .

-Trần Quỳnh Lam :bố mẹ đều là công nhân _Gia cảnh bình thường .

Đọc xong bản tin được dán trên bảng Lam ko thấy gì lạ vì những gì trong bản đều là chuyện bình thường khi tụi nó muốn trở thành ng bình thường nên gia thế đều đc giữ bí mật đến ng thân cũng khó đón .

Nhưng điều quan trọng mà theo Lam nghĩ đó là nguyên nhân khiến cho Lan bỏ đi ,ngốc tay Lam kêu Phương đi nên bảng ,sau khi thấy dòng chữ :”Những ng nghèo ko được học ở trường quý tộc đã đảo ” _dòng chữ to hơn cả thân thể của Lam và Lan .

Nhìn nhau Lam và Phương liếc mắt và cùng suy nghĩ :Lan rất ko thích từ này lần nào có chuyện như thế này là ko thấy Lan đi học cả chắc là tự trọng cao đây mà (theo tụi nó nghĩ là như vậy)

Rồi bước về chỗ Phương nói bóng gió :

-Ko biết ai hèn thế ko đầu công khai mà lén lén lút lút như con khi ý .

Nghe thấy vậy Lam cũng tham gia :

-Thì tại họ sợ chúng ta mới chơi trò bắn thiu như thế này .

Nói xong còn liếc mắt nhìn bọn hấn với ánh mắt ta biết ai làm trò này mà .

Bọn nó đang tức giận thay cho Lan đây mà .

Trong khi đó Lan bước ra khỏi lớp và đi nên văn phòng y tế bước vào :

-Chào chị .

Thấy nó bước vào Misaki nhìn nó với ánh mắt ko tin đc hỏi :\\\\\\\\\\\\

-Em mà cũng trốn tiết hả ?

Nhún vai nó bước lại phía giường nằm xuống rồi ngấm mắt nói :

-Chán nên em ko muốn học thôi .

Và trước khi ngủ Lan nói như ko nói với chị mình :

-Muốn đc ng bình thường mà ko đc nghèo cũng khổ mà giàu cũng ko yên .

Và để lại những dấu "?????" cho chị họ của mình.

Ngủ đã Lan vươn vai dậy ,bước xuống giường tự nói với mình :

-Chắc ko biết sao tháng này mình toàn phai ngủ ở giường bệnh thế này _nói xong tự cười một mình .

Xong đâu đó Lan nhìn nhìn như muốn kiểm ai đó và mục tiêu đã đc Lan xác nhận ,nhẹ nhàng bước đến và lấy tay che mắt nói :

-Đoán xem là ai nè ?

Misaki đang suy nghĩ thấy hành động đó của cô em họ ,mỉm cười nói :

-Ko cần phải đoán nghe giọng của em chị thừa biết là ai rồi .

Thoải mái sau 1 giấc ngủ ngon Lan thả tay ra ,ngồi xuống bên cạnh nhìn chị mình nói :

-Sao chị lại ngồi đây .

Nghe thấy cô em họ nói vậy ,ko biết sao Misaki tự nhiên nói :

-Em có ba giờ nghỉ thế giới này thật bất công ko ,mà thôi em con nhỏ chắc ko hiểu đâu .

Trầm tư khi nghe vậy Lan suy nghĩ một lúc nhìn bộ mặt buồn bã của bà chị họ vốn rất vô tư hoàn toàn khác với mình nói :

-Chị có chuyện gì hả ?nhưng theo triết lý của riêng em thì thế giới có bất công thì em sẽ tìm cách chống lại .

Bật cười khi nghe lý luận cùn của cô em gái ,Misaki giọng nói hơi trầm lại :

-Vậy em có nghĩ hạnh phúc là rất khó tìm kiếm không ?

Và ko mong chờ gì câu trả lời từ đứa em gái họ ,nhưng ko ngờ lại đc nghe cô em gái vốn lạnh lùng của mình nói :

-Đối với em hạnh phúc thật rất khó kiếm như mẹ em vậy ,và em thì em ko muốn phải bước theo con đường của mẹ mình ,hạnh phúc phải do mình nắm lấy chị à .Tuy em ko biết chị gặp chuyện gì nhưng hãy vững tin vào quyết định của mình .

Thật khó tin khi nghe cô em gái mình nói vậy Misaki chỉ biết cười nhẹ ko nói gì .

Biết bà chị họ của mình sẽ ko nói gì nữa nên im lặng bây giờ là cách tốt nhất, nhìn ra ngoài sân trường Lan tự hỏi :Ko biết sao mình lại có cảm giác như chị họ mình đang cố gắng che dấu sự thật gì đó mà ko muốn nói cho mình biết .

Ngồi nhìn 1 chút nữa Lan ko biết nên nói gì ,bỗng nhiên nhớ đến 1 việc :

-chị có biết vì sao em lại dc kêu về nước bằng đc ko ?

Nghe thấy vậy Misaki nhìn và nói :

-Chị cũng ko biết cụ thể nhưng theo chị thì chắc là do có việc gì đó ,mà hình như tối nay em phải đi về nước phải ko ?

Gật đầu nói :

-Vâng .

Suy nghĩ Misaki nói :

-chắc là công việc gì đó ở trường học thôi mà ,chắc mẹ em lại biết mất nên mới yêu cầu em về thôi .

Xong nói tiếp :

-Vậy em tính sao ?

Lan nghe thấy câu hỏi đó thì ra về suy nghĩ :

-Về thì có chuyện ko về thì ko đc ,em cũng chưa biết nữa thế chị có về ko?

Lắc đầu Misaki nói :

-Chị mới đc nghỉ ngơi 1 tý thôi nên chị ko thích về nhà đâu .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Đang định nói tiếp thì tự dưng cánh cửa phòng 1 tiếng ”Rầm ” và có 1 giọng nói vang lên :

-Lan có chuyện rồi .

Quay lại nhìn thấy ng gây ra là ai ,Lan mỉm cười nói giọng tếu tếu :

-Có chuyện gì cũng từ từ thôi ,bộ cậu định sửa cánh cửa này à .

Nghe vậy muốn tiếp theo đùa 1 chút cho vui nhưng giờ đây ko phải là thời gian để nói chuyện nữa là ,thế là ko nói gì Lam chạy lại nắm tay Lan kéo đi ;

-Nhanh lên ko kịp nữa bây giờ .

Và một lần nữa tiếng đóng cửa vang lên khiến cho Misaki đang ngỡ ngàng vì ko hiểu gì thì giật mình thốt lên :

-Trời chuyện gì mà 2 đứa đi như ăn cướp vậy hả ?

Và câu hỏi đó đương nhiên là ko có ai nghe thì làm sao trả lời đc và nó như chìm vào trong ko khí .

Trong khi đó ở cánh đó ko xa phòng hiệu trưởng ,đứng trước cửa phòng Lan nên tiếng giọng có chút bức bối vì ko hiểu tại sao mình lại đứng ở đây và thấy Lam thì im lặng ko giải thích gì cả ;

-Có chuyện gì mà cậu làm như có ng sắp chết vậy hả ?

Thở ra hơi Lam hít thở sâu rồi mới nên tiếng :

-Có chuyện rồi máy tính trong văn phòng hiệu trưởng tự nhiên ko thể mở đc dữ liệu của trường nữa mà điều đó Phuong ko thểnói đến đây Lam nhìn Lan với ánh mắt có chút khó chịu nói tiếp :

-Tớ biết cậu sẽ ko đụng vào máy tính trước mặt ng khác và ko thích lộ ra tài năng của mình nhưng lần này cậu phải giúp Phuong mới đc ,chúng ta là bạn thân cậu ko giúp thì tớ và Phuong cũng ko biết làm sao nữa mọi dữ liệu về trường mất hết coi như

Đang nói tự dưng dừng lại khiến cho Lan đang sốt ruột nên tiếng ;

-Cậu làm như tớ ít kĩ lắm ko bằng chỉ là tớ ko thích tớ thể hiện năng lực của mình vì có nguyên do nhưng các cậu là bạn tri kỉ ko lẽ thấy khó khăn thì tớ làm sao ?

Và với ánh mắt kiên quyết của mình Lan đang muốn mở cánh cửa ra bước vào thì tự dưng cánh tay của Lam níu lại khiến cho Lan quay lại và nghe thấy

Lam nói tiếp :

-Từ từ nghe tớ nói tiếp đã trong đó có ng mà cậu ko muốn thấy đâu ,tớ biết cậu thấy bạn bè khó khăn thì sẽ giúp nhưng nếu cậu gặp ng đó thì sợ rằng đến mặt tụi tớ cậu cũng ko muốn nhìn thấy nữa .

Thấy thái độ do dự đó khiến cho Lan chìm vào suy nghĩ :quái lạ bữa nay sao Lam lại nói vậy nhi ? và cũng ko muốn suy nghĩ nhiều cuối cùng Lan nên tiếng :

-Thôi nói thẳng ra đi ?

Trước câu nói đó Lam ko biết nói sao nữa hít thật sâu chuẩn bị xem con thịnh lộ của Lan nhưng ko nói thì ko đc :

-Ng đàn ông phản bội mẹ cậu ở trong đó ,lúc tớ định đi kêu cậu thì Phương đã nói cho tớ biết ng đúng đó là ba cậu _ Và ko biết sao Lam lại nói và kèm theo giải thích như vậy nữa .

Nhưng trái với dự đoán của Lam và Phương ,nghe xong Lan mỉm cười nói :

-Dù cho tớ có gặp đi nữa nhưng đối với tớ đó là dĩ vãng của mẹ tớ cho nên tốt nhất tớ ko nên dính vào .

Tuy là nói vậy nhưng Lan trong lòng lại nổi lên giông tố dù biết trước mình về Việt Nam sớm hay muộn thì cũng gặp nhưng ko ngờ lại chưa chuẩn bị tâm lý thế này dù trước đó trăm lần như một đã đc ông bà nội nói đừng để trong lòng làm gì nhưng làm sao Lan có thể tha thứ cho ng cha vô nhân tâm thẳng tay đuổi mẹ và anh trai cũng bào thai 1 tháng tuổi cơ chứ .

Nghĩ thì nghĩ trong lòng thế thôi ,nhưng Lan vẫn vói về mặt bình thần đến cả Lam ở bên cạnh cũng ko thể đoán ra đó là về mặt bình thần hay tức giận mở cửa tiến vào và 1 cảnh tượng hết sức ngạc nhiên trong phòng có đang tập trung bên chiếc máy tính bao quanh Phương và ko hề biết đến có ng mở cửa đi vào cho đến khi tiếng của Lam vang nên :

-Sao rồi cậu đc chưa ?

Nghe thấy tiếng nói đó mọi ng đang lo lắng nhìn chiếc máy tính ngẩn nên khi thấy Phương dừng tay và họ ngạc nhiên hơn nữa khi nghe thấy Phương nên tiếng đặc biệt là bà Hoa (mẹ Phương),bà đến bây giờ cũng ko nghĩ rằng con gái mình thật sự tài giỏi như vậy :

-Được một chút rồi nhưng bà ta lại cài mật khẩu khó quá nếu vào thì sẽ mất hết dữ liệu ,tuy nãy giờ tớ đã giữ đc danh sách của học sinh khối lớp 10 rồi nhưng còn lớp 11 và 12 thì ko đc ,xem ra lần này tớ bó tay thật rồi . _nói như giải thích và ánh mắt nhìn vào Lan như chong đợi.

Trong khi đó Lan liếc mắt nhìn qua ng đàn ông đứng ở góc bên cạnh Lan có thể nhận thấy ng này tuy đã sắp ngũ tuần nhưng nét mặt vẫn rất tuấn tú có thể nói nếu còn trẻ thì có thể đc xếp vào hàng mỹ nam chứ ko chừng .

Và mọi ng dừng ngạc nhiên khi Lan nói đây là lần đầu Lan thấy mặt ba mình vì tuy có biết nhưng với bản tính ko thích thì ko cần bận tâm mà đến nay Lan vẫn bình thần sống theo suy nghĩccuar bản thân Lan là nghĩ như vậy .

Lam nghe vậy thì vẫn vô tư nói :

-Để cho Lan làm thử xem .

Nói vậy nhưng Lam vẫn ko ngừng liếc mắt xem phản ứng của Lan ra sao và ko đợi Phương nên tiếng Lan tiến đến và vỗ vai Phương nở nụ cười nhẹ nói :

-Để tớ xem thử .

Và chưa kịp ngồi xuống thì giọng nói của kẻ mà ai cũng đoán ra nói giọng mang tính khích bác rất cao :

-Ng nghèo thì biết gì đến mấy tính đến cả giờ học cũng bỏ nữa đó ba .

Ông Sơn lúc này nghe vậy thì nhìn bà Hoa hỏi :

-Có đúng ko bà Hoa _giọng nói có phần ko thích .

Thấy vậy bà Hoa hơi có ý tức giận nhưng biết ông Sơn dù gì cũng là cô đồng lớn của trường này chỉ thua gia đình bà và cũng chính vì vậy mà bà Hà mới đc làm hiệu trưởng trường này và đang định nên tiếng thì có giọng nói nữa vang nên :

-Con gái bác nói đứng đó ạ .

Và ánh mắt của Tuyết nhìn Thư với âm mưu làm cho ai nhìn vào đảm bảo đoán ra họ đang cố ý gây khó dễ cho bọn nó ở đây lúc này là Lan .

Nghe thấy vậy Lam hơi tức nhìn ng đàn ông trước mặt nói giọng nói vẫn lễ phép;

-Bác đừng nghe nói vậy Lan rất giỏi đó bác tuy rằng đến bây giờ tụi cháu cũng ko biết Lan giỏi đến mức nào .

Lời nói đó khiến cho bọn hán ở bên cạnh ko có hứng thú đang chuẩn bị bỏ đi lập tức dừng lại và tiến nói của Huy vang nên :

-Cậu nói vậy là sao ?

Ko trả lời và thay vào đó lúc này đây nghe mọi ng đều nghe thấy Lan nên tiếng :

-Mặc kệ họ nói gì thì nói ,tớ biết tớ nghèo mà .

Và chưa đề 2 con bạn nên tiếng tiếp vì biết 2 ng đó từ trước đến giờ rất ko vui khi nghe thấy vậy nhưng Lan thì mặc kệ dù sao đó cũng là chuyện bình thường mặc kệ ai nghĩ gì mình sống vui vẻ là đc .

-Khó đấy mặt khẩu để vào trang dữ liệu đã bị khóa hết nếu muốn giữ lại thì Phương cậu mang máy tính của cậu cho tớ mượn .

Nói xong đã thấy Phương biết mất và một lúc sau quay lại cùng 1 chiếc máy tính và lúc này đây mọi ng đều phải trở mắt nhìn bàn tay của Lan đang thao tác rất nhanh với tốc độ ko ai thấy đc động tác và cứ thế đến hơn 30' sau Lan dừng lại và ai nấy cũng tỏ ra thất vọng khi thấy màn hình chạy đến 100% .

_Ba thấy chưa con nói đúng mà cô ta có gì tài giỏi đâu ,chỉ là khoe khoang thôi .

Lúc này đây Ông Sơn nhìn mẹ Phương với ánh mắt như đồ tội vì để cho một ng học sinh đụng vào máy tính giờ mất hết rồi và đang nên tiếng thì lại nghe thấy tiếng của Lam vang nên :

-Ê Phương cậu xem màn hình đang tiếp tục chạy kia hơn 100% rồi kia .

Và trên màn hình thật sự đang chạy đến 102,103....110% làm mọi ng ngạc nhiên riêng Phương thì nở nụ cười tỏ phào nhẹ nhõm nói :

-Tớ biết mà giao vào tay cậu thế nào cũng xong .

Lan thì ko nói gì vẫn nhìn màn hình và cảm máy tính bắt đầu sao chép dữ liệu sang máy tính Phương vừa mang đến xong đâu đó đứng dậy và trước mặt mọi ng đang ko biết chuyện gì xảy ra nhìn mẹ Phương nói :

-Bác yên tâm đc rồi đấy ạ .

Sau đó ung dung tiến đến cánh cửa và biến mất để lại cái nhìn khó hiểu cho mọi ng trong phòng .

Một lúc sau bà Hoa mẹ Phương mới nên tiếng nói chuyện với con gái mình :

-Lan bị sao vậy con ,có phải khó chịu vì mọi ng ko tin tưởng ko vậy?

Nghe mẹ nói vậy Phương lắc đầu nhìn sang Lam và nói :

-Ko phải đâu tính của Lan là vậy đó mẹ .

Ngạc nhiên khi nghe vậy bà Hoa tiếp tục hỏi :

-Thật ra các con ai mẹ ko tin các con là ng bình thường ,tuy rằng mẹ biết các con làm gì nhưng thật sự đến hôm nay mẹ con ko nắm vững đc các con rốt cuộc giỏi đến cỡ nào .

Bật cười với nụ cười thoải mái Lam và Phương nói :

-Tụi con là ng bình thường chỉ là có 1 chút tài năng thôi để thực hiện công việc thôi .

Nói xong để tránh bị hỏi nữa mà đối đáp để lộ mình là ai Lam và Phương đều hướng đến bà Hoa nói :

-Thôi giải quyết xong rồi ,tụi con đi tìm Lan đã có gì con sẽ giải thích sau .

Và chớp mắt mọi ng trong phòng lại một lần nữa ko thấy cả 2 đâu nữa giống như nãy giờ mọi chuyện họ chứng kiến ko phải là thật nếu ko có nhớ đến dữ liệu họ quan tâm đc hoàn chỉnh trên màn hình máy tính kia.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Lam và Phuong vừa thoát khỏi văn phòng nơi mà nói thật 2 ng chả thích chút nào vì nói thật nhìn ng giàu nói Lan như vậy thì đến thánh xuất hiện cũng tức giận nữa là huống chi 2 ng coi Lan là ng bạn có lộc cùng hưởng có họa cùng chia .

Lam và Phuong thở dài một mỗi khi đi gần hết những nơi mà Lan hay đến nói thẳng ra là nơi Lan thường đến ngủ vậy mà tìm kiếm này giờ vẫn ko thấy .

-Ko biết Lan đi đâu nữa nhĩ gần đến giờ ăn trưa rồi _ vì tụi nó học cả buổi sáng và chiều sáng thì học văn hóa chiều chơi thể thao và ng nên tiếng hơi đó là Lam sau 1 lúc đi tìm mà ko thấy nên hơi nôn nóng vì ko thấy Lan ở đâu cả .

Bỗng nhiên có tiếng nói vang lên :

-2 em đừng tìm nữa ko thấy nó đâu .

Quay lại hướng có giọng nói vừa vang lên cả 2 đều đồng thanh :

-Chị Ngọc (tên giả của Misaki) .

Mỉm cười Misaki nói :

-các em đang tìm em gái chị hả nó ko còn ở trong trường đâu ,nó về Nhật rồi (thật ra đến cả Misaki cũng ko hiểu tại sao em mình lại bị hộ tống về Nhật nữa may mà lúc này nó nhắn tin là xin phép cho nó nghỉ 1 tuần vì giờ nó đã ở trên máy bay của gia tộc đã đến đón nó và giờ đây nó đang trên máy bay đi sang Hồng Kông .)

Trong khi đó Lam và Phuong thì ngạc nhiên và đồng thanh :

-Sao lại biết mất đột xuất nữa hả chị ?

Mỉm cười Misaki gật đầu rồi nói :

-Cứ cho là vậy đi ,chị đã xin phép rồi .Thôi chị nên phòng y tế đây .

Nói xong thì vẫy tay chào Lam và Phuong với nụ cười trên môi .Thấy vậy Lam và Phuong đều ở trong lòng có suy nghĩ nụ cười của chị họ Lan thật đẹp và dịu dàng .

Trong khi đó ở trên máy bay ,Lan nhìn đồng giấy tờ để trước mắt một mỗi Lan không chỉ là chuyên gia thiết kế thời trang cấp thế giới, lại là bậc thầy pha chế hương thơm nổi tiếng. Nhân hiệu nước hoa dưới cờ gia tộc chính là xuất phát từ sự yêu thích chế tạo nước hoa , tuy rằng đây chỉ là hứng thú của anh mà thôi, nhưng từ sau khi bị anh 2 cùng ông bà phát hiện liên biến chất rồi, họ đem nước hoa mà Lan nghiên cứu phát triển đưa vào trong mỹ phẩm của gia tộc , còn đúng lý hợp tình nói cái này gọi là “Vật bất kỳ dụng”. [Có nghĩa là phải biết tận dụng, có đồ phải thì xài =. =]. Và giờ đây Lan phải về nước vì điều này nghe thông tin là một công ty nào đó muốn hợp tác .

Ai! Lại là một tuần không ngủ. Sau lưng thành công là sự đau khổ vô cùng, hơn nữa lại không thể nói với người ngoài.

Quay trở lại chỗ của Lam và Phuong cả 2 cùng thức dậy sớm cả hai bước xuống phòng và thấy mẹ Hoa đang ngồi đó mỉm cười Phuong chạy lại từ đằng sau bá cổ mẹ hôn vào má làm mẹ nói :

-Sáng sớm mẹ đến đây có gì ko ?

Ở 1 bên Lam thấy vậy thì trong lòng chợt nhớ đến ba mẹ nhưng vẫn vui vẻ nhìn mẹ nuôi nói :

-Con chào mẹ nuôi .

Bà Hoa nhìn 2 cô gái ko hóa trang gì mà ngỡ ngàng vì bà ko ngờ dưới lớp hóa trang Lam và Phuong làm cho bà ko biết tại sao 2 cô con gái của mình cứ đến trường hoặc ra ngoài lại hóa trang tuy rằng có đẹp nhưng bà thích vẻ đẹp tự nhiên ko son phấn của cô con gái của mình .

Và điều đó ko thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Phuong lẫn Lam nhưng họ vẫn muốn độc quyền bí mật này chỉ trong nhóm là hiểu nguyên do thôi.

Đang nghĩ thì tiếng nói của bà Hoa vang lên :

-Các con về nhà ở dưới mẹ đi .

Nghe thấy vậy Lam nhìn sang Phuong như ngầm hỏi :cậu nghĩ sao tở cho cậu quyết định đó ?

Mỉm cười nhìn mẹ Phuong nên tiếng :

-Con biết mẹ lo lắng cho con nhưng tụi con quen sống độc lập như thế này rồi ạ .

Ko biết khuyên sao bà Hoa chuyển chủ đề nói :

-Nãy giờ sao ko thấy Lan đâu vậy các con ?

-Dạ Lan xin nghỉ 1 tuần để về nước rồi ạ _nói vậy vì 2 ng biết Lan lâu lâu lại về nước nhưng ko biết vì sao thôi.

Bà Hoa nghe song ko nói gì nữa chỉ nói :

-Thôi lại ăn sáng đi rồi đi học ,hôm nay mẹ cho quá giang xe .

Và họ ăn một cách tự nhiên và vui vẻ giống như khung cảnh gia đình hạnh phúc .

Bước xuống xe tại hôm nay Lam và Phuong đi ké xe của mẹ mình ,bỗng nhiên cả 2 đều nghe thấy tiếng nói ko mấy thân thiện nói trắng ra là căm ghét :

-Chà ko ngờ hôm nay Phuong tiểu thư hôm nay cũng bày đặt đi xe ô tô à .

Giọng nói đó ko cần phải quay lại cũng biết là của ai nên Phuong vẫn bình tĩnh quay lại lại với một nụ cười nhẹ ko thấy ng đó đang gây khó dễ cho mình :

-Chà ko cần đại thiếu gia Trần quan tâm đâu .

-Thế à ,nhưng tôi đây rất quan tâm đến ng vợ hứa hôn của mình đó . _Lâm nhìn Phuong nháy mắt .

Biết ng này muốn chọc tức mình nên Phuong cũng đâu dễ mắc bẫy tiếp tục cười nói nhưng giọng có chút khiêu khích ;

-Chà đại thiếu gia quên rằng hôn ước đó đã đc bỏ rồi sao ?

Ánh mắt của Lâm khi nghe thấy điều đó ,tiến đến một bước Lâm nói :

-Thì phải thôi ,chính tôi ko thèm cô là vợ của tôi à nha.

-Thế à ,chính tôi mới ko thèm làm vợ của đại thiếu gia hám gái này đâu _đôi mắt nhìn Lâm lúc này ko còn vẻ mặt bình thản nữa cứ thế Phuong chiếu ánh mắt căm thù vào Lâm .

Lúc này đây Lam đứng ở bên ngoài nhún nhun vai nói :

-Chưa từng thấy cậu giận dữ như vậy nha ,ngạc nhiên thật đó .

Huy đứng bên cạnh Lâm nghe thấy tiếng nói của Lam thì tiến lại và nói :

-Chào buổi sáng .

-Ừm ,chào cậu _Lam mỉm cười trả lời Huy .

Sau đó 2 ng nhìn Lâm và Phuong đang liếc mắt gây hấn với nhau và họ bàn luận ,trước tiên là Huy :

-Tớ chưa thấy Lâm như thế bao giờ như thế cả .

-Tớ cũng vậy Phuong có bao giờ tức giận như vậy đâu _và Lam nói nhỏ trong miệng ”đặc biệt là nam nhân tiếp xúc với Phuong đều đc đáp lại bằng vẻ lạnh nhạt vốn có .”

Huy nhìn miệng Lam nói nhỏ ko nghe thấy gì nên hỏi :

-Cậu nói gì vậy Lam .

-À ko có gì đâu ,nhưng chúng ta cũng ko nên đứng nhìn 2 ng đó cãi nhau như thế gần vào lớp rồi .

Thế là 2 ng ko ai nói gì với nhau nữa nhưng cả 2 đều hiểu phải tìm cách lôi kéo 2 ng bạn mình vào lớp mới đc .

Sau khi kéo đc Phuong đi và lớp ,trên đường đi Lam nhìn Phuong thắc mắc hỏi :

-Sao hôm nay cậu lại siêng cãi nhau vậy ?

Phuong vẫn còn tức giận khi Lam lôi kéo mình đi mà chưa giải quyết đ tên Lâm đáng ghét kia ;

-Hừ ai biểu hấn ta gây chuyện với tớ làm gì ,tức chết mất thôi _lấy tay ôm đầu làm giảm bớt cơn tức đang khiến cho mình nên cơn tức .

Thấy biểu hiện đó của Phuong lam há hốc miệng ngạc nhiên nhìn như ko tin vào mắt mình lấp bắp mãi nói hết ý của câu mình cần hỏi :

-Trời cậu còn là Mỹ nhân lạnh lùng ko vậy ?

-Tớ đang tức quá trời nè ,ai thèm làm vợ hấn ta cơ chứ _Phuong lúc này đang nhớ những gì Lâm nói nên đâu để ý gì câu hỏi của Lam ,thấy vậy Lam biết

rằng giờ phải để Phương bình tĩnh lại rồi hỏi may ra mới có câu trả lời .

Và cứ thế họ ko ní vớinhau câu gì ,nhưng Lam nhìn sang Phương thấy gương mặt bức tức của Phương mà nói thầm :kiểu này chút nữa sẽ có chuyện cho coi ,chán thật đó tự nhiên có ng gây chuyện như vậy .

Vào lớp Phương bước vào chỗ ngồi k thấy ng mình muốn gặp trong lòng nghĩ :cũng biết khôn đó ,trốn rồi à nhưng hãy đợi đó tên đáng chết .

Còn Lam ở bên cạnh thì thở phào nhẹ nhõm vì ko thấy ng mà Phương muốn thấy đó là điều mà Lam cảm thấy may mắn lúc này ,vì nhìn mặt Phương thôi cũng thấy xác khí đang tỏa ra như muốn ăn tươi nuốt sống ai đó .

Cùng lúc đó,tiếng chuông vào lớp vang lên và cùng lúc đó 2 ng đều thấy bọn hần đi vào đang định đứng nên gây chiến thì Phương thấy cô giáo đi vào và đằng sau là Thư và Tuyết bước theo sau .

Thấy vậy ,Lam đứng dậy nhìn Phương lắc đầu ý bảo :

-Thôi bỏ qua đi .

Nhìn vậy Phương cũng ko nói gì nhưng vừa thấy Lâm bước xuống chỗ mình phương liếc mắt cảnh cáo ý bảo ;

Hãy đợi đó ,tôi quyết ko tha cho ngươi đâu.

Và Lâm cũng nhìn như vậy khi nhớ tới trận cãi nhau lúc nãy để lại hai thằng bạn nhìn thấy Lâm đang mắt đối mắt với phương và Quân nên tiếng ;

-Huy ,cậu có biết nguyên nhân Lâm đang khó chịu ko ?_Quân quay xuống hỏi Huy .

Thế là Huy kể lại câu chuyện lúc sáng Lâm và Phương cãi nhau trước cổng trường cho Quân nghe .

Đồng thời ở trên bảng cô chủ nhiệm bắt đầu nói :

-Từ hôm nay lớp chúng ta chào đón 2 bạn Thư và Tuyết học lớp 10A1 này ,chắc mọi ng biết 2 học sinh nữ này là ai nhi .

Sau đó là màn giới thiệu của cả hai ;

-mình tên là Thư/Tuyết mong mọi ng giúp đỡ _nở nụ cười dễ thương có thể nói là ác quỷ đội nốt thiên thần .

Và mọi ng trong lớp 10a1 nghe thấy vậy thì đồng loạt vỗ tay và có học sinh còn nói

-Lớp chúng ta toàn nam nữ xinh đẹp ko à .

Và cô giáo nhìn qua cả lớp thấy bàn của Quân còn trống thì nên tiếng hỏi :

-Thư em và chỗ Quân ngồi đi .

Nghe thấy vậy Phương và Lam đứng bật dậy nói :

-Thưa cô chỗ đó là của Lan mà cô.

Nghe vậy cô giá chủ nhiệm khinh thường nói :

-Vậy em đó đâu ?

Nhìn vẻ mặt cô giáo xu nịnh với Thư là 2 ng biết bà ta đang khinh thường Lan ,nhưng ko nói ko đc ”tôn sư trọng đạo ”mà .

-Bạn Lan nghỉ học 1 tuần đã đc sự chấp nhận của hiệu trưởng rồi thưa cô.

Nghe thế cô giáo chủ nhiệm mỉm cười nói :

-Khi nào đi học cô sẽ xếp chỗ khác cho Lan .

Nói xong nhìn Phương mỉm cười đáng về nịn hót nói ;

-Vậy là đc rồi nhé ,còn Tuyết em ngồi bàn kế bên chỗ Lâm kia .

Chia xong chỗ và cũng là lúc bài học bắt đầu .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Sau khi chia xong chỗ ngồi ,Lam và Phuong liếc nhìn nhau sau khi thấy Quân và Thư lâu lâu liếc nhìn mình với ánh mắt khiêu khích nhìn thái độ thôi là cả đều có thể đoán đc họ đang nghĩ gì trong đầu .

Quay lại chỗ Quân và Thư họ héch mặt lên nhìn và trong đầu nghĩ :cho cả 2 người tức chết chơi ,thử xem Lan quay lại có còn đc học lớp này đâu .

Ngồi trong lớp tự nhiên cô giáo quay xuống nói :

-Có ai giải được bài tập này ko ?

Nhìn lên bảng Lam và Phuong tự nhiên mỉm cười nhưng đương nhiên cả 2 đều ko nên tiếng và chỉ liếc mắt nhìn nhau nói :bài này dễ ợt à ,chỉ cần 5' là xong thôi ,nhưng thôi kệ và cả 2 im lặng ko làm gì cả .

Đúng lúc đó Thư liếc mắt xuống chỗ ngồi của Lam và tự nhiên nên tiếng :

-Thưa cô em nghe nói bạn Lam học rất giỏi môn toán chỉ bằng kêu bạn ấy nên bạn giải bài này đi cô!

Nhìn lại chỗ Lam thấy ánh mắt bình thường ,thì bà cô tự nhiên nhìn nói :

-Lam ,em có làm đc bài này ko ?

Thấy ánh mắt của mọi ng đều chiếu xuống nhìn mình thì tự nhiên Lam hiểu ra một ẩn ý dù sao thì Lam cũng rất ngây thơ nếu ai có ân thì trả có oán thì. ... khỏi nói ai cũng biết đc nhi .

Đứng dậy đang định đi nên bảng thì Huy nắm tay lại hỏi :

-Lam ,giải đc ko ,hay là để tớ nên giải cho ?_Huy lo lắng nhìn Lam định đứng dậy nói với cô giáo là mình nên giải thay cho Lam .

Nhéch miệng nhưng ko ai thấy trừ Phuong ra và nghĩ :cậu đúng là hồ ly tinh ngây thơ đó nhưng đối với ng khiêu khích mình thì Lam thật ra biến đổi ngay 180 độ liền và bây giờ là điều đó đang xảy ra dù chưa biết Lam sẽ sử dụng như thế nào .

Bước một cách nhẹ nhàng nên bảng Lam nhìn xuống mỉm cười cảm viên phần nhìn bài tập trên bảng nhưng cứ nhìn và ko làm gì cả ,khiến cho ở dưới lớp Thư và Tuyết nhìn thấy vậy thì mỉm cười ánh mắt lóe nên một tia vui vẻ vì đã khiến cho nhóm ng mình ghét bị mọi ng khinh thường và suy nghĩ đó không thoát khỏi ánh mắt của Lam và Phuong .

Nhìn bài trên bảng khoảng 10' , Lam bắt đầu cảm viên phần và với tốc độ 5' sau cái bảng đã trật kín bảng và đương nhiên là giải đúng 100% luôn .

Bà cô nhìn bài giải trên bảng với ánh mắt ngỡ ngàng và 10' mới hoàn hồn lại lắp bắp nói :

-Lam ,em có thể về chỗ ngồi rồi .

Nghe thấy vậy Lam tự nhiên nở nụ cười quay sang chỗ cô giáo nói :

-Thưa cô em có một bài toán nhưng đến giờ em giải cũng chưa đc

Ngập ngừng Lam chớp chớp đôi mắt ngây thơ nói tiếp :

-Hay là cô nhớ bạn Thư giải giúp em đi ,em nghe nói bạn ấy học cực kì giỏi hay là em đưa đề nhờ bạn ấy giải giúp em đc ko ạ!

Phuong ngồi ở dưới lớp nghe thấy vậy thì lấy tay bịt miệng muốn cười nhưng ko thể cười đc và lắc đầu nghĩ :chờ đó đi đừng thấy Lam hiền lành thì khinh thường đó là cáo già đội lốt thỏ con đó.

Ngồi ở dưới ngược nhìn lên trên bảng mỉm cười một nụ cười mờ ám trước cái nháy mắt tinh nghịch của Lam ,Phuong nên tiếng nhưng với vẻ mặt như bài đó thật là khó :

-Đúng vậy đó cô ,bài này Lan đưa cho tụi em nhưng đến em cũng ko giải đc ,thật sự khó mong cô nhờ bạn Thư nên giải giúp tụi em bài này ,vì em biết bạn ấy rất giỏi môn toán này .

Sau đó quay sang bên nhìn Thư với ánh mắt như muốn như làm ng khác ko thể đoán ra ý muốn của Phuong là gì :

-Chắc bạn Thư xinh đẹp học giỏi có thể giải giúp mình bài này ko ?

Trong khi đó Lam ở bên bảng thấy Phương ra tay thì mỉm cười trong bụng nghĩ :chắc Phương cậu mà là diễn viên đảm bảo đến đạo diễn hollywood cũng phải kính nể luôn .

-Đúng vậy bạn giải giúp nha -ánh mắt nhìn Thư ko phải khinh mà là nhờ một cách chân thành của Lam khiến cho Huy ngồi ở trên bàn khi thấy bài giải của Lam thì nghĩ thầm :ko biết có âm mưu gì nữa đây nhưng xem ra có ai đó sẽ ko từ chối đc và quả nhiên như thế :

-Được rồi ,em ghi bài ra bảng đi nếu Thư ko giải đc thì cô sẽ giải giúp cho _bà cô nói vậy xong nhìn Thư gật đầu như nói ko giải đc thì cô giải hộ cho ,em cứ yên tâm đi và điều đó làm sao có thể thoát qua cặp mắt của Phương và Lam khiến cho 2 người tự nhiên nghĩ :hà có một ng nữa muốn chết đây mà nhưng thôi vui là chính ko có Lan ở đây thì quây cho vui coi như lấy đó làm niềm vui khi ko có con bạn thân ở đây (và ở Nhật đang họp trong văn phòng Lan đang bàn thì :

-Hắc xì

Che miệng Lan nghĩ thầm :ko biết sao mình cảm thấy ớn lạnh như thế này ko biết ai nhắc mình nữa đây và bỗng nhiên nhớ đến tính cách thật của 2 con bạn thì lắc đầu làm cho ai trong phòng họp đều run sợ khi thấy nụ cười hiểm hoi nở trên môi và họ đều thầm thì với thượng đế :ko biết tổng giám đốc bị sao nữa nhưng đừng cười nữa đáng sợ quá đi mất).

Và trong cái nhìn của mọi ng trong lớp Lam bắt đầu ghi bài toán mà mấy hôm trước Lan đưa cho 2 người giải và đương nhiên với chỉ số IQ cao thì họ chỉ mất 30' đồng hồ giải xong nhưng với đám ng trong lớp kể cả cô giáo có giải đc ko thì điều đó phải chờ xem sao đã ? nghĩ đến đây thôi cũng khiến cho Lam nở nụ cười trong lòng rồi.

Đúng như dự đoán của cả 2 khi bài toán đc chép lên bảng thì ai lấy đầu phải há hốc mồm và tự nhiên thốt lên :

-Khó quá ,tớ ko nghĩ ra đc cách làm .

Mỉm cười nhẹ Lam nói :

-Em nhờ cô và bạn Thư giải giúp em cái đề này nha ,bài này dễ cũng dễ mà khó cũng khó nhưng....._nói đến đây thì Lam ko nói gì nữa và đứng bên chờ xem kịch vui do mình bày ra .

Lúc này thì bọn hần nhìn nhau vì đã hiểu ý của bọn nó muốn làm cho Thư mất mặt như vừa rồi bọn hần muốn Lam vậy ,nhưng bọn hần thật ko ngờ rằng bây giờ đến lượt bọn hần bị mất mặt cơ chứ vì ko thể tìm ra lời giải đc .

30' sau thấy ko ai nên giải ,mọi chân quá nên lam đành phải nên tiếng :

-Cô ơi cho em xuống chỗ ngồi nha cô.

Giật mình bà cô nhìn Lam như chưa thoát khỏi bài toán phức tạp kia nên gật đầu ko nói gì ,thấy vậy Lam bước xuống đi qua chỗ Thư và Quân bỗng nói ;

-Sao bài đó dễ ợt mà ko giải đc sao _giọng nói mang tính khiêu khích .

Nghe thấy vậy với bản tính kiêu ngạo Thư nên tiếng :

-Ai nói ko đc ,đúng là còn nhỏ nghèo mặt rệt .

-Vậy hả ,vậy mời tiểu thư giải giúp xem _ung dung coi như ko nghe thấy ai kia mắng mình bước về chỗ chờ xem thử chuyện gì xảy ra .

Vừa bước về chỗ Lam đã nhận được ánh mắt khen thưởng của Phương thì mỉm cười nháy mắt như ám hiệu ;

-Thấy mình ra tay hay ko ,đó bọn ng ở đây có thể giải đc bài này mà có giải cũng thua bọn mình hơn 30' rồi mà ko ai giải ra .

Chăm chú nhìn bài toán trên bảng thấy Lam về chỗ ngồi thì Huy quay sang hỏi ;

-Ai ra đề này mà khó giữ vậy ?

-Lan ra đề đó _giọng nói của Phương vang lên đáp thay cho Lam .

Cứ thế cho đến hết tiết ko ai giải ra và bọn nó chỉ nghe đc câu hứa của bà cô là lần sau sẽ giải giúp thôi .

Thấy bà cô vội vàng bỏ đi Lam quay sang Phương hỏi :

-Theo cậu bà cô đó có nhờ ai giải hộ ko nhi ?

-Đương nhiên rồi ,40' trôi qua mà ko giải đc thì phải nhờ thôi ,mà thôi mặc kệ đi chúng ta xuống căn tin ăn gì đi sáng giờ mình đói lắm rồi tiện thể nên phòng y tế hỏi xem khi nào Lan về . _Phương nên tiếng giọng nói đều đều khiến cho Lam gật đầu và đứng dậy đi theo.

Bước ra khỏi lớp với ánh mắt ko mấy thiện cảm của học sinh trong lớp ,Lam và Phương bỏ đi trước khi đi ra cửa còn nghe thấy giọng điệu muốn gây hấn

của Thư ;

-Ko biết đề đó đúng hay sai ,nhưng theo em nhĩ là mấy ng đó ko giải đc thì đề đó sai hoàn toàn rồi . _ôm tay Quân làm nũng nói .

Mỉm cười Lam biết Thư đang ám chỉ gì ,quay sang Phuong nói bóng gió :

-Chắc chị có kẻ ngu mới nghĩ tại mình ko giải đc bài tập mình cho ra kia Phuong _ánh mắt chớp chớp ra vẻ muốn khóc khi có ng bắt nạt mình .

Nhìn lại Phuong lắc đầu thờ dãi trong bụng nghĩ thầm :”chắc bộ ko chọc cáo già Lam thì chết sao muốn

bị quê hơn nữa à ,thôi thì mình cũng tham gia cho kịch nó vui dù sao ko có Lan ở đây thì ko ai nói gì rồi ”

-Ừm ,cậu đó dừng trẻ con nữa chúng ta vốn thông minh nên bài đó 30’ là giải xong có ai ngu ngốc mới nghĩ là cậu ko giải đc đúng ko ? _tỏ vẻ thông cảm còn vỗ vỗ vai Lam làm ra vẻ thông cảm nhưng trong đầu 2 ng thì liếc mắt nhìn mặt ai kia cứ lúc đen lúc đó giống như :

-Ê Phuong cậu nói đúng thiệt ,mà ở đây có con tắc kè bông kia .

Nói xong thì mỉm cười bỏ đi ,để lại Thư nhìn theo với ánh mắt căm ghét và trong lòng quyết tâm trả thù .

Còn Huy nhìn theo Lam ko khỏi lắc đầu vì hiểu thêm một tính cách khác của Lam nữa và điều đó khiến cho Huy muốn chinh phục trái tim của Lam hơn .

Phuong và Lam sau khi bỏ đi đến một góc 2 người ôm bụng cười khi thấy ánh mắt căm ghét của Thư mà ko làm đc gì ,một lúc sau Lam nên tiếng giọng nói hơi lo lắng :

-Ko biết chuyện này đến tai Lan sẽ thế nào nhĩ ?

Giật mình ngừng cười Phuong suy nghĩ một lúc rồi nói ;

-Khó nói lắm ,nhưng mình ko hiểu tại sao Lan lại ko cho mình đụng vào Thư nữa ,nhưng tại mình ko thể để ai ăn hiếp Lan đc (ko biết ai mới phải sợ ai Lan là ai cơ chứ) _ánh mắt nhìn kiên quyết khiến cho Lam cũng phải đồng ý .

-Thôi chúng ta nên phòng y tế trước đi hỏi xem khi nào Lan về hôm qua chúng ta đã ko hỏi rồi ,mà ko biết sao tháng nào Lan cũng về Nhật một lần nhĩ ?

Gật đầu Phuong nói :

-Ừm cũng lạ nhĩ ,chúng ta ko biết gì về gia đình Lan trừ chuyện kia thôi (ý là chuyện gia đình về mẹ Lan và ba Thư đó nha mọi ng nhưng vì ko thể nói thẳng nên 2 ng chỉ có thể nói ầm ý vậy thôi).

Đúng lúc đó 2 ng đã đứng trước cửa phòng y tế của trường nên họ ngừng nói và gõ cửa và tiếng nói điệu dàng vang lên :

-Các em vào đi.

Nhận thấy tiếng nói của chị Ngọc (Misaki)Lam mở cửa và Phuong theo sau .

-Hello ,chị Ngọc.

Đang xem hồ sơ thấy 2 đứa bạn của Lan ,Misaki quay lại mỉm cười đùa ;

-Các em bị ốm hay sao mà nên đây vậy ,có cần chị khám cho ko?

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

-Các em bị ốm hay sao mà nên đây vậy ,có cần chị khám cho ko?

-Chị muốn tại em bị ốm năm sao ,nhưng rất tiếc là mong ước của chị ko thành hiện thực rồi tại em rất khỏe à nha !

-Vậy sao ? _Misaki vui vẻ nhìn 2 đứa bạn của em họ mình .

-Đương nhiên ,à mà Lan đi đâu vậy chị ,khi nào thì về .

Phát hiện ra nguyên nhân khiến bạn của em gái mình nên đây ,misaki ko biết trả lời ra sao dù sao thân phận của mình và Sakura (Lan) mà bị lộ thì ko biết chuyện gì sẽ xảy ra có khi còn bị phạt nữa thôi thì đến đâu tính kế đến đó .

Sau một lúc suy ra tính vào ,Misaki mỉm cười giả ngu hỏi :

-Ủa thì nó về Nhật thôi ,mà chị đã ko nói rồi sao 1 tuần sau là nó đi học lại thôi ấy mà .

-Thế hà chị _Lam vui vẻ khi nghe nói tuần sau là Lan sẽ về ,nhưng riêng Phuong đứng ở 1 bên tuy vui vẫn thắc mắc hỏi :

-Vậy Lan về Nhật làm gì vậy chị ,mà em thấy tháng nào Lan cũng về .

Ở bên cạnh Lam sau khi vui vẻ xong cũng ngược nhìn để giải tỏa thắc mắc ,thấy vậy Misaki trong lòng thờ dài ko biết nói sao đành trả lời cho qua

-Thì nó về thăm mẹ nó thôi ko sao đâu mà .

Sau đó Misaki tìm có nói sang vấn đề khác :

-Mà ko phải các em đang học sao ,mà giờ có mặt ở đây.

Ngồi xuống ghế bên cạnh Lam và Phuong đồng thanh trả lời :

-Chán .

Há hốc miệng khi nghe 2 con bạn của em họ mình nói đi học mà chỉ nói 1 tiếng ” chán ” thôi.Suy nghĩ một lúc Misaki đành mở miệng hỏi :

-Sao chán ai cũng muốn đi học ở 1 trường giàu có với giáo viên ưu tú còn ra trường để có việc làm mà 2 em lại nói chán là sao ?

Nhớ lại chuyện tiết học sáng nay Lam và Phuong thờ dài nói :

-Tụi em chưa bao giờ đi học mà cảm thấy áp lực như hôm nay cả ,nên chán thôi chị .

Lần này thì thực sự Misaki dù thông minh nấy cũng ko đoán được ý tứ của 2 cô em gái đứng trước mặt mình thế là hỏi :

-Ủa chuyện gì xảy ra ,ko phải ai đi học cũng đều muốn lấy điểm ,mà các em lại ko đi học thế này đến thì làm sao ,vội lại chị thấy trường này phong cách dạy rất phương Tây lẽ nào lại chán như các em cơ chứ .

-thật ra thì cách dạy này đối với tụi em là quá quen thuộc ,nhưng chị nghĩ đi sáng nào vào lớp cũng phải gặp nhưng con người đáng ghét nữa chị ko biết đâu sáng nay có ng muốn tụi em bị què rất tiến là đụng vào tụi em thì kết cục chẳng vui về gì ,nói chung là chán thôi . _Lam than thở một hơi dài ,còn Phuong ở bên cạnh nghe vậy thì mỉm cười nhớ lại khuôn mặt giống tặc kẻ bông của ”ai kia” mà muốn bật cười to mà thôi.

Còn ở bên Misaki bật cười trước những cô em gái tính nghịch này rồi ,dù sao những ng quen với em mình tính cách ít nhất là rất thú vị rồi ,quyết định của mình dùng toàn bộ thời gian để nghĩ phép chạy sang đây cũng ko uổng công lắm ít nhất là giờ phút này Misaki nghĩ như vậy .

Cứ thế 3 người nói chuyện với nhau và có ai đó đã quên mục đích hỏi xuất thân của Lan rồi.

Khi hết giờ học Lam và Phuong chào tạm biệt chị Ngọc (Misaki) ,quay về lớp đang định lấy cặp xong thì về ai ngờ nghe thấy giọng nói gây sự của ai kia thế là đứng lại nghe nhưng ko quay lại nhìn ;

-Đừng tưởng mình giỏi thì có thể nghỉ học ,trường này ko vô kỷ luật như vậy đâu ?_Thư nói

-Câu nói đúng bọn này chơi với người nghèo nên tính cách vô giáo dục mà . _Tuyết nịnh hót Thư nói thêm vào .

-Vậy hà ?

_Câu trả lời cũng như câu hỏi của Lam ko thể khiến cho ai kia nhận thấy rằng đang giận hay là bình tĩnh làm cho Huy đứng một bên nhìn khuôn mặt vô cảm khác hoàn toàn với vẻ mặt vui vẻ tính nghịch ngày thường cảm thấy xa lạ hoàn toàn ,riêng Phuong đứng ở bên cạnh ko nói gì vì dù sao từ trước đã quen khi 10t lần đầu gặp mặt và qua vụ bắt cóc Lam đã biến con người mình thành vẻ mặt lạnh lùng xa cách nếu ko phải ở bên cạnh là mình và Lan thì hẳn là ko có tính trẻ con kia rồi.Đây có thể coi là tính cách thư 2 ko nhỉ ?

Bên kia đang tức giận thì Phuong ko lo lắng thay vào đó là chìm trong suy nghĩ bỗng từ đâu trong đầu vang lên câu nói :

-Bọn này ”ngốc” thật đụng ai ko đụng lại đụng vào bọn này kia chứ !

Nhưng ai ngờ đâu câu nói đó trong suy nghĩ lại thốt ra khỏi miệng ,khiến cho Lam đang tức giận lập tức quay sang nhìn chằm chằm Phuong nói như ko thể tin được .

-Quà ...lần đầu tớ thấy cậu nói suy nghĩ ra khỏi miệng nha .Lạ thật ...lạ thậtkiểu này thế nào ta ?_nói xong tạo dáng như đang suy nghĩ làm Phuong đang ngượng khi nghe vậy lắc đầu mắng đùa :

-Đồ trẻ con mới mặt lạnh xong giờ hơn hờ chưa kìa /

Biết Phương trêu mình ,Lam chạy lại nắm tay lắc lắc chớp chớp đôi mắt thơ ngây nhìn :

-Cậu này ,tớ có thể lạnh lùng với bất cứ ai nhưng ko thể lạnh với 2 cậu đc .

Thái độ đó nhìn vào mắt những ng chứng kiến ở đây tức hộc máu trong khi đó Huy ở bên cạnh lại mỉm cười khi thấy thái độ dễ thương của ai kia mà thâm thê với lòng là phải bảo vệ nụ cười đó bằng đc .

-Ê ko thấy tại tôi ở đây sao ko lẽ các cô là ”les” hay sao mà ôm như thế ,ghê quá đi _giọng nói không nhẽo của Thư đang nói với Quân .

Quân nghe người yêu nói vậy thì ko nên tiếng đồng ý hay ko ? nhưng trong lòng thì vui vẻ khi thấy sắc mặt ai kia đang tức giận ,cũng như vậy Lâm cũng rất vui vì cô ng yêu chọc tức ng mà mình ghét cay ghét đắng (nói vậy chắc mọi ng cũng đoán đc ng Lâm ghét là ai nhi).

Bật cười một cách khinh thường Lam và Phương ko nói gì chỉ lắc đầu một lúc sau Phương mới lên tiếng :

-Sao bộ ghen tỵ hả ? _và tiếp tục cười như trêu tức và quả thật như vậy nghe xong Thư tức đến điên ng vì từ trước đưng độ với đám ng này lần nào cũng thua cả .

Định nói tiếp thì điện thoại trong túi sách chọt rao lên thấy vậy Phương lấy ra thấy số của mẹ mình thì ngạc nhiên và đương nhiên mở ra và nói :

-Hi,Mom!

-về chưa con

-À con về rồi,mà mom gọi con có gì ko ạ?

-Vậy chút nữa nên vào phòng gặp mẹ một chút .

-Yes ,mom .

Sau đó lấy điện thoại bỏ vào túi nhìn sang Lam nhìn với vẻ hơi bối rối nói :

-Cậu về một mình nha ,tớ nên vào phòng của mẹ tớ tý _nói xong ko để ai vào mắt trừ Lam ra đi một mạch để lại những cái đầu bốc khói ,riêng Lâm thì tức ko thể nói đc gì .

Nhìn theo bóng của Phương bước đi ,Lam cũng cất bước theo sau .

Bỗng tiếng của Huy vang lên khi bước ra cổng trường .

-Đợi tôi với Lam .

Tiếng nói quen thuộc đó làm Lam quay lại và thấy Huy đang ngồi trên xe máy nhìn mình thì hỏi:

-Có gì ko Huy ?

Mỉm cười một nụ cười tỏa sáng Huy nên tiếng nói :

-Lên xe đi tôi chờ Lam về .

Ngại ngần Lam đang định từ chối ,thấy vẻ mặt đó biết đáp án Huy nhanh chóng nói tiếp :

-Đề tôi chờ về chứ đi bộ như vậy vào buổi trưa nắng lắm đó Lam .

Và trước vẻ mặt chân thành của Huy ,Lam mỉm cười bước lên xe nhưng lúc này trước cổng trường có một chiếc xe con màu đỏ nhìn thấy với vẻ căm tức và một mệnh lệnh vang lên ;

-Anh điều tra cho tôi về người anh Huy đang chờ kia là ai _giọng nói cao ngạo .

-Vâng thưa cô chủ _một giọng nói tuân lệnh đáp lại .

Dừng xe trước một nhà hàng có một cái tên rất dân dã ”Quê Hương” với khung cảnh thơ mộng với những hàng cây me tây bao phủ nổi đi và xen vào đó là những bông hoa hồng đủ màu sắc đang nở rộ trước ánh mặt trời .

-Đẹp thật đó nha . _Tiếng nói của Lam vang lên sau khi nhìn thấy đc khung cảnh này .

Huy đi bên cạnh nghe thấy vậy thì nói :

- Ừm tớ cũng thấy vậy .

Ngồi vào bàn Lam như trẻ thơ ko giống như lúc nãy lạnh lùng nói chuyện với Thư khiến cho Huy ở bên cạnh ko thể đoán nổi đâu mới là tính cách thật đang tồn tại của "người mình yêu" này nữa . Cuối cùng đành nên tiếng hỏi :

- Lúc nãy sao Lam lạnh lùng với đám ng kia mà giờ-nói đến đây ko biết sao Huy lại ngập ngừng khó nói hết ý của câu hỏi .

Nhưng Lam nhìn Huy lại biết đang thắc mắc gì về mình ,nhưng vẫn giả ngây thơ nói :

- Thì tại họ đáng ghét thôi .

Sau đó giả bộ nhìn xung quanh sau đó hỏi :

- Sao chưa có ai mang thức ăn ra vậy ?

Đúng lúc đó thì 2 người bồi bàn mang ra ,Lam thấy thức ăn thì quên luôn dáng vẻ thực nữ trước mặt Huy gấp thức ăn liên tục ,ở bên cạnh nhìn ko chớp mắt trước vì thấy đáng ăn ko mấy là ngưỡng ngưỡng trước một chàng trai trừ câu nói của ai kia :

- Chúc ngon miệng .

Một lúc" chém" sạch trơn đồng đồ ăn trên bàn Lam cầm ly nước cam nên uống vừa nhìn sang Huy nói với giọng cực kì nghiêm túc :

- Huy ,cậu có chuyện gì gọi mình ra đây vậy ,ko phải xin lỗi cho đám bạn của cậu ko ?

Lắc đầu Huy nên tiếng :

- Ko phải ,mà là ... _nói đến đây Huy ngập ngừng ko biết nói sao ,sợ nói ra Lam cho mình thừa cơ hội sau này làm sao theo đuổi đc Lam bây giờ nhưng mà để ng mẹ chọn thì ko khác nào mình phải trở thành vị hôn phu bắt đắc dĩ của cô tiểu thư cảnh vàng lá ngọc kia .

Vô tư Lam ko biết Huy đang nghĩ gì trong đầu uống xong ly nước cam thấy đĩa bánh ngọt ở bên bàn Huy chưa đụng tới thể là nhanh tay keo đĩa bánh sang ung dung nhấm nháp vừa ăn vừa nói :

- khá ngon nhưng ko bằng món bánh socola của Phương làm .

Một lúc lâu Huy mới nhìn Lam đang ăn chiếc bánh ngọt của mình nói :

- Cậu có thể làm bạn gái của tớ ko ?

Đang ăn nghe thấy vậy Lam phun hết bánh trong miệng ra nhìn chăm chú ,khiến cho Huy ko biết Lam có đồng ý ko nên nhìn Lam lo lắng nhưng trái lại Lam sau khi lấy giấy lau miệng nghiêm túc nhìn Huy hỏi :

- Cái gì bạn gái ?

- À thì ...nói thật tớ đang bị mẹ tớ ép gắp vị hôn thê nhưng mànói đến đây ko biết sao Huy nhìn Lam với ánh mắt say đắm như muốn nói :tớ thích cậu thì làm sao chấp nhận đc chuyện đó cơ chứ .

Thấy Huy ko nói tiếp Lam cuối cùng nên tiếng :

- Hiểu rồi ,ý cậu là tớ giả làm bạn gái cậu chứ gì _Nghe thấy vậy Huy thu hồi ánh mắt ko biết nói sao vì Lam ko hiểu lòng mình và tự an ủi "Lam còn vô tư ko hiểu tình yêu"

- Ừm ,cứ cho là vậy đi _tuy có chút buồn nhưng Huy đành tự ăn ủi mình vậy chờ thời gian để Lam hiểu mình hơn thôi .

Vô tư Lam gật đầu đồng ý ,nào biết Huy đang buồn khi lời tỏ tình của mình bị hiểu thành giả "bạn gái" cơ chứ, buồn thật đó nhưng Huy mong rằng với thời gian tiếp xúc Lam sẽ nhận ra tình cảm của mình dành cho Lam .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Quay sang chỗ Phương sau khi chào Lam xong bước lên phòng hiệu trưởng tức mẹ mình ,mỉm cười mở cửa nói :

-Hello ,mẹ yêu .

Nhưng ngay lập tức dừng nụ cười lại khi thấy người thứ 2 mà từ nhỏ mình ko thích chút nào và cũng khiến cho mẹ mình hàng đêm phải khóc thầm ,đối với 1 đứa bé 9t hồi ấy Phuong đã nhận ra là bà và ông nội ko thích mẹ con bé dần lớn nên Phuong mới biết đc nguyên nhân là do mẹ mình ko thể sinh ra con trai nên đối với bản thân Phuong cực kì căm thù người đã khiến mẹ mình buồn bã đặc biệt là vào ngày đó khiến cho Phuong phải sang Hàn ở nhờ nhà cậu mợ đó là 1 ngày mà nước mắt của một cô bé đã chảy ra .

”-Con cháu ,con nên để thằng Sang cười Hà ,dù sao nếu ngày đó ko phải con cướp Sang thì 2 đứa nó đã thành một đôi thanh mai trúc mã rồi” _Giọng nói của bà nội Phuong vang lên trong phòng khách .

Bà Hoa nghe thấy mẹ chồng nói vậy thì nước mắt chảy dài nói :

-Mẹ à ,con _ko thể nói nên lời chỉ biết nhìn mẹ chồng với ánh mắt vang xin .

-Mẹ biết con rất yêu thằng Sang nhưng gia đình này chỉ có nó là con trai độc nhất mà con lại ko thể sinh đc nữa nên con hãy chấp nhận đi con hãy buông tha cho thằng Sang để nó cưới con Hà _ánh mắt nhìn bà Hoa với sự khinh ghét .

Cùng lúc đó ở sau cánh cửa một cô bé 10t ko hiểu điều gì nhưng thấy mẹ mình khóc hết nước mắt khiến cho bé đau lòng và nghĩ nếu cha thường xuyên có mặt ở nhà thì mẹ sẽ vui ,vội suy nghĩ ngay thơ hồi đó mỗi lần có ba ở nhà mẹ thường vui vẻ chỉ khi nói chuyện với bà nội là mẹ tối đó sẽ khóc và điều đó bé ko thích chút nào nên :

-Bà nội ,đừng làm mẹ khóc _Lời nói suát phát từ đáy lòng của một cô bé khiến cho bà nội đứng dậy tức giận

tiến lại gần bé và định tát bé thì bé thấy ai đó ôm bé vào lòng và nói :

-Mẹ à ,Phuong nó con nhỏ ko hiểu chuyện xin mẹ tha cho con bé .

Thấy vậy bé nhìn mẹ mình đang ôm mình khóc hỏi với giọng ngây thơ của đứa bé 10t :

-Mẹ đừng khóc ,Phuong ngoan mà . _lấy tay lau nước mắt cho mẹ .

Và điều đó đã khiến cho bà nội của Phuong tức điên nên và tát thẳng vào mặt bà Hoa cùng câu nói:

-Đến con gái mà dạy dỗ ko đc .

-Không được phép bà đánh mẹ cháu _Nhìn bà nội với ánh mắt ko mấy thiện cảm vì với bé mẹ là người thương mình nhất và từ trước tới giờ bé toàn thấy mẹ khóc khi nghe bà chửi .”

Quá khứ lại 1 lần nữa quay về sau 6 năm Phuong cố gắng quên và khi trưởng thành Phuong đã hiểu đc nguyên nhân vì sao năm xưa mình phải đi Hàn Quốc và cũng vì thế Phuong thề rằng sẽ ko tha cho bất cứ ai đụng đến mẹ mình dù là ai đi nữa .

Vậy mà giờ đây ko biết vì sao quá khứ đó đã chìm sâu vậy mà giờ đây Phuong như thấy nó lóe dần nên với cảnh hàng đêm mẹ mình phải khóc và điều đó đã khiến cho khuôn mặt vốn ngây thơ trở nên lạnh lùng tạo nên cho bà Hoa nhìn thấy cô con gái như vậy thì hơi lo lắng thay vì thấy sợ ;

-Con gái chào bà nội đi con .

Quay sang Phuong lạnh nhạt nói với 2 từ :

-Chào bà .

Thấy Vậy bà Hoa ngạc nhiên lo lắng hỏi :

-Hình như con không khỏe hả ,Phuong .

Vì không muốn mẹ mình lo lắng Phuong cố gắng xóa đi vẻ mặt lạnh lùng nói :

-Mẹ con không sao ,chỉ là hơi khó chịu trong người thôi .

-Vậy con với mẹ đi ăn cơm với bà nội nha .

Đang định từ chối nhưng thấy nếu để mẹ mình đi với bà lỡ như hồi xưa thì sao nên dù ko muốn Phuong vẫn nói ;

-Dạ .

(Thế đó chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nhỉ)

Khách sạn nhà hàng Japan một nhà hàng đậm chất Nhật với những bộ kimono cùng không khí như một gia đình nhưng điều đó lại không khiến cho

Phương cảm nhận thấy đang phân vân mình đồng ý đến đây là đúng hay sai thì tiếng nói của ai đó vang lên :

-Cháu chào bà ,cậu đến rồi đó hà Hoa .

Câu nói đó khiến cho Phương ngẩn đầu nên và thấy một người phụ nữ theo Phương đoán là 40t (vì xưng hô với mẹ như vậy nên Phương mới đoán vậy) nhưng rất trẻ khiến cho Phương vô tình thốt nên :

-Bác trông trẻ thật đó .

-Cháu cũng xinh xắn đó chứ _câu nói đó khiến cho Phương cảm thấy thân thiện hơn với ng đứng trước mặt mình vì đơn giản Phương sợ những người tiếp cận mẹ mình như bà Hà ,một lần để mẹ mình đau khổ là quá đủ rồi .

Sau đó nhìn xung quanh do này giờ mãi suy nghĩ nên Phương ko chú ý đến chung quay và một điều ngạc nhiên cho Phương đó là thấy Lâm đang ngồi cách chỗ Phương đứng 1 bàn và ngay lập tức với trí thông minh Phương đã lập luận ra nguyên nhân vì sao mình đến đây và linh cảm lần này của Phương 1 lần nữa lại đúng cứ lần nào nguy hiểm cho mình là linh cảm đó luôn xuất hiện và Phương đang ko biết điều gì đang chờ mình thì tiếng nói vang lên ;

-con gái chào mọi ng đi _tiếng điệu dàng của bà Hoa vang lên.

-Cháu chào 2 bác -”một lời chào có thể cho là miễn cưỡng nhất từ trước đến nay của Phương ,ko phải vì ko thích 2 ng trước mặt mà ko hiểu vì sao lại ko thể chào hỏi vui vẻ đc ”_đó là những gì mà Phương đang nghĩ trong đầu khi chào hỏi những người trước mặt này có thể cho đó là một lời chào đối với những người ko thân thuộc với mình chẳng .

Trong khi Phương đang phân vân với 1 mớ câu hỏi ko có đáp án trong đầu thì ở bên đây Lâm nhìn Phương với 1 thái độ ko mấy là thiện cảm và trầm nghĩ ,đừng tưởng rằng có bố mẹ tôi đứng đằng sau thì có thể trở thành hôn thê của tôi ,mà Lâm hình như đã quên mất 1 sự kiện trong buổi ra mắt vị hôn thê rồi nhỉ ko biết ai mới là ng cản trở thành chồng vợ đây ta điều đó cũng khó lý giải lắm .

Ngồi xuống ghế đối diện ,Phương làm ngơ trước ánh mắt như muốn đốt mình ra tro của ai kia thay vào đó là vẻ mặt cuối xuống bàn làm ra vẻ thực nữ để giữ hình tượng chờ phản đòn của ai đó theo tính logic mà Phương đã phân tích từ khi biết mình xuất hiện ở đây để làm gì chỉ có điều là Phương ko mong muốn hoặc nói đúng hơn là bất đắc dĩ đến đây dù đã biết sẽ có chuyện chẳng hay ho gì .

-Cậu nghĩ sao về hôn nhân của 2 đứa trẻ _tiếng của mẹ Lâm vang lên và ở bên đây Phương cuối đầu ra vẻ như hối lỗi nhưng thật ra đang phân tích vì sao mình lại ở đây ko lẽ hôm ấy họ chưa có khái niệm là mình muốn từ hôn sao nhỉ ?

Câu hỏi thẳng của bạn thân khiến cho bà Hoa ko biết trả lời sao cho thỏa đáng đúng hơn cuộc hôn nhân này là do họ thiết lập nên vì họ là bạn thân từ bé nhưng cũng ko thể trả lời thẳng là hỏi đó ai kia cũng muốn phá vỡ hôn ước này vì nghe tin con gái mình là ng ko tài giỏi thêm vào đó hình như họ ủng hộ cho Tuyệt ng yêu của con trai mình vậy vì sao bây giờ họ lại nhắc đến vấn đề này ko lẽ

-Cái đó mình ko biết có thể tùy ý con gái mình ,hạnh phúc để nó chọn có lẽ tốt hơn và ko mắc sai lầm như mình chẳng .

Lời nói đó vừa nói ra đã khiến cho bà nội Phương nghe vào trong tai tưởng là con dâu đang cạnh khoe mình nên phản bác lại :

-Con nói gì thế cuộc hôn nhân này đã dc định đoạt con ko có quyền từ chối nó như thế .

Bà Hoa nghe mẹ chồng nói như thế và bao năm qua bà đã cho qua âm thầm chịu đựng nhưng bây giờ là hạnh phúc của cô con gái mình và bà có thể đoán rằng Phương con gái bà ko hề thích chàng trai trước mặt một chút xíu nào chứ nói chi đến tình cảm .

Ngồi ở bên cạnh tuy ko nói gì nhưng Phương rất tức giận vì có ng nói vậy với mẹ mình dù người đó là bà nội đi chăng nữa và cho là mình bất hiếu thì cũng ko thể im lặng đc nữa vì thế :

-Bà à ,cháu ko chấp nhận cuộc hôn nhân này .

Vừa nghe xong câu nói của đứa cháu gái bực tức nói :

-Ko chấp nhận cũng phải chấp nhận.

-Cháu ko chấp nhận hạnh phúc của cháu sẽ do cháu tìm kiếm với lại cháu ko thích làm người thứ ba như ng đã cướp đi hạnh phúc của mẹ cháu mà bà đã chọn làm vị hôn thê cho ba cháu đâu . _ánh mắt kiên quyết của Phương nhìn thẳng vào mặt bà nội mình .

Ở bên cạnh thấy ko khí giữa 2 người căng thẳng quá mẹ của Lâm nên tiếng :

-Bác à để 2 đứa chọn nhau đi ,tuy rằng hơi tiếc nhưng mà 2 đứa nó thật sự ko chấp nhận hôn nhân này thì có thể giải trừ hôn ước cũng đc mà .

-Thôi nào mọi ng kêu món ăn đi _nhìn sang bà Hoa mỉm cười .

Thấy thái độ mình cũng ko phải Phương thu hồi ánh mắt của mình lại có ai nói rằng Phương là ng giữ vững đc mình trong đối đáp thì chỉ có thể nói là No.2 thua Lan mà thôi đó là trừ trường hợp mình thua thì Lan mới ra mặt còn lại đều thuộc về mình và Lam và đó là điều từ xưa đến nay đã thành thói quen trong nhóm/

Lâm ở bên cạnh nghe thấy thế thì mừng rỡ nhưng xen vào đó là 1 cảm giác rất khó hiểu như tiếc nuối 1 điều gì suy nghĩ một chút Lâm cho đó là tâm trạng ko vui khi có 1 đứa con gái ko chú ý đến mình .

Thế là buổi ăn bắt đầu nhưng thay vào đó là 1 không khí khá trầm khác hoàn toàn với xung quanh ấm áp mà khách sạn tạo nên điều đó khiến cho bàn ăn càng thêm khó chịu đặc biệt là bà Hoa ko thể ăn đc gì khi thấy ánh mắt khó chịu của mẹ chồng cứ nhìn mình ,Phương ở bên cạnh thấy đc điều đó nhưng trước mặt khách ko thể nên tiếng đc dù sao phải tôn trọng bà mình đã dù cho rằng mình ko thích đi chẳng nữa và thay vào đó là gấp 1 miếng sushi bỏ vào chén của mẹ mình nói :

-Mẹ ăn nhiều một chút dạo này nhiều việc mẹ hình như hơi ốm một chút ,cần ăn nhiều vào .

Cảm động khi thấy cô con gái mình quan tâm đến mình ,dù bên cạnh ánh mắt của mẹ chồng nhìn thì bà Hoa vẫn ăn bình thường và gấp 1 miếng thịt bò nướng bỏ vào chén của con gái nói :

-Con cũng ăn đi .

Và không khí cứ thế qua đi mà ko giải quyết đc vấn đề gì thậm chí có thể tăng nên lòng căm ghét của Phương dành cho bà nội mình và sau khi ăn xong thay vì muốn ngồi ở đây thì lại muốn bỏ đi đang chưa có lý do gì bỏ đi thì lúc đó điện thoại vang lên .

Cầm điện thoại ko biết bên kia nói gì mà Phương tức tốc đứng dậy nhìn sang mẹ mình nói :

-Mẹ tự về nha ,con có việc phải đi trước .__ nói vừa rút lời đã bỏ đi một mạch .

Quay sang chỗ Huy _Lam đang ăn ngon lành thì tự nhiên chuông điện thoại vang lên ,mở máy ra thấy 1 tin nhắn :”Thư kí có chuyện cần giải quyết gấp hẹn ở điểm cũ ”.

Cùng lúc đó 1 tin nhắn khác đến :”Lam cậu ở đâu vậy đến văn phòng gấp hình như có nhiệm vụ mới đó ”.

Thế là không nói không rằng Lam phóng vút đi để lại Huy ngồi ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra . 1s..2s...3s...bỗng Huy bừng tỉnh để lại một sấp tiền chạy ra nhà hàng nhưng bóng dáng của Lam đã biến mất vô ảnh vô tung, thật ra thì sau khi chạy ra khỏi nhà hàng thì Lam mới nhớ là mình đi nhờ xe vậy là vừa thấy 1 chiếc taxi đi đến thế là ko nghĩ gì nhiều bước lên đi luôn

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Trước một cánh cổng sơn màu trắng và hàng cây bao phủ căn nhà có 2 chiếc taxi dừng lại và bước xuống cùng 1 lúc .

-Có việc gì mà mọi người tập hợp ở Việt Nam thế nhỉ ? _Và người đầu tiên nên tiếng khi chiếc taxi vừa bỏ đi là Lam .

-Tớ cũng ko biết nữa có trời mới biết tớ cũng đang thắc mắc đây nè _Đương nhiên người trả lời là Phương .

Bước tới cánh cổng của ngôi nhà Lam và Phương đồng loạt hô :

-Hoa hồng đỏ, mở cửa .

Vừa hô xong cánh cửa tự động mở ra và một người mặt áo đen đeo kính mở cửa nói :

-Mời vào _Khuôn mặt ko bộc lộ cảm xúc .

-Ê cậu có thấy ng kia lạnh lùng ko thua kém Lan ko nhỉ ? _Phương vừa đi vừa nói .

-Tớ thì ko nghĩ gì cả mà thôi chuyện đó chúng ta đừng bận tâm giờ tớ đang nghĩ ko biết sắp kêu chúng ta đến đây làm gì nhỉ ,mà chúng ta lại thiếu Lan nữa chứ __và cứ thế Lam vừa đi vừa nghĩ mặc kệ Phương ở bên cạnh nghe thấy lời nói lẩm nhảm trong miệng của Lam mà buồn cười có ai vừa nghĩ vừa nói ra lời thế kia ko nhỉ ,muốn nhắc lăm nhưng nghĩ đến cảnh phá hoạt suy nghĩ của Lam thì thế nào cũng nghe tiếng hét kinh thiên động địa thôi thì mặc kệ vậy nhưng ko biết sắp kêu mình đến đây làm gì nhỉ với lại ở Việt Nam nữa chứ tò mò thật (họ có phải là thám tử ko trời) .

Một lúc sau 2 người dừng trước một căn nhà nhỏ nói vậy thì hơi quá vì nó có thể ví như 1 biệt thự nhỏ đẹp xung quanh bao phủ bởi những bông hồng bao vây nếu nhìn ở bên ngoài cánh cổng thì chỉ thấy những hàng cây thôi ko ai biết bên trong là một biệt thự hai tầng nhưng kết cấu lại giống như Châu Âu với những hàng hoa hồng bao phủ và những bông hoa nhỏ li ti ko biết là hoa gì bao phủ cả ngôi nhà trong rất thơ mộng .Bước đến cánh cửa thì lần này khác nó tự động mở ra và 2 người bước vào .

Nhìn chiếc bàn đã đông đủ người có mặt Lam và Phương tiến lại nói :

-Chào mọi ng tụi này đến muộn .

-Ko có việc gì các cháu ngồi xuống đi ,à mà Lan đâu _Người ngồi ở chiếc ghế đen xoay người lại cũng chiếc mặt lạ nên tiếng hỏi giọng nói tuy toát ra vẻ lạnh lùng nhưng có sự quan tâm nhưng rất tiếc ko ai nhận ra điều đó cả .

-Thưa sếp ,Lan về Nhật rồi ạ _Lam cung kính trả lời .

-Thế à .Thôi chúng ta bắt đầu họp nào mọi người i .

-Như mọi ng biết văn phòng thám tử của chúng ta hoạt động trên toàn thế giới chính vì vậy ngày hôm nay là 1 ngày đặc biệt ”Văn Phòng Thám Tử Rose ” chính thức xuất hiện ở Việt Nam .

-Sếp vậy hả ?Sếp hình như ko vui hả ? _Một người trong nhóm nên tiếng chọc ghẹo .

-Ko phải nhưng vì có người vừa nói nên cậu hãy ở lại VN nha .

-Sếp à-ánh mắt năn nỉ .

-Sếp đừng chia cắt em với bạn gái chứ .

Người đeo mặt lạ nghe vậy nói tuy có vui vẻ nhưng vẫn toát vẻ lạnh lùng :

-Đc rồi ..Đc rồi ko ai bảo cậu phải chia tay bạn gái chỉ là văn phòng này giao cho cậu đến khi nào nhóc Lan trở về thì cậu có thể về nước rồi .OK .

-Thôi ko bàn tán nhiều nữa mọi ng đều biết văn phòng thám tử của chúng ta chủ yếu giải quyết các vấn đề liên quan đến hôn nhân và các vụ án tuy ít nhưng là 1 văn phòng nổi tiếng trên thế giới và ngày hôm nay sẽ có nhiệm vụ mới ở VN và văn phòng này sẽ do nhóm tam cô nương đảm nhiệm và 1 ng sẽ cố vấn .

Nói đến đây có 1 ng đi ra vừa thấy ng đó Lam và Phương bật thốt :

-Chị Ngọc .

-Ủa 2 em quen hả ?_mọi ng đồng thanh hỏi trừ 1 ng vì ng đó biết nguyên nhân của chuyện này .

-Dạ .

Vì trong văn phòng này nhóm tụi nó là ng nhỏ tuổi nhất trong văn phòng nên hầu hết mọi ng đều cưng chiều bọn nó cả dù họ có hoạt động ở đâu nếu bọn nó nhờ thì ko ai từ chối cả .

Misaki lúc này chờ mọi ng im lặng mới nên tiếng :

-Chắc mọi ng đều ko biết tôi vì vậy tôi xin tự giới thiệu về mình ,Tôi tên là Misaki còn về họ của tôi xin giữ bí mật thật ra thì văn phòng này tôi đã tham gia từ lâu rồi nhưng chỉ về mặt chế thuốc cho mọi ng thôi ,và vì 1 lý do riêng ”Sếp ” đã nhờ tôi đứng ra làm ng đứng đầu văn phòng ở VN vì thế mong nhưng ng ở lại hợp tác 1 cách vui vẻ .Xin cảm ơn !

Nghe thấy vậy ai cũng vui vẻ hô :

-Yes .Sếp .

Cùng lúc đó tiếng nói lạnh lùng của ng che mặt nên tiếng :

-Giải tán ,còn nhiệm vụ của mọi ng sẽ đc đăng ở trang web của nhóm mình .Mọi ng cứ theo đó mà làm .

Nói xong thì biến mất chỉ để lại những ng trong cuộc họp và những lời bàn tán :

-Công nhận sếp bí ẩn thật đó làm việc ở đây 7 năm rồi mà ko bao giờ thấy mặt sếp cả _một cô gái nên tiếng .

-Misa cậu nói đúng ,bí ẩn ko thể bí ẩn hơn . _một cô gái khác nên tiếng .

-Thì thế chúng ta là thám tử giỏi nhưng ko thể tìm đc thông tin gì về các sếp cả _một chàng trai lạnh lùng vang nên .

-Thôi mọi ng đừng bình luận nữa đi thôi _và sau tiếng nói của ai đó trong văn phòng cùng đồng loạt biến mất .

Lắc đầu ,Lam và Phương nên tiếng :

-Công nhận họ nhanh thật .

Misaki lúc này mới nên tiếng :

-Họ mà ko đi nhanh mới lạ ,thôi chúng ta bắt đầu xem nhiệm vụ của chúng ta nào .

Mở trang web của nhóm có dòng chữ :Nhóm tam cô nương nhiệm vụ này của mọi ng là đón chào 1 ng ở Ý vì nguyên nhân vừa chia tay chồng mình hãy giúp cô gái ấy vui vẻ ,Thời gian đón ng là 22h đêm nay .Chúc mọi ng vui vẻ trong nhiệm vụ này tên cô gái ấy là Saly còn lại mọi ng tự tìm hiểu .Bye.

Vừa xem xong thì dòng chữ đó cũng biết mất để lại những ng xem ko biết chuyện này là như thế nào xảy ra cùng lúc đó tiếng nói của Phương vang lên :

-Thôi thì chúng ta đi ra sân bay thôi bây giờ cũng muộn rồi .

Ở sân bay Tân Sơn Nhất có 1 chiếc limo đen dừng lại và bước xuống xe là ba cô gái vô cùng xinh đẹp đi ở giữa là 1 cô gái với mái tóc màu đen uốn cong 1 cách tự nhiên và đôi kính to che hết khuôn mặt cùng 1 bộ váy màu đen .

-Các em ,vào sân bay đón người thôi _giọng nói vô cùng sắc bén nhưng ko kém phần tình cảm.

Cô gái bên tay trái nghe thấy vậy thì bừng tỉnh đầu tiên vì này giờ từ khi bước lên xe đã ngỡ ngác vì ko biết ng trước mặt là ai .

-2 em bước xuống xe đi chứ _lắc đầu trước thái độ của 2 đứa này luôn .

-Hi tại em ko ngờ chị đẹp đến thế này ngang ngửa ng mẫu luôn . _Lam cuối cùng là ng tỉnh cuối cùng và nói một lời khen .

Mỉm cười Misaki nghĩ :chưa chắc đâu các em nếu các em thật sự thấy bộ mặt thật của chị em tụi này thì chỉ có thể ngất thôi nhưng chắc ko thể nào rồi .

Vừa đi vừa nói cuối cùng 3 ng cũng đến chỗ chờ ng ,giờ tám giờ có tên Saly và chờ đợi .

Cứ thế mọi ng chung quay về là con trai thì ai cũng ngó nhìn 3 ng 1 cách say đắm nhưng đáng tiếc là 3 ng ko thèm để ý vì xưa nay quen với cảnh này rồi ,15' hơn 1 h ,thấy lâu quá Lam mới nên tiếng :

-Sao lâu giữ vậy ko lẽ Saly ko biết đường sang đây .

Và sau câu nói đấy là 1 cái Cốcnên đầu của Phương dành cho Lam rồi nói :

-Mới chờ 1 chút mà đã nôn nóng như vậy rồi hả ?

Đang định quay sang xử lý Phương thì tiếng nói của Misaki nên tiếng :

-Chuẩn bị .

Cùng lúc đó ở khu chờ khách của sân bay xảy ra 1 vụ việc như sau ,đó là 1 cô gái đang cầm va ly và có vô số ng bao vây đang rung sợ ,còn ở bên đây 3 ng nhìn trên tấm ảnh do Phương tìm trên mạng vì Phương là 1 hack giời nên chuyện này dễ như ăn cơm mất 2' để tìm hiểu 1 thông tin nào đó (còn về Saly là ai chúng nữa chúng ta sẽ biết giờ quay lại chỗ khác nha).

Thế là ko ai trong nhóm nói gì họ bắt đầu nhìn xung quanh sau đó gật đầu nói đồng thanh :

-Chia nhau xử lý thôi .

Thế là mặc kệ mọi ng nhìn mình tụi nó lấy kính từ trong túi ra che hết đi nửa khuôn mặt và lao vào đám ng đang bao vây cô gái tụi nó bảo vệ ,riêng Misaki phải lo liệu ng ở giữa tất nhiên đó là thân chủ của mình nên ko thể bị thương dc lao vào vòng vây Misaki lấy từ trong ng ra 1 chiếc quạt màu hồng có hình hoa anh đào đang nở hoa quả của Sakura tặng nhân dịp sinh nhật 18t cho mình và mở cánh quạt ra vẩy 1 cái những cây kim nhỏ bắt đầu phóng ra với tốc độ ánh sáng thật ra kim nhỏ quá nên đám ng kia ko thể nhìn thấy thế là hàng loạt tự nhiên té xuống hết và trước khi ngất còn nghe thấy 1 câu :

-Công nhận thuốc mê của mình chế ra lần này hiệu quả quá nhưng tiếc thật bao nhiêu công sức của mình bị mất hết do đám ng này nhưng đáng đời .

Xong đâu đó kéo ng của Saly bỏ chạy ,còn nguyên nhân vì sao Misaki dấu mình ko có võ thật ra là ko muốn thể hiện vì biệt danh của Misaki trong giới y khoa của Nhật Bản là”Thần y tiên nữ” .

Bên đó sau khi Misaki kéo Saly bỏ đi nhìn lại đám ng khác khoảng 20 ng từ đằng sau chạy lại định bắt Saly thế là ko nói ko rằng 2 ng nháy mắt hành động Lam thì hết lé sang bên trái đá bên phải bỗng nhiên có một tên áo đen ở đằng sau tấn công thấy nguy hiểm Phương đang bị bao vây bởi hơn 5 tên thế là ko nói ko rằng đá và đạp cho 5 tên văng xuống đất và chưa kịp thì đã có 1 ng ra tay cứu Lam .

-Hà Huy ! _Tiếng hô thần thốt của Phương vang lên khi thấy ng cầm tay của cái tên đang đánh lên Lam và tung 1 cú ngay vào bụng của tên áo đen đó .

Và khi có sự xuất hiện của Huy thì đám ng đang tấn công bên Lam đã ngất hết bởi những cú đấm đá điêu luyện của Huy quả là sức mạnh của con trai .Sau đó xong xuôi thì quay sang nhìn Lam nói :

-Em có sao ko ?Mà đám ng này là ai mà lại ăn hiếp em vậy ?

-À thì_Lam nghe vậy quên mất ko biết nói như thế nào ,ko biết tại sao cứ đứng trước mặt Huy là trí thông minh của Lam bay đi đâu mất .

Ở bên cạnh Phương mỉm cười lắc đầu nghĩ :chắc sao lại đứng đờ như vậy chứ ko phải ngày thường cậu thông minh lắm sao vậy mà giờ coi cậu như thế kia ,hay là cậu có tình cảm với Huy .Oh my god ! ko thể nào !

-Huy ,sao lại ở đây . _Phương nên tiếng cứu nguy .

Cùng lúc đó một đám ng đi ra từ cửa sân bay đi ra chủ yếu là 1 đám con gái đang bao vây ai đó và 1 tiếng nói uy quyền của 1 chàng trai vang lên :

-Các cô có thể né sang bên cho tụi này gặp bạn đc ko ?

Đám con gái nghe vậy nhưng giả bộ mắt ngơ tai điếc cố tình bao vây họ làm cho Phương và Lam ở bên ngoài ko thể thấy mặt đc ng vừa nên tiếng mà thật ra giờ phút này tụi nó một mối muốn đi về ngủ vậy mà lại bị bao vây ko có dc lui thê là ko kiên dè gì lúc này Huy giúp mình Lam nên tiếng :

-Mệt chết đi đc ,mà đám ruồi bọ này lại bao vây ở đây làm như thấy ngôi sao ca nhạc vậy ?

Bật cười khi nghe Lam nói vậy mà quên mất mình chính là trong những nguyên nhân đám ng kia bao vây ,trong khi đó Phương nhìn đồng hồ sau đó nhìn đám ng kia thờ dãi nói :

-Kiểu này lại phải đợi cho họ đi hết chúng ta mới có đường thoát .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Nói xong thờ dãi đứng bên cạnh Lam vừa nhìn đám ng kia như muốn xem họ tại sao bị ”cuồng fan ” như vậy chứ ,rồi sau đó nhìn sang Lam bỗng nhiên thấy Huy đang say mê nhìn ai đó và thầm nghĩ :”oh my god ! ko thể nào đây chứ ,kiểu này thì còn lâu Lam mới phát hiện ra vì đơn giản Lam rất ngốc trong tình cảm “.

-Cậu xem kia đám đông kia hình như đang bao vây 1 anh chàng hay sao đó ?

Đang suy nghĩ bỗng bị mất mạch suy tư nhìn sang Lam với ánh mắt ko tỏ vẻ vui vẻ gì cả ,nên gật đầu tỏ vẻ quan tâm nhưng thật ra nãy giờ Phương có nghe thấy gì đâu mà trả lời nên nói bằng quơ :

-Tội nghiệp hán ta nhi bị báo ng quay quanh thế kia mà ?

-Tớ thì thấy hán sướng đó chứ bị ng đẹp tán thế kia mà !

-Thì đó nhưng ko nhìn thấy hán ta đẹp hay xấu mà bị bao ng vây thế kia nhi !thật khủng khiếp /.

-.....

Cứ thế hết Phương rồi Lam bình luận cảnh trước mắt một cách bình thường như một MC vậy để một bên Huy ko biết nói gì thật ra là ko thể nói vì 2 ng cứ liên tục nói chuyện với nhau ko chú ý gì chung quanh nữa và mặc kệ mấy tên đánh mình thì bỗng nhiên tiếng nói của Quân từ đâu vang lên :

-Huy ,cậu ở đây có thấy anh họ Ken đâu ko ?

Nhún nhún vai chờ Quân và Lâm đi tới Huy mới nói :

-Nãy giờ tớ đứng đây có thấy anh Ken đâu ,mà ko phải 2 cậu vào trong đó đón anh Ken sao ?

-Thì tụi này tưởng mầy đứng đây thì thấy chứ ,mà ko biết ông anh họ của mầy đi đâu ko biết nữa _Lâm tức giận vì ko thấy ng đâu mà nãy giờ đi kiểm thì rất là mệt mỏi trong ng chưa kể lúc nãy vào chỗ chờ còn bị bao vây bởi mấy cô gái ”mê trai” nữa chứ .

Bên cạnh đó Lam và Phương đang bình luận 1 cách vui vẻ thay cho chờ đợi mệt mỏi thì dừng lại nhìn ba người trước mắt 1 cách tò mò và bỗng nhiên Lam ko biết nghĩ gì trong đầu nhìn 3 chàng trai trước mắt hỏi :

-Ê anh ta đẹp trai ko ?

Phương nghe thấy câu hỏi vô duyên của Lam thì ngó sang nhìn rồi hỏi :

-Cậu nói gì đó, Lam ?

-Ko có gì chỉ thắc mắc chút thôi _nhìn Phương nở nụ cười nhẹ ,nhưng với ai đó thì khiến cho tim ng nào đó đập mạnh (chắc các bạn cũng đoán ra là ai rồi nhì),và 1 ng thì ko biết nghĩ sao nhìn Lam 1 cách khó hiểu vì lâu rồi mới thấy tính cách chọc ghẹo này của Lam *(chỉ tính trong thời gian ở VN thôi nhè) vì nụ cười nhẹ đó mang 1 chút mờ ám .

Cuối cùng ko thấy ai nên tiếng vì thế bắt buộc Huy phải nên tiếng hỏi Lam :

-Ý của em là sao ?

Nghe câu nói đó ai cũng ngạc nhiên đặc biệt là Quân và Lâm riêng Phương thì có thể đoán ra nguyên nhân rồi .

-Mày sao lại xưng hô như vậy với Lam hả ,cậu có biết 3 cô gái đó là kẻ thù ko đội trời chung với nhóm chúng ta mà .

-Ờ thì _Huy ko biết trả lời sao ,thấy vậy Lam nên tiếng :

-Mấy ng đừng thắc mắc nhiều như thế ,ko phải 2 ng đang tìm ng sao .

-Ờ đây cô biết hả ?_Quân và Lâm đồng thanh .

-Đương nhiên ,muốn biết thì cả 2 im lặng đừng có ăn nói như vậy với tụi này .

Lam đang nói thì tự nhiên nghe thấy tiếng điện thoại phát ra nên Phương tìm một góc nghe trong khi đó Lam nói xong câu kia thì chỉ lại đám đông đang bao vây 1 ai kia nói :

-Nhìn kia .

Đúng lúc đó Phương quay lại nhìn Lam nháy mắt nói :

-Chuẩn mau có đám ng của hần ta chuẩn bị ra đó .

-Cái gì _Lam hét lên và ngay lập tức nắm tay Phương chạy trước khi đó còn quay lại nói ;

-Vậy há muốn tìm ng thì chen vào đám đông đó mà tìm tụi này biến đây .Bye .

Hết chương .

Tokyo,Nhật Bản .

Ở một căn phòng tầng 20 nhà chung cư đang có một cô gái đang cầm viết kí hợp đồng một cách nhanh chóng hết hợp đồng này đến hợp đồng khác .

-Cuối cùng cũng xong ,mệt quá đi mất thôi _Sau khi kí hết đồng hồ sơ đó cô gái đó vươn vai ngáp một cái sau đó đứng dậy nhìn xuống dưới đường phố tokyo nói :

-Đẹp thật đó lâu rồi mình mới thấy cảnh này ,nhưng muốn thấy thì phải trả 1 cái giá rất đắt _nói xong nhìn đồng hồ sơ mình kí từ sáng đến tối mà lác đầu .

Đang nhắm cảnh đẹp thì chuông điện thoại reo lên ,Sakura (ở Nhật lên tg dùng tên thật nhè) cầm nên bấm vào lúc nghe :

-Hello,Sakura nghe đây _giọng nói ko cảm xúc .

-Anh nè ,nhóc đang làm gì đó .

-À anh 2 hả ,e đang ở khu chung cư kí 1 đồng hồ sơ nè ,mà anh ở đâu vậy _nghe đến giọng anh 2 mình Sakura nở nụ cười giọng nói ngọt ngào đúng với bản chất của một đứa con nít ko hơn ko kém .

-Vậy hả ,đến chỗ anh có việc quan trọng nè .

-Ờ đâu vậy 2 hai .

-Đến nhà anh đi rồi chúng ta đi .

-Ờ được rồi em đến ngay .

Vừa cầm điện thoại cúp máy Sakura bước ra phòng đi thẳng ra thang máy bước xuống tòa chung cư đi vào bãi đỗ xe đến chiếc xe motor Aprilia SR Motard 50 2014 với giá 1.999 Đô la của mình phóng ra với 1 tốc độ vừa phải vì đối với bản thân mạng sống là quý giá ko thể đùa đc với lại cũng ko có việc gì gấp thì ko thể chạy với tốc độ nhanh đc .

Lái xe vào một căn biệt thự bao phủ bởi những hàng cây nếu ai ko đi quen thì có thể lạc bởi ko biết đường đi vào là như một vòng ma chú ko biết đâu là đích đến ,và đó cũng là tác phẩm xuất sắc của anh 2 ,Sakura một trong những nhà xây dựng nổi tiếng của Nhật Bản nhưng rất ít ng biết đến bởi vì một nguyên nhân là ng này ko thích xuất hiện trước công chúng .

-Anh 2 _vừa bước vào căn biệt thự là Sakura là hét lên và bỏ mắt bộ mặt lạnh lùng vốn có của mình bằng 1 bộ mặt tươi cười .

Vừa nghe thấy tiếng của cô em gái cưng ,Kai bước ra mỉm cười nói :

-chưa thấy mặt đã nghe thấy tiếng là sao đây cô em gái của anh .

-Xí kẹ, ai thèm quan tâm kia chứ ,em thích thế đây nếu ko anh lại ở bên mấy đồng hồ sơ đề đến chết cũng ko biết em đến nữa ý chứ .

Vừa nói xong câu đó ,tự nhiên ở cánh cửa bên cạnh 1 người vừa đi ra gấp dài nói :

-Ủa nhóc đến rồi hả ,tưởng sáng mai mới xuất hiện chứ ?

-Anh Kenchi này cứ hể thấy em là trêu chọc em à _giọng hơn mát .

-Thì lâu lâu mới thấy em xuất hiện ở Nhật nên mới trêu em chứ ,nếu em ở nhà thì làm gì anh làm gì có cơ hội cơ chứ _Kenchi nhún nhún vai làm vẻ mặt rất ư bình thản nói .

Lần này Sakura ko thể chịu nổi thái độ đó dc nữa thế là nên tiếng nói :

-Chứ ko phải anh cứ cầm cúi vào nghiên cứu những loại thuốc mới đầu óc ko tốt nên lái em làm đề tài đề anh trêu chọc em hả ?

-Hà hà.....xem ra em cũng thông minh quá đi ! _Kenchi vui vẻ cười rất chi là vui vẻ ko có vẻ gì là ngượng ngùng với lời nói ác ý kia của cô em họ 1 chút nào cả .

-Trời !.....! _nghe xong câu nói đó Sakura ngất luôn .

-Anh Ken đến đây đề chọc em gái của em hay sao vậy _Lúc này thì Kai đã ko thể ko nên tiếng khi thấy cô em gái của mình bị ngất dù biết đó là giả nhưng với tính cách luôn bảo vệ em mình thì Kai bắt buộc phải nên tiếng .

-Chà hoàng đế lạnh lùng cuối cùng cũng lên tiếng rồi kia _Kenchi vui vẻ nói .

-anh 2 cuối cùng cũng nói rồi hả ,làm mất công em đây phải ừy khuất mới khiến cho anh bỏ đi về mặt lạnh lùng đó _Sakura cười khi thấy vẻ mặt ấm áp của anh 2 thay cho vẻ mặt lạnh lẽo như bắc cực của anh 2 .

-Đối với em việc về nước đầu tiên là đến gặp 2 anh và àm cho 2 anh ăn ngủ ko ngon em mới thấy vui _Sakura nở nụ cười .

-Nhóc thất là ko lẽ phép gì cả dù sao 2 anh cũng là anh của nhóc đó _Kenchi lấy tay xoa đầu tóc của cô em gái nhỏ hay trêu mình .

-Thì anh đối với em sao thì em làm lại thôi ,đôi bên ko thiệt hại ,mà anh đừng làm rối tóc em nên nữa có dc ko ? _vừa nói vừa đẩy đôi bàn tay của anh họ mình .

-Mà thôi ,2 anh kêu em đến đây ko phải để tán phét chứ ? _Sakura thấy lời nói của mình ko có một chút hiệu lực gì vì nói xong rồi nhưng vẫn cứ bị xoa đầu thì bỏ qua .

-Chậc ...Sakura ,em ko bao giờ đề mình nghỉ ngơi trước khi làm 1 việc gì đó sao ? _Lắc đầu tỏ vẻ cảm thán với trời xanh .

-Em chỉ là ko thích ở đây đề bị anh chọc ghẹo đầu ,nên em phải nhanh gọn lẹ chuồn thôi mà _nhún nhún vai cười 1 nụ cười vô hại làm cho Kai đứng bên cạnh phải lắc đầu trước cô em gái tinh nghịch của mình .

-Sakura.....em.....thật quá đáng mà _Kenchi nghe thấy vậy thì giả bộ tức giận đi lại ghé ngồi quay mặt nhìn tivi ko nói gì nữa .

Nhìn xung quanh phòng Sakura lắc đầu cảm thán trong đầu :căn phòng không thay đổi gì cả ,phòng gì mà chỉ có mỗi chiếc bàn với 1 cái Tivi to để ở giữa nhà thì ko có gì cả đến 1 chậu hoa cũng ko cókhoan đã hình như mình nhớ 3 tháng trước mình về có để những chậu hoa ở trong phòng cho đẹp , mà chủ yếu là để phòng sáng sủa đẹp hơn khiến cho tâm tình hai ông anh đừng lạnh lùng đến người thấy người sợ .

Biết cô em gái mình đang nghĩ điều gì ,Kai xoa đầu cô em mình nói :

-Thật ra anh ko muốn cho nó ra ngoài vườn đâu nhưng mà tuần trước những chậu hoa nó thiếu ánh mặt trời nên anh cho ra ngoài hóng gió đó mà .

-Ủa em chưa nói sao anh biết em nghĩ gì _Sakura ôm tay anh mình đi lại ghé ngồi cùng .

Mỉm cười cưng chiều :

-Thì ai trong gia tộc ko biết em rất yêu thương mấy loài hoa cơ chứ .

Ko biết nói gì nữa khi anh hai mình biết suy nghĩ trong đầu của mình ,Sakura cầm chén trà của anh hai đưa nên uống một ngụm nhỏ nói :

-Trà thơm mùi hương hoa nhài thật đó .

Nói xong nhắm thêm một ngụm nhỏ nữa sau đó ngược lên nhìn 2 ông anh mình nói :

-Ko lẽ mấy anh nhớ em mà kêu đến đây ,nói trước là em ko tin đâu đó _Nháy mắt một cách tinh nghịch nhìn 2 ông anh .

Nghe cô em gái cưng nói vậy hai người cười ha ha nói :

-Nếu vậy thì em làm gì đc 2 anh cơ chứ ?

Hất đầu nên cho giống vẻ mặt kiêu ngạo của 2 ông anh thường thể hiện đối với ng khác trừ 2 người ra .

-Thì em lập tức biến khỏi đây ngay ,mà thôi nói nhanh đi em còn về ngủ nữa .

-Sâu lười _Kenchi nghe thấy cô em mình nói vậy thì buông ngay một lời châm chọc .

Cuối cùng Kai khi thấy em gái của mình chuẩn bị nổi bão nên ,đành phải nên tiếng khuyên can 2 ng :

-Thôi đi 2 người cứ hễ gần nhau là châm chọc lẫn nhau là sao .

-Ai bảo mỗi lần em gái em mỗi lần trêu nó là nó y như tính cách khác bộc lộ cơ chứ . _Kenchi nhún vai nói như ko có gì xảy ra cả .

Sakura bây giờ hết khi lực để cãi một trận với ông anh hai chọc ghẹo mình ,dựa mình vào ghế sofa ngược nhìn chờ cho 2 ng tự động nói thì hơn .

Biết cô em họ mình bắt đầu ko cãi nhau với mình nữa ,mà ko hiểu sao cứ hễ thấy 2 cô em gái duy nhất trong gia tộc mình là Kenchi ko thể ko chọc ghẹo nó ,như là mình bị ghen trên nó vậy .

Ở 1 bên Kai là ng này giờ im lặng cuối cùng nên tiếng giọng nói có vẻ nghiêm túc :

-Sakura ,chị Misaki đang ở Việt Nam hả ?

Ko biết tại sao anh hai mình lại hỏi về chị Misaki như vậy ,nên Sakura chưa biết trả lời sao thôi thì ngồi nghe một chút thông tin vậy .

-Ừa ,anh hai hỏi chị Misaki có chuyện gì ko ?

Kenchi và Kai nhìn nhau khó xử ko biết có nên nói chuyện của Misaki cho nó nghe ko ,sợ nó nghe rồi thì có tức giận đến muốn giết ng ko .Cuối cùng ko biết phải làm sao Kai nhìn cô em gái nói :

-Thật ra thì tụi anh lo lắng cho chị Misaki thôi ,em biết nguyên nhân vì sao chị ấy từ anh quốc sang VN ko ?

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Ngơ ngác nhìn 2 người anh ,Sakura suy nghĩ một chút cũng ko biết nguyên do vì sao 2 ng tự nhiên kêu mình đến đây chỉ để hỏi chị Misaki nên đành gật đầu nói :

-Vâng .

Tuy bề ngoài Sakura có thể lạnh lùng tàn khốc với ai cũng đc nhưng nếu là ng trong gia tộc mình đặc biệt là 2 ng anh luôn thương yêu mình thì ko bao giờ ko nghe lời cả .

Nhìn cô em gái trước mặt Kai biết là đang suy nghĩ gì trong đầu nên cuối cùng giọng nói trầm ổn khiến ng nghe đều cảm thấy áp áp nhưng đó chỉ là riêng đối với ng thân thôi .

-Thật ra thì chuyện này em cũng biết ng trong gia tộc chúng ta có những nguyên tắc xử phạt đối với những ng trong gia tộc và_nhìn Sakura với ánh mắt khó biết nói sao với cô em gái của mình dù sao hai chị em luôn đi theo nhau mà .

Nghe xong câu nói đó Sakura bỗng nhớ ra chị Misaki lẽ ra có nhiệm vụ ở bệnh viện Anh Quốc nhưng tại sao lại sang VN vậy lên nói :

-Anh hai có biết nguyên nhân vì sao chị Misaki sang VN ko, em ko tin chỉ vì điều này mà kêu em về Nhật đâu, tuy rằng em cũng phải giải quyết một số chuyện quan trọng ở công ty nhưng lại cứ bắt buộc em về cơ chứ ?

Biết cô em gái đang muốn biết nguyên nhân nên Kai quay sang nhìn Kenchi nói :

-Anh nên nói gì đi chứ, chị Misaki là em gái của anh mà .

Kenchi nhìn Kai xong nói ;

-Chuyện này thật ra là như thế này..... _đang nói thì dừng lại và nên nói giọng nói cực kì nghiêm túc .

-Ko đc làm việc hồ đồ trả thù đó nha .

Đang chuẩn bị đi tìm chu công chơi cờ nghe thấy vậy Sakura bừng tỉnh lại rụi rụi hai mắt bừng tỉnh nói :

-Anh này em từ nhỏ đến lớn có bao giờ trả thù ai đâu trừ trường hợp kẻ nào đó đụng đến người thân của em _nói đến đây ánh mắt của Sakura thay đổi một lát nếu ng nào đó nhìn kĩ có thể thấy ánh mắt này tàn nhẫn và lãnh khốc đến ng nào đó thấy cũng rét run bỏ chạy mất mạng .

Nhưng ng nào đó ko thấy đc ánh mắt đó vẫn cứ nghĩ rằng em gái họ của mình đơn thuần chỉ là bên ngoài lạnh lùng tuy có chút trả thù nho nhỏ đc coi là nghịch ngợm ra thì nó sẽ ko làm gì . Trừ Kai ra nghe thấy giọng điệu đó của cô em gái thì thừa biết nó nghe xong chuyện này ko biết kẻ xui xẻo kia sẽ bị gì, tuy rằng nó là ng hiểu đạo nghĩa nhưng ng nào đó gây khó dễ với ng nó thương yêu thì ko biết nó sẽ làm gì nhớ lại hồi nhỏ mà run sợ trong vòng 1 tuần đã khiến cho 1 công ty phải phá sản khi mới 13t .

-Thật ra là nó bị thất tình nên mới sang VN.

Nghe thấy vậy đang mơ mơ màng màng do nãy giờ ng nào đó suy nghĩ ko trả lời bỗngưng nghe thấy vậy đứng thẳng dậy hét lên :

-Cái gì kẻ nào làm cho chị Misaki thất tình !

Giật mình khi nghe thấy giọng nói của Sakura giận dữ đến mức độ này bình thường nó là ng bình tĩnh đến ng khác ko thể hiểu nổi nó đang nghĩ gì trong đầu, vậy mà giờ đây nó lại ...

-Thật ra thì anh cũng biết một chút xui hình như ng đó là ng Anh và hình như đã xuất hiện ở VN, cho nên _ánh mắt khó xử nhìn Sakura .

-Em biết rồi, mấy anh muốn em về VN gấp chứ gì nhưng em ngày mai còn cuộc họp với công ty nữa .

Khó xử ko biết nói thế nào Kenchi nhìn sang Kai mong một lời nói, tuy nói Sakura có làm việc bốc đồng gì nhưng vẫn luôn nghe lời anh mình . Cuối cùng Kai cũng nên tiếng :

-Ko ai bảo em phải về gấp chỉ cần em về nội trong ngày mai là đc rồi.

Gật đầu như đồng ý Sakura nói :

-Đc rồi, nhưng em ko đảm bảo sẽ ko xử lý hấn ta nếu làm chị Misaki đau khổ đâu đó _ánh mắt lạnh lùng toát ra và nói tiếp trước khi đề 2 ông anh nói :

-Thôi em vào phòng đây . Tiện thể tối nay em ngủ ở đây luôn . Bye chúc 2 anh ngủ ngon .

Nói xong bước vào phòng của mình mỗi khi đến nhà anh 2 mình ngủ trong cái lác đầu của 2 ông anh .

Thấy nó bước vào phòng Kenchi nhìn sang Kai hỏi :

-Ko biết có chuyện gì ko tuy nói với nó nhưng anh vẫn lo cho Misaki có buồn ko ?

-Chuyện gì đến sẽ đến _Kai nói xong bước vào phòng để lại Kenchi lác đầu nói theo .

-Vẫn lạnh lùng như mọi khi chỉ khi nào có em Sakura ở trước mặt thì mới ko lạnh lùng thôi .

Nói xong cũng bước vào phòng mình về mặt đang nghĩ gì đó khó ai biết đc.

Bước xuống máy bay cảm giác lần này khác hoàn toàn với lần trước không biết sao Lan có người đi theo mình vậy . Nhìn xung quanh một lần nữa Lan thờ dài nghĩ :

"Ko biết nói sao với chị Misaki đây đâu thể nói thật đc, nhưng khoan đã nếu ko hỏi thì mình làm sao biết đc tình huống . Á đau đầu quá thôi thì đến đâu hay đến đó vậy "

Cầm túi xách bước qua hàng rào hải quan nếu là ng khác ví dụ như những ng xung quanh họ túi to túi nhỏ thì Lan chỉ mang có một chiếc túi thật ko ai nhận ra đây là 1 ng mới từ nước ngoài sang VN đó là tiếng lòng của 2 ng đang ngậm theo nỗi niềm của mình .

Đang bước đi một cách thông thả ko một chút vội vàng Lan bỗng đứng lại nói một câu bằng quơ :

-Ai đó đi ra đi .

Hai ng đang đi theo nhìn nhau qua ánh mắt :

-Hình như tiểu thư của chúng ta phát hiện ra rồi hay sao đó Souh ?

Anh chàng lạnh lùng bên cạnh nghe thấy vậy thì nhìn về mặt của Sakura sau đó quay sang ng bên cạnh nói :

-Hình như là vậy tớ cũng ko thể đoán ra đc hội trưởng đang nghĩ gì nhưng mà nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ tiểu thư Sakura cho nên chúng ta ko thể để lộ đc .

Trong khi 2 ng đang liếc mắt với nhau tìm cách giải quyết thì Lan ở đứng cách đó ko xa nên tiếng một lần nữa :

-Có muốn bị cách đuôi ko cho theo ko ?

Hỏi câu đó là Lan đã phát hiện ra ng đang theo mình ko có ác ý nhưng vẫn chưa đoán đc ng đi theo mình là ai có thể là ng do anh 2 gọi đến bảo vệ mình ,nếu là vậy thì chỉ còn cách cho họ trở về Nhật thôi nếu đi theo thì phiền phức lắm với lại chính bản thân mình cũng ko nhất thiết phải có vệ sĩ bảo vệ mình dù sao học võ từ nhỏ dù làm biếng ko thể hiện ra bên ngoài nhưng lúc cần thiết thì vẫn sử dụng đầu nhất thiết phải mang ng đi bên cạnh cơ chứ .Nghĩ nghĩ Lan mặt càng lạnh lùng hơn khi nhớ lại chuyện tối hôm kia 2 ông anh mình nói đến .

Ở bên trong góc khuất có hai ng nhìn nhau sợ hãi khi thấy ánh mắt lạnh lẽo kia tỏa ra xung quanh đặc biệt là ko ai giám đi qua hội trưởng của mình thì chắc chắn rằng giờ mà ko xuất hiện là y như chang rằng chút nữa sẽ có chuyện xảy ra với mình dù gì 2 ng cũng là bạn với tiểu thư từ khi còn học tiểu học mà .

-Tiểu thư là tui này .

Tiếng nói đó khiến cho Lan cảm giác rất thân thuộc nên nhìn sang chỗ có tiếng nói :

-Souh ,Akira sao là 2 em .

Gật đầu khi biết tiểu thư của mình đang ngạc nhiên thì Akira lên tiếng :

-Thì đi theo chị bảo vệ chị chứ sao ?

Nghe như thế Lan quay sang nhìn 2 ng bằng ánh mắt ko thể tin nổi ,2 ng này là ng của dòng họ xa nhà mình từ xưa đến nay tuy có đi theo mình có thể nói là từ ghét nhau cho đến khi thân nhau ko bao giờ đi theo mình khi đang đến học kì đi học dù 2 ng cũng học ngang ngửa mình .

-Cái gì 2 người

Đang định nói tiếp thì Lan nhìn ra ngoài đường thấy 3 người đang đi lại chỗ mình xa xa thì ko nhận ra ai nhưng đến gần thì Lan mừng trong lòng :

-”Trời kè ko muốn gặp thì lại gặp ko biết xui xẻo cỡ nào nữa đây hả trời !”

Than vãn thờ dài trong đầu Lan quay sang 2 ng đang đứng sớ dớ bên cạnh nói :

-2 người biến lẹ giùm cái mà về khách sạn Sakura nói vậy là tài xế tài nào cũng biết .

Định than vãn thờ dài thì 2 người thấy về mặt ko vui về gì của Sakura thì đành phải lên tiếng :

-Nhưng tui này ko nói đc tiếng việt đâu có như ai học gì cũng nhớ nhanh có chứ .

Mỉm cười một nụ cười rất chi là mờ ám Lan nói :

-Vậy thì về Nhật đi có ai bắt phải sang VN đâu có chứ ,mà 2 ng có thể sử dụng Tiếng Anh để giao tiếp mà ,ko như thế này đi chị đây sẽ mở rộng tầm lòng nhân ái kêu ng đến rười là đc rồi chứ gì .Thôi biến lẹ lên để chị đây còn đối phó với mấy ”kẻ xui xẻo” nữa.

Nói là làm liền khi 2 ng vừa đi sang chỗ khác Lan rút chiếc điện thoại cầm ứng có 1 ko hai do mình thiết kế ra nhắn tin : Anh họ đang còn ở văn phòng ở VN ko đến đón 2 ng bạn của em địa chỉ là sân bay Tân Sơn Nhấtmà có thấy em làm ơn đừng nhận em nhé .See you again!

Sau khi giải quyết xong động thời đó Lan nhận đc câu nói khiêu khích rất chi là độc ác của ai kia :

-Chà người đẹp mà đi ở sân bay ko sợ kẻ khác bắt cóc sao ?

Quay sang nhìn ng đang muốn khiêu khích mình kia Lan vui vẻ nói :

-Chắc nếu là bọn bắt cóc xuất hiện giờ này thì kẻ bị bắt cóc là ng đó chứ ko phải là tôi đâu .

(còn ở bên kia 2 ng lắc đầu nghĩ :Chị Sakura à đừng nói thế nếu ko thì bọn bắt cóc sợ đó _ còn ng nhân thì sau này tg sẽ nói sau)

-Quân à ,đừng thêm bận tâm đến kẻ khủng điên đó.

Ở 1 góc kia có Akira nghe thấy lời này đang định tiến nên chời mắng thì Souh nắm tay lắc đầu nói nhỏ :

-Đề chị ấy xử lý đi .

Nghe thấy vậy thì Akira mới ko tiến lại và 2 ng tiếp tục xem xét tình hình trước mắt và đúng như Souh nói Lan nào để ng khác mắng chửi mình mà kẻ đó là kẻ mình ghét nhất cơ chứ và đó cũng ko phải là đối thủ của mình ,và có thể vì lý do đó mà Lan ko thích dính vào chuyện của 2 ng này nhưng ko hiểu sao họ cứ muốn khiêu khích mình điều đó thật ko thích 1 chút nào cả .Nhưng mà giờ đây mình bị mắng chửi như vậy ko nên tiếng có thể họ cho mình là hèn thì sao .

-Thật ko nhận ra đây là một lời nói của tiểu thư con nhà danh giá mà giống như là bà bán hàng ở ngoài chợ ý hể chút là mắng chửi ng ta xa xa ,Thư nhi _2 từ cuối Lan nhấn mạnh .

Giới thiệu thêm những nhân vật xuất hiện tuy rằng giờ chưa xuất hiện nhiều nhưng sau này sẽ theo Lan .

Souh Takamura

Lớp: 9

Chức vụ: thư kí hội đồng học sinh trường Sakura (còn vì sao thì sau này mọi ng sẽ biết)

Nhận dạng: tóc đen , mắt vàng nâu

Gia thế: thuộc một dòng tộc Ninja lâu đời

Có lẽ vì gốc gác là Ninja nên Souh rất giỏi trong hầu hết các môn thể thao, tất nhiên đối với cả võ thuật và bắn cung. Luôn bảo vệ Sakura hết khả năng của mình, và cả người cậu yêu là Nagisa. Souh là người đứng đầu khối 9 và cũng là chủ nhiệm CLB văn học. Nhưng dường như những điều này ít được người biết đến bằng những thành tích của Souh trong thể thao.

Chức vụ thư kí của Souh thực sự hợp với cậu: một con người cầu toàn và luôn muốn mọi việc được giải quyết theo cách nhanh và tốt nhất.

Bạn thân của cậu tất nhiên là Sakura và Akira.

Akira Ijyuni:

Lớp: 8

Chức vụ: tôi nghĩ cậu làm đầu bếp thì hợp hơn là thủ quỹ

Nhận dạng: tóc đen, mắt nâu đậm

Gia thế:điều đó vẫn là bí mật

Akira ghét đánh nhau- dù rằng nếu cần thì cậu cũng chẳng kém gì Souh. Và cậu rất giỏi trong việc nấu nướng. Nhìn vẻ ngoài, Akira có vẻ là nhân vật trang trí và vô hại nhất trong nhóm ,hơn nữa, không nên đánh giá con người chỉ bằng vẻ ngoài. . .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Nói là vậy nhưng Lan cũng ko muốn đứng đây tranh cãi với những con ng trước mặt này mà nói trắng ra là quá buồn ngủ rồi mấy ngày nay về Nhật hết việc ở công ty thì việc trong gia tộc đã khiến cho thân thể mệt mỏi vậy mà mới về VN thì đã phải đối đầu với những ng trước mặt này nói ko chán như con rắn thì hoàn toàn sai lầm .

Đang định bước đi thì tự dưng bị nắm tay lại khiến cho Lan tức điên người nhưng về mặt khi quay lại thì im cười rất chi vui vẻ hỏi :

-ko có việc gì thì làm ơn tha tay ra giùm 1 cái đc ko hà ?

Nghe thấy vậy Quân hơi lúng túng vì tự dưng tay hoạt động nhanh hơn suy nghĩ của mình cơ chứ thế là Quân nổi giận để che giấu cảm xúc của mình lúc này :

-Nói như vậy xong rồi bỏ đi đc à ,ít nhất cũng phải nói xin lỗi chứ ?

lời nói vô xi như thế xuất phát ra từ miệng Quân khiến cho Lan đang ko chú ý định rút tay ra bỏ đi thì chợt dừng lại nhếch miệng nói :

-Bỏn cô nương ta xưa nay ko xin lỗi bao giờ cả _Lời nói hoàn toàn mang tính cách ngạo mạn khiến cho 2 ng ở một bên xem kịch vui cũng phải hút 1 ngụm khí da tự nhiên nổi hết nên và Arika là ng nói :

”-Quả ko hồ là chị 2 đáng sợ thật đó ”

Còn ở bên đây Thư và Quân nghe như vậy thì rất chi là tức và cho đó là 1 lời khiêu khích thế là ko giải thích lý lẽ gì Thư bước lên giờ tay lên định tát vào má của Lan thì tự dưng bị nắm lại và tiếng nói của Lan vang nên bên tai ;

-Cô chưa là đối thủ của tôi đâu đừng cố gắng vô sức .

Xong sau đó nhìn sang Quân lúc này đây Lan lại ko có hứng thú bỏ đi mà đứng tại chỗ mỉm cười xem 2 ng đó định làm gì tiếp theo .

Sau khi Lan thả tay ra mà bên tai còn nghe thấy lời nói mang tính cách độc tài đó Thư tức giận chi chi tay tức giận bùng bùng hết nên :

-Ngươi hãy đợi đồ đồ nghèo mạt rệt .

Trong lòng Lan đã muốn đi nên cho ng trước mặt 1 cái tát để cho bỏ cái tính đồng đánh của tiểu thư con nhà giàu nhưng nghĩ sao Lan nói :

-Vậy hà tôi đây sẵn sàng tiếp chiêu của cô .

-Cô...cô ...dc lắm .

Thư tức giận nhìn Lan với ánh mắt căm tức nói :

-Vậy hà ? _Lan trả lời 1 cách vui vẻ nhưng trong lòng thì cực kì khó chịu khi thấy 2 ng này tránh đường ko cho mình đi .

Lúc này Quân nhìn ng trước mặt bắt nạt ng yếu của mình ko thể ko nên neewn tiếng đc nữa nói :

-Hừ đừng tưởng như thế thì giỏi cùng lắm thì cô chỉ có cái miệng để nói thôi chứ cô làm gì đc 2 ng chúng tôi .

Mặt mũi Lan ko muốn nói nữa nhìn Quân nhún nhún vai nói :

-Vậy hà ,vậy thì hãy né đường cho tôi đi đc ko hà cặp ng yêu thích bắt nạt kẻ yếu như tôi .

Còn ở đâu đó có 3 ng nghe câu nói đó của Sakura lúc đầu thì rất bức mình muốn cho 2 ng kia 1 bài học đến khi nghe câu nói này thì lắc đầu nghĩ ”nhìn cái mặt ngu ngu tức giận kia thì biết là ko nói lại rồi.Nhưng ko biết họ là ai mà bắt nạt tiểu thư Sakura nhi ! ngạc nhiên thật đấy với ác ma nữa chứ ”

Trong khi 3 ng kia đang đứng xem mà ko dám tiến đến vì đây là 1 trong những nguyên tắc của 3 ng nói thật ra bọn hần luôn luôn cung chiêu Sakura đơn giản vì vậy mà luôn nghe theo nó dù đó là 1 trong những nguyên nhân khiến cho có lúc phải gặp trường hợp rất oái ăm .Lan nhìn 2 ng trước mặt nói :

-Bye .Chúc đi chơi vui vẻ .

Xong sau đó nhanh chân bỏ đi để lại câu chữ của Thư :

-Đồ tôi tệ lắm khinh thường tiểu thư ta đây à .

Rồi quay sang Quân nũng nịu nói :

-Anh Quân chúng ta phải cho cô ả đó 1 bài học mới đc ,dám khinh thường anh và em .

Ánh mắt Quân nhìn theo Lan ko biết trong đầu nghĩ điều gì mà ánh mắt lóe nên tia âm hiểm vô cùng nguy hiểm ,xong đầu đó nhìn sang ng yêu mình nói :

-Thời nào em yêu kẻ cô ta đi ,giờ chúng ta đi chơi đã nào .

Sau đó 2 ng đi khuất và trong đầu Thư nghĩ cách gì đó để cho Lan ko còn xuất hiện trước mặt mình nữa.

Bước đi một đoạn Lan quay lại nhìn theo bóng 2 người đi vào một nhà hàng mỉm cười nói :

-Đừng tưởng những gì 2 ng gây ra cho tôi sẽ làm tôi sợ _và nở một nụ cười bí ẩn ko biết ai sẽ là người chịu thua ,những điều gì xảy ra thì tương lai sẽ biết chứ nhi ?

Sáng ngày hôm sau ,Lan bước vào lớp gặp ngay 2 con bạn đang ngồi ở 1 bên và thấy Lam đang hỏi gì đó với Phương đang phân trần gì đó .Đi đến Lan mỉm cười ngồi vào chỗ của mình sau đó quay lại nghe ngóng thì thấy 2 người bạn mình đang nhìn mình với ánh mắt lạ lẫm làm cho Lan hỏi :

-Hai cậu nhìn gì mà nhìn dữ vậy mặt mình có dính gì ko ?

Nghe vậy Lam nhìn sang Phương hỏi bỏ qua câu nói của Lan :

-Ê cậu mặt mình có bị sao ko ? sao mình lại thấy Lan nhỉ ?

Rủi rủi mắt Phương cũng nói :

-Ừm ko biết nữa .

Sau đó ,cả 2 cùng đồng thanh và đứng lên ôm con bạn nói :

-Ê về rồi sao ko kêu bọn này ra đón .

Mỉm cười nhẹ Lan vui vẻ vì thấy 2 con bạn mình đón mình như 1 gia đình ngoài trừ gia đình của mình ra thì Lan chỉ thật sự mỉm cười với 2 người bạn của mình để 1 ai đó đang theo dõi qua máy tính phải ngạc nhiên vì tiểu thư của mình có thể cười vô tư như thế (ko phải Souh và Arika nha).

Đang vui vẻ nói chuyện với nhau thì tự dưng có tiếng nói đằng sau vang lên :

-Có thể ngồi vào vị trí của mình ko ?

Giọng nói gây hấn này rất quen thuộc khiến cho Lam và Phương đều ngước lên nhìn do nãy giờ tụi nó túm ba tụi bảy nói chuyện mà ,chính vì thế mới ngước lên nhìn lên thấy ngay Quân mặt lạnh tanh đang nhìn chằm chằm Lan thì rất ngạc nhiên khiến cho Phương ghé sát tai Lan hỏi :

-Ê bộ cậu làm gì khiến cho hoàng tử băng giá phải tan băng vậy ! _tuy nói là nói nhỏ nhưng ai kia cũng nghe thấy giọng điệu trêu chọc thấy rõ .

-Tớ làm sao biết chắc là thần kinh có vấn đề thôi cậu để ý làm gì .

Nói xong câu đó mặc kệ ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của ai kia Lan nhìn 2 con bạn chuẩn bị nói chuyện thì ngước lên đúng lúc đó thấy Lam và Huy đang ngồi nói chuyện với nhau thì quay sang hỏi :

-Phương mình nhớ mình về nhà có mấy hôm mà có chuyện gì xảy ra vậy ?

Phương đang định hỏi về mẹ của Lan có khỏe ko thì nghe Lan nói vậy thì ngờ ngạc ko hiểu vấn đề Lan hỏi nên hỏi lại :

-Có vấn đề gì là vấn đề gì ?

Thấy ánh mắt ngờ ngạc của ai kia Lan ko trả lời mà dùng hành động đặc biệt là cái liếc mắt sang cặp đôi đang vô tư nói chuyện kia ,khiến cho Phương cũng phải nhìn theo và cuối cùng buông một câu nói :

-Ừa 2 ng này thân nhau hồi nào vậy ta .

Lâm vừa mới bước vào lớp nghe thấy oan gia của mình nói vậy thì chen vào :

-Ai thêm quen với cô chứ ?

Thấy lời nói lằng xẹt của Lâm ,Phương cũng ko chịu thua vang lên :

-Tôi đâu có thêm quen với ai kia đâu .Xí xấu mà kênh.

Nghe thấy vậy Lâm rất tức giận từ xưa đến nay chưa có ai nói vậy với mình với bản tính thiếu gia từ xưa đến nay toàn đc người khác thích vậy mà cô gái trước mắt mình đây toàn nhìn mình với ánh mắt lạnh nhạt ko có 1 chút muốn tiếp xúc với mình mà lại là vị hôn thê của mình nữa chứ nói ko ghét ông trời mới lạ tự dưng ko ko cho mình một người vợ như thế này .

-Tôi xấu cũng là chồng sắp cưới của tôi à .

Nhắc đến vấn đề này Phương tức giận đến mức muốn mắng chửi người trước mắt mình nghĩ sao mà cái hôn ước từ xa xưa xa lắc nói đến cả trăm lần cũng ko giải quyết đc mà nhìn lại thấy ánh mắt người trước mặt cứ kênh kênh đến là bực mình thì muốn bạo phát .Ở bên cạnh Lan thấy vậy thì nhìn Lâm với ánh mắt hãy coi chừng đó và đứng như Lan nghĩ Phương đứng dậy chỉ tay thẳng vào mặt Lâm nói :

-Hừ còn lâu tôi mới lấy 1 người kêu căng hờn hinh cho mình tài giỏi đẹp trai như người làm chồng ,một con người gì vừa thô lỗ cho mình hơn người và khinh thường người khác..... cứ thế một lô một lốc tuôn trào như suối từ miệng Phương toát ra làm cho Lam từ mặt trắng sang xanh rồi chuyển thành đen ko nói gì đc nữa để lại cho Lam đang nói chuyện với Huy phải quay lại nhìn và nói nhỏ với Lan :

-Tự dưng sao Lâm nói vậy giờ thì quê rồi ,Phuong ngày thường ít nói nhưng mà hễ ai chọc tức thì hậu quả rất khó lường nhớ hồi trước có cặp đôi chọc ghẹo cậu Phuong tức đến mức chửi đến cho hai ng đó ko đường chửi luôn may lúc đó tiếng chuông vào lớp vang lên và cô giáo đi vào cùng một cô gái rất xinh đẹp theo một số nam sinh ở trong lớp nhìn với ánh mắt say mê nha trừ bọn nó vẫn ko để ý cứ ánh mắt xẹt qua xẹt lại của Phuong và Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Mặc kệ Phuong và Lâm đang cãi nhau ôm xôm thì bên đây Huy nhìn cô gái mới vào lớp với ánh mắt ngỡ ngàng khi nghe cô gái giới thiệu về mình rồi 5' sau liếc nhìn Lâm đang mỉm cười khi thấy cặp đôi oan gia kia cứ liếc mắt như dòng điện 500 KV mà lo lắng .

Đang nghĩ thì tự dưng bên tai vang lên tiếng nói nũng nịu vui vẻ ôm cánh tay mỉm cười nhìn mình nói :

-Anh yêu ,lâu rồi mới gặp ,nhớ anh quá à .

Và cô gái đó nhìn Huy với ánh mắt tràn đầy tình yêu mặc kệ mấy cô gái trong lớp nhìn với ánh mắt căm thù vì trong nhóm hotboy này Huy là ng cuối cùng chưa hề thấy ng yêu và là niềm hi vọng của tất cả các cô gái trong trường .

Riêng Huy ở bên cạnh thì lấy tay ra nhìn Huyền với ánh mắt lạnh lùng nói :

-Sao ko đi với anh ta còn xuất hiện ở đây làm gì ?

Sau đó nhìn sang Lâm định giải thích thì thấy Lâm làm ngơ như ko liên quan đến mình ,còn Huyền nhìn thấy vậy thì ánh mắt ánh lên vẻ mặt căm thù và lạnh nhạt nhìn Lâm nói :

-Cô có thể chuyển sang chỗ khác cho tôi ngồi đc ko ?

Lâm nghe vậy mỉm cười nhìn 2 con bạn đang nhìn mình thì ánh mắt yên tâm đi ko cần phải nên tiếng đâu và nói :

-Xin lỗi chỗ này là của tôi nên cô có thể chuyển sang chỗ khác đi trong lớp còn bao bao nhiêu chỗ tốt sao cứ thích vậy nếu muốn ở bên ng yêu thì ra chơi đi còn đây là lớp học .OK

Nói xong câu đó Lâm nhận đc ánh mắt tán dương của 2 con bạn và thấy 2 đứa nó đang chụm đầu vào nhau nhưng vẫn nghe đc :

-Ê hôm nay mới thấy Lâm nói rất hay như vậy nha Lan .

-Ừm ko còn là cô gái mít ướt như vậy mà ăn nói như thế nhỉ _ý của Lan là chọc khoáy cô gái trước mắt mình là ai này giờ toàn nằm ngực xuống bàn ngủ ko à nếu ko có ng gây sự với Lâm thì đã đi tìm chu công chơi cờ rồi.

Nghe thấy 2 đứa bạn thân nói vậy Lâm liếc mắt ý nói :câm miệng ko cho các cậu chọc mình ,thấy thế cả 2 bật cười miễn cho ai cũng nhìn mình với ánh mắt khó hiểu sau đó Lan là ng vỗ vai Lâm nói :

-cậu đã thay đổi hơn hồi 10t rồi nhỉ ,mình yên tâm hơn rồi _ở những từ cuối Lan nói nhỏ lại và ko ai nghe thấy và điều đó khiến cho Lâm và Phuong rất thắc mắc :

-Lan nói vậy là sao cậu định về nước hả ?

Và chính câu nói đó khiến cho Quân đang ngồi bên cạnh cũng ngạc nhiên ko phải Lan ở VN sao giờ lại nghe nói về nước đâu phải giống mình đâu .bên cạnh họ đang ngạc nhiên thì Lan lại mỉm cười vô tư nhưng thật ra thì là ko nói :

-Đến một lúc nào đó các cậu cũng phải tách nhóm ra thôi ,tuy là chúng ta đều ở VN nhưng đâu thể lúc nào cũng có thể như thế này đâu .

Nói điều đó khiến cho cả ba đều trầm lại vì họ hiểu rằng họ là ng của 3 đất nước họ phải cống hiến tài năng cho đất nước của mình thì chắc 1 điều rằng họ phải chia tay ,đang suy nghĩ thì Lan nhìn 2 ng bạn đang ủ rũ của mình mỉm cười 1 cách tự tin nói :

-Thôi đừng buồn chúng ta sẽ là bạn thân suốt đời mà yên tâm đi .

Đang trầm lại với nỗi buồn phải xa nhau thì tiếng nói của cô gái kia vang lên :

-Hừ đúng là cái bọn giả nhân giả nghĩa bày đặt khóc lóc ở đây .

lời nói của Huyền ai ngờ ko phải là Lâm nên tiếng nữa mà lần này là Lan với giọng điệu lạnh lẽo vốn chưa bao giờ xuất hiện vang lên :

-Câm miệng .

Tiếng nói đó khiến cho cả căn phòng như trầm xuống 1 cách trầm trọng điều đó khiến cho ai cũng phải nhìn .

Tiếng nói vang lên khiến cho Lam và Phuong giật mình ko biết nguyên nhân vì sao Lan lại trở về tính cách hồi mình mới gặp nhau và đều quay lại nhìn chăm chú thì Lan nói 1 câu làm cho mọi ng té ngã trên đất :

-Im lặng cho tớ chơi game một tí nào !

Ngồi dậy Phuong hỏi :

-Ê đừng làm ng khác ngạc nhiên vậy chứ ,mà này giờ cậu có chơi đâu .

Nói xong rồi nhìn bàn học của Lan và thấy chiếc máy tính lúc này ko thấy và ồ nên :

-À ko ngờ cậu cũng mang chiếc máy tính thân yêu của cậu ra rồi .

Vừa bấm cho nhân vật \\'Hy Mai Loan \\' của mình đánh quái nói :

-Ko chơi ko đc game mới ra mà .

Câu nói của Lan khiến cho Phuong thắc mắc hỏi :

-Ủa cậu có bao giờ chơi game bao giờ đâu .

Nghe thấy vậy Lan lẩm bầm nói trong miệng :

-\'\' Ko chơi ko đc ,nếu có thời gian để ngủ là trên hết ,nhắc đến là tức à\'\'

Những lời đó Lan nói nhỏ trong miệng nên ko ai nghe thấy mỉm cười nói ;

-à tại tớ thấy thú vị thôi _\'\'có mà nằm mơ mình mng ko chơi thì chắc chắn bị mắng một trận thôi \\'\'-nghĩ trong đầu .

-Thế cậu chơi cho gì cho mình chơi với _Lam nói .

-À trò \\' Chiến thần \\' đó mà (tên này do mình đặt ra nha nên nếu giống game nào thì đừng nghĩ là nó nha vì có 1 nguyên nhân đặc biệt đọc sẽ biết).Thôi có gì ra chơi nói sau .

Nghe thấy có lý 2 ng gật đầu và Lan thì bỏ máy tính vào bàn nhìn lại mấy ng đang đứng sừng ng bao gồm cả cô giáo nói :

-Giờ thì vô tư nói đi ,ko cần im lặng vậy đâu .

Thấy thái độ ngạo mạn của Lan ,khiến cho cô gái mới vào lớp tức đến nghiến răng nghiến lợi nói :

-Vậy có thể nhường vị trí này cho tôi ko _nhìn Lam với ánh mắt ko thiện cảm ,làm cho Lan và Phuong ở bên cạnh nghe thấy điều đó xuy xuy tai nói :

-Ko thích nhường thì cô có thể làm gì .

Huyền nghe thấy nhìn cô giáo với ánh mắt đe dọa và điều đó ko thể thoát ra khỏi cặp mắt của Lan trong khi đó Lam nhìn Phuong nói :

-Thôi để Huyền ngồi đây đi ,Phuong .

Thấy vẻ mặt hiền lành của Lam ,Phuong quay lại nhìn Lan nói :

-Thôi để Lam sang chỗ khác ngồi đi ,có gì chúng ta chuyển luôn .

Phuong nói vậy ko phải là hiền lành như Lam mà nguyên nhân cơ bản là Phuong ko thích ngồi cạnh Lam nên có thời cơ như thế này thì phải chớp cơ hội chứ \\'\'ngu \\'\' gì bỏ qua ,nhưng trái lại mong đợi của Lam và Phuong thì lại kiên quyết nói :

-Các cậu ngồi yên đó .

Câu nói đó khiến cho Lam và Phuong nhìn nhau và đưa ánh mắt nói :

\'\'-Ko biết ai chọc giận Lan nữa đây ,nhưng rõ ràng là vừa mới bình thường lại sao giờ lại nổi giận nữa cơ chứ \\'\'

Nhưng thay vì giải thích cho 2 đứa bạn mình hiểu thì ko phải là tính cách lãnh đạm của mình Lan chỉ ngắn gọn nói :

-Huyền ở trong lớp còn rất nhiều chỗ bạn có thể ngồi ở đây .

Huy khi thấy Huyền bỏ đi xuống chỗ khác thì trong đầu thầm mừng ,nếu đây ko phải là vì mẹ mình Huy sẽ ko để cho ai kia tiếp cận mình đâu và nhìn sang Lam với ánh mắt kiên quyết bảo vệ tình yêu của mình . Còn ai đó khi ngồi xuống chỗ liếc nhìn Lam với ánh mắt ghen ghét cộng cảm thù thì ở bên đây Lan lại nghĩ :lại có thêm 1 kẻ đáng ghét .

Ở trên bảng bà cô chủ nhiệm âm thầm thờ phào nhẹ nhõm cổ tỏ vẻ bình thường mỉm cười nói :

-Hôm nay lớp chúng ta ôn tập chuẩn bị cho tuần sau thi giữa học kì nghe thấy vậy Lam và Lan quay xuống chỗ Phương hỏi :

-Ê kiểm tra giữa kì là sao?

Nhún nhún vai nói :

-Thì kiểm tra chứ sao ?

Nghe thấy câu trả lời ko logic của ai kia tuy rất muốn đập cho một phát nhưng chợt nhớ ở trong lớp nên đành nhin và cuối cùng Phương thấy 2 đứa bạn mình chắc đang chửi mình thì nói :

-Các cậu cũng biết tớ ko học ở VN làm sao biết ,mà các cậu có ôn bài ko ,nếu ôn thì nhìn cô giảng kia .

Khoát tay Lan nói :

-Thôi có gì thì tối về tớ ôn ,giờ tớ ngủ đã ,tối hôm qua có ngủ đc đâu .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

say giấc ngủ bị Quân kêu dậy với cái giọng lạnh lùng vừa như muốn gây hấn "-Cô ngủ như heo vậy "thì Lan thà rằng dậy còn hơn .

Ngồi ở trong lớp chờ cho Quân đi ra khỏi lớp để ngủ tiếp ,nhưng rất tiếc ông trời hình như ko muốn thì đột nhiên Phương nhớ đến 1 chuyện nói :

-Chết tớ quên hôm bữa bà ông thầy chủ nhiệm nói chỗ này ko thuộc về chúng ta nữa .

Ngắc đầu nên Lan hỏi 1 cách thờ ơ :

-Vậy hả ,ai ngồi chỗ chúng ta xui xẻo nhỉ ?

-Ê nói vậy là sao ?-Quân đang định làm lơ bỏ qua cho cái tội chọc tức mình lúc nãy nhưng nghe xong câu nói vốn cho là vô tư xuất phát từ miệng mình ra mà đối với Quân đó đc coi là khiêu khích 1 cách trắng trợn của ai kia làm cho khí nóng trong ng toát ra và ko thể im lặng đc nữa khiến cho Lâm và Huy đứng ở một bên cũng sợ hãi thán than :-" Thôi rồi Quân mà bình tĩnh lạnh lùng thì ko sao ,nhưng mà giờ đây với cái vẻ mặt kia thì ko biết chuyện gì sẽ xảy ra đây " và nhìn Lan với ánh mắt cảm thông cho 1 cuộc đấu đá nhau .

Huy thấy tình hình ko ổn khi cả 2 ng cứ liếc mắt nhau như muốn đánh nhau thế này thì khều tay Lam nói nhỏ :

-Em ngăn cản Lan đi chứ đề trường hợp này là ko xong đâu ?

Nghe thấy Huy nói vậy Lam đang bình thần xem ngạc nhiên quay lại hỏi :

-Họ chỉ liếc mắt nhau thôi mà có gì xảy ra đâu .

giọng điệu bình thản của Lam khiến cho Huy ko biết nói sao với cái tính ngây thơ này nên đành phải giải thích cụ thể :

- Ko ngăn lại lúc này để Quân mà nổi nóng nên là ko xong đâu .

Nghe xong Lam ngơ ngạc hỏi :

-Cái gì mà ghê vậy ,thôi đc rồi để mình nói xem sao ,nhưng nói trước Lan cứng đầu lắm đó .

Phương ở một bên nghe thấy vậy cũng gật đầu ra vẻ đồng ý nói :

-Đúng vậy .

Giật mình Huy quay qua Phương thấy đang hóng hót nghe lén ko biết nói gì thì Lâm cũng nên tiếng :

-Vậy muốn để Quân ra tay à ?

Cái giọng điệu khó ưa của Lâm khiến cho Phương đang muốn cái nhau một trận nữa thì bỗng nhiên nghe thấy giọng của Lan vang nên :

-Thôi chúng ta xuống căn tin ăn cái gì đó đi _nói xong Lan vươn vai cho tỉnh ngủ rồi ung dung bước qua Quân đang nhìn mình và cười 1 nụ cười rất chỉ vô tư đối với bản thân mình nhưng những ng ở bên thấy thì là 1 sự khiêu khích .

Thấy thái độ đó của Lan khiến cho Lam và Phương ko hiểu gì chạy theo chân Lan đã đi ra khỏi lớp để lại Quân đứng ngơ ngác nhìn theo ko hiểu đây là khiêu khích mình hay ko ?

Ngồi ở cạnh cửa sổ cả ba ko nói gì đặc biệt là Lam và Phương đang tập trung nhìn Lan đang theo dõi qua ô cửa sổ cuối cùng Lam ko nhịn dc nữa mới nên tiếng hỏi :

-Về ... quê vui hông ? -lý do Lam ko dám hỏi về Nhật có vui ko là khi đang hỏi tự dưng thấy ánh mắt uy hiếp của Phương chiếu vào ng mình .

Gật đầu tỏ vẻ bình thường Lan nên tiếng :

-Về rồi thì ko muốn đi nữa ,nhưng thôi việc đó gác sang 1 bên lúc này các cậu nói chỗ ngồi của chúng ta bị thay đổi là sao ,trong 2 cậu ai giải thích chuyện này hộ cái coi .

Nghe thấy câu hỏi đó của Lan khiến cho cả 2 ko hiểu gì ngơ ngác nhìn nhau cuối cùng Phương là ng nói ra nguyên nhân :

-Thật ra sáng hôm qua lớp chúng ta có 2 học sinh mới nói mới là sai _nói đến đây thì tự dưng Phương dừng lại vì Lan khoát tay như ko có chuyện gì nói :

-Kệ cho họ ngồi cũng đc ko sao cả .

Vừa nghe xong lời của Lan làm cho cả 2 ngơ ngác nhìn nhau ko hiểu Lan đang nói gì cuối cùng Phương đành nói tiếp :

-Nhưng những ng này lại là kẻ thù của chúng ta đó ,mà hôm qua mình còn chống đối 2 ng đó nữa mà giờ cậu nói vậy là sao ?

Lắc đầu chán nản Lan nên tiếng :

-Tớ ko có kẻ thù à nha ,đỉnh chính trước đó .

-Vậy hà nhưng nghe xong tên 2 ng này đảm bảo cậu ko nói vậy luôn _biết tính Lan tuy ngoài mặt lạnh lùng nhưng tốt tính ko coi ai là kẻ thù cả nên Lam đành phải nói .

-Kệ đi mà các cậu này giờ nói ai vậy .

Ngất khi nghe thấy Lan nói khiến cho Phương hét nên :

-Là Thư và Tuyết đó cậu có thể chăm chú nghe đùm cái coi .

Mặc kệ những cái nhìn của mọi ng trong căn tin Lan ung dung nói :

-Vậy thì đổi chỗ thôi có gì đâu cho "châu về hợp phố " là đc mà .

Phương vừa nghe xong ngất ko biết nói gì ,lúc này chỉ còn Lam ngây thơ hỏi :

-Vậy sao lúc này cậu ko cho tớ chuyển đi .

Mím cười 1 nụ cười khó hiểu nói :

-Tại ai kia có ý với cậu mà .

Câu nói ấy khiến cho Lam hiểu lầm là Lan đã biết chuyện mình đc Huy nhờ già gái nên ngượng ngùng nói :

-Làm gì có .

Thấy Lam như thế khiến cho Lan ngạc nhiên hỏi :

-Thái độ của cậu vậy là sao ?

Chương 73

Mỉm cười Lan nhìn mặt Lam nói :

- Vậy hà nhưng sao mặt cậu đỏ hết rồi kia .

Che mặt Lam xấu hổ nhưng ko chịu thừa nhận :

- Làm gì có .

Thấy thái độ dẩu đầu loài đuôi của Lam khiến cho cả Phương đều phải bật cười .Đang vui vẻ cười thì nhóm Tuyết và Thư lại đến đặc biệt còn lôi theo cô bạn mới nhập học nữa chứ .

- Chà ko ngờ có ng mặt dày ko chịu chuyển chỗ ngồi ,định quyền rũ ng yêu của tụi này à .

Với cái giọng dễ ghét của Tuyết khiến cho Phương định đốp chất lại nhưng đã ko kịp với Lan :

- Cái gì tụi này nào có tranh chỗ ai đâu ,xưa nay tụi mayf ngồi chỗ đó mà .

Lam nghe Lan nói định kéo tay nói nhỏ thì Phương vừa kịp lúc thấy mỉm cười nói nhỏ vào tai Lam :

- Để cho Lan đùa 1 chút đi .

Vừa nghe xong Phương nói Lam gật đầu và ko xen vào nữa .

Còn riêng nhóm của Thư vừa nghe thấy Lan nói vậy thì trong lòng tức giận đến mức muốn cho ng trước mặt biết mặt ko tung tích và Thư cuối cùng đành nên tiếng :

- Vậy có thể chuyển chỗ cho tụi này đc ko ?

vừa rồi Lan nghe 2 đứa bạn mình nói chuyện tuy rằng chưa nói rõ ràng nhưng với sự thông minh sắc xảo có thể đoán 1 phần nào là hôm qua 2 đứa bạn mình đã đồng ý rồi nhưng lại nổi nên tính muốn chọc ghẹo ng trước mặt dù gì mình cũng đâu thích ngồi ở chỗ đó đâu :

- Vậy hà ,nhưng chỗ đó tụi này tôi ngồi quen rồi ý chứ .

Ở bên cạnh Lam và Phương nghe thấy vậy nhìn sắc mặt Lan ko thay đổi gì nếu ko nhìn kĩ vào đôi mắt đang biết cười kia thì sẽ ko đoán đc nên cười thâm và cũng ko lo lắng gì dù sao ở đây cũng nhiều ng nên chắc 3 ng này sẽ ko làm gì Lan cả .

- Con quỷ nhỏ này đừng náo vậy chứ _cuối cùng Huyền đứng bên cạnh nghe thấy lời nói như vậy thì ko nhịn đc nữa chửi Lan .

Dù lời nói rất khó nghe trong khi Lam và Phương đang định nên tiếng mắng lại thì Lan liếc mắt sang ý nói :-Để tớ giải quyết các cậu đừng xen vào .

-Chà ko ngờ có ng ăn nói giỏi vậy ta _vừa nói Lan vừa làm động tác vỗ tay mỉm cười rất chi là hoan nghênh lời nói của ai kia làm cho Huyền nghe xong tức đến mức oái ăm thì tiếng của Quân chợt từ sau Thư vang lên :

-chà ko ngờ cũng muốn ngồi bên cạnh tôi à .

Vừa nghe xong lời nói của Quân đồng thời Lan đang bung ly nước lọc uống cho thấm giọng định cãi tay đôi với ai kia đều phun hết ra và ng dính ko ai khác là Thư và Quân đứng trước mặt ,thấy tình cảnh đó Lan rất muốn cười to ra tiếng nhưng rất may là Lan xưa nay che dấu cảm xúc rất giỏi nên vẫn nét mặt bình thản.

- Xin lỗi .

Lam và Phương ngồi ở ghế thấy quần áo của Quân và Thư đều dính nước thì ko nhìn cười đc kể cả 2 thằng bạn của Quân cũng ko hơn ko kém,điều đó khiến cho Quân tức điên và thầm rủa ai kia chết đi thì chợt điện thoại Lan vang lên chính vì thế mà Lan đứng dậy bỏ đi ,Lam và Phương thấy vậy thì cũng chuồn nhanh vì thấy mặt của Quân giờ chả khác gì ma vương tái thể cứ như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy .

Chương 74

Chương 74 Sau khi ba ng biết mất để lại một màn dờ khóc dờ cười không biết chuyện gì xảy ra nãy giờ nó giống như là chưa bao giờ xảy ra vậy ,cuối cùng Lâm là ng nên tiếng đầu tiên :

-Chuyện gì xảy ra vậy nhĩ ?

Ở 1 bên Tuyết cũng phụ họa với ng yêu ;

-Ko biết sao 3 ng đó chạy như vậy nhĩ ,chắc là sợ chúng ta trả thù đây mà .

Lời nói đầy ngạo mạn đó nghe vào tai của mọi ng như làm cho không khí tâm hồn của mọi ng vui hơn vì nghĩ 3 ng kia đang sợ mình mà biết đâu đó là do Lan thấy số điện thoại của tổ chức thám tử gọi cơ chứ .

Quay sang chỗ Lan sau khi thấy cuộc gọi của tổ chức Lan bỏ đi và đó ko phải vì nguyên nhân như đám người Quân kia nghĩ .

-ohayogozaimasu.

-gần chưa rồi sắp oi ,mà chào buổi sáng . _Lan mỉm cười nói

-Nhóc ko lễ phép với ông anh họ này một chút nào ,láo lếu quá đó nha _ở đầu dây bật cười ha hả nói làm cho những ng nhật thức Yamato bất ngờ 1 ng trầm tính mà nay lại bật cười như thế cơ chứ .

-Hi ko có chuyện gì nữa thì em đây cúp máy nha, _Lan đùa đùa nói .

-Khoan ,nhóc về Nhật vui ko ,chút nữa gặp đc ko đừng nói là ko nha kêu Misaki đi nữa nha .

-Được rồi nhưng phải theo quy tắc cũ đó.

Cùng lúc Lan bỏ máy vào túi thì 2 đứa bạn ra khiến cho đang định quay lại thì bất ngờ lam hỏi :

-Ai gọi điện cho cậu vậy ,ko phải sắp chứ .

Thở phào nhẹ nhõm vì may lúc nãy gọi điện xưng hô là sắp chứ ko là chết mất rồi .Mỉm cười 1 cách tự nhiên Lan nói :

-Ừm

Nói như thế khiến Lam và Phương đều hiểu ở đây ko phải là nơi bàn công việc ,nên nhìn nhau cười lảng sang chuyện khác .

Đang vui vẻ nói chuyện với nhau thì bỗng nhiên loa phát thanh của nhà trường vang lên :-Mời em Vũ Trần Quỳnh Thiên Lan học sinh lớp 10A1 lên văn phòng hiệu trưởng .

vừa nghe xong Lam và phương ngơ ngác nhìn nhau vì ko có tên của họ mà chỉ có Lan nên lo lắng nhìn sang Lan hỏi :

-Ủa sao ko có tên của mình nhĩ ,chúng ta luôn đi cùng nhau mà .

Mỉm cười một nụ cười nhọt nhọt vô tình Lan nói :

-Cuối cùng cũng xuất hiện rồi à .

Câu nói đó và vẻ mặt đó khiến cho cả hai người đang đứng bên cạnh Lan cũng ko thể đoán đc vì đây là lần đầu tiên họ thấy vẻ mặt vô tình ko có gì để vào trong mắt vcuar Lan là một thứ gì đó vô hình ko ai đoán đc Lan nói như vậy là ý gì .

Nhưng chưa đầy 1s sau vẻ mặt đó đc thay vào vẻ mặt vui vẻ nói :

-Thời 2 cậu về lớp trước đi tớ lên văn phòng hiệu trưởng xem sao .

cùng với lời nói là hành động quay lưng bỏ đi khiến cho Lam và Phương ko biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra nữa .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Chương 75 Lên đến văn phòng hiệu trưởng thì mẹ Phuong bước từ cánh cửa ra chuẩn bị đi đâu đó, mỉm cười chào :-Con chào mẹ nuôi .

Và ngay lập tức mẹ Phuong lo lắng nói :

-Bà Lệ đang ở bên trong đó đòi gặp con đó ,cẩn thận nha .

Thay vì ngạc nhiên khi nghe thấy mẹ nuôi nói thì Lan lại tỏ ra khá trả lời :

-Vâng .

Bà Hoa (mẹ Phuong) đang định nói gì đó nhưng nghĩ lại chuyện này chắc bà Lệ cũng không làm khó cho con gái nuôi của mình đâu nên thôi để xem thử cái gì đã rồi tính tiếp thôi .

Bước nhẹ nhàng vào văn phòng cùng với mẹ nuôi Lan nhìn thấy 1 ng phụ nữ ăn mặc rất bắt mắt thời thượng đứng phong cách của nhưng người giàu có và ko giống 1 phụ nữ trung niên lúc nào .

Cùng lúc với Lan đang đánh giá người mà mình ko bao giờ muốn thấy ở trên đời này nhất thì bà Lệ lại nhìn Lan với ánh mắt ngờ ngàng như ko dám tin vào mắt mình và vô tình thốt nên :

-Quỳnh ...

Vừa nghe xong mẹ Phuong quay lại nhìn lo lắng vì bà cũng nhận ra Lan một phần nào rất giống với người bạn thân cũ của mình ,nào ngờ đâu Lan khi nghe xong tên gọi của mẹ mình mà cái tên đó đã là quá khứ rồi thì lạnh nhạt nên tiếng :

-tôi không phải tên Quỳnh _Với người ngồi trước mặt đây Lan ko thể xứng hô theo bình thường đc tuy ko thể thù hận nhưng cũng ko nhìn với ánh mắt căm ghét tận sâu con tim mình nên không tỏ thái độ vui vẻ gì và thậm nói : biết vậy không hóa trang cho ko giống mẹ mình là đc rồi .

Trong khi đó ở bên đây bà Lệ vừa thấy Lan thì ngờ ngàng trầm nghĩ trong đầu :đúng rồi làm sao là Quỳnh đc nó đã chết ở trong đám lửa với thằng con trai của mình rồi mà .

Ở bên đây mẹ Phuong cũng nhìn người đã cướp chồng của bạn mình sau khi nó chết do đám lửa mất một thời gian mới quên đi nỗi đau này và khi lần đầu tiên bà nhìn thấy Lan cũng có cảm nghĩ như vậy rất giống với Quỳnh người bạn quá cố của mình .

Lan nhìn 2 người trước mặt tuy rất căm giận người đó nhưng bây giờ chưa phải là lúc ra tay dù sao với tội ác của bà ta sớm hay muộn thì anh em tôi sẽ ko để bafvui về đc như bây giờ đâu .Tuy là vậy nhưng Lan cũng ko thể hòa nhã đc nhưng về mặt của Lan vẫn như cũ ko bộc lộ một chút cảm giác nào .

Sau một lúc im lặng mắt đầu mắt nhau xem người trước mặt cuối cùng bà Lệ mới nói :

-Cháu có phải luôn gây chuyện với con bác hay ko ?

Vừa nghe xong ai cũng nghĩ đó là tình thương dành cho con gái nhưng vẫn tỏ ra vô cùng lịch sự nhưng nếu nghe rõ thì trong lời nói đó rất là giận dữ quả là hồ ly xảo quyệt xem ra người này cao thủ hơn cô em gái nhiều ,vừa suy nghĩ Lan vừa giả ngu nói :

-Làm gì có _nụ cười yếu ớt xuất hiện nhưng trong đầu Lan đang thầm tính toán xem lời của mình sẽ khiến cho ai kia có lộ điểm tức giận hay ko .

Nhưng trái lại với suy nghĩ của Lan thì bà Lệ vẫn tỏ ra vô cùng rộng lượng nói :

-Vậy hả ,nhưng bác đây nghe con gái bác nói cháu ko chịu chuyển chỗ ngồi để nó đc ngồi với ng yêu .

Lời nói nhẹ nhàng nhưng mang đến lực uy hiếp trong lời nói và Lan thầm nhủ :-hồ ly thành tinh rồi .

Vẫn nụ cười đó Lan cuối đầu tỏ vẻ yếu đuối nói :

-Làm sao cháu dám chứ dù sao con bác cũng là một thiên kim tiểu thư trong khi cháu đây

Lời nói do dự của Lan khiến cho bà Lệ tưởng nhầm rằng ng trước mặt mình làm sao dám ko cho con mình ngồi cạnh Quân cơ chứ.

-Thế à ,vậy thì ko sao rồi .Nếu ko thì gia đình cháu ko yên đâu .

Cuối cùng thì cái đuôi hồ ly đã lộ nhưng Lan vẫn ko nói gì chỉ im lặng ko nên tiếng ,ở một bên mẹ Phuong đang định nên tiếng thì Bà Lệ lại nói :

-Cậu này trường học quý tộc từ bao giờ mà có học sinh nghèo bước vào vậy .

Vừa nghe thấy xong Lan cúi đầu xuống nhếch miệng thầm nghĩ ;Chà cáo già gồm thiệt vừa uy hiếp mình xong còn quay sang nói vậy để mình biết thân biết phận đây mà nhưng thôi lần này mình cũng chưa muốn ra tay với lại đang chưa muốn bị lôi vào mấy vụ rắc rối thôi thì nhin vậy quân tử báo thù 10 năm chưa muộn ,vừa nghĩ xong câu đó Lan muốn bật cười to vì hơn 18 năm rồi mà còn chưa trả thù thì nói gì mười năm và chờ xem mẹ nuôi mình nói gì .

-À thì tại Lan học giỏi nên đc vào trường thôi _Bà Hoa nghe bà Lệ nói vậy tuy rất tức giận nhưng dù sao bà ta cũng chiếm 1 phần cổ đông trong việc xây dựng trường học nên ko thể làm gì lúc này đc .

Bà Lệ mỉm cười bóng gió nói :

-Chứ ko phải là con nuôi cậu nên cho vào đó chứ .

Thầm rửa người trước mắt mình quả là cáo già ,bà Hoa nhẹ nhàng nói :

-Làm gì có .

Lan ko muốn nghe mấy lời sáo rỗng nữa lên đứng nên nói :

-em chào hiệu trưởng ,em lên lớp ạ .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Chương 76 < Vừa thoát khỏi cửa Lan thầm thở phào nhẹ nhõm ko phaqr vì sợ mà là ko kiềm nén đc cảm xúc mắg chữi ng đàn ba vô liêm sỉ đến như vậy ,nếu là hồi nhỏ thì có thể trêu tức ng khác nhưng bây giờ thì ...hà hà ..***** bã nghĩ :quy tắc ời là quy tắc .

Chuyện vừa rồi đã khiến cho Lan không vui định ko bước vào lớp nữa nhưng sao cảm giác lại có chuyện gì sắp xảy ra vậy mà cái linh tính này tuy ko đúng 100% nhưng chính xác cũng khá cao ,vừa bước vào lớp thì thấy ngay 1 ng mà lâu lắm rồi ko gặp đối với bản thân mình cho là vậy .

-Chị Phương ko lấy anh 2 em hả?_một cậu nói có 1 chút gì đó tiếc rẻ .

Phương nghe xong bật cười vui vẻ gật đầu :

-Ừm,mà sao hôm nay em lại ở đây ko có tiết học à .

Lan nghe đến đấy thì bước lại hỏi :

-Sao còn có mấy cậu ở đây vậy ?

Vừa nhìn thấy Lan ,Lam và Phương đứng dậy hỏi :

-Có việc gì mà mẹ mình gọi cậu lên văn phòng ...

Đang định nói tiếp thì Lam chen vào :

-Đúng vậy mẹ nuôi gọi cậu nên chi vậy .

Thấy sự quan tâm của 2 đứa bạn Lan quên mất cảm giác khó chịu lúc nãy thật lòng trả lời :

-Cũng ko có gì mấy cậu an tâm đi .

Nghe thấy giọng nói ko có gì của Lan thì cả 2 thở phào nhẹ nhõm vì chắc ko phải gặp mẹ của Thư rồi làm nãy giờ 2 ng lo lắng muốn chết ,nhưng giờ thì cả 2 yên tâm rồi (đoán đúng ghê nhưng lại bị lừa bởi nụ cười của Lan)

Lan nói xong rồi mới hỏi lại vấn đề chưa đc giải đáp kia :

- Giờ thì làm ơn giải thích vấn đề tờ hỏi kia trước đã .

-Cậu ko biết đùa vui gì cả ?-Lam liếc mắt vì câu hỏi mang đậm chất lạnh lùng của Lan .

Khác hoàn toàn với Lam,Phuong lại trả lời :

-Hôm nay đc nghỉ mấy tiết cuối hình như hôm nay hợp các thầy cô hay sao đó ,mà thôi mặc kệ miễn đc nghỉ là OK rồi .

Nghe xong Lan tiến lại bạn học lấy cặp sách rồi nói :

-Vậy thì tụ tập làm gì về thôi .

Thấy thái độ lạnh nhạt của Lan thì Lam đi đến làm nũng nói :

-Đi chơi đi về chán lắm .

-Tớ hơi mệt ,2 cậu đi chơi đi _Lan vừa nói vừa ngáp .

Biết tật của Lan khi về Nhật thế nào cũng muốn ngủ và đối với 2 ng thì hành động này khá là quen mắt nên cũng ko nói gì .Đang định chúc ngủ ngon dù biết là bây giờ là sáng nhưng ngay lúc đó tiếng của Thư vang nên :

-Chà ko ngờ có ng ngủ sáng đó ,đúng là chuyện lạ mà . Giọng nói có phần khinh miệt, làm cho Phuong hơi khó chịu vì trong đó ko ai không nhận ra đó là Lan nhà nghèo mà còn đc ngủ buổi sang như vậy ,bất quá Lan nhìn Phuong lắc đầu như nói đừng nói gì vì dù sao vừa mới bị '\ ' nói '\ ' xong mà giờ gây chuyện nữa là ko nên dù cho Lan thật sự coi lời đó giống gió thoảng mây bây thì giờ ko có sức để tranh cãi mà Phuong thì cũng ko đc vì qua thái độ lúc nãy của mẹ nuôi có phần hơi sợ bà Lệ thì Lan chột nhớ 1/2 cổ phần của trường này có sự đóng góp của bà ta .

Nghĩ trước nghĩ sau giờ về ngủ lấy sức sướng hơn ,với lại hình như là nhóm đó muốn gây chiến để có cớ đuổi mình thì làm sao Lan có thể để chuyện đó xảy ra đc cơ chứ .

Ngạc nhiên trước thái độ trầm mặc ko nói lời nào của Lan khiến cho tất cả những ng có mặt ngạc nhiên sững sờ trong đó có Quân và Thư ng hay gây sự ,đặc biệt là Thư thấy vậy trong lòng rất tức giận tưởng tượng coi nếu Lan mà chửi mình ,thì có thể có cớ mà lôi kéo ng nên văn phòng và dựa vào mẹ mình thì có thể đuổi đc Lan ra khỏi trường này rồi nhưng trái lại bây giờ thì ...

Lam và Phuong thì trái lại lo lắng cho Lan vì tính cách này ko phải là của Lan người tuy ko có võ nhưng miệng lưỡi thì sắc hơn dao vậy mà lần này lại ko nói gì suy nghĩ mãi ko ra cuối cùng 2 ng nhìn nhau như thầm nói chắc là do buồn ngủ nên Lan ko muốn cãi nhau thôi .

Mặc kệ đám ng đứng sững đó làm gì Lan ung dung bước ra cửa đang định bước đi thì giọng nói của Thư lại 1 lần nữa vang nên .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Mặc kệ đám ng đứng sững đó làm gì Lan ung dung bước ra cửa đang định bước đi thì giọng nói của Thư lại 1 lần nữa vang nên .

-Ai cho phép cô bỏ đi như thế ?

-Đúng vậy _giọng nói của Tuyết cũng vang nên khi thấy Lan đứng lại nhưng rất tiếc là ko nên tiếng .

Ở 1 bên xem kịch vui Lâm cũng châm chích nói vì thật ra Lâm cũng ko ghét gì Lan nhưng tại là bạn của Phuong người mà Lâm cho là ghét cay ghét đắng :

- có người bị câm kìa .

Nhưng trai lại với mọi người là Lan lại ko nói gì mà định xoay người bỏ đi thì tiếng nói của bà Lệ vang nên :

-Chắc ko ngờ trường dành cho quý tộc mà có ng bị câm như thế kia thật là ko ra làm sao cả _Bà Lệ mắng xéo mẹ Phuong vì 2 ng đang đi trên hành lang bỗng nghe thấy điều Lâm nói .

Đối với chàng rể mà mẹ chồng chọn bà cũng ko thích chút nào vì bà muốn con gái mình tự chọn người yêu đừng giống như bà vì gia tộc thì phải cho xứng với gia tộc dù bà có yêu chồng mình thật đấy nhưng chỉ vì giàu nghèo đẳng cấp mà cuối cùng bà lại chỉ đau khổ thêm thôi .

Thấy mẹ mình có vẻ mặt khó xử Phuong nói :

-Cháu chào bác Lệ ,bạn cháu hơi mệt trong người nên ko muốn nói thôi bác thông cảm cho bạn cháu đi _nụ cười nhẹ nở ra nhưng trong lòng Phuong thì muốn nôn ra hết nhưng vì mẹ nên đành nói như vậy dù sao trong giới làm ăn với nhau nếu ko giữ vững có khi sẽ bị chống đối đến lúc đó cũng khó đối phó thôi thì 1 lời nhin chín điều lành dù ko muốn đi chăng nữa .

Sau đó Phương nhìn sang Lan với ánh mắt xin lỗi vì ko làm đc gì .Chơi với nhau gần 6 năm Lan biết ánh mắt đó là gì mỉm cười lắc đầu như nói ko sao tớ hiểu cậu mà rồi sau đó nhìn tình hình trước mắt dù sao bây giờ cũng ko muốn khó dễ ai mà bản thân lại đang mệt nữa thôi thì cho qua đi nen Lan cũng ko nói gì .

Mà đầu dễ khi bà Lệ cứ muốn châm ngòi :

-Chắc thế này thì còn gọi gì là trường quý tộc nổi tiếng của Sài gòn nữa chứ (Bịa nha mọi ng) đúng một học sinh vô giáo dục mà .

Lời vừa nói ra khiến cho lam và Phương đều giận dữ muốn kháng cự lại ,thì Lan đã mỉm cười chen vào nói :

-rất hân hạnh đc quý phu nhân đây đánh giá

Nói đến đây mắt Lan lóe nên tia ranh mãnh nói nhập ngừng :

-Chắc...chắc...nhưng mà bác nên đánh giá lại con mắt nhìn ng đi ạ ,chứ cháu thấy cháu vẫn là học sinh ngoan ngoãn học giỏi đó chứ .

Lời nói vô sĩ như thế khiến cho bà Lệ vừa nghe xong tức đến nổi điên nên nói :

-Hừ đúng là đồ nhà nghèo mà vô học .

Trong khi ng trước mặt mình đang giận dữ Lan vẫn nở nụ cười nói tiếp:

-Ồ cháu ko ngờ có ng khinh người nghèo đến vậy ,ko biết là ng nghèo thường đc yêu đãi của tạo hóa họ thường hơn ng nhà quý tộc như bác đó ạ .

Ở một căn phòng có 2 ng nghe thấy vậy qua camera bật cười một cách thú vị khi thấy có ng gặp họa ai mà ko biết gia tộc của Sakura có 1 đặc điểm rất hơn ng đó là nụ cười đáng sợ cơ chứ.

Quay lại bà Lệ vừa nghe thấy vậy tức đến ói máu không ngờ có ng vô lễ với mình đến mức này :

-Đc thế thì tôi sẽ xem có qua đc kì thi này ko đã ,chờ tôi đấy _nói xong tức giận bỏ đi .

Lắc đầu Lan ko nói gì dù sao giờ ko nên chọc giận bà ta quá ,nhưng trong ánh mắt Lan thoáng 1 nét gì đó hận thù nhưng ko ai thấy đê lại một con ng mới cho 2 con bạn Lan gấp dài bỏ đi ,trước khi đi còn bỏ lại một câu :

-Cẩn thận nhớ về sớm đó .

Lời nói đó khiến cho cả 2 ko hiểu Lan hôm nay sao khác với những gì mình biết ,một ng khó nắm bắt đc tâm lý và nhìn lại những ng có mặt tại hiện trường còn đang ngỡ ngàng vì ko hiểu chuyện gì vừa xảy ra .Đặc biệt Thư nhìn theo Lan với ánh mắt căm thù ko hiểu vì nguyên nhân gì có thể vì mẹ mình chẳng điều đó chỉ là suy đoán của cả 2 mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thự Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Nói xong Lan đi ra khỏi trường đang định về nhà trọ ngủ 1 giấc thì bỗng nhiên có tiếng còi xe oto vang lên cùng tiếng nói :

-Chị Sakura .

Vừa nghe thấy Lan lập tức tỉnh ngủ ngay dáo dác nhìn xung quanh xem ai dám kêu tên thật của mình ra và thấy ngay Souh ,Akira thì chạy lại chui vào xe nói :

-Chạy đi .

Xe chạy đc một đoạn đường ,Lan mới thở phào nhẹ nhõm vì mai mấn mình đi ra khỏi trường muộn nhất à quên còn 1 số người rắc rối kia nữa chứ ,vuốt ngực cho điều hòa hơi thở Lan mới hỏi vào vấn đề chính :

-Souh,Akira sao lại đến trường này đã dặn rồi có gì thì nhắn tin qua điện thoại là đc rồi đừng đến trường mà .

2 người nghe thấy vậy cười nhẹ và cuối cùng trước ánh mắt uy hiếp của Sakura thì mới giải thích :

-Tụi em cũng biết chứ nhưng việc quan trọng quá với lại lúc này Akira gọi cho chị Misaki đc biết hôm nay lớp chị đc nghỉ sớm ,với lại tụi em thừa biết chị

lên lớp mà ngồi học đang hoàng mới lạ đó .

Lắc đầu trước 2 ng em tinh quái này và nghĩ ko biết sao hồi xưa mình lại chọn họ vào hội học sinh cơ chứ để họ biết hết những tính cách của mình nhưng ko sao đùa với họ cũng khá vui .

Nụ cười của Lan hé ra khiến cho ai kia đang ngồi ở ghế lái xe phải rung mình đặc biệt là Akira sau đó ghé tai vào vào Souh nói nhỏ :

-Sao mà em cảm thấy ớn lạnh sao sao ấy .

Souh nghe thấy thế nhìn Sakura trả lời 1 cách tỉnh bơ :

-Muốn biết quay lại đằng sau là đoán đc thôi à _và thầm nghĩ trong lòng" Ko biết bao giờ Akira mới bỏ đc cái tính ngây thơ này nữa như lúc tình tiền thì ko thấy giùm cái "

Lái xe đến nhà hàng Souh nói vào vấn đề chính :

-Bây giờ chúng ta sẽ gặp tổng giám đốc đĩa ốc Resco .

Vừa nghe xong cái tên đó Lan nghiêm chỉnh lại ngay hỏi :

-Cái gì ko lẽ ông ta chưa chịu bỏ cuộc à .

Souh vừa nghe thấy vậy lăm băm trách cứ :

-Tiểu thư của tôi ơi ông ta mà bỏ qua cơ hội kiếm tiền thì chắc tại em đẩy lên sao hóa rồi ,ông ta luôn muốn tiểu thư gặp ng mua căn nhà đó .Mà ko hiểu sao tiểu thư cứ đâm đầu vào mua căn nhà đó cơ chứ .

Lan nghe vậy ko nói gì chỉ là 1 nụ cười buồn nói ;

-Chuyện đó thuộc về quá khứ ,mà thôi các cậu đừng hỏi nữa .

Nói xong thì Lan im lặng khiến cho Souh và Akira định nói tiếp cũng ko nói đc gì nữa đành phải im lặng theo .Thấy vậy Lan biết họ cũng ko trách mình vì dù sao 2 ng cũng là những ng hiểu mình khá nhiều so với ng ngoài kể cả Lam và Phuong cũng ko biết thân phận của mình nữa mà.

Sau một lúc lâu Lan hóa tranh hoàn toàn thành 1 ng mới với dáng vẻ 1 công tử hào hoa phong lưu ,đúng với thân phận mà mình hay sử dụng ở Nhật để đối phó với ông ta vì Lan biết để mua lại ngôi nhà đó ko khó nhưng cũng ko thể để lộ thân phận đc đặc biệt khi bà ta đã gặp mình .

Ung dung với dáng vẻ mới Lan bước xuống xe đồng thời cũng thấy ng đang muốn gặp mình đang đi đến với vẻ mặt hân hoan của 1 ng đàn ông mặc áo trắng mà theo Lan nhận định đó là ng mình cần gặp và chưa để Lan lên tiếng thì ng đó đã đưa tay ra với ý định bắt tay nhưng từ xưa tới giờ trên thương trường mấy khi Lan bắt tay mà chỉ nói :

-Chào ông Nguyên .

Người đàn ông hơi thất vọng khi không bắt tay đc Lan nhưng với tính cách mà 1 ng kinh doanh thì ông ta ngay lập tức mỉm cười nói :

-Cậu còn nhỏ tuổi vậy mà quản lý đc cả 1 khách sạn nổi tiếng ,công nhận tuổi trẻ tài cao nha .

Với lời nói sáo rỗng mà thường đc mọi ng nói khi gặp mặt Lan chỉ còn cách nói lảng :

-Bác quá khen cháu thấy bác còn giỏi hơn .

Và đúng như những gì Lan đã suy nghĩ khi nghe xong lời khen ngợi của Lan thì ông Nguyên vui vẻ cười to và nói :

-thôi vào rồi húng ta bàn bạc .

Ngồi trước mặt bàn Lan nói ngay vào chủ đề :

-cháu muốn mua căn nhà ở ngoại ô đó đc không bác .

Ông Nguyên vừa nghe đến đó thì mặt hơi tai nhưng là nhà buôn đĩa ốc nổi tiếng ở đất Sài thành thì trong đầu nghĩ :con mới trước mắt là một ng có cơ hội béo bở như thế thế là ông Nguyên giả bộ ngập ngừng nói :

-Cháu trước khi quyết định mua căn nhà đó thì nghe bác kể 1 câu chuyện có thể coi là mê tín nhưng hoàn toàn có thật ,vốn căn nhà đó trước kia là của vợ trước của anh bác mà hơn 16 năm về trước sau 1 vụ cháy do anh bác đi công tác thì không hiểu sao căn nhà đó bị bốc cháy ,trong nỗi thương tiếc của cả nhà bác thì anh của bác đã cho xây dựng lại căn nhà để kỷ niệm tình nghĩa vợ chồng .

Nghe thấy vậy Lan biết nhưng lại vẫn phải nhin vì những người đó cho là vụ cháy tự nhiên nhưng làm sao Lan tin là vậy và vì lí do đó mà lần này Lan mới quyết định theo Phuong về VN để tìm hiểu .

- Vậy thì có sao đâu bác ko lẽ anh bác tiếc căn nhà đó lên ko bán .

Vừa nghe thấy Lan có 1 chút ko vui ông Nguyễn nói :

- Ko phải tuy là anh bác rất ko đồng ý với việc bán căn nhà đó nhưng mà mẹ và vợ của bác lại kiên quyết bán nên ..._nói đến đây ông Nguyễn im lặng thấy thế Lan hỏi :

- Thế sao giờ bác lại ko bán cho cháu theo thông tin của công ty bác thì ngôi nhà đó cũng giao bán mà .

- Thì đúng nhưng ko hiểu sao người mua mới ở 1 ngày thì sáng ngày hôm sau lại trả lại căn nhà ko mua nữa _ông Nguyễn giải thích .

Nghe thấy thế Lan thắc mắc :

- Sao lạ vậy ,theo cháu thấy thì căn nhà đó tuy có ở trong ngõ thật hơi tối nhưng rất đẹp thích hợp cho 1 gia đình ở vậy sao ...

Nói đến đây thì Lan dừng lại chờ cho ông Nguyễn nên tiếng :

- Thì bác cũng cho là vậy nên hồi đầu bác bán căn nhà với giá rất đắt nhưng sau dần 2 ba người mua trả lại thì bác cho giá rẻ nên bác rất bức xúc và đã cho tìm hiểu thật ra căn nhà đó vốn có ma ,mà theo nhiều ng ở cạnh đó nói thì cứ ban đêm từ căn nhà đó có 2 cái bóng 1 bóng ma nữ đang ôm 1 đứa nhỏ bên cạnh đó là 1 chú nhóc cứ thoát ẩn thoát hiện vào mỗi ban đêm khốc thì từ đó căn nhà đó ko ai mua nữa nói chi là ...nên bác mới đến gặp cháu ,vốn cháu là thiếu gia giàu có thì bác sẽ giới thiệu một căn nhà phù hợp hơn cháu thấy sao .

Quái lạ sao mình lại ko nghe đến vụ này cơ chứ thế là trong đầu Lan suy nghĩ ra các trường hợp xảy ra 1 là nơi đó có bí ẩn gì 2 là có ng bịa chuyện để ko ai đến mua nhưng chắc chắn chuyện này ko liên quan gì rồi .

Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng lan đành phải thỏa hiệp với sự trái tim là mình chưa thể mua căn nhà đó đc vì dù sao chuyện ma quái ko thể xảy ra đc vì ng còn sống cơ mà và ko thể rút dây động rừng đc đó ko phải là nguyên tắc của 1 thám tử .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Vì thế Lan làm ra hơi sợ hãi nói :

- Thế hà bác vậy thôi để cháu suy nghĩ lại nên mua chỗ nào ccos gì cháu sẽ liên hệ sau.

Ông Nguyễn hơi thất vọng vì nghe thấy vậy nhưng du sao với ng khách trước mắt này vẫn ko để lộ vẻ mặt bất mãn nên vui vẻ nói :

- Được có gì thì liên hệ với bác .

Sau khi ông Nguyễn vừa đi Lan bước vào thang máy cùng với Souh và Akira đi lên lầu vào phòng và thấy ngay chị Misaki .

Đang định nên tiếng chào hỏi thì Akira đã nên tiếng trước :

- Á chị Misaki sao lại đến đây .

Vừa đến định ngồi vào ghế chờ thì thấy cả ba bước vào thì vui vẻ nói :

- Chị tưởng đợi lâu lắm chứ ko ngờ là em lại giải quyết nhanh như thế ,sao mua đc chưa .

Lan đi vào phòng mà mãi mê nghĩ đến câu chuyện lúc nãy rõ ràng 2 năm về trước Lan đã cho 1 số ng của mình về VN điều tra trong đó đâu có ghi về chuyện có ma quái xuất hiện đâu mà hôm nay lại

Thấy Lan mãi ko trả lời Miaski sốt ruột nói :

- Sao ko mua đc à ,mà ko hiểu sao em định quên quá khứ rồi vậy mà còn định mua căn nhà đó nếu để anh 2 em biết thì ko biết hậu quả như thế nào .

Lúc này đây Lan sau khi suy nghĩ bị tiếng căn năn của bà chị làm cho bừng tỉnh nói :

-Chị đừng nói anh 2 em là OK thôi ,nhưng giờ em đổi quyết định rồi ko mua nữa .

Há miệng ngạc nhiên khi lời vừa thoát ra từ Lan ,Misaki phải hỏi lại 1 lần nữa :

-Ko mua vậy quyết tâm mua bằng đc với câu nói mua xong có thể đốt cho sừng kia của em rớt cuộc là sao .

Ngạc nhiên thật đó chứ xưa nay Lan đã nói là phải làm co bao giờ bỏ giữa đường đâu vậy mà giờ ko mua nữa .

Để cho chị mình ngạc nhiên Lan nói tiếp :

-Tôi nay em muốn đến căn nhà đó .

Nói xong ko để ai thắc mắc nhiều Lan bước vào phòng ngủ để tới có tinh thần mà xem "mã" để lại cho Misaki đứng đơ ra 1' sau đó quay sang Souh và Akira còn đứng bên cửa hỏi :

-Chuyện gì xảy ra vậy .

Và đc Akira nhiệm tình kể còn Souh thì ko nói lời nào vì vốn ít nói mà .

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Sau một ngày dài mệt mỏi, Quân tung người lên giường. Khi màn đêm buông xuống Quân mới có thể trở về là chính cậu, mới là một Nhật Quân chân chính. Cái lớp mặt nạ mà ngày nào cậu cũng đeo kia làm cậu thấy mệt mỏi nhưng cậu lại không thể nào dỡ xuống.

Quân thò tay vào gối lấy ra một tấm hình, trong đó là hình ảnh một cô gái xinh đẹp với nụ cười rực nắng, nụ cười đó luôn đeo bám cậu suốt mấy năm nay, dường như đã khắc sâu vào tận sâu con người cậu. Nước mắt cậu bắt đầu rơi, những kỉ niệm đó cậu vẫn nhớ, nó vẫn không phai nhạt đi tí nào, ngay cả cái ngày mà cậu coi là ngày tận thế kia nữa, cậu không bao giờ quên.

Quân dùng ngón tay mon trón mỗi tác da thịt của cô gái trong bức hình kia

“Sakura...tớ nhất định bắt bọn người kia trả lại món nợ mà bọn họ thiếu cậu!”

Giọng nói vô cùng lãnh khốc của hắn làm căn phòng vốn dĩ đã yên ắng trở nên đáng sợ vạn phần. Sau lời hắn, mọi thứ lại quay về cái yên lặng vốn dĩ, đến một âm thanh nhỏ cũng không có. Người con trai trên giường kia đôi mắt tinh anh đã nhắm, hắn đã ngủ, trên tay vẫn cầm chặt tấm hình kia.

Sau khi nhận điện thoại, về mặt của Lan âm trầm đi thấy rõ. Rốt cục đã xảy ra vấn đề gì mà Lan lại làm bộ mặt quan trọng kia, về mặt đó không khỏi khiến những người bạn của nó bất giác lạnh run.

“Lan, đã có chuyện gì?”

Phương hít lấy một hơi rồi mạnh dạn hỏi. Lan vẫn trầm mặt, đến một cái ngược nhìn bọn họ cũng không có. Mãi một lúc sau, nó mới cất giọng khàn khàn

“Mẹ tớ lại biến mất”

Lan cười khô. Lam và Phương đều hiểu. Cả hai đã từng nghe qua về chuyện tình của mẹ Lan. Sau khi bị phản bội, bà đâm ra bệnh hoạn, có lúc tỉnh lúc mê, hay nói rõ hơn là thần kinh bị vấn đề. Tính đến nay, bà đã không quá 5 lần biến mất làm Lan thất kinh bát đảo, lùng sục khắp mọi nơi tìm kiếm. Lần này bà lại biến mất, chắc chắn Lan đang rất lo lắng

“Cậu về chứ?”

“Ừ. Thật ra tớ...”

Lan ngập ngừng nhìn hai con bạn, cuối cùng nói hết tất cả, thân phận, gia đình cùng những chuyện mà nó dự tính làm. Vốn định nán lại một thời gian nhưng tình trạng mẹ như thế này, Lan không thể làm như không biết, giờ nó phải ở cạnh bà, chăm sóc bà chu đáo. Hai bạn nó đều hiểu, rốt cục nó vẫn phải rời xa bọn họ. Vì cả 3 đến từ 3 nước khác nhau nên việc rời đi này sớm muộn gì cũng xảy ra.

“Chúng ta còn cơ hội gặp lại không?”

“Tất nhiên rồi! Chúng ta là bạn thân mà!”

Cả ba chụm tay an ủi nhau. Lam nhõng nhẽo rót cục cũng nước mắt như mưa, Phương thì buồn rầu không nói nổi một lời, chỉ có nó là vẫn điềm tĩnh nhìn thật kỹ hai đứa bạn mình lần cuối mà thôi

Sáng hôm sau tin tức 3 người rời khỏi trường nhanh chóng lan đi khắp nơi, tất nhiên đa số mọi người ở đây đều rất vui, trừ một vài người như Huy cùng Trâm là buồn thôi. Huy chạy khắp nơi tìm Lam, gọi điện mãi mà cô nàng không thèm bắt máy. Một cổ bất an nhanh chóng chiếm cứ cậu làm tim cậu không ngừng đập nhanh và lạc nhịp

“Phương, Lam đang ở đâu?”

Huy vui mừng khi Phương bắt máy, vội vội vàng vàng hỏi

“Bọn tôi đang ở sân bay. Cậu mau đến đi, không thôi sẽ hối hận đấy!”

Huy sững sờ người, sân bay? Họ định đi đâu?

Thoáng cái bóng dáng Huy đã mất vút tại nơi đó, một lòng chạy đến sân bay

Sân bay hôm nay tấp nập người là người, Huy muốn tìm bóng hình quen thuộc kia cũng không phải chuyện dễ dàng gì

“Chuyến bay sắp khởi hành, xin quý khách đi ra cửa soát vé để lên máy bay!”

Lan cùng Lam tạm biệt Phương rồi đi ra cửa soát vé, lần này đi thật không biết bao giờ mới gặp lại. Lam lại nước mắt lưng tròng, nhào vào lòng Phương khóc nức nở giống như một đứa nhỏ mới lớn. Người người qua lại không ngừng nhìn cả hai bằng hai con mắt to tròn

“Phương, cậu phải giữ sức khỏe, nhớ chăm sóc mẹ thật tốt. Có rảnh thì sang Hàn thăm tớ!”

Phương cố kiềm lấy những giọt nước mắt yếu đuối. Nếu là thường ngày cô sẽ cười nhạo Lam mít ướt, giống một đứa con nít nhưng lần này cô lại không nổi, cô yêu đứa bạn cô, yêu bộ dáng nhõng nhẽo này của bạn cô. Cô sẽ nhớ họ lắm!

“Lam của tớ, cậu cũng phải mạnh khỏe nha! Đợi Lan giải quyết xong mọi thứ, chúng ta sẽ chuyển đến một hòn đảo không người sinh sống. Nơi đó chỉ có gia đình ba người chúng ta thôi! Được không nào?”

Lam gật đầu như già tòi. Đảo không người, ý hay nha!

Rồi Phương lại quay sang Lan, ánh mắt thăm thẳm ngỡ ngàng về kiên cường của con bạn mình. Đối với Lan đây chẳng phải cuộc chia tay gì cả, đó chỉ là tạm biệt một thời gian ngắn mà thôi, giống như những lúc nó trốn sang Nhật mà không cho 2 cô bạn của nó biết vậy

“Cẩn thận nha! Có gì cần giúp thì gọi tớ! Tớ luôn sẵn sàng!”

“Ừ! Cậu cũng nên cùng mẹ thân thiết chơi đùa đi, đến khi tớ gọi rồi cậu sẽ không có thời gian bên mẹ đâu!”

Lan cười cợt vỗ vai Phương. Ánh mắt thập phần ôn nhu cùng trấn định, sau đó nó lại quay sang Lam đang mít ướt ở bên

“Chúng ta phải đi thôi, sắp đến giờ bay rồi!”

“Phương...”

Lam luyến tiếc nhìn Phương, bắt đầu dĩ vãng một nụ cười thật tươi cho cô yên tâm. Nụ cười kia rực rỡ làm chói mắt mọi người, người qua kẻ lại nhìn cô không chớp mắt, tất cả như lắng đọng chỉ vì nụ cười của Lam

Phương không chịu nổi nữa, nước mắt cũng tuôn ra như mưa nhưng trên môi cũng là một nụ cười chói lóa. Tình bạn của họ đẹp như thế đó

Lam xách và li đi theo Lan, đầu vẫn không ngừng nhìn về sau, cô đang chờ đợi điều gì chứ? Đợi Huy đến ư? Căn bản việc ra đi này một lời cô cũng không nói cho Huy biết, Huy làm sao có thể đến? Cô cũng đừng quá hi vọng đi

Đôi chân vừa đi được vài bước, Lam đã nghe thấy một giọng nói gấp gáp ở đằng sau

“Đừng đi!”

Huy thở hồng hộc, hai tay chống đỡ nơi đầu gối nhưng ánh mắt vẫn không ngừng nhìn về phía Lam. Lam khá bất ngờ, câu đầu tiên mà cô có thể nói chính là

“Làm sao cậu biết mà đến?”

Vốn biết Lam sẽ hỏi đến câu này nhưng có lẽ Huy không cần trả lời, lý do cậu biết so với việc cô sắp rời khỏi cậu chẳng đáng một ly, cái nào quan trọng hơn cậu ắt biết

“Cậu đi đâu?”

“Tớ về nhà...ở Hàn...”

Huy lại một lần nữa sững sờ, cô vốn dĩ không phải người Việt, vậy mà cậu không hề biết gì. Thứ cậu biết về cô thật ít, trước giờ vẫn là thế. Huy cười đầy chua xót, khóe mắt dâng lên chút xót xa nhìn cô gái trước mặt mình. Lúc này đây, Huy thấy Lam thật xa tầm tay của cậu, cô giống như một thứ gì đó trân báu mà cậu không thể nào với tới được.

“Cậu...có còn trở lại không?”

“Tất nhiên nhưng rất lâu, có thể là vài năm sau...”

Huy lặng người, vài năm? Cậu có thể chờ một người trong vài năm không? Thật sự rất khó, không thể nói trước. Cậu không muốn nói sẽ chờ để rồi một ngày thất hứa, cậu muốn thử chính bản thân mình, thử xem tình yêu cậu giành cho Lam có mạnh hơn thứ có tên là kiên nhẫn không.

“Cậu...đi mạnh khỏe!”

Một câu nói vồn vện chỉ có bốn chữ thôi nhưng đối với Huy lại giống như một câu dài lại khó phát âm. Nói xong một câu mà hơi thở của cậu cũng muốn đứt theo.

Lam nước mắt lại lưng tròng. Cô không ngại ngừng ánh mắt của mọi người, liến lao vào lòng Huy, một tác cũng không muốn rời. Cô khóc như mưa làm cảnh vật xung quanh cũng chùn xuống thấy rõ

“Xin mời những hành khách còn chưa lên máy bay gấp rút đi về cửa soát vé, chuyến bay chỉ còn 5 phút nữa sẽ cất cánh!”

Giọng nói trong trẻo của cô nhân viên càng làm Lam khóc to hơn, vòng tay nhỏ bé khắt khe ôm lấy Huy hơn, càng lúc càng siết chặt

“Tớ không muốn xa cậu!”

“Vậy thì đừng xa!”

Lan hồ hững hờ buông lời nói. Tình cảm của bọn họ thật sự đã làm động lòng nó nha. Lan giặt lấy vé máy bay trên tay Lam rồi xé nát trước mặt 3 người. Lam không kịp phản ứng gì, Huy càng lúc càng sững sờ, Phương chỉ có thể trầm ngâm mà nhìn hai người bạn của mình

“Cậu làm gì vậy Lan? Cậu xé vé máy bay rồi làm sao tớ về?”

“Tớ đã bảo đừng về. Đừng tội nghiệp tớ! Tớ không đáng thương như cậu nghĩ đâu! Đừng nghĩ đến chuyện về Hàn cầu tình ba mẹ cậu giúp tớ, không có ba mẹ cậu tớ vẫn có thể làm được”

“Lan, tớ...”

Lan mỉm cười, nó đi đến ôm nhẹ lấy hai cô bạn rồi quay lưng rời khỏi, phong thái ung dung tự tại không vương vấn bất cứ thứ gì kia của nó làm ai nấy đều phải ngơ ngác, một cái quay lưng không bao giờ ngoảnh đầu lại. Đó chính là Nhật Lan, nếu quay đầu, cảnh vật phía sau kia sẽ làm nó chùn bước chân, sẽ không thể nào bước tiếp về phía trước được và nó sẽ không thể nào làm được những điều mà nó nung nấu bấy lâu nay

“những người bạn của tôi ơi, hãy mạnh khỏe!”

Khóe môi Lan nâng lên, một nụ cười bất chợt nhưng lại ghi dấu ấn vào trong lòng của biết bao con người. Lan cứ thế mà rời đi, bóng dáng nhỏ nhắn nhanh chóng khuất sau cánh cửa soát vé một cách lạnh lùng. Đến cuối cùng cũng chỉ có một mình nó với mớ hỗn độn, nó không thể nào tàn nhẫn đến nỗi lôi bạn bè vào cuộc chiến của gia đình nó, một cuộc chiến tàn khốc.

Ngay sau khi nó trở về Nhật, Misaki cũng thôi làm y tá nữa mà quay về phụ tá cho nó, còn cái vị Saly chi kia đành giao lại cho những kẻ khác, nhóm tam cô nương tạm thời ngưng hoạt động.

Tại trụ sở công ty SK (Sakura Kai), Lan ngồi vắt vẻo trên lan can, mắt nhìn vào xa xăm không một tiêu cự, mãi đến khi nghe thấy tiếng gõ cửa, Lan mới lấy lại vẻ điềm tĩnh vốn có.

“Chị đến?”

“Ừm. Tất cả hồ sơ, dự án sắp tới đều nằm ở đây, em xem qua đi!”

“Không cần, chị xem rồi thì cứ đem đến bộ phận thiết kế cho họ xem đi”

Misaki thờ dãi, nếu không phải công việc quan trọng Lan nhất định không đụng tay, vạn nhất mọi việc đều do một tay Misaki làm, trừ việc kí hợp đồng, giấy tờ thôi!

“Dự án xây dựng khu vui chơi tại trung tâm thành phố Đà Nẵng ở Việt Nam đã cho tiến hành đến đâu rồi chị?”

Lan thích thú xoay tròn chìa khóa trên ngón tay trỏ. Vốn dĩ dự án này là hợp đồng giữa SK và tập đoàn Nguyễn Thị, chính là tập đoàn ba Lan đang sở hữu, cũng vì lý do đó nên nó mới đặc biệt chú ý đến dự án này.

“Đang tiến hành rất tốt. Nhưng thật lạ, so với dự án này thì dự án xây dựng siêu thị ở Hokkaido có giá trị gấp ba lần, sao em lại bỏ qua mà chọn dự án bèo hơn?”

Lại nhớ đến lần đó cùng một lúc đấu thầu hai dự án, chênh lệch lợi nhuận giữa hai dự án đã thấy rõ nhưng lạ thay Lan lại lựa chọn tham gia hợp tác với tập đoàn Nguyễn Thị tại Việt Nam với lợi nhuận hết sức bèo bọt. Không những thế, Lan còn tập trung nguồn vốn vào khu vui chơi này nữa, cho dù tập đoàn hợp tác kia do ba Lan lãnh đạo nhưng hợp tác thất thu như thế này cũng đâu giúp ích gì cho Lan đâu. Misaki đã đặt mình vào mọi khía cạnh mà Lan để suy nghĩ nhưng vẫn không nhìn ra vấn đề, rốt cục là tại sao?

Trước sự thắc mắc của Misaki, Lan chỉ điềm đạm cười, đến một vẻ biểu cảm hứng thú cũng không có

“vì có liên quan đến ông ta!”

Đáp án này Misaki cũng đã dự đoán được nhưng khi nghe Lan trả lời vẫn là có chút bức mình, một bụng thắc mắc của cô vẫn chưa được giải đáp nha

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Đang bận rộn với những tập hồ sơ thì điện thoại nội bộ của nó vang lên, Lan đành ngưng làm việc, dường như nó đoán được cuộc gọi này là của ai nên khuôn mặt cũng trầm xuống thấy rõ

“Chị nghe!”

Đầu dây bên kia nhanh chóng vang lên tiếng nói trong trẻo của một cô gái

“Em đã điều tra, quả thật rất nhiều người đều nghe thấy tiếng khóc cùng những âm thanh lạ mỗi đêm, hơn nữa em còn điều tra được một vài thông tin về ngôi nhà nữa”

“Nói!”

Cô gái bên kia đầu dây hít sâu một hơi, chèn ép nỗi sợ do hàn khí của nó gây ra rồi rành mạch trả lời

“Ngôi nhà kia vốn có chủ. Mấy năm trước một vụ hỏa hoạn đã thiêu cháy căn nhà cùng tất cả chủ nhân của nó, ông Nguyễn kia vì tưởng niệm ngôi nhà lúc chưa xảy ra hỏa hoạn nên cho tu sửa lại ngôi nhà theo như trí nhớ của ông. Sau đó ông ta cho thuê nhưng thật kì lạ, chỉ sau khi người thứ nhất ở được vài ngày thì xuất hiện chuyện kì lạ làm họ hoảng sợ, rồi bao nhiêu người thuê nhà sau đó cũng bỏ đi mất dạng. Nhiều người còn đồn rằng chủ nhân ngôi nhà vì chết oan ức nên quay về quấy rối”

“Chị biết rồi!”

Lan tắt máy, ánh mắt nhìn vào xa xăm, trong đầu nó đang nghĩ cái gì vậy cả?

Ngôi nhà kia quả thật có chủ nhân nhưng làm sao lại có cái chuyện hoang đường kia vì rõ ràng chủ nhân ngôi nhà kia còn sống mà. Càng nghĩ càng không thấy ra vấn đề.

Lan suy nghĩ thật sâu, thật tập trung đến nỗi cửa phòng làm việc bật mở mà nó vẫn không biết.

Misaki khệ nệ đi vào với một đồng hồ sơ, lại là hồ sơ, kì này Lan phải làm việc tối mất tối mũi rồi. Mà quả thật, số hồ sơ, dự án, đơn hàng, vô số những thứ Lan bảo không quan trọng để sau rồi kì đã chất thành đồng trong nhà kho, có những thứ đã bị một lớp bụi dày bám kín, đã không còn nhìn ra bộ dạng vốn có của nó nữa

Thấy mình lúc này trong mắt Lan giống như không khí, Misaki hậm hực bỏ hồ sơ xuống bàn một cách lớn tiếng. Tiếng động kia cũng đã thành công mang hồn người con gái kia quay về. Lan quay người nhìn Misaki đang hậm hực bên cạnh, ầy vậy mà nó không lấy một chút phản ứng đáp trả, khuôn mặt nó dù có nhìn ai cũng chẳng có một chút cảm xúc. Cũng chẳng biết làm sao nữa, từ khi quay về đây nó đều mang lên một khuôn mặt như thế

“Chị...mẹ em...đã tìm được chưa?”

Misaki đang tỉnh mạnh miệng với Lan nhưng khi nghe đến câu hỏi của Lan thì cứng đờ người. Phải nói làm sao đây?

Misaki cúi gằm mặt xuống đất, ảo não lắc đầu

“Vẫn chưa!”

Lan im lặng không nói gì, có lẽ là do không biết nói cái gì! Đồ lỗi do Misaki vô dụng ư? Chị ấy chịu giúp nó, nó đã quá cảm kích rồi! Nó có cái lí do gì để lớn tiếng hay trách móc gì Misaki cơ chứ? Có trách thì trách nó không có đủ bản lĩnh đi tìm mẹ, cũng không có cách nào để tìm mẹ.

Sau khi nó quay về, nó mới được biết lần này mẹ nó không phải biến mất mà là mất tích, có lẽ bà đã đi lạc đến nơi nào rồi. Vì đây không phải là lần đầu bà biến mất nên Lan cứ đinh ninh khi bà bình thường lại sẽ quay về tìm bọn nó nhưng rồi chờ một ngày, hai ngày, rồi ba ngày mà bà vẫn chưa về. Lan đã lo sốt vó lên, nó cũng đã chạy khắp nơi tìm rồi nhưng mà vẫn không thấy bà đâu. Đến nay đã hơn một tuần rồi, công việc thì cứ đến tới tập làm nó đến ngủ cũng không có thời gian, thời gian này nó lại không thể lơ là, vì thế nó chỉ có thể nhờ mọi người tìm mẹ giúp nó thôi

“Kai đã về, hiện giờ anh ấy đang lùng sục khắp nơi nhưng có lẽ vẫn chưa có tin tức nào!”

“Chị huy động thêm người tìm giúp em! Thời gian này nhạy cảm, em không thể nào ra ngoài!”

“Được rồi!”

Misaki biết chứ! Lần này Lan đột nhiên đổi ý quay về tất thấy cũng vì người mẹ điên loạn của mình, dù nó không nói nhưng mọi người đều hiểu nó yêu thương mẹ như thế nào! Mặt khác, khi thấy cái vẻ làm như không có gì của nó nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng kia của nó, mọi người chỉ thấy thương nó hơn mà thôi!

Lan xâu hai bàn tay của mình vào nhau, cầm tù trên hai đầu bàn tay, dùng lực hai bàn tay nâng đỡ của khuôn mặt của nó. Nó lại suy nghĩ, nhưng có lẽ cái ý nghĩ này của nó rất quan trọng. Một lúc sau, Lan lại ngước mặt lên nhìn Misaki

“Có lẽ chúng ta phải tiến hành những bước đầu thôi! Phải làm cho ông ta đứng không còn vững nữa!”

Misaki cả kinh. Cô có nhìn lầm không? Rõ ràng khi Lan vừa nói xong câu kia, trong ánh mắt nó hình như có thoáng qua sát khí, nếu không thấy thì thôi chứ một khi đã thấy thì thật đáng sợ. Nhưng rõ ràng Misaki đã thấy nha!

Chẳng lẽ con bé định...Chắc không đâu, dù sao đó cũng là ba nó mà, làm sao nó có thể xuống tay với ba mình được. Chắc mình nhìn lầm rồi

Misaki lắc đầu lia lịa, tự nói với chính mình rằng mình đã nhìn sai.

Nhưng có phải là sai không khi Lan sắp bước vào những bước đầu tiên làm cho ba nó thân bại danh liệt. Đối với một đứa trẻ từ nhỏ đã không có tình thương của ba như Lan, liệu nó có thể niệm tình mà tha thứ không? Cũng thật khó nói

Hẹn mọi người 8h30 sáng mai. Mình sẽ cố gắng cho ra chương mới kịp giờ

Mong mọi người ủng hộ, những ai đã xem qua thì mong mọi người để lại một vài lời nhận xét, dù như thế nào cũng được, mình sẽ nhận hết, vì mình đang muốn biết mình phải sửa chỗ nào

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Sáng chủ nhật tại Việt Nam

Phuong cùng Lam từ ngày Lan đi đâm ra chán nản, trước giờ cả hai đã quá lệ thuộc vào Lan, làm bất cứ thứ gì cũng có con bạn thân thiết, mà mọi sự họ làm đều bắt nguồn từ Lan. Lan đi rồi, họ thành ra rảnh rỗi, suốt ngày cứ chôn chân ở nhà, còn không lại đi mua sắm, họ sắp không bị buồn chết thì cũng vì nhớ Lan mà chết mất thôi. Cả hai đều muốn đón máy bay sang Nhật gặp Lan nhưng chắc gì sang đó bọn họ được gặp Lan, không cần nói cũng biết Lan giờ này bận như thế nào, họ vẫn là ở nhà tốt hơn.

“Phuong, Akira rủ chúng ta đến trường đua chơi kìa!”

“Akira? Nó đến Việt Nam rồi ư?”

“Chắc thế!”

Phuong và Lam như lấy lại tinh thần bấy lâu nay, cả hai liền đứng bật dậy, cầm lấy áo khoác rồi nhào ra cửa. Hai chiếc xe, một mui trần đỏ chói cùng một audi trắng tinh khiết lập tức xé gió lao đi.

Cổng trường đua luôn mở rộng chào đón những tay đua, đây có thể coi là một club lớn, bất kể ai muốn đều được tham gia bất chấp tuổi tác, giới tính, địa vị gia đình. Nơi đây có thể được coi là nơi vui chơi lý tưởng nhất cho các bạn thanh niên để thử sức của mình, những màn đua mạo hiểm, những dốc núi cheo leo luôn chào đón mọi người đến chinh phục. Nơi đây là trường đua danh tiếng mà nhiều nước trên thế giới biết đến, số người có thể hoàn thành các mục của trường đua tính đến nay chưa đến 5 người. Từng đoạn đường đua đều rất lắt léo, yêu cầu người chơi phải có một kỹ năng đua xe vững vàng cùng tâm lý kiên định, có thể bình tĩnh xử lý dù trong bất cứ tình huống nào. Vì độ khó của nó nên có rất nhiều người hứng thú tham gia, càng khó họ càng ham, cũng bởi thế số lượng thành viên của club mỗi lúc một tăng, còn tăng đến chóng mặt

Nhưng có điều trường đua này mỗi năm chỉ tổ chức một chặng đua duy nhất, đó là cuộc đua lớn giành cho tất cả tay đua đã xác định được khả năng của mình. Đây là cuộc đua do cựu thành viên của club đầu tư một khoản tiền lớn tổ chức, các thiết bị quay phim cùng an ninh đều phải cần đến một lượng tiền lớn. Thường ngày nơi này vẫn diễn ra các cuộc đua nhưng đó chỉ là đua lẻ thôi, lúc đó những tay đua muốn tập luyện, hoặc thách đấu lẫn nhau, bọn họ đều tự chịu kinh phí cùng tổn thất, mọi chuyện với club không liên quan

Hai chiếc xe đỏ xịch trong bãi thi đấu, Lam và Phuong cùng nhau bước xuống, ngay lập tức đã thu hút tất cả mọi ánh nhìn của mọi người.

Nơi này với bọn họ thật sự rất thân thuộc, đã lâu rồi bọn họ mới quay về nơi này, đã bao lâu rồi nhỉ, từ cái lần về thăm quê hương kia, chắc gần được hai năm rồi. Còn nhớ lúc đó, chỉ trong hai tháng thăm nhà ngắn ngủi, bọn họ đã làm điên đảo mọi người nơi đây, còn nhanh chóng nổi tiếng khắp trường đua này, ấy vậy mà bọn họ đã im hơi lặng tiếng được hai năm rồi, mới nhắm mắt một cái mà thời gian trôi nhanh thật.

Cả hai đang mãi nhớ về quá khứ thì bỗng dưng tiếng nói của kẻ nào đó vang lên liền đánh gãy cảm xúc của hai người

“Ai đây? Có chăng là hai kẻ không biết xấu hổ gái giả thành trai!”

Cái giọng cợt nhả kia thật không thể lẫn vào được, không còn ai ngoài cái tên khó ưa đó! Phuong hậm hực quay lại, quả thật cô đoán không sai mà, trước mặt bọn họ chính là ba tên...à không hai tên khó ưa cùng hai con nhỏ bỏ đáng ghét đó

Phuong thu lại cảm xúc đang sắp bùng nổ kia của mình, cô cũng trưng ra một bộ mặt cợt nhả, như có như không trả lời

“Tuồng ai, thì ra là tên chồng hệt của tôi. Bị người khác đá sang một bên, không thèm ngó ngang tới mà còn ngẩng cao đầu đi như thế, thật không biết xấu hổ”

Lâm lập tức buông tay ra khỏi người Tuyết, muốn bỏ nhào tới chỗ Phuong nhưng đã bị Huy ngăn lại. Lâm hằm hè nhìn Phuong rồi lại hất tay Huy ra

“Cậu cũng cùng phe với bọn họ thôi!”

Huy không biết nói gì nữa, Lâm nói cậu cùng phe cũng đúng thôi vì giờ cậu đã là bạn trai đúng nghĩa của Lam rồi cơ mà. Huy chỉ biết đứng nhìn thẳng bạn đang hậm hực bên cạnh một thằng bạn vô cảm, từ đầu đến cuối không nói một lời nào mà thôi! Mà cũng đúng thôi, người hay cãi tay đôi với Quân đã đi rồi thì lấy ai cãi với hần ta nữa chứ!

“Lam, sao cậu...?”

Huy chưa kịp hỏi xong thì một đám đông đã vây lấy Lam và Phuong, đám đông cứ bát nháo cả lên làm cả trường đua nhộn nhịp hẳn lên

Một cậu nhóc còn mạnh bạo nắm lấy tay Lam, nước mắt lưng tròng

“Oa, hai chị về rồi! Các chị bỏ đi đâu hai năm nay, bọn em đã tìm hai người cực khổ lắm, trường đua vắng bóng các chị thật buồn!”

Cậu nhóc nước mắt nước mũi tèm lèm, còn làm trò lấy áo Lam lau. Khóe miệng Lam giật giật, cái áo này cô mới mua mà, hôm nay là lần đầu tiên cô mặc, làm sao...cậu nhóc kia...oa oa...

Lam chỉ biết khóc ròng trong lòng, mặt méo mó nhưng chốc sau đã lại tươi cười, tay bạn xoa đầu người này rồi lại đến người kia. Phuong cũng nhào tới ôm lấy một vài em nhỏ mà cô nhận ra, cái bọn nhóc này năm xưa cứ bám theo cô học đua xe hoài nên mãi đến giờ cô vẫn nhớ, lúc đó bọn chúng thật là dễ thương nha

Nhận ra nhóm tam cô nương thiếu mất một người, một cô bé nhanh nhẹn lên tiếng hỏi

“Chị Lam, chị Lan đâu ạ?”

Ngay lập tức cả đám lại bát nháo lên nhưng Lam cùng Phuong thì ngược lại, khuôn mặt họ trầm xuống thấy rõ. Bọn nhóc thấy biểu hiện của hai người thì có phần lo lắng. Chẳng lẽ chị Lan của bọn chúng gặp chuyện gì?

“Chị Lam, chị nói đi, chị Lan không có chuyện gì đúng không? Tại sao chị ấy không đến đây cùng hai người?”

“Lan, nó về Nhật rồi, nhà nó có chuyện! Nhưng nhanh thôi Lan sẽ trở lại!”

Phuong lấy lại tinh thần tươi cười với lũ trẻ, tiện thể Phuong với tay sang nhéo cái phả phúng phính của cậu nhóc vừa nhõng nhẽo lúc nãy

“A, đúng rồi! Hai chị lâu lắm mới về, chúng ta mở tiệc đi!”

Một cậu nhóc vừa nói xong, còn chưa hồi ý kiến của hai người đã bỏ chạy đi khắp nơi kêu gọi, báo tin. Lam và Phuong chỉ có thể đứng đó như trời trồng, cánh tay Lam vừa đưa ra để bắt lấy cậu nhóc vẫn còn lơ lửng trong không trung, cũng chẳng biết giẫy tiếp theo cả hai sẽ phải làm gì

Sự chào đón quá mức nhiệt tình của bọn nhóc làm hai người thấy khó chịu, biết là bọn nhóc yêu quý mình nhưng hình như sự quan tâm này đã thái quá, cả hai cũng không có dự định ở lại lâu, hôm nay họ chỉ đến tham gia cuộc đua rồi về nhưng có lẽ kế hoạch của bọn họ đều đi trật đường ray rồi

Huy và bọn hắn đứng đó nhìn từ đầu đến cuối, mắt miệng chỉ có thể mở to hết cỡ, căn bản họ chưa bao giờ nghĩ sẽ có chuyện này nên đối với họ chuyện này có thể coi là một việc sốc nhất trần đời. Hai cô gái mà được cả một club nổi tiếng yêu thích thì cũng biết không phải là người bình thường. Nếu là thường ngày, đám nhóc kia sẽ lại chú ý khi bọn hắn bước vào, lý do à? Có lẽ vì ngoại hình của họ, cũng có thể là do kỹ thuật đua xe, nhưng thật không ngờ ngày hôm nay từ đầu đến cuối họ đều bị ném sang một bên, đến một câu chào hỏi thường ngày cũng không nhận được. Khi mới đến bọn hắn đã thấy điều kì lạ nhưng không thể nào lí giải được, mãi đến lúc này cả 5 người mới biết nguyên do là ở đây

Đám nhóc lóc chóc lập tức hộ tống hai người vào bên trong trường đua, hai cậu nhóc nhanh chóng phóng lên hai con xe của Lam và Phuong để thay hai người đưa xe vào vạch xuất phát. Trên khoe môi Lam và Phuong lúc này vẫn không ngừng nở nụ cười, một nụ cười thật đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Có ai đã từng tưởng tượng đến một nơi nào như thiên đường hay chưa? Nơi mà ở đó có cây, có hoa, có lá, có chim muôn bay lượn dập chồm, không khí hài hòa và mọi sinh vật cùng nhau sinh sống vui vẻ. Chắc chắn có ai dám nghĩ sẽ có một nơi như thế đâu nhỉ? Nhưng cái nơi giống như trong tranh đó lại có thực và đang hiện hữu trước mặt nhiều người nhưng mấy ai được đặt chân vào đó

Nơi đó có muôn hoa đua nở, có suối chảy róc rách, có ánh mặt trời dịu nhẹ mỗi ngày, tất thảy đều như một thiên nhiên núi rừng thu nhỏ. Nhiều người chắc hẳn còn nghĩ mình đã lạc về thời xưa, đang chứng kiến cảnh thiên nhiên hùng vĩ nhưng tuyệt nhiên đây không phải là cảnh ngày xưa bởi lẽ ở chính giữa cánh đồng nhiều hoa kia lại xuất hiện một căn nhà được xây bằng gạch, bằng những thứ vật liệu tiên tiến chứ không phải là một căn nhà lá, hoặc một căn chòi được xây tạm để ở.

Trong ngôi nhà ấy, một người phụ nữ trẻ đẹp vẫn đang ngủ say giống như nàng công chúa đang chờ hoàng tử đến trao một nụ hôn định mệnh. Đôi mắt xinh đẹp kia nhắm nghiền, nhìn người đó bây giờ thật giống một xác chết nhưng nếu nhìn thật kĩ vẫn có thể nhìn thấy rõ hơi thở mỏng manh kia, như có như không.

Khỏe mắt nó đã ướt, thật không thể tưởng tượng ra, chỉ một thời gian không gặp mà mẹ nó lại tiêu tụy như thế này, bộ dạng cũng xấu hẳn đi.

Lại nhớ lúc Lan ở công ty, vừa nghe tin mẹ đã quay về Lan vui không tả nổi nhưng nỗi vui đó kéo dài không lâu thì bị câu sau của Misaki đánh gãy. Mẹ nó lại có thể rơi xuống vách đá, rồi hôn mê đến giờ vẫn chưa tỉnh. Nó nghe Misaki kể lại rằng người dân thấy mẹ nó khắp khiêng đi đến đó, rồi còn luôn miệng bảo đi tìm chồng, họ nghĩ bà đang đi tìm chồng mình nên không có ngăn lại nhưng không ngờ sau đó vài ngày họ lại thấy bà nằm dưới vách đá máu me lên lãng, vì dốc này không cao nên ngoài tổn thương não ra thì toàn thân không có vấn đề gì hết. Não của bà vì tác động mạnh nên hiện giờ bà vẫn hôn mê, bác sĩ còn cho biết bà có thể sống như người thực vật suốt đời.

Càng nghe về cuối khuôn mặt Lan càng thêm thâm trầm đáng sợ, có chăng nó đang giận đi, Misaki chỉ cần nhìn biểu hiện của Lan cũng có thể biết nó đang suy nghĩ cái gì! Vài giây sau Lan đứng đung bỏ đi làm Misaki đứng đó không khỏi giật mình.

Lan nhìn mẹ ngủ say, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ lửa giận. Nó đang trách, trách người đàn ông bội bạc kia. Mẹ yêu ông ta như vậy, ông ta lại có thể quay lưng với mẹ, chẳng còn đoái hoài gì tới. Cũng vì ông ta, mẹ mới trở nên điên loạn, cũng vì ông ta mà mẹ mới đi tìm để rồi đến có sự này. Tất cả đều tại ông ta, ông ta chính là người đã hại mẹ ra nông nỗi này

Hai nắm tay của Lan nắm chặt, một nắm liền làm vỡ cửa kính gần đó, cơn giận đã quá mức chịu đựng của nó, nó tựa hồ có thể đi giết một người ngay lập tức, nếu lúc này ba nó đang ở đây nó cũng không chắc bản thân không phạm tội, có khi còn đem ông ta ra phanh thây cũng nên.

Misaki nghe âm thanh đổ vỡ, hốt ha hốt hải chạy vào trong. Mắt thấy máu trên tay Lan không ngừng chảy, Misaki không khỏi kinh hoàng, đây có lẽ là lần đầu tiên Lan tự thương tổn chính bản thân mình, điều đó đã chứng tỏ mức chịu đựng của Lan đã hết, những ngày tiếp theo chắc chắn cô sẽ thấy máu

đổ đầu rơi mà kẻ gây ra thảm họa kia không ai khác chính là cô gái đang đứng trước mặt cô đây, bàn tay Lan sẽ vậy máu giống như lúc này vậy

Misaki chỉ dám nghĩ đến đó, còn những chuyện tiếp theo cô thật không dám nghĩ. Cô đã từng liên tưởng đến Lan-một nữ hoàng của thiên hạ, có thể hô mưa gọi gió, điều khiển vạn vật, muốn kẻ nào sống thì sống, kẻ nào không đáng sống thì ngay lập tức phải biến mất trên trần đời. Lan mà cô nghĩ tới không còn là một người vì bạn bè nữa mà là một kẻ tàn nhẫn, một kẻ sẽ dẹp tất cả những thứ ngăn cản bước tiến của cô, một kẻ có thù tất báo. Phải chăng cô đã suy nghĩ thái quá!

“Chị!”

Một tiếng chị lãnh khốc của Lan làm Misaki run sợ, tâm hồn bay bổng nơi nào của cô cũng nhanh chóng quay về, bất quá tinh thần của cô vẫn còn một chút hoảng loạn

“Có...có chuyện gì?”

“Giúp em chuyển tất cả số vốn đầu tư hiện có vào khu vui chơi ở Việt Nam”

“Em muốn làm gì?”

Misaki cả kinh. Trước nay không có ai dám chuyển tất cả số vốn của mình vào một nơi thu về lợi nhuận thấp bởi lẽ nếu xảy ra một chút sơ sót nhỏ, tất cả sản nghiệp cùng cơ ngơi của họ đều sụp đổ, dám làm cái việc mạo hiểm đó Lan chính là người đầu tiên. Không biết Lan định làm gì nhưng tất thấy mọi thứ ở khu vui chơi này đều được lập ra để đưa kẻ nó thù vào chỗ chết, có chăng việc chuyển tất cả số vốn vào đó cũng nằm trong kế hoạch của Lan. Có thể coi đây là một ván cờ đi, Lan và ông Sơn, trong hai người ai cũng có thể trở thành kẻ trắng tay, nếu ván cờ này Lan không thắng thì coi như kế hoạch trả thù này của Lan đã phá sản hoàn toàn, còn nếu Lan thắng, ông Sơn coi như không còn sống sót được bao lâu nữa

“Em...quá nguy hiểm!”

“Chị biết em định làm gì?”

Lan nhướng mày, ánh mắt sâu không thấy đáy

“Em tính bỏ vốn để thu hết lợi nhuận về mình đúng không? Nhưng nếu khu vui chơi kia kiếm không ra lợi nhuận vậy chẳng phải em là kẻ bị lỗ nhiều nhất sao?”

“Chị sai rồi! Không phải em muốn thu lợi nhuận...”

Lan dừng lại nhìn vào Misaki, trước nay việc cô muốn làm kẻ đoán ra chưa đến người thứ 3, ngoại trừ anh 2 cùng anh Ken ra thì chưa có kẻ nào khác có thể đoán được và Misaki cũng vậy

“Em...”

“Em sẽ làm cho lão vi phạm hợp đồng, theo khoản 5 của hợp đồng, nếu bên nào vi phạm hợp đồng sẽ đền bù gấp 3 lần số vốn mà đối tác đã đầu tư. Với tất cả số vốn của chúng ta, lão muốn đền gấp 3 cũng phải vơ vét tất cả sản nghiệp của gia tộc lão, như vậy sợ cũng chưa đủ ấy chứ!”

Nghe Lan nói cặn kẽ, Misaki chỉ có thể đứng đó như trời trồng, kế hoạch này cũng thật là tàn nhẫn đi, vét sạch tài sản của gia tộc? Quá thâm độc đi! Nhưng vấn đề ở đây không đơn giản như Lan nghĩ đâu, làm sao có thể làm cho lão vi phạm hợp đồng cơ chứ?

“Đâu phải muốn lão vi phạm hợp đồng liền vi phạm?”

“Vấn phòng thám tử của sếp mở ra làm gì? Chính là dùng vào lúc này!”

“Em muốn nguy tạo tội cho lão?”

“Chính xác!”

“Không được, như vậy là phạm luật đấy!”

Misaki thật không dám nghĩ Lan lại có thể bất chấp tất cả, bất chấp tù tội để trả thù cho bằng được. Quả thật cô nghĩ không sai, Lan rất có khả năng biến thành con ác quỷ vì trả thù. Nếu tình trạng này vẫn tiếp diễn, cô thật không dám nghĩ những ngày về sau Lan vẫn còn là cô em gái bé bỏng của cô nữa.

“Mặc. Nhưng em tin, lão ta không trong sạch như thế đâu! Em đã nhờ sếp điều tra về công ty lão. Nếu đến hết tuần sau vẫn chưa có kết quả, chúng ta đành nguy tạo tội danh giả mà thôi! Sau đó cùng nhau đối chất ngoài tòa, tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết. Khi đó lão đã bước một chân vào quỷ môn quan, chúng ta chỉ cần lời nhẹ, lão sẽ không có đường về”

Nói xong, Lan còn nâng lên một nụ cười nửa miệng, nhưng lại đậm đặc sát khí. Ánh mắt nó như dao găm làm người ta phải run sợ trước khí thế ẩn chứa trong ánh mắt kia. Misaki nhìn Lan bất giác lạnh cả người, hai tay vô tri vô giác ôm lấy cả thân người nhưng cái lạnh vẫn không ngừng ăn sâu vào người cô. Cô có nên nói chuyện này cho Kai biết không? Em của anh đã thay đổi rồi, đã không còn là Sakura của thường ngày nữa!

Những chiếc xe đã vào vị trí xuất phát, ngoại trừ 4 người được đặc cách, sắp vào những vị trí đặc biệt ra thì tất cả có 16 tay đua, tổng cộng có 20 tay đua. 20 tay đua đối xứng nhau qua một ô màu vàng được ghi chữ vua kích cỡ lớn. Vốn dĩ ô Vua đó là vị trí giành cho tay đua giỏi nhất của trường đua, cứ 4 năm lại thì một cuộc thi tìm Vua một lần, ai làm Vua sẽ có vinh dự nhận một chuyến du lịch đến Ha oai và nắm quyền lãnh đạo ở trường đua, lời Vua nói giống như chiếu chỉ phải làm không được cãi, tất nhiên trường đua cũng có luật lệ riêng của nó, nếu ai cãi lệnh Vua tất nhiên sẽ bị trừng phạt, có như thế thì mọi người mới không nổi loạn.

Lam và Phuong vào chỗ trước ánh mắt kinh ngạc của nhiều người. Kỹ thuật đua xe của hai người đã đi vào huyền thoại của trường đua này, đối với những người đã chứng kiến cuộc đua của hai năm trước chắc chắn sẽ không bao giờ quên, và giờ phút này họ lại sắp được chứng kiến những tay đua huyền thoại đó trở lại một lần nữa sau hai năm biến mất.

Lam và Lam đội mũ bảo hộ và liếc nhìn hai bóng dáng quen thuộc đối xứng với mình qua ô vua to tướng kia. Không thể ngờ, cả 4 người đều giơ tay lên cao cùng một lúc, bàn tay họ nắm lại, ngón cái giơ lên, chốc sau cả bàn tay lại lộn ngược xuống, ngón cái lập tức trở xuống đất, có chăng đó là lời thách thức. Cả 4 người tâm đầu ý hợp cùng bật cười một lúc, tiếng cười vang dội đến tất cả ngõ ngách của trường đua. Thì ra cuộc đua hôm nay không chỉ đơn giản là đua như mọi năm mà nó còn là lời thách thức đặc sắc của các huyền thoại. Đường đua rộng thênh thang rộng mở trước mặt các tay đua, trọng tài giơ cao cờ trắng đen lên và một cái phát tay thật mạnh đã báo hiệu cuộc đua bắt đầu.

Một màn khói tung lên che phủ mọi vật, các tay đua từ bên trong lòng khói bắt đầu xuất hiện, đầu tiên là con audi trắng của Phuong cùng chiếc BMW xám tro của một cậu nhóc lập tức dẫn đầu, theo sau chính là mũi trần đỏ chói của Lam cùng laferrari của một cô gái và cách đó không xa là những tay đua khác.

Huy cùng bọn hắn ở trên khán đài vẫn không rời mắt khỏi màn hình, một cuộc đua thật thú vị

“Woa, dù không thích nhưng phải nói hai con nhỏ đáng ghét kia đua xe thật đáng nể!”

Lâm tay khoắc trên người Tuyết nhưng mắt vẫn trọn trắng nhìn màn hình, miệng bất giác thốt lên một câu mà đối với bọn hắn có thể nói là kinh thiên động địa. Tuyết cùng Thur hậm hực hết tìm cách này đến dùng cách khác thu hút lấy sự chú ý của người yêu nhưng tất cả đều vô dụng. Quân và Lâm cứ như đã bị màn đua xe kia hớp hồn, đến một cái chớp mắt cũng không có. Thur và Tuyết tức giận giãy chân đành đành bỏ về, lâu lâu lại quay đầu lại nhìn phản ứng của người yêu, khi thấy Quân cùng Lâm vẫn không quan tâm gì đến mình cả hai mới xấu hổ bỏ đi. (kaka, hoan hô, bị bơ, *vỗ tay* các người đừng tưởng nam 9 của ta yêu các người)

Huy vẫn nhìn theo Lam, nể phục Lam thì có đấy nhưng so với nể phục thì cậu lo hơn. Đua xe cũng giống như bán mạng cho trời, chỉ một cái sơ sẩy có thể một đi không trở về, cậu tuyết không thích Lam tham gia những trò như thế này, cậu chỉ muốn cô là một cô gái bình thường, đừng quá nổi bật. Cô mà quá nổi bật, chỉ sợ cậu không thể nào giữ cô ở bên mình.

Quay lại với màn đua có một không hai kia.

Phía sau Lam và Akira vẫn không ngừng tranh đường đua, hai xe cạ vào nhau rất mạnh, mắt thường còn có thể thấy những tia lửa điện bắn ra giữa hai xe, đúng là một cuộc tranh chấp khốc liệt. Còn phía trước, Phuong có vẻ nhỉnh hơn một tí nhưng một chốc sau South lại vươn lên, cứ thế Phuong hết tiến tới lại đến South. Tình thế của Lam và Phuong nhìn chung vẫn giống nhau

“Cái thằng nhóc này, con trai có cần chấp con gái như thế không?”

Phuong tranh một lại quay sang mề nheo với South nhưng có lẽ cô đã tìm nhầm đối tượng, south vốn ít nói, đối với những câu nói trách móc kia của Phuong cậu thật không có hứng để nghe, để đáp lại Phuong, South chỉ nhếch nhếch khóe môi, xe vẫn cứ tiến lên phía trước

Phuong phồng má trợn má, em út lại có thể vô lễ như thế làm sao cô không giận cho được. Phuong lại tăng ga đuổi kịp South, cứ qua một khúc quanh cô lại tụt ra sau một tí nhưng cô lại vươn lên, tình trạng đó vẫn cứ tiếp tục đến khi vòng thi thứ hai đã hoàn thành, phía sau Lam và Akira vẫn còn tranh chấp đường đua dù cho đường đua có rộng đến mức nào, xe của hai người giờ đã bong cả lớp sơn bên ngoài, có chỗ còn bị bóp méo, bị biến dạng

“Chị, người lớn phải nhường nhịn em út chứ!”

Akira lên tiếng trách móc nhưng đòi lại Lam lại tỏ vẻ khinh thường, cô vốn theo chủ nghĩa bình đẳng, đối với chuyện nhường nhịn, cô không bao giờ chấp nhận. Nói vấn đề nhường nhịn, cả hai không có cửa nói tiếp.

“Miễn bàn đi”

“Chị hẹp hòi!”

Akira dùng lực xe thổi xe Lam ra nhưng ngay khắc sau Lam lại áp sát không để con mồi trốn thoát, đến một khe hở cũng không

Cuộc đua vẫn diễn ra rất gay cấn đến những đoạn đua cuối cùng, chỉ còn hai khúc cua nữa thôi sẽ hoàn thành cuộc thi mà thắng bại vẫn chưa rõ, đúng là một cuộc đua khốc liệt

Thêm một khúc quanh nữa, vậy là trận thi đấu sắp kết thúc, rồi ai sẽ là người thắng cuộc đây?

“Đừng mong chị cho em về”

Dứt lời Phương nhấn mạnh ga phóng lên phía trước, South cũng lập tức nhấn ga đuổi theo, hai chiếc xe lại đi song song như lúc ban đầu. Phương nghiêng răng nghiêng lợi, tình thế này cô thật không biết xoay xở như thế nào. Khúc cua phía trước lại nhỏ hẹp chỉ có thể đủ cho một tay đua, nếu không xử lý kịp có lẽ người thua cuộc chính là cô. Phương quay vô lăng một cách thành thạo, bánh xe lúc đầu ma sát với mặt đất nên tốc độ có hơi chậm lại nhưng vài giây sau tất cả ma sát nghi liền chuyển thành ma sát trượt làm chiếc xe cứ thế trượt ngang một đường dài đến khúc cua, vượt luôn cả xe của South. Đến một khoảng cách nhất định, Phương lại quay vô lăng vượt qua khúc cua tiến về đích trước con mắt ngỡ ngàng của mọi người cùng South, chỉ trong tích tắc đã có thể thoát khỏi sự kiểm soát của cậu, thật khâm phục. Bởi vì kỹ thuật đua xe của Phương đã quá mức tài giỏi rồi nên trở thành huyền thoại của một trường đua danh tiếng cũng không phải chuyện lạ gì.

South cười khẩy một cái, lắc đầu vì bản thân mình đã cố gắng luyện tập thật nhiều nhưng đến cuối cùng vẫn không thể qua được các bà chị của mình

Và tất nhiên Phương chính là người về đích đầu tiên với màn quay xe thật điêu luyện, và người thứ hai cán đích chính là cậu thiếu niên cũng không quá lạ mặt với mọi người trong trường đua này-South

Người nắm vị trí thứ 3 sẽ là ai đây?

Phương và South đã về đích nhưng Lam và Akira vẫn còn tranh chấp. Hai chiếc xe vì va chạm mà một bên xe đã không còn bộ dáng ban đầu. Hiện trước mặt bọn họ chính là khúc cua cuối cùng, chỉ có điều khúc cua này chỉ có thể cho một người qua, điều đó đồng nghĩa với việc, hai người bọn họ sẽ có một người bị bỏ lại đằng sau

“Em vẫn còn muốn cố sao?”

“Em sẽ không bỏ cuộc!”

Lam cười tươi, tinh thần chiến đấu cao thật, quả không uổng công Lan chăm sóc dạy dỗ bấy lâu nay.

Lan, cậu thật giỏi, có thể tạo ra những chiến binh có tinh thần thép như thế này, tớ thật khâm phục cậu.

Lam tự tưởng niệm người bạn thân của mình rồi lại nhìn Akira tươi cười. Đối với nụ cười kia của Lam, Akira bỗng thấy sợ sệt. Lam khóc cũng dễ mà cười cũng dễ nhưng cái nụ cười quý giá kia thật hiếm thấy nha. Akira cảm thấy có một linh cảm không hay, và đúng là như vậy...

Giống như Akira đã làm với mình, Lam cũng thúc mạnh đầu xe vào xe của Akira, ép sát nó vào núi. Akira bị thúc một cái đau đến choáng váng mặt mày, giây sau lại thấy mình đang ở trong thế càng cua, phải là núi mà trái là Lam, tình thế này muốn thoát cũng thật khó.

Đương lúc Akira vẫn đang suy nghĩ tìm cách thoát thì chiếc xe của Lam đã rời khỏi Akira và nhanh chóng tiến lên phía trước. Nhưng Lam thoát thì Akira sẽ cứ như thế bỏ qua ư? Không đâu, chắc chắn cô nhóc sẽ lại kèm chặt lấy Lam mà thôi!

Như biết trước những điều Akira sẽ làm, ngay khi thấy xe Akira vuron lên, Lam liền quay vô lăng một cái, đuôi xe lập tức thoát khỏi đợt tấn công mạnh bạo kia của Akira. Thật không biết nếu xe của Lam giờ này bị thúc một cái xe ra bộ dạng gì. Lam nhìn qua bên phải xe mình, một phần kim loại đã mấp vào trong, như thế cũng đủ biết lực ma sát giữa hai xe lớn đến thế nào

Lam lại tập trung vào cuộc đua của mình, ngay khi cô vừa vượt lên, cô dường như đã nghe thấy tiếng hò hét của khán giả xung quanh đây, tinh thần cô dường như cũng tươi tỉnh hẳn lên. Trước màn tấn công không ngừng của Akira, Lam vẫn bình tĩnh xử lý. Cô lách trái rồi lại lách phải, cứ như thế thành công thoát khỏi chiêu trò của cô em nhỏ, chiếc xe cũng nhanh chóng vượt qua khúc cua nhỏ hẹp, tiến về đích. Chỉ có điều, đường về đích bao la rộng mở, cô làm sao có thể ngăn Akira vượt lên, vì thế Lam càng tăng ga, phóng nhanh về phía trước. Ngay khi mũi xe cán đích, Lam dường như thấy được Akira cũng chỉ thua mình có nửa chiếc xe.

Lam quay lấy vô lăng, chân đạp phanh, chiếc xe lập tức quay vài vòng rồi dừng hẳn ở vị trí cách đích không xa, khói bụi bay mù mịt che khuất cả người và xe.

4 người cùng bước xuống xe đứng đối diện nhau, nhiệt độ tự động giảm xuống đột ngột làm mọi người cũng cảm thấy khó thở theo. Nhìn bọn họ giờ phút này giống như muốn đánh nhau vậy, có thể nói mặt người nào người nấy cũng đỏ đẫm sát khí, bây giờ chỉ thiếu vài công cụ giết người nữa là thành công tạo nên cái đáng sợ đáng sợ kia

Có những người tựa hồ không thể chịu được nữa đã đứng lên muốn xông xuống ngăn cản cuộc chiến sắp diễn ra kia nhưng họ chưa kịp đi ra khỏi khán đài thì đã phải giật mình vì tiếng cười thật lớn từ phía bốn người vang lên, giây tiếp theo bọn họ đã tròn mắt lên mà nhìn cả 4 người bay vào ôm hôn nhau thắm thiết, cảnh tượng này có ai dám nghĩ nó sẽ xảy ra, mấy phút trước bọn họ còn sợ xảy ra một cuộc chiến đẫm máu, mấy phút sau đã không có việc gì

“South giờ ra dáng một thanh niên rồi ha, không thể nhìn ra bộ dáng lẻo đẻo đi theo chị mấy năm trước rồi”

Lam cười ha ha rồi lại xoa đầu South. Còn nhớ trước đây, South cứ đi theo sau Lam chẳng biết vì lý do gì, South vốn ít nói, lại ngại tiếp xúc với mọi người, trừ bỏ Lan ra, số người có thể tiếp xúc với South có thể đếm trên đầu bàn tay, nhưng kể cũng lạ, South chẳng bao giờ chủ động với bất kỳ ai, vậy mà vừa gặp Lam đã bám theo mãi không rời, lý do à? Có chăng cũng vì tính nhõng nhẽo của Lam đi. Lúc còn nhỏ Lam đặc biệt rất thích khóc nhè, hờ tí lại khóc, cứ mỗi lần Lam khóc South lại cố gắng dỗ dành Lam rồi còn lau nước mắt cho cô nữa. Những kỷ niệm đó Lam sẽ không bao giờ quên dù cho South có trưởng thành, đã ra dáng một nam nhi, đã không còn cái bộ dạng năm xưa nữa

“Chị! Kỹ thuật đua xe của chị vẫn còn tệ như thế sao?”

Khi Lam đang dạt dào tình cảm như thế, South lại lạnh lùng ném cho South một xô nước lạnh, mọi cảm xúc lập tức biến đi đâu mất. Cả người Lam cứng đờ, cánh tay đang xoa đầu South cũng ngừng hoạt động

“Chuyên gia phá hủy cảm xúc!”

Lam cuộn tay thành nắm đấm rồi hướng đến khuôn mặt xinh đẹp của South mà tung quyền, nhưng South đã nhanh chóng né được rồi ba chân bốn cẳng chạy khỏi vị trí đang đứng, phía sau Lam vẫn không ngừng đuổi theo, miệng vẫn hò hét bảo South đứng lại

“Họ vẫn luôn trẻ con như thế!”

“Nếu chị Lan thấy được cảnh này sẽ vui lắm!”

Phuong lại xụ mặt xuống, cứ nhắc đến Lan cô lại buồn.

“Lan đã tìm được mẹ chưa?”

“Vừa rồi em nhận được tin của chị Ngọc, chị ấy bảo đã tìm được bác gái rồi”

“Bác ấy không sao chứ?”

“Tình hình không rõ ả!”

Phuong lại lâm vào sự im lặng, phía trước South cùng Lam vẫn đang cười đùa còn phía sau lại một cảnh âm trầm, nỗi đau thương buồn bã đang quán lấy hai người con gái xinh đẹp kia. Phuong tự trách bản thân không giúp gì được cho Lan, khi mẹ Phuong gặp chuyện ba người bọn nó đã cùng nhau giải quyết, Lan đã giúp Phuong rất nhiều nhưng giờ đến lượt Lan gặp chuyện, cô lại chỉ có thể đứng một bên nhìn. Càng nói sự ấy nấy bất lực càng dâng lên mãnh liệt trong Phuong, cô thấy khó chịu, cô thấy bức rức trong người

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Đã hết một tuần mà công ty thám tử vẫn không tìm ra được bất cứ tội nào mà Ông Sơn phạm phải. Ông ta đã luồn lách qua các khe hở của pháp luật, dù giờ có cái lí như thế nào cũng không thể nào buộc tội ông ta, như thế mới thấy luật pháp đối ngoại vẫn còn phải được cải tổ nữa.

Lan không phải hạng người chờ giặc đến nơi rồi mới đánh, để giặc đẩy mình vào thế bị động rồi mới phản công. Tốt hơn vẫn nên đi trước một bước đưa cá vào lưới. Một con cá nhỏ thì làm sao có thể thoát khỏi tấm lưới dày đặc được tung từ phía. Để rồi xem con cá đó sẽ gãy dựa trước giờ phút sống còn như thế nào

Cuộc đàm phán của hai bên công ty bao gồm Kenchi người đại diện SK và ông Sơn chủ tịch công ty Nguyễn Thị diễn ra vô cùng gay gắt. Biết nói không lại Kenchi, ông Sơn tức giận đập bàn đứng dậy. Ông làm sao có thể nghĩ đến mục đích của cuộc đàm phán này lại là hủy hợp đồng, đền bù gấp ba lần giá tài của công ty SK kia, cả đời ông mình bạch, bây giờ lại lòi ra một vụ trốn thuế, làm sao có thể?

Ông Sơn cứ thế bỏ về trước cái cười đầy ngạo nghễ của Kenchi, anh tin sẽ có một ngày ông ta sẽ đến tìm gặp anh để đền bù tiền vốn theo hợp đồng đã định sẵn

Ông Sơn trở về công ty lập tức cho kiểm tra lại sổ sách cùng các hóa đơn thu chi theo thuế nhà nước, và quả thật đã có một khoản tiền thuế lớn đã bị cắt xén. Ông Sơn nổi giận đùng đùng cho gọi kế toán chịu trách nhiệm quản lý thuế này nhưng thật không may vị kế toán kia 2 ngày nay không thấy đi làm. Bấy giờ ông Sơn mới vỡ lẽ ra chính mình đã bị gài bẫy, đã bị đưa vào vòng. Từ đầu đến cuối ông đều bị dẫn dắt một cách dễ dàng, đến nhân viên công ty cũng bị gài vào thì công ty SK kia không phải tầm thường, ông Sơn lúc này chỉ có thể trách mình quá sơ ý, để giờ phải mang tội danh trốn thuế này.

Ông Sơn lặng người suy nghĩ, ông đã giành đến ba ngày chỉ để suy nghĩ cái vấn đề cấp thiết bây giờ. Nhưng mọi chuyện có lẽ đã quá rõ ràng, nếu ông không đền bù, chắc chắn tội danh bị người khác ngụy tạo kia của ông sẽ đến viện kiểm soát, đến lúc đó ông còn thoát nổi ư? Còn nếu ông đền bù, chẳng phải tất cả cơ ngơi của ông đều sẽ sập đổ sao? Tính ngã nào cũng đều bất lợi cho ông! Công ty SK rốt cục do người nào lãnh đạo lại có thể đi một bước hiểm độc như thế, làm ông phải tiến thoái lưỡng nan

Bà Lệ bước vào phòng thì phải giật mình vì bộ dạng tiêu tụy xơ xác kia của chồng mình, trên mặt ông râu đã mọc lôm chôm, trông ông giờ lại càng già hơn lúc nào.

“Minh, có chuyện gì?”

“Công ty sắp không giữ được nữa rồi!”

Rồi ông Sơn lại kể tất cả mọi chuyện cho vợ mình nghe, tất cả từ đầu đến cuối. Bà lệ ánh mắt ngoan độc nhìn xa xăm, cơ hồ nếu bà biết kẻ nào đang lãnh đạo công ty SK kia bà sẽ làm cho kẻ đó sống không bằng chết. Đầu óc nhanh nhẹn đầy thủ đoạn của bà ta nhanh chóng hoạt động, một chốc sau bà ta lại nhìn sang chồng mình cười tươi

“Sao chúng ta không nhờ tập đoàn IT giúp đỡ? Chúng ta có thể trở thành thông gia với bên đó mà, chỉ cần thúc đẩy mối quan hệ của Thư và Quân là được”

“Không được, tôi không thể lấy hạnh phúc con gái ra trao đổi được”

“Không phải trao đổi, chẳng phải Thư và Quân yêu nhau sao?”

Bà Lệ đúng là ranh ma, bà ta làm sao có thể bỏ qua món ăn béo bở kia được, vốn bà đã muốn xúc tiến mối quan hệ hai bên từ lâu rồi nhưng vẫn là từ từ sẽ tốt hơn, nay công ty đã như thế, cái quan hệ kia cũng nên đi đến hồi kết tốt đẹp thôi!

Ông Sơn ngẫm nghĩ đôi chút lại thấy vợ mình nói có ý đúng, dù sao công ty cũng đang trong lúc khó khăn, cũng không nên kiêu.

Không chậm trễ, ngay chiều hôm đó bà Lệ lập tức tìm gặp mẹ của Quân để hai bên bàn trước chuyện đính hôn, hai bà mẹ hình như rất tâm đầu ý hợp, nói đến đâu đều hợp ý đến đó, còn cười rất vui vẻ, nhưng mẹ Quân có biết rằng con trai bà thực chất không có yêu gì cô nàng Thư kia không, vốn con trai bà sống đến giờ cũng chỉ để trả thù cho cô gái mang tên Sakura mà thôi!

Hai ngày sau tin tức hai tập đoàn lớn chuẩn bị có hỷ sự lập tức bay khắp các ngõ ngách ở Việt Nam, rồi còn lan sang tất cả các nước khác kể cả Nhật. Misaki đọc những dòng chữ trên tờ báo doanh nhân rồi cười khẩy, tưởng mượn hơi tập đoàn IT thì có thể vực dậy công ty sao? Có khi cái tập đoàn kia còn bị SK vơ vét hết tài sản cũng nên.

“Giờ này chắc Sakura cũng đọc tin tức rồi! Em ấy sẽ nghĩ gì nhỉ?”

Misaki lấy làm thích thú với những gì Lan nghĩ, phải chăng nó cũng đang nghĩ như Misaki hiện giờ. Càng nghĩ tới, Misaki càng khinh thường hạng người vì quyền lợi của mình mà bán cả con gái kia,

“Em đang cười cái gì?”

Giọng nói không cảm xúc của ai đó vang lên làm Misaki giật mình, cái chân đang ung dung gác trên ghế kia của cô cũng lập tức rút về. Misaki quay người ra khỏi cửa nhìn kẻ đang bước vào. Kai hôm nay đơn giản chỉ với một chiếc áo pull trắng và quần Jean đen thôi nhưng cũng đủ thu hút ánh mắt của ai đó.

Misaki ngẩn ngơ một lúc rồi lại gãi đầu ngượng ngùng

“Em có cười cái gì đâu chứ! Mà anh đọc tin tức sáng nay chưa?”

“Tin gì?”

Kai vừa hỏi sau đó nhanh tay giật lấy tờ báo trên tay Misaki, những hàng chữ to tướng của trang đầu tiên đập vào mắt anh làm anh không khỏi khinh thường người đàn ông kia, rồi đến một cái liếc mắt nhìn tiếp anh cũng chẳng nhìn, cứ thế quăng tờ báo vào sọt rác gần đó

“Loại người đáng khinh!”

“Dù sao đó cũng là ba anh mà!”

“Anh không có ba, chẳng có người ba nào giống như ông ta, đã phụ mẹ thì thôi, đến những đứa con của mình cũng không đến nhìn mặt thừa một lần. Ren nó luôn mong mỗi một người ba tốt, ông ta thì không thể nào đáp ứng được, bọn anh lại càng căm hận ông ta. Em cũng đã hiểu rõ nên sau này đừng có nhắc từ ba trước mặt anh nữa”

Đây là lần đầu tiên Misaki nghe anh nói nhiều đến thế, công sức cô làm anh bức bối cũng không uổng phí. Nhìn bộ dạng nửa băng nửa lửa kia của anh, Misaki không thể nín cười được nữa mà bật cười khanh khách. Một ngôi nhà im ắng như tờ nhanh chóng vang dội tiếng cười đùa trong trẻo của một cô gái, cũng vì thế ngôi nhà trở nên sinh động, giống như một nơi có người ở hơn.

Bên trong nhà Kai vẫn nói chuyện, Misaki vẫn cười hồn nhiên nhưng có ai biết rằng bên ngoài cửa cậu nhóc 10 tuổi đang đấu tranh với những tư tưởng đối nghịch, một chốc cậu liền rời khỏi nơi đó, cậu bỏ chạy thực mạng, nơi cậu muốn đến, dự định sẽ đến còn chưa hình dung ra trong đầu cậu, trong đầu cậu lúc này trống rỗng, cậu không biết nghĩ thứ gì, mọi chuyện đều rời cả lên

Kai đẩy mạnh cửa chạy vào, nhìn anh lúc này trông thật khổ sở, đến thờ cũng không được. Lan nhủ mày, anh 2 rất ít khi có dáng vẻ này, chắc có vấn đề gì đó quan trọng lắm nên anh mới có bộ dạng đó. Một cổ bắt an dâng lên trong lòng nó, giữa hai anh em có cái gì quan trọng hơn người mẹ không bình thường kia chứ. Lan đứng bật dậy, hốt hoảng hỏi

“Anh 2, có phải mẹ lại có chuyện gì không?”

“Không... là Ren... nó... nó đã đi tìm ông ta...”

Cái tin anh vừa nói cho nó nghe thật làm nó oanh tạc lỗ tai. Làm sao... làm sao Ren biết được ba nó còn sống?

Từ khi Ren có ý thức về những điều trong cuộc sống, khi nó phát hiện xung quanh nó có mẹ, có anh, có chị, nhưng duy nhất lại không có ba, Ren đã hỏi ba nó đâu. Kai và Lan đã cùng nhau lừa gạt Ren, bảo rằng ba cậu nhóc đã chết khi cậu nhóc còn trong bụng mẹ, tất nhiên đó là điều mất mát của cậu nhóc nhưng thà để cậu nhóc yêu thương một người ba đã mất còn hơn để nó căm ghét, biết về một người ba phụ bạc, đến nhìn mặt nó và người chị này của nó một lần còn không làm được.

Ren nhiều lúc hỏi về ba, hai anh em bẹn nó lại bịa ra những câu chuyện hay về ba mà kể cho Ren nghe nhưng Ren nào có biết ngoại trừ anh 2 được gặp ba chỉ đúng 2 lần thì nào có ai biết gì về ba bẹn nó, nói rõ ra thì một kỉ niệm về ba bẹn nó cũng không hề có

Rồi Ren không hỏi về ba nữa, cậu nhóc chôn chặt hình ảnh ba mình vào tận sâu trái tim, thần tượng ba mình một cách thâm kín. Theo đó, chuyện băng qua một thời gian khá dài, thật không dám nghĩ đến tận ngày hôm nay lại còn có thể bị lộ. Đó chính là một cú sốc lớn cho Ren

“Làm sao nó có thể biết?”

“Nó nghe lén anh và Misaki nói chuyện, sau đó trộm địa chỉ nơi ông ta sống rồi trốn đi”

Kai mặt mày xen lo lắng cất tiếng, khi phát hiện ra anh chỉ thấy vòn vẹn một tờ giấy đề chữ ở trên bàn

“Anh hai, chị ba, mọi người gạt em, ba còn sống, em sẽ đi tìm ba hỏi cho ra mọi chuyện, tại sao ba lại không đến gặp em dù chỉ một lần”

Lan chết sững, quả thật hình ảnh một người ba tốt đã ăn sâu vào tận sâu con tim thẳng bé, nó chỉ là muốn chứng thực.

“Mau chuẩn bị chuyến cơ cho tôi!”

Chuyến bay nhanh chóng xuất phát mang theo hai con người nôn nóng, lo sợ, xen rất nhiều cảm xúc nhưng lớn nhất vẫn là lo. Cả hai lo sợ ông ta sẽ không nhìn mặt thẳng bé, làm nó càng đau lòng

Công ty càng ngày càng xuống dốc làm cho gia tộc họ Nguyễn điêu đứng, cuối cùng bọn họ đành vứt hết mặt mũi ngó ý cùng nhà Quân kết hôn. Mặt khác thấy hai đứa trẻ vốn đã luôn thân thiết nên càng muốn nhanh chóng tiến hành đính ước

Ngày hôm nay hai bên gia đình gặp mặt để cùng nhau tìm ngày lành tháng tốt để Quân cùng Thư có thể nhanh chóng đính ước, làm tăng thêm quan hệ giao hảo của hai bên gia đình

“Ông Sơn, chúng ta sắp thành thông gia rồi!”

Ba Quân lịch sự bắt tay với ông Sơn. Ông Sơn cũng chỉ cúi đầu, ông biết lợi dụng hôn nhân của bọn trẻ như thế này thật đáng xấu hổ nhưng ông hết cách rồi. Công ty SK không rõ lai lịch kia cứ chèn ép công ty ông mãi làm ông muốn vực dậy công ty cũng khó, bây giờ ông cần một thế lực lớn mạnh để có thể cứu vãn công ty mình. Cũng thực may con gái ông cùng Quân có tình cảm với nhau nếu không ông đã không biết giấu mặt đi đâu.

Bỗng có người hầu đi từ bên ngoài vào cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, cả hai vị phu nhân cùng hai nhân vật chính cũng ngưng lại câu chuyện của bọn họ

“Ông chủ, có một cậu nhóc muốn gặp ông!”

Ông Sơn ngạc nhiên, là một cậu nhóc thì có chuyện gì mà muốn gặp ông

“Cho vào đi!”

Một cậu nhóc tầm 10 tuổi, ăn bận đẳng hoàng từ ngoài đi vào, nhìn khuôn mặt cậu nhóc kia có một chút trẻ con nhưng chỉ là một chút thôi. Cậu nhóc từ khi thấy ông Sơn thì cứ trừng mắt ra nhìn, có thể nào? Cái cậu đang nhìn chính là diện mạo của ông Sơn. Ông ta so với cậu không sai biệt là mấy, đôi mắt trong sáng, lúc nào cũng lấp lánh như pha lê, mũi vừa cao lại vừa nhọn, cùng với hàng lông mày kiếm làm tăng thêm vài nét nghiêm nghị. Nếu nói anh hai Kai rất giống ba thì cậu nhóc này còn có phần giống hơn.

Ren nhìn ông, nhìn khuôn mặt giống mình của ông, cậu có thể chắc chắn, chắc đến 100% ông là ba của cậu, là người mẹ cậu vẫn thường gọi tên trong

mơ

“Ba!”

Tiếng ba thật nhỏ vang lên làm tất cả âm thanh trở nên lắng đọng. Mọi người chỉ biết trở mắt nhìn cậu nhóc. Quả thật khuôn mặt kia cứ như là bản sao của ông Son, càng làm cho những điều cậu bé nói trở nên chắc chắn. Tất cả đều hết nhìn ông Son lại nhìn cậu nhóc, không ai biết nói gì, mãi đến khi có cái giọng điệu ngoa của ai đó vang lên

“Mau đem thằng nhóc láo xược này ra ngoài!”

Bà Lệ vừa hô, một hai người áo đen liền bắt lấy Ren lôi đi. Ren vẫn vùng vẫy, khó khăn lắm cậu nhóc mới tìm được ba, làm sao cậu có thể đi dễ dàng như thế?

Ren vẫn không ngừng la hét

“Ba, mẹ con tên Quỳnh. Chẳng phải ngày xưa ba rất yêu mẹ sao, anh Kai chắc ba biết chứ, anh bảo đã từng gặp ba, ba như thế nào liền quên đi bọn con. Mẹ, anh hai và chị ba luôn nhắc ba với con, tại sao ba chưa thử đến tìm con dù chỉ một lần”

Ren nói trong tiếng khóc thảm thiết, nước mắt đối với một cậu nhóc năm tuổi không có gì là lạ những với Ren lại khác vì từ khi nhận thức được đến giờ Ren chưa hề khóc dù chỉ một lần.

Ren bị hất tung ra đường. Vì nhà ông Son nằm ở mặt đường nên mọi người đều nhìn thấy tình cảnh thê lương tội nghiệp này của Ren. Ai cũng cảm thông nhìn cậu nhóc nhưng họ có thể giúp được gì?

Ông Son vẫn chưa tin vào tai mình, cái tên đó, cái tên của người phụ nữ ông yêu da diết đó tại sao một lần nữa được nhắc đến khi đã ngủ yên suốt một thời gian dài. Lần này lại còn xuất hiện con trai của người đó, cậu con trai đó còn gọi ông là ba, rốt cục chuyện gì đang diễn ra?

Ông Son liền lao ra ngoài, tất cả mọi người cũng đều lao ra. Họ muốn biết chuyện gì đang diễn ra. Con riêng đến tìm ba chăng?

Ren một lần nữa nhào vào trong nhưng lại bị đám vệ sĩ chặn lại. Vừa lúc đó ông Son cùng tất cả mọi người đều đã đến. Vợ ông Son đứng chống tay lên hông, tiếp tục quát tháo

“Mày dám xáo biện, người đàn bà kia đã chết từ lâu, làm sao có thể là mẹ mày? Rốt cục mày là ai mà dám nhận làm con chồng tao?”

Nhỏ Hà thấy mọi chuyện trở nên to tát, làm ảnh hưởng đến việc đính hôn của nhỏ nên vội dịu giọng làm hạ đi con giận của mẹ cô ta

“Mẹ đừng giận quá ảnh hưởng đến sức khỏe. Nó chỉ là một kẻ dối trá thôi!”

Rồi cô ta quét ánh mắt bức bối sang những tên bảo vệ ở gần đó

“Còn không mau mang nó đi!”

Ren một lần nữa bị ném ra đường nhưng có lẽ là do quá tay, Ren liền lăn vài vòng trên đất rồi lăn ra ngoài lòng đường. Ấy vậy mà ông Son cũng chẳng có phản ứng gì, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn Ren bị đánh, bị đổ tội là kẻ dối trá

Ren từ từ đứng dậy, trên người đã có vài vết xước, máu cũng từ đó mà chảy ra. Cậu nhóc xuyết xoa vết thương trên tay mình, đôi mắt ngập nước vẫn không ngừng nhìn về phía ông Son

Chiếc ô tô màu đen kia vẫn không ngừng tiến tới, căn bản người lái xe không có để ý tới có một cậu nhóc đang chắn đường đi, mắt hắn vẫn đang bận nhìn vào người phụ nữ gọi cảm bên cạnh

“Không Ren!”

Chỉ nghe một tiếng “Rầm” thật lớn, máu bắt đầu loang lổ. Nơi đầu xe kia không phải là một cậu nhóc mà là một cô gái với mái tóc đen bồng bèn, làn áo trắng nhiễm huyết đỏ nhưng khi nhìn vào lại không thấy ghê rợn mà màu huyết đỏ còn đẹp đến lạ kì.

Người thanh niên đi cùng cô gái kia chân tay bủn rủn, anh còn chưa kịp phản ứng gì thì cô em gái của anh đã nằm trước đầu xe, trong một vũng máu

Tất cả mọi người sững sờ mà nặng nhất vẫn là những người quen biết với Lan, dù họ nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ đến cậu nhóc này lại có thể quen biết với Lan và cả Kai nữa

Ren sau một hồi chết điếng mới lồm cồm bò ngay đến chỗ Lan. Mắt vẫn nhìn chăm chăm vào vết thương lớn trên đầu vẫn không ngừng đổ máu kia của Lan, bấy giờ đôi môi mới lắp bắp gọi

“Chị ba...chị đừng làm em sợ!”

Một tiếng chị ba liền làm ông Son thêm kinh hoàng. Nếu cậu nhóc Ren kia đúng là con ông vậy còn cô gái mà nhóc gọi là chị ba này có chăng cũng là con ông?

“Cháu...”

Hàng vạn từ ngữ trong đầu ông Son không biết giờ phút này đã biến đi đâu mất. Ông rất muốn nói nhưng chỉ nói được chữ cháu rồi ngưng trong khi mắt vẫn cứ trân trối nhìn vào hai người đang ngồi trên đường

“Sakura...!”

Kai sau khi lấy lại tinh thần cũng vội chạy đến xem xét vết thương cho em gái. Anh cũng chẳng màng đến những kẻ có mặt nơi đây đang chết khiếp nhìn anh. Lâu nay anh luôn sống lẩn tránh, anh thật muốn biết khi những kẻ này nhìn thấy anh sẽ như thế nào.

“Kai...con...”

Ông Son cả kinh, không nhằm vào đâu được, người đang ngồi trước mặt ông đây chính là đứa con ông đã từng yêu quý, xem như trân bảo...nhưng rõ ràng...

Quần toàn thân hóa đá khi vừa nghe cái tên Sakura kia. Khi nghe cậu nhóc kia nói rõ tên mẹ, còn nghe một tiếng chị ba, cậu đã có thể đoán ra nhưng chính là trong lòng vẫn còn ngờ vực, đến khi nghe chính miệng Kai gọi cái tên ấy, cậu mới có thể tin, nhưng thật không ngờ Sakura mà cậu vẫn luôn nhớ đến lại chính là Lan ngồi bên cạnh cậu, chính là Nhật mà cậu từng ganh ghét. Ông trời có chăng là đang trêu ngươi con người

Lan lệt thềm trong vòng tay của Kai, máu cô nhanh chóng thấm cả vào áo, vào tay anh, cái màu đỏ kinh dị đó tàn nhẫn nhấn chìm cô và cả Kai nữa. Cô đã gắng sức để mở mắt, để xem người mà cô phải gọi là ba kia có phản ứng như thế nào khi thấy cả ba đứa con của ông đều đứng ở đây, đều dùng ánh mắt oán hận nhìn ông

Ông Son bấy giờ giống như bị nhiễm phong hàn, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra, toàn thân run rẩy bầy đến đáng sợ. Mắt thấy những biểu hiện đó, Lan chỉ cười khinh, sợ sao? Ông ta không có quyền, dù có bị cô trả thù như thế nào, tất thấy đều là cái giá ông ta phải nhận

Lan hướng đôi mắt thương xót vào Ren. Cảnh cậu nhóc bị đánh, bị hất văng ra đường Lan đều đã nhìn thấy, chỉ tiếc cô chỉ có thể che chắn cho cậu, không thể nào giúp cậu trả lại những thứ cậu đã nhận. Đứa nhóc này đã quá đáng thương rồi, đến khi gặp mặt ba còn bị đối xử như thế mà ước muốn được ba nhìn nhận còn chưa được đền đáp

“Ren, mọi...chuyện hôm nay...hãy quên đi. Ba anh em chúng ta...không có ba...! Trước giờ...vẫn là thế!”

“Chị ba!”

Ren nức nở. Lan cố nở một nụ cười hiền với Ren, đôi tay nhiễm huyết run run lau đi giọt nước mắt của cậu nhóc nhưng vô tình lại vấy lên khuôn mặt trắng nõn nà một vài vết máu, làm cho khuôn mặt Ren có chút đáng sợ.

Rồi Lan lại quay sang người đàn ông kia, nháy mắt ánh mắt ôn nhu giành cho Ren liền biến thành ánh mắt thù hận chất chứa bao lâu nay

“Ông...không phải ba...của bọn tôi...Ông chính là...là kẻ bọn tôi...căm ghét nhất. Ông hãy...chống mắt lên mà xem...tập đoàn Nguyễn Thị kia của ông...sẽ bị SK phá hủy như thế nào!”

Ông Son quỳ rạp xuống đất. Thật không ngờ, SK kia lại do những đứa con ông tạo nên. Thật không ngờ cơ ngơi ông tạo dựng bao lâu nay có nguy cơ sụp đổ trong tay các con ông.

Ông trời là đang trừng phạt ông đây mà, phạt ông bị con căm hận, phạt ông trở thành kẻ bất nghĩa, phạt ông không thể nhìn mặt bất cứ ai, và phạt ông không thể tồn tại trên cõi đời này

Lan đã cố gắng hết sức, đầu cô đau lắm, đau không thể tưởng tượng nổi. Mắt cô đã nhòe rồi nhưng cô còn muốn nhìn thấy bộ dạng tệ hại kia của ông ta. Cả người cô đau lắm, giống như không còn một chút sức lực, rồi trước mắt cô là một màn đêm u tối, cô không nhìn thấy gì cả

Bàn tay Lan buông thõng, máu theo cánh tay trắng nõn đầy vết xước kia chảy xuống, rồi nhỏ xuống nền đất lạnh lẽo. Kai càng thêm hoảng loạn, cố lay người cô

“Sakura, tỉnh lại đi em, đừng làm anh sợ!”

Chẳng phải vì cô cố chấp, muốn ở lại bằng được, chứ không anh đã mang cô đến bệnh viện rồi. Bất nhanh lấy một chiếc taxi, Kai vội ôm lấy Lan lên xe rồi quay lại nhìn Ren

“Ren, mau lên em!”

Ren gật đầu rồi quay người nhìn người ba kia của cậu một lần cuối. Ánh mắt cậu phút chốc hiện lên sự thù hận thấy rõ. Ren quay người chạy đến xe rồi lạnh lùng đóng cửa lại.

Quần ôm lấy ngực đang nhảy loạn của mình, cậu nhìn về một phần lòng đường đã được máu của Lan tưới lên, lòng bỗng dưng đau như cắt. Mặc ánh mắt của tất cả mọi người, Quân cũng vội lao ra đường, đón vội một chiếc taxi rồi đến bệnh viện

P/s: Có một vấn đề mình phải nói, vì mình không thể nhớ được ông Sơn họ gì cũng như nhớ Thư họ gì nên mình lấy đại họ Nguyễn, đặt tên công ty là Nguyễn Thị, nếu bạn nào còn nhớ những chi tiết này xin hãy cmt phía dưới để mình sửa lại

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Cái mùi este đặc trưng của bệnh viện xông vào mũi làm Lan khó chịu, nó nhứ chặt hàng lông mày rồi từ từ mở mắt. Nó có thể cảm nhận được đôi mắt mình nặng trĩu, mí mắt cứ muốn sụp xuống nhưng nó biết nó đã có thể chống đỡ được cơn buồn ngủ. Nhưng lạ thay, sao mọi người không bật đèn, ngoài trời là ban đêm sao? Sao lại tối đen như mực thế này?

Lan mò nằm trong bóng tối, vì không thấy gì nên nó bị trượt tay, cả người lập tức nhào ra khoảng không, té ào xuống đất. Tiếng “Rầm” thực mạnh vang lên thu hút lấy sự chú ý của mọi người ở gần đó. Nhóc Ren nhanh chóng chạy đến chỗ Lan, nhẹ nhàng đỡ nó lên rồi ân cần hỏi

“Chị ba, chị không sao chứ?”

“Ren, bật đèn lên, chị không thấy đường, trời tối quá!”

Một tiếng nổ oanh tạc vang lên bên lỗ tai nhóc Ren cùng những người ở đó. Ren run run đưa tay quơ qua quơ lại trước mặt Lan nhưng trong mắt Lan không hề chứa hình ảnh bàn tay nhỏ nhắn của Ren, thứ ánh sáng tinh anh lấp lánh hằng ngày cũng đã biến mất, mắt Lan không có lấy một tiêu cự nào.

“Bác sĩ, bác sĩ!”

Kai mất bình tĩnh, lớn giọng gọi bác sĩ. Những vị mặt áo blu trắng lập tức chạy tới, mặt người nào người nấy đều hốt ha hốt hải. Thấy Lan đã tỉnh, họ liền vây lấy kiểm tra, xem xét. Lan chẳng biết xung quanh mình có bao nhiêu người nữa, nó cảm nhận được có rất nhiều người đang vây lấy mình.

Một lúc sau, một vị trông có vẻ như già nhất trong số các bác sĩ ở đây tiến đến chỗ Kai, bộ dáng ông ta lúc này không khỏi làm mọi người bật cười. Có lẽ vì hàn khí bức ra từ người Kai mà vị bác sĩ kia vẫn không ngừng run lập cập dù ông sống lâu hơn con người ở trước mặt này đây. Vị bác sĩ im lặng hồi lâu, sau đó ông hít một hơi dài rồi bắt đầu nói

“Bệnh nhân bị tích tụ máu bầm trong não nên mắt mới không thấy, đợi khi máu bầm tan hết, mắt cô ấy cũng trở lại bình thường.”

“Không có cách nào làm máu bầm tan nhanh hay sao?”

“Có thì có, phải mổ nhưng như vậy quá nguy hiểm, nếu có thể đợi, vẫn là nên đợi thì hơn. Tôi sẽ cho một ít thuốc, chỉ cần uống thuốc đều đặn, chưa đến một tháng cục máu bầm kia sẽ tan thôi!”

Kai tập trung nghiền ngẫm lời vị bác sĩ kia vừa nói, ông ta nói cũng không sai, não con người vốn là nơi trọng yếu nhất, nếu trong lúc phẫu thuật có xảy ra một tí sơ sẩy nào, anh sẽ ân hận cả đời mất thôi!

“Con bé còn vấn đề gì nữa không?”

“Không, bệnh nhân đã có thể xuất viện!”

Kai gật đầu, anh biết em gái mình không hề thích những nơi như bệnh viện, tốt nhất vẫn là đưa nó về nhà rồi tự tay anh chăm sóc, chỉ có như thế anh mới có thể an tâm.

“Nếu không còn việc gì, tôi xin phép rời đi”

Vị bác sĩ cúi chào rồi thở phào một cái rồi đi, cũng may Kai cũng không có giữ ông lại

“Nói như vậy Sakura sẽ tạm thời không thấy gì à?”

Quần một mồi dựa người vào tường, đến một chút sức lực để cậu chống đỡ thân người cũng không còn. Tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay đối với cậu mà nói là một cú sốc không thể chịu đựng được. Đầu tiên là việc nó và Sakura là một, rồi tiếp đến là chuyện Sakura bị mù. Sakura với cậu mà nói rất quan trọng, mà tất cả mọi chuyện hôm nay đều tập trung lên người Sakura, cậu làm sao chịu được cơn đau từ cơn tìm mình phát ra, thà tổn thương cậu đi, thà để cậu chịu tất cả mọi đau đớn đi, cậu chỉ mong Sakura luôn được bình yên thôi!

“Em sẽ chăm sóc Sakura!”

Quân chỉ muốn cho Kai biết quyết định của mình, còn việc Kai có phản đối hay không Quân không quan tâm. Kai đã nợ Quân đến 10 năm, đừng mong cậu bỏ qua cho anh dễ dàng như thế.

Nhìn Lan cứ lặng im ngồi trên giường, đôi mắt không lấy một tiêu cự, trong lòng Quân lập tức dâng lên một cổ chua xót, con tim luôn thổn thức gọi cái tên Sakura một cách mãnh liệt giờ lại đau đớn như có hàng ngàn, hàng vạn những cây kim đâm vào, đâm đến máu chảy đầm đìa, giống như những giọt máu mà Lan đã đổ xuống lòng đường lạnh lẽo kia.

Cô gái kia trông có vẻ rất ưu sầu, cô gái kia giống như kham tất cả nỗi khổ của thế gian vào người. Thà rằng nó là lỗi, đánh đập như những kẻ khác Quân sẽ thấy an tâm hơn vì điều đó cho thấy nó vẫn còn cảm nhận được mọi thứ, đáng này Lan lại mang một vẻ âm trầm khó đoán, nó làm cho Lan trở thành một kẻ cao cao tại thượng, làm cho không bất cứ kẻ nào có thể thương hại hay khinh thường Lan, Lan càng cao ngạo Quân càng khó có thể được làm người bảo vệ che chở cho Lan vì điều đó làm cho Lan giống như đã có dư bản lĩnh để bảo vệ mình rồi

“Tiểu thư!”

Quân cố điều chỉnh giọng của mình sao cho khác thường nhất. Cậu thật không dám nghĩ đến nếu Lan biết người bên cạnh mình là cậu, Lan sẽ phản ứng như thế nào, vốn dĩ trước kia cả hai không ưa gì nhau, lần này nếu biết người đang nói chuyện với mình là một Nhật Quân mà nó từng căm ghét, Quân có thể chắc chắn đến mười phần Lan sẽ lớn giọng đuổi mình ra khỏi nơi này ngay lập tức. Cũng giống như Quân, đây có thể là một cú sốc lớn cho Lan cùng những người bạn của Lan. Giờ Quân lại ước, ước rằng trước đây mình đối xử tốt với Lan một chút, ước rằng trước đây mình đừng có quá đáng mỗi một chút cũng tranh cãi với Lan, vẫn không ngừng ăn hiếp Lan thì có lẽ giờ này cả hai cũng không quá khó nói chuyện như bây giờ

Đôi mắt đã không còn nhìn thấy được ánh sáng, mọi thứ với Lan bây giờ chỉ có thể đoán biết qua các giác quan còn lại. Nghe thấy giọng lạ lẫm của ai đó, Lan liền quay mặt về nơi âm thanh phát ra, hàng lông mày của nó lập tức nhíu chặt, có lẽ nó đang phòng bị. Con người ta một khi mất đi đôi mắt sẽ vô cùng hoảng sợ vì trước đây tất cả mọi hoạt động, định hướng đều sử dụng đến thị giác là chủ yếu. Những kẻ từ khi sinh ra đã bị mù thì không nói làm gì, họ vốn dĩ đã có thể thích nghi với môi trường không ánh sáng đó từ bé, việc đó đã trở thành một phần thiết yếu của bọn họ, những giác quan khác của bọn họ sẽ phát triển hơn bình thường và cuộc sống của họ chỉ cần dựa vào những giác quan đó là đủ. Còn đối với những người mới mất đi thị lực, bóng tối sẽ nhanh chóng bao trùm lấy họ, nhấn chìm họ trong nỗi sợ hãi. Những giác quan khác của họ tất nhiên sẽ không tốt bằng những người bị mù bẩm sinh. Khi đối mặt với những thứ lạ lẫm, các giác quan của họ sẽ không thể phân tích một cách rõ ràng, họ sẽ đâm ra sợ hãi và phòng bị một cách tự nhiên. Họ phải luôn cảnh giác trước tất cả mọi thứ bởi lẽ bất cứ thứ gì cũng có thể làm họ bị thương mà họ không thể nào biết trước được.

“Ài?”

Giọng nói vô cùng kiên định vững vàng của Lan vang lên nhưng nếu nghe thật kỹ thì rõ ràng trong giọng của Lan lúc này còn có một chút run rẩy. Đó chính là minh chứng cho nỗi sợ của một con người khi mất đi thị lực.

Quân ghen ghét, mọi từ ngữ muốn nói ra đột nhiên biến đâu hết. Bây giờ cậu chỉ muốn nhào tới ôm lấy thân hình người con gái mỏng manh kia, muốn nói những lời yêu thương đến Lan nhưng cậu không thể, nếu cậu làm vậy gây tiếp theo Lan sẽ biến mất khỏi cậu vĩnh viễn. Một người cao ngạo như Lan sẽ không thể nào chấp nhận được chuyện để cho kẻ mình từng ghét thấy bộ dạng tội nghiệp này của mình. Có nỗi khổ nào lớn hơn nỗi khổ của cậu lúc này, người mình yêu thương đang ở trước mặt mà cậu lại không thể làm bất cứ việc gì, chỉ có thể ngược nhìn và kiềm nén tất cả cảm xúc đang dâng trào. Cậu có thể chịu đựng được bao lâu nữa đây?

“Tiểu thư, tôi là bác sĩ cậu Kai mời về chăm sóc cô!”

“Anh 2 mời?”

Khuôn mặt Lan vẫn không biểu hiện một chút cảm xúc nhưng Quân có thể hiểu Lan đang nghi hoặc, khi mất đi thị giác, con người luôn cảnh giác hơn bao giờ hết. Cậu hiểu mà!

“Đúng, là anh mời!”

Kai đẩy cửa bước vào, anh chỉ liếc nhìn Quân một cái rồi lại nhìn sang đứa em gái bé bỏng đang ngồi trên giường bệnh kia của mình, bên cạnh nhóc Ren vẫn ngủ say như chết nhưng tay thì vẫn nắm chặt lấy tay chị ba mình không buông. Cậu nhóc sợ nếu cậu ngủ Lan sẽ nghĩ quân rồi mò mẫm đi lung tung nên một khắc cậu cũng không buông tay Lan ra.

Lan nhíu chặt hàng lông mày tỏ vẻ khó chịu. Chưa gì họ đã cho cô là một kẻ mù lòa như thế này, cô đáng thương như thế ư?

“Em không cần. Gọi chị Misaki qua cho em, em muốn về Nhật. Nếu em không cho phép, sau này anh cũng đừng đến thăm em!”

Những lời ngang bướng kia thật làm Kai tức điên. Anh ba bước thành hai bước đi đến bên Lan, bàn tay to nhanh chóng bấu chặt lấy hai bờ vai gầy của nó

“Mẹ đã thành ra như thế, giờ em muốn anh 2 lo thêm cho em nữa à. Sakura, anh không thể một lúc lo cho cả hai người. Nếu nghĩ cho anh, xin em hãy nghỉ ngơi, chỉ cần một tháng thôi, em chỉ cần nghỉ ngơi một tháng thôi Sakura”

Mãi một lúc sau, hàng lông mày đang nhíu chặt kia của Lan mới dần ra. Nó miễn cưỡng gật đầu, nó thương anh mình, nó biết anh đã vì đứa em bướng bỉnh này mà lo lắng quá độ rồi. Thôi thì coi như đáp ứng anh một lần, làm anh vui một lần đi dù gì cũng chỉ có một tháng mà thôi

“Sakura của anh ngoan lắm! Anh đã mua vé đi Ha oai cho em, hãy nghỉ ngơi cho tốt, ở đây có chuyện gì quan trọng anh sẽ báo ngay cho em!”

Sakura lại gật đầu, sau cái gật đầu của nó, cả người nó đã nằm gọn trong vòng tay của Kai. Nó có thể cảm nhận được độ ấm từ vòng tay anh truyền sang cũng như mùi hương trên người anh tỏa ra. Mùi hương đó, độ ấm đó làm người nó nhũn ra, nó giờ mới nhận ra, đối với vòng tay này nó lại hết mực yêu thích, hầu như lần nào cuộn tròn trong vòng tay ấy nó cũng bất tri bất giác mà hưởng thụ.

Sakura nhẹ nhàng nở nụ cười, đối với nó mà nói anh 2 cũng như là ba nó vậy, vòng tay này cũng đủ ấm áp như vòng tay của ba vậy. Nó thà không có ba nhưng không thể không có người anh 2 này, con người đã thay thế một người ba chăm sóc nó từ nhỏ đến lớn.

Rời đi vòng tay của Kai nó lại quay về bộ dạng lãnh cảm hằng ngày, nhóc Ren cũng đã được Kai mang về Nhật. Nơi này bây giờ chỉ còn lại nó và một người bác sĩ mà anh nó thuê đến, theo nó nghĩ là như vậy

“Anh tên gì?”

Quân đang loay hoay thu xếp hành lý thì bị câu hỏi đột ngột của Lan làm cho giật mình. Cậu quay người lại nhìn người con gái kia, ánh mắt cô gái đó vẫn nhìn vào xa xăm, một chút hình ảnh của cậu cũng không lưu lại trong mắt của cô ấy

Thấy người kia không trả lời mình, Lan lại tiếp lời

“Sao anh không trả lời?”

“À, tôi tên Minh, Nhật Minh”

“Cũng là Nhật. Sao trên đời này lại có nhiều người lấy tên Nhật làm đệm như thế? Hết Nhật Lan, Nhật Quân rồi lại đến Nhật Minh”

Quân giật thót tim, ánh mắt chăm chú nhìn Lan. Cậu có nghe nhầm hay không Lan hình như...vừa nhắc đến tên cậu, đối với việc này cậu có nên vui hay không?

“Nhật Lan, Nhật Quân, họ là ai?”

Lan mỉm môi không muốn nói nhưng nghĩ gì đó nó lại tiếp tục tán gẫu với Quân, khuôn mặt hờ hững tựa như có như không

“Nhật Lan là tên tiếng việt của tôi còn Nhật Quân là tên kẻ tôi ghét nhất. Hắn ta cứ thấy tôi lại kiếm chuyện, ngày đầu bọn tôi gặp nhau ở sân bay đã cùng nhau tranh chấp, sau đó khi tôi giả nam trang, không biết trời xui đất khiến như thế nào tôi lại ở cùng phòng với hắn. Nhưng cũng nhờ có tên đó, những ngày ở trường cấp 3 của tôi cũng không quá nhàm chán đi. Nếu chẳng phải hắn chọn nhầm người để kết duyên thì có lẽ tôi cũng không quan tâm đến hắn như thế, cũng không cần cứ mỗi lần hắn kiếm chuyện với tôi thì tôi lại đáp trả lại. Tất cả cũng chỉ vì bạn gái...à không...cũng chỉ vì vị hôn thê của hắn mà thôi.”

Lan cũng không biết tại sao mình lại nói nhiều như vậy, có chăng nó đang quá buồn, muốn tìm một người nào đó để nói chuyện để biết nơi đây không chỉ có một mình nó. Chắc chắn lý do là như thế mà thôi!

Quân cười khổ, giờ cậu nên cảm ơn hay cảm hận nhóc Thư kia đây? Nhờ nhóc mà cậu được nó quan tâm, điều đó có phải tốt không khi nó quan tâm cậu bằng sự căm ghét, để rồi giờ đây mối quan hệ của hai người muốn tiến cũng không phải chuyện dễ dàng gì

“Cô không có bạn bè gì à? Từ ngày nhập viện đến giờ ngoại trừ cậu Kai cùng nhóc ti kia ra thì tôi không thấy ai cả”

Quân chủ động chuyển đề tài mang Lan sang vấn đề khác nhưng thật không ngờ khi nhắc đến vấn đề này, mặt Lan trầm xuống thấy rõ. Quân biết mình nói không đúng chỗ, vội sửa lời

“Tôi nói sai rồi sao? Thật xin lỗi!”

“Không sao. Cũng chẳng có chuyện gì, tôi có hai người bạn, họ ở đây nhưng tôi không muốn gặp họ.”

“Vì tình trạng của cô lúc này sao?”

Lan không nói thêm gì nữa. Khi cảm nhận có luồng gió mát ủa vào, Lan liền quay cả người theo hướng đó, cũng không tiếp tục câu chuyện còn đang dang dở kia nữa.

Quân dờ khóc dờ cười, Lan lại có thể lờ cậu nhanh như vậy, cậu cảm thấy mình thật đáng thương nha. Nhưng nhanh chóng mọi cảm xúc rồi bởi trong lòng cậu bị công việc mình phải làm chìm xuống tận đáy lòng, Quân lại tiếp tục loay hoay với đồng hành lý của mình

Sau một ngày đi đường, cuối cùng cả hai cũng đã đặt chân xuống đảo nước Ha oai xinh đẹp. Nhưng dù nó có xinh đẹp như thế nào đi chăng nữa Lan cũng chẳng thể nhìn thấy, nó chỉ có thể cảm nhận mùi nước biển bốc lên, làm mặt nó rít thối.

“Tiểu thư, để tôi cõng cô!”

Quân nói xong cũng khom người xuống công lấy Lan. Lúc đầu cả hai đều ngỡ ngàng thấy rõ nhưng đến thời điểm này, việc tiếp xúc thân thể như thế này đối với hai người đã trở thành chuyện quá đỗi bình thường. Lan biết rằng cuộc sống của mình trong thời gian tới đều phải lệ thuộc vào người đàn ông này, nó phải tập cho bản thân mình quen với sự xuất hiện của anh ta.

Quân công Lan đi vào một khách sạn, phòng ở đây đã được Kai đặt trước, vốn dĩ là hai phòng đơn nhưng sau đó lại bị Quân đổi thành một phòng đôi. Cậu không thể nào an tâm khi để Lan ở một mình trong tình trạng này.

“Xin hỏi quý khách có đặt phòng trước không?”

“Phòng 108”

Vị nhân viên gạt gù rồi lấy chìa khóa đưa cho Quân. Sau đó cô ta lại nhìn chăm chú vào hai người rời đi, từ đầu đến cuối sự ân cần mà Quân giành cho Lan đều được cô nhân viên thu vào trong tâm mắt

“Chắc là một đôi vợ chồng mới cưới”

Quả thật nhìn hai người bây giờ không khác gì một đôi vợ chồng mới cưới cả, lại còn công nhau như thế. Vậy mới nói, thứ người khác mong muốn thì chưa bao giờ xảy ra mà người ngoài chưa gì đã nhìn nhận nó đã xảy ra. Quân chắc hẳn rất mong muốn được như cô nhân viên kia nói nhưng ngày đó chắc còn xa lắm!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Quân công Lan đi qua một dãy dài hành lang, tựa hồ chỉ còn vài căn phòng nữa là đến ban công tầng ba bởi lẽ chỉ cần đứng trước cửa phòng được phủ sơn đỏ ghi số 108 này thôi cũng đã có thể cảm nhận được làn gió đang rít qua tai; tuổi mất lên thân thể của hai người.

"Cạch" một tiếng, cánh cửa phòng lập tức bị lực đạo đẩy ra. Quân trước tiên công Lan đi vào, đặt nó xuống giường nghỉ ngơi rồi mới xuống tầng trệt mang hành lý lên. Trước giờ mấy công việc này chỉ toàn giành cho gia nhân của cậu làm thôi, theo lẽ thường nếu Quân đi nghỉ, cậu sẽ đem theo một vài người hầu để tiện cho việc sai bảo nhưng bây giờ thì khác, cậu muốn có khoảng không riêng tư để tận tâm chăm sóc Lan cũng như không làm Lan khó chịu, mặt khác đã là một bác sĩ được thuê thì việc mang theo gia nhân là một điều rất vô lý, cũng vì lý do đó nên giờ đây tất cả mọi việc cậu đều phải kham lấy, dù trước đây có lười nhát như thế nào thì lúc này cậu cũng phải cố gắng mà làm.

Sau khi sắp xếp mọi thứ đầu vào đó, Quân mới có thời gian nhìn lại gian phòng mà cả hai đã thuê, một căn phòng thật lớn nhưng so với phòng của Quân cũng chẳng bị được bao nhiêu. Màu chủ đạo của căn phòng này là trắng và xám, màu trắng vẫn là chủ yếu, màu xám cũng chỉ để điểm ở một vài chỗ để làm cho căn phòng không quá đơn điệu thôi. Trong phòng gồm có hai cái được tách biệt bởi một tủ lạnh hãng toshiba không lớn cũng không nhỏ, vừa vặn trong đó có rất nhiều đồ ăn cũng nước giải khát, nếu quá buồn chán cả hai có thể dùng thỏa thích. Ngoài những thứ đó ra, ở chính giữa phòng còn được bài trí một bộ salon lớn nữa, nó làm cho căn phòng trở nên hài hòa hơn, nhìn vào sẽ không quá trống trải

Thấy tiếng cửa mở đã lâu mà đến một âm thanh cũng không nghe thấy, Lan liền ngờ vực thêm một chút hoảng sợ

"Minh!"

"Ừm. Là tôi, tiểu thư cô an tâm, tôi sẽ không rời khỏi cô nữa bước. Tiểu thư tôi nghỉ trước tiên cô nên tắm rửa rồi nghỉ ngơi một lúc; đến trưa tôi sẽ gọi cô dậy ăn cơm. Chắc hẳn đi máy bay làm cô mệt lắm rồi!"

Quân ân cần bảo ban, sau đó laiv dụ Lan vào phòng tắm. Cậu quan sát kỹ đường đi lối lại trong phòng tắm rồi nói cho Lan nghe từng chi tiết, câu không thể nào giúp Lan tắm nên bắt buộc Lan phải biết rõ phòng tắm này để cô còn có thể mò mẫm trong bóng tối.

Quân lấy quần áo của Lan treo lên móc rồi điều chỉnh độ nước phù hợp cho Lan, sau đó thì quay lưng đi ra ngoài.

Lan không khỏi thẹn đỏ mặt. Quần áo của cô đều do cậu chuẩn bị, tất nhiên có cả đồ trong, nghĩ tới cô thật không biết giấu mặt đi đâu, cũng may cô không thấy gì nếu không cô chỉ có nước độn thổ thôi, sau này khi hồi phục bình thường thử hỏi cô làm sao đối mặt với anh ta

A! Cũng tại anh hai đáng ghét, bác sĩ nữ thì không mời lại mời một tên nam nhân về chăm sóc cô, có phải anh đang muốn làm cô xấu mặt không? A thật là...

Lan càng nghĩ mặt cô càng đỏ, cuối cùng cô quyết định ngâm mình trong làn nước lạnh để làm giảm đi nhiệt độ đang dâng lên trong người cô kia.

15 phút trôi qua, cuối cùng Lan cũng đi ra ngoài. Những giọt nước lăn tăn trên mặt làm cho cô càng trở nên đẹp mê người, là vẻ đẹp thanh tú thuần khiết

chứ không phải vẻ đẹp lạnh lùng mà cô thường khoác lên kia nữa. Đôi gò má hồng hào vẫn chưa giảm đi nhiệt kia lại làm cho cô giống như một thiếu nữ e lệ, tựa như một bông hoa mới chớm nở vậy. Thật là hấp dẫn lòng người, bộ dạng này cậu tuyệt đối không cho người thứ hai nhìn thấy.

Quân với tay lấy chiếc khăn đã chuẩn bị từ trước rồi đi về phía Lan, cậu kéo Lan đi về phía bộ salon ngồi xuống rồi nhẹ nhàng lau khô tóc cho cô. Lan vẫn ngồi im để Quân lau, đôi mắt cô vẫn nhìn vào một không gian vô định

"Thơm thật" mùi thơm từ ngoài Lan tỏa ra không ngừng bay vào mũi Quân. Cậu cũng là một tên con trai chính hiệu; cậu làm sao có thể chống lại hấp dẫn chết người này của Lan kia chứ, mùi hương dịu nhẹ, làn da mềm mại thật là quyến rũ người nha. Quân vô tri vô giác cầm lấy một lọn tóc của Lan rồi tham lam ngửi, một lọn rồi lại đến một lọn khác, bàn tay không yên phận đã đặt lên hai vai của Lan. Đôi tay vừa tiếp xúc với làn da mềm mại kia liền làm Quân sực tỉnh, vội vàng rút tay về. Mặt Quân thoáng chốc đỏ bừng, chính cậu cũng không biết bản thân vừa làm cái loại chuyện gì.

"Tiểu thư tôi đi đặt thức ăn trưa đây. Cô nghỉ ngơi một tí đi"

Nói xong Quân như một làn gió chạy ào ra cửa, tiếng đóng cửa thật mạnh làm Lan không khỏi giật mình. Cô có thể cảm nhận được ở cậu có điểm kì quái nhưng vẫn không hiểu đó là chuyện gì. Mặt khác Lan phải cười khổ, cậu vừa nói cái gì, đi chuẩn bị cơm trưa sao? Vốn bây giờ vẫn chưa tới giờ ăn trưa mà, vốn ai bảo cô nghỉ một chút đến giờ trưa sẽ gọi cô dậy mà, chẳng lẽ cô không cần ngủ cũng đã đến trưa rồi sao? Hay là cô tắm quá lâu nên đến trưa rồi mà cô không biết? Còn nữa, cậu bảo cô nghỉ ngơi là nghỉ như thế nào, cô làm sao có thể một mình mình đi về giường kia chứ, chẳng lẽ bảo cô ngủ trên Sofa, thật bất tiện nha! Lan nhú chặt hàng lông mày, giờ cũng chẳng còn cách nào khác, cô chỉ có thể ngồi trầm ngâm ở đây mà chờ vị bác sĩ bảo mẫu của mình quay trở lại thôi!

Quân chạy một mạch đến cầu thang tầng trệt thì dừng lại, mặt cậu vẫn đỏ như lúc ban đầu. Quân tay run run đặt lên ngực, cậu có thể cảm nhận rõ ràng con tim mình đang nhảy loạn nhịp, nó vì xấu hổ quá nên mới đập loạn như thế. Cũng thật may, Lan không có nhìn thấy, nếu Lan mà nhìn thấy không biết cậu phải chui rúc đi đâu để che giấu bộ mặt xấu hổ này nữa

"Quân mày đang làm cái gì vậy chứ? Chẳng lẽ mày định nhân lúc người ta gặp nạn mày liền chiếm tiện nghi, mày cũng đâu phải loại người bỉ ổi như thế!"

Quân đập đầu vào tường, tự chửi rủa bản thân. Vì cái đập đầu kia cũng không phải nhẹ gì nên đầu Quân bây giờ đã đỏ rực cả lên, trên trán còn hằn lên những dấu vết gồ ghề của bức tường nữa. Không những thế, một vài vị khách đi ngang còn cho rằng cậu không bình thường nên hoảng sợ vội đi đường khác hoặc là tránh xa cậu. Chỉ với phút ngắn ngủi, Quân đã nhanh chóng trở thành trung tâm của mọi ánh mắt. Thấy mọi người nhìn mình như người ngoài hành tinh, bấy giờ Quân mới nhận thức được bản thân mới vừa làm cái chuyện gì. Quân ho khan vài tiếng rồi tiếng về bàn tiếp tân

Cô nhân viên tiếp tân nhìn Quân với một ánh mắt ngưỡng mộ. Cậu thanh niên đẹp trai này thật quá tuần tú đi, còn là một người đàn ông chu đáo nữa, từ khi cậu xuất hiện với một cô gái trên vai, cô đã chăm chú nhìn rồi, sau đó còn thấy cậu cõng cô gái kia đi qua mấy bậc thang lên tầng ba, thật đáng ngưỡng mộ. Mặc cho công ty có thang máy, cậu cũng nhất quyết đi bằng thang bộ, cũng không hiểu là vì lý do gì, cô nhân viên đành hiểu rằng đó là cách thể hiện tình yêu của cậu giành cho vợ mình...Cứ cho là vậy đi!

Quân trong mắt cô nhân viên đã được xếp lên vị trí đầu tiên và hạnh diện nhận một điểm 10 to tướng từ cô. Cô nhân viên kia rất muốn có một người yêu như vậy a nhưng bắt quả người ta đã có vợ rồi, cô cũng chẳng buồn đánh chủ ý lên người đã có vợ đâu

"Tôi có thể giúp gì cho quý khách?"

Cô nhân viên thân thiện hỏi

"Mang lên phòng 108 hai phần cơm trưa"

"Quý khách mới dùng cơm trưa giờ này, khi chỉ mới 8h"

Cô nhân viên nheo mắt nhìn Quân, mới 8h mà cậu đòi dùng cơm trưa, khái niệm thời gian của cậu có đúng không vậy?

Quân giờ mới sực nhớ ra, cậu chính là vì chuyện vừa rồi mà đầu óc đến giờ này vẫn còn ngơ ngác. Lại mất lỗi một lần nữa làm cho Quân mặt càng đỏ hơn, cậu vội tìm cách sửa lời

"Không! Ý tôi muốn đặt hai phần cơm trưa, tầm 11h đem lên phòng 108 giúp tôi!"

"À Vâng!"

Cô nhân viên thân thiện cười tươi rồi lại tiếp tục làm việc của mình.

Quân gãi đầu gãi tai rồi quay về phòng. Thật là...cậu hôm nay sao vậy chứ? Định lực đã không tốt rồi, trước mặt người khác còn gây ra bao nhiêu chuyện xấu hổ nữa.

Đứng trước cửa phòng, Quân không biết làm như thế nào, cái mê lực lúc nãy làm cậu bị cuốn vào kia thật làm cậu sợ, cậu sợ mình một lần nữa không kiểm chế được. Lan giống như có một lực hút vô hình kéo cậu vào, làm cậu đánh mất đi lí trí vốn có của mình. Giờ này lại phải đối mặt với Lan, Quân không khỏi ngưng ngừng. Cậu muốn bỏ đi đến lúc nào cảm thấy tốt hơn rồi hẵng về nhưng cậu không dám để Lan một mình trong tình trạng này. Nghĩ sao cũng không được, thật là khó cả đôi đường

Loay hoay đấu tranh tư tưởng một lát, cuối cùng Quân cũng đẩy cửa bước vào. Cô gái kia...lại có thể ngủ ngon như thế...nhưng lại là ở trên sofa. Quân bấy giờ mới sực nhớ ra, lúc này bản thân mình cứ chạy ra ngoài, cũng chẳng thêm mang Lan lên giường, báo hại cô phải nằm co quắp như thế này mà ngủ.

Quân cười chua xót tiến đến chỗ Lan, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô. Cô giờ giống như một con mèo con yếu đuối, đến một khả năng kháng cự cũng không có. Còn nhớ lúc trước, cứ thấy cậu là cãi nhau, cứ thấy cậu hai người lại xảy ra xung đột, cậu còn tưởng đó là bản tính vốn có của cô nhưng đến giờ này cậu mới hiểu, cô vốn là một người âm trầm ít nói, lại không dễ xúc động. Vậy mới thấy tất cả xảy ra giữa cậu và một Nhật Lan hoạt bát chỉ là một màn kịch mà cô dựng lên mà thôi!

Quân cười khẩy, tất cả mọi người tiếp cận nhau chỉ vì một mục đích trả thù, vì trả thù mà tất cả chẳng còn thấy gì cả, đến những người cùng một phe cũng chém giết lẫn nhau.

Quân lại nhớ về cái lúc Lan được đưa vào bệnh viện với cái đầu bê bết máu và chiếc áo nhuộm đỏ màu máu tanh. Chiếc giường chờ Lan cứ thẳng đến cửa phòng cấp cứu mà tiến, trên giường Lan vẫn hôn mê như xác chết, đến một cử động nhỏ biểu thị sự sống cũng không có, hơn nữa hơi thở yếu ớt của cô tựa như có như không làm Kai và Quân không khỏi hoảng sợ.

Khi bóng dáng chiếc xe đã khuất dần sau cánh cửa, bấy giờ Quân mới ním lấy cổ áo của Kai sốc lên, cậu cần phải hỏi cho ra lẽ mọi chuyện, mọi chuyện của 10 năm trước và chuyện mà cậu không biết trong 10 năm qua

"Tóm lại đã có chuyện gì?"

Kai hất tay Quân ra rồi trượt dài theo tường xuống mặt đất lạnh lẽo, vẻ mặt chất chứa toàn sầu não và đau khổ

"10 năm trước trong trận hỏa hoạn đó, một toán người áo đen đã cứu ba mẹ con anh ra rồi mang đi. Bọn họ là người của bà ngoại. Bà đã cứu bọn anh và đưa về Nhật. Vài tháng sau, cả nhà biết mẹ đã mang thai, là Ren là đứa em út của bọn anh, lần mẹ sang Mỹ tìm ông ta cũng là lần cuối đó, mẹ đã mang thai Ren..."

Kai ngáp ngừng nhìn sang đứa em nhỏ vừa chịu cú sốc kia của mình, nó ngồi đó, vẫn chăm chú nghe nhưng ánh mắt không có bất cứ cảm xúc nào. Kai đau xót hít lấy một hơi rồi dừng cảm kể tiếp

"Sau khi sinh Ren, mẹ trở nên điên loạn, bọn anh từ đó cũng nung nấu trả thù. Bọn anh giấu đi tung tích của mình để mẹ cùng Ren có một cuộc sống yên ổn bên Nhật còn anh và Sakura thì chuyển ra sống riêng để một mai lỡ có bị người nào đó phát hiện thì cũng không làm ảnh hưởng đến những người khác. Sakura đổi tên thành Lan, nó học đủ mọi thứ rồi 6 năm sau liền chuyển sang Mỹ sinh sống, ở đó nó quen được hai người bạn là Lam và Phuong. Rồi đến 4 năm sau nó quay về và mọi chuyện về sau em đều biết. Còn anh, lúc đầu tiếp cận em cũng không phải có ý gì xấu, cũng chỉ muốn gặp lại người bạn xưa thôi nhưng nào ngờ anh nghe tin em và nhỏ Thư đang yêu nhau. vì mối thù gia đình nên anh không bỏ qua bất cứ ai, em cùng nhỏ đó có quan hệ nên anh không thể tha cho em, anh tiếp cận em vì trả thù, bịa ra tất cả mọi câu chuyện về vụ hỏa hoạn, về cái chết của gia đình để không một ai biết đến sự tồn tại của họ vì anh sợ họ lại một lần nữa gặp nguy hiểm. Sau này anh biết em tiếp cận nhỏ Thư cũng chỉ vì trả thù cho bọn anh, anh rất cảm kích nhưng nếu em đã diễn khéo như vậy thì anh chỉ có thể lợi dụng em để trả thù thôi. Anh biết em thích Sakura, nếu em biết con bé còn sống chắc chắn sẽ quay về với nó, như vậy anh sẽ mất đi một vị thế quan trọng."

Càng nghe Kai nói, Quân càng tức giận, cậu kéo Kai nhìn thẳng vào mặt mình rồi vung tay đấm cho anh một cái. Lợi dụng? Đây là tình anh em mà cậu luôn tin tưởng sao? Thật không ngờ...

"Anh lại có thể lợi dụng tôi, tên khốn... Anh làm cho tôi và Sakura bây giờ muốn nói chuyện một cách bình thường cũng không thể"

Quân lại vung tay đấm cho Kai một cái nữa, thật mạnh. Kai cũng không phản kháng, anh để cho Quân đánh, là anh nợ Quân, vì vậy anh không có quyền đánh trả.

Quân nói một câu lại đánh Kai một câu, lực đạo càng lúc càng mạnh, khuôn mặt Kai tựa hồ đã bầm cả lên rồi nhưng Quân vẫn không dừng lại

Ren thì vẫn ngồi đó, ánh mắt thờ ơ, thằng bé không biết làm gì hay nói gì bất cứ lúc nào, trong đầu nó, trong lòng nó lúc này thật sự rối loạn, nó cần thời gian để tiếp thu cũng như sắp xếp lại mọi việc

Như vậy đó, mọi người tiếp cận nhau đều vì trả thù mà thôi. Cậu tiếp cận Thư vì trả thù, Sakura tiếp cận cậu cũng chỉ vì trả thù Thư mà Kai lợi dụng cậu cũng chỉ vì trả thù nhà bên đó. Quân tự thấy bản thân mình tội nghiệp, hết bị người khác tiếp cận vì mục đích riêng rồi lại đến bị lợi dụng. Nhưng so với việc bị lợi dụng Quân lại thấy thoải mái với việc Lan tiếp cận mình hơn

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Lan ngủ một lèo đến hơn 10h30 mới dậy, vừa ngồi dậy, cô đã lấy hai tay dụi mắt mình. Động tác thật đáng yêu a. Bất quá cái động tác vô tình của cô lại lọt vào mắt kẻ nào đó làm cậu ta đơ ra vài giây. Lan uể oải vươn hai tay, cứ nghĩ ngủ một giấc dậy tất cả đều chỉ là một giấc mơ, mắt cô lại sáng, cô lại có thể nhìn thấy rõ mọi thứ nhưng đó cũng chỉ là do cô nghĩ thôi, cái gì là sự thật thì vẫn là sự thật, cô vẫn là một kẻ mù thôi.

"Minh!"

Cô thấy căn phòng quá im lặng, bất giác gọi nên một cái tên, nhưng không nghĩ giọng nói của cô vừa cất lên lại có thể đem hồn người nào đó quay về, Quân vội lên tiếng

"Tôi ở đây!"

Xác định có người ở trong phòng, Lan thở nhẹ ra một hơi rồi lại hướng mắt về nơi phát ra âm thanh

"Tôi muốn đi ăn!"

Cô không biết bây giờ đã mấy giờ rồi, bụng cô giờ đã đói cồn cào, cô cũng không thèm quan chuyện thời gian nữa, ăn sớm cũng được, ăn trễ cũng được, như thế nào làm cho cái bụng của cô ngay lập tức không còn kêu nữa là cô vui rồi

Quân vui vẻ ừ một tiếng rồi đi kêu thức ăn, một chốc sau vô số thức ăn đã được đưa đến phòng của hai người. Quân soạn đồ ăn ra rồi ân cần đút cho Lan ăn, vốn dĩ Lan cũng có thể dựa theo cảm giác của mình mà ăn nhưng Quân cứ khẳng khái đòi cho cô ăn nên Lan cũng chẳng phản bác là mấy. Lan tự dung thấy việc bị mù mắt này cũng là một điều thú vị, cô không cần làm bất cứ thứ gì, chỉ cần ngồi một chỗ tất sẽ có người phục vụ. Bác sĩ nói rồi, cô chỉ bị mù trong một tháng, một tháng này cô phải ra sức mà tận hưởng cái loại chăm sóc này mới được

Ăn xong, Lan lại quay sang Quân mà nói

"Minh, tôi muốn đi xuống biển!"

"Nhưng tiểu thư của tôi ơi, bây giờ gần 11h rồi, trời nắng thế này cô không sợ da cô ngăm đen sao?"

"Tôi không quan tâm!"

Quân nheo mắt kì lạ, với sự hiểu biết của cậu về con gái thì thời điểm này bọn họ sẽ chui rúc trong phòng mà ngủ rồi, ai lại đi ra biển lúc trời nắng như thế này, Và lại, lúc vừa rồi sợ cô khó chịu nên cậu đã cho cô mặc quần sọt cùng áo phông ba lỗ, giờ này mà dẫn cô xuống đó, chỉ sợ mấy tên sói già sẽ nhìn cô đến chảy dãi mất thôi, cậu lại không thích có kẻ khác nhìn cô như thế

"Tôi nghĩ cô nên thay đồ"

"Tại sao? Mặc như thế này tôi thấy rất thoải mái"

"Nhưng cái bọn sói già thấy thèm thuồng"

Con ghen không kiểm soát dâng lên làm Quân ăn nói mà không suy nghĩ. Khi cậu đã nói xong cậu mới thấy có điều không đúng nên nghiệm lại câu mình vừa nói, về mặt Quân lập tức bị rặng mây hồng che kín

Lan nhũn chặt hai hàng lông mày, có chẳng Minh đã quan tâm thái quá rồi đi

"Cậu quan tâm sao?"

"Không...cậu Kai sẽ băm vằm tôi ra mất nếu như để cô bị bọn sói già kia nhìn cô đến khát khao"

Lan gật đầu đồng ý, Anh hai có thể vì cô mà dờ dẫm luôn cái khách sạn này cũng được chứ đừng nói đến một Nhật Minh không chăm sóc cô cẩn thận. Lan vui vẻ vỗ vỗ vai Minh, động tác như đang an ủi cậu

"An tâm đi, ai nhìn tôi, cậu có thể thay anh tôi móc mắt hắn ta kia mà, phải không?"

Biết là thế nhưng...mà thôi, cậu có thể cãi lời cô sao? Quân ảo não đi lấy áo khoát khoát lên người Lan, sau đó cậu cầm lấy một bức chăn mỏng rồi cõng Lan đi ra biển.

Gió biển mát mẽ thổi vào hai người, làn gió kia thổi tung tóc của cả hai. Lan ở phía sau Quân tựa hồ có thể ngửi thấy mùi hương nam tính của cậu, mặt mũi cô thoáng chốc đỏ bừng.

Quân để Lan ngồi xuống ghế rồi tỉ mỉ quan sát khắp nơi, mắt thấy không có tên nam nhân nào nhìn cô mới an tâm quay lại nhìn cô, nhưng ngay khi chạm vào khuôn mặt đỏ bừng kia của cô, Quân lại giật thót tim. Mặt cô sao lại đỏ thế kia? Sốt chăng?

Quân đưa một tay lên đầu mình rồi đưa một tay lên đầu cô nhưng nhiệt độ của cả hai đầu có chênh lệch bao nhiêu, cô không có sốt, vậy lí do là ở đâu?

"Tiểu thư cô không sao chứ? Mặt cô sao đỏ bừng thế kia?"

Câu hỏi kia của Quân thật làm Lan không biết chui rúc đi đâu. Cả người cô lù vào sâu trong ghế, đầu cứ lắc lia lịa

"Không sao, không sao!"

Cũng do cô không để ý, một tay của cô đã rơi ra ngoài khoảng không rồi mà cô vẫn trượt vào, thế là cả người cô không báo mà té nhào xuống đất. Quân cũng hét hoảng không kém, vội vàng nhảy sang đỡ lấy cô. Dù biết giường không sao, lại thêm dưới là mặt đất nhưng cậu lại theo bản năng mà nhảy sang đỡ.

Lan cảm thấy dưới người là một vật gì đó ấm ấm, cô mới kì lạ sờ soạng, sờ một lúc lại sờ đến một cái gì đó cứ đều đặn nhấp nhô, ở một nơi còn có cái gì đó đập mạnh liệt, Lan thông minh hiểu chuyện gì đang xảy ra và cô vừa sờ đến cái gì. Quả thật là dọa người a. Lan vội bật người đứng lên, vô tình tay trượt qua chiếc giường kia làm cánh tay cô chảy máu, chỉ là tróc thôi nhưng máu cũng nhanh chóng rơm rớm. Lan "á" lên một tiếng, giấy tiếp theo tay của Lan liền bị Quân chụp lấy

"Phải cẩn thận chứ!"

Có chăng Quân nói câu này đã quá thừa đi. Đối với một người không thấy gì thì có thấy được gì mà cẩn thận, đến một đồ vật ở đâu cô cũng không biết thì làm sao mà tránh.

Quân nhẹ nhàng phùi đi đất trên người cô rồi lấy nước suối rửa đi vết thương của cô. Xong xuôi, cậu mới để Lan ngồi lại trên giường, còn cẩn thận lấy khăn phủ lên đôi chân trần thon dài kia của cô nữa.

"Ở đây đợi tôi, tôi đi lấy thuốc sát trùng"

Lan liền gật đầu, cô cần thời gian để trấn tĩnh tâm tình lại. Đang mãi ngồi vuốt ngực như thế thì Lan nghe thấy có tiếng động, cô nghĩ Quân đã quay lại nên cứ nhìn theo hướng phát ra âm thanh

"Cô em...đi chơi với anh nhé!"

Lan kinh hoàng, là ai? Ai đang ở đây? Cô không thấy gì cả, dù trước đây mạnh mẽ bao nhiêu thì giờ đây cô đang hoảng sợ, vì giờ đây cô chẳng còn khả năng phản kháng, những thứ đã học, gì mà nhu thuật, karate, tất cả đều biến mất không còn một mống. Giờ trong lòng cô chỉ có thể gào thét gọi tên người tên Minh kia,

"Minh, anh ở đâu?"

Ba tên thanh niên kia cứ nghe cô gọi tên Minh thì không khỏi thắc mắc, rốt cuộc Minh đó là thằng nào mà được cô gái xinh đẹp như thế này gọi tên kia chứ?

"Minh là thằng nào? Nó có hơn bọn anh không?"

"Vậy mày cứ tận mắt mà chứng kiến xem tao có hơn mày không?"

Giọng nói tức giận ở sau lưng ba thanh niên vang lên làm cả ba tên đều giật mình quay lại. Nhìn phía trước là một người con trai tuấn mĩ, tất nhiên bọn hắn phải thừa nhận mình không có khả năng vượt qua nhưng đó chỉ là vẻ hình dáng thôi, còn thực lực ra sao thì chưa ai biết đâu

"Mày là bạn trai của cô gái này?"

"Nhường lại cho bọn tao đi! Mày không xứng với em ấy đâu!"

Một tên đắc ý cười, thứ bọn chúng đã chăm chắc chắn phải đoạt được. Quân hờ hững nhìn bọn người kia, bọn hắn thì làm được gì mà lên mặt kia chứ

"Vậy bọn mày xứng chắc. Chỉ sợ hôm nay bọn mày còn không đi khỏi đây được chứ đừng nói chi mang cô ấy đi"

Quân chẳng để cho bọn kia một chút mặt mũi, cứ thế mĩa mai bọn chúng. Ba tên kia bất mãn, lập tức lao đến chẳng thèm một câu báo hiệu. Quân hừ lạnh, cậu vút tất cả mọi thứ trên tay rồi nhào về phía bọn chúng. Tiếng đánh nhau vang lên làm Lan ngơ ngác cùng hoảng sợ, mọi người cũng đã tụ họp lại xem, điều đó càng làm Lan khó chịu hơn. Cô muốn biết kết quả, muốn biết Minh có đánh thắng không, muốn biết cậu có bị làm sao không? Cô muốn biết nhiều lắm!

Ba tên to con chỉ một lúc liền bị Quân đánh cho bỏ chạy, trước lúc chạy đi còn hăm dọa sẽ quay lại. Aiiiiiii, trước nay kẻ nào bại trận bỏ chạy mà không nói câu đó, quan trọng là còn có lần sau sao?

Quân hừ lạnh nhìn đám tàn quân thương tích đầy mình rồi nhặt lấy chai thuốc dưới đang nằm lóc dưới đất rồi tiến về phía Lan

Nhìn mặt cô tái mét, Quân thật đau lòng, chắc cô hoảng lắm

"Không sao rồi!"

"Anh không sao chứ?"

"Tôi bản lĩnh thế này thì ai làm gì được tôi!"

Quân cười sáng khoái, trước sự quan tâm này của Lan cậu càng vui hơn, dù có bị đánh đau thế này nhưng khi nghe câu hỏi quan tâm này mọi cái đau cũng biến mất a.

Quân nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay bị thương kia của Lan lên sát trùng, cậu cũng chẳng mần đến những ánh mắt đang nhìn hai người ở xung quanh. Ngưỡng mộ ư? Ghen tị ư? Muốn nhìn thì cứ nhìn, muốn làm gì thì cứ việc, cậu không quan tâm!

Sát trùng cho Lan xong, Quân dịu cô nằm xuống, bản thân cũng nằm xuống một cái ghế bên cạnh. Quân lôi ra một cuốn tiểu thuyết lớn rồi chậm rãi đọc cho Lan nghe

Trên kia bầu trời chiếu rọi, hắt ánh nắng lên mọi vật, dưới này bóng dù sẵn sàng che đi thứ ánh nắng gay gắt kia, chủ động đem hai người nằm dưới đó mà bảo vệ. Giọng đọc của Quân cùng với tiếng sóng biển rì rào cộng hưởng tạo thành một âm thanh êm đềm, sâu lắng vào trong lòng người

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Có những chuyện hiểu lầm nhỏ thôi nhưng lại có thể tạo nên một trận mưa bom khói lửa, cũng chỉ vì những chuyện không tìm hiểu kỹ mà hận thù chất chứa từ năm này qua năm khác, lây truyền hết người này đến người khác, nhưng đến cuối cùng tất cả đều không biết nỗi hận kia từ đâu mà có. Không phải do người này bắt nguồn, cũng không phải do người kia bắt nguồn mà lại do một kẻ thứ 3 tạo nên. Thế nhưng kẻ thứ 3 kia chỉ cần đứng một bên nhìn bọn họ máu mủ thâm tình chém giết lẫn nhau. phải chăng kẻ đó quá lợi hại rồi?

Ông Sơn sau chuyện ngày hôm đó liền sinh bệnh. Tất cả cũng chỉ vì ông phản ứng quá chậm chạp mới đưa đến nông nỗi này, nếu lúc đó ông nhận con sớm hơn, có lẽ đứa bé gái ấy sẽ không có bị tai nạn như thế. Từ ngày hôm đó đến nay cũng đã được 1 tuần rồi, ông đã nhiều lần đi tìm hiểu tin tức nhưng kết quả thu về chỉ là con số 0. Ông cũng đã đến công ty SK kia để tìm con nhưng đến giờ ông mới biết trụ sở chính của SK là ở Nhật, ông lại chẳng thông thạo bất cứ thứ gì ở Nhật thì làm sao đi tìm con, còn chưa kể đến bọn nó có chịu gặp ông hay không. Ông thật sự rất lo cho đứa bé gái ấy. Ông còn nhớ lần cuối cùng người phụ nữ ấy sang Mỹ tìm ông, bà ấy có cho ông biết đứa con gái tên là Sakura, chẳng lẽ đó chính là con gái Sakura của ông? Nhưng rõ ràng tất cả bọn họ đều ra đi trong biển lửa đó rồi mà, làm sao có thể sống sót đến tận bây giờ? Trời ạ, rốt cuộc đã có chuyện gì, sao ông chẳng hiểu gì cả? 10 năm trước ông đã chịu đau khổ mất đi gia đình, 10 năm sau lại mang tội danh bội bạc bị con cái căm hận nhưng chính bản thân ông không hiểu tại sao mình lại lãnh những thứ đó. Ông đã làm gì sai ư?

Ông vẫn còn nhớ rõ khuôn mặt mỗi đứa. Kai đã trưởng thành rồi, khuôn mặt đã góc cạnh hơn chứ không còn mũm mĩm ngây thơ như trước nữa. Kai có cái mũi cao giống ông, có cái miệng cười duyên cũng giống ông, đó là những thứ mà ông thích nhất ở thằng bé, từ khi nó sinh ra, nhiều người đã bảo nó giống ông, nhìn sao cũng như bản sao của ông, cũng bởi lẽ đó ông càng yêu thích Kai hơn. Khi vợ ông mang thai Kai cũng là lúc sự nghiệp của ông lên như điều gặp gió. Ông thầm nghĩ đứa con này của mình chính là thần phù hộ cho tiền tài của gia đình, nghĩ như thế nên tình cảm ông giành cho Kai càng tăng thêm gấp bội.

Lúc đầu ông chỉ là một nhà kinh tế đối ngoại, tất nhiên một nhà đối ngoại suốt ngày đều liên tục ở nước ngoài, đi máy bay như đi chợ. Thời gian ông giành cho gia đình càng ngày càng ít ỏi, một chuyến đi của ông có thể kéo dài đến vài tháng. Người nhà ai cũng trông mong ông nhưng ông rất ít khi về nhà, khi mẹ Kai sinh Kai ông cũng không có mặt chỉ khi Kai được một tuổi ông mới quay về, đó là lần đầu tiên Kai gặp ba nhưng với một nhóc tí một tuổi thì làm gì có nhận thức gì. Sau đó ông lại đi biệt tích, chỉ có mẹ Kai là thường sang thăm ông, ông không ở cố định một chỗ nên phải vất vả lắm mẹ Kai mới liên lạc được. Cứ như vậy ngoại trừ mẹ đi tìm ông thì ông không có về nhà, một năm mẹ gặp ông chừng 4 lần. Bẵng qua một thời gian, sinh nhật 5 tuổi của Kai, ông mới về nhà lần thứ 2 cũng chính là lần thứ 2 Kai gặp ba. Khi đó Sakura được 3 tuổi nhưng lúc đó con bé bị bệnh nặng, mẹ phải túc trực suốt một đêm ở bệnh viện, đến việc ông về nhà bà cũng không biết, Kai đã vui mừng khôn tả, cả ngày hôm đó Kai chơi đùa với ba nhưng ngay buổi tối ông lại đón máy bay sang Anh dự hội thảo. Có vẻ công việc của ông rất nhiều thì phải

Kai tuy có chút âm ức nhưng Kai cũng thông cảm cho ông. Rồi khoảng thời gian sau đó ông không về nhà nữa, mẹ thì vẫn đều đặn sang thăm ông, mãi đến khi Kai 10 tuổi, Sakura 8 tuổi thì một chuyện động trời đã xảy ra, trên những mặt báo nóng hổi đều có đề hình của ông cùng một người đàn bà khác mà hôm nay chính là vợ của ông, kèm theo đó là dòng chữ 'Nhà kinh tế đối ngoại cuối tuần tới sẽ đính hôn cùng con gái tập đoàn J'. Mẹ Kai sau khi đọc tin đã ngất suốt mấy ngày liền, cái ngày bà tỉnh lại đã làm 2 anh em bọn nó vui không thể tả, vì mẹ ngất nên Kai lập tức đưa bà đến bệnh viện, lúc này bà mới biết mình đã mang thai đứa con thứ ba. Nhưng nào ngờ ngay tối hôm đó người phụ nữ trên mặt báo kia đã tới tìm mẹ Kai, hai người trước đây vốn là bạn nhưng thật không ngờ bà ta lại đâm sau lưng mẹ cô như vậy, nhưng đã tâm cùng lòng dạ độc ác của bà ta đâu chỉ dừng lại ở đó, tối hôm đó...người phụ nữ kia lại ngang nhiên bắt trói ba người rồi phóng hỏa đốt nhà. Cái ánh mắt kiêu căng ngạo mạn kia của bà ta Kai không thể nào quên! Cả Sakura cũng thế!

Kai thật đã nhầm tưởng, nhầm tưởng mọi chuyện đều bắt nguồn từ người đàn ông bội bạc kia nhưng Kai đã lầm rồi. Ngay sau khi biết tin ông đã tức tốc quay về, ông còn trách chính bản thân đã không chăm lo tốt cho gia đình nên mới xảy ra cố sự này. Đến ngày đính hôn của mình ông cũng chẳng mần

đến chỉ đâm đầu vào rượu bia, ông đã đau khổ như thế suốt một tháng trời. Sau đó ông đã muốn đi biệt tích nhưng người mẹ già của ông cùng cánh báo chí cứ ép ông phải tiến tới kết hôn với người phụ nữ kia vì chuyện của hai người đã đăng cả lên những tờ báo nổi tiếng, người mẹ già của ông vì ham tiền tài nên cũng chẳng quan tâm mấy đến hạnh phúc của con. Ông Sơn giờ chỉ còn một người mẹ già để bảo vệ nên mới nghe lời bà, ông cũng chẳng yêu thương gì người đàn bà kia, sau khi cưới về ông cũng chỉ một bộ dạng lạnh nhạt, dù là vợ chồng nhưng hai người luôn ở hai phòng khác nhau. Hai người ở hai phòng khác nhau thì làm sao có con được? Vâng, Thư không phải con ruột của ông, đó là con của bà ta và chồng trước mà thôi!

Ông Sơn sống đến tận tuổi này nhưng không ngày nào ông không tưởng niệm về gia đình trước kia của mình. Trong phòng của ông chứa đầy hình ảnh của người phụ nữ kia cùng những đứa con của mình, những thứ mà bà thường đem sang cho ông xem, nào là hình Kai, hình Sakura nhiều lắm. Lúc này có bao nhiêu tấm hình ông cũng treo hết lên, cứ đi làm về ông lại yêu thương nhìn chúng, những đứa con của ông thật đẹp!

Ông ân hận vì mình quá nhiều nên từ bỏ ngành kinh tế đối ngoại quay về làm kinh doanh. Ông dồn tất cả số vốn mình đang có để mở một công ty nhỏ, vài năm về sau nó liền trở nên lớn mạnh hơn, dần dần cũng trở thành một công ty có quy mô lớn. Ông Sơn hài lòng nhìn thành quả mình tạo ra, nhưng càng nhìn ông lại càng đau lòng, nếu như ngày xưa ông an phận thủ thường có hay không người thân của ông vẫn còn sống đến bây giờ, sẽ vui vẻ cười đùa với ông. Ông thật sự nhớ họ, thật sự rất nhớ! Ngôi nhà kia không làm ông vui, đứa con kia không phải của ông nhưng ông chỉ có thể chấp nhận, ông không thể một lần nữa lại để chuyện năm xưa xảy ra, dù không yêu thương gì họ nhưng trên danh nghĩa họ vẫn là gia đình của ông, coi như ông nợ bọn họ một món nợ ân tình đi, ông không thể nào bắt ép bản thân yêu thương họ được.

Ông Sơn cứ thế nhớ về những kỉ ức năm xưa, Quỳnh năm ấy cứ sang thăm ông rồi kể cho ông lắng chuyện nghe, mỗi lần ông về căn hộ thuê tạm vài ngày của mình đều cảm thấy rất vui vẻ, căn hộ bỗng dưng ấm cúng hẳn lên, có vợ ngồi chờ ông về rồi còn nấu cho ông vô số món ăn nữa, sau đó bà kể cho ông về những đứa con thân yêu, chuyện Kai bắt đầu đi học nhưng học thì không chịu học mà lại đi bắt nạt bạn gái trong lớp rồi chuyện Sakura nghịch nước đến ướt quần áo, còn bôi lọ với cá nữa, còn nhiều lắm, sau đó bà đưa cho ông không biết bao nhiêu hình, mỗi hình mỗi kiểu nhưng hình nào cũng đầy ắp nụ cười ngây thơ.

Ông nhớ lắm! Nếu trên đời này có thánh thần ông chắc chắn sẽ cầu xin cho thời gian quay lại để ông có thể chăm sóc gia đình của mình, để ông có thời gian yêu thương họ. Nhưng vấn đề ở đây là trên đời này không có cái chữ nếu đó

Ông Sơn lại lặng lẽ gặm nhấm nỗi đau. Những tấm hình đó vẫn ở trước mặt ông nhưng ông nhìn vào giờ phút này chỉ có đau lòng. Đứa nhóc kia đến tìm ông, luôn miệng gọi ông là ba nhưng ông chỉ có thể đứng đó như trời trồng. Đứa nhóc đó giống ông như đúc, nếu Kai giống ba phần thì thằng nhóc giống đến 7 phần, ngay cả khí chất cũng giống, vậy mà ông chỉ biết trợn mắt ngó. Ông thật sự hối hận, giờ phút này thật sự hối hận, Nhìn thấy đứa con của mình bị người khi dễ, sau đó còn bị hắt văng vài vòng trên đất, con tim ông như thắt lại, có chăng đó là sợi dây liên kết vô hình của tình phụ tử. Nhưng rồi...khi thấy chiếc xe lao tới ông cũng chẳng có phản ứng gì, sao ông không phản ứng gì? ông hận mình quá chậm chạp, sao lúc đó ông không nhào ra đỡ lấy đứa nhỏ đáng thương kia? Đó là con ông, là con ông mà!

Ông đứng đó chứng kiến máu chảy, là máu của đứa bé gái ấy. Lần đầu tiên gặp nó ở trường học, không phải ở nhà mà là ở trường học. Tức cười hay không một người cha đến nhìn mặt con một lần còn không có đến khi nó 18 tuổi ông mới gặp mặt lần đầu. Ông đau lắm, con tim ông đau lắm! Lần đầu gặp mặt, con bé đã nhìn ông bằng một ánh mắt lạ lùng, ông cũng thấy có nửa điểm quen quen nhưng sao ông lại không nhận ra con gái mình? Sau đó còn khi dễ nó khi tưởng mấy tính bị nó phá hỏng? Có người cha nào như ông không kia chứ?

Ông Sơn đâm mạnh vào bờ ngực mình, càng nghĩ càng căm ghét chính bản thân mình.

Máu kia đỏ thẫm, màu đen của đường cũng bị máu nhuộm đỏ, thật kinh hoàng. Ông chỉ có thể đứng đó trợn trắng mắt nhìn đứa con của mình nằm trên vũng máu, sau đó chỉ có thể run run người giống kẻ bị bệnh phong hàn. Đứa nhỏ kia, cùng anh nó Kai, ông có thể trông thấy thù hận chất chứa trong mắt bọn nó, bọn nó hận ông đến thế sao?

Sakura nó còn không muốn thừa nhận cả người cha này nữa kia mà, nó đã nói nó căm hận ông kia mà.

Ông Sơn cười chua xót, đáng lắm! Ông đáng nhận những thứ này lắm! Bị con căm hận, cơ ngơi sụp đổ trong tay con, ông không hề hối hận

Ngay cả đứa nhỏ mới đến tìm ông kia, đứa nhỏ nước mắt lưng trong gọi ông là ba kia đến cuối cùng cũng dùng ánh mắt căm hận nhìn ông, trong mắt nó có phần lãnh ý hơn cả anh chị nó. Ông lúc đó chỉ biết cười khô, ông đã trở thành tội phạm đáng bị lăng trì trong mắt những đứa con của ông rồi. Chúng gọi ông là kẻ phụ bạc, chúng bảo ông quên mẹ nó và bọn nó nhưng ông nào có biết gì, danh phụ bạc ông có thể nhận vì dù sao giờ đây ông đã cưới người phụ nữ khác nhưng tội quên bọn chúng, nếu ông nhận chẳng phải đã quá oan ức cho ông sao? Dù một phút một giây ông cũng không có quên, bọn họ luôn sống ở nơi con tim này của ông, ông phải làm sao bọn họ mới hiểu đây

Ông Sơn lặng người đi, một vài tiếng họ khan vang lên. Ông bị bệnh rồi, ông không quản nổi nữa, chuyện công ty muốn ra sao thì ra, ông cũng chẳng màng tới, giờ này ông thật sự nhớ người phụ nữ kia cùng những đứa con của ông. Bác sĩ bảo bệnh của ông rất nặng, là tâm bệnh, bệnh này ông thể chữa được, nói đúng hơn là ông không muốn chữa, giống như là ông muốn dùng bệnh để hành hạ chính mình

Tâm tình một người cha là vậy đó, thật mấy ai có thể hiểu được, thật sự thì bọn nó đã có một sự hiểu lầm rất lớn, mọi bế tắc làm thế nào mới thông được đây?

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Thoáng cái Quân và Lan đã ở đây được 5 ngày rồi, không khí ở đây thoải mái thật, khiến tâm trạng Lan cũng vui hẳn lên, nhưng duy chỉ có một điều cô không thấy vui tí nào, cái bọn khách quan kia hình như đã biết cô bị mù. Dù cô không thấy nhưng cứ hễ cô xuất hiện lại nghe có tiếng thì thảo, cũng đã 7 ngày từ khi cô bị mù rồi nên thính giác cũng tốt hẳn lên, đối với những thứ bọn họ đang bàn tán, cô biết chắc bọn họ đang nói về cô. Mù thì đã sao chứ, cô mù nhưng có được một người tận tâm chăm sóc còn sẵn sàng ra tay bảo vệ cô nữa, chẳng bù cho bọn họ cứ mãi đứng đó mà ganh tị. Mà kể cũng lạ, anh 2 tìm ở đâu ra bác sĩ bảo hộ tốt thế này, nếu bản thân là cô, nếu đối mặt với những tên ngày hôm đó chắc đã chạy bầy xa rồi! Mà thôi mặc kệ đi, anh hai đã bảo cô nghỉ ngơi cho tốt, cô cũng không nên suy nghĩ chi cho nhiều, giờ cô phải nghỉ lấy sức để rồi đến khi quay về sẽ chơi một trò chơi đấm mấu với bọn họ

Mắt Lan nhắm hờ, người buông lỏng để cho bản thân đi vào giấc ngủ nhưng cô không tài nào ngủ được, hình như thiếu đi cái gì đó thì phải. Lan mở mắt ngồi ngẫm nghĩ một lúc, chiếc cảm cũng bị cô bóp méo mà cô vẫn chưa nhớ ra thiếu đi cái gì, nếu là thường ngày cô rất dễ ngủ mà.

Tiếng nước chảy trong phòng một lúc một lớn, người đàn ông kia hình như đang tắm thì phải. Nhớ đến Quân, Lan mới chợt nhớ ra thứ mình đang thiếu. Đạo gần đây cứ lệ thuộc vào tên đó nên bản thân cô đã sinh ra thói quen luôn có cậu ta bên cạnh và ý lại cậu rồi. Thường những lúc cô đi ngủ, Quân sẽ tận tình kể chuyện cho cô nghe, không những thế cậu ta còn tốt bụng cho cô mượn cái tay để ngủ cho thoải mái nữa. Kết quả giờ này thiếu đi những thứ đó cô lại không thể nào ngủ được. Ai, thật là...

Lan lấy gối đè lên đầu mình, cả thân người úp xuống dưới nhưng cô cũng không tài nào ngủ được. Ai, đã khuya rồi, thực sự đã khuya rồi, làm ơn ngủ đi!

Lan cũng không biết bây giờ là mấy giờ nữa, cô tự nhắc bản thân đã khuya rồi phải đi ngủ nhưng mí mắt vẫn cứ thế mở bừng bừng mà một chút ánh sáng cũng chẳng thể lọt vào, dù cô có úp mặt, dù có che gối hay không thì trước mắt cô vẫn chỉ là một màu đen thăm thẳm, tựa như vô tận.

Yaaaaa, thật là bức mình mà! Tại sao lại không ngủ được kia chứ?

Lan bật người ngồi dậy, lười biếng gãi gãi đầu. Vừa lúc đó cánh cửa kia cũng mở, nghe tiếng cửa trong lòng Lan không khỏi phần khởi nhưng bề ngoài vẫn là một bộ dáng im lặng, làm ra không có gì

Quân nhìn thân ảnh ngồi thừ người trên giường thì không khỏi bật cười. Nhìn cô bây giờ có giống một người điên không kia chứ, còn nếu không giống thì chắc cô giống những kẻ mới bị sét đánh, làm cách nào để diễn tả bộ dạng của cô bây giờ đây? Tóc tai rối bù, có vài chỗ còn dựng đứng cả lên, ánh mắt thì cứ lơ đãng như kẻ mất ngủ, gật gù gật gù nhưng cậu biết rõ rằng đó là vì cô không thể nào ngủ được nếu không có cậu. Cậu cũng đã nhiều lần chứng kiến cô lăn qua lăn lại trên giường rồi

“Ngủ không được? Vì tôi sao?”

Lan ho khan vài tiếng rồi lại ngã nhào xuống giường, có đánh chết cô cũng không thừa nhận bản thân vì cậu mới ngủ không được. Mắt cô một lần nữa lại vùi sâu vào trong gối, tay ôm chặt lấy gối giống như sẽ có ai cướp lấy cái gối yêu thích của cô vậy

Quân cười xòa, cô gái này cũng biết ngượng sao? Cậu ném chiếc khăn trên tay sang một bên rồi đi về bàn, cầm lấy cuốn truyện đang đọc dở kia rồi quay trở lại trên giường. Trong phòng này có 2 giường, vốn 2 ngày đầu cả hai đều được dùng rất thoải mái nhưng sau khi Quân cho cô mượn cánh tay để gối thì cái giường của Quân liền bị bỏ trống. Không biết cái giường kia nên vui vì không có lực nặng đè lên nó hay buồn vì nó bị ghé lạnh, không còn ai ủ ấm mỗi đêm đây?

Quân ngồi trên giường rồi dùng lực kéo Lan ngã người ra, cứ vùi mặt vào trong người như thể sẽ làm hỏng bộ mặt của cô mất thôi. Hơi thở nóng rực của Quân phả vào mặt Lan làm mặt cô thoáng chốc đỏ bừng, cô đành phải nghiêng mặt sang một bên tránh né hơi thở kia. Quân cười cười vui vẻ sửa lại một vài cọng tóc chạy loạn của cô rồi nằm xuống. Một tay cậu nâng đầu cô lên rồi đặt tay mình xuống dưới cho cô làm gối đầu, còn tay kia Quân cầm cuốn truyện đang đọc dở kia lên đọc tiếp, âm thanh trầm thấp đều đều vang lên giống như đang ru ngủ, êm ả mà trầm lắng

Lan nhắm hờ đôi mắt lại, lắng nghe một ít câu chuyện của Quân, nhưng cô có biết hay không? một tay Quân cô đã làm gối đầu, vậy một tay kia làm sao Quân lật được trang truyện? Cứ đến lúc chuyển trang Quân lại kiên nhẫn đặt truyện xuống giường, dùng tay lật sang trang khác rồi lại cầm lên đọc cho Lan nghe. Hành động này cũng thật kiên nhẫn đi, nếu đôi lại là người khác, họ đã quá nhàm chán mà vứt cuốn truyện đi rồi!

Trời bên ngoài dần về khuya, mọi thứ đều rất yên tĩnh nhưng ở bên trong phòng hai người, tiếng đọc truyện vẫn đều đều vang lên. Tầm một tiếng đồng hồ sau, Quân mới đặt truyện xuống rồi nhìn sang bên cạnh, hình như Lan đã ngủ. Bây giờ Quân mới hơi nhẹ nhàng trở người, tránh làm người kia tỉnh lại. Vì đọc truyện quá lâu nên cánh tay phải của Quân giờ đã mỏi nhừ, Quân khởi động vài cái trong không trung, một vài tiếng kêu "rắc" của khớp tay vang lên, không những thế, cánh tay trái của Quân giờ đây cũng rất tê, cậu phải nằm thả thả liên tục để tay không còn tê nữa. Tại vì cậu không muốn Lan biết đây thôi chứ sáng nào tay cậu cũng mỏi nhừ vì suốt đêm làm cái gối đầu cho cô nhưng cậu lại thấy vui, nếu là vì người con gái này dù bản thân cậu có như thế nào cậu cũng mặc.

Đang mãi tương tư gì đó chợt Quân cảm nhận bên dưới hông mình rất đau, cậu theo bản năng nhìn xuống, thì ra cánh tay của Lan đang tác quái. Cô chưa ngủ sao?

"Lười rồi à?"

Quân mặt mày nhăn nhó! Cô...muốn cậu đọc nữa sao? Quân biết làm gì hơn, cậu đưa tay lên đầu tìm cuốn truyện, lật lại trang vừa đọc chuẩn bị đọc cho

Lan nghe. Bỗng Lan cười xòa một cái, mặt úp vào bờ ngực rộng lớn của cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn lười nhát cứ rúc vào đó như đang tìm đến một lò lửa ấm áp mà thôi, chỉ là tìm về nguồn ấm mà thôi!

"Đùa thôi! Ngủ đi"

Vừa rồi cô nghe được tiếng khớp xương vang lên, bản thân tự đoán là do cậu mỏi tay nên chấp nhận cho qua, không làm khó cậu nữa. Dù sao thì trong thời gian sắp tới, cô còn cần dùng tới cánh tay này, không thể phế nó được a.

Nhưng Lan có hay không để ý cánh tay của Quân đang dưới đầu cô? Nó cũng đã mỏi lắm rồi!

Hơi thở nóng rực của Lan phả vào lồng ngực rắn chắc kia của Quân làm mặt mũi cậu đỏ cả lên. Gì chứ? Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô làm cái việc này thế nhưng dù đã nhiều lần nhưng phản ứng cậu vẫn gắt gao như thế. Tim Quân tựa hồ đập nhanh đến ngộp thở, toàn thân như đang chạy bộ, mồ hôi tứa ra như mưa. Lần trước chỉ nghĩ lấy mùi thơm thôi, cậu đã không kiểm soát nổi, lần này lại như thế này, cô đang muốn bức cậu chết sao? Cậu thật muốn làm quân tử nhưng cái quân tử này khó làm a.

Tiếng hít thở đều đều của người bên dưới vang lên làm Quân nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, một tay đặt lên ngực đè nén lại con tim đang nhảy loạn kia của mình. Tim a, đừng nhảy loạn a, ta chịu không nổi

Bàn tay to lớn của Quân bao phủ lấy Lan, đem cô sát lại mình hơn. Rồi giấc ngủ cũng kéo đến với cậu, mang cậu vào giấc mộng xinh đẹp. Trong mơ cậu nhìn thấy hai đứa trẻ, một gái một trai đang chơi đùa dưới tán đào rộng lớn. Quân cười, có chẳng đó là những chuyện đã từng xảy ra, lần đầu sau 10 năm cậu mới mơ lại giấc mơ này. Những giấc mơ của cậu chỉ toàn là chém giết, máu chảy đầu rơi, tóm lại là một giấc mơ kinh hoàng, đối với giấc mơ này cậu đặc biệt rất ghét nhưng nó cứ tìm đến cậu không buông.

Mãi đến giờ cậu mới hiểu, những giấc mơ của cậu đều gắn liền với suy nghĩ của cậu mà thôi, tại cậu đặt nặng vấn đề trả thù nên giấc mơ của cậu chỉ toàn là máu, huyết tẩy nhân gian, nhưng lúc này đây, cậu đang thỏa mãn cuộc sống, vậy nên giấc mơ đẹp đã đến với cậu, còn là giấc mơ đã ngủ vui theo năm tháng kia.

Trong mơ Quân đã cười, và bên ngoài Quân đã cười. Cậu thực thỏa mãn với cuộc sống bây giờ. Nếu được, cậu muốn Lan mãi mãi như thế này, Lan không thấy, cậu có thể chăm sóc cô, buộc cô bên người mình cả đời. Một khi Lan lấy lại ánh sáng rồi, Lan sẽ lại như con gió rồi bỏ cậu mà đi. Trước giờ gió vẫn là một thứ khó nắm bắt, một khi nó không dừng lại thì chẳng có ai có thể tìm được nó.

P/s: đáng nhẽ có truyện từ sáng rồi nhưng khi mình đang viết, gần hoàn thành lại phụt, mất điện, bao nhiêu dòng chữ vừa viết xong đã theo mây gió đi, mãi đến giờ mới có điện. A, hôm nay thật không may mắn

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

“Này tiểu gia hỏa, dậy đi tôi đưa cô đi tắm biển buổi sáng”

Quân vừa vệ sinh cá nhân xong liền ra quấy rối người đang còn ngáy ngủ kia. Tiết trời buổi sáng tốt lắm, cậu muốn mang Lan ra ngoài hít ít không khí tươi mát kia, ngủ ngày nhiều cũng không tốt lắm nhiều

Lan lồm cồm bò dậy, tính nết của cô là vậy đấy, cô không nằm nướng, không lăn qua lăn lại như những người khác. Trước hết cô sẽ ngồi dậy đã còn việc có đi hay không còn phải coi con buồn ngủ của cô lớn đến mức nào. Lan ngồi gật gù hết một đũa nhỏ, cứ hễ cái đầu gật một cái, cô lại tỉnh một chút, ngán cái mặt lên nhưng rồi lại lằm vào con buồn ngủ, cái đầu tiếp tục gật. Tình trạng này cô không thể mở nổi con mắt thì làm sao mà đi. Lan lại thả người xuống giường, tiếp tục ngủ, miệng biếng nhát trả lời

“Cũng mới tắm hôm qua, không cần tắm nữa, tôi muốn ngủ”

Quân biết một khi cô đã muốn ngủ thì không thể nào lôi cô dậy được. Thôi thì nếu cô đã không muốn tự mình tỉnh thì cậu sẽ vác cô xuống dưới rồi cho cô uống nước biển, cô không muốn tỉnh cũng phải tỉnh thôi. Quân nghĩ là làm, cậu nhanh tay ôm ngang Lan xốc lên, chưa cần xuống tới biển, Lan lập tức mở mắt, miệng không ngừng là oai oái

“Cậu làm cái gì vậy hả? Tôi đã bảo không muốn xuống!”

“Cô không có quyền quyết định a!”

“Tôi sẽ không trả lương cho anh!”

“Cậu Kai sẽ trả, không cần tới cô”

“...”

“...”

Lan mở miệng nói bao nhiêu câu, Quân lại chặn lại bấy nhiêu câu, cuối cùng Lan chỉ biết hậm hực không nói gì, đôi mắt tình anh kia vừa nãy còn nhắm chặt, giờ đã mở to, mắt trừng trừng nhìn màn đêm phía trước. Phải, là một màu đen. Đã hơn một tuần rồi mà mắt cô vẫn chưa trở lại bình thường. Lan thờ dài một hơi nhưng rồi tự chán tỉnh mình. Bác sĩ bảo gần một tháng, bây giờ mới có một tuần thôi mà, cô vội cái gì chứ?

Ra đến biển, Quân đem Lan đặt xuống bờ cát sát biển, để cho những đợt sóng lạnh buổi sáng kia tấp vào chân cô. Lúc đầu chưa thể thích ứng được, Lan đã bị nước làm cho lạnh cóng, đứng ôm người run run, cộng thêm một làn gió nhẹ buổi sáng nữa đã làm Lan tưởng như mình đang đứng trong một kho đông lạnh. Cô lại bắt đầu rửa Quân trong lòng, lạnh thể này mang cô ra đây tắm biển chẳng phải muốn giết cô sao? Nhưng rồi cái lạnh kia cũng qua đi, dưới chân cô có một cảm giác mát mát, cơ thể cô cũng cảm thấy dễ chịu hơn. Sóng đánh vào rồi lại rút ra, dưới chân Lan nước vào rồi lại rút, cảm giác cũng thay đổi liên tục, hết cái mát do nước đánh vào thì đến cái mịn của làn cát dưới chân. Lan theo hướng nước đánh tới, tiến ra xa hơn một chút, cuối cùng cô đã đứng trong làn nước mát mẻ buổi sáng, đôi bàn chân nghịch một chút nước, bọt nước bị cô dùng chân đá bay lên cao rồi lại rơi xuống hòa vào với dòng nước lớn, nơi nó vừa tách ra.

Quân đứng trên bờ, ngay vị trí lúc nãy Lan vừa đứng, ánh mắt thâm tình nhìn về thân hình bé nhỏ đang nghịch nước kia. Cậu sẽ mãi khắc ghi hình ảnh này, cô lúc này đáng yêu lắm! Những ngày tháng này đối với Quân mà nói chính là những ngày hạnh phúc nhất trong đầu cậu, có thể ở bên cạnh người mình yêu thì còn gì bằng cơ chứ

“Này tiểu gia hỏa, cô mà đi xa quá coi chừng sóng cuốn trôi, tôi không có cách nào mang cô về đâu nha!”

Quân gọi lớn làm Lan giật mình, cô không biết mình đã đi xấu đến đâu, mắt cô không thấy thì làm sao cô xác định được, nhưng rõ ràng nước dưới chân còn chưa tới đầu gối mà. Hừ, định làm cô hoảng sợ sao? Cô cũng đâu ngốc đến thế. Lan bấu mỗi một cái rồi lại tiếp tục chơi đùa với nước, bỗng trong đầu cô lóe lên cái gì đó, khóe môi cũng nhếch lên tạo thành một nụ cười tà mị. Được lắm, Nhật Minh, tôi sẽ cho anh biết tay

Lan đang đứng bỗng dung ngồi bệch xuống đất, tay ôm lấy chân, mặc cho người bị sóng đánh ướm đến lưng bụng. Quân ở trên bờ thấy Lan ngồi rộp người xuống, tay cứ ôm chân thì hoảng hồn chạy xuống, người kề sát bên Lan, lo lắng cất giọng hỏi thăm

“Có sao không?”

Quân vẫn tập trung vào dưới chân Lan nên đâu có để ý tới nụ cười quỷ dị trên khuôn mặt cô. Lan dựa theo cảm xúc, đoán biết Quân đang ở bên trái mình, lập tức một màn nước trắng xóa được cô hất tung lên, hướng bên trái mà bắn. Quân nhất thời không phòng bị nên lãnh trọn tất cả, nước biển mặn tấp vào mặt làm khóe mắt Quân cay cay, hết mở rồi lại nhắm. Quân dùng tay vuốt hết nước trên mặt rồi lại nhìn sang Lan, bây giờ Lan đang cười, nụm đồng tiền duyên dáng cũng vì nụ cười đó mà hiện rõ. Thật đẹp!

Những tưởng niệm đó của Quân chỉ mới dâng lên liền bị màn nước thứ hai tấp vào mặt đánh tan. Quân cũng nhảy vào trận chiến nước biển kia, hai bên cứ tung nước qua lại, đến cuối cùng cũng chẳng biết ai là kẻ thắng, chỉ biết người nào quần áo cũng ướt đầm như chuột lột

Gần 7h sáng, khi mặt trời đã đội biển nhô lên cao, cả hai người mới trở về khách sạn trong tình trạng giống như mới bị nấc mưa. Quân trên đường về kể không biết bao nhiêu chuyện vui cho Lan nghe, còn Lan ở sau lưng Quân cũng chỉ cười nhẹ đáp lại. Cô nhận ra một điều rằng, chỉ mới một tuần ngắn ngủi thôi nhưng cô lại thích ở bên cạnh người này, cậu ta có thể mang đến cho cô cảm giác ấm áp mà từ trước đến nay chỉ có anh hai của cô mới làm được. Như thế này thì làm sao cô có thể rời đi khi hết một tháng đi, chỉ bằng thỏa thuận với hân để hân làm bảo mẫu cho cô suốt đời đi. Ý kiến này cũng hay a!

“Đang suy nghĩ cái gì?”

Quân thấy Lan cười đầy giả tạo, khóe miệng giật giật, trong lòng cậu bỗng thấy bất an. Theo những gì hiểu biết về cô, cái nụ cười này của cô cũng chẳng tốt lành gì.

“Tôi đang nghĩ sẽ thuê anh làm bảo mẫu cho tôi suốt đời! Anh làm vệ sĩ cũng tốt lắm nha!”

Nghe xong, đầu Quân nổi đầy hắc tuyến. Hắc hắc, cô lại có thể bảo cậu làm bảo mẫu cho cô, còn suốt đời? Suốt đời thì cậu có thể chấp nhận nhưng chức vụ bảo mẫu kia, anh không thể nào chấp nhận đâu, anh muốn làm nhiệm vụ khác cao cả hơn cơ

“Không có việc nào khác tốt hơn à? Tôi không muốn làm bảo mẫu!”

“Vậy thì làm người giúp việc đi. Nếu không muốn làm bảo mẫu thì anh làm người giúp việc đi, nhưng anh phải đi học nấu ăn a”

Quân chỉ muốn té xỉu tại chỗ thôi. Hết bảo mẫu lại đến người giúp việc, cô không có việc nào khác sao? Chẳng hạn như bạn trai, người yêu, chồng hay những công việc đại loại như thế, tóm lại là công việc gần gũi nhất ấy.

“Cô chủ của tôi ơi, cho tôi xin đi. Tôi không làm hai công việc đó đâu!”

“Vậy chứ anh làm gì?”

“Tôi đã có nghề rồi. Làm mấy thứ đó vậy thời gian đâu tôi làm công việc của tôi!”

“Thật khó a. Thôi anh nghỉ việc bác sĩ đi, tôi sẽ trả lương cao hơn”

Quân giờ phút này thật sự đã không chịu nổi nữa. Những chú quạ đen cũng đã bay đầy trời. Nhưng khó trách Lan a, là do cậu không nói ra tâm ý thì làm sao cô hiểu được cơ chứ. Trong đầu cô căn bản chỉ nghĩ đến cậu muốn làm một công việc tốt hơn những việc kia, có đánh chết cô cô cũng không biết cậu muốn làm mấy công việc biến thái kia. Bạn trai? Người yêu? Chồng? Bộ cậu muốn làm thì làm chắc, cô cũng chưa có điên đem những thứ thiết yếu kia giao cho người mình không có tình cảm làm.

“Cô chủ của tôi ơi, tôi không muốn làm gì hết!”

Lan cũng chẳng nói nữa, vậy là coi như hết một tháng cô sẽ mất đi vị bảo mẫu tốt này rồi. Trong lòng cô cảm thấy buồn hơn bao giờ hết. Bảo mẫu chất lượng tốt vậy mà...

Đi tới cửa, Quân giáp mặt với một người với anh cũng không lạ là mấy. Có chăng trái đất nhỏ quá đi, tại sao đi đâu cũng gặp người nhà bọn họ.

Thấy cậu, cô gái trước mặt hơi sững ra một chút rồi la toáng lên, khuôn mặt không khỏi vui mừng

“Quân, Anh Quân đúng không? Sao anh lại ở đây?”

Quân hoảng sợ nhìn qua Lan đang nhắm mắt ở đằng sau rồi lại nhìn về phía cô gái kia, thái độ chán ghét làm ra vẻ không quen nhưng bắt quả người kia lại chặn ngang đường đi của cậu, cậu không biết phải làm thế nào mới có thể đi vào trong nhà.

Cảm thấy người đang công mình hình như đã dừng cước bộ nhưng rõ ràng chỉ mới đi được một lúc thôi, sao lại tới nơi nhanh vậy

“Minh, sao lại dừng lại?”

Lan vẫn chẳng mở mắt, hờ hững hỏi. Quân giật thót một cái nhưng rồi cũng nhanh chóng biến mất. Lan được Quân công thân thể tiếp xúc với nhau, làm sao cô không rõ biểu hiện mới vừa rồi của cậu kia chứ.

“Cô chủ, không có gì. Chỉ là có một cô gái nhận nhầm người, rồi còn đứng chắn trước mặt chúng ta, tôi không biết làm thế nào để đi vào”

Cô gái kia nghe cái tên Minh rồi lại nghe cậu nói thế thì cũng thẹn thùng bước sang một bên, miệng lẩm bầm “Chẳng lẽ mình nhận lầm sao?”

Đường đi được mở, Quân cứ như thế sai bước chân dài đi, cũng chẳng thèm nhìn lại lấy một cái. Cô gái kia cứ nhìn theo Quân mãi đến khi bóng dáng hai người khuất sau cầu thang mới quay đi, chỉ là mới đi được vài bước, cô ta lại dừng lại. Cô ta cảm thấy có điều gì không đúng, liền lấy điện thoại gọi cho chị họ của mình là Thư.

“Alo”

Đầu dây bên kia, giọng nói ào ạt vang lên

“Chị, anh Quân đâu?”

“Hắn ta biến mất đã hơn một tuần rồi!”

“Vậy người vừa rồi đúng là anh ấy!”

“Em gặp Quân”

Thư nghe xong liền như nhanh chóng bật thẳng người dậy. Một tuần qua Quân đột nhiên biến mất đến gia đình cũng không biết làm Thư không khỏi sốt ruột. Vốn dĩ hai gia đình sắp đính hôn Quân lại biến mất như thế này, hơn một tuần rồi không về, cậu cũng chỉ gọi về cho ba mẹ báo bình an cùng muốn hủy bỏ việc đính hôn kia rồi không nói mình đi đâu mà biến mất. Gia đình Quân nghe con không muốn đính hôn thì không nói thêm gì, cứ theo ý nguyện của con mà làm, chỉ có mẹ con Thư là sốt ruột, muốn tìm Quân hỏi cho ra nhẽ thôi!

“Hắn ta đang ở đâu?”

“Ha oai, còn đi với con nhỏ nào đó nữa”

“Cha chả, thì ra là đi theo gái nên mới đá tao như thế”

Thư tức giận giậm chân rồi quăng luôn điện thoại vào tường, chiếc điện thoại cứ thế mà vỡ thành từng miếng. Con giông tố đã bắt đầu hình thành, rồi mọi chuyện sẽ trở thành như thế nào? Có ngày trời nắng ất sẽ có ngày trời mưa, cuộc sống của con người có lúc bình yên nhưng không thể cứ mãi bình yên như thế được. Sẽ sớm thôi, con bão cùng với gió lốc sẽ xảy đến với Lan và Quân. Bọn họ sẽ đối chọi như thế nào

Chương 91

Đêm khuya thanh vắng, gió mát thổi nhẹ vào mái tóc của Lan làm mái tóc cô tung bay trong gió, đẹp, thật đẹp! Lan đứng chấp tay về sau, về mặt đầy sự suy ngẫm. Đã thêm một tuần nữa trôi qua rồi mà mắt cô vẫn chưa có tiến triển gì mới, dù mờ mờ cũng không hề có, trước mắt cô vẫn là một màu đen như mực thế thôi! Cuộc sống này quá nhàn nhã, cô lại không thích nhàn nhã như thế này. Cuộc sống nhàn nhã sẽ làm cô cảm thấy bất an bởi vì trước con bão lớn bao giờ mọi chuyện cũng rất bình lặng. Hiện giờ trong lòng cô ngoài vui vẻ hưởng thụ ra thì nổi bất an càng lúc càng chiếm cứ mạnh mẽ. Trước nay linh cảm của cô luôn đúng, không biết chuyện gì sẽ xảy đến đây?

“Sakura lại đây nếm thử món cá nướng của tôi này!”

Quân chạy đến chỗ Lan rồi diu cô vào, bây giờ cậu đã có thể gọi cái tên Sakura như lúc trước đã từng gọi rồi, xem ra tình cảm của bọn họ tiến triển khá tốt

Lan ậm ừ một tiếng rồi cũng đi vào, càng vào trong mùi cá nướng bay vào mũi cô còn nhiều, thơm thật!

Quân diu Lan đến một chỗ trống rồi nhanh chóng lấy một con cá nướng thơm phức đến trước mặt Lan. Đôi tay nhanh nhẹn lấy từng miếng thịt rồi cho Lan ăn, đôi mắt tinh tường tìm cho ra những xương cá còn sót lại để Lan không bị mắc cổ. Không nghĩ một thiếu gia như Quân lại có thể kiên nhẫn làm những công việc này, lại còn làm một cách thành thạo nữa, có lẽ chuyện của Lan đã làm cậu thay đổi không ít. Người ta từng nói tình yêu có thể làm thay đổi tất cả. Quả không sai! (Mình cũng tâm phục khẩu phục dù không biết tình yêu là cái gì!)

“Sakura, cô kể về cô cho tôi nghe đi”

Quân cố ý gọi chuyện, mong có thể tìm lại một số chuyện xưa kia, liệu Lan có còn nhớ hay không?

Lan trầm mặt xuống, chuyện về cô, cô thì có chuyện gì phải kể ngoài cái gia đình đầy bi thương kia, nhưng chẳng lẽ lại đem cái chuyện không tốt lành kể ra.

Quân thấy Lan trầm mặt cũng biết Lan đang nghĩ cái gì, cậu thờ dài một hơi rồi lại gọi chuyện

“Trước kia tôi có một cô bạn, cả hai chơi với nhau rất thân, hầu như ngày nào tôi cũng tìm đến cô ấy để chơi đùa. Cũng bởi vì gia đình chỉ có một mình tôi nên tôi rất cô độc, có một người bạn tôi rất quý, nhưng rồi cô ấy cũng bỏ tôi mà đi, đến 10 năm sau gặp lại thì hình như cô ấy chẳng còn nhớ gì về tôi nữa rồi!”

Lan chẳng biết nói gì hơn, cô không có khiếu an ủi người khác, đành để Quân cứ gặm nhấm nỗi đau như thế. Trong đầu cô bây giờ cũng chẳng có liên tưởng gì về quá khứ xa xưa kia. Vốn dĩ cuộc sống của cô từ sau năm 8 tuổi đã chẳng còn bóng dáng của cậu nhóc tí kia nữa rồi. Sau ngày đó, cô bận bịu với mọi thứ, cô học võ, cô học những lễ nghi phải biết, lớn hơn chút nữa, cô bắt đầu học hỏi về kinh doanh vì cô biết muốn đánh bại ông ta thì chỉ có thể bước chân vào cái ngành mà ông ta làm, thời gian của cô đều giành cho việc trả thù, dù một chút nhỏ nhất cũng không có thì lấy thời gian đầu nhớ về cái tuổi thơ hạnh phúc kia. Rồi hình ảnh cậu nhóc trong tim Lan ngày một nhạt dần, đến lúc này thì rất mờ hồ, như có như không, nếu nói một cách một mờ thì Lan sẽ không bao giờ nghĩ đến đâu

Quân thấy Lan chẳng có một chút biểu hiện nào cho thấy đang nhớ lại thì buồn rười rượi, mặt xị xuống thấy rõ. Không khí cũng bởi vì Quân nhắc chuyện không đầu mà trở nên im ắng, cái sự ngưng ngưng xa cách cứ thế mà dâng lên. Quân ngả người ra đất, mắt nhìn thẳng lên trời giống như đang ngắm sao nhưng có thật cậu đang ngắm sao không? Trong tâm trạng thế này ư?

Lan không nghe Quân nói bất cứ thứ gì nữa, bản thân cũng biết cậu đang buồn nên có chút buồn. Buồn ư? Tại sao lại buồn? Chính bản thân cô cũng không thể hiểu được tại sao lại như vậy nữa.

“Mình, tôi muốn vào trong, ở đây lạnh quá!”

“À... Ừm”

Quân luống cuống ngồi dậy, dập tắt đi ngọn lửa đêm kia rồi quay người ôm lấy Lan đi vào, không còn công như hằng ngày nữa mà là ôm, điều đó làm Lan có hơi bất ngờ nhưng rồi cô cũng chẳng để ý nữa. Con tim cô đang rạo rực một cách kì lạ, một cảm xúc từ trước đến nay cô chưa bao giờ cảm nhận qua, thật lạ. Lan nép đầu mình vào ngực Quân, tham lam hít lấy hít để mùi hương trên người cậu, không tự giác nằm ngủ luôn trên tay Quân. Dù đường về khách sạn không xa nhưng Lan lại ngủ được một giấc ngon lành

Đến khi cô tỉnh lại thì trời cũng đã sớm bùng, cô sờ soạn bên cạnh nhưng lại không có ai cả, Quân đã đi đâu rồi.

Lan ngẩn người ra không hiểu, tại sao không thấy người bên cạnh cô lại cảm thấy có chút buồn trong lòng? Cảm giác này là sao kia chứ? Cô chẳng lẽ...

Đang mãi ngẩn ngơ, tiếng cửa mở vang lên thu hút lấy sự chú ý của cô, nghĩ Quân đã về, trong lòng Lan không khỏi vui mừng, nhưng nếu đã về thì lên tiếng đi chứ, sao lại im lặng như thế?

“Minh!”

Cô gọi nhưng anh vẫn không lên tiếng, chỉ nghe ở cửa có một tiếng phịch khá lớn mà cô không biết đó là âm thanh gì. Ánh mắt càng tỏ ra vẻ nghi hoặc, trong lòng cũng hoảng sợ không kém, cô hiện không có khả năng phản kháng, cô phải làm gì, nếu kia không phải là Minh thì cô phải làm gì bây giờ

Minh có việc gấp nên chỉ có thể viết được đoạn ngắn này thôi, chiều mình sẽ bù vào, cho các bạn đọc thỏa thích

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

“L...Lan..!”

Giọng nói yếu ớt của ai đó vang lên làm Lan giật mình, cô ta vậy mà quen với cô, là ai?

“Ai?”

Thư giật mình lùi lại, rõ ràng đôi mắt kia vẫn nhìn cô chăm chăm, vậy mà người kia lại mở miệng hỏi ai, chẳng lẽ...

Nghĩ thế, Thư bước từng bước đến chỗ Lan, đôi tay quơ qua quơ lại trước mặt Lan nhưng Lan không có phản ứng gì, thì ra là bị mù

“Mày làm gì ở đây? Sao lại bám theo Quân của tao?”

Nhỏ Thư chống hông lên nhìn Lan, trong mắt còn ẩn ẩn sự khinh miệt Lan nữa.

Lan thì không khỏi bàng hoàng, Quân nào? Ở đây làm gì có ai tên Quân!

“Ai?”

Vẫn một câu hỏi đó

“Tao là Thư, anh Quân đi đâu rồi! Có người thấy anh Quân ở cùng mày mấy bữa nay, mau nói anh Quân đâu rồi?”

Lan chết sững, là Thư, vậy Quân mà cô ta nói chính là Nhật Quân mà cô ghét ư? Không thể nào! Ở cùng cô mấy ngày nay là Minh mà, là bác sĩ anh cô thuê mà, làm sao có thể...?

Trong lúc Lan đang đờ người ra thì cái giọng vui vẻ của ai đó cũng vang lên làm tắt cả sự chú ý của mọi người đều hướng mắt về phía người đó

“Sakura, sao lại mở cửa thế này? Lỡ như có...”

Câu còn chưa kịp nói xong, bao nhiêu lời muốn nói đều bị Quân nuốt vào trong bụng. Cô ta...sao lại ở đây? Quân hết nhìn Thư rồi lại nhìn sang Lan đang ngồi thẫn thờ trên giường kia, cậu biết Lan đã biết mọi chuyện, cậu phải giải thích thế nào đây? Vốn đã định trốn tránh, sao chưa kịp chuẩn bị gì mà mọi chuyện đã ập đến thế này?

Thư nhìn thấy Quân thì không khỏi vui mừng, vội vàng chạy đến ôm lấy tay Quân

“Anh Quân, anh bỏ đi làm em lo quá!”

Sắc mặt Quân càng lúc càng tái đi, ánh mắt lo sợ nhìn về phía Lan rồi cậu vội hất tay Thư ra, quát lên

“Tránh ra!”

Thư bị Quân hất ra té nhào vào tường, toàn thân đau âm ỉ nhưng cô ta chẳng mấy để ý, vẫn trừng trừng mắt nhìn Quân đang ở bên cạnh Lan

Quân chạy tới bên Lan, mong cô hiểu cho mình nhưng nào có dễ như thế

“Sakura, nghe tôi giải thích!”

“Tôi muốn ở một mình, anh đi đi, hai người đi ra đi!”

Lan ôm lấy đầu, vùi cả mặt vào hai chân mình. Có lẽ đây là một cú sốc lớn đối với Lan, một người cô tin tưởng bấy lâu nay lại là người lường gạt mình, một người cô yêu thương trong phút chốc trở thành người mình luôn ghét bao nhiêu nay, cô nhất thời không thể chấp nhận được chuyện này, trong đầu cô bây giờ là một mớ hỗn độn, tạp nham, cô cần thời gian để bình tâm lại

Quần thờ dài, cậu biết giờ phút này Lan đang mất bình tĩnh, Quân đứng lên đi đến cửa rồi lúi Thư đi. Giữa hai bên phải làm rõ ràng quan hệ, mọi chuyện đã không còn như lúc trước, Sakura đã quay về, cậu cũng không cần phải đóng cái vai bạn trai đáng ghê tởm của nhỏ Thư này nữa.

Hai người kéo nhau ra đến ban công thì Quân hát mạnh tay Thư ra làm nhỏ ngã nhào xuống đất. Nhỏ Thư chỉ biết trợn trừng mắt nhìn Quân, nếu trước đây Quân đối xử với nhỏ dịu dàng bao nhiêu thì giờ đây Quân lại tàn bạo bấy nhiêu. Thư có thể thấy được cái ánh mắt chán ghét mà Quân giành cho nhỏ, đúng là chán ghét!

“Anh làm sao vậy chứ? Bỏ đi một thời gian, còn ở bên cạnh nhỏ Lan đáng ghét đó nữa”

“Tốt nhất cô nên biến mất khỏi mắt tôi ngay lập tức, đừng có xuất hiện trước mặt tôi và Sakura nữa. Chúng ta trước giờ chẳng có quan hệ gì nên cũng không cần làm gì cho rối rắm”

“Anh muốn phải tay quên hết mọi chuyện sao? Chỉ cần nói không có chuyện gì thì không có sao?”

“Tôi nói cô biết, trước nay tôi tiếp cận cô chỉ vì trả thù thôi, là trả thù cho Sakura đấy, muốn biết nguyên nhân cứ về hỏi mẹ cô, bà ta đáng chết”

Quân hát tay ra rồi đi, đến một cái quay đầu cũng không có. Thư chỉ biết ngồi đó nhìn theo bóng dáng Quân rồi đi, thì ra là tiếp cận có mục đích, người anh ta yêu là con à Lan kia, thì ra là thế, anh ta chỉ lợi dụng mình!

Lan cắn hận nhìn về phía Quân vừa đi, món ăn béo bở như vậy, nếu nhỏ không chiếm được thì đừng mong kẻ khác có thể chiếm được

“Nhật Lan, tôi sẽ giết cô!”

Quần thần thờ bước đi trên bờ cát, ánh mắt càng lúc càng trở nên vô hồn. Cậu phải làm cái gì đây? Lan không nghe cậu giải thích, rồi sẽ nghĩ xấu cho cậu vì Lan trước nay vẫn luôn ghét cậu mà. Cậu phải làm cái gì đây? Thật là rối rắm!

Quần vò đầu bức tóc rồi ngồi bệch xuống bãi đất mịn, tâm tư cậu giờ này cũng giống như Lan thôi, rồi như tơ vò vậy

Cánh cửa phòng Lan một lần nữa mở ra, lần này không biết là vấn đề gì đây? Lan cứ nghĩ Quân trở về nên một cái ngăn đầu cũng không có, nhưng ai ngờ, ai đó đánh một cái thật mạnh vào gáy cô làm cô ngất đi, Lan mê man không biết gì nữa cả, bọn chúng đưa cô đi đâu, cô cũng chẳng biết, chỉ biết đến khi tỉnh lại thì toàn thân cô đã bị trói rồi!

Cái mùi hắc khó chịu của căn nhà kho cũ kĩ bốc vào mũi Lan làm Lan nhăn mày, đây là đâu, không giống như ở khách sạn

“Đại ca, nó tỉnh rồi!”

“Mặc đi, đợi thằng nhãi kia đến rồi cho nó chứng kiến cảnh bạn gái nó bị làm nhục là được”

Lan giờ mới hiểu ra, thì ra là mình bị bắt cóc. Hừ, một người như Lan lại có thể bị bắt cóc, Lan đang cười, đang tự giấu bản thân vô dụng. Lan ghét mình lúc này, yếu đuối, bất lực. Đây không phải là Lan, Lan không thể nào bị người ta đánh bại như vậy được. Nhưng rốt cuộc bọn người này là ai, sao lại bắt cô đến đây?

“Ai?”

“Đại ca, con nhỏ này hình như bị mù rồi!”

“Một con nhỏ mù thì có gì đáng sợ đâu, tại sao cô chủ lại muốn bắt cơ chứ?”

Cô chủ? Là con gái sao? Lan hiểu rồi, cô cũng không phải kẻ ngốc đâu, là nhỏ Thư, chắc chắn là nhỏ Thư, được, được lắm! Lần này nếu cô thoát được cô chắc chắn sẽ không tha cho nhỏ.

“Thằng oắt đó sao còn chưa tới, lần trước còn đánh chúng ta, nhất định không thể tha!”

Một tên nói, sau đó cả đám lại bắt nhào lên. Lan không biết ở đây có bao nhiêu người nữa, chỉ biết bọn chúng rất đông. Người bọn chúng nhắm đến là Quân sao? Nhưng rõ ràng người nhỏ Thư muốn bắt là cô kia mà! Khoan, lần trước đánh chúng? Chẳng lẽ là mấy tên trên bãi biển hôm đó, lần này bọn chúng muốn trả thù sao? Nếu như vậy chẳng phải cô đang làm liên lụy đến cậu sao?

“Sakura!”

Tâm tư của Lan liền bị giọng nói có phần gấp gáp kia đánh gãy, sao lại đến chứ? Ngu ngốc, cậu là đồ ngốc mà!

Quân từ bên ngoài chạy vào, khi về khách sạn, cậu không thấy Lan đâu mà chỉ thấy một mảnh giấy trên giường cậu đã hoảng sợ biết chừng nào. Cũng chẳng biết có gì nguy hiểm, Quân cứ chạy một mạch đi đến đây

Thấy Lan bị trói vào cột nhà, mồ hôi còn chảy ròng ròng như nước mắt làm ướt đầm khuôn mặt cô, Quân lại thấy đau lòng. Nửa tháng trời Quân chăm Lan thật kĩ, cũng như trứng húng như hoa, đến một vết xước nhỏ thôi cũng đã thấy đau lòng, vậy mà bọn chúng... bọn chúng lại chẳng biết thương hương tiếc ngọc, đem cô trói đứng như thế, chỉ thế thôi cũng đã đủ làm cậu nổi giận rồi

“Mau thả cô ấy ra!”

“Người tưởng dễ như thế à? Lần trước mày đánh người của tao, lần này tao không cho mày đi dễ dàng như thế đâu!”

“Thì ra là bọn vô dụng đó!”

“Mày...!”

Quân nhếch môi, cứ ngỡ là chuyện gì, thì ra là bọn chó đại cắn người bị người cắn rồi lại đâm ra thù dai, loại đáng khinh!

“Tao bây giờ chơi thỏa thích!”

Tên kia cười lớn. Một vài tên nghe thế thì cười sảng khoái, sấn tới chỗ Lan. Lan cứ theo cảm nhận của bản thân mà vùng vẫy, tên nào đến cô cũng đá, mặt dù không biết đá trúng chỗ nào, có chỗ thì mềm mềm nhưng cũng có chỗ thì rất cứng, nhưng cái đá nào của cô cô cũng dùng toàn lực nên tên nào té xuống đất cũng ôm chỗ bị đau kêu la.

Quân thấy thế thì yên tâm hơn nhưng cổ lửa giận vẫn chưa giảm, cậu xông vào đánh, cứ đánh như thế, một tên ngã xuống lại có tên khác đứng lên. Như thế hết

người này đến người khác, đánh đến nửa tiếng sau vẫn không hết phân nửa mà sức lực cậu thì đã giảm sút rồi.

“Dừng lại, không con nhỏ này sẽ chết!”

Quân quay mắt về phía Lan, con dao sắt bén đã kề sát cổ cô, tên đại ca cầm con dao thì cứ nhếch môi đắc ý. Có con tin này hẳn không tin Quân dám phản kháng.

Quả đúng là như vậy, bàn tay Quân đã buông lỏng, cậu phải làm gì đây?

“Dừng động vào cô ấy. Mày muốn làm gì tao cũng được, nhưng đừng động vào Sakura”

“Oh, mày yêu con nhỏ này đến thế sao? Thế thì tao cho mày toại nguyện”

Tên đại ca hét mặt cho đám đàn em. Bọn chúng nhận lệnh liền xông vào Quân đánh tới tấp mà Quân chẳng lấy một chút phản kháng, là vì cô! Mặt mũi Quân nhanh chóng bầm tím, cả người đều là máu me, khoe miệng cũng có máu, tay cũng có mà chân cũng có

Lan nước mắt đã rơi. Cô nghe thấy tiếng đánh nhau, cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, chắc chắn Quân đang vì cô mà chịu đòn, vì cô mà chịu đau. Con tim cô thất lạc, hồ hấp một lúc một khó khăn, cô đang đau lòng, đúng, cô đang đau lòng vì người thanh niên kia. Chỉ mới nửa tháng thôi, cô đã biết người thanh niên kia đã cướp đi trái tim của cô rồi! Dù trước đây cô có căm ghét Quân bao nhiêu đi chăng nữa thì bây giờ cô cũng không thể nào vì chuyện đó mà phủ nhận tình cảm của chính mình. Cô cứ nghĩ mình là kẻ sắt đá nhưng cô đã sai rồi, cô biết yêu, còn yêu kẻ mình ghét!

“Dừng lại đi. Đừng đánh nữa!”

Lan bị trói, còn bị dao kề cổ, cô chỉ có thể hét, cứ thế mà hét trong nước mắt. Cô bị mù, chẳng phải cô đang bị mù sao, tại sao cô lại có thể thấy thân hình Quân đầy máu thế kia. Không phải, là cô tưởng tượng, là cô tự nghĩ ra, cô đã thấy Quân một thân là máu, thấy Quân nhìn cô cười một cái rồi ngất đi. Cô sợ lắm!

“Quân, đừng mà! Đừng vì tôi nữa!”

“Cái con này, ồn ào quá! Mày đi chết đi”

Tên đại ca vung tay cầm gậy định đánh Lan một cái nhưng nào ngờ người lãnh cây gậy đó lại là Quân, còn đánh ngay vào đầu. Quân lại có thể ngu ngốc làm cái loại chuyện này. Cả người Quân nhanh chóng đổ rộp xuống

Cánh tay đầy máu trượt qua cánh tay của cô rồi rơi xuống làm Lan lạnh cả gáy. Lúc này một tiếng bốp thật lớn ngay sát bên cạnh vang lên đã làm Lan hoảng hồn, cô chẳng biết trước mắt đang xảy ra chuyện gì, rồi sau đó một bàn tay ướt ướt liền chạm vào tay cô. Lan rất muốn bắt lấy bàn tay ấy nhưng cô lại không thể, nơi này ngoài cô và bọn người kia ra thì chỉ có Quân, vậy chẳng lẽ người trước mặt cô lại là Quân. Tên ngốc này lại vì cô mà che chắn,

hắn đã bị thương rồi, lãnh thêm một gậy như thế thì làm sao mà sống cho nổi

Tên đại ca cũng chỉ định đánh hù dọa Lan thôi nhưng nào ngờ Quân lại nhào vào đỡ, cuối cùng để mọi chuyện trở thành chuyện lớn như thế này. Thấy Quân nằm bất tỉnh trên đất, hắn hoảng sợ, mặt mày tái mét vội tông cửa mà chạy, hắn sợ vì mình đã đánh chết người, lỡ tay mà đánh chết người. Từ đầu đến cuối hắn chỉ muốn hù dọa mà thôi!

Lan đau khổ gào thét, toàn thân bị trời đứng lăm cô không cách nào với tới Quân được. Trong lòng thì giống như bị chia năm xẻ bảy, nỗi đau như đang cào xé cô, cô đã không còn thờ nổi nữa rồi! Cô hận mình, tại sao không sáng mắt lại, nếu cô sáng mắt mắt thì mọi chuyện cũng không thành ra nông nổi này, Quân cũng không vì cô mà bị thương.

Có người đi ngang, nghe thấy tiếng gào thét của Lan liền cứu hai người. Quân lập tức được đưa tới bệnh viện trong tình trạng hôn mê vì mất máu khá nhiều. Quân được đưa vào trong, còn Lan thì được người thanh niên tốt bụng kia dìu ngồi vào ghế, anh ta biết Lan bị mù nên cũng không thể cứ thế bỏ đi được, trông cô lúc này rất yếu

Ba mẹ Quân sau khi được Thư thông báo chỗ ở của con trai, lập tức đón máy bay tới Hawaii nhưng rồi cái họ nhận được chính là tin con nhập viện. Mẹ Quân gần như ngất đi vì tin này. Một người đã quá hoảng loạn vì cú shock rồi còn nghe Thư bịa đặt vô số chuyện, dù là người hiền lành cũng vì phút lú lẫn mà trở nên hung dữ hơn.

Thư cứ thế mà đổ hết mọi chuyện lên đầu Lan. Cô ta nói với ba mẹ Quân mọi chuyện đều do Lan mà thành. Vì thương con, mẹ Quân chẳng còn đủ tỉnh táo nữa, vừa thấy mặt Lan ở bệnh viện, không nói không rằng bà đã cho Lan một cái bạt tai mà chính Lan cũng vì cái bạt tai đó mà ngất ra. Gì chứ? Cô đang ngồi thần thờ ở đó tự dưng lại bị tát đau đến mặt bị xéo qua một bên mà ngay bản thân cô cũng không biết cái tát này là của ai

“Tiện nhân, sao mày lại độc ác thế? Mày ghét Quân thì cứ nói, ghét nó thì tránh xa nó ra, tại sao lại thuê người đánh đập nó hả? Rốt cuộc mày và Quân quen nhau đã được bao lâu, mày có thù oán gì với Quân mà làm vậy?”

Lan giờ mới hiểu ra, thì ra người đánh cô lại là mẹ Quân nhưng cô nào có hiểu điều gì. Bà đang nói gì, cô thật sự không hiểu, tim cô giờ đã đau đến sắp chết, đầu óc cũng đã rối tung rồi mù lên, giờ bà còn muốn mọi chuyện rồi đến mức nào nữa đây?

“Cháu xin lỗi, là tại cháu!”

Lan đứng dậy cúi đầu xin lỗi nhưng cô nào biết lời xin lỗi của cô như đang ngầm thừa nhận cho những lời xảo trá kia của Thư. Thư đứng đó nhìn tình cảnh của Lan mà không khỏi vui sướng, nếu Quân đã không nghe theo cô, vậy thì cô đành phải nhờ ba mẹ Quân can thiệp thôi!

“Mày...Quỳnh tại sao lại sinh ra đứa con vô giáo dục như mày chứ?”

Mẹ Quân đau lòng ngã vào trong lòng bà Quân, mà ba Quân từ đầu đến cuối chẳng nói gì, cứ nhìn vào Lan bằng ánh mắt nghi ngờ, ông không tin mọi chuyện lại đơn giản như thế. Nếu muốn trả thù Quân, cô cũng đâu cần phải dựng lên một màn kịch công phu kia, còn nếu đã dựng lên tại sao lại để bị biết mình có liên quan, ông suy nghĩ theo chiều nào cũng không thấy thỏa đáng!

Lan mím chặt môi, cô không nói gì nữa. Đôi mắt phút chốc trở nên sâu thẳm thẳm, một khi đã đụng chạm đến người mẹ đáng thương kia của cô, cô nhất định không đứng đó mà lắng nghe nữa. Đến một cái cúi chào cũng không có, Lan cứ thế lững thững bước đi, dù không thấy đường, dù có vấp ngã cô cũng phải bước đi. Cô không muốn ở đây, nghe những lời sỉ nhục cô và mẹ cô như thế. Món nợ ân tình của Quân, cô sẽ tìm cách trả lại, còn thứ tình cảm chớm nở này, có lẽ cô nên chôn vào tận sâu trong tim, để cho thời gian ăn mòn nó đi, dù gì Quân cùng với những con người kia cũng có quan hệ, nói sao cũng là kẻ thù của cô, cô và Quân vốn dĩ không có kết thúc tốt đẹp

Người thanh niên tốt bụng kia cúi chào ba mẹ Quân rồi đi theo cô, đối với những chuyện vừa xảy ra anh có chút bàng hoàng, tâm tình vẫn chưa thu về được.

Anh ta giúp Lan đón taxi đến phi trường, rồi cứ thế, Lan lên máy bay rồi về, mọi thứ rắc rối cứ vút lại nơi này đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Đã bao lâu thời gian rồi? Bọn họ đã xa nhau bao lâu? Một tuần ư? Không đâu, không phải một tuần mà là một tháng! Một tháng đấy, khoảng thời gian cũng đâu phải là dài nhưng với Quân lại như một trăm năm vậy. Sau khi tỉnh lại, Quân đã ráo riết đi tìm Lan nhưng không có một chút tin tức nào, Quân gọi cho Kai nhưng Kai hình như cũng không biết vì nghe giọng của anh cũng rất sốt sắng, vậy Lan đã đi đâu vậy chứ?

Bao nhiêu chuyện mẹ Quân nói, Quân đều để ngoài tai, cậu biết rõ cô không làm những việc đó, không biết kẻ nào xấu xa gieo vào đầu mẹ cậu những điều bịa đặt đó

Đang mãi ngẩn ngơ, Quân đâu có để ý đến cánh cửa nhà vừa được mở ra. Lâm vội về mặt tí ta tí tòn và Huy vẫn luôn điềm điềm, lạnh nhạt bước vào. Lâm thấy Quân ngồi trầm ngâm chẳng để ý gì đến mình thì chạy lại đánh một cái thật mạnh vào vai cậu. Nói làm sao nhỉ, cảnh này Lâm quá quen rồi, từ khi quay về nhà, Quân cứ ngồi thần thờ ra đó, hỏi thì Quân chẳng nói làm Lâm nhiều lúc như phát hỏa nhưng chẳng thể làm gì được cái thẳng cứng cỏi này

“Cậu lại suy nghĩ cái gì đó?”

“Không có gì. Đến đây làm gì? Bộ cậu rảnh rồi thế à?”

“Không có gì, chỉ đến tìm cậu đi chơi thôi! Thấy cậu ủ rũ như thế này thật không giống cậu. Trường đua hôm nay mở vòng loại cho cuộc thi Vua 2 năm sau, vì nhiều người tham gia nên bắt đầu loại từ hôm nay. Tớ đến rủ cậu cùng tham gia”

Lâm hớn hờ nói, vốn cuộc thi này cậu đã muốn tham gia lâu rồi nhưng phải chờ đến 4 năm, cũng thật đau khổ a.

Quân đối với vấn đề này không có một chút hứng thú, thứ cậu quan tâm hiện giờ chỉ có Lan thôi, đầu óc cậu đã rối tung rối mù lên, tâm trạng đầu mà đi trường đua cơ chứ.

“Tớ không tham gia, cậu tham gia một mình đi”

“VẬY THÌ ĐẾN CỔ VŨ CHO TỚ, CÓ CẬU CỔ VŨ TỚ SẼ THẮNG”

Biết một khi Quân từ chối thì có nài nỉ Quân cũng chẳng đi nên chưa chờ Quân kịp trả lời, Lâm đã kéo phăng Quân ra xe. Quân nhảm chán chống hai tay lên cửa xe, đã bảo không muốn đi rồi mà!

Gió phả vào mặt Quân lạnh ngắt, làn gió này lại làm Quân nhớ đến những ngày tháng ở đảo Hawaii kia, khi đó, ngày nào bọn họ cũng đón gió biển như thế này, những ngày đó biết có còn quay lại không?

Lâm nhìn kính chiếu hậu, thấy Quân đang suy tư thì thắc mắc quay sang Huy

“Rốt cuộc nó đi đâu về mà lại thay đổi lớn đến thế?”

Huy cũng không biết trả lời như thế nào, cậu chỉ có thể lắc đầu. Quân quả thật đã thay đổi rất lớn. Cậu...trầm tĩnh hơn, lạnh lùng hơn và ít nói hơn. Nếu là Quân ngày xưa...khi Lâm rủ đi trường đua, Quân sẽ háo hức mà đi. Nếu rủ Quân đi bar, chỉ 15 phút sau Quân sẽ có mặt. Khi gặp mặt, Quân sẽ nói rất nhiều, sẽ là người mở miệng trước, và sẽ luôn đem bọn họ ra làm trò cười...Nhưng giờ này...Quân có vẻ trầm tư và chín chắn hơn trước rất nhiều. Chắc đã có chuyện gì vô cùng lớn đã xảy ra mới tác động đến Quân như vậy

Chiếc xe của Lâm từ từ đi vào trường đua rồi dừng lại. Quân chán nản bước xuống xe rồi chọn bừa một vị trí trên khán đài ngồi xuống, bộ dạng trông rất miễn

cường. Lâm nhìn bộ dạng đó thì thờ dài, nếu biết trước Quân sẽ như thế này thì lúc này cậu quăng Quân ở nhà cho rồi, chưa thi đã làm cậu mất hết khí thế

Huy thờ dài rồi cũng lên ghé ngồi với Quân, mặc cho Lâm đứng đó lăm bằm một mình. Ngồi vào ghế, Huy lại đưa mắt nhìn khắp nơi, rõ ràng Lam bảo hôm nay sẽ đến mà, cô đang ở đâu vậy chứ?

Huy nhìn khắp nơi rồi dừng mắt tại vị trí chính giữa trường đua. Nơi đó có một cô gái xinh như bạch tuyết, mái tóc đen nhánh xõa dài, khuôn mặt đầy vẻ ngây thơ, cô gái ấy hiện đang đứng ngồi không yên, hết nhìn phía trước lại nhìn về đồng hồ. Lâm đang chờ ai chứ? Huy không khỏi thắc mắc.

Huy nhìn xuống sân đua, bấy giờ Lâm đã vào vị trí xuất phát nhưng người trọng tài thì không thấy đâu. Cả Lâm cùng những tay đua khác cũng đang thấy thắc mắc không thôi. Rồi tiếng động cơ ở đâu vang đến, một chiếc BMW màu xám cứ thế xé gió mà chạy vào rồi dừng ở vị trí số 1. Lâm đứng nhìn chiếc xe BMW mà không khỏi thắc mắc, đây chẳng phải chiếc xe của cậu nhóc hôm trước sao? Không ngờ hôm nay Lâm lại gặp một đối thủ đáng gờm như vậy.

Cánh cửa bên tay lái mở ra, South chẳng chặc từ bên trong bước xuống, phong thái oai hùng như một chàng vệ sĩ làm bao người phải ngưỡng mộ. Mọi người trường đua thấy South thì hò hét, cuộc đua vua mỗi năm luôn rất hấp dẫn và sinh động nhưng có lẽ năm nay sẽ có phần náo nhiệt hơn những năm trước vì một lần nữa các tay đua nổi tiếng như South, Phương và Lâm đều tham gia.

South vừa đóng cánh cửa xe thì chạy sang bên cạnh cạnh mở cánh cửa bên kia ra. Mọi người đều thắc mắc, con người nào nữa sao. Trước tiên là một chân bước xuống, sau đó đến chân thứ hai và cuối cùng toàn thân người đó đều xuất hiện ở bên ngoài. Một cô gái đẹp như thiên tiên, cô chỉ vừa bước xuống thôi đã hút hồn tất cả mọi người. Quần Jean đen được cắt lại một cách tinh tế kết hợp với đôi boot cao hơn mắt cá với những điểm trang trí nhún mạnh đã làm cho cô gái kia càng trở nên phá cách, tiếp đó là chiếc áo thun trắng chỉ dài đến nửa bụng đã để lộ ra cái rốn duyên dáng cùng một bông hoa điểm trên, khoác bên ngoài là một chiếc áo khoác da màu đen, tay lờ, có hình dáng tựa như một chiếc áo vest phụ nữ, chiếc áo khoác kia dường như càng làm cho cô thêm nổi bật, khác người.

Cô gái kia bước xuống xe, chiếc kính đen trên mặt nhanh chóng được cô tháo xuống. Đầu tiên, trường đua đang ồn ào đột nhiên trở nên im lặng, giống

như sự im lặng của một đợt bùng phát lớn. và quả là như vậy, chỉ vài phút sau tiếng la hét thất thanh của những con người ở đây đồng loạt vang lên, một vài người bởi vì không ngăn được cảm xúc mà rời bỏ khán đài, vội vàng chạy xuống.

“Chị Lan!”

“Chị Lan!”

Hai tiếng chị Lan vang dội khắp khán đài làm bừng tỉnh con người đang thần thờ kia. Quân cũng nhìn xuống nơi mọi người đã tụ tập đông đủ, đám đông đã bao vây lấy cô làm Quân chẳng thấy được trung tâm mọi chuyện kia là ai. Hàng lông mày nhanh chóng nhuối lại, mong có thể thấy được dù chỉ là một nét nhỏ trên người Lan nhưng không được, người vây quá đông.

“Chị Lan, tại sao giờ chị mới về?”

“Thực xin lỗi!”

Bọn nhóc tíu tít vây lấy Lan, hết hỏi lại ôm. Tình cảm của bọn nhóc giành cho Lan hình như đã quá lớn rồi.

Phương và Lam thấy Lan về, trong lòng không nén khỏi vui mừng mà nhào vào ôm lấy Lan. Lam khi đi cũng nhõng nhẽo mà đến khi về cũng nước mắt lưng tròng, áo khoác của Lan cũng vì nước mắt nước mũi của Lam mà tèm nhem làm Lan không khỏi đen mặt lại. Lan nắm lấy tay Lam rồi ném sang cho South, ngày xưa cũng chỉ có một mình South dỗ dành được Lan thì đến bây giờ cũng vậy thôi!

“Về bao giờ?”

Phương buông Lan ra, ánh mắt không nén khỏi vui mừng.

“Mới xuống máy bay!”

“Sao không nói bọn tớ ra sân bay đón chứ?”

“Có South rồi mà!”

Phương thờ dãi, Lan vẫn cứ cứng nhắc như thế. Lan cười nhẹ rồi sai bước vào trong. Đám người cũng nhanh chóng chạy đến sắp hàng thành một hàng dài trước mặt để chào đón Lan. Khi những con người chen chúc lúc nãy tản đi, Quân đã có thể trông thấy hình bóng người con gái kia, quả thật là Sakura, người mà cậu tìm kiếm suốt một tháng qua. Quân không khỏi vui vẻ nở nụ cười, giờ cậu lại cảm thấy biết ơn Lâm vô cùng, nếu không phải Lâm lôi cậu đến đây thì có lẽ cậu sẽ không được gặp lại Lan rồi.

Chân Lan vừa nhắc lên liền đặt xuống, phía ngoài cổng trường đưa lại vang lên tiếng động cơ xe. Lan chỉ khẽ nhếch môi, con nhóc này đến hơi trễ đấy!

Chiếc xe Laferrari màu đỏ chạy vọt vào trong rồi dừng tại vị trí số 2, khói bụi tung lên mù cả bầu trời. Từ trên xe, Akira bước xuống với một nụ cười tươi rói. Sau đó lại tíu tít chạy về phía Lan. Lan chỉ nhìn cô bé gật đầu một cái, định quay đầu lại nào ngờ mọi hành động của cô đều phải đình chỉ. Trên xe còn một người nữa, người thanh niên kia cũng bước xuống, là một nam nhân thật đẹp a. Về mặt cứ như thiên sứ, hút hồn ánh mắt của bao người, chỉ nhìn bộ mặt thôi phần lớn phụ nữ trên thế giới này đã muốn ngắt đi, ấy vậy mà hắn còn một nụ cười duyên vô cùng, không đồng tiền, không răng khểnh, tất cả đều không nhưng nụ cười đó lại có thể làm cho nam nữ đều đảo điên.

Trong khi mọi người ai cũng nhìn về cái tên ác quỷ đội lốt thiên thần đó thì Lan chỉ có thể đánh một cái bốp vào đầu, về mặt toàn sự ai oán. Sau đó cô quét ánh mắt giận dữ về phía Akira, ánh mắt đó sắc bén đến nỗi làm Akira chỉ biết ôm lấy thân hình nhỏ bé để cái hân khí kia không xâm nhập vào cơ thể mình.

“Sakura!”

Người thanh niên kia thấy Lan thì vội chạy lại như cún con thấy chủ, nụ cười trên môi càng thêm rạng rỡ làm cho bao cô gái ở đây càng phải ngược nhìn. Anh ta thật dễ thương!

“Ben?”

“I Said I wouldn’t leave if You didn’t accept me as a friend” (Tôi đã nói tôi sẽ không rời đi nếu như cô không chấp nhận tôi như một người bạn)

“Ben, đây là Việt Nam, anh không phải không biết tiếng Việt, đừng có ở đó gây sự chú ý!”

Ben gãi đầu ngượng ngùng rồi lại nở nụ cười. Anh chỉ muốn cho mọi người biết anh có quan hệ với cô gái này thôi, nếu Lan không chấp nhận thì mọi người cũng đã hiểu giữa hai người có quan hệ không bình thường.

Ai, mình thật thông minh!

Ben tự cảm thán trong lòng. Càng nghĩ, khóe môi Ben càng không tự chủ mà nhếch lên. Về mặt mỗi lúc một gian xảo hơn. Lan nhíu hai hàng lông mày nhìn bộ mặt đắc ý kia của Ben, dừng nghĩ cô không biết anh đang nghĩ cái gì. Muốn bám theo cô, đừng hòng, nếu đã rảnh rồi đến vậy thì cô sẽ giúp anh tìm việc mà làm.

“Muốn theo tôi cả đời sao? Cũng được thôi nhưng tôi nói trước, theo tôi không có cơm ăn đâu, còn coi sự kiên nhẫn của anh cũng quyết tâm của tôi ai lớn hơn nữa.”

Lan ném cho Ben một câu rồi quay bước đi. Hàng người thấy Lan vào thì cúi rộ người, cung kính chào

“Chào mừng chị đã trở về, chị Lan!”

Trường đua ngay lập tức bị khí thế của trường đua áp đảo, đối với những người mới vào có lẽ còn sốc hơn nữa, chắc chắn trong số đó phải kể đến Ben

“Woa, Lan là ai? Sao lại được hâm mộ đến thế?”

“Anh Ben à, Lan chính là chị Sakura đấy!”

Akira đi bên cạnh tốt bụng nói với Ben, bây giờ Ben đã bị lời nói kia của Akira làm cho sững sờ. Sự tôn sùng mà anh giành cho Lan cũng vì thế mà mỗi lúc một lớn hơn. Sakura có thể làm cho một nơi lớn như thế này sùng bái thì thật đáng khâm phục

Ben vậy đó nhưng lại là một người trẻ con vô cùng, anh liền lách từng người vọt thẳng đến chỗ Lan. Anh so với Lan có phần cao lớn hơn, anh cao hơn cô cả cái đầu nhưng cái vẻ chừng chạc thì chẳng bằng cô. Đi bên cạnh Lan, Ben giống như một đứa con đi bên cạnh mẹ và thắc mắc đủ điều

“Sakura, em làm thế nào mà được mọi người yêu thích vậy?”

“Anh muốn thử không?”

Ben như một đứa trẻ con, nghe Lan hỏi thì giống như sắp được quà, đầu cứ gật lia lịa. Lan nhìn cái gật đầu không ngớt kia của Ben thì giương tay chỉ về cái vách núi mà từ đây có thể trông thấy

“Anh chỉ cần nhảy xuống vách núi đó, tôi sẽ nói cho anh nghe!”

Ben nhìn theo hướng tay Lan nhìn đến cái vách núi cao kia. Đứng trên vách núi kia nhảy xuống thì tan xác rồi còn đâu! Ben xụ mặt xuống, nhưng ngay lập tức anh lại ngước mặt lên, vẻ mặt tràn đầy sự giận dữ nhìn sang cô gái đang đi bên cạnh

“Sakura, em trêu anh!”

Khỏe mỗi Lan cứ thế mà nhếch lên, tên này quả thật rất ngốc, cứ như thế để người khác lừa, còn làm bộ mặt đáng thương kia nữa chứ. Dù cho Lan có lạnh lùng đến mức nào nhưng khi thấy một cảnh vừa rồi lại không thể nào nén cười a. Thật là tức cười quá!

Quân trên đài cao vẫn cứ hướng mắt theo Lan, nụ cười kia đã lâu rồi cậu không được thấy. Một tháng trước, là cậu ở bãi biển chọc cho Lan cười, nhưng giờ đây, nụ cười trên môi cô lại vì người đàn ông khác mà cười. Một cổ ghen tức nhanh chóng chiếm cứ lấy lòng Quân, đôi bàn tay bây giờ đã siết lại thành nắm đấm, cơ hồ nếu ở trước mặt Ben, cậu có thể không do dự mà tung một đấm vào mặt Ben rồi!

“Cậu sao thế? Không khỏe ở đâu à!”

Huy thấy vẻ mặt khó chịu kia của Quân thì không khỏi thắc mắc, rõ ràng một phút trước vẫn còn bình thường mà! Quân mỗi lúc một lạ làm Huy không thể nào nhận ra nữa, cậu ta từ khi về cứ vui buồn vô cơ mà Huy không tài nào hiểu được, và giờ đây cậu ta cũng thế, tự dưng lại khó chịu.

“Không có gì!”

Quân khó khăn thoát lên ba chữ, mắt vẫn cứ nhìn về cô gái đang tiến vào đại sảnh kia

Lan một bước lại một bước đi. Cô tiến về chiếc ghế vinh quang, đã được đặt từ 6 năm trước. Khi Lan ngồi vào chiếc ghế cao quý kia, cả trường đua ngoại trừ những con người sắp hàng dài kia, ai cũng đều ngỡ ngàng. Họ nào ngờ được Lan lại chính là vị vua quyền uy tối thượng của trường đua này. Từ khi thành lập đến nay trường đua này chỉ có hai vị vua duy nhất, cứ bốn năm sẽ tổ chức một chặn thi đấu để tìm ra vị vua, những tay đua tham gia sau khi loại tất cả đối thủ sẽ tham gia thi đấu với vị vua tiền nhiệm, nếu thắng tay đua kia sẽ trở vị vua kế nhiệm, còn nếu thua vị vua tiền nhiệm vẫn sẽ là vua của trường đua này. 2 năm trước, trong một lần ngẫu hứng tham gia, Lan đã đánh bại tay đua huyền thoại kia nhưng người chứng kiến cuộc đua đầy kịch tích đó cũng không nhiều nên số người biết mặt Lan cũng chẳng có bao nhiêu, bọn họ chỉ có thể nghe danh, chỉ có thể nghe mọi người truyền miệng hết người này đến người khác. Đây chính là lần đầu tiên bọn họ chân chính gặp vua của trường đua, vị vua từ khi nhậm chức đã không một lần nào xuất hiện

Lan thực thụ là một vị vua, từ cô tỏa ra một khí chất vương giả mà không người nào có được. Nhiều người ước ao được như Lan nhưng dù họ có trở thành vua họ cũng không thể nào có cái khí chất đó của Lan, một con người vừa lạnh lùng, vừa sắc bén

“Có thể nào...Lan lại là vua ư?”

Huy ngạc nhiên đến nỗi một câu cũng không thể nào nói cho trọn vẹn. Lắm ở nơi xuất phát, mắt cũng đã tròn trĩnh lên. Đó chính là những con người họ từng khinh desp ư? Hai người là huyền thoại còn một người lại là vua...còn điều gì đáng ngạc nhiên hơn thế nữa?

Quân không nói gì, mắt vẫn cứ nhìn Lan đang thông thả mà ngồi trên bục kia. Cậu không quan tâm Lan là ai, là người như thế nào, tài giỏi đến đâu. Cậu chỉ quan tâm đến việc Lan đã trở lại, cậu đã được nhìn thấy Lan, không phải ở trong mơ mà là ở ngay trước mắt cậu. Tim cậu thổn thức gọi tên cô, một cái tên đã ăn sâu vào tận trong tiềm thức của cậu

“Sakura!”

“Hử? Sakura là ai?”

Huy nghe Quân lẩm nhẩm đọc ra một cái tên, bèn quay lại nhìn, Huy không biết Quân đang nghĩ gì, ánh mắt thất thần nhìn về phía đại sảnh. Haizz! Tình trạng của Quân càng lúc càng nặng, thật đáng ngại!

Lan ngồi bất chéo chân, nhịp nhàng đung đưa theo điệu nhạc. Một tay cô bắt ngang lên ghế, tay còn lại thì chống trụ rồi đặt cằm mình lên đó. Phía trước mặt cô là một màn hình tinh thể lớn to lớn với hình ảnh những chiếc xe tại vạch xuất phát, cuộc đua sắp bắt đầu rồi! Lan nhìn 4 con người đang đứng trước mặt, gật đầu nhẹ một cái, bọn họ đừng làm cô thất vọng là được.

Lam, Phuong, Akira cùng South nhẹ nhếch phần môi rồi cúi rộp người trước Lan

“Bệ hạ, tôi sẽ không làm người thất vọng!”

Có chẳng cái hành lễ này đã quá phô trương rồi! Mọi người đều tròn mắt nhìn con người tràn ngập trong khí thế vương giả kia, dường như bao bọc quanh con người ấy là một ánh hào quang sáng chói làm bất cứ ai nhìn vào cũng phải neho mắt lại. Trông cô thật đầy vẻ oai hùng và uy nghiêm, chỉ cần nhìn thoáng qua thôi họ cũng biết cô là một người nguy hiểm, không phải hạng tầm thường. Đấu với cô, phần thắng của họ sẽ là bao nhiêu đây?

“Đi đi!”

4 người cùng gật đầu rồi quay lưng đi. Ai cũng một bộ dạng tự tin, vẻ mặt tràn đầy sức sống. Ngày hôm nay chính là ngày quyết đấu của bọn họ, 4 con người đều được một tay Lan đào tạo, cuối cùng ai mới là học trò giỏi nhất của vị vua oai hùng này!

P/s: Ta hơi bận nên chỉ viết được một chap thôi. Trước giờ vẫn theo chu trình mỗi ngày ra hai chap, hôm nay ta bận nên ta sẽ bù sau. Ta thông báo thêm một chuyện nữa, ngày mai ta cũng bận nên các nàng đừng chờ truyện, mai ta phải lên trường làm một vài thủ tục, nhận hồ sơ nên không có thời gian viết, có thể tối mai ta sẽ viết nhưng chắc cũng khuya lắm. Vậy nên thứ 7 ta sẽ viết 5 chương thật dài bù lại cho mọi người. Mong mọi người thông cảm cho ta

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thụ Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

4 người Lam, Phuong, Akira, South leo lên những chiếc xe của mình, ai nấy cũng đều nở nụ cười nhưng lại là những nụ cười đầy thách thức, đầy nguy hiểm. Phuong hết nhìn qua Akira và South lại quay đầu nhìn qua Lam đang ở bên cạnh mình, vô tình cô lại nhìn trúng cái kẻ mà cô ghét nhất. Về ngạc nhiên thoáng qua trong mắt Phuong rồi biến mất.

Thì ra cậu ta cũng tham gia!

Phuong nhếch khóe môi, kỹ thuật tới đâu mà đòi tham gia kia chứ!

Lâm thấy Phuong nhìn mình liền nở nụ cười đắc ý. Cậu thật hâm mộ cô gái này, lần trước cậu đã tận mắt chứng kiến màn đua xe ngoạn mục kia, trong lòng tràn đầy thắc mắc nhưng thật không ngờ, một màn đua xe đó lại vương vấn trong lòng cậu đến tận hôm nay. Lâm vốn đã muốn tham gia cuộc thi vua này từ lâu rồi nhưng trong lòng vẫn còn cảm thấy một chút buồn chán, mãi đến khi thấy Phuong xuất hiện trong cuộc đua ngày hôm nay, mấy cái cảm giác buồn chán kia lập tức biến mất, thật không ngờ cậu lại có thể cùng cô tranh tài, để xem rồi ai mới là người chiến thắng!

Lan nhìn Lâm và Phuong đang giao đấu ánh mắt thì không khỏi nhếch phần môi. Bọn họ vẫn vậy, gặp nhau vẫn như chó với mèo. Lại nhớ lúc trước khi còn giả nam trang, ba người bọn cô cứ nhìn thấy nhóm của Lâm lại ngứa mắt, cứ miệng không tự chủ mà buông lời trêu ghẹo, cứ như vậy mỗi lần gặp mặt đều là mưa bom bão táp, nếu không có người thắng cuộc chiến sẽ không bao giờ dừng lại. Ấy vậy mà đã trải qua một thời gian dài rồi, đầu tiên là gặp ở sân bay, lại đến ở cùng phòng, sau đó lại chiến tranh với thân phận con gái, mỗi chuyện đã qua đều thật là hài hước. Nhưng cũng thật là đáng kể, thời gian quá thật có thể làm thay đổi con người, chớp mắt một cái Lâm cùng Huy liền hòa thuận, tình chàng ý thiếp mặn nồng, cuộc sống của bọn họ từ khi có nhau trừ nụ cười ra thì không còn cái gì khác. Xem ra tình yêu của bọn họ cũng không mấy trắc trở, nhìn chung có thể nói cái tình yêu đó vẫn đi theo chiều hướng tốt. Lâm và Phuong nhìn chung thì vẫn vậy, ánh mắt nhìn nhau kia của bọn họ cơ hồ muốn giết chết đối phương trong đó, nhưng như vậy cũng chẳng có gì là lạ, một kẻ cứ hay xuyên xỏ người khác như Lâm cùng với một kẻ tính tình thẳng thắn như Phuong cũng khó mà hòa hợp, Phuong không có thói quen chịu đựng người khác khi dễ, vậy nên nếu Lâm không chịu nhường nhịn Phuong thì chẳng biết đến khi nào chiến tranh giữa hai người mới kết thúc. Còn về phần nó và Quân... cho dù bây giờ đã không còn cái tình cảnh gặp nhau là cãi nhưng suy cho cùng hai người vẫn là hai đường thẳng song song, nước sông không phạm nước giếng.

Lan thờ dãi, vậy đó, cứ mỗi khi cô trầm ngâm cô lại nhớ về người đó mặc cho cô đã tự nhắc lòng bao nhiêu lần rằng cô và Quân không được, thế nhưng con tim cô vẫn cứ thế mà thổn thức. Cô đã từng nghĩ tình cảm mà cô giành cho Quân chỉ mới chớm nở rồi cũng chớm tàn theo thời gian thôi, nhưng cô

đã sai rồi, cô không thể nào quên được hình bóng đó, những cử chỉ ân cần cũng giọng nói trầm thấp, dịu dàng luôn lo lắng cho cô đó.

Một tháng qua cô ở Mỹ, đến một tin tức cũng không cho ai biết, cả Kai cũng không. Mất cô chưa đến một tháng đã khỏi, ngay sau khi bình phục, cô liền gọi Akira và South sang cùng cô làm một số việc, nhưng thật không ngờ trong khoảng thời gian đó cô lại gặp lại người thanh niên đã giúp cô ngày hôm đó. Vì lúc đó cô mù nên có biết anh ta là ai đâu, nhưng thật không ngờ người thanh niên kia lại nhận ra cô, còn đến chào hỏi, sau đó thì cứ bám riết lấy cô không buông. Một tháng nghỉ dưỡng của cô cứ thế mà bị làm phiền, công việc dù bề bộn đến đâu cũng bị tên đó làm cho chán nản, đến một việc cô cũng chẳng buồn động tay, nhưng ngược lại với cô, Akira tỏ ra rất thích anh chàng Ben này, còn luôn tìm mọi cách để cô cùng anh ta ở cùng một chỗ mặc cho cô có ngăn cản thế nào, đến cuối cùng cô chỉ biết dờ khóc dờ cười mà cùng anh ta đàm chuyện. Một tháng qua của cô là như thế đó! Nhưng dù ở đâu lúc nào, nói chuyện với ai, cô cũng chỉ nhớ đến một con người kia mà thôi! Khi thấy Ben cô lại càng nhớ Quân da diết, đặc biệt là cái ngày đây máu me kia!

Lan nhàm chán quăng hết mọi suy nghĩ trong đầu đi nơi khác. Nhật Quân! Nhật Quân! Cô thật không muốn nhớ đến cái tên đó nhưng nó lại cứ quanh quẩn trong đầu cô. Lan nhìn khắp trường đua để xem nơi này qua hai năm thay đổi như thế nào. Đường đua hình như được mở rộng thêm, nhìn bằng mắt thường cô cũng đã có thể thấy bên kia vách đá có một con đường khác, ngoằn ngoèo uốn lượn như một chú rồng lớn đang cuộn mình. Phía bên này, đường đua hình như được mở thêm một vài vị trí xuất phát, như vậy cũng tốt, một lần có thể thi đấu được nhiều người, nhớ năm xưa khi cô thi chỉ có 10 vị trí xuất phát thôi, vậy mà hai năm sau đã tăng gấp đôi rồi. Lan lại nhìn tiếp! Khán đài hình như lớn hơn, băng ghế hình như cũng đã được đổi mới, thiết bị âm thanh cùng màn hình khuếch đại nhiều vô số kể, mỗi khán đài có đến 10 cái, mỗi một cái được dùng để hiện thị một đoạn đường, năm cái đặt dưới, năm cái đặt trên, như thế một lúc khán giả có thể quan sát được nhiều vị trí của đường đua cũng như kỹ thuật đua xe của tất cả tay đua. Điều phải nói đến ở đây là hình ảnh ở trong màn hình thật rõ nét, đến người trong xe cũng có thể thấy rõ. Như vậy mới thấy, trường đua này so với hai năm trước đã quá phát triển rồi, thiết bị cũng thật tiên tiến, có mấy trường đua được như thế cơ chứ!

Lan định quay mặt đi thì đôi mắt vô tình lướt qua người Quân, ánh mắt thâm tình kia của cậu cứ thế mà lọt vào mắt Lan. Lan dừng lại ánh mắt, trợn to mắt nhìn cậu. Quân... đang ở đây. Quân... đang nhìn cô, vậy mà cô không biết gì. Người cô luôn nghĩ tới lại đang ở trước mặt cô, đang nhìn cô.

Ai, Tại sao cô không nghĩ đến cơ chứ? Lâm đang ở đây thì Quân cũng vậy thôi!

Đáp lại ánh mắt khát khao kia của Quân chỉ là một cái nhệ cười của cô. Cô rất muốn làm như không biết quay đi nhưng cô lại không thể làm được, chưa kể đến thứ tình cảm đang trỗi dậy trong lồng ngực cô lúc này, chỉ riêng món nợ ân tình mà cô thiếu Quân cũng đã đủ làm cô không thể làm lơ ánh mắt ấy.

Quân giật bắn người khi thấy nụ cười kia của Lan. Cậu đã từng nghĩ Lan sẽ căm ghét cậu vì cậu đã lừa cô, còn căm ghét cậu vì những lời nhục mạ của mẹ cậu. Quân cũng đã từng nghĩ đến viễn cảnh Lan sẽ lơ cậu, đến một cái cũng không nhìn cậu, xem cậu như người xa lạ khi gặp lại nhưng thật không ngờ, cô vẫn coi cậu như người quen, không bài xích cậu. Phải chăng đó là một biểu hiện tốt? Cậu phải nên vui mới đúng!

Ben vẫn dõi theo Lan từ đầu đến cuối, anh cũng nhìn thấy nụ cười kia của Lan, cũng nhìn thấy đối tượng nhận được nụ cười đó là ai, một dấu hỏi to đùng lập tức hiện ra trong đầu Ben. Người con gái nào từ khi nào lại tỏ ra thân thiện với một người con trai như thế? Hai người quen nhau?

Không nhận được thắc mắc, Ben liền khều tay Lan hỏi

“Sakura, em quen người đó!”

“Ừ!”

“Bạn trai của em à?”

Lan nhủ hàng lông mày nhìn Ben. Hình như anh đã quan tâm thái quá rồi thì phải, đó là chuyện cá nhân của cô mà!

“Cuộc đua bắt đầu rồi kìa!”

Lan chuyển ngay đề tài sang chuyện khác. Ben nghe vậy cũng chẳng hỏi nữa, Lan đã không muốn nói cũng đủ cho anh biết quan hệ giữa hai người không hề bình thường. Ben lại ngược nhìn về khán đài, nơi Quân đang ngồi rồi thầm đánh giá Quân

Đôi mắt đen láy nhưng đầy sự sắc bén cũng nhạy bén cũng đang xoáy sâu vào con mắt của Ben. Hai người nhìn nhau tựa hồ như muốn bỏ vào nhau mà đánh mà đập, sát khí trong chốc lát đã ngập cả bầu trời.

Ben hậm hực quay đầu nhìn xuống đường đua nhưng trong đầu vẫn không ngừng nghĩ về người thanh niên kia. Có một cảm giác vừa quen vừa lạ dâng lên trong lòng Ben, hình như anh đã gặp qua cậu thanh niên đó ở đâu rồi!

Ben chống lấy cằm, tay xoa xoa cái cằm nhọn của mình, mãi một lúc sau, Ben mới quay sang nhìn Lan, anh đã nhớ ra rồi!

Thì ra là người thanh niên bị đánh lúc đó!

Bởi vì lúc đó trên mặt Quân toàn vết thương, chỗ tím chỗ xanh, máu me thì dính đầy mặt nên đến khi gặp lại trong bộ dạng sạch sẽ này, Ben thật không thể nào nhìn ra. Ben lại nhìn Lan, anh nhớ lúc đó Lan đã ôm lấy người thanh niên đó mà khóc, trên đường đến bệnh viện dù một giây cũng không buông cậu ta ra, hình như Lan rất yêu cậu ta!

“Sakura!”

Ben gọi Lan muốn hỏi nhưng đến một cái ngoái đầu của Lan cũng không có, Lan cứ thế biếng nhác trả lời anh

“Tôi đang bận coi đua xe! Này, anh cũng tập trung xem đi! Sau này chúng rất cần thiết với anh đấy!”

Lan nhàn nhạt vẫy tay với Ben, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào màn hình trước mặt. Ben nhú chặt hai hàng lông mày, cần thiết với anh sao? Tại sao chứ? Anh nào có biết đua xe, cũng chẳng có sở thích đua xe, tại sao nó lại cần thiết với anh? Ben lại trầm tư suy nghĩ nhưng nghĩ hoài nghĩ mãi mà anh vẫn chưa nghĩ ra lí do Lan nói như thế là gì.

Lan chỉ liếc mắt cũng đủ biết Ben đang suy nghĩ cái gì, khước môi vui vẻ nâng lên một nụ cười.

Tên ngốc!

Lan nhìn vào màn hình lớn trước mặt! Cái cảnh gì thế này? Cô nhớ cô đâu có dạy bọn họ mấy cái kĩ thuật đua xe này! Trên đường đua South cứ mất sức mà chạy. Lam cùng Akira đi sau thì vẫn biến lại kịch bản ngày hôm trước, hai chiếc xe vừa vào viện sửa chữa chắc chắn sẽ vào viện tập hai. Còn phía sau nhà vô địch hôm trước hôm nay lại bị 3 chiếc xe đầu, đặc biệt là South bỏ xa. Phương hôm nay không có hứng thủ tranh với South nữa mà lại đánh chủ ý lên người Lâm. Cô chạy trước, cứ đánh xe theo đường dích dắc để ngăn không cho Lâm tiến lên. Còn Lâm ở phía sau vẫn cứ tìm cách nhích đầu xe thoát khỏi sự ngăn cản của Phương nhưng mãi cũng không được, bực bội cậu lớn giọng mắng chửi Phương. Phương nào dễ dàng chịu khi dễ, cái miệng hoạt bát cũng nhanh chóng đáp lại những câu mắng của Lâm, nhưng tay chân thì vẫn tập trung chặn đường Lâm.

Lam với Akira, Phương với Lâm, ai cũng có kẻ phải đối đầu, chỉ còn lại South và đám người phía sau, nhưng đám người kia ai có thể sánh với tốc độ của South, vậy là chỉ còn mình cậu bé tự do tự tại mà tung cánh bay. Nếu những người khác không có biện pháp ngăn South lại vậy chúc vô địch vòng loại này dành trao lại cho South thôi!

Đường đua này mới mở cách đây một năm, vốn được dùng để tổ chức giải đấu vua này, một đoạn đường dài từ vách núi bên này phải đi qua một cái cầu dài chừng 10m rồi lại sang vách đá bên kia, rồi tay đua phải chạy một đoạn đường dài chạy lên đỉnh núi. Phía trên đỉnh núi kia sẽ có một cây cờ đỏ được cắm trên đất, ai có thể lấy được cây cờ đỏ quay về sẽ là người chiến thắng

Công sức Lan dạy mấy người kia bao lâu nay đều đổ sông đổ biển rồi! Cô cảm thấy thật mất mặt, đường đường là những người mang danh là học trò của vua mà đua thế đó. Sao họ không chịu vận não để tìm cách thoát ra mấy cái sự kìm hãm kia chứ?

Lan nhàm chán đến liếc cái màn hình một cái cũng không làm, đôi tay cứ mân mê chiếc ghế làm bằng gỗ quý kia! Hoa văn cũng thật tinh xảo a!

Lan không biết mình đã ngồi như thế bao lâu rồi! Mà Quân cũng không biết mình ngồi nhìn Lan đã bao lâu rồi! Đại loại hai người không quan tâm gì đến chuyện bên ngoài nữa, mỗi người đều chìm vào suy nghĩ riêng, tâm tư riêng

Bỗng cái giọng hào hứng của người dẫn chương trình vang lên thu hút sự chú ý của Lan

“Woa, South đã đến cầu, chỉ còn một chút nữa thôi, South sẽ trở thành người nắm chiếc ghế đi tiếp trong số 20 người ở đây! Liệu tình thế có thay đổi không?”

Lan nghe vậy cũng chỉ lười biếng liếc một cái, con xe BMW màu xám của South đã tiến vào chiếc cầu, với vận tốc chớp nhoáng lại không có ai cản đường kia thì tầm vé đi tiếp kia chắc chắn sẽ nằm trong tay South, không còn nghi ngờ gì nữa! Nhưng cuộc đua này vẫn quá nhàm chán đi! Không ngờ kỳ phùng địch thủ đều tụ tập ở đây nhưng chẳng có ai phát huy được khả năng của mình, bọn họ thi xong tuyệt đối dừng đến trước mặt cô, nếu không cô sẽ mắng cho té tát, đến một chỗ rúc cũng không có cho xem!

Một màn khói nổi lên ở một con đường được hiển thị ngay góc màn hình nhưng có mấy ai để ý, bởi lẽ đây là những giây phút quyết định, tất cả ánh mắt của mọi người đều đang đổ dồn về chiếc xe BMW màu xám tro kia, còn những thứ khác họ đều không quan tâm đến.

Lan cũng chỉ là vô tình nhìn lướt qua trên màn hình, không ngờ lại trông thấy một mối nguy kịch kia. Cô nhú chặt hai hàng lông mày, một chốc sau liền rời khỏi khán đài, chạy sộc xuống chỗ ban an ninh

Quân vẫn không rời mắt khỏi Lan, thấy cô chạy đi, miệng cũng vô thức mà lẩm bẩm

“Cô ấy đi đâu?”

Lan chạy xuống chỗ ban tổ chức cùng tổ an ninh, nơi đây hiện giờ có cả thấy 10 người, tính thêm cô là 11. 11 người 22 con mắt cứ trần trối nhìn vào màn hình. Phía góc màn hình kia, khói đen vẫn che kín bầu trời, đoạn đường chỗ đó cũng chẳng thể thấy được, mãi một lúc sau khi khói đen tan bớt, mọi người mới có thể thấy rõ nguy hiểm đang đến gần. Nguyên một đoạn đường lớn đều bị phá hủy thành một cái hố, nếu ai không biết, một khi rớt xuống cái hố đó thì đành phải lằm lằm nhiều thôi! Nếu là thường ngày thì không có gì để nói, đội sửa chữa sẽ nhanh chóng cho sửa lại đường đua nhưng ngày hôm nay những con xe kia vẫn đang hướng về phía đích, muốn đi đến đích nhất thiết phải đi qua đoạn đường này, với tốc độ họ đang đi, nếu không biết trước thì làm sao họ xoay sở được, đây chính là một tình huống oái oăm. Người dẫn đầu trận đua này cũng chính là người sắp bước chân vào quý môn quan này không phải ai khác mà chính là south, là đứa em mà Lan yêu quý. Nó không hề biết, cũng không hề phòng bị, nó đang đua với tốc độ xé gió, cho dù có phát hiện, chắc gì nó đã hãm lại được.

Sắc mặt Lan đã không còn bình tĩnh như mọi khi nữa, một mặt nhanh chóng rút hết máu, vội vàng nhìn qua đội an ninh

“Dùng hết tốc lực đuổi theo ngăn cản mọi người lại!”

“Rõ”

Đội an ninh nghe thấy liền nhảy lên những chiếc xe ở gần đó rồi phóng đi. Mọi người trong trường đua thấy đội an ninh phóng đi cũng lấy làm lạ, ánh mắt chẳng còn chăm chú vào South nữa. Bọn họ người này hỏi người kia xem có chuyện gì xảy ra nhưng đều không nhận được câu trả lời.

“Chị, đội an ninh đuổi kịp anh South chắc...”

Lan biết chứ, với tốc độ của South, có cho đám an ninh kia thời gian cả đời bọn họ cũng không thể nào đuổi được. Cô ra lệnh như thế cũng chỉ muốn bọn họ ngăn những người ở phía sau lại, đừng làm rối chuyện thêm thôi. Bản thân cô phải nghĩ ra cách cứu đứa em sắp bị tử thần mang đi kia của cô. Tình thế đã quá cấp bách, trí não của Lan cũng chẳng thể nào một lúc liền nghĩ ra cách được

“Nam, có con đường ngắn nhất để đến đích không?”

Lan vẫn cố nhìn trên màn hình mong tìm được một con đường nào đó để đến đích, vì đây là đường mới làm nên cô cũng chẳng thông thạo là mấy. Thật là một tình huống oái oăm mà!

South!

“Không ạ, bọn em tính mở thêm một con đường theo đỉnh núi bên này sang bên kia nhưng vẫn chưa đủ kinh phí!”

Từ đỉnh núi bên này sang bên kia sao?

Lan lại nhìn lên màn hình, trên màn hình cô có thể nhìn thấy mọi thứ, cả con đường mà Nam đang nói đến nữa. Hai đỉnh núi bằng nhau nên tổ chức định cho xây thêm một cây cầu để phòng trường hợp bất trắc nhưng cây cầu vẫn chưa cho xây dựng thì trường hợp bất trắc đã xảy ra. Nếu cây cầu kia được xây dựng thì nó cùng với cây cầu phía dưới sẽ tạo thành hai đường thẳng song song, nhìn từ xa sẽ rất đẹp a.

Lan lại nhìn đến chiếc xe của South đang lao đi trong gió, chỉ còn chừng vài km nữa thôi, South sẽ đến cái hố lớn kia. Lan không còn thời gian nữa, cô phải đánh cược một phen

“Nam, mau lấy một chiếc xe thật tốt đến đây cho chị! Nhanh lên!”

Cậu nhóc Nam kia dù không biết Lan sẽ làm gì nhưng cậu biết Lan đã nghĩ ra cách, vội vội vàng vàng chạy vào trong gara lấy xe. Tính mạng con người vẫn là trên hết a!

Quân thấy mọi chuyện có vẻ không ổn, lại thấy Lan mặt cắt không một giọt máu, liền rời khỏi khán đài chạy xuống bên Lan. Huy thấy Quân đi cũng vội đuổi theo

“Có chuyện gì vậy? Đội an ninh kia là sao?”

Vừa thấy chiếc xe Nam đang lái tới, Lan cũng chỉ qua loa lên màn hình rồi phóng lên xe

“Giúp tôi ổn định mọi người”

Chiếc xe của Lan lao vun vút trong gió, trước mặt tất cả mọi người. Cả hội trường liền ồ lên, họ đã được thấy “vua” chạy xe, thật là vinh hạnh a. bọn họ dường như không nhận ra mùi nguy hiểm, cứ thế mà hò hét

Quân nhìn vào màn hình, đứng vị trí Lan chỉ rồi lại ngược nhìn về hướng Lan đang chạy đi. Chiếc xe của Lan không đi vào đường đua mà lại chạy lên ngọn núi không có một cái cây kia. Bóng dáng chiếc xe ở trên ngọn núi không cao đó chỉ cần nhìn mắt thường cũng có thể nhìn thấy đừng nói đến khắp nơi đều có gắn camera. Quân không biết Lan sẽ làm gì nhưng cậu cảm thấy bất an, lo lắng không thể tả nổi

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Lan lái con xe Mercedes lên thẳng núi rồi dừng lại ở vách đá để quan sát địa hình. Thật không ngờ từ đây còn có thể thấy được cái hố kia, xem ra cái hố nhìn gần cũng không phải nhỏ! Lan nhìn đến ngọn núi kia, nơi đó đang cắm một lá cờ đỏ, sẽ là phần thưởng cho người thắng cuộc, nhưng có lẽ hôm nay không có người thắng cuộc rồi! Lan nhìn xuống con đường rộng thênh thang sát vách núi dưới đỉnh núi, vốn trước kia ngọn núi này là một ngọn núi lớn nhưng vì mở đường đua nên cây cối đều bị chặt hết, con đường được mở bằng gấp 4 lần một xe đua để những tay đua có thể cạnh tranh với nhau một cách thoải mái, cũng để xem kỹ thuật chặn xe của bọn họ như thế nào khi đi trên con đường rộng lớn này!

Từ đây nhảy sang đỉnh núi kia, Lan không có can đảm nhảy nhưng nếu nhảy xuống đường đua dưới, chắc có thể được.

Lan lại nhìn xuống chiếc xe đang ở đường đua số 3 kia. Chỉ còn một vòng quanh núi nữa, South sẽ chạm hố, liệu Lan có kịp ngăn South lại không? với tốc độ kia của South, không tới 2 phút, South sẽ một đi không trở lại

Lan nắm chặt lấy vô lăng, cô quyết định rồi! Nếu thành công thì tốt, nhưng nếu thất bại, cô sẽ cùng South đi có bạn, để cho đứa em của cô không phải ra đi một mình trong cô đơn

Lan lùi xe lại phía xa chừng 10 m, ngắm chính xác đích nhảy to lớn mình đã vạch ra trên đất.

Mọi người trong trường đua vẫn không hiểu Lan muốn làm gì. TỰ DUNG cô lại chạy lên núi làm họ không khỏi ngỡ ngàng, họ cứ tưởng cô đua xe nhưng không phải, cô đang dự tính làm cái gì đó? Ánh mắt của mọi người bây giờ đều tập trung vào chiếc xe màu đen của Lan cùng với sự hồi hộp.

Quần mặt tái mét, cậu đã đoán ra ý định của Lan nhưng đoán ra thì như thế nào, cậu có thể ngăn lại sao? Còn kịp không?

Lan lấy hết lực hiện có, nhấn mạnh ga. Chiếc xe Mercedes lĩa bánh vài cái rồi thốc về phía trước. Một tốc độ đến chóng mặt, Lan phải dùng hết tốc lực mới có thể bay sang vách núi xa 10m kia. Thật khó!

Đến sát vách đá, Lan liền dồn hết lực người cùng lực xe về hai bánh xe, một chân vẫn nhấn mạnh ga cho xe tiến thẳng về phía trước. Chiếc xe nhanh chóng lao ra ngoài khoảng không trước con mắt sợ hãi của mọi người. Cô đang muốn tự tử sao?

“Quân, Lan...!”

“Cô ấy đang cố gắng hết sức để cứu South!”

Quân vừa sợ vừa ngưỡng mộ Lan. Cô có thể bất chấp cái chết chỉ vì những người bạn của mình, nhưng cô có chắc sẽ cứu được South hay không? Hay chính cô cũng bỏ mạng nơi vách núi sâu thẳm kia?

Chiếc xe của Lan bay ngoài không trung một chốc, càng lúc càng tiến gần với vách đá bên kia hơn. Những con người chứng kiến cảnh này vẫn không thể thờ lại nổi, con tim họ dường như ngừng đập ngay khoảnh khắc Lan bay qua. Những con mắt kia vẫn cứ dõi theo Lan không rời mắt, trong lòng vẫn luôn âm thầm cầu nguyện cho Lan qua đến nơi bình an

Chiếc xe của Lan chốc xuống, hai chiếc xe trước liền đáp đất, hai bánh sau vẫn còn ở ngoài không trung. Cảm nhận được lực nâng của mặt đất, Lan lấy toàn lực xoay vô lăng, một chân lập tức đạp phanh, hai bánh sau còn ở ngoài không trung nhanh chóng quay vào trên mặt đất, xe theo đó quay vài vòng rồi dừng lại cách hố lớn tầm 3m, khói bụi bay lên mù trời.

Đến bây giờ mọi người trong trường đua mới biết chuyện gì đang diễn ra, họ cứ trần trối nhìn chiếc xe màu đen bên cạnh cái hố lớn kia

Lan thở phào một hơi, cuối cùng cũng qua đến nơi an toàn. Lan vừa dứt hơi thở, tai đã nghe thấy tiếng động cơ, tiếp đó cô còn chưa kịp ngăn đầu đã thấy chiếc xe của South lao tới, cô chẳng kịp suy nghĩ gì liền quay ngang xe chặn xe, miệng hét lớn

“South, dừng lại!”

South nghe thấy âm thanh quen thuộc, lại thấy một chiếc xe màu đen trước mặt, theo bản năng liền đạp phanh nhưng với tốc độ hiện giờ của South, chiếc xe muốn dừng lại ngay lập tức cũng thật khó. Lan biết trước sẽ có chuyện này nên mới lấy xe chặn ngang xe South, hai chiếc xe lập tức dính vào nhau rồi thối đi một đoạn dài.

Cảm thấy xe mình không thể nào chặn được xe của South, liền đứng dậy khỏi xe, mặc cho chiếc xe không có người lái

“South, nhảy mau!”

Sau lời của Lan, hai bóng dáng liền nhảy vọt ra khỏi xe, đồng thời hai chiếc xe cũng rơi xuống hố lớn rồi nổ tan tành, khói lửa cùng lúc nổi lên mù mịt cả trời.

Bởi vì khói bụi che kín Quân không thấy gì nữa cả, Lan của cậu như thế nào rồi, có an toàn hay không? Quân lo sốt vó liền ngo quanh ngo quắt, thấy một chiếc xe an ninh ở gần đó, cậu và Huy đồng loạt nhảy lên rồi hướng vách núi mà đến.

Một chốc một lần khói liền tan đi nhưng ngọn lửa vẫn còn đó. Quân và Huy đứng trên vách đá cơ hồ đã có thể thấy được mọi thứ.

Quân càng lúc càng hoảng sợ. Phải, chính là hoảng sợ a! Dưới kia là vực sâu, đáy thì vẫn thấy đó nhưng sâu vẫn cứ sâu, trong khi phía trên Lan và South hai người như làm thành một sợi dây cứ đung đưa qua lại trên vách đá. Thật là kinh hoàng!

“Sakura!”

Bàn tay Lan nắm trên vách đá dường như không thể nào trụ lại được, một bên cánh tay còn chảy máu. Phía dưới South cũng vì ma sát với mặt đất mà một cánh tay đã bị gãy, một cánh tay cũng bị thương đến nổi tứa ra. Cũng tại Lan a, lúc này nếu không phải South ôm lấy Lan nhảy ra khỏi xe, thẳng nhóc cũng không đến nỗi bị thương đến gãy tay như thế này! Suy cho cùng vẫn là vì lòng thương chị của South quá lớn! Thật cảm động!

Lan quay đầu nhìn về phía Quân, mặt đầy vẻ chật vật. cánh tay bị thương này không thể giữ lâu hơn nữa, cô có lẽ nên buông tay thôi!

Lan nhìn Quân nở nụ cười thật tươi, là một nụ cười thật lòng và cũng là nụ cười cuối cùng của cô giành cho người mình yêu! Giờ phút này cô chỉ mong nếu có kiếp sau, cả hai đừng có vướng vào thứ quan hệ rắc rối này nữa, cứ như những người bình thường, yêu nhau thật nhiều, ở bên nhau thật hạnh phúc!

Thấy nụ cười kia Quân không vui tí nào, ngược lại càng đậm ra lo lắng. Lan ít khi cười, khi cô cười nếu không phải thật sự vui vẻ thì là chế giễu người khác, như nụ cười này của cô, nó rất đẹp, nó rạng rỡ lắm, nó ẩn chứa tình cảm của cô trong đó. Đây không phải là một nụ cười quý giá khi cô giờ trò, hay là cái nhếch phần môi khi cô không để ai trong mắt hay là một nụ cười đầy sức sống như ở Hawaii, nụ cười này của cô mang cái vẻ gì đó hải lòng, lại thêm một chút gì đó chua xót cùng mất mát. Miệng cô như thể cười rất đẹp nhưng trong mắt cô lại chứa toàn sự tiếc nuối vô hạn. Cái ánh mắt đó làm Quân thấy sợ, cậu sợ mất đi thứ quan trọng của đời mình một lần nữa, là nỗi sợ của 10 năm về trước.

“Sakura, đừng... đừng nghĩ đến chuyện đó!”

Lan bất ngờ. Quân có thể hiểu ý cô... thật sự hiểu ý cô... nhưng anh làm được gì, khi anh đến được bên này, cho dù làm bằng cách gì để đến được đó thì cũng không kịp nữa rồi! Cô đã kiệt sức rồi, không thể chịu đựng được nữa

“Chị, buông em ra, chị có thể sống mà!”

South cố rút tay ra khỏi tay Lan nhưng càng rút Lan nắm càng chặt, cô lắc đầu

“Không đâu, chị sẽ không để em một mình!”

Đôi mắt kia làm South thấy ấm áp, đó chính là tình thương của một người chị, thứ tình cảm mà South luôn nhận được từ Lan, dù trong bất cứ trường hợp nào cô cũng không bỏ cậu nhóc một mình, từ nhỏ đã thế! South thật sự cảm thấy hạnh phúc khi được sinh ra trong cõi đời này, được làm một đứa em của Lan, được Lan hết mực yêu thương! South sống đến hôm nay coi như không uống!

“Đừng nghĩ đến chuyện điên rồ. Chị nói rồi, dù ở nơi nào chị cũng đi cùng em, em không được buông tay, vạn nhất em buông tay chị cũng thế!”

Cái ý định vừa nảy lên trong đầu South liền bị Lan dập tắt, muốn làm vật hi sinh ư? Đừng mơ chị cho nhóc tại nguyên!

“Cùng đi đi!”

Lan mỉm cười thật nhẹ với South rồi lại quay sang nhìn Quân một lần nữa. Đôi mắt cô nhắm nghiền, bàn tay cũng buông khỏi vách đá

Quân chết điếng người, cô đã buông tay rồi, thật sự buông tay rồi. Con tim Quân giờ phút này dường như đã ngừng đập, toàn thân bất động nhìn theo thân thể vừa buông tay khỏi vách đá kia. Trong giây lát đó, con tim cậu như bị một bàn tay vô hình bóp lấy rồi nhấn chìm vào cát. Hàng ngàn cây kim nhỏ hóa thành mũi dao lớn đâm vào tim cậu, mặc sức mà cắt, mà xé, làm tim cậu dường như ngập trong màu máu đỏ

“Không, Sakura!”

Mọi người trong trường đua nín thở, không một âm thanh, không một tiếng động. Vị vua của bọn họ cứ thế mà ra đi ư? Ra đi trong sự oai hùng như thế ư? Một vị vua bản lĩnh, tài năng, vì đồng đội như cô lại cứ thế mà ra đi ư? Họ làm sao chấp nhận được! Những giọt nước mắt đau buồn đã thoát hiện trên những khuôn mặt thanh tú kia. Ngay cả Ben cũng đang sững sờ tại chỗ, từ hôm nay đã chẳng còn ai để anh bám theo quấy rầy nữa rồi!

Quay lại với hai con người trên vách đá cao! South toàn thân cứng đờ, cánh tay gãy kia làm cậu không thể hoạt động được, lại thêm một cánh tay bị thương đau như cắt đang hành hình cậu, cậu thấy bản thân mình bây giờ giống như gánh nặng của Lan, cậu thấy mình thật bất lực!

Đôi tay Lan lơ lửng trên không trung, cánh tay mặc sức vươn ra, không phải không muốn thu về mà là cô đã không còn sức để thu nó về nữa. Cô mệt lắm rồi

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Bỗng...

Một bàn tay ở trên trần xuống chụp nhanh lấy tay Lan, ra sức níu giữ. Là tay của ai?

Cảm nhận thấy hơi ẩm từ đầu đó truyền tới tay mình, Lan lập tức mở lớn mắt. Không biết Lam xuất hiện từ bao giờ đã kịp thời níu lấy bàn tay của Lan.

“Tớ không cho cậu chết, đừng có mà đi sớm như thế!”

“Em cũng không cho chị chết! Càng không cho cái tên lạnh lùng đáng ghét kia chết dễ dàng như thế!”

Akira đang giữ lấy Lam cũng trườn người ra cười toe toét với Lan và South. Bấy giờ mọi người trong trường đua mới thở phào nhẹ nhõm, thoát chết trong gang tấc, số mạng vị vua của bọn họ cũng thật lớn a!

Quân ngã ngồi trên mặt đất, con tim ngừng đập kia phút chốc đã lấy lại sức sống. Cậu thở hồng hộc như người bộ hành đang dừng lại nghỉ ngơi, hơi thở rất gấp giống như kẻ nào đó vừa bị người ta bóp cổ.

Huy thấy phản ứng của cậu thì không khỏi ngỡ ngàng. Từ khi nào Quân đối với Lan lại có cái loại lo lắng này, lo lắng đến nỗi dường như chết đi sống lại? Rốt cuộc trong thời gian Quân biến mất kia đã xảy ra chuyện gì

Akira cùng Lam vát và lăm mồi kéo được hai người ở dưới vách núi lên, những bộ quần áo sạch sẽ cũng nhanh chóng biến thành dơ vì bụi bẩn.

Lan chẳng quan tâm bản thân mình mà lại quay sang South quan sát cậu nhóc từ trên xuống dưới, cậu nhóc bị thương không hề nhẹ, tất cả đều do cậu đỡ cho Lan mà có. Không nghĩ thì thôi, nghĩ đến cô lại tức điên

“Em làm cái trò ngu ngốc gì vậy hả?”

South nhú chặt hàng lông mày vì đau, khó khăn nở một nụ cười với Lan

“Nếu là chị thì không sao!”

Cái thằng nhóc này...

South đã thực sự động đến tấm lòng của Lan, khóe mắt cô cũng bắt đầu cay cay nhưng những giọt nước mắt kia còn chưa kịp trào ra đã bị cô nuốt vào trong, cô không cho phép mình chảy nước mắt vì đó là biểu hiện của sự yếu đuối. Cô nhìn South hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi

Lan đi đến nơi hồ lớn kia, ngọn lửa được tạo nên từ hai chiếc xe vẫn bùng cháy ở đó, mùi hắc của xăng cùng mùi khói lửa hòa quyện vào nhau tạo nên một cái mùi thật khó ngửi. Lan lấy tay bịt lấy mũi mình rồi cẩn thận xem xét cái hồ kia. Nếu không phải có kẻ phá hoại thì không thể nào có cái hồ lớn kia được. Đây chắc chắn là một âm mưu giết người nhưng bọn họ muốn giết ai trong số những tay đua này cơ chứ?

“Chị ơi, về thôi! South cần đến bệnh viện!”

Akira gọi lớn về phía Lan. Lan lập tức thu lại suy nghĩ, cô nhanh chóng phui lấy quần áo rồi đi đến chỗ Akira

“Đưa South đến bệnh viện đi, chị sẽ giải quyết tàn cuộc!”

Akira nhận lệnh liền nhảy vọt lên xe rồi mang South đã được đưa lên từ bao giờ đi theo con đường mà bọn họ đi tới. Lan nhìn con xe rồi đi rồi lại quay sang nhìn hồ sâu kia một lần nữa, ánh mắt phút chốc trở nên âm trầm. Lan nhanh chóng lên xe của Lam rồi để Lan đưa về trường đua.

“Cậu phát hiện được gì à?”

Nhìn ánh mắt sâu hun hút kia của Lan, Lam không khỏi rợn người. Ánh mắt đó như muốn giết người, như mang máu trong đó, một ánh mắt đỏ ngòm.

Lan, có phải cậu đã biết kẻ gây nên tai nạn này là ai phải không?

Lan im lặng không nói, ánh mắt cứ thế chuyển ra nhìn cảnh vật bên ngoài, đây chỉ mới là nghi ngờ, cô không thể nào nói trước được!

Hai chiếc xe nối đuôi nhau chạy về trường đua. Khi đi đến vị trí xuất phát, Akira chỉ gạt đầu trao đổi ánh mắt với Lan một cái liền rẽ xe rồi đi. Còn chiếc xe của Lan cứ tiến thẳng đến ban tổ chức mà dừng lại.

Cả trường đua sau khi thấy Lan quay về thì ra sức hò hét, vị vua của bọn họ thật giỏi, đó chính là niềm tự hào của bọn họ. Hôm nay họ đã được chứng kiến một kỹ thuật đua xe kỳ tài (Thân Kỳ-tài giỏi) chẳng mấy ai làm được, không những thế họ còn được thấy một sự gan góc của một vị vua, bản lĩnh của một đấng oai hùng không tiếc sinh mạng của mình để cứu lấy người khác. Dù trước đây đã được nghe qua rất nhiều về vị vua này nhưng họ vẫn không tin, hôm nay được chứng kiến tận mắt họ đã tâm phục khẩu phục rồi!

Mặc những tiếng hò la vang dội, Lan một bước xuống xe rồi tiến thẳng đến ban tổ chức, nơi mà Quân, Ben, Phuong, Lâm và Huy đều đã tụ tập ở đó.

Khi cô đã đứng trước mặt bọn họ, Quân mới trút được sự lo lắng bất an, cậu cứ nhìn chăm chăm vào Lan, cẩn thận xem xét từng vết thương trên người cô. Chiếc áo trắng cô mặc giờ đã thấm đỏ, vết máu còn dính cả lên khuôn mặt trắng trẻo của cô. Ở nơi bàn tay của cô, một đường trầy dài nổi bật hẳn lên trên nền tay trắng mịn, vết thương đó giờ còn ruộm ruộm chút máu.

Lòng dạ Quân bắt đầu nháo nhào lên, mỗi một vết thương trên người cô chính là một vết thương trong tim Quân, là những vết thương vẫn còn rướm máu. Vết thương ngoài da kia đến một thời gian sẽ lành, rất nhanh thôi nhưng vết thương trong tim ai, có ai chữa khỏi?

Quân nhìn Lan, khoe môi khẽ mấp máy nhưng chữ còn chưa được thốt lên, cậu đã nghe thấy một âm thanh lo lắng khác

“Con nhóc này, em làm cái trò gì vậy hả?”

Ben lo lắng chạy loạn quanh Lan rồi dừng lại nơi cánh tay của cô. Đôi tay anh nâng niu bàn tay nhỏ bé đang chảy máu kia, miệng không khỏi xuýt xoa

“Anh bị thương rồi!”

Lan thấy vẻ lo lắng của Ben chỉ biết dờ khóc dờ cười. Hai người quan hệ cũng chẳng thân thiết tới mức anh ta phải lo lắng như thế đâu.

Bỗng Lan sực nhớ ra cái gì đó. Đôi bàn tay bị Ben nắm chặt cũng nhanh chóng rút về, ánh mắt khẽ liếc qua Quân một cái rồi quay đi, nhưng một cái liếc đó cô có thể nhìn thấy trong mắt Quân bây giờ có bao nhiêu nỗi buồn. Thấy vẻ mặt của Quân, con tim cô chợt thất lại! Nhưng rồi ngay giây sau cô lại tự mắng chính mình. Cô cư nhiên lại quan tâm hấn ta, chẳng phải đã bảo quên đi rồi sao, sao lại còn lo lắng hấn thấy cảnh đó chứ?

Lan phớt lờ ánh mắt của Quân, lại quay sang lườm Ben một cái rồi tiến tới chỗ ban tổ chức.

“Chị, chị không sao chứ?”

“Không sao!”

“Mấy ngày nay có ai đi vào con đường này không?”

“Không, vì đây là đường mới, để công bằng với mọi người nên trước giờ em không cho ai đua trên đoạn đường này, tất cả khu vực đua này đều được cất người bảo vệ cẩn thận. Hôm nay chính là ngày đầu tiên đoạn đường đua này được mở cửa!”

Lan trầm ngâm. Nếu đoạn đường này hôm nay mới mở vậy chắc chắn phải có người đột nhập vào đó giờ trò, nếu là đoạn đường đó chắc chắn sẽ có camera quay lại

“Lucas, cho chị xem camera mấy ngày hôm nay kể cả ngày và đêm!”

Lucas gật đầu một cái rồi quay lại từng đoạn video cho Lan xem. Các video được quay từ tuần trước đến giờ đều được mở, cuối cùng khi một đoạn video được quay cách đây 3 ngày, mọi người cơ hồ đã thấy được một chút ánh sáng nơi đoạn đường kia, nhưng dù cho có kéo lại gần thì bọn họ cũng không thể thấy được người đến là ai. Dù cho kẻ kia có cầm đèn pin thì thứ ánh sáng yếu ớt kia chẳng đủ để soi sáng cả một vùng trời đêm.

“Được rồi! Cảm ơn em!”

Lan nhẹ cười, một nụ cười nửa miệng. Quân chợt thấy lạnh người vì nụ cười kia. Cậu không phải chưa thấy qua nhưng cứ mỗi lần thấy cậu lại phải run người một cái, một luồng khí lạnh không biết từ đâu chạy khắp tứ chi cậu rồi đánh thẳng lên đầu cậu.

Quân chặt lưỡi, Lan lúc nào cũng có một thể mạnh áp đảo như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

“Lan, cậu đừng cười như vậy, thật đáng sợ nha!”

Lam bất giác vì nụ cười của Lan mà mỗi lúc một lùi xa hơn, cuối cùng lại lùi vào lồng ngực của ai kia. Cảm nhận có một vòng tay ôm lấy mình, Lam cũng nhanh chóng vui mặt vào trong đó. Ánh mắt ác quỷ của Lan làm Lam sợ, lúc này ở trên xe cơ hồ cô đã muốn bỏ xe mà chạy rồi nhưng may sao cô vẫn còn nhớ đến đây chính là con bạn thân của cô.

Lan thu lại biểu cảm trên mặt rồi trừng trừng nhìn Lan. Bạn bè mà Lam lại có cái phản ứng đó, thật làm mất lòng nhau mà!

“Lâm, cho tôi mượn điện thoại của cậu!”

Lâm thấy cánh tay Lan chìa ra trước mặt mình, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc. Cô mượn điện thoại của anh làm cái gì chứ?

“Lan, lấy điện thoại của tớ này! Đồ của hần ta không nên dùng!”

Phuong hùng hổ tiến lên rồi lấy chiếc điện thoại của mình để lên tay Lan nhưng đến nắm Lan cũng chẳng nắm, ánh mắt Lan lạnh băng liếc nhìn Phuong một cái, cô nàng hiểu ý lập tức rút tay về, nhường lại mọi sự cho Lan.

Ánh mắt mọi người đều dõi theo Lan. Cô không chỉ đơn giản mượn điện thoại, tất có điều gì đó ẩn giấu trong đó

Lâm dù không biết Lan sẽ làm gì nhưng cũng nhanh chóng rút điện thoại ra đưa cho Lan, dù sao trong điện thoại cậu cũng chẳng có gì quan trọng

Lan vừa thấy điện thoại của Lâm liền thu tay về, cô không cần cái điện thoại kia.

Nhìn thấy cánh tay Lan thu về, mọi người không khỏi sửng sốt cũng khó hiểu. Tại sao? Rõ ràng cô nói muốn điện thoại của Lâm nhưng tại sao khi Lâm đưa điện thoại ra cô lại thu tay về? Con người Lan thật khó hiểu

“Mày đang bốn cọt bạn trai của tao à?”

Tuyết cùng Thư hùng hổ tiến lại, ngay khi đứng trước mặt Lan, Tuyết còn giơ cao tay định cho Lan một bạt tai nhưng tay còn chưa chạm đến mặt Lan, cái tay của nhỏ đã bị Quân bắt được rồi lạnh lùng hất mạnh ra. Tuyết theo lực đạo của Quân mà ngã nhào ra đất.

Một màn trước mặt đã làm cho Tuyết cùng Lâm vô cùng ngạc nhiên, càng làm cho nghi hoặc của Huy từ đầu đến giờ đi đến hồi đáp! Cậu đã có thể chắc chắn 100% Quân thích Lan, không còn nghi ngờ gì nữa.

“Anh Quân anh làm cái gì vậy?”

Tuyết đứng dậy, vừa phui quần áo vừa khó chịu nhìn Quân

“Cô dám đụng vào một cọng tóc của Sakura, tôi không tiếc mà phét đi cái tay tác oai tác quái kia đâu!”

Lâm sửng sốt, Quân đang nói cái gì? Bạn của cậu lại có thể đứng đó đe dọa bạn gái của cậu chỉ vì con nhỏ mà cả 2 người đều ghét, trời ơi, cậu có nghe nhầm không?

“Sakura mà Quân luôn miệng gọi là cậu hà Lan?”

Phuong cũng ngạc nhiên không kém, đầu cô không thể nào tiếp nhận được thông tin này nên đâm ra nghĩ Sakura không phải Lan. Nhưng rõ ràng vừa rồi Quân đã che chở cho Lan kia mà, trong khi đó miệng thì cứ gọi tên Sakura. (Vị trước giờ bọn họ chưa từng nghe đến cái tên Sakura này nên mới có thể nghĩ như thế!)

“Tớ là Sakura!”

Lan hờ hững trả lời, cô biết thế nào Quân cũng bảo vệ cô, giống như những ngày tháng trước kia nên trước cánh tay của Tuyết, cô chẳng mấy may một chút.

Phuong loạng choạng xém ngã. Lan là Sakura, Sakura là Lan. Quân lại bảo vệ Sakura, tức Quân vừa bảo vệ Lan, Quan hệ của hai người từ khi nào tiến triển tốt đến thế? Còn nhớ trước kia, hai người chính là những thành phần chiến tranh khốc liệt nhất trong nhóm bọn họ, thật không ngờ...đời làm chuyện không thể ngờ tới!

Lan phớt lờ mọi sự chú ý của mọi người, tay nắm lấy tay Ben kéo đi.

Quân sửng sốt, Lan lại có thể thản nhiên nắm tay tên con trai khác trước mặt cậu, còn nắm rất thân thiết a. Sao có thể...? Cậu còn chưa được nắm tay Lan kia mà! (em thấy so với nắm tay, anh còn chiếm lợi thế hơn ấy!)

Lan kéo Ben tới đại sảnh, tay cầm lấy micro rồi chậm rãi nói, khỏe mỗi cũng nhẹ nhàng

“Xin lỗi vì đã làm mọi người hoảng sợ. Đã có người rắp tâm phá hỏng đường đua vì mục đích riêng, một khi đường đua bị hỏng thì mọi người cũng biết hậu quả như thế nào. Vậy nên tôi sẽ không bỏ qua cho kẻ đó một cách dễ dàng. Tay đua South đã bị gãy tay nên cậu nhóc có lẽ sẽ không thể nào thi đấu được, đó có lẽ là một tổn thất lớn của cuộc đua năm nay. Nhưng không sao, năm nay không thi được thì còn lần sau. Thật xin lỗi vì làm mọi người mất nhả hứng, chúng tôi sẽ cho sửa đường gấp, 3 ngày sau cuộc đua sẽ bắt đầu lại từ đầu, các tay đua hãy chuẩn bị thật tốt. Tôi xin hứa với mọi người chuyện này sẽ không tiếp diễn. Còn nữa, lần này tôi về cũng chỉ để đứng ra khai mạc giải đấu, thật sự thì tôi đang có một việc vô cùng quan trọng, vậy nên những cuộc đua sắp tới sẽ do anh Ben thay tôi chủ trì, cũng chính là giám khảo, kiểm soát trường đua. Anh ấy là người thân cận của tôi nên mọi người có thể tin tưởng. Hẹn gặp lại mọi người ở vòng chung kết!”

Lan nói rồi cúi người chào tất cả mọi người. Sau đó cô mới nhìn đến khuôn mặt giờ phút này đã nhăn nhó đến khó chịu của Ben, khỏe mỗi không khỏi nâng nhẹ. Muốn bám đuôi cô mãi sao, còn khuya!

Lan sai từng bước chân về phía mọi người, phía sau Ben không ngừng đuổi theo, miệng cứ luôn miệng cần nhân

“Sakura, em làm như thế không được. Sao em không hỏi ý kiến của anh? Anh không biết gì về đua xe hết, hơn nữa em làm thế cũng chỉ vì không cho anh theo em thôi mà!”

“anh biết thế là tốt. Tôi đã nói rồi, anh nên quan sát màn đua lúc này, nó sẽ tốt cho anh!”

Thì ra là thế, giờ anh mới hiểu hết ý tứ trong câu nói kia của Lan. Thì ra ngay từ đầu cô đã muốn cắt đuôi anh.

Được lắm, Sakura, em được lắm!

Quân nhìn khuôn mặt đầy vẻ oán giận kia của Ben thì không khỏi bật cười, nỗi buồn chiếm cứ trong lòng cậu lúc này cũng biến đi đâu mất. Từ hôm nay cái đuôi của Sakura đã biến mất rồi, thật thuận tiện cho cậu để lấy lòng người đẹp!

Lan quay sang nhìn Lucas một cái, cậu nhóc hiểu ý liền khởi động thiết bị gì đó. Mọi người nhìn Lan trao đổi ánh mắt với Lucas mà không hiểu gì cả, có bao giờ cũng thần bí như thế!

“Tuyệt, cô đừng có giả vờ đáng thương nữa! Cô làm như thế thì lấy được sự thương hại của ai cơ chứ? Đến bạn trai cô còn đứng nhìn không nói được nửa lời thì cô diễn trò cho ai xem?”

Tuyệt nghe xong câu nói kia của Lan, sự tức giận cùng xấu hổ đồng loạt dâng lên cùng một lúc nhưng bộ dáng vẫn luôn tỏ ra yếu đuối như thế.

Lâm tức giận khi nghe câu nói kia của Lan, thân hình nhanh chóng xông ra trước chặn trước mặt Tuyệt. Cô nói như thế chẳng khác nào nói cậu là kẻ máu lạnh vô tình, thấy bạn gái mình bị người ta khi dễ mà vẫn trơ mắt nhìn

Lan nhếch nhẹ khóe môi, một nụ cười nửa miệng lập tức hiện ra. Con người thật thích để ý đến cái thể diện không đáng một xu kia.

Quân thấy Lâm xông ra, bản thân cũng nhanh chóng đứng trước mặt Lan, che chắn cho cô. Mọi người lại kinh ngạc một lần nữa, trong khi đó Thư chỉ có thể cầm hận mà nhìn Quân mà thôi! Cô cứ nghĩ chỉ cần ba mẹ Quân ngăn cản, tình thế sẽ thay đổi, nhưng Quân một lần rồi một lần đều nghĩ đến Lan, đến một chút tâm niệm về cô cũng không có. Như thế càng làm cho cô căm ghét Lan hơn, cô coi Lan giống như hồ ly tinh đánh mất hạnh phúc của người khác vậy!

“Quân, cậu làm cái gì vậy? Cậu bị con nhỏ Lan này bỏ thuốc rồi hả? Khi xưa cậu ghét nhỏ ta lắm mà!”

Lâm trừng mắt nhìn Quân, cố gắng khơi lại những kí ức mà cậu nghĩ Quân đã đánh mất kia cho Quân nhớ, nhưng Lâm nào biết được câu chuyện của hai người, giữa bọn họ không đơn giản chỉ có chữ ghét, trong đó còn có chữ tình, chữ nhớ và chữ yêu nữa. So với chữ ghét kia thì 3 chữ tình nhớ yêu còn lớn hơn ngàn lần. cái tình mà Quân mang trong lòng đã kéo dài hơn mười năm, cái nhớ mà một giây một phút Quân cũng khắc ghi kia cũng đã kéo dài hơn 10, và cuối cùng cái sự yêu, yêu đến mức điên loạn, yêu không biết năm tháng kia của Quân cũng đã kéo dài hơn mười năm, và đến bây giờ khi người con gái kia đã xuất hiện, Quân càng yêu nồng nàn, yêu tha thiết hơn nữa. Cho dù cậu có bị bỏ thuốc đi chăng nữa thì cậu có thể chắc chắn một điều rằng sự mê luyến đó cũng không thể nào sánh bằng cái sự đắm chìm của cậu trong tình yêu của Lan như bây giờ.

“Tớ không cho phép cậu tổn thương Sakura!”

“Cậu cứ luôn miệng Sakura, Sakura, con nhỏ Sakura kia quan trọng với cậu đến mức nào mà cậu cứ nhắc mãi như thế?”

Lâm bực bội nắm chặt lấy cổ áo của Quân, hai đôi mắt đen cứ thế mà xoáy vào nhau tạo thành tầng tầng lớp lớp giông bão

Quân đến một cái động tay cũng không có, vẫn tĩnh lặng như thế. Cậu nhìn thẳng vào Lâm, nhẹ nhàng thốt lên vài chữ mà những chữ đó chính là lời nói tận đáy lòng của cậu, cậu muốn Lan nghe, muốn Lan hiểu rõ

“Sakura là tất cả cuộc đời tớ!”

Lan sững sờ. Những lời đó giống như lời tỏ tình, lại giống như lời tuyên bố sở hữu, tuyên bố với mọi người cô là của cậu. Lan cũng thật không ngờ bản thân mình lại quan trọng với Quân đến thế, chẳng phải cậu yêu Thư sao? Chẳng phải trước giờ bạn gái, người yêu của cậu là Thư sao? Nếu là như vậy, ý tứ trong câu nói kia của cậu là gì?

Lâm từ từ buông cổ áo Quân ra. Cậu có thể nhìn thấy trong mắt Quân cái sự kiên định chưa bao giờ có. Giờ phút đó Lâm có thể chắc chắn một điều tình cảm mà Quân giành cho Lan là chân thật, giống như những giọt nước trong veo không một chút cặn bã. Quân yêu Lan như thế, tình cảm đó không đơn giản chỉ mới ngày một ngày hai. Rốt cuộc hai người bọn họ bắt đầu từ bao giờ? Rõ ràng 2 tháng trước đây bọn họ còn rất ghét nhau, chỉ sau khi Lan rời khỏi trường, chỉ sau khi Quân biến mất mọi chuyện mới thay đổi đến chóng mặt như vậy. Chẳng lẽ chỉ trong vài tháng bọn họ lại có thể xây dựng cái thứ tình cảm lớn đến thế này sao?

Không gian như lắng đọng lại. Cả trường đua cũng như lắng đọng lại. Có lẽ mọi người không để ý, bao nhiêu ngôn từ họ vừa nói ra đều lọt vào tai tất cả mọi người vì thiết bị Lucas bật lúc này chính là bộ đàm được nối thông với tất cả các loa trong trường đua này.

Vị vua của bọn họ vừa được tỏ tình, vị vua của bọn họ giờ đã có chủ. Phải chăng đó là chuyện vui?

Lan sau khi lấy lại bình tĩnh, liền đẩy Quân sang một bên. Vốn dĩ mọi chuyện cô muốn làm không phải việc này. Lan bước lên một bước đứng đối diện với Lâm, đồng thời cũng sóng vai với Quân. Ánh mắt cô lúc này chẳng thèm nhìn đến hai người con trai kia mà lại hùng hục lửa nóng nhìn vào cô gái đằng sau Lâm

“Tuyệt, đừng có tỏ ra yếu đuối nữa. Cô Có gan bày ra một cái bẫy để giết người thì cũng có gan lãnh mọi hậu quả của nó chứ!”

Những lời buộc tội của Lan làm Lâm cùng tất cả mọi người vừa nghe đã chết đứng, kẻ đứng thì đứng sững, kẻ ngồi thì một cái rục rịch cũng không có.

Ai có thể nghĩ đến kẻ bày ra một cái hố lớn như thế lại là một cô gái yếu đuối đang ngồi bệch dưới đất kia. Hàng loạt ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía Tuyết, cả Lâm cũng nhìn về phía Tuyết, ai cũng nhìn Tuyết như chờ một lời giải thích

Tuyết vội vội vàng vàng đứng lên, vứt hết tất cả sự yếu đuối của mình mà nhào về phía Lan, đôi bàn tay định nắm lấy cổ áo Lan nhưng còn chưa kịp tới gần đã bị một cánh tay của Quân chặn lại. Nhìn thấy ánh mắt đe dọa của Quân, Tuyết chỉ có thể đe dọa rồi đứng nép vào Lâm như một chú cún con

“Không phải tôi, cô sao lại độc ác vu oan giá họa cho tôi chứ!”

“Vu oan?”

“phải, không phải cô ghét tôi à? Chuyện cô vu oan cho tôi cũng đâu phải không thể xảy ra”

Lan nhếch khóe môi khinh bỉ, vu oan? Cô mà rảnh đến như thế sao?

“Cái này là của cô?”

Lan cầm lấy một móc khóa đưa lên cao, phía đuôi móc khóa là một hình chữ L uốn lượn được làm bằng vô vàng chi đỏ. Cô biết chủ nhân của nó là ai nhưng vì nghĩ có thể cô ta tham gia đua xe vô tình đánh rơi nên còn chưa buộc tội ngay nhưng sau khi nhận lời xác nhận từ Lucas, cô đã không còn nghi ngờ gì nữa.

Tuyết nhìn thấy móc khóa kia thì sững sờ người. Lâm thì chỉ biết trừng mắt nhìn Tuyết. Cậu không thể nào không nhận ra vì đó chính là móc khóa bọn họ tự chọn cho chính mình, móc khóa điện thoại của Lâm có hình chữ T cũng màu đỏ, đây có thể coi là móc khóa đôi của bọn họ đi. Lúc này Lan muốn Lâm lấy điện thoại cũng chỉ muốn xác nhận xem mình có nhận nhầm người hay không nhưng hay ho rồi, đâu có ngoài suy đoán của cô đâu

Mọi người hiểu ra mọi chuyện thì đều nhìn Tuyết bằng ánh mắt căm ghét, một màn đua xe ngày hôm nay lại sắp trở thành án mạng chết người vì cô à này. Vậy mới thấy lòng người thật khó đoán, vừa rồi cô ta còn tỏ ra vẻ hết sức đáng thương nữa chứ!

Tuyết thấy ánh mắt mọi người nhìn mình, lại thấy trong mắt Lâm tràn đầy giận dữ liền đứng dậy níu lấy áo Lâm

“Không phải em, không phải mà!”

Lâm bức bối hất tay Tuyết ra, thật không ngờ trước giờ cậu lại quen một người dơ bẩn, ác độc như vậy. Nhất thời hứng thú chơi đùa với cô à lập tức biến đi đâu mất. Lâm lấy điện thoại của mình ra, tháo đi cái móc khóa kia rồi vứt xuống trước mặt Tuyết. Cậu thừa bị mọi người nói là kẻ bội tình còn hơn bị người khác nói đến bạn gái mình là kẻ sát nhân, huống hồ gì trước nay cậu cũng chẳng có yêu cô ta thật lòng!

“Hết bà Hà lại đến cô. Một dòng họ nên không thể nào khác nhau được. Bà ta sao thì cô cũng vậy thôi! Một kẻ là hồ ly tinh phá hoại gia đình người khác còn một kẻ thì âm mưu giết người không thành!”

Lam gắt gỏng khinh bỉ Tuyết, đến nhìn cô cũng chẳng muốn nhìn khuôn mặt dơ bẩn kia

Tuyết bị hết kẻ này đến kẻ khác khinh bỉ, trong khi đó Thư thì vội lẩn tránh, có lẽ cô à cũng không muốn bị lấy tiếng xấu là bạn của kẻ sát nhân.

Thấy Thư cứ thế bỏ mình mà đi, Tuyết càng thêm căm giận, kẻ thực hiện là cô, kẻ kiếm chuyện cũng là cô nhưng kẻ bày mưu chính là Thư kia mà. Sao cô lại bị khinh rẻ một mình như thế?

“Trong chuyện này, Thư cũng có phần! Kẻ này chính là do cô ta bày ra, tôi chỉ là kẻ thực hiện!”

Thư chưa kịp chuồn đã bị lôi vào trận chiến kia. Cô ta chân tay bắt đầu luống cuống muốn phản bác cũng chẳng phản bác được. Thư cứ lắp bắp

“Không phải tôi, không phải tôi!”

Quân quét ánh mắt sắc lạnh nhìn cô ta. Thì ra cô ta là loại người thâm độc đến như vậy, cô ta cũng giống mẹ cô ta mà thôi!

Lan hừ lạnh một cái. Ánh mắt tràn đầy sự khinh bỉ

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

Lan dường như đã biết trước nên đối với việc này chẳng ngạc nhiên gì mấy. Một con nhò luôn thụ động trong mọi việc như Tuyết thì làm sao có gan tạo nên một việc động trời như thế này, có cho tiền cô ta cũng không dám làm

Như vậy mới thấy Thư là người ghê tởm đến mức nào, một kẻ đầu óc cũng không phải ngu dốt, cô ta còn biết mượn tay giết người nữa đấy! Sau khi mọi chuyện vỡ lẽ, cô ta còn định chuồn êm, đem mọi chuyện đổ lên đầu Tuyết, tựa như mọi chuyện đối với cô ta không liên quan

Lan liếc Thư một cái rồi lại quay sang Tuyết, cả hai nhò này đều đáng được nhận những ánh mắt miệt thị của toàn thể mọi người ở đây!

“Lucas, em hãy cầm tất cả những vật chứng ở đây đến viện cảnh sát tố cáo, cứ nói là mưu sát người, còn đặc biệt yêu cầu điều tra nghiêm ngặt, nếu có một chút dối trá trong đó, những kẻ trong viện cảnh sát kia chuẩn bị cuống gỏi về quê cày ruộng đi!”

Lan nói xong liền vớt móc khóa trong tay sang cho Lucas. Cô có thể hiểu rõ những nơi như viện kiểm soát đó sẽ làm ăn dối trá như thế nào. Chỉ cần một chút tiền, một chút quyền đã có thể đổi trắng thay đen, đối với bọn họ muốn xóa sạch mọi dấu vết cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Dù cho kinh tế gia đình Tuyết cùng Thư đều đang trong tình trạng đi xuống nhưng cô không thể chắc chắn gia đình cô ta không có thân nhân trong viện kiểm soát, đe dọa đến tất cả mọi người ở viện kiểm soát kia cũng chưa chắc đã làm bọn chúng từ bỏ ý định.

Lucas vâng một tiếng rồi đi thu gom mọi thứ, điện thoại của Lâm, những cuộn video gần đây cũng được Lucas mang theo chỉ để cho những viên kiểm soát kia thấy rõ tình trạng bảo vệ trước khi có cái hồ kia và từ lúc có cái hồ kia, bọn họ sẽ không thể nào đổ tội cho người khác được. Nếu đã được bảo vệ nghiêm mật, vậy việc xuất hiện móc khóa kia chỉ có thể trả lời rằng chính kẻ tạo nên tai nạn vô tình đánh rơi nó ở đó

Sau khi Lucas rời đi, Lan cũng không nói hay hành động bất cứ thứ gì, ánh mắt cứ nhìn vào xa xăm như đang chờ đợi cái gì đó.

Quân cũng nhìn theo ánh mắt của Lan, ánh mắt ấy cứ hướng ra con đường duy nhất tiến vào trường đua, cô đang chờ đợi ai à?

Tiếng động cơ mỗi lúc một gần hơn, rồi dần dần một con Laferrari xuất hiện nơi cổng trường đua rồi cứ thẳng tiến hướng về phía bọn họ. Nếu Quân nhớ không lầm, con xe này chính là của cô nhóc đã chờ nhóc bị thương kia đi bệnh viện. Sau mới đó đã quay lại rồi?

Akira dừng trước mặt Sakura và mọi người rồi nở nụ cười

“Còn kịp!”

Akira vui vẻ nhảy chân sáo xuống xe, ngay sau đó cô nhóc chạy sang cánh cửa bên cạnh, vui vẻ điu người kia xuống. South một vẻ chật vật từ trên xuống dưới, tay đã bị bó trắng, được cô định bằng một sợi dây vắt qua cổ, trên người chần chịt vết thương đã được sát trùng và băng bó kỹ lưỡng, chân trái của South bây giờ cũng đang bị bó bột trắng tinh giống như người bị gãy chân vậy. nhưng rõ ràng lúc này South vẫn có thể đi được mà!

“Chân cũng bị gãy?”

South không nói gì chỉ lắc đầu, thấy thế Akira liền nhảy vào phụ họa

“Tay phải bị gãy khá nặng, một phần xương cánh tay đã bị nứt, cơ hồ phải mất ba tháng mới lành lại được, trên người có hằng hà vô số vết thương, lớn nhỏ đều có nhưng chú ý nhất vẫn là một vết thương lớn tại động mạch ở phần vai trái và một vết thương lớn sâu do cọ sát với đá ở ngực, chỉ sâu thêm một chút nữa có thể ảnh hưởng đến phổi. Chân trái không bị gãy nhưng bị nứt xương so với tay phải còn nặng hơn, đi lại vẫn được nhưng đi nhiều xương có thể vỡ vụn nên để cho chắc ăn em đã cho bó bột luôn cái chân kia của cậu ta. Nhìn chung tình hình của cậu ta chỉ có thể diễn tả bằng hai từ rất nặng, cả tay cũng phải mất nửa năm mới lành lại được”

Akira kê khai tất cả tổn thương trên người South, sau đó còn tận tình kết luận lại tất cả. Ánh mắt Lan bây giờ cũng đang ở trên người South, quả đúng như Akira nói, nhìn South giờ giống như một bao cát bị người ta đánh cho rách rưới.

Ánh mắt của cô lúc nào sâu hun hút làm mọi người đều không nhìn ra bất cứ suy nghĩ gì của cô. Đôi mắt đang đặt trên người South cũng nhanh chóng thu về, lại hướng về hai kẻ vừa phạm tội kia!

“Akira!”

“Vâng!”

“Phé hai tay đủ không?”

Một câu hỏi chỉ có 5 chữ tôi, 5 chữ đó lại được thốt ra một cách nhẹ nhàng như chỉ là gió thoảng mây trôi nhưng có thực sự nhẹ nhàng như thế không? Nếu nghe cho thật kỹ thì ai cũng có thể thấy trong đôi mắt kia, trong câu nói có biết bao nhiêu tức giận

“Không! Phải phé cả hai chân nữa để trả lại cho những vết thương trên người South!”

Phé hai tay còn chưa đủ sao? Còn phải phé cả hai chân nữa! Toàn thể mọi người ở đây đều nhìn về Akira, một cô gái nhò nhắn như thế, một khuôn mặt thiên thần như thế, thật không thể tưởng tượng được đây chính là người đã thốt ra câu nói vừa rồi!

Còn chưa kịp tỉnh tâm lại, mọi người liền bị những chuyện xảy ra trước mắt làm cho chết sững một lần nữa.

Akira như một làn gió bão nhào về phía Tuyết, đôi tay trắng nõn nà nhanh chóng cầm lấy cánh tay của Tuyết rồi bẻ gãy, vài ba tiếng rắc rắc vang lên. Hình như vẫn chưa đủ, Akira liền cầm lấy đôi cánh tay của Tuyết, rút nhanh từ trong người ra một con dao rồi cắt đứt tất cả kinh mạch trên tay của Tuyết. Tiếng la thất thanh vang khắp một nơi, mọi người đều phải run sợ trước sự trừng phạt kia.

Vẫn còn chưa thỏa mãn, Akira lập tức ban tặng cho Tuyết một cái tát, cả thân người Tuyết nhanh chóng đổ ào xuống đất, mặc tiếng khóc, tiếng la hét, tiếng cầu xin của bọn họ, Akira vẫn lạnh lùng trừng phạt. Kế tiếp đôi bàn chân của Tuyết cũng nhanh chóng bị Akira cắt đứt gần xanh tại đầu gối. Vậy là từ nay nhỏ phải sống quãng đời thực vật, một đời không thể bước xuống giường dù chỉ là nửa bước.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Thư run cầm cập ngã quỵ xuống đất. Bạn của cô ta cứ như thế bị phá hủy cuộc đời sau này, rồi số phận của cô ta sẽ như thế nào đây?

Thư quét ánh mắt sợ sệt sang Lan đang đứng sừng sững bên Quân, bộ dạng không một chút may mắn hay ngạc nhiên kia của Lan đã làm Thư lạnh sống lưng. Cô có thật là người không? Làm sao cô có thể nhìn cảnh đó mà một cái nhú mày cũng không có. Rốt cuộc trái tim kia của cô làm bằng thứ gì? Sắt đá ư?

Trong khi đó, Lam và Phương hết nhìn Tuyết máu me đầy người đang nằm dưới đất lại quay sang nhìn Lan. Lan của bọn họ thật sự đã quá tàn nhẫn rồi! Lan chỉ trong vài tháng mà đã thay đổi rồi, bọn họ không còn nhìn ra cô nữa, không nhìn ra người bạn năm xưa nữa. Cho dù năm xưa Lan ít nói nhưng đôi lúc vẫn cười rất tự nhiên, còn bây giờ Lan chỉ cười chế giễu, cười mỉa mai. Năm xưa Lan luôn từ tốn cẩn thận, không có bao giờ trừng phạt người khác như lúc này nhưng bây giờ cái sự từ tốn cẩn thận kia lại làm người ta phát run, chỉ làm người khác tránh xa Lan ra mà thôi!

Lâm và Huy không nói gì, cảm tưởng của bọn họ so với Lam và Phương cũng không khác là mấy. Chỉ có Quân, cậu vẫn đứng đó lẳng lặng theo dõi Lan. Cậu biết Lan đã thay đổi nhưng cô đã thay đổi từ 10 năm trước, từ sau cái năm 8 tuổi kia. Cô đã thay đổi từ một cô bé 8 tuổi hồn nhiên vô tư sang một cô gái trưởng thành hơn, lãnh huyết hơn, trở nên sắt đá hơn. Còn trong khoảng thời gian 10 năm ấy, cô không hề thay đổi. Lúc trước cô chỉ che giấu đi bộ mặt thật của mình, khoát trên người một bộ trang phục mới, một cuộc sống mới để mọi người không mấy để ý đến cô, để cô có thể bình yên mà theo dõi thứ mình đã hướng tới từ lâu.

sau khi rời khỏi trường, rồi khi ở Hawaii và cả bây giờ, Lan mà bọn họ nhìn thấy chính là một Sakura, là Sakura chứ không còn là Lan nữa, là một Sakura tàn nhẫn, khát máu.

Ánh mắt Lan đã không còn cái sự linh động hồn nhiên của lúc trước nữa, thay vào đó chính là đôi mắt tính toán, đôi mắt thâm sâu khó lường của một bậc tài ba, mỗi một chút đều rất tinh tường và cẩn thận. Đôi mắt ai quét đến ai đều làm người khác run sợ, cộng hưởng với ánh mắt kia của Lan chính là một thân khí thế oai hùng khiến người khác phải liên tưởng đến một bậc đế vương mà vội vàng tránh xa

“Đụng vào người của Sakura này, đừng mong có một kết cục tốt”

Lan so với Akira còn nhanh hơn, thoáng cái đôi tay trắng mịn, lại thêm một chút máu đỏ như một bông hoa mẫu đơn nở rộ trên nền trắng kia đã nhanh chóng túm lấy cái cổ trơn tru của Thư. Cô chỉ cần dùng lực một chút, cả thân thể của Thư liền được nhấc bổng lên.

“Mẹ con đều là một loại lòng lang dạ thú như nhau. Mẹ cô năm xưa phóng hỏa giết người không thành, năm nay lại đến cô cũng thế. Hai mẹ con các cô ngoài mấy việc ghê tởm đó còn có thể làm được gì?”

Lan nhếch khóe môi, tay dùng lực ném Thư đi ra xa. Thư bị Lan làm cho một vỏ đau, mặt mày lập tức nhăn nhúm lại, trong lòng chỉ có thể kêu ông gọi bà mà thôi!

Lan tiến lại gần Thư hơn, đôi chân mang đôi boot đen giờ này đã đặt lên cánh tay trơn mịn của Thư. Nếu Akira dùng dao vậy thì cô sẽ dùng chân, để xem dao và chân cái nào lợi hại hơn. Lan đè nặng chân xuống, đồng thời tiếng la thất thanh của Thư cũng vang lên. Mặc Thư la lối dấy dựa, Lan cũng chẳng thêm giảm lực đạo, ngược lại mỗi lúc một tăng. Xen trong tiếng kêu thất thanh của Thư là một loạt tiếng rắc rắc của xương vang lên. Một phần cánh tay phía dưới của Thư đã chẳng thể cử động được vì phần xương đã đã nát bấy còn đâu. Xương con người trong tay Lan lại giống như những cái ly thủy tinh, chỉ cần đập một phát, tất liền vỡ vụn.

Chỉ vài phút sau, hai cánh tay của Thư đều đã xụi lơ. Thư chỉ có thể nằm dài trên đất, ánh mắt căm hận nhìn Lan trong khi miệng vẫn còn rên đau, nước mắt không ngừng chảy dài.

Vẫn chưa xong, Lan lập tức túm lấy tóc của Thư kéo nhỏ lên. Đôi chân dài nhẹ nhàng nâng lên cao rồi dùng lực đập một cái thật mạnh vào khớp xương

của Thư, rồi lại đến khớp xương chân còn lại. Chỉ với một lực đạo mạnh của Lan, đôi chân của Thư cơ hồ đã chẳng thể cứu được nữa. Tiếng la vang trời kia của Thư vẫn không hề giảm, nhỏ chỉ có thể cắn răng chịu đau, cả người giờ ngày đến cúi rạp lại cũng không thể.

Thư so với Tuyết còn thể thảm hơn. Tuyết coi như Akira đã quá nương tay rồi, cắt gân tay gân chân, bẻ gãy tay thì có đau bao nhiêu. Còn Thư xương của nhỏ bây giờ đã vỡ vụn, tiếng xương vụn vỡ dù là rất nhỏ nhưng Thư vẫn có thể nghe được, nỗi đau này ngoài đau thấu tâm can, một mình nhỏ cảm nhận được thì có còn ai hiểu thấu.

Càng nghĩ ánh mắt căm hận kia càng nhìn Lan như muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng căm hận thì được gì. Đồi này của nhỏ coi như kẻ bỏ rồi!

Mọi người tròn mắt nhìn thủ đoạn của Lan từ đầu đến cuối, đây thật sự là lần đầu họ nhìn thấy thủ đoạn tàn bạo như vậy. Nhưng nếu xét cho cùng cái hai cô gái kia nhận được cũng đúng thôi!

“Lan, cậu...!”

Lam sững sờ, người càng lúc càng ôm chặt lấy thắt lưng của Huy, người cô nhanh chóng run lên bần bật. Đôi mắt không dám nhìn lấy một chút, vội vàng áp sát vào ngực Huy. Mà Huy giờ này cũng chẳng biết nói gì, phải nói gì đây, cậu cũng hoảng sợ không kém gì những người kia cơ mà

“Những kẻ gây nguy hại đến tính mạng các tay đua đều phải bị trừng phạt, không những thế lần này còn nhắm vào Phương, đến cuối cùng người lãnh mọi thứ lại là đứa em tôi yêu quý! Tôi nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế! Một khi đã đụng đến những người xung quanh tôi thì những kẻ xung quanh các người cũng đừng mong sống cuộc sống yên ổn!”

Lan chính là không muốn nói ra thôi nhưng một khi đã nói ra, cô phải làm rõ tất cả mọi chuyện. Đừng tưởng cô không biết, lần này người mà Thư và Tuyết nhắm tới chính là Phương, vì lần trước Phương về nhất nên bọn họ nghĩ lần này cũng thế, mọi thứ đều được chuẩn bị để chào đón Phương. Phương chết đó sẽ là một nỗi đau xót lớn của Lan, và cũng là một bài học đắt giá của Lan, bọn họ muốn thông qua Phương mà đe dọa Lan đây mà! Suy cho cùng mọi chuyện cũng có liên quan đến cô

Tuyết và Thư nằm dưới đất không khỏi run bần bật, cô muốn làm gì gia đình bọn họ?

Phương cũng đã hiểu mơ hồ mọi chuyện nên đối với cái sự tình này cô cũng chẳng ngạc nhiên là mấy! Ánh mắt yêu thương lại chung tình hướng về Lan. Lan vẫn luôn vì bọn họ như thế, lúc này còn không màng đến tính mạng nhảy sang bên kia để cứu South. Lan luôn là một người như vậy, luôn không chú ý đến bản thân mình

Lan phát tay cho đội an ninh dọn dẹp bãi chiến trường, bản thân thì lại một mình thở hắt ra một hơi. Lần này cô về chỉ để khai mạc giải đấu rồi đi lại, mọi chuyện cũng không muốn làm rình rang nhưng thật không ngờ hôm nay lại phải đối mặt với những chuyện này!

“Tôi nghĩ đã đến lúc ra về rồi!”

Rồi Lan lại quay sang Akira

“Em đưa South về Nhật trước đi, ngày mai chị sẽ sang!”

Akira gật đầu với Lan rồi lại điều South về xe, Hai nhóc vẫy tay chào mọi người rồi con xe một lần nữa xé gió chạy đi.

Lan nhìn theo một lúc rồi quay sang Ben

“Sau trường đua có một khách sạn chỉ giành riêng cho ban tổ chức của trường đua. Anh có thể đến đó nghỉ ngơi, Lucas sẽ giúp anh quản lý trường đua. Cứ sau một vòng loại lại gọi thông tin qua cho tôi một lần!”

Lan nói rồi khẽ cười, muốn bám theo cô sao? Đừng có mơ! Trường đua của cô cũng không có thiếu người, cô chỉ vì muốn cắt đuôi anh nên tạo điều kiện việc làm cho anh thôi!

Lan trong lòng tự khen mình quá tài giỏi, chỉ một chốc mấy kẻ bám đuôi này liền bị cô đá đi xa. Cô hài lòng nhìn về mặt rử rượi kia của Ben, khỏe mỗi không tự chủ mà càng lúc càng nâng

“Sakura! Chúng ta cần nói chuyện!”

Lan nhìn về phía Quân đang nói. Nói chuyện? Bọn họ có rất nhiều chuyện để nói nhưng ngay sau khi nghe câu ‘Sakura là tất cả cuộc đời tôi’ mọi thứ muốn nói trong đầu Lan đều biến đi đâu mất. À, cái thứ tình cảm gì thế này, chỉ vì một câu nói mà cô đã động lòng rồi ư?

Lan gật nhẹ đầu, trước tiên bọn họ phải rời khỏi nơi này đã!

Những con xe nhanh chóng rời khỏi trường đua, mang theo những con người tâm tư vẫn còn hỗn loạn, phải chăng vì một Sakura mới xuất hiện?

Cuộc đua kết thúc, mọi thứ lộn xộn cũng chấm dứt, tất cả mọi người bên trong trường đua cũng bỏ đi. Ngày hôm nay họ không thể chứng kiến cây cờ màu đỏ chói kia thuộc về ai nhưng đối lại họ lại có vinh dự chứng kiến một màn xử lý điều luyện của một tay đua kiệt xuất, là anh hùng của trường đua bọn họ.

Những băng ghế đầy áp người nhanh chóng thưa dần rồi trong chốc lát đã chẳng còn ai nữa, những con người xô đẩy nhau mà đi, công trường đua trở

nên tập nập rồi cũng nhanh chóng vui dần đi, sau đó đã chẳng còn một ai. Làn gió nhẹ thổi lầy, cuốn lấy mùi máu tanh trên mặt đất bay khắp trường đua yên tĩnh, tạo thành một không gian heo hút ghê người.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Quân dùng con xe Audi trắng của Phuong chở Lan đến một con sông lớn, gió nhẹ thổi vào tóc cô làm cô nhớ lại những cơn gió như thế này ở bãi biển Hawaii, những lần gió đó cũng đã nghịch tóc cô như bây giờ!

Cả hai trầm ngâm, không khí im lặng đến kì dị, cái không khí này đã bắt đầu từ lúc lên xe đến giờ rồi!

Thấy Lan cứ nhìn ra ngoài không thèm để ý đến mình, cuối cùng Quân không chịu nổi nữa bèn lên tiếng đầu tiên

“Sao lúc đó lại bỏ đi?”

“Nếu không bỏ đi, vậy chẳng nhẽ ở lại để mẹ anh khinh thường nhục mạ tôi và mẹ tôi! Để vị hôn thê của anh bỡn cợt tôi à?”

Quân sững sờ, thì ra là thế, đây là lí do cô tránh mặt cậu ư? Cậu không biết gì cả, mẹ cậu có cần nhằn về chuyện của cậu và cô nhưng đến một chữ cậu cũng chẳng lưu tâm, cơ hồ chuyện gì đã xảy ra cậu cũng không hề hay biết

“Rốt cục bọn họ đã nói gì với em? Họ đã nói gì khiến em phải rời bỏ tôi mà đi như thế?”

Quân găm lên rồi dùng đôi tay to khỏe xoay người Lan lại, bắt Lan phải đối diện với đôi mắt đen sâu của cậu.

Lan cũng không tránh né ánh mắt kia, cô còn nhớ rõ đã có lần cô kể về Nhật Quân cho cậu nghe. Có tức cười không kia chứ? Cô lại đi kể về một Nhật Quân cho kẻ tên Nhật Quân nghe, bao nhiêu cảm xúc, bao nhiêu căm ghét, tất cả lí do cô tiếp cận Quân cô đều đã nói rõ. Đến bây giờ cô thật thối tiếc khi cô nói những lời đó Quân đã có cảm giác gì

“Không phải vì bọn họ, nếu là trước kia tôi sẽ để anh bên cạnh với thân phận một bác sĩ tên Nhật Minh nhưng sau khi biết mình bị lừa gạt, tôi làm cách nào để bản thân có thể giữ lại một người mà tôi từng ghét kia chứ, không những thế vị hôn thê của anh còn tìm tới tôi. Lúc đó tôi thấy bản thân giống như kẻ thứ 3 phá vỡ hạnh phúc của người khác vậy”

Quan hệ của cô và Quân đã chấm hết vào 1 tháng trước rồi! chính xác là như vậy! giữa hai người bây giờ không còn thứ gì ràng buộc cả hai nữa.

Không em không phải là kẻ thứ 3!

Quân cơ hồ muốn hét lên như thế. Cậu thật muốn nói rõ hết mọi chuyện cho Lan biết nhưng nhất thời trong vài giây ngắn ngủi cậu không biết phải diễn đạt như thế nào. Một câu chuyện kéo dài hơn 10 năm không phải chỉ nói trong 2, 3 sẽ hết.

“Em là tất cả cuộc đời tôi. Tình cảm tôi giành cho em trước giờ không thay đổi. Nhỏ Thử chỉ là...”

Quân không biết nói làm thế nào nữa. Đôi tay đang vụng loạng xọ trong không trung nhưng ngay khi nhìn vào đôi mắt long lanh của Quân, cậu biết cô không hiểu bất cứ thứ gì cậu đang nói nên đôi tay đang vụng loạng kia cũng bực bội mà hạ xuống một cách mạnh bạo.

Đột nhiên, Quân vô lý lấy Lan, áp cánh môi ấm áp của mình lên môi cô. Cậu không thể diễn tả nhưng cậu có thể làm cho Lan hiểu rõ tâm ý của cậu lúc này. Cậu muốn Lan biết thứ tình cảm của cậu giành cho cô là một thứ tình cảm không vương bụi trần, trong trẻo mà thuần khiết.

Kia không phải là một nụ hôn thô bạo, cái hôn kia từ từ chậm rãi mà nuốt lấy, cắn lấy cánh môi mềm mại của Lan, nhẹ nhàng dẫn dắt Lan theo nhịp điệu mà con tim cậu đang đập. Nụ hôn nồng nàn xen bất ngờ kia thành công đánh vào tận sâu con tim Lan. Trong lòng cô, một cỗ nước ấm đang từ từ dâng lên, ngấm vào các tế bào.

Lan ánh mắt tròn trĩnh nhìn Quân, nhìn hàng lông mi lúc này đã rũ xuống của Quân, cô không đáp lại nhưng cô lại đang cảm nhận. Quân đang hôn cô một cách say sưa, giống như là đắm chìm trong nụ hôn đó. Về mặt không phải là của một kẻ đang bỡn cợt cô, hay là đang đùa giỡn như những kẻ khác thường làm.

Nụ hôn kia của Quân đã hóa thành một bàn tay vô hình giữ chặt lấy con tim đang đập thốn thốc, loạn nhịp của Lan, giữ nó thật chặt

Lan từ đầu đến cuối vẫn không đáp lại cũng chẳng phản kháng, không phải cô không phản kháng mà là cô không thể nào phản kháng vì cô đã bị cuốn vào nụ hôn nồng nhiệt kia rồi, muốn dứt ra cũng thật khó a

Lan Cảm thấy hơi thở của mình ngày một yếu dần, không khí trong ngực nhanh chóng bị rút hết đi nhưng cô thật không muốn rời nụ hôn kia

Quân bỏ Lan ra, ánh mắt dao động trên khuôn mặt đỏ ửng kia của Lan một lúc rồi ôm chặt lấy cô.

“Tôi cùng Thư không có quan hệ gì, nếu có cũng đã chấm dứt hết rồi. Mọi chuyện ngày hôm đó tôi cũng chẳng quan tâm, tôi biết em không có làm ra những chuyện như mẹ tôi nói, tôi biết bà đã bị người ta rót mật vào tai. Mà tôi cũng không quan tâm, vốn trước nay tôi và ba mẹ cũng không liên quan đến nhau là mấy, chuyện của tôi chưa tới lượt họ quản!”

Quân nói thì dễ lắm nhưng một khi đã đứng giữa hai bên, một gia đình, một người yêu cậu sẽ không còn đáng về điểm nhiên này nữa đâu.

Lan hiểu nhưng cô làm được gì? Ngăn Quân lại ư? Con tim cô không cho phép cô làm thế! Cô giờ cũng không biết đối mặt với mẹ Quân như thế nào nữa, lần đầu gặp mặt bà đã khinh ghét cô như thế, nếu có lần sau, bà sẽ dễ dàng liếc mắt đến cô sao?

“Gia đình anh cùng kẻ thù của tôi có liên quan, chúng ta căn bản vẫn là kẻ thù!”

Lan dùng lực đẩy Quân ra nhưng càng đẩy Quân càng giữ chặt hơn, Lan chỉ có thể nhúc nhích người trong vòng tay rắn chắc như cọng kim kia của Quân mà thôi.

“Em vĩnh viễn không phải là kẻ thù của tôi!”

Quân chém đinh chặt sắt nói

“Mẹ anh sẽ không thể nào chấp nhận tôi!”

“Em là người yêu của tôi hay của mẹ tôi? Theo tôi biết Sakura đâu phải là người biết quan tâm đến cảm xúc của người khác”

Ai, Sakura đúng là người như thế nhưng đây lại là mẹ Quân, cô không thể nào không thể để ý. Nếu là kẻ khác, ai có gan ngăn cản cuộc tình của cô, cô chắc chắn không cho qua dễ dàng nhưng đây lại là mẹ Quân, thật khó nói!

“Nhưng...”

“Không nói nữa. Tôi đã để em chạy khỏi tôi một thời gian dài, đó cũng chính là lí do đẩy chúng ta đến bước đường ngày hôm nay. Tôi tuyệt không cho em rời khỏi tôi nữa!”

Lời Lan còn chưa nói xong đã bị Quân cấp đánh gãy, sau đó còn mạnh giọng tuyên bố. Lan nằm trong vòng tay của Quân chỉ có thể thở dài lại thêm một chút không hiểu

“Một thời gian dài? Có sao?”

Thay vì trả lời câu hỏi của Lan, Quân lại chuyển sang chủ đề khác

“Em là của tôi!”

Lan chỉ có thể trợn trắng mắt mà nghe câu nói bá đạo kia của Quân. Hắn ta nói ra câu đó mà không thấy ngượng miệng sao?

Mặt Lan đã đỏ giờ càng đỏ hơn, khuôn mặt cứ thế mà vùi vào trong lồng ngực của Quân. Cả hai có thể cảm nhận được độ ấm mà đối phương truyền cho nhau, nhiệt huyết cùng tình yêu phút chốc dâng trào đến đỉnh điểm. Nếu thời gian có thể dừng lại, bọn họ chỉ mong thời khắc này mãi mãi đừng biến mất để bọn họ có thể cảm nhận hơi thở nồng ấm của nhau suốt đời

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Căn nhà South và Akira thuê tạm để ở trong thời gian ở Việt Nam giờ đây thật đông vui. Tiếng nhạc ồn ào vang ra đến ngõ, Quân và Lan còn chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng nhạc nhịp nhàng.

“Hình như bọn họ chơi rất vui!”

Không khí nhộn nhịp nên lòng Quân cũng nhộn nhịp hẳn lên, còn chưa kể đến chuyện tâm tình của cậu đã được người đáp ứng, cho dù không có cái

không khí sinh động kia, Quân cũng đã vui sẵn rồi. Càng nghĩ Quân không nén khỏi vui mừng, đôi tay đang nắm tay Lan càng tăng thêm lực

Cảm nhận nơi tay mình bị riết lại, Lan không hề nhú mảy, ngược lại còn cười thực vui vẻ

“Chúng ta đã đến rồi”

“Dù sao cũng rồi, rồi thêm một chút cũng chẳng sao?”

Khi Quân vừa nói xong câu kia, chiếc Audi trắng cũng đã dừng lại trong gara. Hai thân ảnh nhanh nhẹn rời khỏi xe rồi tiến vào trong nhà

Cánh cửa gỗ đang đóng chặt nhanh chóng mở ra. Đôi chân Lan vừa bước được một bước vào cửa, cả người liền cứng đờ. Tiếng cười trong ngôi nhà kia vẫn chưa ngừng, cơ hồ bọn họ chưa có phát hiện ra sự xuất hiện của hai người.

Hiện giờ, tất cả mọi người trong nhà đang vây quanh lấy South, trên tay kẻ nào cũng đều là bút màu, đủ thứ loại màu, còn chân của South, tay của South, những thứ bị bó bột bây giờ đã đầy ắp những hình xanh đỏ tím vàng. Nào là mặt cười, mặt heo, chữ ký... Đủ thứ loại kiểu hình vân vân và mây mây

Những kẻ đang tác oai tác quái kia thoáng chốc lại cười rộ lên, trong khi đó mặt South thì mỗi lúc một đen lại, Lan ước chừng cậu nhóc rất muốn phản kháng lại nhưng khổ nỗi tay chân cậu nhóc đều bị kẻ khác kiềm lại, muốn quấy rối cũng thật khó.

“Trò vui này đâu thể thiếu phần chúng ta!”

Quân hồ hởi kéo tay Lan vào tham gia cuộc vui. Bọn người kia khi nhận ra sự hiện diện của hai người càng trở nên vui mừng, lập tức nhào đến kéo hai người vào nhập cuộc.

“chị 2, xem em vẽ South đẹp không?”

Akira vui vẻ chỉ vào thành quả của mình. Lan tò mò nên cũng ghé mắt qua xem, dù biết trước nay Akira vẽ không được đẹp nhưng Lan không thể ngờ lại xấu đến mức này. Mái tóc lờm xờm giống như mới vừa ngủ vậy, đôi mắt hình như không cân đối, một to một nhỏ, cái miệng so với cái mũi hình như bị méo một bên, nói chung khuôn mặt không có một tí gì cân đối cả. Dù nhìn theo góc độ nào cũng không thể nghĩ đó là South

“Em đang vẽ ai?”

Lan hỏi vặn lại làm Akira thoáng chốc mặt mũi đỏ ửng. Ý tứ trong câu nói kia của Lan làm sao Akira không hiểu, Lan chính là bảo nhỏ vẽ xấu nên mới không giống South. Thật tức chết nhảm mà!

Akira phòng mang trợn má đặt cây bút xuống rồi quay đi. South ấy thế mà khi thấy bộ mặt kia của Akira thì từ lạnh lùng lại phá lên cười ngặt nghẽo. Cả một đám người cũng nhanh chóng phá lên cười, nụ cười một chốc hòa vào nhau lan xa đến tận ngõ.

Sau khi chơi đùa đến đói cả ruột, cả bọn mới kéo vào trong bếp dùng bữa. Có rất nhiều món ăn ngon, nào tôm hùm, nào các đặc sản miền núi lẫn biển. Vốn Akira muốn tổ chức một bữa tiệc lớn kỉ niệm ngày tụ họp sau mấy năm rông rã nên đã gọi rất nhiều đầu bếp nổi tiếng đến nấu ăn, còn trả công rất hậu hĩnh. Chỉ cần nhìn bàn ăn lúc này, cho dù người không đói cũng phải chảy cả nước miếng.

“Nè Sakura, em ăn nhiều một chút!”

Quân trợn người gấp lấy một miếng tôm hùm đã được bóc vỏ cho Sakura, còn nhẹ nhàng bảo ban cô. Hành động đó của Quân thật khiến bọn người kia trợn mắt há mồm. Đây có thật là Quân mà bọn họ quen biết không a?

Lan cười đến híp mắt, ánh mắt cũng như khoe miệng, hoàn toàn là ý cười, sau đó còn nhẹ nhàng cho miếng tôm vào miệng trong sự hưởng thụ và trước bao nhiêu ánh mắt ngỡ ngàng. Đây là Sakura khi còn ở trường đua sao?

Thật khó tin a!

Thấy mọi người cứ nhìn mình cùng Sakura, Quân không hề có một chút ngượng ngùng, trái lại còn muốn họ nhìn cho nhiều vào, cậu chính là muốn bọn họ ghen tị đấy

Huy thấy vậy, khoe miệng giật giật vài cái, cười gian. Cậu cũng gấp một con tôm hùm đã được bóc vỏ rồi đưa đến chén của Lam

“Nè Lam, cậu ăn nhiều một chút!”

Lam hiểu ý Huy, biết cậu đang muốn nhái lại cái hành động kia của Quân và Lan, nên cũng nhanh chóng phối hợp. Đôi mắt cô nhanh chóng nhú lại, cười đến không thấy tổ quốc đâu, sau đó liền đem con tôm bỏ vào miệng nhai chóp chép còn rất hưởng thụ nữa.

Cả bọn liền cười khoái trá lên, ngay cả Quân và Lan cũng chẳng lấy một chút tức giận, đuôi mắt cứ nheo nheo lại, ý cười hiện cả lên mặt.

“Quân, em muốn ăn cái kia!”

Lan chỉ tay về món thịt gà ướp tỏi thơm lừng kia, nhìn muốn thèm, lâu rồi cô đã không ăn những món này, cuộc sống của cô rất bận rộn, thời gian đâu mà thường thức sơn hào hải vị này nữa, khó lắm mới được thư giãn như thế này!

Quân nhìn theo cánh tay bé nhỏ của Lan, nhìn đến món thức ăn được ướp tỏi khắp nơi kia. Mùi tỏi đúng là thơm thật, con gà kia cũng thật hút mắt nhưng đối với Lan lại có hại chứ không có lợi

“Không được, mắt em còn chưa khỏe lại, ăn tỏi cùng hành sẽ ảnh hưởng đến mắt!”

Quân nghiêm giọng, trong giọng nghe ra thật nhiều lo lắng. Lúc trước bác sĩ đã nói qua với cậu, bởi vậy những thứ trước đây cậu cho Lan ăn cũng chỉ là những món bình thường nhưng lại bỏ cho mất, trái lại bệnh mắt mà gặp tỏi và hành thì sẽ trở nên nặng hơn.

Lan cụp đôi mắt xuống, thà là trước kia bị mù, cho dù thấy cái gì cũng không thấy, cũng không thèm chảy dãi như thế này, vậy mà lại tốt a. Còn bây giờ, thật đau khổ, món ăn ngon lành kia đã ở trước mặt mà đến đụng vào cô cũng không được đụng

Lan nước mắt lưng tròng nhìn Quân nhưng khi thấy sự kiên quyết trong đôi mắt đen kia, bao nhiêu sự nài nỉ cùng uất ức của Lan cũng biến đi đâu mất, thay vào đó là cái sự nhõng nhẽo, giận hờn như một đứa con nít

“Cũng đâu phải mới hai ba ngày, đã một tháng rồi đấy! Mắt em bình thường lại rồi!”

“Không được, dù đã một tháng nhưng mắt em vẫn còn yếu lắm!”

“Anh cũng đâu phải bác sĩ!”

“Em...”

Nói đến cuối cùng chẳng có ai hơn ai. Lan vẫn không được ăn, Quân vẫn một mực ôm lấy đĩa gà kia, quơ loạn xạ để tránh đôi tay gian ác của ai kia.

Hai người chẳng thèm để ý có bao nhiêu người ở đây, cứ ra sức mà ông một tay bà một tay, tranh giành thức ăn

“Lan, mắt cậu bị sao à?”

Phương nhìn không nổi sự tò mò đang dâng lên bên tai nhưng vô tình đó cũng là câu hỏi mà Lam, Lâm cùng Huy muốn hỏi. Cả ba lập tức gạt đầu lia lịa, miệng đồng thanh

“Đúng rồi!”

Lan thấy đĩa gà kia ở quá xa tầm tay liền bỏ cuộc buông tay xuống, cô lườm Quân một cái rồi quay sang nhìn Phương cùng Lam đang mắt tròn mắt dẹt nhìn cô kia

“Gần 2 tháng trước, tớ...”

Rồi Lan kể lại hết tất cả mọi chuyện, từ khi mẹ rơi xuống vách đá đến giờ còn chưa tỉnh đến khi xuất hiện ở trường đua ngày hôm nay. Mọi người vẫn lắng nghe Lan nói, một chữ cũng không bỏ sót.

“Vậy cậu không sao rồi chứ?”

“Không sao! Chỉ một tháng là khỏi nhưng anh 2 cứ một mực không cho tớ về, còn đưa cả Akira cùng South qua đó giam giữ tớ nên mãi đến bây giờ mới xuất hiện. Quả thật nếu lần này không có cuộc thi đua, có lẽ tớ còn bị giam dài dài”

Nói đoạn Lan lại liếc mắt sang Akira cùng South, còn nhớ ngày đó bọn nhóc dám nhốt cô trong nhà, một bước cũng không có đi ra. Ngày ngày bọn chúng đều vào nhà trò chuyện với cô, còn cả Ben nữa, nhưng hình như bọn chúng sợ cô đào tẩu hoặc đại loại như vậy nên đuổi hết giúp việc đi, còn khóa trái cửa rồi giao chìa khóa cho giúp việc nữa. Bọn chúng chấp nhận để bị nhốt cùng cô chứ không cho cô về. Thật hết cách với chúng, vậy nên cô chấp nhận để bản thân mình bị nhốt vì cô biết rằng bọn nhóc này so với cô thì càng nghe lời anh 2 hơn

“Thì ra thằng này trong khoảng thời gian biến mất luôn ở bên cô, nhưng rốt cục hai người có chuyện gì, sao thằng này sau khi quay về lại thay đổi đến xuất thần như vậy?”

Lâm hoang mang chỉ tay về Quân, quả thật sự thay đổi của Quân đã làm cậu mất ngủ đến mấy ngày. Huy nghe Lâm hỏi cũng gạt đầu, cậu cũng rất tò mò

Quân nhìn hai đạo ánh mắt trông chờ kia, nửa muốn nói nửa lại không muốn nói. Ngón tay dài biếng nhác vẽ vẽ trên bàn ăn, vẽ qua vẽ lại, mái tóc trước mặt rũ xuống làm cho Quân phớt chốc càng trở nên mê người nhưng lại không thể giấu được cái sự ưu tư trong vẻ mặt cậu lúc này

“Có người quên tớ, 10 năm qua không nhớ đến tớ dù chỉ một lần.”

Cả bọn giờ mới hiểu ra. Thì ra Quân cùng Sakura quen biết đã lâu, không những thế Quân còn có tình cảm đặc biệt với Lan từ rất lâu rồi, nhưng rõ ràng lúc trước Quân rất ghét Lan kia mà

“Nhưng khi xưa cậu rất ghét Lan kia mà!”

“Đó là Lan, người tớ yêu là Sakura. Tớ không hề biết Lan là Sakura!”

À! Thì ra là vậy. Quân là một kẻ si tình, 10 năm cũng đâu phải ngắn ngủi gì.

Phương và Lam nhìn Lan với ánh mắt ngưỡng mộ. Có một người yêu mình nhiều như vậy, Lan thật quá may mắn đi.

“Đừng nhìn tớ! Lan hay Sakura gì tớ mặc kệ. Kí ức năm xưa tớ chẳng nhớ lấy một cái, tình cảm khi xưa tớ không muốn biết đến. Tớ là Sakura nhưng không còn là của 10 năm trước nữa rồi!”

Mọi chuyện Lan đã nghe Quân kể nhưng rất tiếc dù chỉ một chút thôi cô cũng chẳng nhớ được, cô cũng cảm thấy rất thân thuộc với những kí ức mà Quân kể cho cô nghe, đó là một cảm giác rất kì lạ nhưng dù cô có cố gắng như thế nào thì cô cũng chẳng thể nhớ được. Cuối cùng cô đã chấp nhận quên đi những kí ức đó và bắt đầu với những kí ức khác.

Quân tuy cũng có chút buồn nhưng nếu vì những kí ức năm xưa không thể nào quay về kia mà cậu và Lan xảy ra mâu thuẫn thì không đáng chút nào, vậy nên cậu cũng cho qua và cùng Lan tạo những kí ức mới đẹp hơn

Cả hai cùng nhau trao đổi ánh mắt, hạnh phúc, yêu thương, vui vẻ, mãi nguyện, tất cả mọi cảm xúc của hai người đều nhờ ánh mắt mà gửi đến nhau. Đến những người ngoài như Lam, Phương và những người kia cũng có thể cảm nhận được những thứ cảm giác đó của bọn họ. Lam và Phương từ từ nâng khoe môi, so với bọn họ thì cuộc đời của Lan còn gặp nhiều bất trắc hơn, nhiều đau khổ hơn nhưng cuối cùng hạnh phúc cũng đã mỉm cười với cô rồi. Bọn họ cuối cùng cũng đã có thể yên lòng!

Xin lỗi vì sự chậm trễ, mình sẽ cố gắng bù vào cho các bạn!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Lan hai tay hai vali đi ra sân bay, đầu cô không ngừng ngoảnh lại. Cô đã ở đây được 1 tiếng rồi, vậy mà bọn người kia đến đưa tiễn cô một lần cũng không làm. Cô không ngờ mình lại đáng thương đến như vậy. Còn nhớ đêm hôm qua

“Mai cậu về Nhật hả Lan?”

“Ừ!”

“Cậu mới về thôi àm! Ở thêm vài hôm đi!”

Lam câu lấy cánh tay Lan mà nheo, một mực đòi Lan ở lại. Lan cũng muốn lắm nhưng từ khi rời đi đến giờ cô còn chưa gặp lại nhóc Ren. Ren làm sao có thể vượt qua cú sốc kia, cô không thể nào an tâm được, và lại công ty còn nhiều việc cần cô giải quyết, không về không được

“Tớ phải về xem Ren thế nào!”

Lam xụ mặt xuống, Lan đã nói về thăm Ren nhỏ còn có thể ngăn lại sao? Rồi không ai nói gì nữa, Lan thấy mình giống như tội đồ phá hỏng bầu không khí vui vẻ vậy, ai cũng vì cô mà trầm mặc, trong lòng cô thực cảm thấy khó chịu

Nhưng Lan cũng không thể nào ngờ đến, hôm nay cô đi vậy mà chẳng lấy một ai đến tiễn cô, cả cái tên luôn miệng bảo yêu cô kia, có người yêu nào thấy bạn gái sắp đi xa mà đến nhìn cũng không nhìn không kia chứ?

“Xin mời hành khách nhanh chóng lên máy bay...!”

Tiếng cô nhân viên thu hút lấy sự chú ý của cô, vậy là cô phải lên máy bay rồi. Lan lại ngoảnh mặt lại nhìn lần nữa nhưng chẳng có một ai

“Được lắm! Để xem Lan này có còn muốn gặp lại mấy người không!”

Lan giậm chân rồi đi, rồi bóng dáng của cô cũng nhanh chóng khuất sau cánh cửa soát vé, tiến ra máy bay

Sau nửa ngày đi máy bay cùng qua không biết bao nhiêu trạm, cuối cùng Lan cũng đã đặt chân xuống vùng đất hoa anh đào xinh đẹp.

Lan đeo lên chiếc kính đen để một số người không nhận ra mình, hai tay cầm hai vali rồi cứ thế hướng thẳng cổng sân bay mà đi

Vừa ra đến cổng, cô thấp thoáng thấy vài người áo đen hót ha hót hải chạy về phía cô, khi bọn họ đã ở trước mặt, bọn họ mới thờ dốc cúi người

“Tiểu thư, bọn tôi đến trễ bắt cô chờ lâu!”

“Không trễ, về thôi!”

Lan phẩy tay một cái, một người áo đen hiệu ý liền cầm lấy hai cái vali của cô rồi hướng cô đi về phía chiếc xe đã đậu sẵn. Một người áo đen khác nhanh nhẹn chạy về cửa xe rồi cung kính mở cửa để cô vào. Lan cũng chẳng chậm trễ liền đi vào xe, bản thân nhắm hai mắt lại, để những người áo đen đưa đến nơi mình cần đến

Mùi hương hoa thoang thoang xông vào mũi Lan, Lan hít lấy hít để rồi mở mắt ra. Nhanh vậy đã đến nơi, Lan vươn tay một cái rồi bước vào thiên đường trần gian kia. Đôi chân dài cứ hướng đến căn nhà chính mà đi.

Cánh cửa được mở ra, Lan bước vào với không biết bao nhiêu cảm xúc, đau xót có, hỗn loạn có, tiếc thương có, căm hận cũng có. Người phụ nữ kia, đôi mắt óng ánh kia vẫn nhắm chặt, một khắc cũng không mở ra. Cô đi xa đã gần 2 tháng, 2 tháng kia bà cũng chẳng mở mắt lấy một lần. Mỗi lần anh 2 gọi cho cô là một lần cô đau đớn, dằn vò. Mỗi lần anh 2 gọi cho cô, cô đều hỏi về người mẹ đáng thương này đã tỉnh chưa, cô lại hỏi về đứa em thiếu tình thương kia của cô đã nguôi ngoai chưa, nhưng đáp lại cô vẫn là một chữ “chưa” của anh. Mẹ cô vẫn cứ thế nằm ngủ, ngủ say như một nàng tiên, còn em cô vẫn cứ thế căm hận, đến một lần bước chân ra khỏi nhà cũng chưa từng, thằng bé ngoại trừ bên cạnh mẹ và ở trong phòng ra thì không đi đâu hết.

Lan có thể hiểu cảm giác của thằng bé như thế nào, có lẽ nó đang trải qua thời kì mà cô đã từng trải, là khoảng thời gian 10 năm về trước. Cô cũng phải mất một thời gian dài để tiếp nhận mọi chuyện, để ghi vào trong tim cái chữ thù hận mà đến bây giờ nó vẫn bám riết lấy cô không buông.

Cô không muốn Ren cũng khắc chữ đó lên tim thằng bé như cô đã từng làm. Thù hận, chỉ cần một mình cô nhớ là được rồi. Một mình cô đánh mất tuổi thơ là được rồi, cô không muốn em mình cũng như thế, thằng bé còn quá nhỏ, dù cho độ tuổi đó so với cô lúc ấy chẳng có nhằm nhò gì

Lan quỳ rộp xuống nền đá hoa, nước mắt kiềm nén bao lâu nay cuối cùng cũng rơi lã chã. Cô nhìn người mẹ của mình, đôi tay cứ cầm lấy tay bà mà la

“Mẹ, tỉnh lại đi! Con thực sự nhớ ánh mắt yêu thương mà mẹ giành cho con. Mẹ chẳng phải đã tự trách mình khi con khó khăn nhất mẹ chẳng ở bên cạnh hay sao, chẳng phải mẹ đã tự trách vì mẹ không thể lo cho con, không khuyên răn con kịp thời nên để con lâm vào thù hận hay sao? Bây giờ Ren nó cũng giống con ngày xưa, nó cũng đang thù đang hận người đàn ông kia, mẹ đừng để sai lầm lặp lại, mẹ hãy dậy khuyên bảo thằng bé đi. Con không muốn mất đi một đứa em ngây thơ, ánh mắt nó thật là tha thiết, con không muốn thứ cảm giác tha thiết kia biến mất, mẹ, làm ơn hãy tỉnh lại, hãy tỉnh lại khuyên em giúp con đi mà!”

Lan vừa khóc vừa nói, cô nói trong tiếng nấc nghẹn ngào. Bao lời lâu nay cô luôn giấu kín bất giác tuôn trào như nước vỡ bờ đê. Nó đã quá mức chịu đựng của cô rồi!

“Mẹ, con thật sự xin lỗi. Con đã không ở bên cạnh mẹ khi mẹ cần, con đã không gặp mẹ khi mẹ nhớ con. Con là đứa con bất hiếu. Mẹ, có phải mẹ vì ghét con nên mới ngủ lâu như thế, mẹ là vì không muốn gặp mặt con nên mẹ mới không tỉnh lại. Đúng không?”

“Con biết con sai rồi, sau này con sẽ không đi nữa, con hứa con sẽ luôn ở bên cạnh mẹ mà, con xin mẹ đấy, mẹ hãy tỉnh lại đi!”

Tiếng khóc của cô thật lớn, lớn đến nỗi đánh thức cả nhóc Ren đang say giấc ở phòng trong. Ren chạy ra ngoài, tròn tròn mắt nhìn cô.

Chị 3 đã về, chị 3 đang khóc!

Từ khi nhận thức đến giờ, Ren chưa bao giờ thấy Lan khóc, thằng nhóc chỉ thấy một vẻ lãnh cảm đối với mọi người, một sự ôn nhu đối với nó và anh 2 mà thôi! Dù cho trời có sụp, dù cho có khó khăn thế nào thì chị ba nó cũng không khóc, vậy mà hôm nay Lan đã khóc như mưa, còn là vì nó và người mẹ đáng thương kia

Bao lời Lan nói Ren đều nghe rõ, trong lòng nhóc con thoáng dâng lên một cỗ chua xót, không biết vì đồng cảm hay thấy Lan đáng thương mà Ren cũng bất giác rơi nước mắt. Dòng nước mắt nóng hổi chảy xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Ren, rồi một chốc sau cả khuôn mặt đều ướt đầm. Ren đứng đó nhìn Lan gục đầu bên cạnh mẹ, miệng cứ nhắc mẹ tỉnh lại, trong lòng phút chốc bao nhiêu ụy khuất liền trào ra. Cậu nhóc cũng nhanh chóng chạy đến, dùng đôi tay nhỏ bé ôm lấy Lan, tiếng khóc rất nhỏ kia phút chốc vang lên dữ dội, hòa vào tiếng trách móc của Lan

“Chị ba, chị đừng như thế mà! Ren sẽ không thù hận, Ren sẽ không làm chị buồn. Em thà không có ba còn hơn thấy chị đau buồn!”

“Ren!”

Lan xoay người ôm lấy nhóc con tuy còn nhỏ nhưng đã hiểu chuyện vào lòng. Nước mắt nóng hổi vẫn không ngừng rơi khỏi mặt cô, thấm ướt vào tấm lưng nhỏ bé của Ren.

Hai chị em cứ thế ôm nhau khóc nức nở, bao nhiêu lời muốn nói, bao nhiêu uất ức Lan đều gởi vào tiếng khóc. Tiếng khóc đó giờ đây như âm vang gào thét của tiếng lòng, làm người nào nghe cũng thấy thật bi thương

Đứng ở cánh cửa lớn, đám người của Quân đã chết lặng. Bọn họ đã đến đây được vài tiếng rồi, vốn muốn làm Lan bất ngờ nhưng cuối cùng lại phải

đứng đây lắng nghe hết những điều bi thương kia.

Quân bây giờ chỉ muốn chạy vào dang đôi tay ôm lấy người con gái kia, muốn dùng tất cả yêu thương của cậu bao bọc lấy cô gái ấy, ngăn cản mọi thứ có thể làm cô gái bị tổn thương. Nhưng Quân biết rõ Lan sẽ phản ứng như thế nào khi thấy cậu, có lẽ cô sẽ bỏ chạy hoặc là tránh gặp mặt cậu một thời gian, giống như một tháng trước vậy. Lan là một người có lòng tự trọng rất cao, cô sẽ không muốn bất cứ thấy bộ dạng này của mình

“Chúng ta nên đi thôi!”

Quân lên tiếng kéo mọi người rời khỏi, giọng của cậu so với thanh âm đang gào thét kia chẳng đáng một phần, vì thế Lan không thể nào biết có người đang ở bên ngoài dõi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103

Lan ôm Ren đã ngủ thiếp trên tay quay trở về phòng. Trên khóe mắt cậu nhóc nước mắt vẫn không ngừng rơi, khuôn mặt cũng ướt đẫm. Lan đau lòng lấy tay quệt đi những giọt nước mắt kia rồi quay lưng ra ngoài

Lan đứng lặng người nhìn người mẹ đáng thương kia của mình một lần nữa, đôi mắt xẹt qua ý buồn, cô nhắm chặt mắt để không phải thấy gì nữa rồi bỏ đi

Đứng bên ngoài cánh cửa, Lan lặng người đi. Hôm nay có gió, gió mát nhưng cũng có phần lạnh lẽo. Làn gió kia nổi lên, thổi bay những cánh hoa đào xinh đẹp, có những bông còn bay đến trên đầu cô, trên tay cô. Lan ngắm nhìn hoa đào bay trong gió, thì ra đã đến tháng 3 rồi. Chỉ chớp mắt một cái thời gian đã trôi qua thật nhanh, thoáng chốc đã gần hết mùa xuân, nhưng cuối cùng cô đã làm được những gì trong những năm tháng qua?

Lan trầm ngâm suy nghĩ về những ngày tháng cũ, cô luôn luôn nỗ lực, học hỏi hết tất cả, chỉ là một đứa trẻ nhưng cô lại đảm nhận hết mọi chuyện lớn lao, ngày đêm cô đều chạy đua với thù hận, tự biến bản thân thành một con ác quỷ. Thời gian cũng theo những nỗ lực của cô mà trôi đi, nhưng cô lại chẳng hay để ý đến, dù chỉ một lần, để rồi bây giờ nhìn lại, có chăng cô hối hận?

Cô muốn trả thù nhưng rốt cục suốt một thời gian dài thù vẫn chưa trả được, trái lại mẹ cô và cả hai chị em xém tí nữa mất mạng, một đi không trở lại. Vậy ra suốt thời gian qua cô chỉ là một kẻ vô dụng thôi ư?

Lan tiến bước về phía hoa đào, những cánh hoa rụng đưa trong gió, nhẹ nhàng, dịu nhẹ, bay nghiêng nghiêng trong gió. Những cánh hoa đào mỏng manh nhưng lại rất phiêu dạt làm con người ta nhìn vào không muốn ưu tư cũng phải lâm vào suy nghĩ. Cô không biết mình bắt đầu ưu tư từ lúc nào, hình như là từ một tháng trước, từ sau khi quay trở lại, cô càng để ý đến mọi thứ hơn chứ không còn vô tâm vô tư như lúc trước nữa.

“Sao lại đứng một mình ở đây?”

Lan quay người lại nhìn Quân đã đứng phía sau mình từ bao giờ. Cô nhất thời đã quên mất bên cạnh mình vẫn còn một Nhật Quân yêu thương cô. Cô không quan tâm đến Quân làm thế nào lại có mặt ở đây, cô chỉ cần biết lúc cô mệt mỏi nhất vẫn là cậu ở bên cạnh cô, an ủi cô.

Cô không cần biết trước kia cô ghét Quân bao nhiêu, cô chỉ cần biết Quân bây giờ và trước kia không hề giống nhau. Lan nhếch phần môi, Quân luôn ở bên cạnh cô, cô muốn cô đơn, tịch mịch cũng là một chuyện không dễ dàng gì!

“Chỉ là đang thưởng hoa!”

“Thưởng hoa sao không rủ tôi cùng thưởng?”

Lan cười khò, nếu cô biết Quân đang ở nơi này cô cũng chẳng cần đứng đây đón gió làm gì, nếu cô biết Quân ở nơi này, cô đã chạy một mạch đến chỗ cậu để cho cậu dùng đôi tay ấm áp ôm vào lòng, xóa đi mọi nỗi buồn trong lòng cô

“Đẹp không?”

Lan hỏi lạc sang một vấn đề khác, đối với câu hỏi của Quân cô chắc Quân cũng đoán biết được câu trả lời!

Quân nhìn bóng lưng cô đơn của Lan, lại nhớ đến tiếng than khóc lúc vừa rời của cô, bất giác cậu thở dài. Sự khát khao được ôm lấy bờ vai gầy của Lan làm Quân không thể đứng một chỗ được nữa. Cậu tiến lên, ôm lấy Lan vào lòng

“Nơi này là thiên đường trần gian!”

“Nó sẽ là thiên đường nếu như hạnh phúc đến!”

Lan nói rồi lại buồn, Lan giờ cũng có thể cảm thấy hạnh phúc rồi nhưng lại là một hạnh phúc không trọn vẹn, cô tin nếu mẹ tỉnh lại, hạnh phúc kia sẽ còn đầy ắp hơn nhiều

“Em không thích?”

“Không, em chỉ mong mọi thứ đều tốt đẹp! chỉ cần mẹ tỉnh lại!”

“Mẹ sẽ tỉnh lại!”

Quân càng ôm chặt lấy Lan, ghì cô vào lồng ngực rắn chắc của mình. Tiếng tim đập mạnh của đôi phương cả hai đều nghe thấy, bất quá mặt cũng chỉ thoáng qua một rặng mây hồng rồi biến mất.

Hai bóng dáng quấn quýt lấy nhau, cùng đứng dưới tán hoa đào xum xuê. Hoa đào tung bay trong gió, những cánh hoa rơi là tả lại giống như một cơn mưa lãng mạn, cơn mưa của tình yêu.

Quân và Lan như một đôi uyên ương gắn bó không rời. Tình yêu chớm nở, càng ngày càng lớn, lớn đến nỗi tất cả mọi người đều phải ngưỡng mộ bọn họ. Có kẻ ao ước được như Lan, được chăm sóc một cách tận tình chu đáo, cũng có kẻ muốn được như Quân, được ôm ấp che chở cho một thiên thần bị gãy cánh.

Cả bọn tung tăng phấn khởi chơi trong nhà, nhóc Ren cũng đã khôi phục lại bộ dáng bình thường. Cậu nhóc hiểu rõ tâm tình của anh chị mình, càng hiểu rõ bọn họ muốn nhóc như thế nào. Ren cuối cùng cũng chấp nhận nghe theo lời Lan, giúp hai anh chị bận rộn của nhóc chăm sóc mẹ

Nhóm của Quân sang Nhật đã được một tuần, bao nhiêu cảnh đẹp ở Nhật đều được Lan đưa đi ngắm nhìn hết, đến ngày hôm nay cả bọn cơ hồ chẳng thể đi đâu được nữa vì đã kiệt sức rồi. Nhưng nói cho cùng, cảnh đẹp ở bất cứ đâu cũng không bằng cảnh đẹp ở nơi này, vậy nên cả bọn quyết định sẽ mở một bữa tiệc lớn trên thảm hoa xinh đẹp này

Mùi thịt xông khói bay khắp nơi, làm cho những kẻ đã nhịn đói từ hôm qua đến giờ vì nhịn không nổi mà chảy dài. Vì để dành bụng cho một bữa tiệc lớn nên Huy, Quân cùng Lâm đã chẳng màng đến ăn uống gì, từ hôm qua đến giờ cứ nhốt mình trong phòng để tiết kiệm khí lực, đến ngày hôm nay coi như đã cạn kiệt sức lực

“Anh ăn trước!”

Quân cầm lấy đĩa không đến trước lò thịt nướng Lan đang nướng trước ánh mắt thèm thuồng của Huy và Lâm. Hai chàng kia chẳng dám động đến chị Lan nên đành phải ngược mắt nhìn theo Quân thôi, cả hai còn trách tại sao lúc phân công lại giao thịt cho Lan nướng chứ không phải những người khác

Quân vừa thò tay đến xâu thịt nướng liền bị Lan đánh vào tay. Quân liền rút tay về rồi lại nhìn Lan với ánh mắt cún con

“Anh đói thật mà, để anh ăn đi!”

“Cho chưa cái tội không ăn cơm!”

Quân biết nài nỉ không được đành giận hờn cầm đĩa đi về phía bàn, ánh mắt lâu lâu lại nhìn về phía Lan nguyệt dài. Trong khi đó, Huy và Lâm lại được thể cười thật lớn, chỉ nghe một tiếng bịch, Lâm đã lăn ra đất mà cười. Đáng lắm! Đáng đời lắm!

“Hey, Sakura, em về bao giờ thế?”

Misaki không biết trốn ở đâu mấy ngày nay, nay mới thấy xuất hiện. Nhìn bộ dạng chị ấy lúc này, hình như chị ấy có chuyện vui thì phải

“Chị Ngọc!”

Cả đám thấy Misaki chạy đến thì đồng thanh hô. Chị tự xưng xin nghỉ việc, thì ra là chạy đến nơi này

“Anh em đâu?”

“Nè nè Sakura, em bỏ đi suốt mấy tháng trời, nay quay về chỉ quan tâm mỗi mình anh của em thôi à?”

“Nhìn bộ dạng chị như thế cần gì phải hỏi nữa, anh em đâu?”

Misaki thở dài, biết như thế này lúc này cô tỏ ra buồn một chút để kiểm tra lời hỏi thăm. Misaki vui đùa xong lại cầm lấy một miếng thịt đang nướng bỏ vào miệng. Sau khi giải quyết xong miếng thịt kia, cô mới tiếp tục nói

“Hắn ấy hả? Đi Anh rồi! Nghe bảo có người chữa được cho bác gái nên bay sang đó tìm người rồi!”

“Thật sao?”

Lan không giấu nổi vẻ kinh hãi, vội chụp lấy cánh tay của Misaki.

“Chị đùa sao? Nghe bảo em về nên chị mới quay về đây! À còn nữa, vào đây với chị!”

Misaki nói đoạn lại tay này lôi tay kia, kéo Lan vào một góc nói chuyện. Khuôn mặt đang vui vẻ của cô cũng nhanh chóng trầm hẳn xuống, như vậy cũng đủ biết việc hai người đang nói đến không phải chuyện nhỏ gì

“Hình như ông ta đang cho điều tra lại việc trốn thuế. Cô nhân viên được chúng ta thuê đang bị ông ta lùng sục khắp nơi!”

“Ông ta vẫn không bỏ cuộc nhỉ!”

Lan nhếch khóe môi. Trước giờ cô làm việc đều rất sạch sẽ, muốn tìm ra chứng cứ trắng án từ cô cũng không phải dễ đâu!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Sau nhiều ngày chơi đùa vui vẻ, cuối cùng Lan cũng quay về với những đồng hồ sơ, với những mưu mô vừa được thi hành. Lan hôm nay rất phong cách với chiếc quần ống le, dài quá chân, kết hợp với chiếc áo sơ mi trắng tay lờ được lai nịt đằng hoàng. Nhìn Lan bây giờ ai có thể nói cô là một cô gái, cô đã từ một thiếu nữ hóa thành một người phụ nữ quyền quý rồi!

“Mọi chuyện sao rồi ạ?”

Đang miệt mài với những tập văn kiện, đột nhiên Lan bỏ bút xuống rồi nhìn con người đang bước vào

Misaki nhẹ đóng cánh cửa rồi cầm lấy một tập giấy nhỏ đem đến cho Lan. Lan nhận lấy văn kiện kia rồi cẩn thận xem xét, dù đã đoán được nhưng cô vẫn có chút không tin

Những bằng chứng mà Lan gởi đến tòa án cuối cùng cũng chẳng làm được gì, cô thật không ngờ dù mình đã đe dọa như thế mà vẫn bằng chứng đặt ở đó vẫn bị mất đi. Rõ ràng trong nội bộ của bọn họ có kẻ nhận hối lộ hoặc có quan hệ thân thích gì đó với mấy người kia.

Bọn họ không những đánh cắp bằng chứng mà còn mặt dày tố tụng cô đánh con bọn họ đến tàn phế. Cuối cùng vì muốn buộc tội người khác mà cô lại là kẻ sa bẫy.

Bất quá, Sakura này đâu dễ dàng bị ăn hiếp như thế!

“Bà Hà và Bà Lệ sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu!”

“Em sợ sao?”

Đúng, Sakura thì có việc gì phải sợ mấy người đó? Là bọn họ nợ cô, là con cháu bọn họ gây chuyện trước, không có lửa thì làm sao có khói cơ chứ?

“Bảo với Lucas, làm đúng như lời em nói, san bằng cái viện kiểm soát vô trách nhiệm, nguy tạo tội danh cho người khác ngay lập tức!”

Ánh mắt Lan thoáng qua một tia hận ý. Đã sống trong thù hận một thời gian dài, Lan cũng tự đúc kết cho mình một nguyên lý sống, Người không phạm ta, ta không phạm người. Người nếu phạm ta, ta sẽ xử người. Người tái phạm ta, ta nhổ cỏ tận gốc. Người vẫn phạm ta, chết không toàn thây.

(cái này là ăn cắp trong truyện ngôn tình nè nhưng mình không nhớ rõ là ở đâu, hình như là gặp gỡ tổng tài gì gì đấy! ta phải nói rõ chứ không lại có kẻ nói ta ăn cắp thơ văn của người khác, vì đã có một thời gian nổi lên án đạo truyện, nên giờ ta sợ lắm rồi!)

Bằng chứng cho nguyên lý đó của Lan chính là sự đeo bám của Lan đối với gia đình ông Sơn cũng như sự trừng phạt của Lan giành cho hai nhóc Tuyết và Thư.

“Chị nghĩ em nên tự mình giải quyết. Sở cảnh sát đã gọi giấy mời em sang giúp đỡ điều tra!”

“Hừ, điều tra cái gì, vốn mọi chuyện đã rõ ràng rồi mà!”

Tuy miệng nói như thế nhưng Lan vẫn đứng lên rời khỏi công ty. Cô thật muốn biết mọi chuyện sẽ trở nên như thế nào?

Lan lái con xe Audi của mình về nhà, vốn cô phải chuẩn bị thêm một ít quà giành cho bọn người đó, đã cho cô một món quà lớn như thế, cô không trả lễ cũng thật khó quá đi

Thấy chiếc xe Audi của Lan chạy sộc vào gara, nhóm Quân đang chơi đùa cũng dừng hẳn động tác. Lạ nha, Lan từ sau khi đi làm trở lại thì không phải chiều tối thì cũng là khuya mới về nhà, không lí nào hôm nay lại về sớm như thế

Quân thấy cô gái trong lòng quay về, tâm trạng đang buồn bã vì thiếu vắng cô liền trở lại bình thường, giống như quả bóng xì hơi giờ đã được thổi căng như trước. Cậu cũng chẳng muốn quần đến lí do Lan về giờ này, chân dài thoát cái đã chạy đến trước mặt Lan

“Sao hôm nay về sớm thế? Nhớ tôi sao?”

Lan vừa bước xuống xe, cơ hồ còn chưa đứng vững, ngay lập tức bị câu nói kia đánh ngã xuống đất, hình như Quân đã quá đề cao bản thân mình rồi thì phải

“Anh tự mẫn quá rồi đấy!”

Lan đứng dậy, phui phui lấy quần áo còn dính bụi rồi lườm nguyệt Quân một cái. Quân thì chỉ có thể đứng đó gãi đầu cười ngượng, vốn cậu chỉ muốn chọc cô thôi, nhưng không ngờ cô lại phản ứng mạnh mẽ như vậy

“Sao cậu lại về giờ này?”

Lam vừa nắm tay Huy vừa nhảy chân sáo về phía Lan. Lan ngẩng đầu nhìn bọn họ, ánh mắt liếc qua đôi tay đang nắm chặt kia của hai người rồi nhìn chằm chằm. Bọn họ có cần tình tứ thế không? Cả ngày ở nhà cô hôn hít mãi rồi giờ lại nắm tay nắm chân như thế. Dù cô và Quân cũng chẳng phải lạnh nhạt gì nhưng ít nhất vẫn hạn chế thân thiết khi ở nơi công cộng như thế này. 3 người bọn cô chơi với nhau đã lâu, 2 trong ba giờ đã tìm được người mình yêu nhưng còn Phương thì vẫn cô đơn lẻ bóng, không nói cũng biết Phương tủi thân đến nhường nào, cũng bởi vì thế mà cô cùng Quân rất ý tứ, luôn giữ khoảng cách khi có mặt Phương. Nhưng trái lại với cô, dù cho cô có lườm có nguyệt như thế nào thì Lam vẫn không có để ý đến những ánh mắt kia của cô, vẫn cùng Huy một mực thân thiết. Có lúc Lam còn hỏi cô một câu như thế này: ‘Lan mất cậu bị làm sao? Sao cứ nháy liên tục như thế? Cậu nên đến bệnh viện khám bệnh đi, có khi bệnh cũ tái phát sẽ rất phiền phức!’

Lúc đó cô chỉ muốn tăng xông mà chết thôi. Cô có lòng tốt nhắc nhở Lam nhưng Lam lại bảo mắt cô bị bệnh. Thật tức chết cô mà!

“Khụ... khụ...!”

Lan ho vài tiếng rồi lấy lại giọng

“Có lẽ chúng ta phải về Việt Nam. Dù biết gần đây chúng ta cứ đi đi về về như đi chợ nhưng lần này cũng rất cấp thiết!”

“Là chuyện gì mà em làm ra về quan trọng thế?”

Quân thật sự tò mò, Lan đã nói là cấp thiết thì thật sự cấp thiết a, bất quá chuyện nhỏ cậu có thể không nhìn tới nhưng chuyện cấp thiết dù có ngăn cậu cũng sẽ tìm hiểu, còn chưa kể đến chuyện này có liên quan đến Lan

“Cái này về Việt Nam mọi người sẽ rõ! Chuyên cơ sắp đến rồi! Mọi người chuẩn bị những thứ cần thiết rồi về!”

Về? Cả bọn cơ hồ đã hiểu ra ý tứ trong lời Lan, cô muốn đuổi bọn họ về thật sao? Bọn họ nói cho cùng vẫn rất yêu thích nơi này mà, bọn họ không muốn rời đi

“Lan, tớ chưa muốn về!”

Lam nhõng nhẽo buông tay Huy ra rồi níu lấy tay áo của Lan, nước mắt lưng tròng

Hừ! Đồ nước mắt cá sấu. Tên Huy yếu đuối mới bị cậu lừa, đừng mong có thể lừa được tớ

Sống với Lam nhiều năm, Lan có thể hiểu được tính cách của bạn mình, nếu là thứ nhỏ thích nhỏ sẽ không dùng vũ lực mà lại dùng những giọt nước mắt như pha lê này làm động làm người kia, lừa họ vào bẫy. Có thể nói giọt nước mắt cùng khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu kia của Lam chính là loại thuốc mê hữu dụng nhất để câu dẫn con người. Bất quá Lan đối với loại thuốc mê này lại sinh phản ứng trơ, có chăng là do đã thấy quá nhiều lần!

“Đừng mong! Nhìn xem cậu đã hái bao nhiêu hoa của tớ!”

Lan chỉ tay về một khoảng đất nhỏ, giữa cánh đồng hoa xinh đẹp lại hiện lên một vùng đất trống, đó là do những bông hoa ở đó đều bị Lam hái hết, ngày nào Lam cũng sản xuất ra vô số vòng hoa, đặc biệt là loại hoa u lan tươi đẹp được trồng ở khoảng đất ước kia, vậy nên một ruộng hoa, chỗ nào cũng hoa bằng phẳng xinh đẹp giờ lại hiện lên một cái hố, có thể tưởng tượng một cách khái quát, chẳng hạn như một cái đầu mà mất đi một vùng tóc sẽ trở thành một cái đầu hói vậy. Vườn hoa đang nở hoa thơm ngát, lại xinh đẹp giờ đây bởi vì Lam mà đã mất đi tính thẩm mỹ vốn có. Càng nghĩ Lan càng muốn đem Lam ra ngoài mà lăng trì để đền tội cho những bông hoa đang thương kia của cô

Tiếng gió mỗi lúc một lớn, rồi sau đó lại thêm tiếng động cơ, Lan theo bản năng nhìn lên bầu trời thì phát giác chuyên cơ đã đến. Không chậm trễ, Lan

liền bước nhanh vào nhà lấy vài đồ vật cần thiết rồi đi ra. Khi Lan ra đến nơi thì nhóm của Quân cũng đã quay lại với những hành lí trên tay. Một thang dây được thả xuống, Lan là người đầu tiên leo lên rồi đến Quân và những người khác.

Chiếc máy bay theo rada định sẵn bay đến Việt Nam. Ở trên máy bay có đủ loại sự tình, kẻ thì nói chuyện rôm rả, kẻ thì tình tứ nắm tay nắm chân, còn có kẻ thì lớn giọng ầm ĩ, nhưng cũng có kẻ im lặng như thể mọi chuyện đang xảy ra xung quanh đều không liên quan đến mình.

Lan và Quân kẻ đầu vào nhau và ngủ ngon lành mặc cho những người kia có cãi nhau, có đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, cũng mặc những kẻ nắm tay nhau nói những lời ngọt ngào. Quân và Lan chỉ cần bình yên như thế này là đủ rồi, chỉ cần nắm tay nhau, kẻ vào nhau cùng đi vào mộng đẹp là mãn nguyện rồi. Mọi thứ hạnh phúc trên đời cũng chỉ có thể là như vậy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105

Lời Lan nói giống như thánh chỉ một khi ban xuống thì không thể rút lại. Ngay sau khi về Việt Nam, việc đầu tiên Lan làm không phải là đến sở cảnh sát tham gia điều tra mà chính là dẹp bỏ cái việc kiểm soát làm ăn thất trách kia. Một vài người không cam liềm gửi tấu lên trên nhưng phía trên cũng chẳng làm được cái gì. Ai dám động vào nhóm tam cô nương lừng danh chứ, còn chưa nói đến những con người này còn phải kính trọng nhóm tam cô nương vài phần

“Không cần tôi đi cùng sao?”

Quân vừa tiễn Lan ra xe vừa hỏi. Câu này hình như Quân đã hỏi từ hôm qua đến giờ rồi, nhưng dù có nói bao nhiêu lần thì câu trả lời của Lan vẫn là “Không”. Dù sao những người đó cũng từng qua lại với Quân, dù có là giúp cô trả thù cô cũng không muốn Quân đến, có khi ngày hôm nay ba mẹ của Quân cũng có đến nữa. Nghĩ thế, Lan lại tiếp tục cự tuyệt

“còn có chị Misaki và Akira mà, anh cần gì phải lo lắng như thế?”

Quân thở dài, Lan quá cứng nhắc.

“Thôi được rồi, đi sớm rồi về sớm!”

Lan gật đầu một cái, cười thật tươi rồi rời đi. Thân hình mảnh khảnh nhanh chóng lên chiếc xe mui trần đỏ chói của Lam rồi để cho Misaki đưa mình đến sở cảnh sát.

Quân vẫn đứng sau nhìn theo, trong lòng vẫn không thể yên. Tại sao cô không cho cậu theo để cậu làm chứng? Càng thêm nhiều người làm chứng thì càng tốt mà!

Đứng trước sở cảnh sát, Lan hít dài một hơi rồi bước vào. Phía bên trong cánh cửa kia có những ai đang đợi cô, sẽ có phong ba bão táp nào đây

Cánh cửa to lớn được Misaki nhẹ nhàng đẩy ra, phía bên trong bà Hà, bà Lệ, ông Sơn cùng với gia đình Quân đều có mặt ở đó. Tất cả những người cô không muốn gặp nhất đều xuất hiện ở đây! Ngày hôm nay cô muốn tránh cũng không được nữa rồi!

“Sakura!”

Nhìn thấy Lan, ông Sơn kích động đứng bật dậy, nhưng đáp lại phản ứng kia của ông lại là một vẻ thờ ơ làm như người không quen của Lan. Lan chỉ khẽ liếc mắt qua tất cả mọi người một lần, ông Sơn thì đang đứng như trời trồng ở bên dãy ghế người tố cáo, bà Hà cùng bà Lệ thì nhìn cô như muốn một đao chém chết cô, bầm cô thành ngàn mảnh, còn gia đình Quân thì mỗi người mỗi kiểu, mẹ Quân thì nhìn Lan với ánh mắt chán ghét và khinh thường, còn ba Quân. . . Lan không thể nhìn ra bất cứ biểu cảm nào trong mắt ông ta, xem ra người này mới là người lợi hại nhất, hiểm độc nhất!

Lan chẳng thèm nhìn nữa mà nhìn về phía vị công tố viên trung niên đã ngoài 30 kia. Từ đầu đến cuối ông ta vẫn chỉ im lặng nhìn xem phản ứng của từng người, dù cho mấy người kia khi xuất hiện nói đủ điều nhưng ông cũng chỉ để ngoài tai vì ông biết làm cái công việc công tố viên này không thể chỉ nghe một bên là được.

“Tiểu thư, mời cô ngồi!”

Bấy giờ vị công tố viên kia mới đứng lên đi về phía Lan, cung kính kéo ghế cho Lan ngồi, sau đó còn tận tình rót cho cô ly nước. Đi phía sau Lan là Misaki và Akira cũng được những vị công tố khác mời ngồi và phục vụ tận tình.

Nhóm người bà Lệ nhìn một màn đó mà không khỏi ghen tị, từ khi bọn họ vào thì đến một cái mời ngồi vị công tố kia cũng chưa làm. Lại nói đến vị công tố này có thể coi là giỏi nhất đất nước Việt Nam này, uy tín của ông ta cũng rất cao vậy nên lần này bà ta mới mời đến ông ta. Khi không có chứng cứ, con gái bà ta lại bị hành hạ thế kia, chắc chắn vị công tố này sẽ kết tội Lan. Bà ta có thể chắc chắn như vậy cũng là vì vị này là một người ghét nhất là những trò hối lộ viên chức.

Ngày hôm nay vị công tố mà bà ta coi trọng kia lại cung kính trước một người nhỏ tuổi hơn khiến bà ta ngỡ ngàng không thốt nên lời, lại thấy quan hệ giữa hai người hình như rất thân thiết nên hơi lo

Lan nhận ly nước từ vị công tố kia rồi chậm rãi uống, sau một lúc Lan đặt chén trà xuống rồi mới quay sang vị công tố kia

“Tôi có hứa với một người đi sớm về sớm, vậy nên xin công tố bắt đầu ngay đi!”

“Được rồi tiểu thư, lý do tôi mời cô đến nay hôm nay chắc cô cũng biết rồi! Cô có thể nói rõ sự tình hay không?”

“Con bọn họ trở thành như thế là do tôi gây nên, đánh bọn họ tàn phế cũng là do tôi làm!”

“Cô ta đã nhận tội rồi, công tố viên hãy bắt cô ta đi!”

Bà Hà sùng cồ lên, bà ta không nghĩ Lan lại nhận tội nhanh như thế! Ông Sơn ngã ngồi trên ghế, bệnh tình chưa khỏi, mấy ngày nay nghe bà Lệ kể lại mọi chuyện ông còn chưa tin nhưng hôm nay con gái ông lại nhận tội như thế, không một lời chối bỏ, con gái ông thật sự tàn nhẫn như thế sao? Khi thấy Thư được đưa về trong bộ dạng đó ông đã rất kinh sợ, còn ghê tởm người đã làm Thư ra bộ dạng đó, nhưng sau đó nghe nói đến người đó là con mình ông đã hôn mê suốt một ngày, ngày sau khi tỉnh lại, ông vẫn không thừa nhận những điều mình đã nghe

Ông Sơn ôm lấy con tim đang đập một cách bất thường của mình, hô hấp một lúc một khó khăn

Mẹ Quân càng ngày càng căm ghét Lan hơn, còn căm hận cô, thậm chí cô là quý đội lột người, đánh người đến máu me đầy người còn làm cho kẻ đó suốt đời không thể nào xuống giường. Còn nhớ ngày hôm đó chính Lan là người sắp đặt bày hại con trai mình, trong mắt bà thoáng chốc chỉ còn lại hận thù với Lan.

Ba Quân vẫn chẳng nói gì tuy nhiên trong mắt đã thay đổi một phần ý tứ, vốn không biểu hiện bất cứ cảm xúc gì bây giờ cũng xuất hiện một chút ghê sợ Lan

Lan cười khẩy, bọn người đó chưa gì đã vội vui mừng vậy sao?

“Tiểu thư, cô nói thật sao? Cô thật sự đã thương bọn họ?”

Vị công tố kia vẫn không tin hỏi lại. Lan hồ hững sờ sờ mũi rồi quay sang Misaki ý muốn bảo Misaki nói tiếp. Misaki hiểu ý Lan bèn ho mấy tiếng lấy giọng rồi tiếp tục vấn đề Lan bỏ dở

“công tố viên, anh cũng đâu phải biết Lan chỉ mới ngày một ngày hai!”

Câu nói kia của Misaki làm công tố viên bình tĩnh lại. Đúng là như thế, Lan không thể nào vô duyên vô cớ đã thương người khác.

“À Vâng! Nhưng những người ở đây lại tố cáo tiểu thư đã đánh bị thương con của bọn họ! Rốt cục mọi chuyện là như thế nào?”

“Mọi chuyện như thế nào thì ai cũng biết, bất quá đụng vào Lan sẽ có hậu quả như thế nào anh cũng biết. Một khi bọn họ đã kiện rồi, nếu thắng kiện thì không nói làm gì nhưng nếu thua kiện ắt phải bị xử phạt theo pháp luật!”

“Được!”

Công tố viên không chần chừ trả lời. Pháp luật? Nếu bọn họ muốn pháp luật rat ay thì pháp luật sẽ nhúng tay vào, để rồi xem ai sẽ là người thắng kiện

“Tiểu thư của tôi đã nhận tội, không sai, chính là cô ấy nhưng phải xem lại bắt nguồn của chuyện đó là ở ai! Ngày hôm đó thân chủ tôi lấy thân phận là người đứng đầu trường đua tổ chức đua xe, vốn những việc xảy ra trong trường đua sẽ không liên quan đến luật pháp ở đây, bất quá nếu có người kiện thì tôi sẽ làm rõ. Cuộc đua đang diễn ra rất hấp dẫn thì thân chủ tôi phát hiện gần đỉnh núi có một cái hồ rất lớn, mà theo chúng tôi điều tra được thì ở nơi đó có rơi lại những bột thuốc nổ, có thể là do vô ý làm rơi. Thân chủ tôi vì ngăn lại cuộc đua xem nữa mất mạng, không những thế còn nhặt được một thứ của hung thủ, ngay sau đó thân chủ tôi đã trừng phạt hung thủ, người người ở trường đua đều thấy. Trong lần đó, một cậu thanh niên đã bị thương, bệnh án tôi có đem đến, công tố viên có thể xem qua. Và hung thủ không ai khác chính là tiểu thư của hai quý phu nhân đây!”

Misaki cười khẩy rồi chỉ tay về phía bà Lệ và bà Hà. Biết trước thế nào bên cô cũng kể rõ mọi chuyện nên bà ta đã có sự sắp xếp, một chút e sợ cũng không có

“Cô làm sao có thể khẳng định là do con tôi làm. Có thể là do ai đó hãm hại con tôi thì sao, hoặc do cô ta muốn trả thù riêng nên mới vu oan giá họa cho con tôi! Cô ta cũng không phải chưa hại người. Lần trước ở Hawaii, cô ta còn bày mưu hại Quân cơ mà!”

Bà Lệ đứng lên hung hăng chỉ về phía Lan, còn Lan thì chỉ nhắm hờ mắt, một chữ thô tục cũng không để vào tai

“Chuyện ở Hawaii tí nữa tôi sẽ làm rõ, còn lúc này xin công tố viên xem qua đoạn video này, mọi chuyện xảy ra từ một tuần trước đều được thu lại, cả

cảnh ầu đã và những tang chứng đều được thu lại ở đó, âm thanh cũng rất rõ ràng. Những thứ tôi đưa đến viện kiểm soát ngày hôm đó chỉ là bản sao vì tôi biết sẽ có kẻ phi tang chứng cứ để trốn tội. Tôi không ngờ, bà ta không những trốn tội mà còn đi tố cáo ngược lại tiểu thư của tôi.”

Misaki hướng đôi mắt sắc lẹm về phía bà Lệ và bà Hà giờ đã tái mét mặt mày. Bà ta không phải không nghĩ đến bản gốc, bà ta cũng đã cho người trà trộn vào trường đua để tìm bản gốc của cuộn phim nhưng không có, sau đó còn nghe con gái kể lại Lucas sau khi nhận lệnh liền rời đi, hiển nhiên sẽ không thể nào sao thêm một bản, liền nghĩ thứ cầm trong tay chính là bản gốc, liền lập tức phá hủy. Thật không ngờ bà ta đã cẩn thận, mà Lan còn cẩn thận hơn

Công tố viên sau khi xem lại những cảnh ngày hôm đó chỉ muốn buồn nôn, ba mẹ Quân cũng chỉ có thể nhắm chặt mắt không thể nhìn, sau đó mẹ Quân còn nhìn Lan mới ánh mắt e sợ, giống như nhìn một tu la ác quỷ

Đón nhận ánh mắt kia của mẹ Quân, cô chỉ cười khẩy, hình như hình ảnh của cô trong mắt mẹ Quân càng ngày càng tệ rồi thì phải

“Đây...rõ ràng là...!”

Công tố viên tắt đi màn hình lớn trước mặt rồi nhìn sang bà Lệ cùng bà Hà với ánh mắt xem thường, con mình đã phạm tội cố ý mưu sát người khác, vậy mà bà ta còn mặt dày đi tố cáo kẻ bị hại

“Một chuyện đã xong, giờ đến việc ở Hawaii, thân chủ tôi cũng là người bị hại vậy mà chỉ cần qua miệng người liên trở thành kẻ lòng dạ ác độc!”

Misaki nói xong, vỗ tay vài cái liền thấy bốn người dẫn hai tên về mặt bặm trợn, hai bên tay xăm toàn hình long hổ rất lớn bước đến. Thấy những kẻ kia bà Hà và bà Lệ không hiểu gì cả, cả ba mẹ Quân cùng ông Sơn giờ đã thất thần cũng không hiểu gì cả. Vốn Thư không kể chuyện này cho bất cứ ai, cả mẹ mình cũng không nên không ai biết được sự tình trong câu chuyện ngày hôm đó, mọi người chỉ biết mọi chuyện theo cách nói của Thư mà thôi!

“Nói tắt cả những gì chú biết đi!”

Người đàn ông kia lớn lắm cũng chỉ 25 tuổi, lại bị Misaki gọi là chú liền mặt mày hung dữ nhưng vì hai bên đều bị ghim chặt nên chẳng thể làm được gì, còn có hôm nay bọn họ đã bị bắt hấn có thể phản kháng sao? Có trách cũng chỉ có thể trách hấn chơi đùa trên đầu thái tuế thôi!

Một tên nhìn Lan mặt lạnh như tiền ở một bên thì không khỏi rét run. Đây là cô gái gào thét vì tên con trai ở trong căn nhà kho ngày hôm đó sao? Thật khác xa một trời một vực. Hắn tách mắt nhìn Lan một lúc liền bắt đầu kể, tay cũng linh hoạt chỉ vào Lan không ngừng

“Lần đầu tiên chúng tôi gặp cô gái này là vào hai tháng trước tại bãi biển Hawaii, khi đó cô ấy đang nằm một mình, chỉ vì thấy cô ta xinh đẹp nên mới lại trêu ghẹo, không ngờ bạn trai của cô ta nhìn thấy liền cho chúng tôi một trận. Bọn tôi sau ngày hôm đó liền ôm hận trong lòng, liền tập hợp người chờ cơ hội báo thù. Sau đó vài tuần, một cô gái ở trong khách sạn chạy ào ra, bắt gặp chúng tôi kéo bầy kéo đám đến khách sạn thì tiến lại gần, cô ta đưa cho chúng tôi 5 triệu, bảo chúng tôi chỉ cần xử lý người trong hình sẽ đưa thêm cho chúng tôi 5 triệu. Nhìn người trong hình tôi mới biết đó chính là người đã đánh bọn tôi, vừa được tiền vừa trả được thù, bọn tôi việc gì không nhận. Sau đó bọn tôi bắt cóc cô gái này rồi dẫn dụ tên kia tới. Hắn ta vì bảo vệ cô gái này mà không tiếc mạng mình, tôi thật sự không cố ý, tôi không muốn giết hắn!”

Người kia nhớ lại lúc Quân máu me đầy người ngã xuống thì hoảng sợ, hắn vẫn chưa biết thêm tin tức gì về Quân, vẫn đinh ninh rằng cậu đã chết nên con sợ hãi cứ theo suy nghĩ mà trào dâng

Misaki thấy vậy thì tiến lên, đưa đến trước mặt người đàn ông kia một tấm ảnh rồi hỏi

“Cô gái thuê chú làm việc đó có phải người trong hình không?”

Người đàn ông kia thấy trong hình là Thư-là người đã thuê mình làm bèn gật đầu lia lịa. Sau khi được xác nhận rõ ràng, Misaki cảm bức ảnh giờ cao rồi nói lớn

“Kẻ bầy mưu hai người chính là Thư, con gái của bà Lệ đây. Vậy là rõ thân chủ tôi không phạm bất cứ tội danh nào, ngược lại thanh danh còn bị bôi xấu, không những thế còn phải nhận một bạt tai hết sức vô lý và oan ức”

Misaki càng nói càng dùng khuôn mặt há hê nhìn về bà Lệ và mẹ Quân. Mẹ Quân bây giờ chỉ có thể nhìn Lan với ánh mắt xin lỗi, khuôn mặt càng lúc càng đỏ vì câu nói của Misaki, chẳng phải cô đang ám chỉ bà sao? Chẳng phải cô đang nói bà lớn rồi mà con bị một đứa nhỏ tuổi hơn lừa gạt sao?

Mẹ Quân càng nghĩ càng tức giận, đôi mắt tràn đầy lãnh ý liền hướng bà Lệ mà nhìn. Vốn muốn giúp đỡ Quân và Thư hàn gắn quan hệ nhưng bây giờ đã không cần nữa rồi, tâm của con trai đã không còn là của nó, giờ đây bà còn bị chơi cho một vỏ đau như vậy, bao nhiêu thiện cảm với bà Lệ cũng không còn nữa.

Bà Lệ mặt xanh như tàu lá chuối, miệng cứ lắp bắp nhưng không nói được lời nào. Cứ nghĩ hôm nay sẽ nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Lan, nhưng không ngờ người thê thảm lại là bà

“Ngày hôm nay, bà Lệ cùng bà Hà dám vu oan giá họa cho người khác, đổi trắng thay đen, làm hỏng thanh danh của thân chủ tôi, không những thế còn làm tinh thần thân chủ tôi giảm sút nghiêm trọng vậy nên không thể phạt nhẹ được!”

Misaki cố gắng giữ giọng ở bốn chữ giảm sút nghiêm trọng, thật tức cười mà! Tinh thần Lan mà giảm sút nghiêm trọng ư?

“Công tố viên, anh cũng biết đụng vào Lan phải dùng đến luật pháp nào chứ?”

“Vâng, tôi biết!”

Vị công tố viên kia về bàn cầm lấy một sấp giấy lớn rồi bắt đầu đọc

“Chiếu theo quyết định của liên hợp quốc ngày 16/5/2010, công ty thám tử *** đã phá được nhiều vụ án nghiêm trọng, đặc biệt là nhóm tam cô nương, công ty thám tử quốc tế được bổ nhiệm làm công ty thám tử cấp quốc tế, người trong công ty có thể đi xuyên quốc gia, âm thầm điều tra, nếu có ai cản trở cứ lấy danh nghĩa thành viên liên hợp quốc thì hành. Đặc biệt nhóm tam cô nương được đặc ân hơn, nếu bất cứ ai gây khó dễ cho người của nhóm tam cô nương, hoặc mạo phạm danh dự, nhân phẩm, thân nhân cùng những phương diện khác một cách vô căn cứ sẽ phải chịu án phạt gấp 3 lần bình thường...”

“Vậy nên hai tiểu thư kia lòng dạ ác độc, hết bảy mưu tính kế hại người, lại sắp tâm muốn giết chết một trong tam cô nương là Phương tiểu thư sẽ phải chịu...”

Misaki tiếp lời công tố viên, sau đó kéo dài một hơi rồi tiếp tục nói tiếp

“sẽ bị phạt tù chung thân theo mức án liên hợp quốc đã ban. Bất quá hai tiểu thư này cũng đã bị vua của trường đua trừng phạt, giờ nếu sống trong song sắt cũng chỉ làm khô cho những vị cảnh sát canh tù kia. Thôi thì tôi nghĩ hai vị tiểu thư này có thể hết lần này đến lần khác hại người chắc tâm lý cũng không thể bình thường như người khác, vậy nên cứ đưa đến bệnh viện tâm thần cho người ta điều trị, phải cắt người canh giữ 24/24, nhờ đâu người điên ra ngoài gây chuyện một lần nữa thì khôn!”

Misaki dùng đến vua của trường đua chính là muốn nói Lan trong thân phận vua của trường đua và Lan là một người trong nhóm tam cô nương sẽ không giống nhau, vậy nên vua của trường đua trừng phạt và Lan trừng phạt sẽ không giống nhau, hình phạt sẽ không được giảm nhẹ. Misaki càng nói càng nghe rõ cái sự hả hê trong giọng của cô. Lan không thể nhịn cười được nữa, khóe môi cũng nhẹ nhàng nâng lên, đôi tai vẫn goings cao để nghe tiếp những lời Misaki nói

“Còn về vụ việc tố cáo này, thanh danh của chủ tôi đã bị ảnh hưởng nặng nề, sau đó còn phải một nhọc bay từ Nhật sang, vậy nên tôi muốn bà Lệ và bà Hoa bồi thường cho thân chủ tôi! Theo như tất cả chi phí khám bệnh đã ghi rõ thì hết 2000000...”

Misaki nói lên chứ cũng không thấy mức đó, bất quá cô muốn chèn ép bọn người ở đây một phen cho thỏa mãn cảm tức bấy lâu nay

“Theo như thân chủ tôi nói, thanh niên bị bệnh kia chính là một thành viên trong công ty thám tử, vậy nên chiếu theo luật đã ban, việc bồi thường phải tăng gấp 3 tức là 6000000. Còn nữa, Phương tiểu thư là người bị hại, bị người ta mưu tính, danh dự bị ảnh hưởng cũng không nhẹ, tinh thần cũng thế, vậy nên yêu cầu quý phu nhân phải bồi thường tổn thất là 100 000 000 theo giá của tam cô nương. Sau đó còn phải bồi thường hai chiếc xe bị hỏng hóc nặng do tai nạn, một BMW 760 li giá 6 tỷ 696 triệu, một Dodge Viper SRT10 ACR-X giá 110 000 USD. Sau đó chính là bồi thường danh dự cho thân chủ của tôi là 150 000 000. Công tố viên xin qui ra tiền Việt Nam rồi chuyển khoản cho thân chủ tôi!”

Bà Lệ và bà Hà nghe xong chỉ có thể ngồi phịch xuống ghế, một số tiền lớn như thế bà ta có thể tìm ở đâu. Còn chưa kể đến gia đình cả 2 bây giờ cũng khốn khổ không kém

Lan nhìn bộ dạng thê thảm kia của bà Lệ cùng bà Hà, sau đó lại liếc mắt nhìn ông Sơn đang ôm đầu bên kia nở một nụ cười tàn ác. Bất quá, số tiền lớn như vậy cô không cần, cũng biết gia đình ông Sơn cùng gia đình bà Hà sẽ không tìm được số tiền đó, chỉ là thứ cô nhắm đến bây giờ không phải ông Sơn mà chính là chỗ dựa duy nhất của bà Lệ, tập đoàn J. Một khi tập đoàn J còn, ông Sơn sẽ không bao giờ phá sản

Lan vòng hai tay ra sau nắm chặt, sau đó quay người nhìn công tố viên

“Nghe nói Thư không phải là con ruột của chủ tịch Sơn. Trên danh nghĩa là cha nhưng đến họ cũng không mang, mang họ mẹ, vậy có nghĩa ông Sơn và Thư vốn không có quan hệ gì. Tôi không muốn có người không liên quan dính vào chuyện này, vậy nên nếu tiền đưa đến là tiền của ông Sơn, tôi sẽ không nhận, tôi sẽ khởi kiện lên quan chức cấp cao”

Lan nói thế rồi bỏ đi, đi phía sau là Misaki và cô bé từ đầu đến cuối không nói lời nào chỉ xem kịch là Akira.

Ông Sơn thấy Lan rời đi thì luống cuống chạy theo nhưng ra đến cửa thì người cũng đã lên xe và phóng đi mất hút.

Con gái ông đã về Việt Nam rồi, ngày hôm nay ông đến đây cũng là vì con gái của mình nhưng không ngờ còn chưa kịp nói câu gì, Lan cứ thế mà rời đi

Dường như ông và con sẽ không bao giờ có thể trở nên gần gũi như cha con thật sự, vì giữa bọn họ có một bức tường vô hình quá lớn ngăn cản

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106

“Như vậy vẫn chưa thể đánh đổ tập đoàn J được. Máy tỷ kia cũng chỉ một lượng nhỏ trong gia tài khổng lồ của ông ta thôi!”

Misaki nhìn sang Lan, Lan muốn lợi dụng việc này để gây khó khăn cho tập đoàn J, đó là việc không thể

“Em biết! Em chỉ làm lỡ ra mất với lão thôi!”

Gần 9 tỷ bạc kia thì có thể làm gì được lão giàu sụ kia chứ? Cô chỉ muốn làm cho lão tức một phen, cháu gái bị đánh đi kiện lại không thắng nổi, ngược lại còn phải bồi thường tổn thất. Những chuyện này có thể làm lão tức đến ói máu luôn ấy chứ!

Nghĩ thôi cũng đủ để Lan thấy thú vị rồi! Khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên tạo thành một nụ cười quý mị. Misaki và Akira bất giác run người

“Lan, em đừng cười như thế, thật đáng sợ!”

Misaki chà sát hai bàn tay vào người, ánh mắt rõ ràng là có sợ sệt, bất quá mấy phản ứng kia lại làm cho Lan càng thêm buồn cười, sống với nhau đã bao nhiêu năm rồi mà giờ còn sợ nụ cười kia của cô, cô cũng đâu phải cười lần đầu

“Akira, mau về thôi, chị còn chưa có ăn sáng!”

“Vâng ạ!”

Akira càng cho xe chạy nhanh hơn nữa, một chốc sau cả ba người đã về đến nhà. Chưa kịp đưa xe vào gara, Akira đã tung bay khỏi xe mong mỏi gặp mọi người để kể lại những chuyện hấp dẫn ở Sở cảnh sát.

Lan cùng Misaki chỉ cười không nói, đôi chân cũng nổi gót theo Akira vào phòng trong

Nhưng... cái không khí lúc bấy giờ là như thế nào?

Một bầu không khí âm trầm, nhìn giống như vừa mới có người mất, Quân cùng Lâm im lặng không nói gì, Phương thì đang gục mặt trên gối, còn hai người Huy và Lam thì không thấy tăm hơi đâu. Rốt cục chuyện gì đã xảy ra, ba người bọn họ chỉ mới ra ngoài chưa tới một tiếng mà khi quay về đã có chuyện này

“Quân!”

Lan nhẹ giọng gọi, Quân nghe giọng nói quen thuộc thì ngược lên nhìn, khóe môi cũng chỉ mỉm cười nhẹ một cái

“Em về rồi!”

Quân đi đến ôm ngang lấy eo Lan rồi kéo cô về ghế, để cô ngồi lên đùi mình. Dù tư thế bây giờ của hai người có ám muội đến mức nào thì Lan cũng chẳng có tâm tư để ý, tất cả sự quan tâm của cô đều để hết lên không khí trong nhà lúc này

“Đã có chuyện gì?”

Misaki ngồi xuống và hỏi, Akira cũng nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Misaki, cái cảm giác vui vẻ khi sắp kể chuyện lúc này của cô đã biến mất không còn một mống.

Phương bỏ cái gối nhỏ ra rồi nhìn mọi người, vẻ mặt buồn rười rượi

“Mẹ Lam vừa gọi sang bảo nó về Hàn!”

Về Hàn? Làm gì cơ chứ?

Nói về Lam đầu tiên phải nói về gia cảnh của cô. Gia đình cô không hiện đại như gia đình Phương, cũng không quá cổ truyền, nhiều khuôn phép như gia đình Lan, gia đình Lam nhìn chung cũng là một gia đình truyền thống, nói là truyền thống nhưng suy cho cùng cũng đã bị hiện đại hóa rồi. Nếu là gia đình Lan thì từ việc ăn uống, cách đi đứng, nói chuyện đều phải giữ đúng lễ nghi, dịu dàng, nho nhã. Con cái trong gia đình truyền thống phải thông thạo những thứ phải biết, nếu là con trai phải hiểu rõ về gia phả và quy tắc trong tộc, còn nếu là con gái phải là một người tinh thông cầm kỳ thi họa, cắm hoa, hát múa, thêu thùa nói chung là những thứ văn hóa mà một người con gái phải làm. Còn gia đình Lam thì khác, những thứ quy tắc kia không thể ép buộc con cái, con cái có thể tự do sinh hoạt những thứ mình thích, nhưng chỉ có một điều duy nhất bản thân bọn họ không thể định đoạt đó chính là hôn sự, nửa đời sau của mình. Từ trước nay người trong gia tộc đều tuân thủ theo hôn sự mà tộc trưởng đã định, dù là gái hay trai đều phải được định trước. Lam là một người trong tộc thì Lam cũng phải tuân thủ theo cái hôn sự đang ghet kia.

Còn một việc đáng phải nói nữa. Gia đình của Lam lại rất trọng nam khinh nữ, dù đã bị hiện đại hóa nhưng cái lối trọng nam khinh nữ vẫn vậy. Mẹ của Lam sau khi sinh ra con gái lại chẳng hề quan tâm gì đến con, đối với bà thì con chỉ là công cụ để tranh giành quyền lực, sau khi Lam sinh ra đã bị người nhà hắt hủi, ngay sau đó đã được đưa đến Mỹ dưỡng dục. Mãi đến năm Lam 10 tuổi mới được phép quay về nhà, nhưng chính ngôi nhà lạnh nhạt kia làm Lam muốn tránh xa, vậy nên cứ 3 năm Lam về nhà một lần, tính đến nay cũng chưa tới 3 lần.

Có thể nói Lam đối với những người trong gia tộc là một kẻ hết sức xa lạ, ngoại trừ ông bà ba mẹ ra thì Lam chưa gặp bất cứ người nào trong tộc

Lần trước Lam muốn về Hàn, Lan biết rõ nguyên nhân Lam chấp nhận quay về là gì. Cô không muốn bạn mình vì cô phải chịu đựng khổ sở nên mới ngăn cản Lam lại, nhưng lần này mẹ Lam gọi sang bảo Lam về Hàn là có việc gì?

“Vì hôn sự, Lam phải đính hôn!”

“Hừ!”

Lan hừ lạnh, lại là một cuộc chạy đua vì quyền lực. Lan có thể chắc chắn một điều rằng người đính hôn với Lam gia thế cũng không phải thấp bé gì

“Nhưng Lam đã có Huy rồi mà, đính hôn cái gì nữa?”

Lâm bất bình lên tiếng, nhìn về mặt Huy ảo não, cậu cũng không đành lòng, làm bạn với nhau đã 10 năm đây là lần đầu tiên cậu thấy Huy như thế. Năm xưa, bạn gái cũ của Huy bỏ đi Huy cũng không có biểu hiện như vậy, vì căn bản lúc đó Huy chỉ có hận với cô ta mà thôi, còn bây giờ Huy cũng hận nhưng là hận chính bản thân cậu, hận cậu bất lực không làm được gì, chỉ có thể nhìn Lam đứng bên cạnh người khác. Lam không phải bỏ Huy đi mà là bị ép hôn, cậu không thể nào trách Lam được

“Đó chỉ là quyết định của Lam thôi. Năm xưa nó cố gắng làm mọi cách để thoát khỏi hôn sự này nhưng xem ra vẫn không thay đổi được rồi!”

“Lan, em có cách nào không? Chẳng lẽ để Lam phải chịu cảnh sống mà không yêu ư?”

Misaki nắm chặt hai nắm bàn tay. Dù quen biết với Lam và Phuong chưa lâu nhưng Misaki cực kì thích hai người, nhờ có hai người mà Lan mới không cô đơn một mình. Đối với cô, bọn họ cũng giống như đứa em đáng yêu vậy!

Lan trầm ngâm, đôi tay đang nắm tay Quân cũng siết chặt hơn.

Quân có thể cảm nhận được sự giận dữ của Lan, cánh tay sắt đang ôm eo Lan cũng tăng thêm lực

“Đừng cố ép bản thân, nếu em không nghĩ ra được cách cũng không có ai trách em đâu!”

“Nhưng Lam...”

“Rồi sẽ có cách mà, cũng chỉ là một buổi đính hôn thôi, chưa phải kết hôn mà!”

Quân nói đúng, chưa kết hôn thì mọi chuyện vẫn có thể xoay xở được. Mọi quan hệ giữa con người với con người có thể hình thành một cách dễ dàng thì kết thúc cũng rất dễ. Một người mới hôm qua kết hôn nhưng cũng có thể đến hôm nay mọi thứ lại trở về như lúc chưa bắt đầu. Còn có những chuyện tạo ra thì rất khó nhưng chỉ cần phui tay một cái, tất cả đều biến mất như chưa hề tồn tại.

“Quân cậu nói đúng!”

Huy nắm lấy tay Lam từ trên lầu đi xuống, khi vừa nghe xong câu nói của Quân, bàn tay đang nắm tay Lam càng thêm siết chặt, nó thể hiện lòng quyết tâm không muốn dứt bỏ

“Lan, cậu đừng lo. Tớ có thể xoay xở được!”

Lam mạnh mẽ cất tiếng nhưng nếu nghe cho thật kĩ thì trong giọng của Lam vẫn còn một chút e sợ

“Tớ không lo. Nếu không ngăn được hôn sự này tớ sẽ làm cho nó muốn diễn ra cũng không xảy ra được!”

Mọi người tròn mắt nhìn cô. Cô đã nghĩ ra cách rồi sao?

“Lan, em đã có cách?”

Misaki nhòe miệng cười nói, trong giọng không nén nổi vui mừng. Mọi người ai cũng xúc động nhìn cô, đã có cách sao?

“Không!”

Niềm hi vọng chưa kịp dâng cao mọi người đều như bong bóng xì hơi thất vọng tràn trề.

“Nếu chưa nghĩ ra cách thì chị cũng đừng làm cho mọi người hi vọng như thế!”

Akira mở giọng trách móc nhưng Lan lại để ngoài tai như không nghe thấy. Cô không có cách ngăn buổi đính hôn nhưng lại có cách làm cho một người biến mất khỏi cuộc đời này

“Em không có khả năng thuyết phục hay ngăn cản buổi lễ đính hôn kia. Cứ coi như nó vẫn diễn ra đi. Huy cũng đừng mong có thể xoay xở được gì vì ông Lam vốn rất giữ chữ tín, một khi đã có giao ước với người khác rồi thì dù có chết ông ta cũng không hủy bỏ.”

“...Tuy nhiên, em có khả năng làm cho một người biến mất như kẻ đã chết!”

Nghe xong, mọi người đều rung người. Từng lời Lan phân tích đều rất logic, bất quá cách Lan làm có phần hơi khác người. Phản ứng của mọi người đều nằm trong dự đoán của Lan, Lan nhếch môi rồi tiếp tục nói tiếp

“Chẳng phải đã có một Sakura đã biến mất suốt 10 năm trời sao? Vậy lần này đổi lại là một Quỳnh Lam biến mất thì sao? Đợi đến khi hai người bọn họ thành vợ thành chồng, gao nấu thành com, sinh ra vài bọn nhóc dễ thương thì mọi chuyện chẳng phải đã kết thúc rồi sao?”

Nghe đến gao nấu thành com, sinh ra vài bọn nhóc dễ thương mặt mũi Lam thoáng chốc đỏ bừng nhưng trái lại, Huy lại rất hưởng thụ, còn thập phần hưởng ứng với cách làm này của Lan. Vài bọn nhóc dễ thương, cậu cũng mong đến ngày đó lắm

Một không khí ảo não liền bị Lan đánh tan, dù là phương án nào, có khả thi hay không thì bọn họ cũng phải thử, vì đó là hạnh phúc của những người bạn mà bọn họ yêu quý nhất

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

“Con không đính hôn!”

Lam ngồi trên ghế, ánh mắt kiên định nhìn ba mẹ mình. Lam không nổi giận hay quát tháo, cô chỉ cần ngồi yên một chỗ, bình tĩnh mà nói nhưng đó lại là một công kích rất lớn đến mọi người. Điều này cô đã rút ra từ Lan, Lan không tốn một tí công sức nào nhưng cũng làm người ta sợ, cái khí thế đã đến nay đã rèn đến mức chỉ cần người ta nhìn vào đã thấy toàn thân chợt có dòng nước lạnh chạy qua

“Con nói cái gì?”

Mẹ Lam rít lên, nhưng đối mặt với sự giận giữ ấy Lam cũng không một chút mảy may lo sợ

“Con sẽ không đính hôn hay kết hôn gì cả!”

“Chát!” Một tiếng kêu thanh vang lên, Lam đã biết trước cơn giận dữ này của ba mẹ nên bị họ tát, Lam cũng chẳng có bàng hoàng, sững sờ hay ngạc nhiên gì cả. Đối với cô, họ không có một tí trọng lượng nào cả, dù một chút cũng không

“Đánh hay lắm!”

Lam nhếch phần môi, ý cười tự giễu

“Con...”

Mẹ Lam ngớ ngàng, con gái bà dù bà không nuôi lớn nhưng ít nhất Lam chưa bao giờ đối xử với bà như vậy, mỗi lần về tuy Lam ít nói nhưng vẫn rất lễ phép, không làm trái ý bà bao giờ. Thế nhưng bây giờ Lam đến một chút tôn trọng giành cho bà cũng không có, trái lại còn tỏ ra rất quật cường.

“Trước giờ các người có xem tôi là con sao? Các người có bao giờ sang Mỹ thăm tôi không? Có không? Khi tôi về nhà, các người có chào đón tôi không? Đừng nhắc đến chữ ba mẹ với tôi, các người không đáng!”

Lam không nhận được nữa, Lam học theo cách của Lan nhưng Lam không phải là Lan, cô không mạnh mẽ như Lan, cô không thể kiềm chế được cảm xúc của bản thân

“Con...ta...”

Ba mẹ Lam nghe Lam trách móc, trong lòng dâng lên cảm giác tội lỗi nhưng trước nay đã sai thì hôm nay có sai thêm nữa thì vẫn là như vậy thôi. Họ vẫn là một tội đồ trong mắt Lam thôi

“Nói thế nào chúng ta cũng không thể hủy hôn được, con biết rõ tính tình ông con mà!”

“Tôi không biết, tôi và ông ta có nói chuyện với nhau lần nào đâu, ông ta như thế nào tôi cũng không biết!”

Lam kích động, lắc đầu lia lịa, cô biết rất rõ nhưng cô không chấp nhận, cũng không thừa nhận huyết thống. Có những người thân độc ác như thế trên đời này sao?

“Con không được nói như thế! Đó là ông con!”

Ông? Cô có sao?

Lam bắt mắt ngược đôi mắt xanh rờn nhìn ba mẹ mình, trong mắt cô là phẫn uất, là trách móc, là căm hờn, không có yêu thương, không có dịu dàng, tất cả chỉ là một mảnh hỗn độn

“Các người muốn bức tôi, vậy chờ ngày nhận xác tôi đi!”

Lam mạnh mẽ quay đi, từ đầu đến cuối không rơi dù chỉ một giọt nước mắt, nếu là thường ngày có lẽ Lam đã nước mắt nước mũi tèm lem, nhưng hôm nay Lam lại rất mạnh mẽ, rất cứng cỏi

“Giỏi lắm!”

Lan cùng mọi người đang đứng ngoài cổng đợi cô, họ sợ cô cùng ba mẹ sẽ xảy ra xung đột nhưng xem ra họ không cần lo nữa rồi

“Họ sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế!”

Lam ngược đôi mắt trong veo lên nhìn Lan, ngay lập tức cô nhận ngay một nụ cười khích lệ từ Lan. Ánh mắt chứa chan tình cảm kia của Lan làm Lam cảm động, khỏe mắt chốc lát rung rung vài giọt nước óng ánh. Đây mới chính là thứ tình cảm cô cần, Thứ mà những người cô gọi là ba mẹ không thể nào cho được

“Tớ sẽ luôn ở cạnh cậu!”

Huy xâu bàn tay mình vào mười ngón tay của Lam, ánh mắt là nhu tình, là ấm áp, là tất thấy những yêu thương. Những người bạn này vì hai người mà không ngừng ủng hộ, không ngừng đấu tranh, cậu là người trong cuộc không thể nào buông xuôi dễ dàng, đó còn chưa nói đến người con gái này quan trọng với cậu đến nhường nào

“Này, mọi chuyện vừa mới bắt đầu thôi! Chúng ta nên đi chơi để lấy khí thế chiến đấu chứ!”

Lâm hồ hởi lên tiếng, giọng ngập tràn sự hứng thú.

“Chỉ biết ăn chơi!”

Phuong bĩu môi, dù Lâm có hành động tốt, xấu hay như thế nào đi chăng nữa thì vào trong mắt Phuong cũng thành những cử chỉ không ra gì. Người ta nói ghét ai ghét cả tông ti họ hàng cơ mà!

Duy chỉ có mình Phuong không đồng ý, còn lại ai cũng hưởng ứng. Lan dù không nói nhưng cũng nhẹ gật đầu. Phuong giờ đây mới thấy mình bị bỏ rơi, không một ai đồng tình với cô cả, không một ai ủng hộ cô!

Phuong khóc rống trong lòng nhưng sau khi mọi người lên xe, cô cũng vội vã lên theo, bản thân không ngừng liếc mắt hăm hè người ngồi bên cạnh. Đồ khó ưa!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Nếu nói thế giới đêm ở Việt Nam rất phát triển, người người tấp nập ra vào hoạt động thì có lẽ ở cái xứ sở của phương tiện giải trí này, thế giới đêm chính là một nơi không thể thiếu của mọi người. Dù cho dân số Hàn Quốc dân số không bằng trung quốc hay Việt Nam nhưng có thể thấy thông tin đại chúng, nghệ thuật và đặc biệt là hệ thống nhà hàng, bar, quán rượu áp đảo thấy rõ. Họ sống xa hoa nhưng không trụy lạc, sống thư thả nhưng không mất đà, cuộc sống thế giới đêm giúp họ vứt hết những bức dọc đề thăng hoa, đề thư thái hơn, càng giúp họ tươi mới hơn

Nhóm Lan bước vào một quán bar đã nhanh chóng bị không khí vui nhộn, sinh động, vui vẻ hơn ở Việt Nam thu hút bởi lẽ nơi đây không chỉ có tiếng nhạc, âm thanh DJ phát ra mà còn cả tiếng hò hét trong niềm vui, tiếng cười đùa của tất cả mọi người

Tâm trạng mệt mỏi của Lam và Huy cũng bị không khí nơi đây đánh bay, nhanh như chớp Lam liền cầm lấy tay Huy kéo lên sàn. Những điệu nhảy uyển chuyển theo điệu nhạc được Lam thể hiện một cách tài tình, một cách hăng say.

Một dòng nhiệt huyết cũng nhanh chóng dâng lên trong người Huy. Dù biết Lam rất đẹp, biết cô không có ý khiêu gợi ai như những cô gái khác nhưng cô thể này thật hút mắt cáng đàn ông. Huy nhìn khắp nơi, cậu đoán đâu có sai, trừ bỏ những người đang hăng say với công việc mình đang làm thì ai cũng

đang nhìn lầm với ánh mắt thèm thường. Biết là ích kỷ nhưng bây giờ cậu chỉ muốn Lam là một cô bé tí hon để cậu có thể bỏ vào túi áo để một mình cậu chiêm ngưỡng vẻ đẹp của Lan thôi.

Huy nghiêng rặng nghiêng lợi sau đó nhảy ra phía sau Lam ôm lấy eo cô, nhịp theo từng động tác của cô, trong khi đó mắt cậu thì bận trừng mắt với những kẻ đang thèm thường nhìn Lam kia

Lan cùng mọi người nhìn một lúc rồi cười thật to. Tâm tình của Huy bọn họ sao không hiểu cho được.

Lan nép sát người vào ngực Quân, thủ thủ hỏi:

"Chúng ta cùng nhảy nhé!"

"Em dám?"

Nhận được ánh mắt cảnh cáo của Quân, Lan liền rụt đầu vào cổ, nhẹ giọng kêu

"Không dám!"

Cô cũng chỉ muốn thử cậu thôi, có nào ngờ Quân sẽ phản ứng mạnh mẽ như vậy nhưng dù sao cô cũng thấy vui, như vậy chứng tỏ sự độc chiếm của Quân, cho thấy trong lòng cậu có cô, còn rất coi trọng cô nữa

Thấy người trong lòng căng lúc căng thu người lại, cứ ngỡ lúc này cậu đã dọa Lan sợ, tim cậu lập tức nhói lên một cái, cậu nhẹ giọng nói

"Anh không giỏi kiềm chế như Huy, em mà lên đó nhảy anh thật không biết mình có ra tay giết người không nữa!"

Lan ngược ánh mắt long lanh lên nhìn Quân, khoe môi nhẹ nhàng nhếch lên. Người này thật sự yêu cô nha! Một dòng nước ẩm chảy đều trong người Lan, nhân lúc mấy người kia không có chú ý, cô kiễng chân lên hôn vào môi Quân một nụ hôn thật nhẹ rồi dịu dàng nói ba chữ

"Em yêu anh!"

Quân sững người ra vài giây như để cảm nhận tất cả hạnh phúc; tình yêu mà Lan gởi vào nụ hôn kia, mãi một lúc sau Quân mới có phản ứng. Bàn tay to dài càng gắt gao ôm lấy Lan hơn, kéo cô lại sát mình hơn để một mình độc chiếm cô

Bọn họ cơ hồ coi đây là chốn không người cứ tự nhiên mà bày tỏ tình cảm, mà không đứng, mấy vị kia căn bản không có thấy bởi Huy và Lam thì vẫn đang say sưa trên sàn nhảy còn Lâm và Phương thì bận hăm hè với nhau rồi, căn bản bọn họ không có rảnh rỗi để ý đến hai người. Còn mấy vị khách quan đang ngồi kia càng không có liên quan đến hai người, bọn họ muốn nhìn thì cứ nhìn.

"Nè nè, tránh ra tên chết bầm, đừng động vào tôi!"

Phương hung hăng hất Lâm đang đứng tay đứng chân với mình ra rồi lùi về sau ba bước, bản thân cũng duy trì khoảng cách với Lâm

"Tôi cũng đâu có bị bệnh, cô cần gì tránh xa như thế!"

"Ai biết anh có mắc bệnh hay không, tốt nhất vẫn nên tránh xa tôi ra"

Phương càng nói càng tránh xa hơn nữa, vô tình cô va phải ai đó. Tiếng 'á' vang lên là Phương quay đầu lại, nhưng giờ phút này cô mong mình chưa hề quay đầu lại biết bao

Xung quanh tiếng nhạc xập xình, tiếng người cười đùa vui vẻ át luôn cả những âm thanh va chạm nhỏ của ly bình, tiếng người cạn rượu, và cả tiếng kinh hô xen lẫn bất ngờ

"Phương?"

Người kia nhẹ nhàng cất tiếng, thanh âm còn mang theo một chút nghi hoặc không rõ ràng

"Phương, là em phải không?"

Phương sau khi thả hồn khắp chốn, đã lấy lại tinh thần. Đối mặt với người thanh niên kia cô có một chút không tự nhiên

"Xin lỗi anh nhận nhầm người rồi!"

Phương vội trả lời rồi tránh người đó như tránh tà, mỗi lúc một nhanh hơn

Nhìn thái độ lạ thường của Phương, Lâm không ngừng thắc mắc, hẳn ta vậy mà có thể làm cho cô mất bình tĩnh chỉ trong chốc lát, cái việc mà trước nay cậu muốn làm nhưng vẫn không làm được.

"Hắn là ai?"

Lâm không nhận được tính tò mò bèn hỏi nhưng đáp lại câu hỏi của cậu chỉ là sự im lặng của Phương

Nếu Phương đã làm như không nghe thấy thì cậu cũng không muốn hỏi nữa, cứ thế mà đi theo Phương về cái bàn nơi phía trong góc tối mà Lan và Quân đã chọn.

Vừa ngồi xuống cô đã vội cầm lấy chai rượu tu ừng ực, giống như cô càng uống nhiều, cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, cái cảm giác bức bối đang dâng lên này cũng bị rượu hòa tan đi.

Lan biết Phương có chuyện không vui, rất muốn hỏi nhưng rồi lại thôi, nếu Phương không tự mình nói thì cô cũng chẳng muốn phí sức đi cạy miệng Phương làm gì

Chỉ trong một chốc ly rượu đầy đã bị Phương uống không còn một giọt, uống xong dường như vẫn chưa thỏa mãn, Phương lại cầm một chai khác, nhưng nhanh chóng chai rượu kia đã bị Lâm giật lấy

"Cô muốn chết sao? Đây là rượu chứ không phải nước lã mà cô uống không biết nhiều ít như thế!"

Phương cũng chẳng mản đến lời Lâm nói, ánh mắt lơ đãng nhìn vào đám đông đang nhảy múa

Lâm tâm tình khó chịu liếc mắt nhìn về nơi bọn họ vừa gặp chàng trai kia. Rốt cục hẳn là ai mà lại có thể làm Phương biến sắc như thế

Cái cảm giác kia nó không rõ ràng làm cậu không thể biết đó là cảm giác gì, chỉ biết nó đang giày vò tâm can cậu mãi không thôi

"Thật thoải mái!"

Lan và Huy cuối cùng đã quay lại, cũng nhờ họ bầu không khí khó thở ở cái bàn trong góc tối này đã được lưu thông.

"Thật đã thoải mái?"

"Ừm. Bọn tớ đã sẵn sàng!"

Huy giống như đã trang bị vũ khí đầy đủ, khí thế bừng bừng chuẩn bị ra trận. Khuôn mặt lúc nào cũng tựa tiểu phi tiểu

"Nè, hai người làm như sắp tham gia chiến tranh không bằng. Đó căn bản chỉ là một cuộc hôn nhân gượng ép. Hãy suy nghĩ nhẹ nhàng một chút"

Phương cố vớt hết mọi sầu não qua một bên, tìm lại giọng nói của mình rồi cất tiếng trêu chọc hai người kia

"khuất phục lão già cứng đầu cứng cổ kia còn khó hơn đẹp loạn"

Lâm không thua cãi lại, ánh mắt kiên quyết của cô càng cho thấy cô chắc đến 100% nhận xét của cô không hề sai

"Nè, cậu đừng nói quá lên như thế chứ, cậu với ông ta chưa từng nói chuyện qua"

"Nhưng tiếng tăm lão già khó tính của lão đã vang xa ngàn dặm rồi"

"cũng chỉ là tin đồn. Cậu cũng..."

Phương đang nói thì im bặt, những chữ muốn nói đều bị cô nuốt vào trong.

Mà lúc này Thân hình cô gái ở trong ngực Quân bỗng chốc trở nên cứng đờ, Quân có thể cảm nhận được điều đó.

"Em làm sao vậy?"

Lan không trả lời, ánh mắt nhìn chăm chăm về một phía, cũng là phía mà Lâm đang nhìn.

Lâm và Huy thấy mọi người đồng loạt nhìn về phía mình thì cảm thấy có chút kì lạ nhưng đến khi họ nhìn kĩ thì mới biết mọi người căn bản không có nhìn họ mà đang nhìn phía sau họ. Lâm cùng Huy lập tức quay đầu nhìn, Huy chẳng có phản ứng gì đặc biệt, trái lại Lâm thì rất ngạc nhiên sau đó là tức giận, bàn tay nhỏ đã giật ra khỏi tay Huy và cuộn thành nắm đấm, hình như cô đang kìm nén tức giận đang trào dâng

"Ai đây? Chẳng phải là Bùi thiếu đây sao? Sao Bùi thiếu cao cao tại thượng lại ở cái nơi nhộn nhịp này, hay là do cô ta không thỏa mãn được anh nên anh mới đến đây tìm niềm vui mới"

Bùi thiếu?!!!

"Lâm!"

Người kia vẫn nhẹ nhàng thốt lên từng chữ trước sự trêu đùa cợt nhả của Lâm

"Oh, tôi có được xem là có phúc không nhĩ? Còn được Bùi thiếu đây nhớ đến là vinh dự mười mấy đời nhà tôi rồi!"

Nghe Lam nói Phương chỉ cười khẩy phản ứng lại. Vinh dự mười mấy đời nhà Lam? Trước giờ Lam chẳng hề coi dòng họ ra cái thể thống gì, trong Lam dòng họ chỉ là một thứ đang bị thối rửa tận sâu bên trong, cô bảo vinh dự mười mấy đời chẳng khác nào đang chửi vị Bùi thiếu kia vô phúc, ăn ở xấu xa.

Phương lặng im không nói, mắt nhìn đi nơi nào đó, nhưng tai thì vẫn lắng nghe Lam nói, lâu lâu khước môi lại nhếch lên hưởng ứng lời của Lam

Những lời Lam nói giống như những cây gai nhọn đâm vào người vị Bùi thiếu kia, mỗi cái đâm đều đau đến khắc cốt ghi tâm

Huy không hiểu sao Lam lại phản ứng như vậy nhưng cậu có thể nhận ra sự hận thù, sự chán ghét mà cô giành cho vị Bùi thiếu này lớn đến nhường nào. Chẳng lẽ trước kia cô và người này...?

Lan thoát khỏi lồng ngực rắn chắc của Quân rồi nhảy lên chắn trước mặt Lam

"Lan!"

Người kia vẫn rất dịu dàng, không lấy một chút phần nộ dù đã bị Lam mắng xối xả

"Hừ! Tên tôi để cho loại người như anh muốn gọi thì gọi sao?"

"Lan, anh..."

"Tôi đã bảo đừng xuất hiện trước mặt tôi nếu không...anh còn nhớ chứ?"

Dứt lời Lan tung một nắm thật mạnh vào mặt vị Bùi thiếu kia, hắn ta ngã ngay ra đất, những tiếng loảng xoảng do ly vỡ vang lên nhưng không thể nào át lại âm thanh lớn ngoài kia.

"Bắn tay!"

Lan phui tay vài cái giống như vừa động phải cái gì nhóp nhép lắm rồi nhanh như chớp nắm tay Phương rồi đi.

Quân tự đặt cho mình một câu hỏi 'cô ấy cùng tên kia có quan hệ gì?' rồi cũng nhanh chóng rời khỏi, trong lòng cái sự thắc mắc cùng nghi ngờ cứ nhoi nhói mãi không thôi

Lam dành cho vị Bùi thiếu kia ánh mắt khinh thường căm ghét rồi nắm tay Huy nói gót theo ba người kia

Chỉ còn lại mình Lâm đứng đó, cậu vẫn nhìn chăm chăm người kia như muốn hỏi hắn là ai? Là bạn hay là ...? Ba người con gái kia đến tốt cùng đã xảy ra mâu thuẫn gì với người này, sao ai cũng chán ghét hắn, còn có, ba người kia ai mới là người có quan hệ không bình thường với người này đây?

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

Lan kéo Phương đi một mạch ra gara rồi đẩy nhỏ vào trong xe, cô hành động liên tiếp làm Phương không có cơ hội phản ứng lại, đến khi muốn phản ứng thì cô đã thấy mình an tọa trong con mui trần của Lam rồi

“Đánh hay lắm!”

Lam reo hò giống như vừa nhặt được vàng, từng bước một nhảy chân sáo đến xe, sau đó còn gơ tay tán thưởng Lan

“Hừ!”

Lam nhìn sang thấy khuôn mặt không chút vui mừng kia của Phương, dù Lam không muốn nhưng sự cáu gắt ở nơi nào đó trong lòng lại bùng lên

“cậu lo cho hắn sao? Lan còn nhẹ tay đấy, nếu là tớ chỉ sợ hắn nhập viện rồi!”

“Không liên quan đến tớ!”

Phương vẫn bình tĩnh đáp trả giống như tất cả mọi chuyện đều là chuyện của người dung, lúc này Lan cũng chỉ đánh một kẻ không quen biết

Lan hiểu cảm giác của Phương lúc này như thế nào, không liên quan ư? Vậy ai mới vừa rồi đã mất bình tĩnh, ai đã dùng rượu như dùng nước kia chứ?

Tất cả những thứ đó đã nói lên điều gì Lan hiểu rất rõ

“Nhớ lời này của cậu, nếu còn gặp lại tớ sẽ chẳng nể mặt ai nữa đâu!”

Lan nói xong giống như có rất nhiều điều để suy nghĩ, liền quay mặt sang một hướng, mặc kệ có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn mình

Quân nhảy lên xe của mình, ngồi kế bên Lan, tâm tình cậu giờ đã buông thả rồi. Dù không hiểu rõ lắm vấn đề nhưng cậu biết mọi chuyện không liên quan đến Lan, nhân vật chính trong khối chuyện này lại là người tương đắc vô tâm vô phách với thứ gọi là tình yêu kia. Quân biết rõ Lan là một người vì bạn bè như thế nào, hẳn vị Bùi thiếu gia đã làm việc gì đó xúc phạm đến Phương nên Lan mới phản ứng mạnh mẽ như vậy. Một cú đấm kia của Lan nhìn thì rất mạnh, nhưng suy nghĩ cho thật kĩ thì Lan có thể ra tay nặng hơn nữa, lí do cô nương tay có lẽ là nể mặt Phương đi.

“Cứ để mọi chuyện sang một bên đi.”

Quân nhẹ nhàng bắt lấy tay Lan, nhẹ giọng bảo ban cô, cậu cũng chẳng để ý đến con người đang trầm tư trong nỗi khổ ở đằng sau.

Phương nhìn thấy biểu hiện của hai người chỉ nhếch nhếch môi.

Cô... cũng đã có một tình yêu như thế!

“Phương, lạnh lắm! Để anh giúp em sưởi ấm!”

Trời mùa đông giá lạnh, dù cho mặc rất nhiều áo ấm nhưng cái lạnh vẫn ăn sâu vào da thịt mỗi người, đặc biệt là Phương. Cơ thể cô từ khi sinh ra đã lạnh hơn những người khác, chỉ cần trời trở lạnh một tí thôi, toàn thân cô sẽ như khối đá trong hầm băng âm mấy chục độ.

Khi đó, cô chỉ mới gặp Lan, tình bạn giữa bọn họ còn chưa thân thiết đến mức cái gì cũng tin tưởng, gọi đó là bạn bè xã giao cũng không có gì sai. Khi đó cô cũng mới gặp Lam, Lam hay những nhẽo và trẻ con nên thoảng chốc cả hai đã trở thành bạn thân, còn đối với Lan cô vẫn còn một chút phòng bị, bởi vì vẻ ngoài lạnh đậm của Lan làm cho cô sợ.

Khi đó ba người cùng nhau học một lớp, ngồi cùng một chỗ, ở cùng một phòng trong kí túc xá, bọn họ đã có nhiều kỉ niệm vô cùng vui vẻ và đẹp đẽ. Rồi hết một năm đầu lại đến năm hai, bọn họ vẫn học chung lớp những chẳng còn ngồi gần nhau nữa.

Lan ngồi bên một bạn gái dễ thương nhưng vì tính cách Lan lạnh lùng ít nói lại có vẻ đáng sợ nên chẳng bao lâu cô phải ngồi một mình, không ai dám tới gần cô. Rồi như thế, giáo viên nhận ra chỉ có ba người bọn họ mới có thể làm bạn với nhau. Lam được đưa về ngồi bên cạnh Lan, còn cô thì vẫn ngồi nguyên vị trí đã được xếp, bên cạnh vị thiếu gia tên Bùi Trọng Khiêm kia. Lúc đầu cứ ngỡ sẽ khó khăn khi giao tiếp, tiếp xúc nhưng rồi thời gian trôi cả hai từ không quen biết trở thành bạn bè, rồi từ bạn bè lại tiến lên mối quan hệ gần gũi mà phức tạp hơn.

Mùa đông năm ấy, Bùi Trọng Khiêm đã nắm tay cô thủ thủ, hẳn muốn sưởi ấm cho đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo kia của cô, hẳn còn muốn sưởi ấm cả thân thể của cô để cô biết thế nào là mùa đông vẫn còn sự ấm áp.

Cô... lúc đó... đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc... cô cũng đã muốn... trao đi tấm thân con gái cho hắn ta... nhưng ngay lúc đó Lan lại xuất hiện, ngăn cản cô...

Cô đã giận Lan suốt một thời gian dài, tình bạn của cả hai đã rạn nứt, gần như không liên lại được.

Lam dù có hàn gắn hai người như thế nào nhưng Phương vẫn kiên quyết không muốn làm bạn với Lan, còn lớn tiếng mắng Lan là kẻ độc ác muốn chia rẽ tình yêu của bạn.

Sau đó, Lan đã biến mất một thời gian dài, giống như là bốc hơi trên cõi đời này, cô cũng chẳng buồn để ý đến sự biến mất kì lạ của Lan, hầu như trong lòng luôn muốn cô biến mất đi cho rảnh nợ. Cô thật sự đã nghĩ như thế đó!

Rồi một tháng sau, Lan cũng quay lại, nhưng là một bộ dạng xơ xác, rách nát khiến ai cũng tránh xa.

Lan vứt những tấm ảnh, những tài liệu mà cô thu được đến trước mặt Phương nhưng Phương chẳng buồn xem lấy, để rồi sau này cô đã phải ân hận

Ngày nghe tin em họ cô sắp đính hôn, cô đã vui mừng biết bao nhưng rồi thế nào, ngày hôm đó trên lễ đường, cô đã nhìn thấy...hắn ta...cùng em cô, hai người tay trong tay rất vui vẻ. Những hoài niệm, những nụ hôn, những tiếng yêu...tất cả chỉ là giả dối mà thôi!

Phương đi suốt một đêm không về, một đêm đó mưa rơi tầm tã, những con đường đều ngập trong dòng nước lạnh buốt, và cũng một đêm đó, Lan cũng lang thang ngoài đường tìm Phương. Cuối cùng thì thế nào, Lan tìm được Phương đang ngồi gục khóc ở ngoài đường, sau đó còn hôn mê bất tỉnh. Lan liền đưa Phương đến bệnh viện, thành phố lúc về đêm, tìm một chiếc taxi thật khó, Lan cố dùng tất cả sức của mình đưa Phương đến bệnh viện, sau đó còn ngồi một đêm canh Phương bị sốt cao, đến quần áo ướt của mình cũng không thay, kết quả một tuần sau đó Lan bị sốt siêu vi cấp tính, vậy Phương nào hay biết. Bên cạnh Lan lúc nào cũng chỉ có Lam mà thôi, Lam thật muốn đến tìm Phương, mắng cho Phương tỉnh ngộ nhưng lần nào con giận trào lên cũng bị Lan dim xuống. Lan không muốn mọi chuyện càng lúc càng phức tạp

Vậy đó, Phương vẫn đi vào ngõ cụt, nơi có ánh mắt cô không đi, vẫn cứ u mê đi như bị thôi miên.

Phuong vẫn không từ bỏ, vẫn cứ đi theo Bùi Trọng Khiêm giống như bị hấn bỏ bùa, đau lòng chứng kiến cảnh anh ta ân ái với em họ của mình nhưng vẫn không dứt ra. Đường như Phuong đã lún quá sâu vào vũng bùn tình yêu này rồi

Rồi một ngày, vị em họ kia của Phuong tìm đến cô, hai người dần co qua lại, cuối cùng người em mà Phuong vẫn luôn yêu thương kia lại có thể độc ác đến nỗi đẩy cô ra lòng đường đông đúc người qua lại.

Lúc đó, Lan cũng đang muốn đến tìm Phuong, vô tình cứu được, chỉ có điều tai cô bị rách một đường dài, máu từ trong tai vẫn không ngừng chảy ra. Lúc ấy, Lan đã thấy Bùi Trọng Khiêm đứng ở một nơi gần đó, hấn đã thấy vậy mà một chút cũng không ra cứu Phuong. Đó chính là tình yêu mà hấn vẫn luôn nói với Phuong sao?

“Bùi Trọng Khiêm, đừng trốn chui trốn nhủi như thế, chẳng đáng mặt nam nhi đâu!”

Bùi Trọng Khiêm bị cô thách thức cũng mạnh dạn bước ra, có điều không phải nhìn cô mà lại nhìn sang Phuong đang thần thờ bên cạnh, ánh mắt lộ rõ sự áy náy

Áy náy? Bây giờ còn kịp sao?

“Đừng để tôi gặp lại anh bằng không bản mặt này của anh cũng bị tôi đánh nát!”

Sau đó Lan được Phuong đưa đến bệnh viện, tai cô gần như là không nghe được nữa, một đội ngũ bác sĩ giỏi được Phuong điều động lệnh chữa trị cho Lan, vài tháng sau Lan đã khỏe hấn, chỉ có điều... ngày Lan nhập viện Lam đã chịu không nổi mà mắng Phuong xối xả, mọi chuyện Lan làm cũng đã nói cho Phuong biết

Từ sau khi biết mọi chuyện Phuong đã bắt buộc bản thân không nhớ đến người kia, còn dấn vật bản thân đã làm Lan phải chịu nhiều khổ cực như vậy, đã vậy cô còn trách móc, xa lánh Lan như tránh tà nữa. Nghĩ lại mọi chuyện cô làm với Lan, Phuong không khỏi tự trách bản thân.

Và rồi từ đó Phuong cũng thay đổi, cô không còn tin tưởng vào đàn ông nữa, cô vẫn xã giao nhưng không quá tiếp xúc, nói chung là xa lánh, cô coi đàn ông con trai chính là động vật nguy hiểm nhất trên trần đời này

Sau đó vài năm, khi sắp xếp lại ngăn tủ Phuong mới phát hiện ra những thứ mà Lan đã đưa cho mình, tất cả là hình ảnh chơi lêu lổng của Bùi Trọng Khiêm cùng các cô gái, thì ra khoảng thời gian đó cô biến mất đều vì người bạn vô tâm này.

Cô đã tự hỏi mình cô có xứng làm một người bạn của Lan không?

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Sự tò mò trỗi dậy trong lòng những chàng trai kia, dù khẳng định mọi chuyện không liên quan gì đến bạn gái mình nhưng Huy cùng Quân đều rất muốn biết, bởi lẽ bạn gái của họ đã phản ứng quá mức bình thường.

Ngay sau khi về đến khách sạn, Lan và Lam bị ba người kia kéo vào phòng mình, còn Phuong thì lặng lẽ về phòng, cô biết họ muốn đề cập đến chuyện gì, cô không muốn nhớ đến những chuyện đó một lần nào nữa, chỉ toàn đau khổ mà thôi

Trong căn phòng, không khí một lúc một đi xuống, ai ai cũng mang một vẻ mặt âm trầm, có lẽ tức giận, cũng có lẽ là tiếc thương.

Vòng tay đang ôm lấy Lan của Quân mỗi lúc một chặt, người con gái này đến tột cùng đã chịu bao nhiêu khổ sở? Cậu thật muốn biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra với Lan trong khoảng thời gian không có cậu bên cạnh kia

Lan úp sát mặt vào ngực Lan, một tay che lấy tai, còn một bên tai thì cọ sát vào người Quân, giống như không muốn nghe thêm nữa, khoảng thời gian không nghe thấy gì kia thật đáng sợ, giống như lúc cô không nhìn thấy vậy. Khi đó mọi âm thanh đều biến mất, họ cười đùa cô không biết, bị họ mắng cô cũng không biết, thấy người ta nói chuyện cô cũng không hiểu, hầu như cô không thể giao tiếp với ai.

Cô ghét bị người khác nói khiếm khuyết, ghét bị người khác khinh thường nhưng khoảng thời gian đó, cô đã bị rất nhiều người khinh thường, họ còn nhìn cô với ánh mắt đáng thương tội nghiệp

Cô chỉ có thể nói chuyện với Lam. Nhớ lại khoảng thời gian đó, cô chỉ biết cười chua xót. Lúc đầu giao tiếp với cô, Lam đã phải quơ tay loạn xạ, chỉ trò đủ thứ đề cô hiểu nhưng cô không thể hiểu nổi những gì Lam đang diễn tả, sau đó cô và Lam đành giao tiếp qua giấy. Cô nói Lam nghe, Lam nói cô không nghe, vì vậy Lam phải viết cho cô thấy. Lúc nào bên cạnh cô cũng có một tập giấy cùng cây viết, ai đến thăm cô cũng phải làm như thế.

Như vậy bảo ai không biết cô là kẻ khiếm khuyết.

Điếc, nhiều lúc cũng thật tốt. Cô chán ghét ai, chỉ cần nhắm mắt lại coi như là mất liên lạc với thế giới bên ngoài, hoàn toàn không cần nhìn đến họ. Họ mắng họ chửi cô không biết không hay, lúc đó cô chỉ có một mình mà thôi!

Cô đã phải phẫu thuật tai rất nhiều lần, đau âm ỉ suốt mấy tháng trời tai cô mới bình phục. Những lúc trời trở chứng, tai cô cũng đau nhưng chỉ là thời gian đầu thôi, một năm sau đã khỏi hẳn. Thông khổ này so với việc bị mù mắt còn kéo dài hơn, cũng đau đớn hơn

“Lúc này cậu đã quá nhẹ tay rồi!”

Huy cảm thấy bất bình thay ba người bọn họ, càng nghe càng thấy lúc này Lan ra tay quá nhẹ, ít nhất phải đánh cho ba mẹ hắn ta cũng nhìn không ra con trai bọn họ mới đúng.

“Không thấy biểu hiện của Phuong sao? Nó vẫn còn rất đau lòng, hình như vẫn chưa dứt hẳn”

Lam thờ dài thườn thượt, sau đó một mồi ngã lên cánh tay Huy. Cô tin Lan cũng đã nhìn ra điểm đó trên người Phuong, vậy nên mới rat ay lưu tình như thế.

Nhưng nay Phuong đã nói không liên quan, vậy tức không còn liên quan nữa rồi! Lần sau nếu có gặp lại, cô tất nhiên phải đánh hắn bầm dập cho thỏa con tức giận này, nhưng nói là thế, trên thực tế không gặp lại tên đó vẫn tốt hơn.

Lâm đứng lên, lao đảo đi đến giường, một tiếng phịch vang lên, cả bọn ngược mắt đã thấy Lâm nằm sải lai trên giường trắng.

Tay cậu vắt qua trán, ánh mắt đầy sầu não, hình như cậu đang suy nghĩ điều gì đó quan trọng lắm.

Lâm hôm nay lạ lắm, từ quán bar về đến giờ cậu không nói một lời nào cả. Tính tình Lâm phóng khoáng, lại giống như một đứa trẻ, miệng cậu lúc nào cũng hoạt động không ngừng nghỉ, đối với sự im lặng tối nay của cậu, quả thật không hề bình thường

Quân và Huy vốn thấy lạ nhưng cũng không để ý là mấy, với những biểu hiện hiếm có này của Lâm cũng không mấy may suy nghĩ, có lẽ trời trở nên tính tình cậu ta thay đổi ấy mà.

Sau khi Quân và Huy đưa bạn gái đi, trong phòng lớn chỉ còn lại mình Lâm với mớ suy nghĩ bừa bộn. Tâm tình cậu lúc này không biết là tức giận hay đau buồn. Nói chung là nhiều loại cảm xúc đan xen vào nhau, làm lòng cậu như mớ bòng bong không cách nào tháo rời.

Phuong nhìn bề ngoài vô tâm với tình yêu như thế mà lại có một đoạn tình đau khổ đến vậy. Cậu đã từng nghĩ người này nếu có yêu cũng chẳng yêu ai thật lòng vì nhìn Phuong rất hời hợt, hình như không quan tâm tới thứ gọi là tình yêu, có thể coi đó là thú vui qua đường, nhưng đến bây giờ khi đã biết mọi chuyện cậu mới hiểu rõ, không phải Phuong vô tâm với tình yêu mà là đã bị tình yêu làm cho đau khổ nên ngày càng xa lánh nó.

Con người vốn dĩ rất hèn nhát, chỉ cần một tác động nhỏ đến tâm sinh lý của họ cũng làm cho họ hoảng sợ mà rút lui. Tâm lý của Phuong đối với tình yêu là một loại hoảng sợ. Tình yêu đối với Phuong là một thứ nguy hiểm, vì nguy hiểm làm cho Phuong hoảng sợ nên cô càng ngày càng tránh xa nó.

Phuong nhìn bề ngoài hoạt bát, vui vẻ, sống khoái đạt với đời nhưng thực sâu bên trong, cuộc sống của cô thật phức tạp, thực rắc rối, và đầy chông gai!

Phuong đã thành công tạo ra cho mình một vỏ bọc hoàn hảo. Nếu Lan tạo cho mình thứ vỏ bọc lạnh lùng, làm người khác hoảng sợ tránh xa, thì Phuong lại tạo cho mình một thứ vỏ bọc vô hình, trong suốt, nhìn vào thì trông cô rất dễ gần, cũng chẳng khác gì một người bình thường nhưng muốn chạm vào sâu trong trái tim cô thì thật khó khăn và nhiều thử thách. Phuong trông cái gì cũng quan tâm nhưng thực chất lại rất hời hợt, gần như không nạp thêm ai vào trong cuộc sống của mình, mọi người đối với cô trừ hai người bạn thân cùng gia đình thì chỉ toàn là quan hệ xã giao bình thường trong đời sống xã hội. Có lẽ do cô quá tin tưởng một người, để rồi nhận đau khổ không đáng nên bây giờ cô không muốn tin tưởng hay tiếp xúc một ai mà mình không muốn nữa, đối với cô thêm một người là thêm một nỗi đau, thêm một mối nguy hiểm không đáng có.

Lâm thấy thương người con gái kia. Trước nay mọi người vẫn coi cậu là kẻ lẳng nhăng thay bồ như thay áo, cậu có thể sáng đi với một người, chiều ân ái với người khác, con gái đã qua tay cậu nhiều không đếm xuể nhưng từ trước đến nay cậu không quan tâm đến cảm xúc của bất kì ai, thích thì yêu, chán thì bỏ. Đối với cậu, con gái chỉ là thứ qua đường, làm cậu vui thì ở bên cạnh cậu, làm cậu ghét thì một bước cũng không thể tới gần.

Vậy mà ngày hôm nay, cậu lại để tâm đến một người con gái, còn để ý đến tâm tư tình cảm của người kia, không những thế còn quan tâm đến cả quá khứ mà người đó đã trải qua. Cậu còn biết giận khi người đó bị lừa gạt, biết ghen khi kẻ người đó yêu không phải là mình, biết buồn khi người đó đau khổ. Tất cả mọi cảm xúc của cậu đều liên quan đến người đó. Tất cả những thứ này nói lên điều gì, cậu hiểu rõ, biết rõ. Nhưng cậu phải làm gì?

Toàn bộ suy nghĩ, tâm tư của Phuong cũng không phải không thể nào đoán ra, một khi đã biết câu chuyện quá khứ của Phuong thì việc đoán ra quá dễ, vấn đề là Lâm có đủ bản lĩnh, cùng móng tay nhọn để đâm thủng vỏ quýt dày là Phuong hay không? Vỏ bọc kia trông thì không thấy nhưng thực sự thì rất dày, Lan đã bị Quân thành công xuyên thủng vỏ bọc, vậy còn Lâm thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Trên sân thượng của khách sạn lớn bậc nhất thành phố Seoul, Lan như một ám ma của địa ngục, lạnh lùng đáng sợ phơi mình trước gió. Khóe môi lúc này cứ vương vẩn nụ cười nhưng lại là một nụ cười đáng sợ, khiến ai nhìn vào cũng phải rùng người bỏ đi

“Cuộc chiến đã bắt đầu với qui mô lớn, chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ để đón tiếp sự hiện diện của tập đoàn J nổi tiếng thế giới chứ?”

“...”

“Chỉ cứ làm như đã định, trước tiên phải nhận lại tiền bồi thường đã, sau đó mới tiến đến chèn ép công ty lão ta!”

“...”

“Được rồi, đợi em giải quyết ổn thỏa chuyện của Lam rồi lập tức quay về!”

Lan ngắt máy, ánh mắt nhìn vào nơi chân trời phía xa, những tia nắng đầu tiên đang dần xuất hiện, một ngày mới sắp bắt đầu rồi.

Tập đoàn J, tập đoàn Nguyễn Thị, tất cả rồi cũng sẽ bị hủy trong tay Sakura này thôi!

“Oáp!”

Phuong che miệng ngáp ngán ngáp dài từ trong nhà vệ sinh đi ra, tóc tai quần áo đều nhếch nhếch đến kinh người.

Cứ tưởng đêm qua sẽ khó ngủ, vậy mà chỉ cần đặt đầu xuống giường cô đã ngủ chẳng biết trời trăng mây gió gì, kể cả Lam và Lan về phòng cô cũng chẳng hay biết gì.

Xem ra cô cũng không nặng tình như cô đã nghĩ, có lẽ đêm qua chỉ là nhất thời mất bình tĩnh sau mấy năm gặp lại mà thôi, không phải là quá bi lụy, quá thương tâm khi nhớ lại chuyện cũ.

Thời gian... đúng là có thể giải quyết được mọi thứ a!

“Lan, cậu tính làm gì tiếp...?”

Chỉ vừa ra khỏi cửa, Phuong đã lớn tiếng hỏi, còn không kịp nhìn xem ở bên ngoài có bao nhiêu người, mà yếu tố quan trọng nhất chính là người cô muốn hỏi lại biến mất tăm mất tích.

Phuong đứng bất động nhìn tất cả ánh mắt đang nhìn mình, hầu như tất cả mọi động tác đều ngưng trệ, khóe miệng đang mở rộng vì ngáp cũng không thêm khép lại, đôi tay đang che lấy miệng cũng không thêm buông xuống. Phuong cứ thế đứng trân trối tại đó, mãi đến vài phút sau mới quay người bỏ chạy vào nhà vệ sinh.

Thật mất mặt mà!

Tiếng cười từ bên ngoài vang tới tận tai Phuong làm mặt cô thoáng chốc đã đỏ bừng, còn nóng như có lửa đốt trên mặt.

Cô vội vội vàng vàng chỉnh trang lại trang phục của mình rồi trở ra, đầu còn cổ tinh cúi thật thấp để mọi người không nhìn được bộ dạng của cô lúc này

Nhìn thấy Phuong mọi người lại không thể kiềm chế cơn buồn cười đang dâng lên trong lòng mà cười sặc sụa

Vừa lúc đó, cánh cửa đang đóng chặt kia cũng mở ra, Lan vội về phần khởi chưa từng có từ từ tiến vào. Ở bên ngoài cô đã nghe thấy mọi người cười đùa, hình như cô đã bỏ lỡ điều gì rồi thì phải

“Hình như tôi đã bỏ lỡ chuyện gì đó rất vui!”

“Em đi đâu?”

Quân thấy Lan quay về thì vui lắm, từ khi sang đến giờ cậu đã lo lắng mãi không thôi, mới sáng sớm đã không thấy Lan nên đâm ra nghĩ bậy bạ, cũng tại đã có quá nhiều chuyện xảy ra rồi nên cậu không thể không nghĩ đến những vấn đề xấu

“Chỉ là đi dạo quanh đây thôi!”

Lan đáp qua loa cho có rồi ngồi xuống bên cạnh Quân. Vị trí đó đã là vị trí cố định của cô rồi, dù có đi đâu rồi cô cũng lại về bên cạnh Quân mà thôi!

Cũng giống như cô, Lam cũng đã có một vị trí cố định! Bất quá vẫn còn một chút sự cố bên gia đình Lam, nhưng rồi cũng sẽ không sao thôi mà!

Hiện giờ, cũng chỉ có mình Phuong chưa có vị trí cố định, Phuong sẽ bên cạnh ai đây?

Lâm chẳng? Nhưng cô không thích hắn ta, mấy tên lăng nhăng đó thì có mấy ai thật lòng? Phuong đã có một cuộc tình với một tên lăng nhăng và đã phải chịu nhiều đau khổ rồi, cô không thể nào để kịch bản đó lặp lại một lần nữa

Lâm... tuyệt đối không được!

“Phuong, anh Ken nhờ tớ hẹn gặp cậu kia, hình như anh ấy đã sang Hàn rồi!”

Lan nhàn nhã uống tách trà, sau đó nhẹ nhếch phần môi như đang hưởng ứng. Tình cảm của Ken... cô là người hiểu rõ nhất a. Ken đã biết yêu từ lâu rồi... bất quá... người đó vẫn đang nhấn tâm dày xéo con tim anh nha!

“Thật sao? Anh ấy đến từ bao giờ?”

Phuong tỏ ra rất phản kích với thông tin Lan mới mang đến này. Ken, mỗi khi gặp Phuong đều luôn bị cô bóc lột sức lao động, nhưng cứ nhiên anh vẫn luôn tìm đến Phuong, đã thế thì cô cũng chẳng muốn né tránh làm gì, người ta đã chẳng sợ mình thì cô cần gì phải ngần ngại anh không đủ tiền bao cô ăn chơi

“Anh ấy đang ở đâu? Chắc kiếm được nhiều tiền lắm rồi nên mới đến tìm tớ như thế!”

Phuong cười đến sáng lạn, có khi ánh mặt trời đang hé lên kia cũng không chói chang như nụ cười của cô lúc này

Tuy nhiên, trong khi cô cười rất vui vẻ, thì lại có người đang buồn rầu, đau khổ nha!

Lâm bây giờ như vừa rót vào chảo dầu, trong lòng đứng ngồi không yên nhưng bề ngoài thì vẫn phải tỏ ra bình thản như không có chuyện gì

Người kia đúng là vô tâm vô phế mà!

Ai, chẳng lẽ cậu phải ngồi im một chỗ nhìn Phuong đi hẹn hò với người khác sao?

Ken... anh ta vậy mà có tình ý với Phuong, còn cậu quen Ken đã lâu nhưng lại không hay biết gì về thứ tình cảm đó. Một kẻ trước giờ điều khiển tình yêu như cậu, bây giờ mới cảm thấy mình bị thất bại thảm hại trong tình yêu!

Phuong cũng chẳng thêm để ý đến mọi người nữa, vội vội vàng vàng chạy vào trong chuẩn bị sửa soạn rồi đến chỗ hẹn với Ken yêu quý của cô

Nhìn cô bây giờ cũng chẳng còn nhìn thấy bộ dạng người sầu não ngày hôm qua!

Lan khẽ mỉm cười, Phuong bây giờ đã mạnh mẽ rồi, cô đã có thể yêu thì cũng có thể buông tay. Người như thế mới không bị tình yêu dày vò!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112

Ngày hôm nay, chính là cái ngày trời quang mây tạnh, khí trời thoáng đãng cùng với những âm thanh vui nhộn báo hiệu ngày mới bắt đầu

Ngày hôm nay... Lâm sẽ thực hiện một phi vụ theo dõi mà từ trước tới nay cậu chưa từng làm qua, có thể nói đối với công việc này cậu không có một tí kinh nghiệm nào

Hãy tự tưởng tượng, một người theo dõi sẽ phải cải trang như thế nào để người khác không phát hiện ra, ví như người đó sẽ có một cái áo khoác thật to chẳng hạn, còn có một cái khăn lớn có thể trùm cả đầu và mặt, một cái khẩu trang, một đôi bao tay... nói tóm lại là những thứ có thể giấu mặt mũi cùng những thứ khác biệt với người khác

Có khi nào... Lâm cũng như thế hay không?

Phuong khoác trên người một bộ váy màu hồng phấn tinh xảo, một màu vừa uyển chuyển vừa yếu điệu mà đa số các cô gái đều muốn mặc, đuôi váy hơi xòe ra làm bộ váy trông giống như một bông hoa nở ngược.

Bộ váy đỏ cùng với khuôn mặt đỏ vừa bước vào quán kem Sweet ngọt ngào đã thu hút biết bao ánh mắt của mọi người, có kẻ ganh tị nhưng cũng có kẻ thêm thường, ước ao.

Phuong nhìn quanh khắp nơi, trong quán hiện giờ không đông lắm, chỉ cần liếc mắt nhìn qua cô cũng có thể tìm thấy người mình đang hẹn.

Ken ngồi trong một cái bàn trong góc, ngón tay vẫn đều đặn gõ trên mặt bàn, ánh mắt thì vẫn nhìn về phía cô nhưng một điểm hào hứng cũng không có “Anh!”

Phuong vẫy tay với anh rồi nhanh chân chạy đến. Khuôn miệng hơi nâng lên, nhìn anh như thế này... thật không giống Ken hoạt bát, vui vẻ của lúc trước “Phuong!”

Ken vẫn không lấy một chút vui mừng, trái lại ánh mắt còn mang theo ý buồn. Phuong giật mình, ánh mắt đó làm cô chạnh lòng. Sao anh lại biến thành bộ dạng như thế này?

“Anh sao vậy?”

“Phuong, anh...!”

Phuong thở dài thườn thượt, dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng cô thật muốn an ủi anh. Nghĩ là làm, Phuong liền đưa bàn tay có chút lạnh của mình sang nắm lấy tay anh, giọng vẫn rất nhẹ nhàng

“kể cho em nghe, được không?”

Ken cũng không do dự, hôm nay anh hẹn cô ra đây cũng là vì muốn nói mọi chuyện, có thể cô sẽ hiểu cho tình cảm của anh cũng nên.

Nghe anh kể về mọi thứ, Phuong thoáng giật mình, thì ra lần đó... Cô giờ mới hiểu được nguồn gốc sự quen biết của hai người.

Phuong cười thầm!

Còn nhớ cái ngày trường tổ chức lễ hội rình rang suốt mấy ngày liền, Phuong đã cảm thấy bị ai đó nhìn chăm chăm nhưng mỗi lần quay đầu lại thì chẳng thấy một ai. Cô đã cảm thấy rất kì quái!

Vài ngày sau đó cô đã gặp Kai và Ken, vốn lúc đó chưa biết bọn họ là anh của Sakura, cô còn đang ở trong bộ dáng con trai, hai bên lúc ấy có chút xích mích lại

ư không thể nào giải quyết.

Ken rất hay chèn ép Phuong không lý do. Phuong cũng đã tự hỏi cô vô tình gây thù chuốc oán với hắn ta từ bao giờ, cô đã nghĩ đến đau đầu nát óc mà vẫn không thể nghĩ ra được nguyên do là từ đâu.

Sau đó cô quay về với thân phận con gái, vẫn luôn kề cận bên Lan nhưng không hề biết Ken và Lan có quan hệ, khi ấy Ken đột ngột thay đổi thái độ một cách chóng mặt, anh ta cứ kè kè bên cô, hỏi vô số điều lạ lùng. Nào là cô thích gì, cô có sở trường gì, con gái thích thứ gì...?

Cô cũng đâu phải chuyên gia về tâm sinh lý con gái mà anh ta cứ bám theo hỏi!

Bị anh ta quấy rối nhiều lần, Phuong sinh ra hứng thú muốn trêu ghẹo Ken. Mỗi lần hẹn gặp cô, Ken lại phải mất một khối tiền, hỏi cô một câu lại phải dẫn cô đến một nơi nào đó mà cô muốn, mua cho những thứ mà cô thích.

Phuong nghĩ rằng mọi tiền của anh ta nhiều như thế thì anh ta sẽ e sợ mà buông tha cô. Một khoảng thời gian sau đó, Phuong không thấy Ken nữa, cô đã nghĩ anh ta bỏ cuộc, trong lòng có chút vui nhưng cũng có chút buồn. Cô chẹp miệng! Những ngày ăn chùa thế là đã kết thúc rồi! Đúng là có chút tiếc nuối quá khứ a.

Cứ tưởng Ken cứ vậy mà biến mất mãi mãi, ai ngờ sau khi Lan đi, cô lại gặp lại Ken một lần nữa. Anh ta vẫn không thay đổi, vẫn bám theo cô hỏi những thứ kì quái. Cô nghĩ anh ta chắc điên rồi, vậy nên thời gian đầu cảm thấy có chút phiền toái nhưng sau đó thì đã xem anh ta như không khí

Nhưng ai có thể ngờ... nguyên nhân Ken bám theo cô hỏi những thứ đó lại là vì chuyện này...!

Phuong chậm rãi ôm lấy Ken, cô... có thể hiểu được tình cảm của Ken mà!

Lâm bỏ tờ báo đang che trước mặt xuống, mắt nhìn trần trời về bàn của Phuong. Cô vậy mà... có thể ôm Ken ngay tại một nơi công cộng như thế này...

Ngày hôm nay Lâm đã bỏ mấy tiếng đồng hồ để chải chuốt, chỉnh trang sao cho mình lạ lẫm nhất từ trước tới giờ chỉ để Phuong không phát hiện ra. Hôm nay cậu mặc một bộ đồ rất bắt mắt, hình như theo kiểu nhạc Rap thì phải, trên cổ thì lấp lánh toàn những dây chuyền, đủ thứ kiểu cách. Mái tóc

được vuốt keo dựng đứng, người bình thường nhìn vào thì thấy cũng giống như ai nhưng nếu để cho những nhà chuyên môn nhận xét thì có lẽ sẽ phán một câu rằng, cậu ta chỉ làm qua loa cho có.

Về ngoài điển trai, phong cách thời trang sành điệu, cùng với đôi kính đen làm người khác phải chú ý, ngay cả Phương cũng chú ý nhưng cô chẳng thể nhận ra người đó là ai.

Vừa bước vào cửa Lâm đã đụng mặt Phương nhưng cậu đã cố gắng làm ra vẻ người xa lạ rồi tiến đến một cái bàn không gần cũng không xa bàn của Phương lắm, ấy là vậy nhưng đến một chữ cậu cũng không nghe được

Một cổ tức giận, ghen tuông, bức bối, tất thấy mọi khó chịu đều đồng loạt dâng lên. Lâm nắm chặt đôi bàn tay, một góc báo đã bị cậu làm cho nhàu nát. Lâm cố nén cơn tức giận đang dâng lên, cậu đứng lên toan đến bàn của Phương nhưng rồi sực nhớ ra một điều rất quan trọng, cậu là gì của Phương cơ chứ?

Nỗi niềm tức giận phút chốc đã biến mất không còn một mống, chỉ còn lại đó nỗi đau xót cùng thất vọng, cơn tim giờ đây như bị một bàn tay vô hình bóp nghén, một chút không khí ở bên ngoài cũng không thể lưu chuyển vào, mặt khác không khí bên trong phổi dường như bị hút sạch ra. khó thở! Hô hấp không thông! Thở không được con người sẽ chết! Và giờ đây cậu đang lâm vào tình trạng đó, cơn tim cậu đang đau đến chết đi được, máu dường như đã nhấn chìm lấy cơn tim đang đập yếu ớt kia

Lâm ngược nhìn Phương, ánh mắt chứa chan tình cảm nhưng nỗi đau càng lớn hơn. Cậu lững thững bỏ ra khỏi cửa hàng mà Phương đến việc cậu rời đi cũng không hề hay biết vì căn bản cô không có để ý đến người con trai ăn mặc sành điệu này

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113

Cuối cùng Phương đã giành cả một ngày để ở bên Ken, làm đủ thứ chuyện cho anh, Ken rồi cũng đã lấy lại nụ cười, vui vẻ ra về.

Quan hệ giữa hai người này... thật làm người ta nghi ngờ

Phương vui vẻ bước vào nhà, trong miệng còn ngân nga một bài hát rất lạ lùng. Mọi người trong phòng đều ngạc nhiên ngược nhìn Phương, sau đó còn nhìn nhau một lúc mới quay lại công việc đang làm.

Nhìn bộ dạng giống trẻ con vừa nhận được quà của Phương, Lan không khỏi tự hỏi đi gặp Ken làm Phương vui đến vậy ư

“Mọi người đang làm gì?”

Thấy tất cả mọi người đang tùm năm tùm bảy lại bàn bạc vấn đề gì đó, Phương cũng hiếu kì chạy lại, cô nheo mắt nhìn những thứ đang phác họa trên giấy mà không hiểu gì cả, chỉ biết chắc những thứ này có liên quan đến Lam mà thôi, mà đã nói đến Lam thì chắc lại là cái hôn sự quái gở kia chứ không phải cái nào khác.

“Các cậu đang làm gì?”

“Lại đây... từ đây...”

Lan chậm rãi chỉ lại tất cả kế hoạch cho Phương nghe, nghe xong Phương lại gật đầu lia lịa như rất tán thành ý tưởng này. Hình như vì tâm trạng của cô đang vui nên nhìn cái gì cũng đều tốt, mọi người nói cái gì cũng nhanh chóng tán thành.

Lan bất đắc dĩ thở dài, Phương từ khi nào lại trở nên trẻ con như vậy? Lan lại nhìn về bản kế hoạch, hình như vẫn thiếu cái gì đó, nhưng là thiếu cái gì?

“Em thấy không ổn!”

Lan nói nhỏ với Quân

“Anh cũng thấy vậy”

Quân xoa cằm, mắt vẫn nhìn rất chăm chú vào bản kế hoạch. Cả hai lâm vào trầm tư, ngồi ngắn người suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không tìm thấy chỗ thiếu sót ở đâu

Phương ngồi xuống ghế sofa, cô cũng cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nhưng không phải về bản kế hoạch, là gì nhỉ?

Cái cảm giác trống vắng này làm Phương khó chịu, dù bản thân chưa tìm ra đó là cái gì nhưng cô biết cô không thể nào không để tâm đến nó

“Phương, cậu nghĩ gì vậy? Hôm nay gặp anh Ken như thế nào?”

Lam quơ tay qua lại trước mặt Phương, thấy Phương đã nhìn mình, cô mới bỏ tay xuống.

Nghe Lam hỏi, Phương cũng vứt đi cái điều mình đang tìm tòi suy nghĩ, lập tức quay về với vấn đề, khước môi nhẹ nhàng nhếch lên

“Rất vui!”

“Hai người...”

“Rồi mọi người sẽ biết!”

Phương đứng dậy rồi tí ta tí tòn đi lên phòng. Nhìn bộ dạng này của Phương, Lam và Lan không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ hai người bọn họ... thật sự là loại quan hệ đó?

Không thể nào!

Lan trầm ngâm, cảm giác của cô trước giờ chưa đi lệch đường bao giờ, và cô tin bây giờ cũng vậy. Hai người bọn họ... nhất định...

Phương ngã người trên giường, vắt tay lên trán tiếp tục suy nghĩ. Cô nằm thật lâu trên giường, người cũng đổi rất nhiều tư thế, suy nghĩ đủ kiểu nhưng vẫn không nghĩ ra mình đã quên đi cái gì

“Là gì nhỉ?”

Phương ngồi bật dậy, tay vò vò mái tóc, trong lòng tự dung dăng lên một cảm giác bức bối mà cô không thể hiểu được nguyên nhân cùng kiểm soát được nó.

Mất nhìn thấy trên bàn có một chai rượu, Phương liền đứng lên tiến về phía bàn. Phương là thế, cứ mỗi lần buồn bức cô lại uống rượu, trong phòng của cô ở Việt Nam còn có cả một giá đựng rượu, có thể nói Phương chính là một con sâu rượu điển hình. Ai có thể chúc cho cô say cũng thật đáng khâm phục!

Phương cầm chai rượu định dùng một hơi tu hết, nhưng vừa nâng đến miệng, mùi rượu sộc vào mũi cô lại đặt ly rượu xuống

“Cô muốn chết sao, đây là rượu chứ không phải nước lã mà cô uống không biết nhiều ít như thế”

Câu nói của Lâm tự dung thoáng qua tai Phương, đứng rồi, đây là thứ cô đã quên!

Lâm!

Phương chạy sộc ra ngoài, cánh cửa bị cô hung hăng đẩy ra và rồi “Rầm” một tiếng thật mạnh, cánh cửa như muốn rời rạc khỏi bản lề, nằm bịch dưới đất

“Lâm đâu?”

Phương đột nhiên xuất hiện rồi hỏi một câu không đâu ra đâu làm mọi người ai cũng ngạc nhiên, trước giờ chưa từng nghe cô hỏi đến Lâm bao giờ, hai người bọn họ cứ gặp là cãi nhau, khối súng nòng nặc khắp nơi, bọn họ từng nghĩ Phương sẽ chẳng bao giờ đề ý hay hỏi thăm gì đến Lâm, vừa rồi họ cũng nghĩ thế nên một chút về Lâm họ cũng chẳng muốn đề cập với cô, vậy mà cô lại dùng dùng hỏi một câu ‘Lâm đâu?’, hỏi ai mà không ngạc nhiên kia chứ?

“Không biết, cậu vừa đi cậu ta cũng ra ngoài, đến giờ chưa thấy về, chắc lại đi tán gái rồi chứ gì? Gái đẹp ở đây nhiều lắm!”

Lam phẩy tay hờ hững, tính tình của Lâm làm cô cùng Lan không vừa mắt tí nào, nếu là người như Huy nhất kiến chung tình, khó khăn cũng chẳng chùn bước hoặc như Quân một mực chỉ biết đến người mình yêu, 10 năm không đổi lòng, một chút cũng nghĩ đến Lan, hạnh phúc của bản thân cũng đánh đổi vì người mình yêu thì dù có đánh đổi thế nào Lam cũng muốn kéo về phe mình, đằng này Lâm lại là một người lảng nhãng, là loại người đáng khinh thường nhất, là kẻ thù của các cô gái, bọn họ không muốn vấy vào ngược lại còn muốn đá Lâm đi càng xa càng tốt, vậy nên Lâm đi đâu, làm gì Lam và Lan cũng không muốn quan tâm đến, nếu chẳng phải Lâm là bạn của Quân và Huy thì một giây cũng đừng mong xuất hiện trước mặt bọn họ, nhất là Phương vẫn còn cô đơn chiếc bóng

“Cũng đúng!”

Phương lại lững thững trở về phòng, bây giờ cô đã chẳng còn bộ dáng tí tòn vui vẻ của lúc nãy nữa rồi. Cô không hiểu tại sao nhưng khi nghe Lam nói vậy cô lại có chút hụt hẫng, thời gian gần đây thấy hẳn ta an phận thủ thường, tưởng đâu đã bỏ được tật gái gú, thì ra vẫn là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời a

Nhưng có sao cô lại quan tâm đến cậu ta? Mặc, cậu ta đi đâu cô cũng chẳng muốn quan tâm, sau này dù cho gái có đem dao tới đâm cho cậu ta một nhát cô cũng mặc kệ, loại người sát gái đó cô vốn đừng nên để ý tới!

Phuong hạ quyết tâm, dùng dùng bỏ về phòng. Lại một tiếng “Rầm” thật lớn nữa vang lên, nếu không phải cánh cửa kia được làm bằng chất liệu tốt, có thể lúc này, sau hai lần bị bạo lực như thế, đã chuẩn bị ra bãi rác định cư rồi

Ở một quầy rượu, Lâm đang điên cuồng với những ly rượu sóng sánh, cậu đã ở đây cả ngày rồi, từ lúc cậu rời khỏi quán kém đến giờ cậu vẫn ở đây và làm bạn với những ly rượu. Chẳng có ai quan tâm đến cậu, những người kia cũng không thèm hỏi thăm cậu một tiếng, cậu như một người cô độc trên thế gian này không người thân thích, không ai biết đến cậu

Cậu đang đau lòng lắm, có ai biết không?

Người ta dù gì cũng thổ lộ rồi mới thất tình, còn cậu đến một lời còn chưa kịp nói đã thua trận thảm hại, lại còn thua trước một người mà cậu quen biết, càng không biết mình đã bị thua người đó từ bao giờ

Nhìn biểu hiện của Phuong hôm nay, căn bản tình cảm của bọn họ không phải mới bắt đầu, có lẽ bọn họ đã quen nhau từ lâu rồi. Cuối cùng cậu cũng chỉ là kẻ đến sau mà thôi

Lâm cười chua xót, ly rượu lại nâng lên, một hơi cậu đã uống hết sạch

“Phuong, cậu là ai? Sao lại làm tôi khổ thế này? Một người như tôi, con gái đều phải điên đảo vì tôi, bọn họ đều mặc cho tôi chơi đùa, tôi chưa bao giờ thất thổ như hôm nay, cậu là ai? Há? Sao lại làm tôi đau lòng như thế này?”

Lâm quăng ly rượu xuống đất, tay ôm lấy ngực rồi gục xuống ghé sofa lằm bằm. Một mình cậu trong căn phòng rộng lớn, không muốn cô độc cũng thật khó.

Nếu là cậu lúc trước hẳn bây giờ đã có hai tay hai em, trước mặt là đàn vũ công để múa cho cậu xem, sẽ có một người mời cậu uống rượu. Còn bây giờ, sao chỉ có mình cậu thế này?

Cậu rất muốn gọi những cô gái đến phục vụ, nhưng rồi khi bọn họ xuất hiện, cậu lại thấy khuôn mặt chán ghét của Phuong, trong lòng bức bối, một cái phẩy tay đã đuổi bọn họ đi hết, để rồi một mình cậu cô đơn gặm nhấm nỗi đau ở đây

Phuong, một cái tên rất quen, quen lắm nhưng cậu thà là chưa từng nghe thấy, chưa từng gặp qua người mang tên Phuong đó còn hơn để bây giờ không phải đau khổ như thế này

Thử hỏi thế gian tình là gì? Sao ai ai cũng đều phải đau lòng rơi nước mắt vì nó

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114

Đã một ngày một đêm Phuong không trông thấy Lâm, bảo lòng người bình yên như mặt hồ mùa thu không một gợn sóng cũng thật khó.

Thường ngày là Lâm cùng cô cãi tay đôi, bảo rằng trong lòng có chút khó chịu khi thiếu vắng Lâm cũng không có gì là sai

Bất cứ thứ gì một khi đã xuất hiện, trở thành thứ không thể thiếu đối với ai đó, làm cho người đó hình thành một thói quen đáng sợ rồi bỗng dưng rồi đi, cái cảm giác mất mát đó không dễ chịu gì

Lan là một người tình tế, cô chỉ cần nhìn qua cũng biết Phuong đang nghĩ gì, biểu hiện bây giờ của cô so với vài năm về trước có khác gì nhau. Có lẽ Phuong một lần nữa đã vướng vào lưới tình rồi, chỉ có điều cô vẫn mờ mịt không nhận ra sự khác biệt của bản thân mà thôi!

“Lâm đi đâu?:

Dù không muốn hỏi nhưng Lan cũng phải mở miệng hỏi, vốn không muốn để ý nhưng nhìn Phuong thấp thỏm lo âu như thế, cô không muốn để ý cũng không được rồi

Quần thờ dài, cả ngày hôm nay cậu không liên lạc được cho Lâm, Huy thì đã ra ngoài tìm rồi nhưng những cuộc điện thoại gọi về cũng chỉ có một câu ‘chưa tìm thấy’. Cậu cũng đang rất thắc mắc Lâm đã đi đâu, tự dưng lại biến mất không nói một lời như thế

“Phuong, cậu ấy...hình như đã thích Lâm rồi!”

“Sao em có thể khẳng định như thế? Có lẽ chỉ là quan tâm nhiều hơn một tí thôi, chưa thể nói là thích được”

“Em hiểu Phương mà, năm xưa một ngày không thấy Bùi Trọng Khiêm, Phương nó cũng đã đứng ngồi không yên như thế!”

Quân chẳng nói gì nữa, nếu Lan đã khẳng định như thế ắt hẳn cũng có lý lẽ của cô, cũng có thể Phương thích Lâm nhưng cũng có thể là không

Vừa lúc đó, Huy và Lam đẩy cửa sột sắng chạy vào, bộ dạng dường như rất gấp gáp

“Có chuyện gì? Tìm được Lâm chưa?”

Lam thở hồng hộc, nhanh chóng lấy lại hơi thở rồi nói

“Cậu ta đón máy bay về Việt Nam đêm hôm qua rồi! Không biết có chuyện gì xảy ra mà cậu ta lại như thế, không một lời từ biệt đã đi!”

“Về Việt Nam ư? Sao lại gấp như thế?”

Lan cũng rất hoài nghi về chuyện này, dù cho Lâm cùng bọn cô không quen thân cho lắm nhưng ít nhất với Quân và Huy cũng đã có tình bạn nhiều năm, có đi ắt hẳn cậu ta cũng báo với hai người đó một tiếng, đằng này lại... Thật khó hiểu!

“Phương, có nên nói cho nó biết không?”

Lan trầm ngâm xoa cằm một hồi lâu, cuối cùng cô đứng lên, thông thả nói

“Tớ sẽ thử Phương xem sao!”

Nói xong, Lan đã đảo bước đi đến phòng của Phương. Đứng ngoài cửa, Lan vốn muốn gõ cửa nhưng không ngờ cửa đã mở sẵn, Lan cũng chẳng chần chờ, từ từ hé cánh cửa, nhìn vào cảnh tượng trong phòng Lan thoáng giật mình.

Từ lúc nào phòng của Phương lại trở nên bẽ bộn như vậy, cô nhớ rất rõ Phương rất thích gọn gàng ngăn nắp, chỉ cần ra giường có một chút bị nhàu cô cũng đã cáu gắt, vậy mà lúc này không chỉ có ra giường bị nhàu, mà sàn nhà cùng mọi thứ đều rất bừa bộn.

Trên đất có không biết bao nhiêu quyển sách, quyển thì đang trong tình trạng đóng kín, còn có quyển thì mở toang ra, lật úp xuống mặt đất lạnh lẽo, không những thế những chiếc gối đáng nhẽ phải nằm trên giường giờ này cũng đã nằm lăn lóc, đang đè lên những quyển sách vô tội kia

“Có chuyện gì?”

Lan khẽ nhủ vậy, nguyên do dẫn đến hiện trạng này là cái gì? Đừng có nói với cô tất cả đều vì Lâm nha

“Sao cậu lại lên đây? Tớ bỏ quên cuốn sách đang đọc dở ở đâu đó mà tìm hoài không thấy!”

Phương cười trừ nhìn Lan rồi tự mình bịa ra một cái lý do được xem là thỏa đáng nhất để giải thích cho hiện trạng trong căn phòng này. Bất quá cái lý do kia không đáng để Lan tin tưởng a! Phương trước giờ đâu phải là kẻ vì một quyển sách mà làm rối tung rối mù mọi chuyện, đại biểu cho sự khác lạ này của Phương là gì, Lan có thể hiểu! Thôi thì lần này cô không cần thử cũng đã biết kết quả rồi

Nhưng...Lan không muốn kẻ đó lại là Lâm...là một kẻ trắng hoa như Bùi Trọng Khiêm kia. Phương đã đâu một lần rồi chẳng nhẽ cô lại nhẫn tâm nhìn Phương sa vào một cuộc tình không đáng có một lần nữa!

“Nè, cậu dọn phòng cho sạch sẽ, dù sao cũng là phòng mình thuê, đừng có xả rác như ở nhà nha!”

Lan nói một câu trêu đùa rồi quay người đi ra phòng khách. Cô phải quyết định như thế nào đây? Có nên giúp Phương và Lâm hay không, sâu thẳm trong lòng cô, cô biết cô không muốn cuộc tình này xảy ra như thế nào nhưng Phương...lại như vậy hơn nữa Lâm còn là bạn tốt của Huy và Quân, cô và Lam lại là bạn gái của hai người, nếu cô ngăn cản rồi Huy và Quân phải xử sự như thế nào khi đứng giữa hai phía, một là tình yêu thắm thiết còn một là tình bạn gắn bó

“Sao rồi?”

Mọi người dường như rất sốt ruột, thấy Lan ra liền vây lấy cô

Lan thở dài thườn thượt rồi cũng nhẹ nhàng gạt đầu, đại biểu cho câu trả lời của cô

“Phương...thích Lâm thật sao?”

Quân vẫn không tin hỏi lại, không chỉ một mình Lâm, cả cậu và Huy cũng đã nghĩ Phương là một người không trái tim, dường như đã luyện thành tro với tình yêu rồi. Lần này thấy Lan gạt đầu quả thật rất kinh ngạc

“Vẫn chưa rõ ràng, hình như nó chưa nhận ra!”

“Sao cậu biết?”

“Nếu nó nhận ra tình cảm của mình thì giờ này còn ở đây sao?”

Lan bắt đầu đi lắc đầu, sau đó ngã người vào lòng Quân, để cậu dùng bộ ngực rắn chắc nâng đỡ cả thân thể của cô

Lam dường như rất vui khi nghe thấy tin này, cô không để ý đến cái tính trăng hoa của Lâm, chỉ biết nếu Phương thích Lâm thì thật tốt, một nhóm ba người bọn họ cùng với nhóm của Huy vậy mà lại thành đôi thành cặp với nhau, cũng là chuyện tốt a.

Lam vốn đầu óc đơn giản, ở trong tình yêu đầu óc đó càng không thể hoạt động, nói cô là một thám tử không có gì sai vì với mấy vụ án đầy phức tạp đó, bộ óc siêu phàm của Lam lại có thể hoạt động tới mức tối đa, dường như là vì con tim hứng thú, còn trong tình yêu Lam hoàn toàn thụ động và bị dẫn dắt, đầu óc cô trong tình yêu cũng chỉ dừng lại ở độ 10 tuổi là cùng, căn bản là thích thì yêu, chán thì ghét mà thôi! Cô không có dư thời gian để nghĩ sâu xa hơn nữa.

“Cậu muốn Bùi Trọng Khiêm thứ hai xuất hiện sao Lam? Cậu nghĩ Phương có thể chịu đựng nổi không?”

Lan nhướn mày hỏi Lam, rồi thấy Lam vẫn ngu ngơ không hiểu, cô bắt đầu đi thờ dài rồi úp mặt vào lồng ngực ấm áp của Quân, đến một chữ cũng chẳng buồn nói nữa.

“Tại sao lại xuất hiện Bùi Trọng Khiêm thứ hai?”

Lam vẫn ngu ngơ hỏi lại, cô đến cùng vẫn không hiểu lời Lam nói, Lâm và Bùi Trọng Khiêm kia có liên quan gì nhau ư?

Quân dịu dàng vuốt mái tóc đen mượt của Lan, tâm tình của Lan cậu có thể hiểu được, tuy nhiên cậu cũng muốn cho Quân cơ hội. Đạo gần đây sự thay đổi của Lâm dù cậu không chú ý đến nhiều những nếu suy cho thật kỹ thì cũng là một biến đổi lớn.

Trước giờ Lâm chưa bao giờ an phận thủ thường như lần này, hầu như là không ra ngoài gái gú nữa, đó có thể coi là một sự thay đổi đáng kinh ngạc, còn nữa cậu còn hết mực quan tâm đến Phương, tuy vẫn còn hay gây sự với cô nhưng ít nhiều vẫn có để ý đến những việc cô làm. Cậu còn nhớ rõ sáng hôm qua, sau khi Phương rời đi, Lâm đã khó chịu đến như thế nào, cậu ta vậy mà đứng ngồi không yên, vò đầu bứt tóc, đi đường cũng bị đụng vào tường, dường như tâm cậu ta không có ở đây, đó chính là điều mà Quân muốn đề cập đến

“Lan, cho Lâm một cơ hội đi!”

“Nhưng...”

“Nếu cậu ta là một Bùi Trọng Khiêm thứ hai vậy ngay tức khắc đánh vỡ mặt cậu ta, khỏi cần phải đợi gấp lại nữa. Sau đó khóa chặt lấy Phương, đừng cho kẻ nào tiếp cận Phương nữa!”

Quân nói thì rất dễ nhưng một khi đã lún chân vào hố bùn rồi thì khó mà rút ra được, bất quá thấy sự tin tưởng mãnh liệt trong mắt Quân cô cũng không thể từ chối, cô cũng muốn xem rốt cuộc Lâm đã thay đổi như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115

Chuyện bên Hàn của Lam chưa xong, bây giờ lại xuất hiện thêm chuyện của Phương, nói gì cũng không thể một lần giải quyết cả hai chuyện, không những thế công ty hiện giờ cũng có một chút khó khăn cần Lan về giải quyết, nhưng cô lại không thể bỏ mặt những người bạn của mình, đành phải ủy khuất Misaki thêm một thời gian nữa thôi!

Dù mọi người đều đã chấp nhận Lâm nhưng trong lòng Lan vẫn có một điều gì đó không cam tâm tình nguyện, nói cho rõ thì cảm giác đó chính là không tin nhiệm Lâm, sợ cậu thương tổn Phương một lần nữa.

Dù cô đã đồng ý với Quân cho Lâm một cơ hội nhưng đến giờ cô vẫn phải suy nghĩ về việc đó. Trong lòng cô vẫn chưa có một quyết định triệt để nào cho vấn đề này.

Mà Phương lúc này đã không còn giữ được bình tĩnh nữa rồi, Lâm biến mất đến nay đã là ngày thứ 3. Chiếu theo lẽ thường dù cho cậu ta có đi lang thang bờ bụi bên ngoài thì đêm vẫn phải về nhà, bởi theo những gì cô biết về Lâm thì cậu ta chỉ có vui đùa qua lại với các cô gái, lấy con gái làm thú tiêu khiển, đùa cợt mỗi ngày chứ chưa hề lên giường với bất cứ ai. Lúc trước cô còn nghe Huy kể qua về lịch sử tán gái của Lâm và vô số các điều về cậu.

Hôm nay cậu đột nhiên biến mất một cách lạ lùng như vậy, Phương biến Lâm không đơn giản chỉ đi tán gái.

Cô đã thử gọi cho Lâm từ sáng đến giờ nhưng cái cô nhận được chỉ là tiếng nói lạnh lót của chị nhân viên tổng đài. Lòng cô bây giờ đã như lửa đốt, bản

thân muốn chạy đi khắp nơi tìm con người kia nhưng ở đất nước Hàn Quốc xa lạ này, cô không quen thuộc đường, bản thân ra ngoài còn sợ lạc thì làm sao đi tìm người kia chứ?

Đang lúc rối bời, Phương bỗng nhiên nghe tiếng mở cửa, ánh mắt lập tức hướng ra cửa và chờ đợi tiếng nói hằng ngày vẫn trên chóp cô nhưng cô đã thất vọng rồi

“Lan!”

“Về mặt đó của cậu là như thế nào?”

Trước câu hỏi của Lan, cô không biết trả lời làm sao. Chẳng lẽ thừa nhận cô vì lo lắng cho Lâm mà sốt ruột? Lan chắc chắn sẽ mắng cô là đồ ngốc cho xem!

“Tớ...!”

Phương muốn tìm một cái cớ để nói với Lan nhưng nhất thời cô không nghĩ ra được bất cứ lý do gì. Ngược lại khi nhìn đến khuôn mặt đầy ưu tư của Lan, bao nhiêu suy nghĩ trong đầu đều biến mất

Cô cười khẩy, cô có khả năng lừa gạt Lan sao? Chỉ sợ cô chưa kịp hiểu ra lòng mình thì Lan đã đi guốc trong bụng cô mất rồi

“Thật là như vậy sao? Cậu có chắc sẽ bước tiếp được không?”

Một câu hỏi mập mờ được Lan nói ra, nếu là người không biết những chuyện đã xảy ra trước đây ắt hẳn sẽ không hiểu Lan đang hỏi cái gì, nhưng Phương là người trong cuộc, là người đã trải qua nỗi đau đó, cô chính là người hiểu rõ Lan muốn nói cái gì nhất

Phương lựa chọn cách trầm mặc. Câu hỏi này của Lan cô cũng đã suy nghĩ rất nhiều lần nhưng lần nào cũng lựa chọn bỏ qua, có lẽ do cô quá nhát gan khi đối diện với loại chuyện này. Cô vừa muốn bước tiếp nắm lấy tay Lâm nhưng cũng sợ sệt muốn lùi lại phía sau, tránh khỏi thứ đau khổ gọi là tình yêu kia

“Cậu vẫn chưa khẳng định được sao?”

Lan hỏi trong cái sự mơ hồ, chính bản thân cô cũng không biết bản thân mình như thế nào. Một phần cũng muốn Phương bước tiếp, có khi Lâm lại là lựa chọn đúng đắn, là người yêu Phương thật lòng nhưng cũng có khi đó là một lựa chọn sai lầm, làm Phương cả đời e sợ với tình yêu, lúc đó muốn kéo Phương ra khỏi cái mặc cảm về tình yêu thực sự rất khó

“Tớ không biết! Tớ vẫn còn rất sợ!”

“Cậu có dám thử không? Tớ và cậu sẽ chơi một trò chơi!”

Phương im lặng suy nghĩ một lúc lâu mới ngẩng cao đầu gật nhẹ một cái. Cô biết nếu cứ mãi nhát gan như thế thì cô chẳng bao giờ có thể tìm thấy hạnh phúc chân chính của bản thân được

“Tên ngốc sao cậu lại ở đây?”

Huy và Quân trưa hôm đó đã đón chuyến máy bay sớm về lại Việt Nam tìm Lâm. Khi đã tìm được người, lại thấy hắn ta cứ thế vui đùa trong chăn ngủ trong lành, một cô tức giận không biết từ đâu lập tức dâng lên.

Lâm khó chịu đập tung mền ngồi dậy, đầu tóc rối bời như tổ quạ nhưng cậu chẳng để ý là mấy, suốt cả đêm hôm qua cậu ngủ không được, mới vừa rồi chợp mắt một tí đã bị hai kẻ phá đám này làm mất giấc ngủ, thật bực mình

“Các cậu sao lại về đây? Chẳng lẽ mọi chuyện đã giải quyết xong cả rồi sao?”

Quân chẳng thèm để ý đến câu hỏi của Lâm, ngay lập tức chộp ngay lấy bả vai của cậu ta

“Tớ hỏi cậu một câu, cậu phải trả lời thật lòng biết chưa?”

Nhìn bộ mặt hình sự của Quân, Lâm dù không muốn cũng phải gật đầu, trong khi khuôn mặt lại mang cái vẻ gì đó biếng nhác không muốn trả lời

“Cậu thích Phương phải không?”

Đột nhiên Quân hỏi câu đó làm Lâm giật mình một cái thật mạnh, sau đó luống cuống trả lời

“Ài lại đi thích con nhỏ nhiều chuyện chanh chua đó?”

Huy làm như trút được một gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm một hơi rồi ngồi phịch xuống giường Lâm về tí ta tí tòn tiếp lời cậu

“Lần trước tớ thấy trong điện thoại của cậu có vô số hình của Phương nên nghĩ cậu có tình cảm với cô ấy. Cũng may không phải!”

Lần trước đúng là vô tình mà Huy đã thấy qua, cậu tính mang chuyện đó ra chọc Lâm nhưng tự dưng xuất hiện ra vụ đính hôn của Lam nên cậu quên bén đi mất, không ngờ hôm nay những tấm hình đó lại có nơi để dùng

Lâm thấy hai người bạn đã tin thì vội lấy lại bình tĩnh, nhưng khi nghe đến một câu ‘cũng may không phải’ của Huy thì đâm ra tò mò, chẳng lẽ mấy ngày cậu vắng mặt đã xảy ra chuyện gì sao?

“Có chuyện gì sao?”

“Chuyện là thế này... Tại ông Lam kiên quyết không hủy hôn ước, Lan lại thấy kế hoạch giả chết kia có chỗ không hợp lý nên không thể tiến hành. Cả bọn đang không biết làm cách nào thì mẹ Lam lại đến và nhờ Phương giả làm Lam đính hôn. Bà bảo người đính hôn với Lam cũng tốt lắm, làm bạn trai cũng rất lý tưởng. Cũng may Phương chưa có yêu ai nên Phương đã đồng ý giả thành Lam rồi. Dù biết đó là bất công với Phương nhưng... bọn tớ thật lòng yêu nhau, bọn tớ không có cách nào khác. Tớ thấy trong điện thoại cậu có hình của Phương, cứ nghĩ cậu thích Phương nên có chút lo lắng, nếu cậu thích Phương thật thì bọn tớ sẽ dùng phương án khác, tuy nhiên phương án kia vẫn có chút nguy hiểm”

Lâm nghe xong đã không thể kiềm nén cơn giận dữ được nữa rồi, cậu liền đứng bật dậy hét lớn

“Các cậu nghĩ sao mà làm như thế hả? ai đòi lại lấy hạnh phúc của Phương để đổi lấy hạnh phúc của hai người, hai người ích kỷ quá đấy! Phương chẳng phải thích anh Ken sao, sao lại bảo không thích ai? Tớ phải tìm cô ấy hỏi cho ra lẽ, đúng là đồ ngốc mà!”

Lâm không nói hai lời liền xô cửa chạy đi. Trong phòng chỉ còn lại Quân và Huy. Hai người bị Lâm mắng xối xả nên giờ vẫn còn đang thất thần, bọn họ đã tiên đoán trước sẽ bị mắng nhưng bọn họ không thể ngờ Lâm lại kích động mạnh nhiều như vậy. Oà, vậy cũng đủ thấy Lâm bất bình như thế nào rồi! Người đứng hẳn nhiên sẽ không có cái loại xúc động như thế nha!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Lại mất thêm mấy tiếng từ Việt Nam sang lại Hàn, những con người này hình như rất thích đi qua đi lại giữa các nước thì phải.

Sau khi dò hỏi được địa điểm từ trong miệng hai người bạn thân, Lâm lập tức đón taxi đến đó. Chiếc xe đỗ trước cửa một nhà hàng lớn để một cái tên hết sức tinh xảo ngồn ngồn đủ kiểu-Queen. Dù cho nhà hàng này có lớn có đẹp đến mức nào Lâm cũng chẳng có tâm trạng mà ngắm mà nhìn, cước bộ mỗi lúc một nhanh chạy thẳng đến quầy tiếp tân

“Cho hỏi hôm nay có ai tổ chức đính hôn hay không? Ở nơi nào vậy?”

Chị nhân viên bị Lâm hỏi lớn nên hơi giật mình nhưng ngay lập tức chỉ về hướng đi bên trái, vội vàng trả lời

“Đi thẳng đến phòng cuối cùng chính là nơi tổ chức lễ cưới!”

Lâm luống cuống để lại một lời cảm ơn rồi nhanh chóng chạy đi. Cậu đã chạy qua không biết bao nhiêu căn phòng, trong lòng vẫn không ngừng mắng tại sao lại chọn nơi xa như thế tổ chức lễ, trong lòng chỉ cầu mong cậu đến chưa quá muộn, vẫn còn có thể đem Phương đi.

Lâm vừa chạy tới thì đã trông thấy Lan đứng bên ngoài. Lúc này đã quá cấp thiết rồi sao không phải một ai khác mà lại là Lan đứng bên ngoài cơ chứ? Lan tính tình cứng nhắc, cùng cố chấp, cậu muốn khuyên Lan cũng phải mất một ít thời gian, nhưng người trong đó... thì phải làm sao?

“Sao cậu lại ở đây?”

Thấy Lâm đứng trước mặt mình thở hổn hển, Lan cũng chẳng buồn để ý nhiều mà vào thẳng vấn đề. Trong lòng thành kiến với Lâm vẫn chưa nguôi ngoai đi phần nào.

“Tôi đến tìm Phương, cô ấy không thể thay Lam...”

Tiếng nói vì thờ dốc mà đứt quãng, sau đó cậu hít một hơi thật nhanh như sợ mỗi phút mỗi giây đều có thể trễ, nói lên ba chữ “đính hôn được!”

Biểu tình trên mặt Lan vẫn không thay đổi, dường như bản thân cô không hề vội vã, lại giống như đang muốn bôn cọt Lâm vậy

“Tại sao?”

“Tại sao ư? Máy người nhần tâm lấy hạnh phúc của Phương đánh cược như thế ư?”

Lâm tức giận rống lên, nhìn về mặt bình thân của Lan, cậu chỉ muốn đánh một cái thật mạnh vào mặt cô rồi cướp đường xông vào, nhưng may sao lí trí của cậu vẫn còn tỉnh táo để biết rõ người trước mặt này là ai. Nếu cậu muốn tình bạn giữa cậu và Quân rạn nứt thì cứ thế mà tung nắm đấm vào mặt Lan đi.

“Tại sao cậu phải giận dữ như thế? Bọn tôi thật sự đã hết cách! Phương nó đã chấp nhận giao dịch này, nó làm tất cả đều vì hạnh phúc của Lam. Tình bạn của bọn tôi là như thế, có thể đánh đổi tất cả để các bạn mình được bình an, hưởng hồ gì hiện giờ Phương chưa yêu ai, có thể sau khi đính hôn nó sẽ đem lòng yêu vị hôn phu của mình cũng nên, mọi chuyện chưa đến phút chót vẫn có thể xoay chuyển được!”

“Ai nói Phương chưa yêu ai? Còn anh Ken thì sao?”

“Ai nói với cậu Phương yêu anh Ken? Đừng có ở đó đoán già đoán non nữa. Nếu cậu thật tâm muốn chúc mừng Phương vậy thì cậu có thể vào, còn nếu cậu có ý muốn quấy rối thì xin hãy về đi”

Lan lạnh lùng xua đuổi, ý tứ rõ ràng là muốn nhắc nhở cậu, một khi đã bước chân vào trong cánh cửa này thì coi như cậu đã buông xuôi, ý niệm mà trước nay cả bọn vẫn luôn đoán già đoán non sẽ bay biến sạch sẽ, còn nếu cậu quay lưng đi thì cậu cũng đừng mong gặp lại Phương nữa, Lan không thể chấp nhận một người dễ dàng bỏ cuộc như thế, điều đó chẳng khác nào cho thấy Phương trong trái tim Lâm còn không đủ để Lâm quyết tâm đánh đổi mặt mũi của mình. Nói tóm lại cậu chọn phương án nào cũng không được, tất cả đều phải tùy thuộc vào bản thân cậu mà thôi!

Lúc này Quân và Huy cũng vừa chạy đến, nhìn không khí căng thẳng bên ngoài, đến một cái thờ mạnh bọn họ cũng không dám.

Không khí im lặng thấy rõ, ngay cả tiếng đồng hồ quả lắc treo trên tường dao động phát ra tiếng cũng có thể nghe thấy. Lan vẫn giữ vững lập trường đứng chặn trước cánh cửa to lớn, mặt vẫn xoáy sâu trên mặt Lâm

Mãi một lúc sau, Lâm mới ngẩng mặt lên, nắm tay siết chặt thành quả nắm. Cậu giương đôi mắt đỏ ngòm nhìn Lan

“Tôi không muốn vào trong đó để chúc phúc cho Phương...”

Lan thật sự thất vọng rồi, vẫn là vấn đề mặt mũi quan trọng với Lâm hơn Phương. Đáng tiếc uống công cô đã cho Lâm một cơ hội, cậu ta cũng chẳng khác tên Bùi Trọng Khiêm kia là mấy.

Lan cười tự giễu, tự trách bản thân đã đoán biết được khả năng này sẽ xảy ra, tại sao còn muốn thử kia chứ?

Cô quay người lại, toan mở cửa bước vào thì giọng nói đều đều phía sau vang lên làm bước chân cô dừng lại

“...nhưng tôi cũng không thể đi nếu không có cô ấy. Tôi nhất định phải vào đó mang Phương đi!”

Lan quay người lại, mặt xoáy sâu vào mắt Lâm như muốn tìm một loại cảm xúc khác trong mắt cậu, nhưng không, trong mắt Lâm bây giờ chỉ có một thứ cảm xúc gọi là chán tình mà thôi.

Lan nhẹ mỉm cười, nhưng vẫn chưa muốn Lâm vào dễ dàng như vậy

“Cậu phải suy nghĩ cho thật kỹ, gia tộc của Lam toàn những người tai to mặt lớn, một khi cậu làm mọi chuyện bại lộ, để mọi người biết rõ cô dâu đứng kia không phải cháu gái của gia tộc bọn họ, để gia đình kia biết họ bị lừa, hậu quả sẽ rất khôn lường. Có thể sẽ gây ra xung đột giữa hai gia đình, nhưng cũng có thể không có, nhưng Lam chắc chắn sẽ bị quản chế, muốn cứu Lam thoát khỏi vụ đính hôn này sẽ khó càng thêm khó. Một khi Lam buộc phải đính hôn với người khác, kết hôn với người khác, Huy và Lam phải mỗi người đi một ngã, mà người gây nên vấn đề đó chính là cậu, cậu nghĩ tình bạn giữa cậu và Huy vẫn còn như xưa sao? Tình yêu mà cậu giành cho Phương có lớn đến nỗi phải đánh đổi cả những điều đó không? Tôi khuyên cậu nên suy nghĩ lại đi, thiệt hơn đã thấy rõ trước mắt rồi! Dù gì thì tình yêu mà cậu giành cho Phương cũng mới chớm nở, cũng có thể cậu đang ngộ nhận cũng nên, vậy nên đừng vì thứ tình cảm đó mà làm mất hòa khí giữa mọi người, buông tay đi!”

Lâm sững sờ lùi lại hai bước, đây chính là tình bạn mà ba người đang nói đến hay sao? Lan cứ một mực bảo vệ Lam mà chẳng để ý gì đến Phương, Phương đang tự ép bản thân mình chấp nhận, có thể cô đang rất đau lòng, vậy mà ở ngoài này Lan vẫn một mực khuyên cậu rời đi, để Phương đánh đổi vì Lam. Tại sao Phương lại phải đánh đổi hạnh phúc của bản thân kia chứ?

Lâm hiểu rất rõ những hậu quả sẽ xảy đến nếu cậu phá hủy hôn lễ này, cậu cũng biết tình bạn giữa cậu và Huy cũng có thể bị rạn nứt, nhưng hôm nay cậu muốn ích kỷ một lần, đem người cậu yêu thoát ra khỏi nơi đó, dù cho Phương có trách cậu cũng được. Một người vì bạn như Phương, sau khi cậu làm chuyện này, chắc chắn cô sẽ giận cậu, có khi còn không gặp mặt nhưng cậu sẽ không thay đổi quyết định. Cậu buông tay để cô đến với Ken, để cô tìm đến hạnh phúc chứ không phải để thấy cô hi sinh bản thân vì người khác.

“Tôi yêu Phương, tôi sẽ không vì những lời cô nói mà bỏ cô ấy!”

Rồi Lâm lại quay sang Huy

“Xin lỗi cậu, tớ không thể để Phương thay thế Lam được, tớ yêu cô ấy!”

Cứ nghĩ Huy sẽ phản ứng dữ dội đáp trả lại mình, nhưng Lâm thực sự đã bất ngờ khi thấy Huy chỉ mỉm cười ủng hộ. Dù không hiểu lắm phản ứng này của Huy nhưng cậu cũng nhanh chóng quên đi, hướng thẳng về phía cửa mà đi

Lan đã tránh đường từ bao giờ, chỉ đứng ở một bên nhìn người đang đi tới. Sự kiện định toát ra từ ánh mắt của Lâm thật sự đã chạm tới tâm của cô. Một người con trai có thể bỏ qua cả thể diện, mặt mũi, không mẫn tới tình bạn thân thiết gần bó bao năm, chỉ muốn tìm đến bên người con gái đó thì cũng đủ cho thấy người đó yêu người con gái kia đến nhường nào

Cánh cửa từ từ mở ra, ánh sáng chói lóa trong phòng hắt vào mắt Lâm làm cậu hơi nheo mắt lại nhưng rồi cũng nhanh chóng mở mắt ra, nhưng đây... là chuyện gì...

Trong phòng... không có người dẫn chương trình, không có ba mẹ hai bên chào hỏi lẫn nhau, không có những quan khách tay to mặt lớn bận rộn chúc rượu mà chỉ có... một người con gái với bộ váy hồng nhạt đứng ở nơi sảnh đường nhìn chăm chăm về phía cậu và một người con gái từ lúc nào đã đứng ở bên cậu nở một nụ cười thật tươi

“Hai người nói chuyện đi!”

Lâm cất giọng nhẹ nhàng rồi đi ra ngoài, còn không quên đóng cửa lại

“Đây là có chuyện gì?”

Lâm gỡ đầu gối tai đi tới, mọi chuyện biến đổi một cách đột ngột làm cậu không biết phải phản ứng như thế nào. Còn đang mãi lúng túng thì thân ảnh màu hồng nhạt kia đã nhào tới chỗ cậu, còn vòng tay ôm chặt lấy cậu, trong miệng vẫn không ngừng vang ra tiếng khóc

Lâm mất một lúc sững sờ mới có phản ứng, cậu cũng nhanh chóng ôm lấy Phương, bản thân không biết làm như thế nào để Phương ngừng khóc nên càng lúc càng bối rối hơn

“Sao lại khóc? Bọn họ ép uống gì cậu sao?”

“Ngốc từ này, mọi chuyện đều để lừa cậu thôi, là vì Lan vẫn không yên lòng vì tớ nên mới thế. Những lời cậu nói tớ đã nghe cả rồi.”

Phương dụi dụi đầu vào ngực Lâm, không một chút e thẹn giải thích tất cả, nhưng ngược lại với cô mặt Lâm giờ phút này đã đỏ bừng, vậy ra tất cả chỉ để thử lòng cậu, lúc này bao nhiêu cảm xúc cậu đã nói cả rồi, vì quá giận, quá mất bình tĩnh mà cậu chẳng biết ngượng ngùng là gì, bao nhiêu lời yêu lời thích đều đã nói ra hết. Ôi trời ơi!

“Tâm tớ tớ đều đã nói, vậy còn cậu!”

Lâm không muốn bản thân chịu thiệt, vội đẩy người trong ngực ra rồi nhìn thẳng vào mắt Phương mà hỏi.

Nhìn thấy ánh mắt đầy nhu tình cùng chờ đợi kia của Lâm, Phương không biết thẹn cũng khó, cô vội vàng vàng tránh khỏi đôi mắt kia, cúi rập đầu xuống, mặt cũng đã bị một tầng mây đỏ che kín

“Nếu không yêu cậu, tớ cần gì phải bày ra đủ thứ để thử lòng cậu, còn để Lan dằn vặt không yên!”

“Nhưng hôm đó... cậu và anh Ken hai người rất tình tứ a, còn nắm tay nữa!”

Lâm vẫn còn nghi hoặc hỏi lại, chuyện đó làm cậu không thể nào yên lòng

“Cậu hôm đó đi theo tớ?”

“Ừm!”

“Thật ra anh Ken...”

“Sao... sao lại có chuyện đó? Không thể nào!”

Lâm bất ngờ hét lên, có đánh chết cậu cũng không thể nghĩ đến người anh Ken thích lại là người đó, ôi trời!

Bỗng dưng nhớ đến chuyện gì đó, Lâm lại chớp lấy Phương hỏi

“Sao Lan lại không yên lòng vì cậu kia chứ?”

“Chẳng phải vì cậu là một kẻ lăng nhăng sao? Tớ trước đây đã bị lừa một lần, Lan tất nhiên không dám giao tớ cho một ai nữa! Lần này vì mọi người cùng cầu xin cho cậu một cơ hội nên Lan mới chấp nhận đấy!”

Phương cười hi hi, lại nghĩ đến Lan vẫn lo cho mọi người như thế thì không khỏi liên tưởng đến cô như là một người chị cả trong gia đình, còn cô chỉ là một đứa em ngỗ nghịch còn chưa hiểu đời

“Tớ sẽ không lăng nhăng nữa, chỉ có mình cậu thôi!”

“Cậu biết thế là tốt, biết Quân nói với Lan thế nào không?”

“Thế nào?”

Lâm không nhận được lại hỏi, trong lòng có một chút cảm giác kì quái, Quân từ khi quen với Lan thì đã không biết ai ngoài bạn gái của mình, cả bạn bè sợ cũng bị cậu ta quăng vào một xô

“Quân nói, nếu cậu giống như Bùi Trọng Khiêm vậy thì không chờ gặp lại, cứ vậy mà đánh nát gương mặt của cậu đi. Tớ thấy cũng đúng, những tên đi lãng nhăng như cậu ngoài tiền ra thì chỉ có khuôn mặt thôi, phá đi thì dù có giàu cỡ nào cũng sợ con gái chê bai mà bỏ chạy”

Khóe miệng Lâm giật giật, đó chính là bạn tốt mấy năm của cậu hay sao? Đúng là bán đứng bạn bè vì gái mà!

“Chuyện đó sẽ không thể nào xảy ra đâu! Tớ chỉ yêu mình cậu thôi!”

Bao nhiêu kinh nghiệm của gái trước nay, tất cả cậu đều dùng vào lúc này. Những lời nói ngon ngọt, những nụ hôn ấm áp, mỗi cái đều được Lâm làm qua nhưng cái nào cũng đạt dào cảm xúc

Cánh cửa chỉ hé mở một chút cuối cùng cũng đóng chặt, Lâm tí ta tí tòn, cười đến không thấy tổ quốc đâu, quay đầu lại nhìn Lan ra dấu OK. Vậy là mọi chuyện đã thành công rồi, may sao Lâm thật lòng, nếu như Bùi Trọng Khiêm, thật không thể tưởng tượng ra nỗi hậu quả về sau!

“Chúng ta chờ bọn họ hay đi chơi trước đây?”

Huy vòng tay qua eo Lam, kéo cô sát vào người mình, chuyện của Phương đã xong, giờ chỉ còn lại chuyện của hai người bọn họ, rắc rối nhất vẫn là ở đây!

“Lan, cậu tính sao?”

“Ra nhà xe đợi thôi!”

Ba người kia liền gật đầu đồng ý rồi theo cặp rời khỏi. Đến ngày hôm nay thì ai cũng đã có đôi có cặp cả rồi, Lan cũng đã yên lòng phần nào vì theo cô thấy Lâm lần này không phải là chơi đùa như bao lần trước, cô giờ chỉ mong đừng có biến cố nào xảy ra với tình yêu của bọn họ thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

Từ sau khi rời nhà hàng ra nhà xe thì Lan đã chẳng nói lời nào. Cô dường như đang tập trung vào một việc gì đó, Quân ngồi bên cạnh gọi nhiều lần nhưng vẫn không làm cô thức tỉnh.

Quân có thể đoán biết được giờ Lan đang nghĩ gì. Lúc này thứ cô nghĩ đến chỉ có hai việc mà thôi đó chính là trả thù và chuyện của Lam, ngoại trừ hai việc này ra thì chẳng còn việc gì khác.

“Đừng nghĩ nữa, việc tới đâu hay tới đó, em cần gì phải nhọc tâm như thế!”

Lan đưa tay chà chà cánh môi dưới, như có như không nghe Quân nói, muốn cô không bận tâm tới cũng thật khó. Cô không phải người chuyện tới mới suy nghĩ như Quân nói, lỡ như lúc đó trở tay không kịp thì biết làm sao

“Em đang lo lắng chuyện công ty sao?”

“Không!”

“Vậy là chuyện của Lam?”

Lâm không do dự gật đầu, đúng là cô đang suy nghĩ chuyện của Lam. Nói đến vấn đề của bạn mình, nói thật thì việc nào cô cũng không an lòng, chuyện của Phương còn dễ giải quyết, chỉ cần một mồi thử là biết thật giả, nhưng chuyện của Lam lại liên quan đến cả một gia tộc, còn cả tự do cả đời của Lam nữa, muốn suy nghĩ đơn giản cũng không được.

Dù cho kế hoạch đã đề ra sẵn cả rồi nhưng cô nhìn tới nhìn lui đều thấy không ổn nhưng vẫn không biết có vấn đề ở chỗ nào.

“Kế hoạch chúng ta đề ra chỉ để phòng trường hợp cuối cùng, nếu vẫn còn xoay chuyển được, vậy thì không nên dùng cách đó!”

Quân cũng gật đầu hưởng ứng, chỉ sợ Lan chưa tìm ra được mấu chốt vấn đề thì cậu đã tìm ra mất rồi

“Trước mắt, người tử nạn chúng ta vẫn chưa thể tìm được, nếu như sau khi hỏa hoạn xảy ra mà vẫn không thấy một thi thể cháy đen nào thì chắc chắn sẽ bị nghi ngờ, còn nữa nếu chẳng may lúc xảy ra hỏa hoạn, ai đó phát hiện ra sớm và cứu hỏa kịp thời thì chẳng phải mọi chuyện đã trở thành công cốc sao? Quan trọng nhất vẫn là Lam và Huy có thể trốn tránh nhất thời nhưng làm sao trốn tránh cả đời được, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu có một ngày vô tình có người phát hiện ra Lam thì làm sao?”

Lan mở to mắt nhìn Quân, đây chính là những thứ mà cô muốn nói, cô đã cố tìm kiếm suốt thời gian qua nhưng vẫn không nghĩ ra được, trong lòng cứ cảm thấy khó chịu. Lúc này bao nhiêu lời muốn nói, bao nhiêu suy nghĩ đều bị Quân nói trúng, cảm giác khó chịu kia cũng đã biến mất không còn một mống rồi.

“Chỉ còn một tuần nữa thôi! Chúng ta không có nhiều thời gian!”

“Em chắc hẳn đã cho người điều tra về những người có liên quan, phía ông Lam không có bất kỳ chỗ hở nào để đột kích sao?”

Không cần Quân phải nhắc, cô cũng đã cho người tìm hiểu, thông tin nắm trong tay về hai gia tộc dù không thể gọi là nhiều nhưng những thứ trọng yếu đều cô đều nắm rõ, thế nhưng không có một thông tin nào có thể dùng được. Con cháu trong dòng họ kia cũng rất đàng hoàng, không thể lợi dụng bất cứ người nào, mà quan trọng nhất vẫn là quan hệ giữa Lam và người trong họ ngoài mấy chữ giống như người dung thì không còn từ nào có thể diễn tả, vậy nên cũng chẳng có một ai có thể giúp được Lam hay đứng về phía Lam, nhìn chung mọi thứ bây giờ đều bất lợi với cô.

Quân nhìn hai hàng lông mày của Lan mỗi lúc một nhíu chặt không khỏi thở dài, áp lực trên vai cô quá nặng, mọi việc càng ngày càng nhiều làm cho áp lực nó càng lúc càng tăng. Đôi vai nhỏ bé, gầy gò này làm sao chịu nổi đây?

Quân đưa tay nhẹ nhàng vuốt hai hàng lông mày của Lan, ân cần bảo

“Em đừng nhíu mày, thật xấu! Mọi chuyện ngày mai hẳn tính, đừng làm cho không khí vui vẻ của Lâm và Phương chùn xuống chỉ vì hai chúng ta!”

Lan gật đầu, cảm lấy tay Quân, đôi bàn tay ấm áp này vẫn luôn biết cách làm cô quên đi mọi thứ. Trong lúc chờ Phương và Lâm, cô bèn dựa vào lồng ngực của Quân nghỉ ngơi một tí, buộc đầu óc mình phải thư thả không nghĩ đến bất cứ việc gì nữa.

Quân cũng cựa người, chỉnh tư thế sao cho Lan thấy thoải mái nhất rồi ôm lấy cô, cảm cậu đặt trên đỉnh đầu Lan khẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Lan mắt nhìn ra dòng đường đông đúc, lại nhớ đến chuyện của Phương, tâm tình không khỏi vui sướng, người cô lo nhất đến giờ đã tìm được hạnh phúc, cô cũng đã nhẹ nhàng buông tay, bất quá cô cũng phải tìm một lúc thích hợp để dẫn mặt Lâm một lần để cậu ta còn biết mà xử sự.

Cô chỉ cho phép một người duy nhất làm Phương tổn thương, nếu Lâm còn làm lịch sử lặp lại, cô nhất định không tha, có thể là giết chết rồi giấu xác cậu ta ở nơi nào đó cũng nên!

Đó cũng là một cách hay!

Khỏe môi Lan đang giương cao lập tức thả xuống một cách đột ngột, sau một lúc mới nâng nhẹ khỏe môi một lần nữa.

Lần này trời giúp cô rồi, mong sao mọi chuyện xảy ra giống như cô đang nghĩ!

“Quân!”

“Sao thế?”

Nghe Lan gọi, Quân lập tức mở mắt ra, nhìn thấy trong mắt cô là hứng thú, là vui vẻ Quân không khỏi giật mình, cậu đã bỏ lỡ điều gì rồi ư?

“Em muốn vào đó!”

Lan chỉ tay vào một khách sạn đề một chữ thật to “ALOHA”, Quân nhìn theo cánh tay của Lan không khỏi giật mình, cô ban ngày ban mặt lại muốn vào khách sạn là cái vấn đề gì? Quân không khỏi suy nghĩ bậy bạ, mặt thoáng chốc đã đỏ cả lên, sau đó vài giây trên gương mặt cậu liền xuất hiện một nụ cười đầy ẩn ý cùng má mẫn.

Nhưng ý nghĩ vừa dâng, còn chưa kịp cất lời trêu ghẹo cô thì một cái cốc đầu thật đau không biết từ đâu giáng xuống đầu cậu, sau đó mới thấy cánh tay của Lan đang từ trên đầu cậu hạ xuống, ánh mắt còn mang theo cả sự đe dọa

“Anh đang suy nghĩ bậy bạ gì đó?”

“Không muốn nghĩ cũng thật khó! Tự dung em lại muốn vào khách sạn làm gì?”

“Ồ hay, chẳng lẽ vào khách sạn nhất định phải làm những chuyện đó?”

Lan che miệng cười xấu xa, trước đây nghe cậu kể lại mọi chuyện, gì mà từ sau khi thấy cô biến mất trong đám lửa 10 năm trước thì thề rằng đời này không yêu ai nữa, sau đó một lòng vì cô báo thù mà quên với nhỏ Thư, tất cả đều vì cô, một lòng chung thủy, chưa hề tiếp xúc thân thể với ai.

Lúc đầu mới nghe những lời đó, cô thật sự đã rất cảm động, nhưng giờ khắc này thấy bộ mặt sói đói thèm ăn kia của cậu, cô thật không dám tin nữa!

Chưa tiếp xúc thân thể với ai mà lại có bộ dạng này sao?

“Em nghi ngờ những lời anh nói trước đây à nha, hỏi lại một lần nữa, anh đã đụng qua người con nhỏ nào chưa?”

Nhìn bộ dạng muốn giết người của Lan, dù chuyện đó đã xảy ra thì chắc hẳn Quân cũng chẳng dám trả lời là có, đừng nói đến sự thật cậu chưa đụng qua ai kia. Máu ghen của phụ nữ thật đáng sợ a!

Quân cười hì hì rồi lại ôm Lan vào lòng, nhẹ giọng bảo

“Em là đang ghen ư? Bất quá em không cần tổn hao tin thần như vậy, anh chỉ yêu mình em thôi, mấy người khác có dâng đến trước mặt anh cũng chẳng muốn liếc đến một cái, đừng nói đến chuyện động vào người họ”

Lan gật đầu xem như đã tin, sau đó còn kèm theo một lời khen ngợi

“Anh biết vậy là tốt!”

Sau đó không đợi Quân nói thêm lời nào đã chủ động mở cửa bước xuống, ánh mắt vẫn không giảm đi sự hứng thú khi nhìn về cái khách sạn lớn kia

Quân thức thời cũng rời khỏi xe, mắt cũng nhìn về cái khách sạn kia, trong lòng vẫn không ngừng thắc mắc cô muốn vào đó làm gì? Nếu không phải vì chuyện đó, vậy là vì nguyên do gì?

Trùng hợp đôi lúc cũng là do duyên số ông trời a! Nếu trời đã định như thế thì sẽ không thể nào đi trái được, bất quá vẫn có một số trường hợp nghịch thiên mà đi, nhưng đó chỉ là số ít trong hàng ngàn hàng vạn trường hợp xảy ra trong cõi trời đất này.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118

Đứng trước quầy nhân viên tiếp tân, Lan và Quân không biết phải làm gì tiếp theo. Quân vẫn đứng ngêhếch ra chờ phản ứng của Lan nhưng thấy cô sau một lúc lâu vẫn không có nói tiếng nào, bản thân cậu đã hơi nóng lên. Chị nhân viên kia vẫn cứ nhìn bọn họ như hai sinh vật lạ ngoài hành tinh, có lẽ chị ta cũng đã nóng ruột lắm rồi

“Cuối cùng hai người muốn gì?”

Giọng nói của chị nhân viên đó đã ẩn chứa sự tức giận cùng nóng vội trong đó.

Lan gãi đầu gãi tai rồi lại nhìn về hướng bên trái, dời mắt theo hai cái bóng sắp khuất sau bức tường dày của khách sạn. Mặt Lan thoáng chốc đỏ bừng lên, cô phải nói làm sao? Chẳng lẽ bảo rằng cô đi theo dõi người ta, còn không chẳng lẽ bảo rằng cô muốn thuê phòng...?

“Hai người lúc này... họ thuê phòng số mấy?”

“Xin lỗi nhưng chúng tôi không thể nói thông tin của khách hàng cho cô biết, chẳng hay cô là gì của họ?”

“Tôi...tôi là...là vị hôn thê của người thanh niên kia!”

Lan lắp bắp mãi một hồi mới nói xong, ba chữ vị hôn thê vừa mới thốt ra khỏi miệng làm Quân giật bắn người, mà Lan lúc này chỉ muốn cắn đứt cái lưỡi của mình thôi, cô đâu phải muốn nói cái này.

Quân nhìn Lan chăm chăm, trong mắt ngập tràn ý hỏi. Hắn ta là vị hôn phu của cô, còn cậu là bạn trai của cô, vậy đây là cái loại quan hệ gì? Tay ba chẳng?

Lan nhìn Quân cười lấy lòng, ra ám hiệu với cậu xong lại quay sang vị nhân viên kia.

“Anh ta dám đi ngoại tình, tôi...tôi muốn bắt tại trận, gia đình tôi cứ bắt ép tôi phải kết hôn với anh ta, tôi muốn cho họ thấy bộ mặt thật của người đàn ông giả dối đó!”

Lan hình như diễn rất nhập tâm, ngay cả nước mắt cũng sắp trào ra, nhìn vào giống như một thiếu nữ có vị hôn phu đi ngoại tình vậy. Vị nhân viên cũng lấy lòng cảm động, toan cho Lan số phòng của người kia nhưng Quân đã ngăn lại

“Bọn tôi bắt tại trận có thể sau này anh ta sẽ chối cãi, vì ngoài hai bọn tôi ra cũng chẳng còn ai khác có thể làm chứng, anh ta có thể vu oan cho chúng tôi

đặt điều, không bằng cô chỉ đường cho chúng tôi đến chỗ tổ an ninh, chúng tôi sẽ xin lưu lại một camera để làm chứng cứ trước đồng đảo mọi người!”

“Ý hay nha!”

Lan vỗ tay một cái kêu thanh rồi nhìn Quân đầy tán dương, sao cô không nghĩ đến điều này? Còn đứng đây ba hoa khoác loát

“Anh giỏi thật đó! Còn suy nghĩ đến việc này nữa!”

Quân làm như không nghe thấy, đánh chết cũng không quay mặt lại nhìn cô. Lan trong lòng tự biết Quân đang có vấn đề gì, chắc hẳn là cậu đang giận, giận việc cô huyền thuyên về vị hôn thê đó.

Haizz! Cái người này lòng dạ thật hẹp hòi mà!

Vị nhân viên kia không một chút nghi ngờ chỉ đường đến ban an ninh cho hai người. Quân và Lan cùng đi nhưng trên đường đi cả hai lại hết sức im lặng. Lan đã nhiều lần muốn mở miệng nói chuyện nhưng đến khi thấy bộ mặt lạnh lùng kia của Quân thì tất cả những lời muốn nói đều bị cô nuốt vào trong bụng

Quân cũng chẳng muốn làm thế, nhưng không biết tại sao lửa giận cứ gùn gục bốc lên, có lẽ cậu đang giận cô không hỏi ý kiến của cậu đã tự nhận bản thân là vị hôn thê của kẻ khác, dù gì thì cậu cũng là bạn trai đúng nghĩa của cô mà

Đến trước cái biển lớn đề ba chữ ban an ninh, cả hai nhìn nhau rồi bước vào.

Quân biết Lan đang theo dõi một ai đó, nhưng không biết người đó có quan hệ với Lan trong chuyện gì? Trả thù ư?

“Chào cô cậu, cô cậu muốn gì?”

Một người đàn ông tầm 30 tuổi lịch sự chào hỏi hai người, Quân chỉ gật đầu đáp lại, mọi chuyện giao cả cho Lan

“Chào chú, cháu muốn xem camera phòng 1002!”

“Ý cháu là muốn... xem bên trong phòng?”

Người đàn ông kia có chút ngượng ngùng, đây là khách sạn, người đến đây không phải để nghỉ ngơi thì cũng làm cái chuyện ấy. Cô gái này muốn xem bên trong phòng, nếu trong phòng là người muốn nghỉ ngơi thì không sao nhưng ngộ nhỡ trong phòng là hai nam nữ, họ đang... thì biết làm sao bây giờ?

Nhận ra vẻ khó xử của người đàn ông kia, Lan cũng chỉ biết thờ dài, khả năng hai người kia đang làm chuyện đó rất lớn, nhưng mà cô không thể bỏ lỡ được, cơ hội chỉ đến một lần mà thôi!

“Vâng ạ! Xin chú giúp cháu, người kia...”

Lan nói giữa chừng thì dừng lại, trưng ra bộ mặt đầy đau khổ của thiếu nữ bị người yêu phản bội, khiến cho chú nhân viên bảo vệ dù có chút ngại không muốn làm cũng phải làm

Chú bảo vệ thờ dài một hơi rồi đi đến một cái máy gần nhất, một chốc sau một màn hình lớn đã hiện ra trước mắt ba người. Bên trong hai người một nam một nữ vẫn không biết mình bị theo dõi nhưng vẫn gấp gáp thoát ý giống như nước đã đến chân rồi, nếu không nhảy sẽ bị ướt vậy.

Hai người vẫn say mê coi đồ, động tác mỗi lúc một nhanh hơn, đến khi hai người chỉ còn lại một bộ đồ trong thì Lan mới liếc mắt sang nhìn nơi khác, nhưng vô tình cô lại nhìn đến khuôn mặt của chú bảo vệ, chú ta vậy mà đỏ mặt cúi gằm xuống đất, như vậy cũng biết tuy ông ta làm trong một khách sạn, cái việc này thường xuyên xảy ra, nhiều lần thấy các cặp tình nhân ôm ấp đi vào thế nhưng ông ta vẫn rất khó xử khi thấy cảnh tượng này, làm việc ở một khách sạn không sạch sẽ như thế mà ông ta vẫn giữ được cốt cách của mình, còn biết đồ mặt cũng là một chuyện tốt.

Lan thờ dài một hơi, lại nhìn sang Quân, không biết Quân sẽ có biểu hiện gì đây?

Khi ánh mắt nhìn sang Quân, Lan không tìm được mà trong lòng tự thán phục một tiếng, chỉ sợ người đàn ông này của cô ngoài cô ra chẳng biết đến ai, Quân đến một cái liếc mắt nhìn đến màn hình cũng không có, khuôn mặt không một biểu tình nhìn đi nơi khác, giống như là đang đánh giá nơi đây

Khóe môi Lan không tự chủ nhếch lên, trong lòng không khỏi tự hào, vậy mới đúng là bạn trai của cô chứ!

“Cháu không muốn xem nữa!”

Trong giọng cô lúc này không biết có bao nhiêu ủy khuất, còn giống như hàm chứa sự ghen ngào như sắp khóc.

Chú bảo vệ nghe cô nói thế thì vui như mở cờ trong bụng, nhìn cảnh tượng này có bao nhiêu không thoải mái a!

Màn hình đang sáng lập tức trở nên tối đen như mực, Lan nhìn vào màn hình, nhớ lại những cảnh vừa diễn ra không khỏi hiện lên cái nhìn khinh bỉ, nhưng rồi vài giây sau lại chuyển sang bộ mặt đau lòng. Cô như vậy chỉ sợ đến cả diễn viên cũng phải chạy theo cô mà báỉ làm sự phụ, có ai có thể thay đổi bộ mặt nhanh đến như vậy không?

“Cháu có thể lấy bản sao của đoạn băng ghi hình vừa rồi không ạ?”

“Xin lỗi nhưng quy định ở đây không cho phép cháu à!”

“Thật không được sao ạ? Cháu chỉ muốn vạch trần bộ mặt của hắn ta, để cho ba mẹ cháu thấy, cháu không thể nào kết hôn với hắn được, nếu không có bằng chứng, ba mẹ cháu sẽ không tin”

Lan vẫn cố gắng thuyết phục người kia, cô nhìn ra người đàn ông này chỉ cần dùng một ít nước mắt và vẻ tội nghiệp sẽ làm thay đổi tâm tình của ông ta ngay thôi

“Nhưng...”

“Xin chú giúp cháu!”

Lan khóc mắt đã rung rung, nước mắt chỉ chực trào ra. Và quả thật như Lan suy đoán, cuối cùng người đàn ông kia cũng vì thấy cô quá tội nghiệp mà đồng ý giúp đỡ, tuy nhiên nhìn biểu hiện của ông ta vẫn còn một chút sợ sệt, Lan biết ông ta đang sợ sệt điều gì. Quy định của khách sạn, nếu làm trái, làm ảnh hưởng đến thanh danh của khách hàng có thể sẽ bị đuổi việc. Lan không thể đảm bảo giúp ông ta che giấu được việc này, vì một khi cô công khai đoạn băng, ắt hẳn mọi chuyện sẽ rối lên như sấm rền, muốn che giấu cũng khó. Cô biết một khi người kia bị bôi nhọ thanh danh sẽ tìm đến nơi này khiển trách, khi đó chắc chắn chú bảo vệ lương thiện này sẽ mất việc, cô cũng không muốn có người vì mình mà chịu khổ nạn, thôi thì cô đảm bảo với bác ấy một lời, nếu thật sự bác ấy bị đuổi việc, cô sẽ tìm cho bác ta một công việc thỏa đáng. SK tuy không thiếu nhân viên nhưng tìm một vị trí cũng không phải việc khó khăn gì

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119

Nắm trong tay đoạn băng ghi hình coi như trò chơi này Lan đã nắm chắc phần thắng, phải nói lần này ông trời đã giúp cô, để cô nhìn thấy cảnh tượng này nếu không đến giờ đầu cô vẫn còn đau vì phải suy nghĩ cách giải quyết chuyện này

“Có nên nói cho Lam biết không hay để đến ngày đó công bố luôn cho nó bất ngờ?”

Lan quay sang Quân hỏi nhưng người kia vẫn làm như không nghe thấy, vẫn tập trung lái xe.

Ai, cái người này...

“Anh đang giận em?”

Quân vẫn không trả lời nhưng cậu đã cho xe tấp vào lề đường, sau đó nhìn Lan chăm chăm ý bảo cô nói tiếp

Lan hiểu ý cậu, thở dài một cái rồi nắm lấy tay Quân lắc lắc, bày ra dáng vẻ làm nũng

“Em xin lỗi, chỉ vì trong lúc rối rắm, em không nghĩ ra lý do nào khác nên... chẳng phải anh đã hứa theo em rồi sao, bỏ qua cho em một lần đi mà”

Thấy dáng vẻ ủ dột xin tha thứ của Lan, Quân cũng không đành lòng, liền đưa tay xoa đầu cô

“Được rồi, chỉ có lần này thôi, không được có lần sau!”

Biết người kia đã bị mình thu phục thành công, Lan liền nở nụ cười tươi rồi hướng Quân cảm ơn, sau đó lại hôn phớt nhẹ trên má Quân một cái

Mặt Quân thoáng chốc đỏ bừng, cậu đối với hành động này của Lan không những không bài xích mà còn muốn cầu thật nhiều. Từ sau khi quen nhau, Lan dường như cởi mở hơn, đã không còn quá lạnh cảm như trước, đối với việc quan tâm đến người bạn trai như cậu có thể xem là tạm được, nếu cô quan tâm nhiều hơn nữa thì càng tốt, Lan không phải người cổ hủ, cô cũng biết cách thể hiện tình cảm, chỉ có điều phải xem người kia có xứng đáng nhận được tình cảm của cô hay không

“Ai, tối nay có thể ngủ ngon rồi!”

“Thật ngủ ngon? Có người còn không nhớ đến nỗi vất vả của mình phải bay đến tận Việt Nam a, đến một lời cảm ơn cũng không có”

Hình như Quân bị ủy khuất rất lớn, giọng nói nghe ra toàn sự bất mãn

Lan cười khẽ, người này thật không đứng đắn mà!

“Anh đi tìm Phương mà nói, nói với em làm gì?”

Lan ra vẻ dường như không quan tâm, tuy nhiên lâu lâu vẫn đá mắt nhìn sang người bên cạnh, bỗng chốc cô cười rộ lên, con người này sao lại dễ giận dữ như thế?

Quân sau khi bị Lan phốt lò, liền đến việc lái xe cũng không muốn làm, lập tức quay ngoắt mặt nhìn ra ngoài đường, hai tay khoanh lại trước ngực, ra dáng vẻ ta đây giận rồi!

“Quân!”

“Anh giận sao?”

“Quân!”

“Nhật Quân!”

Mặc cho Lan kêu đến thế nào, Quân cũng chẳng quay lại, cũng chẳng đáp một lời. Lan bắt giác thờ dài, người này

Bỗng một ý nghĩ lóe ra trong đầu cô, khoe môi không tự chủ mà nhếch lên một nụ cười ranh mãnh

“A! Đau quá!”

Lan đột nhiên ôm bụng la lên. Quân dù rất muốn làm bộ mặt lạnh lùng, giận dữ nhưng ngay khi nghe đến tiếng kêu đau của Lan thì ngay lập tức quay mặt lại nhìn

Chỉ thấy khuôn mặt của cô lúc này thật khó coi, mặt nhăn lại một đoàn, trông rất khổ sở. Nhìn thấy thế, tâm Quân lập tức rối bời, bây giờ cũng chẳng biết làm gì, cũng chẳng suy xét xem Lan có đau thật hay không, vội vội vàng vàng lại hỏi han

“Em làm sao? Đau ở đâu?”

“Đau bụng quá! Rất đau a!”

Theo từng tiếng la của Lan, Quân càng gấp càng vội, tay chân luống cuống lại không dám sờ soạng bậy bạ.

Trong lúc Quân không biết làm gì, rối ra rối rắm, Lan liền ti hí con mắt nhìn Quân, sau đó nhân lúc Quân không để ý liền hôn một cái lên môi cậu, đó không phải là nụ hôn phớt lò lướt qua một cái như lần trước nữa mà lại là một nụ hôn thật sâu, quyến luyến không muốn rời.

Quân sau khi bị tập kích bất ngờ, cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện, trả công như thế này cũng là một chuyện tốt, phải nói là quá tốt đi. Cậu không nghĩ tới sẽ được trả công như thế này

Ngoài phố những chiếc xe và người vẫn qua lại nườm nượp, còn trong chiếc xe màu đen kia, tình ý nồng đậm, tràn ngập khắp các ngõ ngách trong xe, yêu thương nồng đượm

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120

Chiếc xe từ từ tiến vào trong gara khách sạn paradise, vừa vào đến nơi Quân và Lan đã trông thấy hai chiếc xe cùng nhãn hiệu của Lâm và Huy, thì ra bọn họ đã về đến nơi.

"Chúng ta vào thôi!"

Quân đưa tay ra muốn nắm tay Lan nhưng ngay lập tức Lan đã rút tay lại, rồi cô nhoen miệng cười với cậu

"Em mời chân!"

Mời chân? Cái lý do này thật không hợp lý a. Cô đâu phải mới đi một đoạn đường xa về, là xe đưa cô về tận nơi nha, mời chân cái gì chứ?

Quân nhướn hàng lông mày nhìn Lan, trong bụng không ngừng buồn cười, tự hỏi sao Lan lại trẻ con thế này

Quân cười khẽ một cái rồi nửa ngồi nửa quỳ xuống đất, đưa lưng về phía Lan

Mà ai kia giống như sợ chậm trễ Quân sẽ đổi ý nên vội vội vàng vàng trèo lên, rồi quàng tay qua cổ Quân, ôm cậu thật chặt, cuối cùng vì vẻ cáit giọng

"Xuất phát nào!"

"Tuân lệnh!"

Quân hô đồng dạng rồi đứng thẳng lên, hướng cửa khách sạn đi vào

Hai trái tim trong hai lồng ngực đập kịch liệt, hơi ấm truyền từ thân thể người này rồi nhận lại một luồng hơi ấm khác từ người kia, quá trình này giống như có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, người này ấm áp thì người kia tất cũng sẽ được như vậy

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, bất quá đã đến nơi nhưng Quân vẫn không có bỏ Lan xuống, điều đó làm cho bọn người trong phòng không khỏi cảm thấy chướng mắt nha.

"Hai người dám bỏ nhóm, đi đánh lẻ nha!"

Phương khoanh tròn hai tay trước ngực, vẻ mặt ranh ma nhìn Quân và Lan cơ hồ muốn bảo hai người tự giác khi tất cả a.

Lan cười khi hi rồi tuột khỏi tấm lưng rộng liên ấm áp của Quân, sau đó một mực kéo Quân đến một chỗ trống còn lại

"Nhiệm vụ của bọn tớ đã xong, tất nhiên bọn tớ có quyền rời đi a"

Bọn tớ? Hai, từ bọn tớ này cô nói thật xuôi tai a, nghe như bọn họ là một thể không bằng

Phương trừng mắt nhìn Lan, từ khi nào con bạn lãnh cảm của cô biết dùng những từ này, cô không thể nào thích nghi với một Nhật Lan mới lạ này a.

Tuy nhiên, có người cảm thấy ghê tởm ngừng lại nói kia những cũng có người tỏ ra rất thích thú a, bọn họ vậy nhưng đã giống như không thể chia lìa, cả trong lời nói cũng dính liền với nhau, Quân cơ hồ đã cười toét cả miệng vì điều đó

Thấy Phương chuẩn bị phun ra hỏa Lan cười hắc hắc một cái, lại nở nụ cười ranh ma, lém lỉnh.

Phương cậu hôm nay đừng mong được yên với tớ!

"Có người ganh tị thì cũng làm như bọn tớ đi, bây giờ cũng đâu còn một thân một mình nữa. Còn có, chỉ sợ sau này người tách nhóm không chỉ có hai người bọn tớ!"

"Cậu..."

Quả thật không ngoài dự đoán xuất Lan, mặt Phương chớp nhoáng đã bị răng mây hồng che kín, trong ki đó Lâm lại cười rất thỏa mãn giống như muốn nói Lan nói đúng rồi

"Ây da, vừa rồi có người còn đòi tớ trả công vì giúp cậu, giờ cậu cũng phải trả công lại cho tớ nha!"

"Tớ cũng đâu có nhờ cậu, là cậu tự biết bản thân không có việc gì làm nên mới nhúng tay vào chuyện của tớ thôi!"

Những lời nói đùa nhưng nghe ra lại rất vô tình kia đã thành công làm cho lửa giận từ tận sâu đáy lòng Lan dâng lên mãnh liệt, công trạng cả ngày hôm nay của cô không ngờ chỉ cần phải tay một cái đã không còn lại cái gì, vô tình, đúng là vô tình a!

"Được, là tớ ăn không ngồi rồi nên mới kiếm chuyện tự nhọc bản thân, thôi thì giờ tớ chẳng muốn quản chuyện người khác nữa, những chuyện về sau các cậu tự giải quyết a!"

Lan dứt lời cũng chẳng thèm nhìn đến mặt mũi của mọi người, lập tức đứng lên quay người về phòng. Một khi Sakura đã mặc kệ thì người chịu thiệt nhiều nhất không phải là Phương nữa mà là Lâm a!

Xem ra đoạn tình của Lâm, những rắc rối phía trước của cô muốn giải quyết một cách nhanh gọn không phải dễ dàng gì, mặc dù kế hoạch đã có cả rồi

"Huy, đành ủy khuất cậu thêm một thời gian nữa rồi, nếu Lan đã không muốn giúp thì tớ cũng hết cách, chuyện của hai người lần này chỉ sợ Lan đã làm ngơ rồi, có trách thì trách hai người kia a!"

Quân nhếch môi cười một nụ cười đầy ẩn ý, lại có thêm một chút ma mãnh rồi cũng chạy theo Lan, bỏ lại sau lưng những con người ngờ ngác không hiểu Quân muốn nói gì.

Phương cũng không muốn nói những lời đó, chỉ là trong phút chốc bị Lan trêu ghẹo cô đã thẹn quá hóa giận mà phát ngôn bừa bãi, nhưng cô biết Lan là quân tử, sẽ không chấp nhất với cô, nghĩ như thế, lập tức những cảm giác khó chịu liền biến mất không còn một mống, bên cạnh Lâm cũng chẳng nói gì,

chỉ ôn nhu vuốt vuốt mái tóc đen dài của Phương. Cậu biết rõ hơn ai hết cậu và Phương được như ngày hôm nay là nhờ ai, chắc cậu phải lựa một ngày đẹp trời nào đó hào hào mà cảm ơn Lan a

"Em giận sao?"

Quân đẩy cửa bước vào, vừa lúc nhìn thấy Lan đang đứng bên cửa sổ trầm tư, lại có vấn đề gì mà cô không cho cậu biết nữa à. Quân tiến tới chỗ của Lan, bước chân của cậu đi không hề nhẹ, vậy mà Lan cũng không hay biết, cô đang suy nghĩ cái gì mà quan trọng như vậy

"Sakura!"

"Hử?"

Lan giật mình một cái thật mạnh, khi thấy người đứng đằng sau là Quân thì chỉ cười một cái, rồi tiến sát vào vùng ngực rắn chắc kia, sau đó ánh mắt lại chìm vào xa xăm. Nhìn Lan im lặng, Quân cũng chẳng nói thêm điều gì, chỉ đứng sau lưng làm chỗ dựa vững chắc cho Lan tựa vào

Mãi một lúc sau, Lan mới có phản ứng, khóe môi cũng từ từ mấp máy

"Ngày mai, em phải về Nhật!"

Về Nhật! Chỉ có vài từ thôi nhưng lại làm chấn động tâm can Quân không thôi, tại sao cô lại về Nhật? Chẳng phải mọi chuyện đang rất tốt sao?

"Tại sao?"

"anh 2 đã tìm được bác sĩ chữa trị cho mẹ, thời gian qua...em đã không ở bên mẹ, chăm sóc mẹ cho thật tốt...bây giờ em phải quay về, làm tốt những việc mình phải làm!"

"Vậy chúng ta cùng đi!"

Quân không do dự thốt ra, nghĩ cũng chẳng thêm nghĩ đến một lần, cuộc đời này cậu đã tự thề với lòng mình, chỉ cần Lan ở nơi nào cậu sẽ ở đó, cảm giác suốt 10 năm lạc bóng cô, cậu đã nếm đủ rồi, giờ không cần trải qua một lần nữa

Lan lúc đầu có một chút ngỡ ngàng, nhưng ngay sau đó cô cũng chỉ nở một nụ cười nhẹ, chấp niệm của người này đối với cô quá sâu, việc này cũng chẳng phải việc lạ lung gì

Bầu trời đêm đầy sao, gió đêm nhẹ thổi mang tâm hai người càng đến gần nhau hơn

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121

Sáng một ngày chủ nhật đẹp trời, ánh nắng của buổi ban mai nhanh chóng lan khắp các ngõ ngách, đem đến sự ấm áp cho những chỗ mà nó chiếu tới.

Bầu trời trong xanh không một gợn mây, đôi lúc còn có vài chú chim nhỏ nhẩn bay qua, cất lên giọng hát đầy trong trẻo để đón chào ngày mới

Sáng...một khung cảnh, một bầu không khí thật đẹp!

Vậy mà...lại có những kẻ không biết điều đi quấy phá về đẹp lung linh ấy.

Ở một chốn nào đấy, cái sự lạnh lẽo cùng chết chóc hiện diện làm cho không gian xung quanh cũng dần trở nên u ám

Chủ nhật này chỉ cách ngày Lam đính hôn có một tuần nữa thôi. Từ ngày cô đứng ra tuyên bố với ba mẹ mình về việc hủy hôn thì bản thân cô cũng đã biết cuộc sống của bản thân mình sau này sẽ không thể nào yên ổn như trước được nữa, cô đã từng nghĩ bọn họ sẽ đến tìm cô, cũng có thể dùng đến bạo lực để đưa cô về, nhưng không ngờ bọn họ lại đến sớm như thế này

Chẳng lẽ họ sợ cô bỏ trốn ư?

Nếu cô muốn trốn, vậy giờ cô còn ở lại xứ Hàn lạnh lẽo này làm gì? Thật ngu ngốc!

“Tiểu thư, mời cô đi theo chúng tôi!”

“Đề Thư Kí Min đến đây, thật có lỗi quá!”

Lam cười khẩy một cái, trong lời nói xen lẫn một chút châm chọc. Bọn họ đánh giá cô cao đến vậy ư? Đưa cả thư kí thân cận của ông đi, đưa người ông xem trọng nhất đi chỉ để mang cô về, cô có nên vui hay không đây?

“Nếu tôi nói không thì sao?”

Lam dựa người vào cửa, trước mặt là ba người Phuong, Lâm và Huy, bọn họ tạo thành một rào cản vây lấy Lam. Đã có vài ba người muốn xông lên bắt Lam nhưng hề người nào bước lên đều bị ba người cho đo ván, cũng bởi vì lẽ đó nên người thư kí Min này mới có thể nhún nhường Lam như thế, bằng không giờ cô đã bị xách đi chẳng khác gì xách một khi xổng chuồng a.

“Tiểu thư, đây là chuyện liên quan đến cả gia tộc!”

“Liên quan đến cả gia tộc? An nguy chẳng? Hay là quyền thế, tiền tài?”

“Tiểu...!”

“Đừng nói nữa, tôi sẽ không theo các người về!”

Lam cấp đánh gãy lời nói của thư kí Min rồi quay lưng vào phòng. Không run sợ, không do dự, ở cô chỉ có sự kiên quyết khó có người nào có được, điều đó làm cho thư kí Min chỉ có thể cắn răng ngược nhìn Lam rồi đi mà bản thân lại không thể làm được gì.

Huy hừ lạnh nhìn vài ba người trước mặt rồi rầm một cái, cánh cửa gỗ lớn của phòng bọn họ đang ở nhanh chóng đóng chặt, một khe hở cũng không có

Có lẽ những ngày về sau này sẽ không có ngày nào được yên ổn nữa rồi, lão già kia là một người cố chấp, dùng biện pháp nhẹ với lão sẽ không có tác dụng gì ngược lại còn mang họa đến cho mình, nếu không chắc chắn tốt nhất đừng ra tay, bằng không tự do mà Lam đang nắm trong tay sẽ bị hủy ngay tức khắc.

Lam một mình nâng đầu trở vào nhà, theo sau vẫn luôn là Huy, bọn họ chỉ vừa ló đầu khỏi bức tường đã thấy Lan và Quân ngồi vắt chân chữ ngũ ở trên ghế, bên cạnh còn có vài ba cái hành lí

“Hai cậu đi đâu?”

“Về Nhật!”

Lan lạnh lùng buông lời, như có như không nhìn lướt qua mọi người rồi nhẹ nhàng cầm lấy tách trà lên uống, bên cạnh Quân cũng chỉ cười nhạt một tiếng, một chữ cũng không dám nói

Không khí chợt lạnh xuống đột ngột làm ai cũng thấy khó chịu, thế nhưng người gây nên bầu không khí này lại tựa như không thấy, xem bọn họ như không khí, dù một cái cũng không nhìn đến. Trong lòng mọi người không khỏi thầm than: Không tốt!

Thái độ này của Lan chẳng phải là giận dai hay sao? Chắc chắn là vì những lời nói ngày hôm qua của Phuong... Ai nha, Phuong cũng chỉ nói đùa thôi, Lan không phải tương thật chứ!

Quân thờ dài một cái, lại tiếp tục yên lặng. Quân biết Lan không có như mọi người nghĩ, cô căn bản đến giận còn không có thì làm sao có thể giận dai...

Cái này nói làm sao nhỉ? Cô chỉ muốn dọa bọn họ, giả vờ mặt lạnh một lần thôi!

Phuong có chút áy náy nhìn Lan. Cô biết Lan là người nhạy cảm, nhưng vốn trước nay giữa hai người luôn thẳng thắn, có gì nói nấy, và lại hôm qua cô vì thẹn quá hóa giận nên mới nói thế, không ngờ... Lan lại giận đến mức này, còn mặc kệ bọn họ

Nếu là bình thường, đối với chuyện vừa xảy ra không cần bọn họ nói Lan cũng là người đề cập đến vấn đề và phuong án giải quyết trước, vậy mà lần này, từ đầu đến cuối, ngoài hai chữ Về Nhật, Lan cũng chẳng nói thêm một từ nào nữa, Lan thật sự bỏ mặc bọn họ rồi!

Phuong mặt mày méo mó nhìn sang Lam

Tớ xin lỗi!

Đối với việc Lan không quan tâm thì người chịu thiệt nhiều nhất lúc này chính là Lam. Nếu suy đi nghĩ lại cho thật kỹ thì trước nay mọi chuyện xảy ra với bọn họ đều có Lan giải quyết, Lan luôn là người gánh lấy mọi chuyện, bảo vệ cho bọn họ, gặp bất cứ khó khăn gì Lan cũng là người ra tay trước, vậy nên bọn họ luôn ỷ lại vào Lan, chẳng bao giờ bọn họ cảm thấy sợ. Nhưng lần này bọn họ thực sự sợ rồi, nếu Lan mặc kệ bọn họ, bọn họ có đủ sức để gánh lấy mọi chuyện không?

4 người nhìn Lan nhưng Lan chỉ tập trung uống rượu, còn lại chẳng để cái gì vào mắt. Thấy tình hình không ổn, 4 người lại nhìn sang Quân, người duy nhất có thể khuyên Lan lúc này chỉ có Quân a.

Thế nhưng Quân chỉ có thể ảo não lắc đầu, bảo cậu cầu xin, cậu còn chưa muốn nhận thái độ lạnh nhạt kia của Lan a. Chỉ nghĩ đến Lan ghê lạnh cậu như đã làm với bọn người kia cậu thực sự không chịu nổi.

Vì tình cảm của Sakura, cậu đành phải ủy khuất những người kia vậy

Lan uống xong ly trà liền đứng dậy. Cô sửa sang lại quần áo một chút rồi quay sang nhìn Quân

“Anh thực sự muốn đi?”

“Ừ! Anh sẽ không để em rời xa anh nữa!”

Lan thờ dài, nếu là tối hôm qua, cô chắc chắn sẽ đồng ý để cậu đi nhưng bây giờ cô lại không muốn thế. Hôm qua sau khi Quân rời khỏi, cô liền nhận được một cuộc gọi khẩn, người bên đó nói rằng bố mẹ Quân đã tìm đến tận bên Nhật, hiện giờ đang ở trong công ty chờ cô. Cô thật không muốn gặp họ và càng không muốn Quân nhìn thấy cô và họ đối nghịch nhau, nhưng cô và mẹ Quân vốn không thể hòa hợp, lần này gặp sẽ không tránh khỏi tranh cãi, muốn không đối nghịch cũng khó.

Cô biết người này đối với cô đã hình thành nỗi sợ, nỗi sợ cô sẽ rời xa cậu như mười năm về trước, bây giờ chỉ sợ cô có hứa cậu cũng sẽ không an tâm để cô rời đi, cô cũng không muốn rời xa Quân

Giữa hai ngã rẽ như thế này cô không biết phải chọn bên nào, cô lại không thể ngừng lại, cô biết làm sao?

Dù không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng đêm qua Lan đã đồng ý nhưng đến bây giờ cô lại tỏ vẻ không chắc chắn, cậu biết cô đang khó chịu, cũng biết cô đang cân đo có nên đưa cậu đi hay không, cậu không muốn cô suy nghĩ nữa, cậu đi là lẽ đương nhiên, giờ cô không cho thì cậu vẫn đi

“Đừng nghĩ nữa, giờ em có nói thế nào anh cũng cùng em đi!”

Lan thờ dài một cái rồi gật nhẹ đầu.

Thôi vậy!

Cô cũng không thể trốn tránh ba mẹ Quân suốt đời, cũng phải có lúc cô cùng cậu xuất hiện trước mặt họ, không bằng ngay lúc này đi

Quân thay Lan cầm lấy va li rời ra cửa đứng đợi. Lan liếc mắt nhìn qua mọi người một lần rồi dừng lại ở Lam

“Giải quyết mọi chuyện cho tốt, tớ rất lâu mới quay lại!”

Cô chỉ nói một câu như thế rồi bỏ đi. Cánh cửa từ từ khép lại, bóng dáng của cô và Quân cũng biến mất hẳn, chỉ còn lại 4 con người đứng trơ trọi trong phòng

Xong rồi! Lan thật sự đã bỏ rơi bọn họ rồi!

Phương ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt đầy sự mệt mỏi. Cô nên khóc hay nên cười đây? Cục diện này là do cô tạo ra a!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Lan đi rồi, bầu không khí trong căn hộ thuê tạm kia càng trở nên khó chịu, không ai nói gì, nói cho chính xác thì họ không biết nói cái gì. Lan đi rồi họ lại thấy nặng nề, giống như những ngày Lan biến mất trước kia, một tin tức cũng không có.

Ngày đính hôn sắp đến, Lam chính là người mệt mỏi nhất, kế hoạch Lan đã vạch sẵn trước kia đến bây giờ vẫn chưa chuẩn bị được gì cả mà cô cũng chẳng nghe Lan đề cập đến nữa, cô vẫn rất mơ hồ về kế hoạch này và mơ hồ cả về ý định của Lan nữa, rốt cục Lan có hay không thực hiện kế hoạch này?

Lan trước nay luôn luôn hi sinh bản thân mình để che chắn bảo vệ cho bọn họ, mọi sóng gió ập đến với bọn họ đều có Lan che chắn tốt. Cô có thể cam đoan rằng kế hoạch Lan đề ra vẫn chưa phải hoàn thiện, cô chỉ sợ những điểm mấu chốt của vấn đề Lan vẫn chưa nói ra, nhưng đó mới là những điểm quyết định, cũng là những điểm nguy hiểm nhất. Nếu chẳng may lần này cô đi sai một nước cờ, chỉ sợ người chịu tổn hại không phải là cô mà lại là Lan.

Mọi chuyện càng lúc càng rối rắm, càng lúc càng trở nên mơ hồ

Phuong trong lòng ngổn ngang đủ bề, lại không biết giải tỏa nơi nào, liền đứng bật dậy xô cửa chạy đi. Cô không thể nào lo mọi chuyện, làm như không biết việc Lan bỏ đi là vì cô. Cô giờ chỉ muốn vùi mặt mình, và cho nát khuôn mặt này, sao lại vô ý vô tứ nói ra lời đau lòng đó kia chứ

Phuong dừng lại bên một ghế đá, cô mệt mỏi ngồi phịch xuống, buồn bực trong lòng không cách nào giải tỏa được, nhất thời bàn tay vung lên cao, cuộn thành nắm đấm rồi hung hăng đấm xuống mặt ghế. Cú đấm thật mạnh, chỉ một cái thôi nhưng máu trên tay cô đã tứa ra

Mặc cho máu chảy đến đâu, Phuong cũng chẳng thèm quan tâm đến, người cô rũ rượi như một con rối bị đứt dây, cô cúi gằm mặt xuống đất, hai tay chống lên đùi để nâng đỡ thân thể nặng nề, sức nặng giành cho đôi chân mỗi ngày một lớn

Tâm trí cô mơ mơ màng màng, nói cho chính xác thì lúc này cô đang đứng giữa bốn bề hỗn loạn nhưng lại không có lỗi ra

Đối với người khác có thể nói tình bạn không là gì nhưng đối với ba người bạn cô thì lại khác, tình bạn đã trải qua sóng gió mới là tình bạn đáng quý nhất, bởi lẽ những người sát cánh bên mình đến cuối con đường mới là những người bạn chân thành

Bỗng... trước mặt cô xuất hiện một đôi giày trắng, nhìn thoáng qua cũng biết là đồ hàng hiệu, nhìn đôi giày thôi cũng đủ biết chủ nhân nó là người giàu có thể nào bởi lẽ những người bình thường phải mất mấy năm tiền lương mới mua được những thứ đồ đắt tiền này. Không biết chủ nhân của nó là ai đây?

Phuong từ từ ngẩng đầu lên, trong đầu đã tự hình dung ra một cái tên nhưng đến khi nhìn rõ mặt thì cô chỉ có thể ngồi lừ tại một chỗ, có ai nghĩ lại là hán ta kia chứ?

Bùi Trọng Khiêm, sao hán lại ở đây?

Phuong nhìn cũng chẳng muốn nhìn lập tức đứng bật dậy, toan bỏ đi nhưng cánh tay lại bị người kia níu lại.

Bùi Trọng Khiêm tha thiết nhìn cô, là tha thiết a!

Cô khinh bỉ ánh nhìn đó!

“Phuong, nói chuyện với anh một lần đi!”

“Chúng ta không có chuyện gì để nói!”

Phuong lạnh lùng cự tuyệt, cánh tay đang bị nắm cứng hung hăng hất ra, cô bước đi thật nhanh như muốn nhanh chóng thoát khỏi ác ma đang rình rập mình.

Bùi Trọng Khiêm nhìn Phuong trốn mình như trốn quỷ chi có thể nở nụ cười chua xót, trách ai được, là hán không biết quý trọng cô khi cô còn ở bên cạnh mình, giờ muốn quay lại có chẳng đã trễ rồi!

Thế nhưng hán vẫn không bỏ cuộc, đôi chân nhanh chóng đuổi theo Phuong, cô càng ruồng rẫy thì hán sẽ càng bám dính lấy cô, để xem cô nhẫn tâm hơn hay hán kiên trì hơn

Bùi Trọng Khiêm đi theo Phuong từ ghế đá đến công viên, qua trung tâm giải trí, rồi lại về lại ghế đá gần nhà, Phuong đã đi giáp vòng rồi nhưng hán vẫn cứ mãi bám theo, rốt cục hán muốn cái gì? Thật sự rất phiền nha!

“Anh làm gì cứ theo tôi thế?”

“Chúng ta nói chuyện đi!”

“Chúng ta còn chuyện gì để nói chứ?”

Phuong quay lưng lại với Bùi Trọng Khiêm, lạnh lùng buông từng chữ, trong lòng cô chỉ muốn mau chóng kết thúc cuộc hội thoại này rồi về phòng đánh một giấc, từ sáng đến giờ chẳng có chuyện gì suông sẻ với cô cả

“Phuong, lúc trước là anh sai, anh... lúc đó anh còn quá non nớt, anh còn chưa hiểu gì về yêu, lúc đó yêu em anh cũng còn rất hồi hộp, anh không để ý đến việc tôn trọng em, đến khi em rời khỏi anh rồi, anh mới biết anh yêu em đến nhường nào, có em mỗi ngày, cười đùa với em như là một thói quen mỗi ngày của anh. Anh thực xin lỗi, anh sai rồi, nhưng anh yêu em là thật lòng, xin em cho anh một cơ hội, anh chỉ yêu mình em thôi!”

Yêu ư? Tình yêu hồi hộp ư? Nhớ khi xưa, cô yêu anh ta hết lòng, giành trọn trái tim mình cho anh ta, để rồi chỉ nhận được một tình yêu hồi hộp ư? Để rồi phải thương tâm nẩy thảng trời, còn hại Lan suýt mất mạng ư?

Nếu tình yêu của cô và Bùi Trọng Khiêm lúc trước chỉ dừng lại ở hai chữ “Yêu Hận” Cô yêu anh ta, cô hận anh ta thì có lẽ giờ này cô đã có thể cho anh ta một cơ hội, thử tin anh ta một lần, nhưng thực tiết, cái tình yêu ngây ngô năm đó lại liên quan đến rất nhiều người, nhất là liên quan đến người bạn mà cô xem trọng nhất, nếu cô cho anh ta cơ hội thì cũng đồng nghĩa với việc phản bội lại lòng tin của Lan, Lan sẽ thất vọng đến nhường nào

Đó còn chưa nói đến, trong tim cô lúc này hình bóng anh ta đã chẳng còn lại gì, kỉ niệm năm xưa cô cũng chẳng nhớ nữa, trong tim cô lúc này đã có một người khác, đầy ắp tình cảm giành cho một người khác, Bùi Trọng Khiêm vốn không còn cơ hội nào nữa

“Tôi yêu anh đã là chuyện quá khứ rồi, tha thứ hay không cũng không quan trọng nữa mà giờ có cho anh cơ hội hay không cũng không phải một mình tôi

quyết định là được, quan trọng nhất vẫn là tôi đã yêu người khác, người đó tốt hơn anh rất nhiều!”

Phương cao ngạo cất giọng, trong lời nói chẳng lấy một chút buồn đau hay thương xót gì cả, cô ngạo nghễ bước đi, phong thái ung dung tự tại, không có một chút gì có thể níu kéo được cô

“Hắn ta cũng là một kẻ trắng hoa thôi!”

Chỉ một câu thôi nhưng đã có thể làm Phương ngừng bước chân, Bùi Trọng Khiêm đắc ý cười, Lâm cùng anh ta cũng chẳng khác gì nhau, cô sao lại có thể thiên vị như thế?

Phương quay đầu lại, trên mặt nhẹ nhàng vẽ lên một nụ cười, một nụ cười nhưng chỉ giống như gió thoảng mây bay, thoáng cái đã biến mất. Trong đôi mắt tinh anh sáng ngời giờ đây ánh lên một loại tin tưởng mà khi yêu anh ta cô chưa từng có

“Đó là quá khứ không có tôi, tôi không quan tâm đến! Tôi chỉ biết giờ đây người tôi yêu là Lâm và người Lâm yêu là tôi! Tôi tin tưởng cậu ấy và Lan cũng vậy!”

“Nhưng nếu có một ngày hắn ta phản bội em?”

“Yêu được thì bỏ được, kẻ phản bội tôi không đáng để tôi yêu!”

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang dần rời xa, Bùi Trọng Khiêm chỉ biết cười khỏ, hẳn biết mấu chốt của vấn đề không phải ở Phương mà chính là ở Lan. Ngay khi Phương nói “Lan cũng vậy” thì anh ta đã biết cục diện không thể thay đổi được nữa. Lan là ai? Chính là người cố chấp nhất trên đời này, cũng là người ghét anh nhất bởi vì anh chính là người làm cho bạn của cô thương tâm, chính là người chia rẽ tình bạn của bọn họ một thời gian dài. Lan đã từng cảnh cáo anh đừng xuất hiện trước mặt Phương, và đã từng tung cho anh một nắm đấm, đến bây giờ một bên mặt vẫn còn sưng, giờ nếu đi gặp Lan thuyết phục, anh chỉ sợ chưa kịp nói lời nào đã phải tự đào mồ chôn mình

“Yêu được thì bỏ được! Phương, em mạnh mẽ lắm!”

Phương nói được, cũng đã làm được nhưng anh thì sao? Anh có bỏ được không? Yêu! Anh đã phải dành một thời gian dài, đánh đổi một người quan trọng mới có thể định nghĩa được cái chữ đó

-----giải phân cách nỗi đau và hạnh phúc-----

Phương cười lạnh, Bùi Trọng Khiêm kia chỉ làm cô khinh bỉ mà thôi! Níu kéo ư? Quay lại ư? Để rồi xối cho cô một gàu nước lạnh nữa sao? Cô cũng không phải là con cóc, sao lại đi lên vết xe đổ lần thứ 2?

Đến một ngõ hẻm gần đó, Phương bị một ai đó kéo tuột vào, trong lòng đang rất bức bối, đang không biết giải tỏa nơi nào, giờ không biết ai muốn kiểm chuyện với cô, bao nhiêu bức bối trong lòng sắp biến thành lời chửi mắng tuôn ra, thế nhưng lời còn chưa kịp nói, môi cô đã bị ai đó chiếm giữ

A.....! Tên khốn kiếp nào!

Phương trừng mắt nhìn bản mặt phóng to trước mặt mình, cư nhiên lại là Lâm!

Lâm triền miên hôn lấy Phương, cố gắng gửi hết mọi yêu thương vào nụ hôn đó, tuy nhiên cậu cũng có chút bức bối trong lòng a, có ai hôn lại trừng mắt nhìn lớn như cô người yêu này của cậu không kia chứ?

Đến khi Phương sắp không thở nổi nữa, Lâm mới buông Phương ra, thấy cô trừng mắt nhìn mình, Lâm không khỏi phì cười

“Cậu...cậu...”

Lâm không đợi Phương nói hết đã nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, bên tai cô mà thổi hơi làm mặt Phương thoáng cái đã đỏ bừng

“Cảm ơn vì đã tin tưởng anh, anh tuyệt đối không phản bội lại em!”

Ồ!

Phương đờ người ra...Cách xưng hô này...thật không quen...không phải cô chưa bao giờ dùng chúng, nhưng trước đây cô và Lâm cứ thôi cô rồi cậu tớ riết rồi giờ chuyển sang cách xưng anh em đột ngột thế này, cô chưa thể nào thích ứng được...

Còn có...

Mặt Phương đã đỏ...giờ càng đỏ hơn, màu sắc so với mẩy trái cà chua chín có hơn chứ không có kém

Đừng nói với cô, những gì cô và Bùi Trọng Khiêm nói, cậu đã nghe hết rồi chứ!

Nhìn ra ý tứ trong mắt Phương, Lâm chỉ cười cười, nhưng cái cười đó trông rất thỏa mãn, lại tràn đầy hạnh phúc.

Ôi trời! Thì ra đã nghe hết rồi!

Cô bây giờ chỉ muốn độn thổ thôi! Con người này tính tình kiêu ngạo biết bao, nếu đã nghe rồi sau này chắc chắn sẽ lại lên mặt với cô cho mà xem

“Em yêu anh như thế, anh phải có lễ đáp trả mới phải! Chúng ta... hẹn hò đi!”

“Hẹn hò!”

Hai chữ này nói với các cô gái khác chắc chắn bọn họ sẽ rất vui, nhưng đối với tình cảnh của bọn họ lúc này thật không phải lúc

Phuong cúi gằm mặt xuống, bàn tay không an phận vẽ vẽ vài cái hình tròn trên bộ ngực rắn chắc của Lâm

“Lâm như thế, em lại gây ra chuyện như vậy, thật không có tâm trạng đi!”

“Tay em làm sao thế này?”

Nhìn vết máu đã đông lại trên tay Phuong, Lâm như muốn nổi đóa, chỉ xa nhau có một chốc thôi cô đã bị thương như thế, sau này làm sao mà cậu có thể an tâm để cô đi đâu được

“Đi, không hẹn hò, chúng ta về nhà băng bó vết thương!”

Nói là làm, Lâm lập tức kéo Phuong đi. Phuong phía sau cũng chỉ có thể cười đến méo mó mặt mày, người này làm quá rồi

Trưa...mặt trời bắt đầu lên cao, ánh nắng mỗi lúc một gay gắt, những ánh nắng tinh nghịch đuổi bắt nhau trên đôi bàn tay nắm chặt của hai người nào đó, làm cho đôi bàn tay ấy vốn đã rất ấm càng trở nên ấm hơn

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

Chuyến bay khởi hành đến Nhật, vì không muốn để lộ nơi ở của mẹ và em trai mình, Lan trực tiếp đi đến công ty, thuê một khách sạn bên ngoài để hai người nán lại qua ngày.

Đến công ty, tất nhiên Lan sẽ không còn bộ dáng của một cô nhóc tuổi teen, sáng mặc quần Jeans áo pull, chiều mặc quần short áo ba lỗ nữa. Lan bây giờ khoác lên người một bộ váy công sở ôm sát người cùng với áo sơ mi trắng, hơi phá cách ở nơi cổ, toàn thân cũng vì vận đồ đó mà khí chất có chút sang trọng cùng già dặn hơn so với lứa tuổi của mình

Đi bên cạnh Quân cũng lịch sự hẳn hoi, một bộ vest đen từ trên xuống dưới, tóc được chải chuốt gọn gàng, phần nút phía trên không cài làm cậu mang một xu hướng lãng tử, nhưng không quá lỗ mãng, nhìn vào rất ư là thu hút ánh mắt của người khác

Hai người sánh vai đi vào khách sạn tựa như một đôi tiên đồng ngọc nữ cùng nhau giáng trần, bọn họ chính là người nổi bật nhất trong đại sảnh rộng lớn nào, đi đến đâu mọi người cũng nhìn ngó, có người còn thầm ao ước trở thành một trong hai, bắt quả cái ánh mắt lạnh lùng như hàn băng ở bắc cực của bà chủ tuổi đời còn trẻ kia làm cho bọn họ muốn nhìn lâu cũng không được, hít thở có chút không được tự nhiên. Bọn họ tự biết nếu còn muốn làm việc ở đây, bọn họ phải biết nên làm cái gì, không nên làm cái gì

“Công ty lớn thật!”

Quân chỉ liếc sơ mắt một cái nhưng đã bị choáng ngợp bởi quy mô ở nơi này, từ diện tích đến mọi thiết bị đều hết sức xa xỉ, chỉ mỗi một viên gạch lót sàn thôi đã có giá trên trời rồi. Tuy công ty nhà cậu cũng là một tập đoàn lớn nhưng đối với việc xây công ty cũng không quá phô trương như tập đoàn SK này. Có vẻ Lan rất chú trọng đến hình thức bề ngoài

Lan nhìn mọi thứ trong công ty một lúc, trong mắt như có hoài niệm, cũng có một chút tiếc thương. Quân không hiểu nổi ý tứ trong mắt Lan là gì, vì căn bản những chuyện liên quan đến công ty này Quân không biết gì cả

“Năm xưa, mẹ em rất đam mê thiết kế, trong khoa mẹ là người có óc sáng tạo và thiết kế đẹp nhất, nhưng rồi vì tình yêu và gia đình mẹ đã phải từ bỏ mơ ước của mình, nhưng đôi lúc mẹ vẫn rèn luyện lại đôi tay. Lúc em được 4 tuổi, mẹ đã đưa em xem bản thiết kế mẹ đã vẽ sau khi tốt nghiệp, mẹ bảo đó là ước mơ của mẹ, mẹ muốn sau này có thể tạo nên một nơi như trong thiết kế của mẹ. Lúc đó em mới 4 tuổi, đối với những bản vẽ không biết gì, cũng chỉ nghe qua rồi ném sang một bên. Mãi đến khi nhà bị cháy, thứ duy nhất em có thể giữ lại được chính là bản vẽ đã bị cháy xém một bên góc, đến lúc mẹ bị bệnh, em mới quyết tâm giúp mẹ hoàn thành mơ ước, theo trí nhớ 4 tuổi mà vẽ lại hoàn thiện bản thiết kế của mẹ, bọn em mượn tài lực của bà để xây lên công ty này, dù giá trị có xa xỉ bao nhiêu bọn em cũng muốn làm, giành những thứ tốt nhất cho công ty này.”

Thì ra là thế!

Mỗi chuyện Lan làm đều liên quan đến mẹ mình, những chuyện làm Lan thương tâm đều liên quan đến mẹ, Quân thật không thể cân đo được tình cảm của Lan giành cho mẹ lớn bao nhiêu, có chăng nó rất bao la, mênh mông như đại dương vô tận?

Đứng trong thang máy, Quân ôm lấy Lan vào lòng, cậu không nói gì những vòng tay ấm áp của cậu có thể làm dịu đi vết thương lòng của Lan, chỉ cần Lan cảm nhận Lan sẽ thấy. Cậu tình nguyện làm người đứng trước mặt Lan làm người che chắn cho Lan nhưng nếu Lan thực sự mạnh mẽ, nếu Lan muốn tự mình chiến đấu, vậy thì cậu nguyện làm người đứng phía sau làm chỗ dựa cho Lan mỗi khi cô mệt mỏi, chỉ cần cô quay đầu lại sẽ thấy cậu đứng phía sau mỉm cười với cô

“Anh luôn ở đây!”

“Được rồi, đừng trưng ra bộ mặt đau khổ thay em nữa!”

Thấy bộ mặt hoảng đê không vội thái giám đã gấp cửa của cậu, Lan không khỏi bật cười khanh khách, người này làm gì lại trưng ra bộ mặt thương tâm như thế?

Nhưng nói thế nào Quân cũng không khỏi cảm thấy chua xót, lại nghĩ đến khoảng thời gian 10 năm trước Lan phải cực khổ như thế nào mới vượt qua, bản thân có chút vừa giận vừa hận bản thân, cậu như thế nào lại không biết sự tồn tại của Lan suốt 10 năm qua kia chứ? Nếu có cậu bên cạnh, chỉ ít Lan cũng không phải cô đơn

Quân buông Lan ra, nhưng đôi tay không an phận lướt qua từng đường nét trên gương mặt Lan. Hàng lông mày thanh tú này nhiều lúc đã phải chau lại vì phải suy nghĩ, giải quyết mỗi một vấn đề rắc rối, rồi đến đôi mắt này đã phải nhìn thấy bao nhiêu cảnh đau lòng, nó dường như rất muốn nhắm lại nhưng chủ nhân nó lại quá quật cường, muốn chống đối với bão táp mưa sa. Quân cứ lướt tay trên mặt Lan, cuối cùng dừng lại nơi bờ môi đỏ mọng, mềm mại của cô, đôi môi này đã cho cậu biết bao nhiêu ngọt ngào, nghĩ đến đó Quân càng lúc càng cúi sát người xuống chiếm cứ lấy địa phận xinh đẹp kia

Hai người ở trong thang máy đây dục đưa không dứt mà thang máy từ đầu đến cuối không dừng lại trạm nào, mãi đến khi đến tầng cao nhất, cũng là nơi phòng làm việc của Lan đặt tại đó. Cửa thang máy đánh một tiếng ‘tin’ thật lớn rồi mở ra mà người ở bên trong vẫn không rời đi những giây phút nóng bỏng, đến khi họ nhận ra sự khác thường thì một đám đông người đã vây sẵn ở cửa.

Lan lập tức rời khỏi Quân, trên mặt có một chút xấu hổ, nhưng chưa được bao lâu cô lại quay về với bộ mặt lạnh lùng nghiêm nghị vốn có. Đây là nơi làm việc của cô, như thế nào nhân viên đều tập hợp hết ở đây, gây rối chẳng?

“Có chuyện gì?”

“Chủ tịch, chủ tịch và phu nhân tập đoàn Nguyễn Thị cùng chủ tịch và phu nhân tập đoàn IT đều ở đây, họ đã tìm chủ tịch mấy ngày rồi”

Cô thư kí trực bên ngoài phòng kính cẩn báo lại với Lan, nhưng Lan chẳng có một tí bất ngờ gì cả, vốn mọi chuyện Misaki đều đã báo với cô cả rồi. Mấy ngày nay bọn họ cứ tìm đến nhưng cô đã ban lệnh xuống, mặc kệ có là khách quý, SK này cũng không tiếp đãi bọn họ, muốn chờ cứ chờ nhưng muốn gì thì tự phục vụ lấy

Lan khẽ liếc mắt nhìn sang Quân, tâm tư vô cùng hoảng loạn. Một khi cô bước qua cánh cửa to lớn kia, sẽ không biết có chuyện gì xảy ra nữa, chỉ là nếu cô và ba mẹ Quân xảy ra xung đột, Quân sẽ đứng về phía ai?

Một chút tâm tư này của Lan làm sao thoát khỏi mắt Quân, cậu không nói gì, đôi tay càng nắm chặt lấy tay của Lan hơn như thay câu trả lời của cậu

Lan bỗng thấy yên tâm hơn, cái nỗi sợ bóng sợ gió, sợ Quân sẽ rời khỏi cô cũng không còn nữa. Lan nắm chặt lấy tay Quân đi xuyên qua đám người, khí thế oai hùng như sắp đi ra chiến trận của cô làm ai cũng phải ngược nhìn

Lan đẩy cánh cửa ra, một thứ cảm giác khó chịu bắt đầu len lỏi trong lòng cô, cô chán ghét nhìn thấy bọn họ, những con người đáng ghê tởm!

Cuộc chiến đến bây giờ mới chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124

Quân và Lan giống như một nguồn sáng cực mạnh làm chói mắt mọi người ở bên trong, cảm giác đầu tiên khi họ nhìn thấy hai người chính là vẻ thần bí, sang trọng mà một người bình thường khó mà có được

Lan tuy tuổi còn nhỏ nhưng phong thái của một nhà lãnh đạo đều đã hiện rõ ở cô, hơn nữa còn là phong thái của một nhà lãnh đạo tài bà luôn ngẩng cao đầu trước mọi người.

Vừa nhìn thấy con gái, ông Son không kiềm được mà đứng bật dậy, thiếu điều chạy đến chỗ Lan mà hỏi han mà thôi. Ông là thế nhưng Lan đến một cái liếc mắt nhìn ông cũng không có, cô tựa như xem trong căn phòng này không hề có sự hiện diện của ông.

Lan đi thẳng đến ghế chính chủ rồi ngồi xuống, bên cạnh cô vẫn luôn là vị trí của Quân, luôn luôn là như vậy. Đối mặt với mấy vị trưởng bối này, hai người chỉ gật đầu đáp lễ thay cho những câu chào hỏi vô ích, căn bản giữa bọn họ và cô cũng chỉ có sự xung đột, không có sự hợp tác nên cũng chẳng cần cái thứ gọi là niềm nở chào đón như bao người khác

“Xin hỏi mọi người đến tìm tôi có việc gì? Đạo gần đây tôi hơi bận nên không tiếp đón mọi người được”

“Đừng rồi! Chủ tịch một tập đoàn xa hoa như cô thì lấy thời gian đâu đón tiếp bọn tôi chứ! Xem xem, thứ gì cũng xa xỉ, chắc cô ăn hối lộ nhiều lắm mới đủ kinh phí xây nên tập đoàn này ha?”

Bà Lệ không một chút giấu diếm hay kín kẽ gì ở công ty của người khác, hai chân bắt chéo hình chữ ngũ, hai tay khoanh tròn trước ngực, mồm đỏ không ngừng liếng thoắng hết nói khứa bên này lại nói xỏ bên khác

Lan cũng chẳng thèm để ý đến những lời bà ta nói, trực tiếp xoay ngang người sang nói chuyện với ba mẹ Quân

“Xin hỏi hai người đến tìm tôi là có việc gì?”

“Chỉ là năm xưa hai bác và Quỳnh là bạn thân, lần này nghe tin Quỳnh còn sống, hai bác muốn đến thăm. Quỳnh đã giúp hai bác nhiều lắm!”

Ba Quân lịch sự mở lời, chỉ là mẹ đối với Lan hết sức quan trọng, bà đã rời khỏi cô không biết bao nhiêu lần, cô thật sự không an tâm nếu để người lạ tìm đến chỗ mẹ, hơn nữa mẹ cô hiện giờ đang trong giai đoạn điều trị, mọi thứ đều rất rối rắm, nhất thời cô không thể đồng ý ngay được

“Thật xin lỗi, vừa rồi mẹ cháu bị tai nạn, hiện giờ đang điều trị nên không tiếp đón mọi người được, xin hai bác thông cảm cho ạ”

Chỉ là vừa nghe xong hai chữ “tai nạn” ly trà trên tay ông Son liền đổ ra sàn, phải biết tình cảm của ông giành cho mẹ Lan từ trước đến giờ vẫn rất sâu đậm, chuyện liên quan đến an nguy của bà, ông không thể giữ bình tĩnh được.

“Sakura, mẹ con. . . mẹ con không sao chứ?”

Đến bây giờ Lan mới liếc nhìn ông Son, nhưng chỉ một cái thôi rồi hừ lạnh quay lưng đi. Cô vẫn không thể nào đối mặt với ông ta được, nhìn ông ta, trong trái tim dường như đã được Quân làm bình ổn lại nổi lên sóng gió, là tức giận, là cay đắng. . . đủ thứ loại cảm xúc, nhưng chẳng có chút gì gọi là tình yêu thương đối với ba mình cả, bởi lẽ giữa cô và ông ta đến một kỉ niệm cũng không có thì lấy đâu ra tình yêu thương đây?

Bà Lệ không ngờ, cả khi bà ta đang ngồi bên cạnh như thế này mà ông Son vẫn cất giọng gọi tên người đàn bà khác, thẹn, xấu hổ, bà Lệ lập tức đứng bật dậy, tát cho ông Son một bạt tai thật mạnh rồi hậm hực bỏ đi

Không khí trong phòng trở nên lắng đọng, ba mẹ Quân không nói gì, Quân càng không biết nói gì, chỉ có Lan ngồi đó nhìn ông Son với ánh mắt thỏa mãn, ánh mắt chỉ biết nói ‘đáng đời ông ta’

“Nếu mọi người không còn gì nữa thì cháu xin phép đi ạ, còn rất nhiều chuyện đang chờ cháu giải quyết!”

“Khoan đã, tôi có chuyện muốn nói với cô”

Lan còn chưa kịp quay người, mẹ Quân đã gọi lại. Lan biết bây giờ mới chính là thời kỳ khó khăn nhất mình phải vượt qua, đối với sự kỳ thị của mẹ Quân giành cho cô từ trước đến nay, cô có thể đoán biết chuyện bà muốn nói là cái gì

Lan dẫn mẹ Quân ly khai phòng khách để vào phòng làm việc của mình, trong phòng chỉ có hai người phụ nữ, chuyện giữa phụ nữ với nhau cũng dễ nói hơn khi không có những cánh mày râu kia

“Bác nói đi ạ!”

“Xin cô rời khỏi con trai tôi!”

“Cháu không thể ạ! Cháu yêu Quân, Bọn cháu yêu nhau!”

Quả như những gì Lan đã nghĩ, mẹ Quân sẽ đề cập đến chuyện này

“Đó chỉ là thứ tình cảm nhất thời của Quân mà thôi! Cô thấy đó, Quân yêu Thư còn nhiều hơn cô, nhưng rồi thì thế nào? Nó cũng bỏ Thư theo cô rồi đấy thôi! Có ai nói sau này Quân sẽ không bỏ cô đi, có ai có thể chắc chắn Quân yêu cô không phải chơi đùa?”

“Tình cảm này của Quân cháu hiểu rõ. Chuyện tình của bọn cháu không phải chỉ mới bắt đầu như bác nghĩ, nó cũng không có hồi hột như bác nói. Cháu yêu Quân là sự thật! Bọn cháu yêu được thì bỏ được, nếu có một ngày Quân không còn yêu cháu nữa, cháu sẽ bỏ đi, cháu tuyệt đối không để bản thân mình đi đến bước đường như mẹ cháu, nhưng đó là chuyện của sau này, còn bây giờ Quân yêu cháu, cháu không thể bỏ Quân. Mong bác đừng tìm cháu

để nói về vấn đề này nữa”

Lan nói rồi rời đi, bước chân của cô kiên định, một cái xoay lưng thật dứt khoát làm cho mẹ Quân muốn gọi cô lại cũng không thốt nên lời, bà cảm nhận được sự quyết tâm của Lan, bà biết bây giờ có nói gì cũng không thay đổi được ý định của cô, chỉ là... sự tàn nhẫn của Lan bà đã thấy trên người Thu và Tuyết... bà sợ hãi cái sự tàn nhẫn đó của cô...

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125

Sau một thời gian dài bôn ba ở bên ngoài, một lần nữa anh em Lan lại có mặt đông đủ tại nơi có người mẹ thân yêu như thế này. Đã bao lâu rồi nhỉ? Lan cũng không nhớ chính xác nữa, cuộc sống bận rộn với những rắc rối làm cô không biết thời gian đã trôi qua từ lúc nào, thoát cái nhìn lại chính là đã qua một khoảng thời gian rất dài, dài tới nỗi làm cho chính bản thân cô thấy mình già hẳn đi

“Anh hai...!”

Vừa bước vào cửa chính Lan đã trông thấy cái bóng dáng cao gầy đã chịu nhiều nắng mưa của Kai, không kiềm được lòng cùng bao nỗi nhớ nhưng, cô liền nhào vào lòng anh, tham lam hít lấy hít để mùi hương trên người anh. Hương vị của anh vẫn thế, vẫn đối ẩm áp như ngày nào. Con người này vẫn luôn là người mà cô luôn nhớ về, là người tượng trưng cho mái ấm mà cô đang có. Cô có anh là một niềm hạnh phúc, cũng là một sự may mắn mà thượng đế ban cho.

Người khác bảo cô mạnh mẽ, đúng thôi nhưng đó chỉ là một mặt bình thường bên ngoài của cô mà thôi, quan trọng để nói chính là cái vẻ yếu đuối mà cô mang theo bên mình kia kia, vẻ mỏng manh, gió lay sẽ đổ đó trước giờ ngoài Kai ra thì Quân chính là người thứ hai nhìn thấy. Bởi vì Kai biết bản chất bên trong của cô, biết cô không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài nên đã có biết bao nhiêu chuyện khó khăn anh đã thay cô gánh vác, đôi vai gầy của anh đã nâng đỡ cô, đưa cô vượt qua bao nhiêu vũng bùn, để rồi chính chân anh lại phải lấm lem vì đứa em này.

Kai! Con người lớn lên bên cô từ nhỏ, nhìn cô phát triển từng phút từng giây, cũng chính là người thấu hiểu cô nhất, cùng cô đau nhiều nhất.

Cuộc sống của cô từ trước đến nay chỉ toàn là đau khổ nhưng cô lại không oán trách ông trời lấy một câu, ngược lại cô đã cảm ơn, thực sự cảm ơn vì đã đưa cô đến với thế giới này.

Lần đầu cô cảm ơn ông trời chính là vì đã cho cô gặp Kai, một người anh trai tuyệt vời, để cô được hiểu như thế nào là tình cảm một người anh cao cả, hiểu như thế nào khi có một sự chở che và có người mình cần bảo vệ

Lần thứ 2 cô cảm ơn, chỉ là đã ban cho cô một thiên thần là Quân, để cô biết thế nào là yêu, biết phép nhiệm màu của tình yêu là gì...

Cô không oán vì quá khứ đã qua, thay vì oán cô sẽ lựa chọn chấp nhận sự thật và tiếp tục bước đi

Kai nhẹ nhàng vuốt tóc cô như lúc trước, chuyện này đối với anh đã rất quen thuộc, nếu thấy anh mà Lan không chạy đến ôm thì đó mới là chuyện đáng nói

“Con bé này, không sợ Quân ghen sao?”

Kai vừa nói vừa đá mắt sang Quân đang đứng đằng sau Lan, cứ tưởng nói như thế Lan sẽ buông ra nhưng có nào ngờ cô càng bám riết lấy anh hơn

“Cậu ấy mới không có ghen với anh... Em chỉ sợ chị Misaki sẽ tìm đến em gây phiền toái mà thôi!”

“Cái này anh cũng không quản được, là em muốn tìm rắc rối mà!”

“Anh hai...!”

Lan dụi đầu vào ngực Kai, đôi tay càng dùng sức làm cho một góc áo của Kai mà Lan bám vào đã nhàu bần lại. Lan bây giờ so với mấy đứa trẻ con làm nũng với anh cũng không khác là bao

Quân đứng đằng sau chỉ có thể mỉm cười, có lẽ đây mới thực sự là Sakura, một người không suy nghĩ, lo âu hay phải bận bầy mưu tính kế với người khác, như thế này mới đúng với độ tuổi của cô, là những gì mà cô đáng nhận được

Có lẽ... cuộc sống khắc nghiệt đã tạo nên cho Lan một vỏ bọc tình tế với những cái gai thật nhọn. Nhìn một cuộc sống khàng trang lúc bấy giờ của Lan, ai có thể nghĩ đến cô cũng đã trải qua một thời khắc khó khăn khi không có ba, mẹ bị bệnh, hai anh em đều mang trong lòng mối thù hận người thân. Cuộc sống đã làm cho Lan không thể nào tự nhiên nói cười như bao người đồng lứa. Cô phải sống khép kín, đau một mình, buồn một mình, có được

một khoảnh khắc cô vui vẻ, mè neo bên người thân như thế này quả thực rất khó, nên những khoảnh khắc như thế này với cô thật đáng trân trọng, là những gì đáng giá nhất mà Lan có.

“Anh hai, mẹ sẽ ổn chứ?”

Lan rời khỏi vòng tay ấm áp của Kai rồi nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt. Khi còn trên máy bay cô đã nhận được tin mẹ vào phẫu thuật, chỉ là cô về trễ, lại phải tiếp đón những vị khách không mời mà đến kia nên không thể nhìn thấy mẹ trước lúc phẫu thuật được, tâm tình một đứa con khi mẹ bị bệnh tất nhiên sẽ không dễ chịu gì

“Yên tâm, cuộc phẫu thuật nhất định sẽ thành công!”

Nhận được lời khẳng định từ anh, Lan cũng nhẹ nhõm phần nào, bỗng dưng cô sực nhớ đến từ khi vào đến giờ cô không có thấy Ren, với tính cách của Ren, chắc chắn giờ này sẽ lo âu ngồi đây chờ kết quả, như thế nào không thấy đâu

“Ren đâu ạ?”

“Thằng bé từ đêm qua không ngủ, vẫn ở bên mẹ đến khi mẹ vào phòng phẫu thuật, Misaki mới đưa nó đi ngủ rồi!”

Lan tự nhiên hiểu được, nếu là cô cô cũng sẽ không rời khỏi mẹ. Tình cảm mà ba an hem giành cho mẹ người nào cũng có thể hiểu được, vì vậy không cần nói nhiều tự dưng cô sẽ hiểu.

Quân cũng ngồi xuống ghế chờ, từ đầu một câu cậu cũng không nói nhưng đôi tay lại lặng lẽ nắm lấy tay Lan, tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Lan nhìn Quân trao đổi ánh mắt, nhìn thấy trong mắt Quân toàn là lo lắng cùng an ủi cô, Lan chỉ cười nhẹ một cái, sau đó ánh mắt lại dán chặt vào cánh cửa đang đóng kín im lìm kia

Cảm giác chờ đợi thật không thoải mái tí nào, mà thời gian chờ đợi lại dài đằng đẳng, tựa như càng chờ thời gian càng như kẹo cao su co giãn kéo mãi mà không đứt

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

Chương Thông Báo xin chào mọi người! Chân thành gửi lời cảm ơn và xin lỗi đến mọi người. Cảm ơn mọi người luôn kiên nhẫn chờ đợi và theo dõi truyện khi những tiểu thư là hotboy, và mình xin lỗi vì để mọi người chờ đợi trong môi mòng như thế! Chẳng là, mình sắp thi cuối kỳ, theo lịch thì 26 mình mới thi xong, mà 27 mình về quê, 28 mới đến nơi, vậy nên từ nay đến ngày 28 mình sẽ không đăng truyện. Nhưng mình xin hứa chắc chắn với các bạn một điều rằng, từ ngày 28 trở đi mình sẽ đăng chương đều đặn, không ngừng nữa, và mình đảm bảo rằng trước tết sẽ hoàn truyện.

Thời gian qua mình không có một lịch trình chính xác nên cũng không dám thông báo với mọi người, đã để mọi người chờ đợi mà không biết bao giờ mới có chương, thật xin lỗi!

thành khăn, lấy tay chấm nước mắt

Trời ơi, người ta chỉ thông báo mà thôi mà cũng phải đủ yêu cầu bảy trăm chữ, biết viết cái gì cho đủ bảy trăm chữ thông báo cơ chứ? Đôi lúc thấy Sản truyện thật tốt, đa chức năng nhưng cũng có lúc thấy Sản truyện thật phiền phức rắc rối, đề ra chi nhiều yêu cầu như thế, mỗi lần làm theo là một muốn đứt cả hoi, cơ mà tuy sản truyện rắc rối như thế nhưng vẫn thích sản truyện hơn những chỗ khác. Tâm trạng có vẻ hơi trái chiều :))

Viết này giờ mà chỉ có 262 chữ, con đào đâu ra 700 chữ để đăng đây! Trời quoi là trời!

Muốn đăng ở cmt lắm nhưng có mấy ai đọc cmt, nhớ đâu người ta không đọc được thông báo này thì sao? Thông báo này nhìn qua thì không quan trọng nhưng lại rất quan trọng đó, u...hơi khó hiểu a!

Nhờ đâu có người đọc không được thông báo này rồi lại lên trang trông chờ mỗi một, không có truyện lại đâm ra nằng oan tác giả thì biết làm sao? Lúc đó là oan cho tác giả lắm đó...

Nhưng đăng thêm một chương thông báo lại phải viết cho đủ chữ, đào hết câu muốn nói cũng không biết nói thêm cái gì, viết thêm cái gì cho đủ nữa. Thiết tình...

399 chữ...!

Nói mọi người nghe nha, mình trước đây cứ thích la cà này nọ, rồi cmt bảy ba, truyện nào ngắn mình đều cmt một câu cho bỏ tức, tại đọc cả một câu chuyện nhưng không có bao nhiêu nội dung, rồi mình mới đề nghị ban quản trị rằng phải đề ra số chữ tối thiểu của một câu chuyện, cứ nghĩ lúc đó chỉ nói bằng quơ trong con tức giận thôi, ban quản trị cũng chẳng ậm ừ gì, rồi mình cũng quên bèn đi, đến sau này mới thấy yêu cầu số chữ tối thiểu này, lúc đó mới nghĩ lại: chuyện này có liên quan đến mình không?

Cái này gọi là ngu thì chịu, giờ cũng có thể trách mình nhiều chuyện THÔI!

Đôi lời tâm trạng: *ngghiêm túc*

Nói thật thì mình cũng chưa nghĩ ra diễn biến tiếp theo cho các nhân vật, theo định nghĩa của mình thì tình yêu phải trải qua giai đoạn thất tình lục dục, nếu cứ mãi màu hồng như thế thì chẳng còn gì ý nghĩa nữa, hơn nữa, con người đôi lúc cũng gặp khó khăn, không phải khi nào gặp khó khăn cũng chỉ một hai câu, vài ba chương đã có thể giải quyết hết

Tình yêu của Phương giờ mới chớm nở, vẫn còn đẹp lắm. Tình yêu của Lam bắt đầu sớm nhất, giờ đã vào giai đoạn khó khăn, còn với Quân và Lan, bọn họ yêu nhau lắm nhưng tất nhiên cũng phải gặp một chút khó khăn, chỉ là mình vẫn chưa nghĩ ra để bọn họ đối mặt với chuyện gì, mình nghĩ nếu bọn họ đã yêu sâu đậm như thế, yêu đến 10 năm thì mâu thuẫn rất khó phát sinh ở bản thân hai người, chắc phải xen yếu tố bên ngoài. Bởi vậy mới nói, nếu là truyện của mình thì sẽ dễ dàng xoay chuyển sự việc và chủ động trong mọi việc hơn.

Ngay từ đầu tác giả cũ đã quá lan man trong chuyện tranh chấp của các nhân vật, tình yêu của bọn họ không rõ ràng, mà bọn họ chán ghét nhau như thế, mỗi người đều có người yêu, còn yêu rất nồng nàn (ý mình nói mấy anh nam chính ấy!), sẽ rất khó để sau này xoay chuyển thành yêu các chị ấy. Mình từng đọc một câu chuyện, cốt truyện cũng tựa tựa truyện này, các nam chính khi ấy cũng đã có bạn gái, các anh ấy cũng rất ghét các bạn nữ chính, sau đó, bọn họ thấy bạn gái mình là cả với bọn con trai khác nên bỏ, nhưng bỏ bọn họ chưa được mấy ngày lại đổi qua thân thiết với nữ chính, mình thấy cách xử lý đó không thỏa đáng. Nếu đã yêu nồng nàn, không phải muốn bỏ là bỏ được, mà nếu đã bỏ cũng không thể nào thân thiết cười cười nói nói với người mình ghét trước đây được.

Để không lặp lại tình huống đó, mình chỉ có thể nghĩ ra cách xoay thành tình yêu 10 năm của Quân đối với Lan, rồi giành cho Lan 1 tháng để cảm nhận tình yêu kia khi bị mù. Còn Phương và Lâm chỉ là ngoài ý muốn của mình thôi! Mình trước nay vẫn quen viết chuyện xoay sâu vào một đôi duy nhất nên từ đầu mình đã định viết riêng về Quân và Lan, nhưng có bạn hỏi tại sao mình lại viết nhiều về Quân và Lan mà bỏ quên những người kia, vậy nên mình mới xoay thêm một câu chuyện về Lam rồi về Phương nhưng đôi lúc đọc đi đọc lại mình vẫn thấy nó không logic, và đến bây giờ thì mình nghĩ không rõ nên đặt tình huống gì nữa rồi

P/S NÀY GIỜ LA CÀ NÓI CHUYỆN NGOÀI LỀ CHỈ ĐỀ KÉO CHO ĐỦ 700 CHỮ THÔI! Ý CHÍNH VẪN LÀ MÌNH SẼ NGỪNG TRUYỆN MỘT VÀI NGÀY

Thời gian đúng là chẳng đợi ai, thoát cái đã 5 tiếng đồng hồ trôi qua. Vị bác sĩ kia đã vào trong đã lâu rồi nhưng vẫn không có động tĩnh gì.

Không một tiếng động, trong phòng im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng quả lắc của đồng hồ treo tường

Kai đứng dựa vào tường bên cạnh cánh cửa phòng đang đóng chặt, mà Ren vốn tưởng đi ngủ nhưng 3 tiếng trước đã chạy đến và ngồi như một pho tượng trên ghế sofa. Misaki thì đi qua đi lại, hình như trong lòng cô luôn có một ngọn sóng nhấp nhô làm cô không thể đứng im một chỗ

Còn Lan, cô ngồi đó, trong vòng tay của Quân, đôi mắt sắc lạnh dù một giây cũng không rời khỏi cánh cửa phòng. Cô còn chưa có gì vào bụng, nếu ca phẫu thuật kéo dài thêm nữa, cô chắc chắn sẽ ngã quỵ cho xem. Nhưng là Quân đã nói rất nhiều lần rồi nhưng Lan vẫn cứ ngồi đó trông chừng từng phút từng giây, quân nói mãi cũng thôi. Tính tình Lan trước giờ vẫn luôn cố chấp như thế

Dưới sự ôm ấp của Quân, người Lan không ngừng run rẩy, cậu biết cô đang sợ, chẳng có đứa con nào không lo sợ khi mẹ mình đang đối mặt với ranh giới sinh tử.

Như muốn tiếp thêm sức mạnh cho cô, Quân càng siết chặt vòng tay mình, đem hơi ấm của mình truyền vào người cô, để cô biết luôn luôn có người ở bên cạnh, cùng cô chia sẻ buồn vui

Không khí trầm mặc đến khó thở kia vẫn tiếp tục đến một tiếng sau, khi có mấy vị khách không mời mà đến mới kết thúc

Lan nhìn trần trời những người mới vào, cơ hồ muốn dùng ánh mắt kia giết hết bọn họ.

"Tại sao mấy người đến được đây?"

Kai gắng từng chữ, đôi bàn tay đã bị anh nắm chặt đến bật máu. Nếu có ai hỏi anh muốn gì? Thì anh sẽ trả lời ngay lập tức: anh muốn giết chết đám người này.

Đây là nơi cuối cùng có thể để mẹ bọn họ sống bình an, vui vẻ như thế nào bọn họ lại tìm tới

Kai còn có thể kiềm chế vì anh lớn rồi, đã trải qua nhiều đau khổ rồi nhưng với Ren thì không làm được. Cậu nhóc cơ hồ muốn vồ đến và dùng bất cứ cách nào để đuổi bọn họ đi, nhưng Misaki đã giữ cậu bé lại, Ren chỉ có thể ở trong vòng tay của Misaki mà gào thét

"Ông đi ra khỏi nhà tôi mau, ông không có tư cách đứng ở đây. Ông đã làm đau khổ mẹ con tôi nhiều rồi, cút đi, mau cút đi!"

"Ren..."

Ông Sơn đứng đó như bị tạc tượng, ông vẫn còn nhớ cái ánh mắt tha thiết khi gặp ông của ngày nào, ông càng mong các con tha thứ cho ông hơn

"Ren, cháu không được vô lễ!"

Một giọng nói ồm ồm vang lên, tiếp đó một bà cụ chừng 60 tuổi từ đằng sau đám người bước ra.

Nhìn thấy bà Ren ngay lập tức chạy tới, nước mắt tràn khoé mi ôm lấy bà rồi nức nở

"Bà ơi, cháu không muốn nhìn thấy ông ta!"

"Ren ngoan, cháu phải nghe lời bà!"

Nói rồi bà dẫn Ren về phía ghế rồi yêu thương nhìn các cháu của mình

"Là bà đưa ông ta tới?"

Lan lạnh lùng cất tiếng, có trời mới biết giờ cô chán ghét ông ta đến nhường nào, cô chán ghét gặp ông ta đến nhường nào. Bà cô chắc chắn cũng biết cô ghét ông ta, vậy tại sao còn đưa ông ta đến trước mặt cô, đưa ông ta đến nơi mà cô đã ra sức giấu?

"Tại sao bà lại làm vậy?"

Một câu hỏi Lan liền hỏi vào trọng tâm vấn đề, cô chính là muốn biết lý do bà làm vậy

"Mẹ con yêu ba con rất nhiều, bà nghĩ mẹ con rất muốn gặp ông ấy."

"Ông ta có gì tốt, chỉ toàn làm khổ mẹ thôi, nếu không vì ông ta mẹ cũng đâu bị như thế!"

Lan không đồng ý lên tiếng, đau khổ mẹ cô đã nhận đâu phải chỉ phui tay một cái là biến mất

Bà ngoại Lan chỉ cười nhẹ

"Cũng bởi vì do ông ấy nên mới cần ông ấy đến chữa. Bác sĩ tâm lý đã nói với bà mẹ con là bị sốc mới như thế, nếu như có người mẹ con mong ở bên cạnh thì mẹ con sẽ sớm khỏi bệnh"

Bà đã nói đến thế Lan cũng chẳng biết nói gì nữa, cuối cùng cô chỉ đành hướng mắt về phía cửa mà bỏ lơ sự có mặt của mọi người

Nỗi sợ trong lòng cô dường như lớn hơn! Quân cảm nhận được cũng hiểu được, trong suy nghĩ của cô, người ba này giống như một mầm bệnh có thể là tổn hại đến mẹ cô, buộc cô luôn tạo ra sự cảnh giác đối với ông ta

Mọi chuyện sẽ như lời bà ngoại cô nói sao? Hay mẹ con cô lại phải chịu thêm một lần đau nữa khi ông ta quay trở lại?

P/s bù ngày hôm qua nhé.

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127

Thêm và tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng cánh cửa mà mọi người trông đợi cũng mở ra, rồi từ trong cánh cửa một vị bác sĩ trẻ khoảng chừng 23, 24 tuổi bước ra, trên mặt anh ta toàn là vẻ mệt mỏi.

Lan, Ren, Kai, bà ngoại của bọn họ hay cả ông Sơn chẳng có ai dám đứng lên hỏi lấy một chữ, vì bản thân bọn họ sợ phải nghe cái điều mà bọn họ không mong muốn

Lan thường ngày vẫn mạnh mẽ là thế nhưng hôm nay sự mạnh mẽ của cô đã biến đi đâu mất, từ khi cánh cửa mở ra, Lan càng run kịch liệt, càng nép người vào Quân hơn

Cuối cùng vẫn là người ngoài cuộc tỉnh táo nhất, ba Quân lập tức tiến lên chào vị bác sĩ kia một cái rồi trực tiếp hỏi vào vấn đề

"Quỳnh sao rồi?"

Vị bác sĩ kia niềm nở trả lời, với anh ta thử thách với một ca khó thế này chính là một trải nghiệm quý báu

"Ca phẫu thuật rất thành công, tôi đã chèn những dây thần kinh bị tổn hại, máu cũng đã ngừng xuất huyết nhưng để an toàn mọi người nên để bà ấy đến bệnh viện theo dõi thì tốt hơn. Còn về chứng bệnh của bà ấy, đó là một chứng bệnh tâm lý do bà đó bị shock một cái gì đó, rồi theo phản ứng mong muốn của bản thân mà không muốn thừa nhận, thường người ta gọi đó là bệnh tâm thần nhưng với trường hợp như bệnh nhân thì vẫn còn chữa trị được, trước tiên phải đưa bệnh nhân về thuở khi bệnh nhân còn bình thường để kích thích trí não của bệnh nhân"

Bác sĩ nói đến đây mọi người mới buông xuống cục đá trong lòng. Lan bây giờ mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, từ từ buông Quân ra, nhưng ánh mắt cô trong sự vui mừng vẫn còn một chút lo âu. Cô hướng mắt về phía người đàn ông trung niên kia, khỏe mắt ông ta, khuôn mặt ông ta...taats cả đường nét trên mặt ông ta dường như đang cười... ông ta thực sự vui sao?

"Sakura...sakura!"

Quân kêu Lan mấy tiếng Lan mới thu lại hồn mình, cô giương mắt nhìn Quân hỏi

"Có chuyện gì sao?"

"Vị bác sĩ kia gọi em, hình như anh ta biết em!"

Theo hướng Quân chỉ, Lan quay đầu lại nhìn, chỉ là cô không ngờ sẽ gặp người đó, cũng không ngờ anh lại là bác sĩ điều trị cho mẹ cô

"Phong...!"

"Lâu rồi mới gặp lại em!"

Phong sò lời chào rồi đưa tay ra phía trước muốn bắt tay với Lan, trong lúc đó Lan chỉ biết trân trối nhìn Phong. Cô như đang tưởng niệm về một quá khứ nào đó, mãi một lúc sau cô mới buông bỏ suy nghĩ, nở một nụ cười cợt nhả

"Chào...!"

Ngoài một nụ cười khiếm nhã ra, Lan không biết phải đối xử với Phong như thế nào, bọn họ không có một quan hệ rõ ràng, hơn thế nữa bọn họ đã không gặp mặt nhiều năm rồi

Quân tự dưng cũng có thể nhăm ra quan hệ của bọn họ có cái gì đó không đúng, sakura thoát nhìn có vẻ lúng túng, cái vẻ mà cô rất ít khi gặp phải

"Lan, chúng ta nói chuyện được chứ?"

Lan chỉ gật nhẹ đầu rồi đứng lên đi ra ngoài, Phong cũng đi theo cô

Bọn họ đi rất lâu, người đi trước người đi sau nhưng một chữ cả hai cũng không nói nổi. Cuối cùng vẫn là Phong lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc này trước

"Em vẫn khỏe chứ?"

"Tôi vẫn tốt, đã khiến anh mệt mỏi một phen rồi!"

Phong giật mình một cái, anh trừng mắt nhìn Lan như không tin việc cô đang dùng vẻ ngoài lạnh lùng cùng với sự xa cách nói chuyện với anh. Người anh quen trước kia là một người vô cùng ấm áp kia mà.

"Lan, chúng ta...chúng ta còn được chứ?"

Phong ngập ngừng cất tiếng, cô đã nhìn nhận anh một cách xa lạ như thế, anh sợ... cô đã quên anh rồi.

Lan cười nhếch mép, anh ta giờ lại có thể hỏi cả hai còn được không ư? Anh ta còn hỏi được như thế ư?

Lan thực sự tức giận, nhưng lạc cô vẫn còn nhớ đến ai là người đã cứu mẹ cô

"Ngay lúc anh rời đi để chọn sự nghiệp của anh, chúng ta đã không thể nào như lúc trước rồi, tôi đã từng nói với anh con người ở đời đừng quá tham lam, giữa tầu và ước mơ cao cả của anh thì anh chỉ có thể chọn một, và anh đã chọn... rồi bỏ tôi. Và tôi không có lý do gì phải chờ đợi người đã rời bỏ tôi"

Lan thẳng thắn trả lời, cô nhớ lại ngày nào khi mình còn ở Mỹ, cô đã yêu Phong biết nhường nào, nhưng rồi khi anh ta nhận được một khóa đào tạo 3 năm anh ta đã ruồng bỏ cô, nói làm sao nhỉ, anh ta cũng chỉ là một tên phụ tình như Bùi Trọng Khiêm mà thôi.

Lúc đó để có được khóa đào tạo kia, anh a buộc phải đính hôn với người khác, lúc đó cô đã hạ quyết tâm để anh ta lựa chọn giữa cô và sự nghiệp. Cuối cùng caks ngahf cô bị phản bội, cô đã đau lòng biết bao nhưng col thà cắn răng chịu đựng nỗi đau còn hơn để bản thân rơi vào con đường không lối thoát như mẹ của cô.

Và rồi cô cũng đứng khi buông tay, cô đã có thể quay về những ngày tháng trước kia, những ngày không có niềm vui nhưng cô không cần phải cân đo nặng nhẹ bâng cứ thứ gì

Nhưng lúc này đây, khi đứng trước mặt Phong, cô đã chẳng thấy đau lòng nữa, vì cô biết ở bên cạnh cô vẫn luôn có một bóng hình dõi theo cô

Là Quân đã xuất hiện trong tiềm thức của cô mười năm trước, còn trước cả lúc Phong xuất hiện... bây giờ cô thấy thật may khi năm đó bản thân đã đặt ra sự lựa chọn như thế... bằng không cô làm sao có thể phát hiện có người tương tự cô đến mười năm

Nhưng cô cũng rất thắc mắc... nếu khi đó người lựa chọn là Quân thì Quân sẽ chọn như thế nào? Cô hay là sự nghiệp?

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

Sau khi Phong rời khỏi, Lan liền đem mọi chuyện tất cả đều kể cho Quân nghe, cô không phải sợ Quân hiểu lầm, cô chỉ không muốn giấu Quân bất cứ thứ gì

Quân ngược lại rất vui, Lan thành thật với cậu chứng tỏ cô rất tin tưởng, cũng thực sự đem cậu thành người quan trọng mới muốn giải thích như thế

Mọi rắc rối giờ đã qua, mẹ Lan cũng không còn vấn đề gì nữa, cuối cùng tảng đá lớn trong lòng Lan cũng rơi xuống, chỉ mong việc điều trị sau mổ của mẹ không gặp bất cứ vấn đề gì.

Chỉ là mẹ cô hôn mê một lần liền đến năm ngày sau mới tỉnh lại, khoảng thời gian đó muốn cô ngồi yên cũng không được, nhưng vẫn còn người sốt ruột hơn cả cô.

Cô đã từng lặng người rất lâu chỉ để nhìn ông ta chăm sóc cho mẹ cô từng li từng tí, tí mỉ lau từng giọt mồ hôi cho mẹ cô, rồi nhẹ nhàng xoa bóp chân tay cho mẹ, đêm đêm khi giật mình tỉnh giấc, ông ta lại ngồi đó thủ thỉ từng câu, kể cho mẹ nghe những câu chuyện của bọn họ rồi hết lời xin lỗi mẹ cô. Khi mẹ phát sốt, ông ta hoảng loạn lên, hết đắp khăn hạ nhiệt lại luống cuống gọi bác sĩ

Những lúc bất gặp tình cảnh đó, lòng hận thù của Lan cũng biến đi đâu mất, nhưng có chắc cô hận ông ta không?

Lan lắc đầu cười khổ, cô trước giờ vẫn cứ nghĩ bản thân rất giỏi trong việc kiểm soát cảm xúc, nhưng xem ra không phải như thế rồi

Ông ta chăm sóc mẹ như thế, phải chăng ông ta vẫn còn rất yêu mẹ? Nhưng khi xưa tại sao ông ta lại bỏ rơi mẹ con cô, chạy theo người khác kia chứ. Nghĩ đến đây, hảo cảm mới dâng giành cho ông Sơn một chút cũng không còn, ví như bây giờ cô cũng chỉ hừ lạnh quay lưng đi mặc người trong đó đang mơ màng ngủ trong tiết trời se lạnh

Khi mẹ tỉnh lại, tất cả mọi người bà đều quên không còn một ai duy chỉ có ông ta là không quên, tuy bà đã không còn ngờ ngạc như lúc xưa nhưng vẫn có cái gì đó không giống với người mẹ mà bọn họ đã từng biết, bà hình như ngày càng lệ thuộc vào ông ta, lại rất thích ý lại. Điều đó có tốt không?

Lan không nói gì, cũng chẳng phản đối điều gì, mỗi lần gặp ông ta, cô đều giành cho ông ta ánh mắt lạnh lùng và một bóng lưng xa cách

Cha con bọn họ chỉ cần bước chân ra khỏi phòng sẽ đụng mặt nhưng không có lần nào nói chuyện với nhau dù chỉ một câu, đến một cái nhìn hòa bình cũng không có

Trong khi đó Kai và Ren dường như đã buông bỏ chuyện xưa và cho ông ta một cơ hội làm người cha tốt. Cô hiểu và thông cảm cho bọn họ. Anh Kai từ nhỏ đã tiếp xúc với ông ta, chỉ ít cũng mong nhớ tình cảm cha con của ngày nào, trong số ba anh em thì anh là người duy nhất biết đến tình cha con là gì, hẳn trong lòng anh vẫn còn hình ảnh của người cha nhân từ năm đó và muốn tìm lại

Còn Ren, cậu nhóc trước giờ vẫn luôn hỏi về ba, tuy rằng sự thật vỡ lẽ nhưng ít nhiều trong lòng vẫn còn lại mong ước năm xưa, khát khao có một người ba bên cạnh cùng cậu nhóc chơi đùa, có thể tự hào nói một câu với bạn bè "tôi có ba!". Đứa trẻ nào cũng muốn điều đó.

Cảm giác khi bị bọn nhóc cùng tuổi trêu ghẹo mình là đứa trẻ không cha, rồi bị bọn chúng đặt điều lăng mạ thực sự không vui vẻ gì

Cô... đã từng trải qua, cô đã từng đánh nhau với bạn chỉ để bảo vệ người ba chưa biết mặt của mình, người ba mà cô vẫn xem là lý tưởng sống...!

Lan cười chế nhạo... lúc đó cô thật ngu ngốc!

Cô không có ký ức như anh hai, cũng không phải mới biết sự thật đau lòng mới ngày một ngày hai để rồi không buông xuống được ảo tưởng như Ren.

Vết thương lòng kia của cô đã không được xử lý tốt, giờ đã đóng vảy thành sẹo, mà một khi đã thành sẹo thì nó không bao giờ biến mất, dù điều trị bằng bất cứ cách gì cũng sẽ để lại sẹo, một vết sẹo xấu xí

Cô sẽ không tha thứ cho ông ta, không bao giờ!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129

Những người không liên quan đến gia đình Lan liền bị cô đuổi đi, tất nhiên người cô không muốn thấy nhất chính là ông Sơn nhưng khổ thay mẹ cô một bước cũng không rời ông ta, mà cô cũng không muốn mẹ phải rơi nước mắt nữa, dù biết mẹ đang sống trong ảo tưởng, tự trốn tránh sự thật, nhưng cô không có cách nào giúp mẹ thoát khỏi đó

Lan tựa người vào ghế đá dưới tán cây đào, nhắm mắt định thần. Cây đào đang vào mùa rụng hoa, giờ cũng đã có vài chỗ xơ xác những cành. Gió se se lạnh hất tung mái tóc của cô, cuống đi tâm hồn ưu phiền của cô làm cô cảm thấy dịu nhẹ hơn. Cứ mỗi lần có chuyện khúc mắc cần phải suy nghĩ, cô lại tìm đến ghế đá dưới cánh hoa đào để thư thả tâm hồn, chỉ khi tâm hồn không còn vương bận, cô mới có thể giải quyết tốt tất cả

“Sakura!”

Nghe tiếng gọi quen thuộc, Lan mở mắt ra, rồi nhẹ nhàng mỉm cười. Ánh mắt người đó vẫn luôn nhìn cô một cách tha thiết, khóe miệng kia vẫn luôn gọi tên cô một cách ngọt ngào, chỉ cần nhìn thấy cậu cô cũng đã thấy vui, thấy cậu cười, mọi mệt nhọc cũng biến đi đâu hết

“Anh vừa đi đâu về?”

Nhìn Quân đang từ ngọn đồi bên kia băng qua đường, tay còn cầm một xô nước nhỏ, hơn nữa, cậu đã vứt đi bộ đồ hàng hiệu của thành phố để khoác lên mình chiếc áo nhà nông của bác Chu gần đây, quả thật Lan nhìn mà không nhận được cười. Người không biết nhìn vào chắc hẳn sẽ nghĩ gần đây có một cậu nông dân đẹp trai ngày ngày đi xách nước từ con suối bên kia ngọn đồi về

Nghe bác Chu bảo nước của con suối rất trong, rất tốt cho sức khỏe, người bị bệnh như mẹ Lan dùng nước suối kia sẽ tốt hơn dùng nước máy, thế là cứ mỗi sáng, Quân lại hai ba bận chạy sang ngọn đồi bên kia mang nước về. Dù đường không xa trời se lạnh thế này mà đi lấy nước, còn bị nước tạt vào quần áo, chỉ có thể nói lạnh đến không chịu nổi

Quân vẫy vẫy tay chào Lan, cười thật tươi rồi qua đường, cậu đâu có chú ý từ đằng xa đang có một chiếc xe lao về phía cậu.

Lan khi nhận ra chiếc xe lập tức đứng bật dậy, hốt hoảng la lên

“Quân! Cẩn thận!”

Quân quay đầu nhìn, nhận ra chiếc xe kỳ lạ kia đang hướng mình mà tiến, Quân lập tức nhảy người ra bên ngoài, tránh thoát khỏi đầu xe, cậu nằm lăn lóc trên đường, lúc này cậu dùng tay ôm lấy đầu, tay ma sát với mặt đường nên một bên tay còn chảy máu

“Anh không sao chứ?”

Quân lắc đầu cười, mắt vẫn nhìn theo hướng chiếc xe vừa chạy khỏi, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Bọn họ muốn giết cậu, nhưng là ai?

“Chúng ta đi bệnh viện!”

Lan hốt hoảng đỡ Quân dậy, nhìn máu trên tay Quân không ngừng chảy Lan không khỏi lo lắng. Quân cũng không phản đối, Quân biết với bản tính của Lan, nếu cậu không điều trị tốt, Lan sẽ lo lắng mãi

Đứng trước cửa phòng cấp cứu không chỉ mình Lan mà còn có ba mẹ Quân. Ba Quân không có nói gì, trước giờ biểu hiện của ông đối với cô cũng chỉ là người quen thông thường, không quá khách sáo cũng không quá thân thiết.

Và không cần nói cũng biết, khi con trai mình vào bệnh viện, mẹ Quân sẽ có cảm tưởng như thế nào, tất nhiên bà sẽ đem mọi chuyện đổ lên đầu Lan, quy trách nhiệm về một mình cô, và tỏ ra khó chịu với cô. Lan đã đoán biết trước tất cả, cũng tự nhắc bản thân không cần quá để ý, nhưng cô không thể ý được sao?

“Quân không sao chứ?”

Nghe tin, Kai lập tức gọi cho Lan xem tình hình, Lan cũng chỉ có thể nói thật, mặc khác cô còn muốn nhờ anh điều tra xem bọn người đó là ai, sao lại muốn can vào Quân

Quân chỉ bị nứt xương, băng bó một tuần là khỏi, ngày tối hôm đó hai người đã rời bệnh viện quay về nhà. Quân đối với sự chăm sóc của Lan hết sức vui vẻ. Sao chứ? Hiếm khi cậu mới nhận được sự ân cần như thế, phải tận hưởng cho thỏa thích kia chứ

Quân ngồi thờ người trong phòng khách, lâu lâu lại nhìn cánh tay bị thương của mình mà cười, không may nụ cười kia đã lọt vào mắt Lan, tự dưng cô lại thấy bản mặt của Quân hết sức đáng ghét

“Anh cười cái gì? Bị thương vui lắm sao?”

“Bị thương có cái gì không tốt? chẳng phải được em chăm sóc sao?”

Quân còn mặt dày mày dạn lớn tiếng nói, mặt cậu có thể đem ra lột đường được rồi. Lan chỉ có thể ảo não lắc đầu, từ chối cho ý kiến

“Ngày mai em về Việt , anh đi cùng không?”

“Việc của Lam sao? Đã chuẩn bị xong?”

Lan gật đầu. Ngày hôm rồi đi là cô đã mạnh miệng, cũng vì muốn hai người kia đừng quá bận tâm đến cô nên mới nói những lời đau lòng đó, nhưng muốn cô không quan tâm cũng không được, từ đầu cô đã muốn quân loại chuyện gia tộc rắc rối này rồi. Chấm dứt chuyện này, Lam sẽ không gặp phải bất cứ áp lực nào từ gia tộc của mình nữa

Quân cung chiêu xoa đầu Lan, tay không bị thương dùng lực một chút liền kéo Lan ngã vào trong lòng mình

“Em đi đâu anh đi đó”

Lan cười hi hi, cái câu nói này có cái gì đó không đúng. Người xưa thường nói, gái lớn gả chồng, chồng đi đâu vợ theo đó, nhưng với Quân thì ngược lại a, phụ xướng phụ tùy!

Quân vuốt vuốt tóc Lan bỗng dừng lại nghĩ đến cái gì đó, khóe môi không tự chủ nhếch cao

“Hay là...chúng ta cũng đính hôn đi! Ngày mai!”

“Ngày mai?”

Lan méo mó mặt mày, người đàn ông này không phải đang nghĩ đến chuyện mượn sân nhà người khác tổ chức đính hôn cho mình đấy chứ?

“Quyết định vậy đi!”

Quân hào hứng hô, trong khi Lan chỉ có thể cười khổ, bất quá cô cũng không có phản đối, với cô có đính hôn hay không cũng không quan trọng, quan trọng là hai người có yêu nhau hay không, còn có, cả hai có chung thủy với đôi phương hay không

Quân hôn một cái thật nhẹ vào môi Lan rồi cầm chìa khóa xe chạy đi, Lan ở phía sau nhìn theo không khỏi phì cười, không cần nói cô cũng biết cậu đi đâu, chắc chắn cậu chạy đi chuẩn bị những thứ cần thiết cho buổi đính hôn ngày mai chứ không phải cái gì khác

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130

Vốn là ngày trọng đại của con cháu hai bên gia tộc hùng mạnh nên từ rất sớm quan khách đã đến rất đông, dự tiệc chỉ là cái có, mục đích chính vẫn là xây dựng các mối quan hệ hòa hảo, củng cố thế lực của mình, đặc biệt hơn nữa, họ muốn nhìn thấy chủ nhân giấu mặt bao lâu nay của tộc Takahashi, cũng là gia tộc mạnh nhất hiện giờ, nhưng rất tiếc, từ trước đến nay chưa có một lần nào vị khách quan trọng kia nể mặt ra mắt một lần, cũng chẳng để cho chủ nhà, người đã trân trọng mời một chút mặt mũi nào. Nghe bảo tộc Shin hôm nay cũng đã gửi thiệp mời đến tộc Takahashi, liệu người đó có đến hay không? Hay lại phớt lờ làm tộc Shin bề mặt nữa đây?

Cả một đêm bọn họ đều mất ăn mất ngủ, 4 người bọn Lam đã nghĩ đủ cách cũng không nghĩ ra cách nào khác, đối với cách mà Lan đã đề ra trước đây, bọn họ cũng chỉ mới nghe sơ qua, còn vấn đề cụ thể cũng chỉ có Lan và Quân biết, còn chưa nói đến ở kế hoạch đó còn có những lỗ hổng chết người, một may không thành công coi như đời Lam kẻ bỏ, bọn họ không dám mạo hiểm. Lại nói Lan như thế nào lại giận dai như vậy, từ hôm rồi đi đến nay một cuộc điện thoại cũng không gọi cho bọn họ, cũng chẳng màng đến bọn họ ở đây sống chết như thế nào...

Aiza! Vậy nên người xưa mới nói, đắc tội với tiểu nhân còn hơn đắc tội với nữ nhân, đắc tội với nữ nhân còn hơn đắc tội với nữ hài tử!

Vậy nên về sau bọn họ phải rút kinh nghiệm a, Lan chính là một nữ nhân giận dai, lại rất nguy hiểm, không nên động vào

Ngồi trong phòng chờ, Lam cứ thấp thỏm không yên, cô càng muốn bỏ trốn nhưng khổ nỗi, ở bên ngoài hai tên vệ sĩ cứ đứng sừng sững như hai cái cột đình, quả thật làm con người ta rầu đến thối ruột. Lam trước giờ chưa muốn chửi thề, nhưng bây giờ cô thật sự muốn mắng tục một tiếng

Lão già khôn nạn kia!

“Đề bọn tôi vào...Lam...Lam!”

Giọng Huy ở bên ngoài truyền vào đánh thức tâm tưởng của Lam, cô lập tức xách lấy làn váy dài chạy ra ngoài, nhưng rồi hai người chỉ có thể đứng ở hai phía của vệ sĩ mà nhìn nhau. Huy đang dằng co với bọn vệ sĩ, có cả Phương và Lâm nữa, 3 người chỉ muốn ngay lập tức đánh bay bọn vệ sĩ này rồi vào nhưng khổ thay bọn họ là giới vệ sĩ đã được đào tạo chuyên nghiệp, mấy cú đấm xoàng của 3 người không làm gì được

“Không ngờ một tên to con, lớn tuổi lại đứng đây ăn hiếp một đám nhóc con sao?”

Từ xa, Quân phê phồn đi đến, một tay xỏ túi quần, còn một tay thì nắm lấy tay Lan, bên cạnh cậu vẫn là Lan với khuôn mặt bình thản đến không thể bình thản hơn nữa. Hai người tay trong tay tiến đến chỗ đám đông đang dằng co. Mà 4 người kia sau một lúc thần thờ cuối cùng cũng thu lại tầm mắt, khoe môi ai cũng nở nụ cười

“Lan, cậu về rồi!”

Lan không nói gì, chỉ gật đầu một cái như đáp lại rồi quay sang hai tên vệ sĩ, vẻ mặt nghiêm túc như sắp ra chiến trận

“Tôi muốn gặp Lam!”

“Không được!”

Hai tên vệ sĩ quả quyết, nhưng Lan cũng chưa chịu thua!”

“Tôi chỉ muốn nói chuyện!”

“Không được!”

Vẫn là câu trả lời đó, nhưng Lan vẫn tiếp tục cố gắng

“Một cô gái như tôi chẳng lẽ có thể dắt Lam bỏ trốn?”

“Không được!”

Lại “Không được!” Dù Lan là một người có sức chịu đựng tốt nhưng cũng không thể chịu nổi hai cái người này, bọn họ có phải cỗ máy không biết suy nghĩ hay không?

“Thực sự không được?”

“Không được!”

Vừa nhận được câu trả lời, Lan lập tức xoay người, chân vận lực một chút, tập kích thẳng đến cái cổ của một tên vệ sĩ. Tên vệ sĩ kia bị đánh bất ngờ, cũng không nghĩ đến một cô gái trông có vẻ yếu ớt như thế lại có thể đánh ngã mình nên hắn đã lãnh trọn cú đánh, ăn đau ngã xuống mặt đất. Tên vệ sĩ còn lại thấy có biến lập tức tung nắm đấm về phía Lan nhưng đấm còn chưa tung ra, một cây súng đã chĩa thẳng vào đầu hắn, một cây khác lại chĩa về phía tên kia

3 người còn lại đều há hốc mồm nhìn Lan, bọn họ trước giờ còn chưa có thấy Lan đánh nhau, cũng không biết cô có võ a, còn có khả năng một cước liền đánh ngã một tên vệ sĩ cao to như cái cột, phải nói lực của cô mạnh đến cỡ nào!

“Tôi nhắc lại một lần nữa, tôi chỉ muốn gặp Lam, cũng không có bảo sẽ dẫn Lam bỏ trốn, tốt nhất đừng chạm vào tính kiên nhẫn của tôi!”

Lan hừ lạnh một tiếng, nhắc lại hai cây súng vào cạp quần hai bên rồi kéo Lam tiến vào phòng. 4 người kia cũng định vào nhưng hai tên vệ sĩ nắm lấy ra đất lúc này lại nhanh chóng đứng dậy ngăn cản bọn họ

“Không được!”

Lại là câu đó, Huy như phát rồ lên muốn đập một phát vào bản mặt của bọn họ

“Không được, không được, không được, bọn mày chỉ được lập trình một câu đó thôi à!”

“Yên tâm đi, có Sakura ở đây mọi chuyện sẽ ổn cả thôi!”

Quân vỗ vai Huy một cái, ánh mắt sâu sắc nhìn vào bên trong. Người con gái đó dù bận đến mức nào cũng không quên bạn bè, dù có ở nơi đâu, bạn bè đối với cô vẫn là nguồn động lực lớn nhất cũng là những người cô luôn nhớ về, mỗi một khắc cô đều cẩn thận suy nghĩ về bọn họ, về người thân của cô, tổn hại tất cả cô đều gánh lấy chỉ mong mọi người luôn khỏe mạnh và hạnh phúc, nếu không phải cậu đã ở bên cạnh cô một thời gian dài, nhìn cô làm tất cả mọi thứ thì có lẽ bản thân cũng không biết những điều đó

Lan kéo Lam vào bên trong phòng, vừa buông tay ra, Lam lập tức nhào tới ôm lấy cô, nước mắt rơi lã chã, khóc đến mức nức nở

“Tớ tưởng cậu không về, tưởng cậu bỏ mặc tớ luôn rồi!”

Lan nhẹ vỗ vào lưng Lam vài cái, cười trừ rồi kéo cô ra, nhìn xung quanh phòng, Lan bất giác thờ dài, lại cái tính tức giận lại trút lên thứ khác của Lam, căn phòng giờ đây đồ nát, ngổ sài lộn trên mặt đất, giờ đây đến cả cái ghế để ngồi cũng không có

Lan dựng một cái bàn ở gần đó lên, đặt lên đó một tờ giấy và cây viết rồi kéo Lam lại đó

“Cậu ký vào đi”

Lam không một chút nghi ngờ, không đọc một chữ cũng không hỏi một câu lập tức ký vào khiến Lan vô cùng thắc mắc. Cô tự nhẩm trong lòng, con nhỏ này tin mình đến thế sao? Chẳng may mình mang nó đi bán thì sao a?

“Cậu không đọc sao?”

Lam nghe hỏi chỉ ngước mặt lên rồi cười tươi với Lan, nụ cười thực sự rực nắng đến chói mắt người nhìn.

“Tớ tin cậu, Lan sẽ không làm tổn hại đến tớ, Lan rất yêu bạn bè!”

Cô cảm động nha, thực sự cảm động rồi! Có người tin tưởng mình và có người để tin tưởng thật tốt! Lan nuốt xuống nước mắt cảm động sắp trào dâng rồi cười nhẹ với Lam, cô lấy tờ giấy xếp ngăn nắp bỏ vào trong túi áo rồi vỗ vai Lam một cái

“Mọi chuyện để tớ lo, cậu cứ làm cô dâu của cậu!”

“Lan...!”

“Tớ đi đây!”

Lan quay người rồi đi, một cái quay người lạnh lùng nhưng đầy mạnh mẽ, cô chỉ bước mấy bước đã ra đến cửa. Nhìn đám người lo chơi đi qua đi lại trước cửa, Lan chỉ có thể thờ dài một hồi, cô tiến bước về phía Quân đang đứng dựa vào tường chờ cô

“Xong rồi?”

“Ừm! Em đi chuẩn bị vài thứ! Anh giúp Huy nhé!”

Quân gật đầu một cái, lại hôn nhẹ vào trán Lan rồi kéo Huy rời khỏi, Huy lại không muốn rời khỏi Lam nửa bước

“Cậu dẫn tớ đi đâu, tớ không muốn đi, tớ muốn ở bên Lam”

“Con người ta sắp đính hôn rồi, là hôn thê người khác rồi, cậu còn mơ mộng làm gì? Đi thôi, tớ dẫn cậu đi tìm cô gái khác!”

Tiếng Quân vọng lại từ khúc cua hành lang làm Lan bật cười, cái người này...thiệt là...

Rồi cô lại quay sang Lâm và Phương, nhìn hai người có vẻ áy náy muốn mở miệng lại không dám, Lan chỉ lắc đầu không nói, có lẽ thái độ lúc rời đi của cô đã ám ảnh bọn họ rồi

“Tớ nghĩ hai cậu nên đi giúp Lam tiếp khách thì hơn, đứng đây chẳng làm được gì đâu, Quân đã nói rồi cũng đã đưa Huy đi rồi!”

“Nhưng...”

Phương định hỏi nhưng khi thấy nụ cười trên môi Lan, cô cũng chẳng cần phải hỏi nữa, cô biết chắc Lan đã có cách, Vậy nên cô không nói thêm gì, gật đầu với Lan một cái lập tức kéo Lâm rời khỏi.

Bọn họ đi cả rồi, Lan cũng chẳng ở lại làm gì nữa, cô đút hai tay vào túi quần, vừa đi vừa lẩm nhẩm một ca khúc nào đó

Vì đây là hai gia tộc lớn nên người đến tham dự rất đông, gia đình Lam cứ chạy ra chạy vào, hết tiếp người này lại tiếp người khác, buổi tiệc còn chưa bắt đầu, bọn họ đã sắp kiệt sức rồi!

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

Mẹ Lam ghé tai ba Lam hỏi sau đó lại chỉ về Lâm và Phuong đang niềm nở tiếp khách ở một góc nhà hàng. Biết Lam và Phuong tình như keo sơn, lần này Lam không muốn đính hôn tất nhiên Phuong cũng sẽ không đồng ý, như thế nào bọn chúng lại có thể vui vẻ như vậy, còn giúp bọn họ tiếp khách, không lẽ đã có chuyện gì xảy ra hay sao?

“Không nghe vệ sĩ báo có gì bất thường, có lẽ bọn nhỏ có lòng tốt thôi, cũng muốn chúc phúc cho Lam đó mà! Bà đừng có suy nghĩ quá nhiều!”

Có thực sự ổn hay không? Mẹ Lam tự hỏi, trong lòng bà cảm thấy bất an lắm!

Cuối cùng buổi tiệc cũng bắt đầu, Huy cũng đã bị Quân kéo về, trên người vận một bộ comle màu đen không chệ vào đâu được. Nói thật, Huy đã buồn đến thối ruột rồi còn bị Quân dắt đi, vừa rồi trên đường cậu đã ấu đã với Quân một trận, tâm tình cũng chẳng khá lên là mấy, nhưng là cuối cùng cậu cũng thất thủ bị Quân kéo đi chăm chút từng li từng tí rồi lại kéo đến đây với lý do, là bạn phải chúc phúc cho Lam, còn giúp cậu xây dựng các mối quan hệ. Hừ, cậu mới không cần cái quan hệ gì kia! Cậu chỉ cần Lam thôi!

“Tớ phải đi ngăn cản hôn lễ này!”

“Một mình cậu thì làm được gì, chỉ làm Lam thêm bẽ mặt thôi, ngồi im đó đi!”

Huy lập tức bị Quân ấn tại một chỗ, cậu đau khổ nhìn cô gái đang đứng nơi sân khấu ấy. Cô ấy hôm nay đẹp tuyệt trần, khoe môi còn vương vẩn nụ cười làm cô càng giống như thiên tiên giáng trần... Khoan đã... Lam cười sao?

Tại sao? Tại sao?

Chẳng phải cô chán ghét hôn sự này sao? Tại sao cô lại cười?

“Hôm nay là lễ đính hôn của tiểu thư shin Yong Jae và cậu Beak Tae Hu, cảm ơn mọi người đã đến tham dự cùng hai bên gia đình chúng tôi!”

MC dẫn chương trình niềm nở chào đón mọi người, sau đó lại tuân một hơi dài lịch sử quen biết của hai dòng họ, nào là bạn thân từ 3 đời trước, rồi hay giúp đỡ nhau? Có sao?

Lan khinh! Cô chán ghét nhìn lên sân khấu, lập tức quét ánh mắt nhìn những người tai to mặt lớn ở đây, cô không khỏi nhận ra một số gương mặt quen thuộc mà chính cô cũng không muốn gặp nhưng ba mẹ Quân, như chủ tịch tập đoàn J như bà Lệ. cũng không thể tránh khỏi, gia tộc Lam lớn đến cỡ nào, những kẻ tai to mặt lớn như thế ở đây cũng là lẽ tất nhiên

Chạm mặt mấy người này lâu sẽ làm cho tâm trạng của cô xấu đi, có lẽ cô nên kết thúc sớm! Lan quay nhìn về góc sân khấu, gạt đầu một cái rồi đứng lên rời khỏi bàn

Màn hình tivi to đùng sau lưng Lam lập tức sáng lên, mọi người phía dưới lập tức ồ lên một tiếng, sau đó bỏ mặt tất cả mọi thứ, phớt lờ cả sự giới thiệu đông dài của MC, tất cả tinh lực đều tập trung lên màn hình phẳng

Căn phòng khách sạn 1002 hiện ra với tông màu trắng đen, chiếc giường trắng, và một cô gái xinh xắn, trên người chỉ khoác một cái khăn mỏng manh. Sau đó, sự xuất hiện của Beak Tae Hu đã làm mọi người sửng sốt, một khi bước vào khách sạn, còn với một người phụ nữ trong tình trạng đó, mọi người cũng biết tiếp theo xảy ra chuyện gì. Sau khi mây mưa xong xuôi, cả hai nằm phịch trên giường, cô gái nằm trong vòng tay hắn ta tỏ vẻ nung nịu

“Anh thật sự phải lấy cô ả đó sao? Anh bỏ em sao?”

“Em nói gì thế? Anh chỉ yêu em thôi, mỗi mình em thôi!”

“Vậy anh nghe em đi, đừng làm đính hôn gì nữa!”

Beak Tae Hu gỡ yêu đầu cô gái lại tiếp tục cưng nựng

“Khỏi gia sản của gia tộc đó đủ để chúng ta ăn chơi cả đời, sống cả đời, anh cũng không phải nai lưng mà làm việc cho bố, hơn nữa nếu anh không đính hôn, bố sẽ không cấp tiền cho anh nữa, còn có sau khi anh lấy được khối gia sản đó anh sẽ bỏ ngay cô ta, cùng em sống vui vẻ, Được không?”

“Như vậy thì được, em đợi anh!”

Cô gái lại rúc vào trong lòng Beak Tae Hu, trong khi tên kia lại tiếp tục làm loạn, tiếp theo là cái gì thì không cần nói nữa. Màn hình tivi lập tức quay trở lại như ban đầu, một màu đen thăm thẳm

Mọi người quay mặt nhìn nhau rồi lại chỉ chỉ trỏ trỏ lên sân khấu. Dã tâm cùng bộ mặt thật của hắn đã bị phơi bày ra giữa bàn dân thiên hạ, tất nhiên không còn mặt mũi nào nữa để đứng đó nhìn mọi người, Beak Tae Hu lập tức rời bỏ sân khấu chỉ để mỗi mình Lam ở đó, ngay cả gia tộc của hắn cũng lập tức xin lỗi này nọ rồi nói gót rời khỏi, vấn đề khúc mắc của Huy và Lam chỉ trong một đoạn phim đã được giải quyết sạch sẽ

Huy thở phào một hơi, cuối cùng cũng không có cái buổi lễ chết tiệt đó!

Lan xách làn váy trắng dài lên sân khấu, tựa như nàng công chúa trong truyện cổ tích vừa mới bước ra, mọi người ai nấy đều thì thầm vì đây là lần đầu tiên họ thấy người đẹp này, bọn họ cũng chưa từng biết đến cô trong một buổi tiệc hay dạ hội nào khác trước đây. Cô là ai?

Lan cầm lấy Micro rồi đồng dục nói

“Xin lỗi mọi người, buổi đính hôn giữa hai dòng họ Shin và Beak có lẽ sẽ không bao giờ diễn ra nữa, thành thật xin lỗi vì đã để cho mọi người xem một trò hề như vậy”

“Còn có...”

Lan dừng lại một hồi, lấy tờ giấy đã xếp ngay ngắn từ lúc trước mở ra rồi đưa ra trước cho mọi người xem. Bọn họ không biết đó là cái gì? Cả dòng họ của Lam cũng thế. Lan cũng chẳng ngần ngại đưa cho họ xem, dù sao đây cũng là bản sao công chứng mà thôi, muốn xem, muốn vứt bọn họ cứ làm...

“Một năm trước, tiểu thư Shin đây đã thiếu tôi một món nợ ân tình, sau đó để báo đáp cô ấy đã dùng chính bản thân mình làm vật giao dịch...”

Vừa nói đến đây, Lan liền nghe phía dưới truyền đến tiếng cười của ai đó, quen lắm! Lan liền quét mắt qua Quân, người đang ôm bụng cười ngặt nghẽo mà không dám cười lớn đó!

Anh làm sao đó?

Em nói cứ như Lam bán thân cho em!

Không phải sao? Chính là bán thân đó!

Lan trao đổi ánh mắt xong, lại lườm quân một cái rồi quay lại vấn đề chính, cô lại tiếp tục câu chuyện còn đang nói dở, trong khi đó Lam thì chỉ có thể há hốc mồm

Cô dùng bản thân giao dịch từ khi nào a? Mà cô thiếu nợ Lan lúc nào?

Lại nhớ đến tờ giấy cô đã ký tên điểm chỉ, Lam bất giác nở nụ cười

“Cô ấy đã nguyện làm người của tôi, để tôi quyết định cuộc đời cô ấy, chúng tôi cũng đã làm một bản giao dịch, trong vòng mười năm, Lam sẽ là người của tôi, do tôi quyết định, sau mười năm tôi sẽ trả lại tự do cho cô ấy! Buổi đính hôn lần này còn chưa qua ý kiến cá nhân của tôi đã quyết định, lần này tôi bỏ qua, nếu như còn lần nào khác, tôi nhất định sẽ kiện đến tòa! Nhân danh tộc Takahashi tôi thông báo, cùng khuyến cáo tất cả mọi người kể từ hôm nay đến hết thời hạn giao dịch, Shin Yong Jae là người của tộc Takahashi, mọi hoạt động, sinh hoạt đời sống cá nhân của cô ấy đều do tộc Takahashi quản lý, đến cả hôn sự cũng do tộc Takahashi quyết định, tộc Shin kể từ nay đến hết thời gian giao dịch với cô Shin sẽ không có bất cứ quan hệ nào! Quyền lợi và nghĩa vụ của cô Shin đối với tộc Shin đều không có. Nói cách khác kể từ lúc này đến hết thời gian giao dịch, Shin Yong Jae và tộc Shin là kẻ xa lạ, người dưng nước lã”

7 chữ kẻ xa lạ người dân nước lã được Lan dùng sức nhấn mạnh, đó cũng là mấu chốt vấn đề mà Lan muốn nói đến. Lam từ nay là do cô quyết định, đồng nghĩa với việc cuộc đời của Lam sẽ do bản thân Lam quyết định, đợi đến 9 năm sau, khi hợp đồng hết hiệu lực thì Lam cũng đã lập gia đình, con đàn cháu đống, đôi cánh cũng đã cứng cáp rồi, đã có thể chống lại gia tộc này rồi! Mọi chuyện đến lúc đó cũng không thể thay đổi được nữa

Quân ở phía dưới đưa tay tán thưởng Lan, cách của cô đưa ra quả thật rất cao minh, tộc Shin đã hết cách xoay sở

Tất cả quan khách đều bàng hoàng, cả Lâm, Huy và ngay cả Phuong và Lam cũng bàng hoàng. Lan đã từng kể về thân thế cho bọn họ nghe, nhưng gia tộc thì cô chưa từng nhắc đến bao giờ, bọn họ chỉ biết bà của Lan rất giàu, đã giúp đỡ mẹ con bọn họ, còn có cô là chủ tịch SK, là em của Kai, chủ tịch trường bọn họ...Bọn họ không biết gì nữa, không biết thêm bất cứ thứ gì, thật không ngờ Lan còn có cái thân phận này, là người của tộc Takahashi sao? Người của Takahashi không có ai là bình thường cả!

Chỉ có Quân là vẫn giữ được bình tĩnh, bởi lẽ cậu đã biết từ trước, từ trước khi gặp lại Lan cơ. Chỉ là tình cờ mà thôi, trong một lúc nghe Kai nói chuyện với ai đó cậu đã nghe Kai nhắc đến tộc này, cũng biết Kai là cháu trai cũng là người thừa kế tương lai của tộc Takahashi, có lẽ bây giờ Kai cũng đã là chủ quán rồi cũng nên, chỉ là cậu không nói ra mà thôi.

“Ta...Takahashi sao?”

Lam đứng bên cạnh Lan chỉ có thể lắp ba lắp bắp vài tiếng. Lan quay mặt nhìn Lam cười tươi một cái...Mọi chuyện còn chưa xong đâu? Hôm nay cậu vẫn chưa thoát được số kiếp làm cô dâu đâu!

Lan định nói cái gì đó nhưng đã bị gia tộc của Lam ngăn cản, ông Lam, ba mẹ Lam, cả cô chú bác đều sùng cồ lên với Lan. Điều đó cũng là lẽ tất nhiên thôi, cái cây hái ra tiền cho bọn họ cứ như thế bị cướp đi thì ai không tức, kể bỏ nếu như Lam không đính hôn với Beak Tae Hu thì còn nhiều người khác, còn nhiều mối quan hệ khác kia mà,

“Ai cho cô có cái quyền đó? Yong Jae là con cháu tộc Shin này!”

Ông Lam lồm khồm gõ gậy xuống đất làm vang lên những tiếng cộc cộc, vẻ tức giận dâng lên đến mặt ông ta, Lan chỉ cười mĩa. Tiếp đó lại đến ba mẹ Lam

“Lam là con cháu tộc Shin, là con tôi mang nặng đẻ đau ra, nó có quyền lợi và nghĩa vụ đối với tộc Shin”

Lần này Lan chỉ có thể khinh bỉ hai người gọi là ba mẹ này, cô sẽ không nhìn những người là bậc lão tiền bối này, còn là những kẻ ngang ngược không

biết phải trái

“Nói hay lắm! Tôi xin thưa với ông bà, còn may cho ông bà đấy, cô Shin chỉ giao dịch với tôi trong 10 năm để trả nợ, bằng không giờ tên họ của cô ấy cũng đã đổi sang họ Takahashi rồi. Đừng mang lý thuyết con cháu huyết thống ra nói với tôi! Tôi cũng không phải không biết tộc Shin là tộc trọng nam khinh nữ nổi tiếng cả thế giới đều biết, cho hỏi Yong Jae từ nhỏ đã sống bên Mỹ, rồi xa ba mẹ, các người đến thăm cậu ấy được bao nhiêu lần, nếu tôi đoán không lầm thì một lần cũng không có, ba mẹ là thế ư? Thử hỏi trong tộc này có bao nhiêu người biết đến cậu ấy, chắc cũng đếm trên đầu ngón tay thôi! Thử hỏi các người có từng ôm cậu lấy vào lòng, an ủi cậu ấy hay không? Không đúng không? Lúc cậu ấy vất vả khó khăn, bệnh tật, đau ốm, dù là đứng trước cái chết, các người ở đâu? Ăn ngon ừ yên phải không? cậu ấy từ lúc rời khỏi đến nay đã lâu, 3 năm cậu ấy lại về một lần, đến nay cũng chỉ có vài năm, thử hỏi trong 3 năm đó tại sao mấy người không sang thăm cậu ấy, khi cậu ấy về mấy người có niềm nở chào đón hay không? chắc không rồi! Nếu có cậu ấy cũng không cần sáng về chiều lại đi! Chính là các người không quan tâm, không yêu thương Yong Jae, các người đã đẩy cậu ấy đi xa. Nếu không phải gặp tôi và Phuong, có lẽ Lam đã héo mòn ở cái nơi nào đó rồi!”

“Tôi...”

Lan không để cho bọn họ nói một chữ, lại tiếp tục cướp lời

“Quyền ư? Tự tôi cảm thấy tôi có cái quyền quyết định cuộc đời của Yong Jae hơn mấy người, tôi tự cảm thấy tôi giống người thân của cậu ấy hơn mấy người, ít nhất lúc cậu ấy cần còn có tôi bên cạnh, còn có tôi an ủi, bảo vệ cậu ấy. Mang nặng nề đau thì sao? Chẳng lẽ được ba mẹ mang nặng nề đau thì sinh ra phải có cái nghĩa vụ phục vụ gia tộc, đánh mất cuộc đời của bản thân ư? Nếu vậy thì tại sao ngay từ khi mang thai bà không giết chết cái thai đó luôn đi, mang nặng nề đau làm gì để rồi sinh Lam ra, để cậu ấy sống tủi hờn một mình, cô đơn một mình như thế, ngay cả tình cảm cha mẹ mà một đứa trẻ cần có cũng không có.”

“Nếu không phải Lam kiên quyết giữ lại một chút quan hệ với tộc Shin này, tôi đã mang cậu ấy đi thật xa, biến mất khỏi mắt các người, thay tên đổi họ, để cậu ấy trở thành một thành viên của tộc Takahashi, để cậu ấy cảm nhận được tình thương của con người, dù họ có là kẻ xa lạ với cậu ấy nhưng tôi có thể chắc chắn một điều, họ sẽ đối xử với Lam còn tốt hơn các người, những kẻ mà Lam gọi là ba mẹ, là ông là bà là người thân! Tôi khinh cái hạng gia tộc dùng con cháu để đổi lấy tiền tài, đến cuối cùng tiền tài phi nghĩa đó cũng trôi ra sông ra biển hết mà thôi! Tự các người cũng thấy tộc Shin đang ngày càng xuống dốc, lở dở lươn lẹo.”

Những lời Lan nói ra thật đúng nhưng cũng thật cay cú, cô một lời nói thẳng, vạch trần tất cả, cha mẹ vô trách nhiệm, người ông vô tình, còn cả một gia tộc có trái tim sắt đá, cuối cùng cô buông lại một lời dự đoán về sau cho cái gia tộc không biết nhân tình thế thái là gì, đây không phải cô ác độc nguyên rủa bọn họ, mà là cách sống của bọn họ đã vạch ra con đường chết cho cả gia tộc, cô chỉ nói đúng sự thật mà vô số gia tộc và con người đã phạm phải

“Nếu các người con một chút áy náy thì cứ ngồi im đó mà xem nhưng thứ khác, còn nếu không muốn tôi lập tức cho người mang các người ra khỏi đây!”

Toàn thể hội trường đều bị khí thế của Lan áp đảo. Quả thật, mọi người đồn đãi không sai, người của tộc Takahashi không giống người khác, đầu óc đã không giống mà khí chất cũng không.

Sau lời của Lan toàn thể hội trường đều im bật, rồi từ đâu đó vang lên một tiếng vỗ tay, ngày càng nhiều, càng lớn rồi cuối cùng tiếng vỗ tay đã lấn át tất cả mọi âm thanh nơi đây

Ngay cả một cô nhóc 18 tuổi đều hiểu rõ thế sự, cách làm người như thế, bọn họ những bậc trung niên đã đi qua nửa đời người sao có thể thua kém cho được

Toàn thể Tộc Shin lập tức cảm thấy xấu hổ không biết trốn đi đâu, đầu tiên ông Lam đứng lên chống gậy rời khỏi, sau đó lại đến các cô chú của Lam, cuối cùng cũng chỉ có ba mẹ Lam ở lại, xem ra bọn họ cũng không quá tuyệt tình, không nhìn nhận đứa con này

Đôi mắt Lam có chút ánh buồn, biết bản thân trong mắt gia tộc chỉ là con cờ một chút tình cảm cũng không có thì bảo sao không buồn cơ chứ? Cũng may ba mẹ ở lại cũng đã cho cô một niềm an ủi, cô còn tưởng bọn họ cứ thế rời bỏ cô rồi!

Lan nắm lấy tay Lam, cười nhẹ một cái, thàn nói

“Mọi chuyện đã qua rồi, hạnh phúc rồi sẽ đến thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131

Lan liếc mắt nhìn toàn thể hội trường một lúc sau lại quay đầu ra hiệu cho người dẫn chương trình do cô chuẩn bị trước tiến lên, cùng lúc đó Quân và Huy ở dưới cũng tiến lên khán đài.

Mọi người không hiểu chuyện gì, cả ba mẹ Quân cũng không hiểu chuyện gì

“Kính thưa quý vị, dưới sự ủy thác của cô Takahashi, tôi xin được tiếp tục chương trình ngày hôm nay. Theo như chúng ta được nghe, hôn sự của cô Shin từ hôm nay sẽ do tộc Ta quản lý, và cô Ta đã suy đi tính lại rất kỹ, ngày hôm nay quyết định tác thành cho đôi uyên ương cô Shin và cậu Trần Nhật Huy (Chẳng nhớ họ tên lúc trước của anh này là gì nữa!)...”

“Theo như tôi được biết, năm xưa cô Shin nợ cô Ta một món nợ ân tình, sau đó một thời gian, cậu Trần lại ngẫu nhiên cứu cô Ta một lần xém đuối nước, trước giờ cô Ta vẫn áy náy không biết làm gì để trả ơn, lần này được biết cô Shin và cậu Trần tình cảm thâm thiết lại bị chia cắt bởi sự ngu muội của tộc Shin, cô Ta bèn sử dụng quyền hạn của mình ngăn cản cuộc hôn nhân không tốt đẹp này, đồng thời muốn đưa đôi uyên ương mệnh khổ đến với nhau, cũng muốn báo đáp ân tình ngày xưa”

Nghe xong toàn thể mọi người ò lên một tiếng, sau đó tất tấc vài câu “Thì ra là vậy!”

Đứng bên cạnh Lan, Quân không khỏi cười thầm, trình độ bịa chuyện của Lan lại lên rồi, Huy cứu cô khi nào kia chứ? Nhưng dù gì cô cũng dùng tài năng của mình vào việc tốt, đáng tuyên dương!

Nghe tiếng cười bên cạnh, Lan liền mắt nhìn Quân một cái rồi tiến sát vào cậu, bàn tay tai quái lần mò đến eo của Quân rồi hung hăng néo một cái thật đau. Quân đau đến nỗi muốn hét lên nhưng mà cậu vẫn cố giữ nụ cười tươi tắn trên môi, bọn người dưới kia đang nhìn bọn họ, đang nhìn từng biểu hiện của bọn họ, cũng không thể để mất mặt như thế. Quân chỉ có thể đau khổ xoa xoa chỗ bị đau, một lúc lại lườm Lan một cái sắc bén, trong khi đó nụ cười trên môi Lan càng sâu, nhìn bộ dáng đau không thể phát tác kia của Quân trong lòng cô cảm thấy thật sáng khoái a

“Chúng tôi còn muốn thông báo đến mọi người, ngày hôm nay tập đoàn IT sẽ cùng với tộc Takahashi kết thành thông gia, gia đình hai bên cũng đã đồng ý và chúc phúc cho đôi nhỏ. Ngày hôm nay quả thật là một ngày vui, song hi lăm mồm, chúng ta hay cùng chúc phúc cho hai đôi bạn trẻ, Cậu Huy cùng cô Lam, Cậu Quân cùng cô Sakura!”

Người dẫn chương trình hồ hởi giới thiệu, trong khi đó ở phía dưới mẹ Quân đã sa sầm mặt mày, đầu đã muốn bốc hơi. Con trai bà đính hôn còn chưa hỏi ý kiến của bà, còn muốn thông cáo với thiên hạ rằng bà đã đồng ý, đây là cái lý lẽ gì? Một người đã trải qua nửa đời người còn bị đám trẻ ranh này dắt mũi đi hay sao?

Ba Quân lại chẳng có phản ứng gì thái quá, ông chỉ cười nhẹ một cái, ông không bốc đồng, cũng không quá phiền diện như mẹ Quân. Từ lần đầu gặp mặt Lan, ông đã cảm thấy ở cô bé này có cái gì đó đặc biệt, lúc Quân bị thương nhập viện, cô bé bị mù đó đã khóc như mưa, tình cảm đối với Quân cũng không phải ít, bị vợ ông vũ nhục nhưng cũng bình tĩnh mà rời khỏi. Sau đó chứng kiến Quỳnh như người tâm thần lúc tỉnh lúc mơ, vốn không có khả năng lo cho bọn nhỏ, vậy nhưng cô bé đó cùng anh của mình đã có thể kiên cường chống chọi lại cuộc sống khắc nghiệt, vừa lo cho mẹ, vừa chăm sóc em nhỏ, phải nói bọn họ có bao nhiêu nghị lực, đó còn chưa nói đến một cô bé chỉ mới mười mấy tuổi đầu đã có thể lãnh đạo một tập đoàn lớn, tuổi trẻ tài cao.

Đối với Lan ông chỉ có ngưỡng mộ, thành kiến thì không nhiều, đối với việc Quân bị thương ông tự nhiên hiểu, con trai ông cũng không phải kẻ yếu ớt gì, nó toàn đánh người ta, cũng không có để người ta đánh, lần đó bị đánh đến bầm dập như vậy chắc hẳn là vì bảo vệ cô gái này, tình cảm của thằng bé lúc đó ông tự nhiên đoán ra, cũng không quá hà khắc như mẹ Quân, nếu đã yêu thì phải cố hết sức bảo vệ người mình yêu a. Còn đối với Thư và Tuyết, ông cũng cho điều tra qua, quả thật cách làm của Lan có chút quá đáng nhưng mà Thư và Tuyết là người sai đầu tiên, lại muốn giết người, cũng chẳng trách ai được

Việc đính hôn hay kết hôn này ông cũng đã đoán biết trước sẽ xảy ra, cũng biết hai đứa trẻ kia chẳng màng đến ý kiến của người lớn, vậy nên ông cũng chẳng ý kiến gì mấy, ngược lại còn muốn chúc mừng cho bọn nhỏ

Ba Quân không nói gì không có nghĩa mẹ Quân cũng vậy, ba toan đứng lên vạch trần lời nói dối của Lan nhưng ngay lập tức đã bị ba Quân ấn xuống, ông còn nói nhỏ bên tai bà

“Bà muốn đối đầu với tộc Takahashi? Chúng ta đủ khả năng sao?”

Bà Hoa nghĩ nghĩ gì đó lại thôi, đúng là bà không đủ khả năng để chống đối lại gia tộc mạnh lớn kia, chỉ sợ bà đứng lên chống đối sẽ ngay lập tức nhận được lời phi nhổ của người khác. Cuối cùng bà Hoa đành yên lặng, tất nhiên bà sẽ không cam tâm chấp nhận đứa con dâu này!

Ba Quân lúc đầu cười nhẹ, xem ra con đường tình yêu của Quân và Lan còn khắc khổ lắm!

Buổi đính hôn diễn ra suôn sẻ, cũng không có vấn đề gì bất trắc gì xảy ra giữa các gia tộc, việc ba mẹ Quân không có ý kiến cũng đã nằm trong tính toán của Lan, danh tiếng của tộc Takahashi quả nhiên có thể áp đảo quần hùng ở đây! Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ muốn đem thân phận của mình ra thị uy, nhưng lần này là bất đắc dĩ, nếu không mang tộc Ta ra dẫn dắt bọn họ, vậy tộc Shin có chịu buông tha dễ dàng như thế không? ba mẹ Quân có ngồi yên như thế không?

Ai, Quyền lực vẫn là trên hết, kẻ mạnh dẫm nát kẻ yếu, kẻ yếu phải quỳ rập dưới chân kẻ mạnh, nguyên tắc này vẫn trường tồn mãi mãi với thời gian a!

Mệt mỏi chết mất!

Lan tạm lui vào sau cánh gà nghỉ ngơi một lát, cô đã bay mấy tiếng đồng hồ, lại phải chuẩn bị mọi thứ, một giây nghỉ ngơi cũng không có, giờ đây người cô đã mỏi nhừ rồi

Lan đưa tay xoa bóp cổ và vai của mình, bỗng dung trên vai cô lại xuất hiện một lực đạo vừa phải, nhẹ nhàng xoa bóp từng chỗ trên vai cô. Thật thoải mái a!

“Anh không tiếp khách sao? Ngoài kia có một số ít là người quen của ba mẹ anh đấy!”

Quân bĩu môi, trước giờ cậu cũng chẳng coi trọng mấy cái buổi tiệc này, người biết cậu cũng có bao nhiêu đâu! Không cần phiền phức như thế!

“Bà xã anh vẫn quan trọng nhất!”

“Ai là bà xã của anh chứ? Nhiều lắm cũng là vợ sắp cưới thôi!”

Lan cười nhẹ, trong lòng không ngừng mắng miệng lưỡi Quân càng ngày càng dẻo!

“Rồi em cũng là bà xã của anh thôi, tranh thủ quyền lợi thực hành ngay từ bây giờ!”

Quân cúi người thủ thi bên tai Lan, sau đó nhân lúc Lan không để ý còn hôn trộm cô một cái, về mặt tràn ngập vẻ thỏa mãn. Lan lớn miệng hô lớn một tiếng “Sắc Lang!” sau lại quay người đối diện với Quân

“Chúng ta đâm sau lưng ba mẹ anh như thế, anh không sợ họ giận anh sao?”

Cô gái nhỏ này... lại bắt đầu lo lắng!

Quân không đồng tình, cánh tay vung ra liền kéo Lan sát vào người mình. Thân thể hai người hầu như dán chặt vào nhau, hơi thở ấm áp phả lên mặt nhau, bỗng dung mặt Lan đỏ bừng lên, cô thật muốn giấu mặt đi nhưng làm thế nào cũng không khỏi bàn tay đang tác oai tác quái của Quân

“Anh nói rồi, việc của anh chưa đến lượt họ quản! Em lấy anh, không phải lấy bọn họ”

“Nhưng nếu ba mẹ anh kiên quyết phản đối?”

Nghĩ đến đây Lan lại cup đôi mắt xuống, nếu ba mẹ Quân kiên quyết phản đối, bọn họ cũng không thể làm lơ chuyện này mãi, con cái làm sao có thể cắt đứt, không quan tâm đến ba mẹ được

“Chúng ta sẽ ra ngoài sống riêng, không dựa vào ba mẹ, cuộc sống của chúng ta trước giờ cũng chưa cần đến họ, anh có bản lĩnh của em, còn có tập đoàn SK của em, còn sợ chết đói được sao?”

Ý cô không phải vậy! Một khi đã cưới nhau, ít nhất cô cũng mong muốn có được một chút tình cảm của ba mẹ chồng a. Có phải cô quá tham lam rồi không?

“Đừng nghĩ nữa, em đúng là một cô chủ độc ác, phải để cho bộ não của em nghỉ ngơi chứ!”

Lan ngẩn người ra một hồi lâu rồi cười lớn! Cái anh này...

Quân còn muốn tình cảm với Lan một chút nữa nhưng là có kẻ lại phá đám. Lâm thò đầu từ ngoài vào vẫy tay gọi Quân

“Cậu còn ở đây làm gì? Ba mẹ cậu tìm cậu đó, có một vài vị khách muốn gặp cậu!”

Quân không tình nguyện, trong lòng thầm mắng rắc rối nhưng rồi cũng rời đi Lan, trước khi đi còn vụng hân Lan thêm một cái, nhẹ nhàng nói

“Nghỉ ngơi một lát! Anh luôn bên cạnh em mà, nếu anh không ở cạnh em, chỉ cần nhìn nhẵn sẽ nhìn thấy anh a ”

rồi mới quay lưng rời khỏi

Lan nhìn theo bóng lưng kia không khỏi cười nhẹ một cái, trong lòng một luồng nhiệt ấm chảy qua làm cho cả người cô thấy ấm áp hẳn lên. Lan trầm ngâm nhìn chiếc nhẫn sáng bóng trên tay một lúc rồi khoan khoái vờn vai

cô nghỉ ngơi vậy đã đủ rồi, dù gì cũng là lần đầu tiên ra mắt với thân phận tộc Takahashi, cô cũng phải đi tiếp vài vị có máu mặt thôi!

Lan vừa bước ra phía cửa, một bóng dáng đã thu hút lấy cô. Là mẹ của Quân kia mà, nhưng người đi phía trước bà ta... chẳng phải bà Lê sao?

Lan không nén khỏi tò mò cũng đi theo, hai người kia cứ theo hướng WC mà đi, bọn họ vẫn không phát hiện ra Lan đang đi theo phía sau.

“Chết tiệt, con nhỏ đó lại là người của tộc Takahashi, vậy chẳng lẽ mẹ Quỳnh kia cũng là người của tộc Takahashi?”

Giọng bà Lê đánh thép vang lên, tiếp đó chính là giọng có chút day nghiêng của bà Hoa mẹ Quân, hai người vừa tung vừa hứng thật hợp nhau

“Biết thế năm xưa chúng ta từ từ rồi giết chết con ả đó, để ả ta với ông Sơn ở một chỗ rồi từ từ rút hết tài sản của gia tộc đó, làm bại hoại gia tộc đó, để bây giờ bọn họ không còn phải lên mặt như thế nữa! Năm xưa chúng ta cũng quá không cẩn thận mới để mấy mẹ con bọn họ sống đến giờ, để con nhỏ Lan đó phá hoại gia đình chúng ta!”

“Này Hoa, cậu mau bảo Quân nhanh chóng kết hôn đi, con My ở Mỹ đang muốn về rồi đấy, cả thằng nhóc Minh cũng muốn về luôn, dù gì thì Quân cũng đã bỏ mẹ con nó ở Mỹ một năm rồi, ngay cả thằng Minh sinh ra người làm cha như nó cũng không sang nhìn một chút, cháu tôi cũng khổ lắm rồi! Nếu chẳng phải để nó làm nội ứng trong tộc Takahashi kia, ba tôi cũng không dễ dàng bỏ qua như thế đâu! Làm thế nào đó làm, con My về mọi chuyện phải xong hết, tài sản gì của tộc kia đều vơ vét cả đi”

Bà Lệ nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, tựa như thù hận mà bà ta giành cho Lan và mẹ Lan, cả với gia tộc Takahashi còn cao hơn cả núi Thái Sơn

“Phịch!” một tiếng, Lan như sắp ngã xuống, cô vịn lấy tường, men theo bờ tường mà đi.

Bà Hoa có liên quan đến họa hoạn năm xưa, là người hại gia đình cô tan vỡ

Quân không yêu thương cô

Quân đã có vợ, còn có cả con!

Con đã lừa cô

Quan trọng hơn, anh đang lợi dụng cô để lật đổ tộc Takahashi!

Lan không tin vào những điều mình vừa nhìn thấy, càng không tin Quân lại có thể đối xử với cô nhẫn tâm như vậy.

Lan đi đến một phòng trống trong nhà hàng rồi khóa trái cửa, cô gục xuống trên mặt đất, ôm mặt khóc nức nở.

Mối tình 10 năm mà Quân nói cũng chỉ là tham muốn tiền tài và quyền lực mà thôi! Đồ lừa đảo, hấn xuất hiện trong đời cô làm gì để rồi cho cô một cú sốc như thế?

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132

“Bà xã của anh quan trọng nhất!”

“Anh yêu em!”

“em lấy anh hay lấy bọn họ, việc của anh không liên quan gì đến họ cả!”

“Anh luôn ở bên em, Anh không ở bên chỉ cần nhìn nhãn sẽ thấy anh!”

...

Những câu nói ngọt ngào cứ hiện lên trong đầu cô, vang lên trong tai cô làm cho con tim cô càng đau. Mới đây thôi anh ta còn dịu dàng hôn cô, còn cẩn thận xoa bóp cho cô, thế nhưng những cử chỉ đó đều là giả dối, đều muốn lấy lòng cô, đều vì mục tiêu lật đổ tộc Takahashi. Ngay từ đầu anh ta đã muốn lừa dối cô, cô cũng thật ngu ngốc đi tin lời anh ta. Cái gì chứ? Tình yêu 10 năm ư? Lúc đó bọn họ chỉ là những đứa nhóc làm sao mà biết yêu cơ chứ? Cô tại sao còn tin? Cô còn nhớ rất rõ anh ta đã từng hà khắc với cô, vũ nhục cô, luôn đối đầu với cô, vậy mà chỉ vài ngày đã thay đổi 180 độ, vậy mà cô cũng có thể tin vì anh ta yêu cô, vì nhận ra mối tình 10 năm mà thay đổi. Giờ mới thấy cô thật ngu ngốc!

Lan cầm chai rượu lên uống một hơi, hết rồi!

Lan xoay người tìm kiếm nhưng hết rượu rồi. Rượu hết rồi nhưng sầu chưa hết phải làm sao đây? Lan bực bội vung tay hất hết những chai rượu không xuống đất. Tiếng rượu vỡ vang lên như tiếng trái tim vỡ vụn trong ngực cô

Nhật Quân... Tôi hận anh!

“Tin tin...”

Tiếng điện thoại vang lên một tiếng dài thật dài nhưng Lan chẳng buồn bắt máy, cũng chẳng liếc mắt một cái. Cô tự nhiên biết ai đang gọi đến

Tiếng điện thoại reo rồi tắt rồi lại reo, Quân cứ gọi mãi mà cô không chịu nghe máy, lòng cậu đã rồi lắm rồi! Lan có an toàn hay không? Tại sao lại không nghe điện thoại của cậu? cũng không báo một tiếng đã rời khỏi, giờ cô đang ở đâu?

“Vẫn không liên lạc được à?”

Lâm vỗ vai Quân hỏi, bọn họ vẫn ở tại nhà hàng, giúp Quân tìm kiếm Lan nhưng tìm thế nào cũng không thấy bóng dáng Lan đâu

Quân buồn bã lắc đầu, đã có chuyện gì xảy ra?

“Có phải mẹ Lan có chuyện gì hay không?”

Huy nêu lên ý kiến nhưng ngay lập tức bị Lâm bác bỏ

“Không có, em đã gọi cho anh Kai, anh ấy bảo không có việc gì, chị Misaki bảo công ty vẫn ổn”

“chắc có chuyện gì quan trọng thôi! Lan vẫn thường mất tích như thế mà! Quân, cậu an tâm đi, giờ thì về khách sạn nghỉ ngơi đi, Lan sẽ xuất hiện thôi mà!”

Phương tâm lý an ủi Quân, đối với chuyện Lan mất tích này bọn họ đã quá đỗi quen thuộc, thường những lúc Lan quay về Nhật mà không báo cho bọn họ cũng tính là mất tích chứ nhỉ?

Quân cũng gật đầu cho có lệ, tâm tình anh đã bay tận chín tầng mây, cũng không có nghe Phương nói. Quân thất thần để Lâm đưa về khách sạn

Mọi người nhìn bộ dáng kia không khỏi chạnh lòng, lại có chuyện gì xảy ra, tưởng chừng hôm nay là ngày vui của bọn họ, Lan phải rất cao hứng, xoắn xuýt bên Quân, tại sao lại biến mất không nói một lời như thế chứ?

Lan ở trong khách sạn ngủ một giấc đến sáng, điện thoại reng cô cũng chẳng màn tới, trong cơn mơ cô cũng mơ thấy Quân, thấy anh nhẩn tâm bỏ lại cô chạy theo cô gái khác, còn nắm tay cô ta, tay kia ân cần ôm lấy một đứa nhỏ, về mặt hết sức hạnh phúc

Cuối cùng cô chỉ có thể cảm hận tình duyên, cái đầu đau nhức làm cô nhất thời không nhớ được chuyện gì đã xảy ra đêm qua, cô chỉ nhớ cô uống rượu, sau đó hình như...rượu bị cô đập vỡ hết, điện thoại reo ầm ỏi, cô ngã xuống sàn và ngủ thiếp đi.

Lan lắc đầu vài cái rồi chống người ngồi dậy, ngủ một đêm dưới sàn nhà lạnh lẽo làm cho cái lưng của cô đều đau râm ran, cả tay chân xương cốt cũng nhói lên

“Chết tiệt!”

Lan không khỏi chửi thề, cô trườn người lấy cái điện thoại nằm trên mặt đất, cô nhớ rõ đêm qua có điện thoại, cũng biết rõ là ai gọi. Lan bật máy lên, 132 cuộc gọi nhớ! Nhìn danh sách cuộc gọi cô nặng nề thở dài một tiếng. Đa số là Quân gọi, còn lại là Lâm và Phương...Cô hiện không muốn gặp bọn họ.

Lại nhìn đến tin nhắn, cũng là Quân

“Em ở đâu? Sao em không nghe máy?”

“Đã có chuyện gì xảy ra?”

“Mau gọi lại cho anh!”

“Lan, em có đó không?”

“Nhắn tin lại cũng được, anh lo lắm! Không liên lạc được với em anh lo lắm!”

...

Giả dối!

Lan tắt máy nhưng tin nhắn của một số lạ liền thu hút sự chú ý của cô. Lan hồ hững mở ra xem nhưng là xem rồi cô lại hối hận vì mình đã xem

Tin nhắn kia không biết ai gửi đến cho cô, với mục đích gì, trong đó còn đính kèm theo hai hình ảnh, nhìn những tấm hình đó tim Lan không khỏi thất lại. Kia hẳn là gia đình Quân đi, người phụ nữ trẻ đẹp kia hẳn là vợ Quân, còn thằng nhóc ở giữa chắc hẳn là My rồi, bọn họ 3 người ôm nhau hạnh phúc như thế... Còn tấm hình kia, Quân...hắn và My đang hôn nhau, thực sự hôn nhau, thắm thiết, tình cảm như thế...Khoảnh khắc đó cô và Quân cũng từng có. Người phụ nữ đứng bên Quân kia giờ đã không phải là cô. Lan khóc nức lên! Những giọt nước mắt đêm qua lại một lần nữa tuôn rơi, đêm qua cô còn một chút gì đó mong muốn đây không phải là sự thật, còn không muốn thừa nhận, nhưng giờ nhìn những tấm ảnh này cô còn không muốn thừa nhận sao? Muốn làm một con cóc yêu mù quáng sao?

Đau quá!

Lan ôm lấy tim mình nằm rộp xuống đất!

Tại sao? Tại sao lại đối xử với cô như vậy?

Lan vắt tay lên mắt muốn che đi mắt mình, muốn để bóng tối cuốn lấy cô, để cô bình yên trong phút chốc nhưng là cô lại phát hiện trên tay mình vẫn còn đeo chiếc nhẫn của kẻ bạc tình kia, chiếc nhẫn kim cương sáng chói vô tình trở thành con dao cắt vào tim cô. Lan lập tức tháo chiếc nhẫn ra rồi quăng nó vào một góc, nhìn chiếc nhẫn cô đơn ở một chỗ, cô lại nhói lòng, không biết cô nghĩ gì, lập tức đứng lên, từng bước từng bước đi về phía chiếc nhẫn, nhặt nó lên, nắm chặt trong lòng bàn tay, nước mắt lại tiếp tục tuôn rơi.

Điện thoại cô lại rung lên nhưng Lan lại một lần nữa không để ý tới, cô cần thời gian để bình tĩnh. Yêu rất dễ nhưng từ bỏ lại rất khó

Những cử chỉ ân cần, những lời nói ngọt ngào, bờ vai cô dựa vào khi buồn đau, tất cả đều không còn nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133

Trong một khách sạn khác ở Seoul, nhóm của Quân đang tụ tập lại một chỗ, gương mặt người nào cũng đầy vẻ mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng, làn tóc đều phai sương. Quân thì không nói, đến ăn cậu cũng chẳng thể ăn vào, từng phút từng giây đều chỉ nghĩ đến việc đi tìm Lan. Lam và Phuong lúc đầu còn rất bình tĩnh, cho rằng Lan có việc gì đó bận lắm, nhất thời không thể liên lạc với bọn họ nhưng đã năm ngày trôi qua rồi, cũng không cần mất liên lạc lâu như thế, nếu Lan về Nhật thì ít nhất cũng phải báo với Kai hoặc Misaki nhưng ngay cả hai người đó bây giờ cũng như ngồi trên đồng lửa, Akira và South ở Việt Nam cũng không nghe thấy tin tức gì của Lan cả. Lan dường như đã bốc hơi khỏi mặt đất, biến mất trên cõi đời này vậy.

“Cái con nhò này, rốt cục đã đi đâu kia chứ?”

Phuong quyết không bỏ cuộc cầm điện thoại gọi cho Lan, miệng không khỏi lầm bầm chửi mắng, một người dù có kiên nhẫn đến bao nhiêu thì cũng bị sự biến mất vô cùng đột ngột này của Lan làm cho bốc hỏa trên đầu, Phuong lại là một người không có chút kiên nhẫn nào cho nên trò chơi trốn tìm này với cô là một thứ đáng ghét, là một sự chờ đợi vô nghĩa, còn là một nỗi lo lắng còn cao trong lòng, cô thề nếu cô tìm ra Lan, cô chắc chắn sẽ cho Lan một trận cho hả dạ.

Quân đan hai tay vào nhau, cánh tay đặt trên đùi, mượn lực của đùi nâng đỡ cả thân người mệt mỏi.

Em rốt cục đang ở đâu? Anh nhớ em lắm, lại càng lo cho em hơn! Làm ơn, liên lạc với anh đi, Lan!

Đôi mắt cậu nặng trĩu, đầy vẻ mệt mỏi, cậu thực sự rất muốn ngủ nhưng cậu không thể an tâm mà ngủ khi chưa tìm thấy Lan được

Lại nhớ về thời gian mấy năm về trước, cậu chỉ không ở bên Lan một lúc thì cô đã biến mất đến 10 năm, lần này lại một lúc không ở bên cô, cô lại biến mất một lần nữa, lần này cô sẽ đi bao lâu đây?

“Được rồi!”

Tiếng nói vui mừng của Phuong reo lên như kéo cả tâm tình của Quân về, con tim lạnh ngắt mấy ngày qua rốt cục cũng đã đập lại, cậu yên lặng dõi mắt về phía Phuong, một cái hít thở mạnh cũng không dám

Tất cả mọi người cũng nhìn về phía Phuong, cô nhìn mọi người một cái, hiểu ý liền bật loa ngoài điện thoại lên rồi đặt xuống dưới bàn, sau đó cất giọng đầy lo lắng

“Cậu làm sao thế Lan? Sao lại biến mất không một lời như thế? Có chuyện gì à?”

Bên kia yên lặng thật lâu, không khí bên này càng nặng nề, ngọt ngào, mãi một lúc sau, một giọng khàn khàn vang lên, dù có một chút thay đổi nhưng mọi người vẫn nhận ra được giọng của cô

“Không sao! Có một vài chuyện cần giải quyết thôi mà!”

“Cậu đang ở đâu? Bọn tớ sẽ tới đó ngay!”

“Không cần!...”

“Xin mời hành khách có vé đi Việt Nam ra cổng số 6!”

“... Tớ có thể một mình giải quyết được! Tạm biệt!”

Lan nói rồi tắt máy, cũng chẳng để cho ai nói thêm cái gì, nhưng là cần sao? Bọn họ rõ ràng nhận ra Lan gặp vấn đề vương mất, chất giọng của cô mệt mỏi thấy rõ, khẳng định có chuyện quan trọng xảy ra.

Vừa rồi tiếng cô tiếp viên lãnh lót vang qua điện thoại, bọn họ không nghe sót chữ nào! Lan đi Việt Nam? Để làm gì kia chứ?

Lan...! Em đang giấu anh chuyện gì?

Quân đứng bật dậy, cầm lấy áo khoác trên bàn rồi hướng cửa mà đi, nhưng chỉ đi được 2 bước, điện thoại cậu vang lên inh ỏi, ba tin nhắn liên tiếp được gọi tới lập tức thu hút sự chú ý của mọi người

Quân cầm lấy điện thoại tự dưng cảm thấy bất an, cậu nhìn chăm chăm cái điện thoại một hồi lâu không một cử động, cuối cùng cũng chậm chạp mở điện thoại lên

Những bức ảnh chói mắt được gửi từ số của Lan như đã phán từ hình cậu, mà chính cậu cũng không rõ tại sao, khi nào cậu và em họ của mình lại làm ra cái chuyện này! Anh em hôn nhau chẳng phải là loạn luân hay sao?

Nhìn đến tin nhắn thứ 3, toàn bộ thế giới của cậu như sụp đổ. Chỉ một câu 5 chữ thôi nhưng lại hóa thành một cây đao vô hình đâm vào tim cậu rồi ra sức đục khoét nó đến khi nó ngừng đập, im lặng trong vũng máu tươi

Chúng ta chia tay đi!

Lan chỉ nhìn vào những tấm hình này, còn không hỏi qua cậu chuyện này có thật hay không đã phán từ hình cậu, còn là một án oan, nhưng mà người mang tội như cậu lại không thể lên tiếng, đây là cái lí lẽ gì? Cậu tuyệt không chấp nhận

Quân cầm lấy áo khoác, đem điện thoại nhét vào túi rồi xông ra khỏi cửa.

Máy bay bắt đầu động, tiếng động cơ từ từ vang lên, từ thấp đến cao, đều đều kích thích màng nhĩ con người. Cảnh vật bên ngoài bắt đầu thụt lùi lại, mỗi lúc một nhanh hơn, đầu máy bay chậm rãi nhích lên, so với phần đuôi cao hơn một chút, theo quán tính cả thân người hành khách ngã ra sau, áp sát vào thân ghế, không biết qua bao lâu, máy bay rốt cục lấy lại được thăng bằng, cũng đã chạm đến mây. Lan nhìn những gợn mây bông bênh bính dính chùm với nhau, trong lòng không rõ tư vị gì, nàng cuối cùng cũng lựa chọn trốn tránh, không chịu đối mặt với Quân để làm rõ mọi chuyện, vậy mới thấy trái tim của cô đối lập với bề ngoài mạnh mẽ đến như thế nào. Lan thả tầm mắt vào xa xăm, cả người lặng đi, thật lâu, cả tiếng người tiếp viên duyên thuyền hướng dẫn an toàn cô cũng chẳng nghe thấy, giống như lúc này thế giới chỉ còn mình cô với một bóng đen bao trùm.

-----Phân cách tuyến-----

Quân ra đến sân bay thì được tin máy bay đã rời khỏi cách đó nửa tiếng, cậu không khỏi chửi thề một tiếng, bới rối ngồi xuống ghế chờ sân bay

Phải làm sao đây! Nếu cậu không bắt kịp Lan và giải thích mọi chuyện, hai người bọn họ có thể vì hiểu lầm này mà chia cách vĩnh viễn

Còn có... ai đang đứng đằng sau phá hoại bọn họ? Thư chẳng? Hay là bà mẹ cậu?

Lan...!

Quân thầm gọi tên cô. Bỗng dưng trong đầu dâng lên một khuôn mặt quen thuộc, lại đầy khả ái, cậu lập tức nhắc máy gọi điện cho người kia

“alo”

Giọng nói khàn khàn ở bên kia vang lên như cứu rỗi cả cuộc đời cậu, cậu cơ hồ nhảy dựng lên

“Anh, em Quân đây!”

“Có chuyện gì không?”

Âm thanh kia có phần mệt mỏi, lại thêm một chút chán chường nhưng Quân chẳng hề nhận ra, mà cũng đúng, giờ cậu cũng đâu còn tâm trí đâu để ý đến việc nào khác ngoài Lan

“Điều động giúp em một chuyên cơ đi ạ!”

Không phải là được không? Không phải hỏi mà là lời nài nỉ mang tính yêu cầu, cậu không có thời gian đâu mà đi hỏi người ta được không? Lừa bèn tới nơi rồi nha!

“Lại có chuyện à? Sao hai đứa chẳng ngồi yên một chỗ vậy hả? Được rồi, đang ở đâu?”

Người kia tỏ vẻ bức bối nhưng cũng không có từ chối lời đề nghị của Quân, chuyên cơ lập tức được chuẩn bị, tầm 10 phút sau, Quân đã được nhân viên tiếp tân dẫn lối vào chuyên cơ, nhưng thực sự 10 phút kia đối với cậu lại trôi qua rất lâu, tâm trạng cứ như kiến bò chảo nóng, bức rức sắp điên rồi!

Hi vọng, có thể bắt kịp Lan!

Trải qua một thời gian thật lâu, cuối cùng chiếc máy bay khởi hành từ đất nước nghệ thuật đã hạ cánh an toàn xuống điểm đến cuối cùng, tiếng chào lãnh lót của những vị tiếp viên xinh đẹp lại một lần nữa vang lên, hẹn gặp lại vào một hành trình mới

Lan lững thững rời khỏi máy bay, di chuyển vào trong sân bay, bỏ qua mọi thứ, tiến thẳng vào nhà vệ sinh, nàng cần phải rửa mặt để lấy lại tỉnh táo và định xem nơi dừng chân tiếp theo là nơi nào

Bỏ lại mọi thứ đi thôi! Quên đi tất cả đau thương kia...!

Lan tự nhủ lòng mình như vậy, nhưng cô làm được sao?

Nhìn vẻ mặt tàn tạ của mình trong gương, đôi mắt thâm đen lại có phần hơi sưng vì khóc đêm, khuôn mặt mất đi vẻ rạng rỡ mà cô vẫn giữ hằng ngày, thay vào đó là một làn da nhợt nhạt, tựa như một người mang bệnh nan y lâu năm, không một chút sắc

Đây là do ai?

Cuộc sống khoái hoạt, không vướng bận bụi trần lúc trước của cô đâu rồi? Nhớ lại trước kia, cô lại mong muốn quay về khoảng thời gian đó, khoảng thời gian mà cô chưa gặp Quân

Quân... cái tên đó đã khắc sâu vào trong tâm của cô mất rồi!

Mỗi một tiếng gọi, lòng cô lại đau thắt lại, tựa như bị từng nhát dao từng nhát từng nhát cắt đi những miếng thịt mỏng manh trong tim, dầy xéo tâm can cô

Cô từ một người đứng thành người yêu, đến vị hôn thê, giờ thì đã trở thành cái dạng gì rồi? Là kẻ bị người cướp đi hạnh phúc hay là... kẻ thứ 3 đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, cướp đi người chồng người cha của kẻ khác

Thật đáng tởm! Cô tự thấy chính mình đáng khinh!

Lan không kiềm được lòng, vung tay đánh mạnh vào bồn nước cô mới xả, nước văng tung tóe, thấm ướt cả cái gương trước mặt cô, nhưng lại không thể làm dịu đi lửa giận trong lòng cô

Cô giận người nhưng cũng là giận mình, tại sao cô lại ngu ngốc như vậy, bước vào cái vòng lẩn quẩn của tình yêu này? Chẳng phải cô đã chứng kiến qua nỗi đau của Phương hay sao? Tại sao lại bước tiếp vết xe đổ của Phương?

Lan thực sự đau muốn khóc, nhưng lại thay hốc mắt cô lại khô ráo, không có một giọt nước mắt nào! Có thể... vì cô đã khóc đến cạn nước mắt rồi! Cũng có thể tâm đã đau đến chết lặng rồi!

Lan lững thững bước ra khỏi nhà vệ sinh, không một định hướng, rốt cục cô phải đi đâu đây?

...

Cô chết sững...!

Cô gái đó... Cậu nhóc đó... và cả Quân!

Ba người bọn họ... sao lại ở nơi này?

Lan trân trối nhìn vào hình ảnh đẹp đẽ trước mặt, cô gái cười đến động lòng người, lại mang một vẻ dịu dàng đầm thắm như ánh mặt trời ban mai. Còn kia... cậu nhóc mũm mĩm đang cười híp mắt, đôi Quân ôm một cái, mà Quân hiện giờ... cũng thực vui vẻ, đang tay ôm lấy cậu nhóc kia

Chẳng phải Quân đang ở Hàn hay sao?

Lan tự thắc mắc, nhưng rồi lại tự giễu bản thân! Anh ta cũng không phải không có chân, anh ta muốn chạy về với vợ cô cũng đâu thể quản được. Cô vốn chẳng là gì trong mắt người a.

Bản thân cô cảm thấy mình bị phản bội, lại càng thất vọng, đau triệt tâm can, nhưng cũng đành bất lực không biết làm gì! Gia đình 3 người bọn họ hạnh phúc như thế kia, cô mãi mãi chỉ là một người ngoài cuộc mà thôi!

Lan cụp đôi mắt buồn lại, lách người trong đám đông, lập tức rời đi. Lúc này, cô không thể cho bọn họ thấy bộ dạng thất bại của mình được, tuyệt đối không! Cô là một người mạnh mẽ, cô sẽ những chằm tất cả, tình yêu? Cô đã từng mong ước có, cũng đã nghĩ mình đã có, nhưng thực sự chẳng có gì cả, thứ đó với cô thực xa xỉ, thật quá tầm tay, vậy nên, nếu dành thời gian chỉ để thực hiện thứ tình yêu vô bổ kia, không bằng cô lại tiếp tục với cuộc sống trước đây của mình, quanh quẩn bị có một chữ hận! Như thế, cô còn thấy tốt hơn

Bóng dáng nhỏ cô đơn hòa vào dòng người đông đúc, cứ như thế rời đi trong hiều lùm sâu đậm, rốt cục cũng chỉ là một chấm nhỏ sau đó biến mất trong vô hạn những người, mà người nào đó vẫn không hề hay biết đã để vụt mất một bàn tay nhỏ bé, một bóng hình cô đơn, tịch mịch

-----phân cách tuyến-----

Quân ôm lấy cậu bé mũm mĩm kia, hôn cậu nhóc một cái, sau đó trả lại cho cô gái kia, miệng tuy cười nhưng trong mắt lại là một mảnh mệt mỏi, mờ mờ miêng mờ

“Sao em lại ở đây? Chẳng phải đang ở Thụy Sĩ nghỉ dưỡng sao?”

“Em về tìm cha thằng bé, anh ta suốt ngày cứ công việc, ngay cả con mình cũng chẳng thèm đến nhìn, đến bao giờ anh ta mới rảnh cơ chứ? Đợi anh ta giải quyết xong công việc chất đống đó chắc thằng bé cũng đã cưới vợ sinh con!”

Quân ngẫm nghĩ cũng đúng! Anh ấy quả thật là một người cuồng công việc, nhưng cũng không đến mức đó chứ? Cưới vợ sinh con à? Như thế có quá lâu không?

“Còn anh? Sao anh lại ở sân bay? Đi đón ai à?”

“Ừm!”

Quân chỉ trả lời ngắn gọn, quả thực không có thời gian kể đầu đuôi câu chuyện cho cô nghe, chỉ chào nói vài ba câu, sau đó rời đi

Thật ra ngay từ lúc đầu đến khi nói chuyện với cô gái, rồi đến khi rời đi, ánh mắt anh vẫn không ngừng đảo dác nhìn trong đám người nhưng lạ kỳ thay, anh vẫn không tìm thấy cô, chẳng lẽ cô không có đi chuyến này

Nhưng đường ra cửa bảo an, cũng chỉ có cửa này a!

Quân lại đảo dác nhìn khắp nơi, đầu hề biết rằng người cậu muốn tìm đã không còn ở đây!

Đây là ý trời! cũng là ý người!

Cứ như thế hiểu lầm rồi lại hiểu lầm chồng chất! Đến khi nào mọi chuyện mới được rõ ràng đây!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134

Đội đội và đội, cuối cùng trong sân bay chỉ còn lại vài người qua lại, các chuyến bay lại tiếp tục hết chuyến này đến chuyến khác, Quân bắt đầu nản chí, cậu ngồi gục xuống bàn, tâm tình rối bời! Cậu không biết bây giờ mình phải làm cái gì nữa!

Lan! Em ở đâu?

Quân bất lực, lê lét thân mình mệt mỏi rời khỏi sân bay!

-----phân cách tuyến-----

Đứng trước căn nhà đồ sộ lại có phần cũ kỹ, Lan có chút tưởng niệm ngày xưa. Nơi này ngày xưa vốn rất vui vẻ, là một nơi đầy ắp tiếng cười đùa, nhưng giờ... mọi thứ đã thay đổi rồi!

Sau trận hỏa hoạn năm đó, mọi thứ đã trở thành tro tàn! Là một vị hàng xóm thân thích của nhà cô lúc trước, vì tưởng nhớ mẹ con cô nên mới cho xây lại căn nhà với kiến trúc y hệt năm xưa, sau đó cho người khác thuê để nó có thể mang lại âm hưởng năm xưa, nhưng là hết lần này đến lần khác có người đến thuê lại chưa đến vài tháng liền bỏ đi. Mãi đến sau này, cô điều tra được mới biết có người giả trò sau lưng, đem căn nhà yêu thương của cô trở thành ngôi nhà bị quỷ ám

Bà ta đốt nhà của cô còn chưa đủ, khi nó được tu sửa xong rồi lại biến nó thành nỗi hoảng sợ trong mắt mọi người, làm người ta xa lánh nó.

Nhìn xem... Cây cối trong sân giờ đã rậm rạp như một khu rừng, mà trên tường các loại dây leo đã lượn quanh cả khu nhà. Đây là ai ban cho!

Lan đẩy mạnh cánh cửa lớn nhưng dường như nó không xê dịch lấy một cái, cô cẩn thận xem lại cánh cửa thì mới thảng thốt, cánh cửa đã bị gỉ sắt mất rồi, cây cối bu bám đầy trên các song sắt. Nhìn xem, khắp nơi đều là cây và các loại dây leo, từ cổng ngõ vào tới tận bên trong nhà

Lan dùng hai tay, lấy hết sức đẩy lấy cánh cổng to, rốt cục cánh cổng cũng chịu động, vang lên vài tiếng kéo cọt nặng nề

Bước chân cô như bị hãm lại, mỗi bước một chậm dần, khắp nơi vì không có ai dọn dẹp nên cứ như một bãi hoang tàn, càng giống một căn nhà hoang

hon, cô không khỏi hít sâu một hơi. Cô lại tiếp tục bước đi, đến một nơi trong đầu lại hiện lên một hình ảnh thuở nào, bên tai vẫn còn văng vẳng giọng nói non nớt, lạnh lốt như chim của cô bé nhỏ năm nào.

Tuy là lúc đó cô gặp ba không nhiều gần như là không thấy nhưng cuộc sống với mẹ và anh hai vẫn luôn là một màu hồng, là một ngày tháng vui vẻ để nhớ về. Lần này quay về nói cô lần tránh cũng được, cô muốn yên ổn sống ở nơi này, chỉ vài ngày thôi cũng tốt, ít nhất cô có thể tự lừa mình dối người rằng cô sống rất tốt.

Lan đặt va li xuống, cúi người nhỏ đám cỏ dưới chân, vốn dĩ đây là công việc lúc nhỏ cô vẫn thường làm, hễ cỏ lớn lên một chút, cô lại nhỏ chúng đi, giờ ở nơi này thật thoải mái khi đó. Cỏ bây giờ đã mọc cao ở khắp nơi, mặc dù là thời đại tiên tiến, gọi một tiếng sẽ có thợ đến cắt cỏ nhưng Lan vẫn muốn tự tay mình làm. Dưới trời nắng gay gắt, dường như thiêu đốt cả người, Lan vẫn rất chịu khó nhổ một rồi lại một đám cỏ, cứ như thế đến khi áo cô đều thấm ướt như vừa tắm, Lan mới ngừng lại, cô đứng thẳng người, lau đi mồ hôi trên trán, xoay người nhìn khắp nơi mới hài lòng mỉm cười

Cô lại tiếp tục những công việc khác, tân trang lại ngôi nhà của mình

Ừm...chỗ này khi xưa là một khóm hoa trông toàn là hoa hồng đỏ viền trắng

Cô còn nhớ năm xưa mẹ đã từng kể cho cô nghe truyền thuyết về hoa hồng đỏ viền trắng

Chuyện là...khi xưa có hai người yêu nhau thắm thiết nhưng lại bị một cô gái khác xen vào giữa phá hoại, chàng trai vì muốn nói lên tấm chân tình của mình mà đã nhảy xuống vực tự tử, nguyện lấy cái chết chứng minh sự chung thủy của bản thân

Mẹ cô bảo rằng, truyền thuyết về hoa hồng đỏ viền trắng tuy khốc liệt nhưng không phải lúc nào chết cũng là kết thúc, đôi khi cái chết lại mang đến một ý nghĩa nào đó, cũng có thể thay đổi một cái gì đó trong cuộc đời.

Tựa như chàng trai kia dù chết cũng yêu cô gái, muốn dùng cái chết để nói với cô gái kia bản thân anh ta yêu cô gái đến mức nào, với mọi người mà nói đây là một truyền thuyết khốc liệt, là một cái kết buồn, nhưng với mẹ cô mà nói đây là một tình yêu thiêng liêng không có gì có thể phá hỏng được, cái chết đó không ngu ngốc mà lại là một biểu hiện quyết liệt, can đảm nhất!

Khi đó, cô đã không thể hiểu được ý nghĩa trong đó, cô còn cho là người kia quả thực rất ngốc, chết rồi thì còn làm được cái gì kia chứ, nếu yêu cô gái đó thật lòng vậy thì tìm đến cô gái mà hàn gắn, chết rồi thì có muốn gặp mặt cũng không được nữa là...mà người đau khổ cũng chỉ có cô gái kia mà thôi!

Nghe suy nghĩ của cô, mẹ cô đã cười và nói rằng, sau này yêu rồi con sẽ biết!

Có lẽ lúc đó cô đã quá non nớt, hoặc là cô đã đứng trên phương diện một người ngoài cuộc mà nói, cũng có thể là do cô chưa trải qua những chuyện như thế, chưa biết yêu là gì nên mới có thể phát ngôn như vậy

Bây giờ, khi đã qua rất nhiều năm, cũng đã trải qua tình yêu khắc nghiệt, vậy cô có còn cái suy nghĩ đó không...hay là đồng cảm với nhân vật trong truyện?

Nói đến tình yêu, khuôn mặt điển trai kia lại một lần nữa hiện lên trong tâm trí cô, Lan mệt mỏi thở dài, cứ suy nghĩ, dù là ở vấn đề nào đi chăng nữa, đi một vòng lớn, cô vẫn lại nhớ tới người kia!

Lan day day huyệch thái dương, lại tiếp tục làm việc, cô lay hoay hết bên này đến bên kia, đến khi dọn dẹp xong tất cả bên ngoài vườn đã gần hết nửa ngày, vẫn còn nhiều việc lắm!

Dưới sức lao động của Lan, chỉ trong một ngày căn nhà dường như lột xác, mọi thứ thay đổi một cách kỳ diệu, vốn là một căn nhà hoang đổ nát, bây giờ lại giống như một căn nhà 2 tầng với kiến trúc đẹp đẽ lại rất hài hòa bắt mắt người nhìn, mọi thứ dùng được Lan đều để lại, còn cái nào đã mục nát rồi, Lan liền vứt đi, tuy vẫn còn một chút luyến tiếc nhưng thứ đã không dùng được nữa thì bỏ đi vậy

Cô theo trí nhớ còn sót lại, tự mình bày biện lại mọi thứ, cô muốn khôi phục lại một cách tốt nhất nguyên trạng của căn nhà này...có thể cô sẽ đưa mẹ cô về đây sống, có thể sau khi quay về nơi này, lại nhìn được cảnh vật quen thuộc khi xưa, bệnh mẹ cô có khi sẽ thuyên giảm, cũng không có gì không tốt

Vậy nên, Lan giờ đây đang dốc hết sức để mọi thứ được như cũ, những thứ thiếu cô cũng đã lập danh sách để bổ sung

Xong việc cũng đã là chiều tối, cô lấy từ nhà kho ra một cái ghế nằm, vốn dĩ nó rất mới, nhưng lâu năm không dùng, bụi bám đã dày đến mấy phân, có nhiều chỗ bụi đã bám đen, cô vất vả lắm mới giặt sạch nó, hong khô để giờ có thể nằm

Làn gió nhẹ phát lên, lướt qua những ngọn cỏ đã được cắt ngắn, luồng qua từng ngõ ngách, thổi đến trên người Lan

Mát thật!

Lan nằm xuống đó, bật lên bóng đèn ngoài hiên, lại thêm một đèn tròn nhỏ để trên bàn, cô yên tâm vắt chéo chân, nằm đọc sách. Thật thoải mái!

Tiếng châu chấu đêm khuya, tiếng gió reo rất, tiếng cây cối xào xạc, tất cả tạo nên một bản nhạc đồng quê cùng cộng hưởng với nhau, rất êm dịu, rất vui tai, cũng làm cho lòng người nặng trĩu nhẹ nhàng đi không ít

“Cô là ai?”

Tiếng nói khàn khàn vang lên ngoài cổng, Lan ngồi bật dậy, trong nhà sáng nhưng bên ngoài trời lại rất tối, cô nheo mắt lại nhưng vẫn không nhìn ra ai đang đứng ngoài cổng. Lan đặt quyển sách xuống, từ từ đi ra bên ngoài, đến khi nhìn thấy người đàn ông khoảng chừng 40, cô cảm thấy sống mũi bắt đầu cay cay

“Bác Hùng! Là bác sao?”

Lan vui không thể tả, vội vàng mở lấy cửa rồi nhào vào ôm người đàn ông kia, thật lâu rồi không nhìn thấy bác, người hàng xóm thân thiện năm xưa của nhà cô.

Người đàn ông trung niên kia đẩy cô ra nhìn cho thật kĩ, mãi khi nhận định không có nhìn lầm ôm mới vui vẻ ôm lấy cô, đứa nhóc mà ông xem như con gái ruột của mình

“Sakura! Là cháu sao? Cháu con sống sao? Là sự thật sao? Đây...đây...”

Khỏe mắt ông rung rung, đã chục năm trôi qua, làm sao có thể?

Ông đẩy Lan ra rồi nhìn cô từ trên xuống dưới, nhìn con nhóc mũm mĩm năm nào giờ đã lớn, còn là một thiếu nữ xinh đẹp đang tuổi tươi mới, ông không khỏi cảm ơn trời đất, năm đó hỏa hoạn xảy ra, ông đã tìm mãi, tìm khắp nơi nhưng vẫn không tìm ra ba mẹ con cô, nhưng vẫn không tin ba mẹ con đã chết, chỉ là qua nhiều năm như thế niềm hi vọng mong manh đó cũng đã biến mất, ông chỉ có thể tưởng niệm bọn họ

“Bác à, con là Sakura chính hăng đây! Con còn sống, còn sống rất tốt!”

“Con đã ở đâu? Tại sao lâu nay không về?”

Lan chưa trả lời vội, trước mời bác Hùng vào nhà, rót cho ông ly nước rồi mới bắt đầu câu chuyện của mình, cô không kể quá rõ, chỉ nói gia đình là bị người khác hại, không tiện lộ mặt, còn nói cho bác Hùng nghe về bệnh tình của mẹ, hiện đang sống ở nhật với anh hai. Bác Hùng cũng chỉ gật gù, vẻ mặt thoáng nỗi buồn

“Bác gái, cùng Son có khỏe không ạ?”

Bác Hùng thờ dài một tiếng, vẻ mặt rầu rĩ kể

“Gia đình Bác cũng chẳng khá giả gì, vốn chỉ mong một cuộc sống bình thường thôi, năm xưa sau khi cả nhà con xảy ra chuyện, thằng Son nó cứ ủ rũ, không có bạn chơi, mà kỳ thật, từ lúc nhỏ đến lớn, người chơi thân với nó chỉ có con và cậu nhóc gì đó hay đến nhà con khi xưa, hình như tên Quân thì phải, đại loại bác chỉ gặp cậu ta vài hôm nên cũng không để ý nhiều lắm! Mà sau khi con biến mất, cậu nhóc kia cũng không có đến nữa, thằng Son buồn nhiều lắm, lại lo cho con nữa nên ôm mất mấy hôm, khỏe lại nó hầu như ở trong phòng một mình, hai bác lo quá nên gọi nó lên thành phố cho nó ở với cậu mợ nó vài tháng, khi đó chỉ nghĩ để cho nó tiếp xúc với môi trường náo nhiệt của thành phố thì nó lại trở về bình thường thôi nhưng thật không ngờ tai họa lại xảy ra!”

Bác nói rồi lại ngừng...có vẻ như ngập ngừng không muốn nói hoặc là không muốn nhắc lại chuyện buồn đó, nhưng rồi bác lại tiếp tục

“thằng Son lên đó kết bè kết phái với một đám du côn, vốn đã cô đơn một mình, nó vừa gặp những trò chơi của bọn trẻ trên đó liền hứng thú, rốt cục không muốn về nữa, cưỡng chế nó thì nó lại bỏ đi, nó biệt tăm cả tháng trời, đến khi quay về đã thay đổi cả rồi, giống như mấy đứa trẻ ăn chơi loạn lạc, nó lấy tiền trong nhà đi chơi game, còn tụ tập đánh nhau, cứ như thế hai bác không quản nổi nữa, mới gần đây, bác gái lại lên thành phố tìm nó, thấy nó đang đánh nhau với một đám côn đồ khác, rốt cuộc bà ấy vào can ngăn, bị bọn chúng đánh trúng, giờ đang hôn mê nằm bệnh viện, thằng Son nó cũng hối hận lắm nhưng sa vào lại khó dứt ra, băng nhóm của nó cứ hay đến bệnh viện gây rối, cứ lôi kéo nó đi, còn dọa đánh này nọ...bác thực sự lo lắm, học hành nó đã bỏ rồi, cứ như thế này...chỉ sợ...chỉ sợ mạng cũng không còn”

Lan sững sờ một lúc, rốt cục cũng ngồi thẳng dậy, không khỏi nhớ về năm xưa, Son vốn dĩ là một cậu nhóc rụt rè nhút nhát, nhỏ hơn cô 2 tuổi, không ngờ bây giờ lại thành ra như thế này, là do cô...tất cả là do cô biến mất không nói một lời nên mới thành như thế!

“Bác gái không sao chứ ạ?”

“À, không sao? Bác sĩ bảo chỉ hôn mê vài hôm thôi sẽ tỉnh lại, nhưng phải ở bệnh viện để theo dõi xem có di chứng gì không?”

Lan gật gù, hai người lại tiếp tục câu chuyện với những câu hỏi khác, mãi đến gần khuya, bác Hùng mới chia tay Lan ra về, chỉ còn cô ở lại với ánh đèn bàn nhỏ nhoi

Mỗi người có một hoàn cảnh khác nhau, nhưng không có ai không khổ cả, một nỗi khổ riêng! Cuộc đời chính là một bể khổ

Nhưng...lúc này bác có nhắc đến Quân, cậu nhóc thường đến nhà cô khi còn nhỏ, nhưng tại sao cô không có một ấn tượng nào! Trong trí nhớ của cô không có cậu nhóc đó, nhưng rõ ràng kí ức từ nhỏ tới lớn của cô vẫn theo một chuỗi mà

Thôi bỏ đi, chuyện quá khứ, cô cũng không cần làm rõ làm gì!

Quân...anh đang làm gì? Có nhớ đến em không? Hay là...đang nhớ...vợ con của anh?

Tại một nơi khác, trong khách sạn lớn của thành phố, một nơi cách rất xa nơi Lan đang ở, Quân đang đứng tựa vào cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, ngắm nhìn thành phố rộng lớn

Cô đang ở nơi nào bên ngoài thế giới rộng lớn đó!

Mới hôm nào bọn họ còn bên nhau tay trong tay, nhưng giờ đây chỉ còn mình cậu đứng đây nhớ đến cô! Còn cô, cô có đang nhớ đến cậu không?

Lan!...em ở đâu? Thế gian này quá lớn, anh biết đi đâu tìm em đây?

Tại sao? Bọn họ đang rất hòa hợp, ai lại có ác tâm muốn chia cắt bọn họ kia chứ? Tại sao...Cô lại tin vào những tấm hình kia mà không trực tiếp đến tìm cậu hỏi cho ra lẽ? Là vì cô không tin cậu sao? Cậu không đáng tin đến thế sao? Hay là...có chuyện gì khác đã xảy ra?

Gió đêm nay mát lắm, nhưng gió luôn vào trong người lại không làm dịu đi con tim như đang muốn thiêu cháy tất cả của Quân.

Con tim Quân đang kêu gào một cái tên đến mỗi mòn nhưng lại không được đáp trả, nó đang rỉ máu đau đớn, từng giọt từng giọt thấm sâu vào trong lòng!

Nỗi nhớ nhưng như muốn giết chết cậu, bóp nát cậu...cậu nhớ cô đến chết mất!

“Lan, em đang ở đâu? Anh nhớ em!”

Quân đưa hai tay đến miệng, gào thét gọi tên cô như để thỏa lòng mình, thỏa nỗi nhớ nhưng của mình!

Một chữ LAN đã khắc thật sâu vào trong tim cậu mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135

Cầm trên tay danh sách những thứ cần mua, Lan không khỏi ngán ngẩm, những đồ trong gia đình cô lúc trước toàn là đồ cổ, là những thứ mẹ cô yêu thích, ngay cả tủ quần áo cũng được khắc những hoa văn cổ xưa, vốn chúng là những thứ mẹ cô tự thiết kế theo trí tưởng tượng của bà, rồi cho thợ làm qua, giờ đây những bản thiết kế đó đã bị thiêu cháy thành tro trong đám lửa năm đó, hi vọng mong manh bây giờ chính là người thợ mà mẹ cô đã nhờ làm, chỉ mong ông ta còn nhớ vài điểm, hoặc là còn một bản thảo nào đó, cô không cưỡng cầu tất cả mọi thứ đều giống hệt, nhưng một vài điểm vẫn phải có, dù sao thì đó cũng là thứ mẹ cô thích, nếu có thể, cô mong tất cả mọi thứ đều trở lại như cũ

Sáng sớm, Lan liền tìm sang nhà bác Hùng, cô nhấn chuông mãi nhưng chẳng có ai mở cửa, hẳn là bác đến bệnh viện đi.

Khu vực này vốn là một nơi để nghỉ dưỡng tuyệt vời, toàn bộ đất ở đây đều được qui hoạch thành nông trại, hoặc là các căn nhà nhỏ cho thuê, không khí rất trong lành, lại yên tĩnh thoải mái, chỉ có một điều, vì là khu nghỉ dưỡng, vì được qui hoạch thành một nơi như thế, nên bệnh viện ở rất xa, ở gần đây có một trạm xá, chỉ dùng để cấp cứu trước khi đưa đến bệnh viện, từ đây đến bệnh viện án chừng cũng mất hơn 1 tiếng đi xe, nhưng khổ nỗi để đảm bảo an toàn cho người dân, nơi này lại không được dùng các phương tiện khác ngoài xe đạp, muốn đến trạm xe buýt gần nhất cũng phải mất 20' đi bộ

Lan lại quay vào nhà, lục lọi trong nhà tìm một chiếc xe đạp, nhưng tìm được rồi lại thất vọng cất nó vào chỗ cũ, chiếc xe giờ đã gỉ sắt, có nhiều bộ phận còn không hoạt động được, đi chiếc xe đạp này, không bằng đi bộ còn nhanh hơn!

Lan lên phòng, thay một bộ đồ thoải mái, giặt dị đậm chất dân dã như nơi này, sau liền khóa cửa cẩn thận rồi rời đi.

Cũng đã lâu rồi cô không đi bộ như thế này, không khí nơi này thật tốt.

Lan nhìn quanh, tiện thể ôn lại kỉ niệm ngày xưa, cô theo trí nhớ tìm kiếm lại những con người thân thuộc năm nào

Kia...là nhà bác bảy, cái vị với chòm râu đen quanh miệng, còn cháy dài khỏi cằm, suốt ngày cứ cười to haha rồi vuốt râu cứ như ông bụt từ trong tranh bước ra.

Quả nhiên, mọi thứ vẫn vậy, căn nhà của bác vẫn như một trái táo tròn, cũng chính là căn nhà đặc biệt nhất trong vùng này, cô cứ tưởng qua nhiều năm như vậy nó đã thay đổi rồi kia chứ, thật không ngờ bác lại cổ hủ như thế, người ta nhà tầng 2, 3 tầng, mình vẫn một căn nhà màu đỏ với cái cuộn đỏ màu đen tạo thành ông khôi như thế

Nhưng mà...chính căn nhà của bác mới tạo nên vẻ mới mẻ trong vùng này

Lan đi ngang qua cửa nhà, liếc vào trong liền thấy bác bảy già đang bào gỗ ở trước cửa. Bác có một rùng liềm rất to, vậy nên công việc của bác chính là bào gỗ rồi bán cho người khác

Lan bước vào sân, bây giờ mới nhìn thấy rõ mặt bác

Bác nay hẳn đã hơn 50 rồi nhỉ, nếp nhăn đã hiện rõ đầy mặt rồi, da cũng đã nhăn nheo hơn, tóc và râu giờ đây cũng đã lốm đốm trắng, quả thật thời gian luôn là nỗi phiền muộn của con người

Bác Bảy nhìn thấy Lan liền nheo mắt nhìn, thật lâu cũng không nhìn ra là ai mới đứng đây chào

“Chào cô, xin hỏi cô tìm ai?”

Lan chỉ cười mỉm, đã bao nhiêu năm trôi qua, lại thêm chuyện mọi người ở nơi đây đều đã tưởng gia đình cô đã chết cũng không thể trách được bác không nhận ra cô

“Bác bảy, con là Sakura đây! Là Sakura, còn của cô Quỳnh đây ạ?”

“Quỳnh?”

Bác ngẫm nghĩ, một lúc sau mới vỗ đầu một cái, vẻ mặt ngạc nhiên vô cùng, liền chạy đến nắm chặt lấy tay của Lan

“Lan, là con sao? Là con thật sao?”

“Vâng, là con ạ!”

Bác bảy phản ứng chẳng khác gì bác Hùng hôm qua, lập tức đem cô vào trong nhà, cả hai lại hàn huyên một lúc lâu, cũng chẳng biết qua bao lâu nữa, cô cũng đem những chuyện về mẹ con cô 10 năm trước kể cho bác bảy nghe, nhưng cũng không đi quá sâu vào câu chuyện, nhiều lúc bác cũng đề cập đến vấn đề của ba cô, biết ông trong 10 năm qua vẫn hay về đây, một tháng về chừng mấy lần nhưng cô lại kiếm chuyện khác lấp liếm cho qua, cô không muốn nghe về ông ta

“Bác à, con nhớ năm xưa, mẹ con có mua gỗ của bác để làm một vài đồ dùng trong nhà, sau đó đã thuê người làm, bác có biết người thợ mà mẹ con đã thuê không ạ?”

“Đó là một người bạn của bác, nhưng ông ta đã chuyển chỗ ở, nay cũng không biết ở đâu nữa!”

“Cháu đang rất cần tìm người đó, bác giúp cháu tìm được không ạ?”

Bác bảy chần chờ một chốc liền gật đầu.

Ông mời cô ở lại ăn cơm nhưng Lan trực tiếp từ chối, còn nêu rõ lý do muốn đến bệnh viện thăm gia đình bác hùng. Bác bảy cũng không giữ Lan nữa

Lan lại tiếp tục đi, lại đi qua một vài ngôi nhà nữa, nhìn thấy một vài người quen thuộc nay cũng đã lớn tuổi, khỏe mạnh cô không khỏi cay cay, 10 năm, đối với nhiều người chính là khoảng thời gian quý báu, tựa như mẹ cô, 10 năm điên loạn, sống một cuộc đời hư hư thực thực, uống phí biết bao

Lên xe buýt, cô đi thẳng đến bệnh viện huyện, một bệnh viện cũng không to lắm, nhưng nhìn có vẻ hiện đại

Lan gạt gù tán thưởng, đi vào bên trong

Đứng trước quầy tiếp tân, Lan thật sự bối rối. Cô không biết họ tên bác Hùng, cũng không biết vợ bác ấy tên gì

“Bệnh nhân là một bác gái trung niên tầm 40 tuổi, nhập viện vì bị thương trong một vụ ẩu đả”

“Xin lỗi cô, nhưng hằng ngày có rất nhiều vụ như vậy!”

A! Bệnh viện nhỏ nhưng lại nhiều vụ như vậy sao? Cái huyện này từ khi nào lại thành như thế, chẳng lẽ đã mất trật tự đến mức này

Lan cúi đầu chào vị y tá, rồi đi

Vừa quay đầu cô vừa vận bất gặp một người cao lớn, vừa có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ, cô nhìn theo thân ảnh kia, một chốc lại quay sang cô y tá, tay chỉ vào cậu thanh niên, hỏi

“Cậu ta là ai?”

“À, là con trai của một bệnh nhân, mẹ cậu ta bị thương nhập viện, từ ngày cậu ta đến đây, bệnh viện này không ngày nào được yên, có một đám côn đồ cứ hay đến tìm cậu ta gây rối!”

Như bắt được phao, mắt Lan liền sáng rỡ lên, cô liền chạy thục mạng theo bóng hình kia khi cậu ta đang dần khuất dần sau bức tường lớn

Chân dài nên đi nhanh sao?

Lan thật sự muốn chửi, cậu ta đi, còn cô chạy, thế mà đến khi bắt được cậu ta, cô đã muốn há họng mà thò

“Sợ...Sợ!”

Thanh niên bị níu nhìn lại, nhìn chằm chằm người vừa gọi tên cậu, nhưng nhìn thế nào vẫn thấy lạ

“Cô biết tôi?”

“Không nhận ra?”

Lan thực tức muốn chết, ba của cậu nhìn một cái liền nhìn ra, còn cậu như thế nào chơi với nhau nhiều năm như thế lại nhìn không ra

Son lắc đầu khiến Lan bức bối hơn nữa, lập tức buông tay, nhẹ nhàng đánh giá cậu từ trên xuống dưới

Ừm...cao lớn hơn rồi, tay chân cũng to chắc khỏe hơn rồi, nhưng bộ dạng này là sao? Tóc vuốt keo dựng đứng, bên bắp tay trái còn xăm một hình con đại bàng lớn, thực sự đã không còn là thằng Son rụt rè ngày xưa hay chạy theo cô nữa rồi!

“Tôi nhận nhầm người!”

Son liếc mắt nhìn Lan khó hiểu, vừa rồi còn gọi tên cậu kia mà, giờ đã bảo nhận nhầm người, nhưng cậu cũng không muốn thắc mắc nhiều, lạnh lùng quay lưng đi

Lan nhìn theo tấm lưng rộng lớn đó mà sững sờ...aiz! Thật sự đã thay đổi sao?

Lan vẫn cứ đi theo Son, đi mãi như thế đến khi thấy cậu nhóc trước mặt dừng lại, cô mới dừng lại.

Son quay sang nhìn cô, ánh mắt dè chừng khó hiểu

“Cô bám theo tôi làm gì?”

“Tôi có bám theo cậu đâu!”

Son lờm lờm Lan một cái lại tiếp tục đi, đi chừng 3 bước, cậu ta lại quay đầu lại nhưng lúc này đã không có ai ở phía sau cả. Cậu gái đầu khó hiểu, lại quay người đi tiếp về phía trước

Lan đứng phía sau lè lưỡi cười thầm

“Tên ngốc!”

Lan muốn đi theo nhưng bỗng dừng điện thoại của cô vang lên làm cô hãm lại bước chân. Nhìn tên hiển thị trên màn hình, cô khá ngạc. Là số của Phương! Lại nhìn đến dãy số trên điện thoại...cô khẽ mỉm cười

Về Việt Nam rồi sao?

Tại sao?

Vì muốn về hay là...đã biết cô đang ở Việt Nam?

Cô nửa muốn tắt nửa lại không, sau một cuộc đấu tranh tâm lý, cuối cùng cô lựa chọn nghe máy

“Tớ đây!”

Lan vừa bắt máy, bên kia liền như muốn hét cho màng nhĩ của cô rách ra

“Cậu đang ở đâu vậy hả? Về Việt Nam mà không nói một tiếng, muốn bọn này lo chết sao?”

“Cậu vẫn còn sức hét to như thế, có nghĩa vẫn ổn, phải không?”

“Ồn...ồn...ồn? giờ cậu còn nói được từ đó! Tớ cho cậu 10’, cậu phải có mặt ở Sweet coffee cho tớ!”

Cái gì? 10’ có mặt ở Sweet coffee? Cho cô một ngày cô còn chưa tới kịp nữa là!

“Tớ không thể, tớ đang đi chu du bốn bể rồi, không rảnh đâu mà đi tiếp các cậu!”

“Cậu...cậu mà...”

Không để cho Phương nói hết Lan liền tắt máy, Phương chắc chắn sẽ nói câu...cậu mà không đến tớ sẽ từ cậu! Vậy nên trước khi Phương nói câu đấy, trực tiếp tắt máy là tốt

nhất

Lan thở dài một cái, bỗng dưng cô giật mình một cái, mới biết...Son đã biến mất không còn bóng dáng!

Thiệt tình! Lan bức bối buông thông hai tay, ngã người vào tường. Lần này phải xuống tìm y tá hỏi lại lần nữa a!

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, có vô số người đang đến đây!

Lan quay đầu qua nhìn, thì mới thấy, một đám đông thanh niên, toàn người là người, đang hùng hăng hỏ hỏ kéo đến, quần áo theo phong cách bụi bặm trên người xăm trổ lố chỗ, tên nào tên ấy đều có một hình xăm bên bắp tay trái. Nếu cô đoán không nhầm, có lẽ đám đông này đang kéo đến tìm Son gây rối!

Mọi người dù là bệnh nhân hay là người nhà bệnh nhân đều không ai dám ra ngoài, bọn họ chỉ dám đứng nép trong cửa giường mắt ra nhìn, một số ít thanh niên trai tráng khỏe mạnh thì chỉ dám đi phía xa đám đông để xem náo nhiệt!

Đám đông đi đến chỗ Lan, liền dừng lại, một vài tên còn nhìn cô với ánh mắt thèm thuồng, có tên thì lại muốn chạm vào người cô nhưng cô đã lập tức tránh đi

Tên đứng đầu đi đến gần chỗ cô, còn nhìn cô từ trên xuống dưới như nhìn một mặt hàng đáng giá

Lan thực sự ghê tởm mấy ánh mắt như thế này, chỉ muốn móc ngay hai con mắt tào tợn kia

“Cô em! Đi đâu thế này? Đây là khoa ngoại thương nha, bị thương ở đâu à?”

Tên đó muốn sờ tóc cô, nhưng còn chưa kịp động vào, cô đã lách đi, nhưng hấn dường như không chịu bỏ qua, lại tiếp tục giữ cô lại

“Đi đâu chứ?”

“Nè anh, anh kéo một đám đông vào đây chỉ để chọc ghẹo một cô gái chân yếu tay mềm như tôi thôi sao? Mấy bữa nay anh gây rối với một tên nhóc, anh không sợ hấn biết bỏ trốn à?”

Lan bình tĩnh đối đáp lại, tiện thể nhắc cho hấn biết việc hấn muốn làm

Tên kia gờm mới sực nhớ lại, thầm chửi một tiếng, muốn đi, nhưng lại không muốn vứt mất con mồi mới ngon béo bở là cô, nên kéo luôn cả cô đi

Lan cũng chẳng phản đối, tự dưng có kẻ mang cô đến chỗ bác Hùng, mắc gì cô lại không đi. Lan vùng khỏi tên kia, ung dung đi bên cạnh hấn

Mọi người xung quanh nhìn thấy chỉ có thể lắc đầu, trách cô không may, chứ họ cũng chẳng giúp được gì

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thù Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136

Lan bị đám đông dẫn đi, tuy cô đã tận lực không để bọn chúng động vào mình nhưng vẫn không tránh khỏi một vài lúc va chạm. Cô không biết đã đi bao lâu, cũng không biết bản thân mình đã đi qua những nơi nào, bởi vì cô bị những tên cao to vây ở giữa che mất tầm nhìn của cô

Chỉ biết qua rất lâu, đám đông rốt cục cũng dừng lại. Sau đó một tiếng động lớn vang lên, giống như tiếng một vật gì đó bị tác động mạnh, cô tự nhiên hiểu được việc gì đang diễn ra, kèm theo đó là tiếng chửi mắng cộc cằn của tên to con lúc này

“Này, đồ phản bội, mày lăn ra đây cho tao!”

Vốn tình cảnh này mọi người đã thấy nhiều rồi, giờ thấy thêm nữa cũng vậy thôi, không một tiếng la hét, chỉ có sự hiểu kì, xen lo lắng của một số người

Đám đông liền dạt sang hai bên, đứng ngay bên giường bệnh của bác gái, về mặt tên nào tên nấy cũng rất bặm trợn.

Bác gái giờ đã tỉnh rồi, nhưng dường như vẫn còn rất yếu. Nhìn một đám hung hãn vây đến, bác không khỏi kinh hãi ôm lấy bác Hùng, cả hai vợ chồng

đều chỉ biết núp sau đũa con trai, bọn họ già cả hết rồi, làm sao chống lại một đám hung hăng này. Nơi đây cũng chỉ là một bệnh viện không lớn lắm, vậy nên an ninh cũng không được tốt, bảo vệ cũng không đủ để dẹp hết đám đông này, đã nhiều lần 2 bác bị kinh hãi, nhưng đến phút cuối vẫn là chờ công an đến dẹp loạn, cùng với một vài vết thương trên người Sơn

“Đại ca, xin hãy tha cho em, em chỉ muốn ở bên cạnh ba mẹ thôi! Em không muốn đánh đám gì nữa!”

Sơn không mản sĩ diện, lập tức quỳ thụp xuống đất van xin, đôi tay cậu hơi run run, dường như đang cố kiềm nén cái gì đó

“Mày nói cái gì, mày là tay đâm cừ nhất của nhóm, mày ra khỏi nhóm rồi bọn oắt kia lại tìm đến gây sự cho mà xem, mày thực sự muốn phản bội tui tao sao?”

“Xin lỗi đại ca, em đã hứa với mẹ từ nay không đánh đám gì nữa! Em không thể thất hứa!”

Hứa ư? Du côn như bọn này không cần lời hứa! Chỉ có nắm đấm mà thôi!

Ngô Châu- người được gọi là đại ca của Sơn phát rồ lên như một con báo điên, hất ta vung tay hất đổ hoa quả và nước ở trên bàn, sau đó lại đem chiếc ghế bác Hùng vừa ngồi đánh gãy.

“Là do bà già này khiến mày phải thế không? Vậy để tao xem, mày còn muốn nhẫn nhịn không dùng nắm đấm đến lúc nào!”

Hắn nói xong liền hất đầu cho đám đàn em đứng bên cạnh xông vào Sơn.

Cả một đám đông gần 20 người liền nhào tới, đem Sơn vây đánh, kẻ đâm người đá, chỉ một chốc trên người Sơn đã có vài vết bầm tím, chúng cùng với những vết thương trước làm Sơn trở nên càng thêm thảm hơn

Thế nhưng...cậu như một đồng nhân, đánh không biết đau, mặt không nhăn một cái, cũng không rên một tiếng, quả thật nếu không phải nhìn thấy máu từ trên người cậu chảy xuống, Lan còn tưởng người bọn chúng đang đánh chỉ là một người làm bằng kim loại, được làm ra để bọn chúng đánh cho thỏa cơn tức lòng, thỏa sự ngứa ngáy

Sơn nắm chặt đầu quỳ rạp xuống đất, để cho bọn ác nhân kia mặc sức đánh đá, chẳng khác gì một con chó, so với chó còn tệ hơn, nhưng là...dù có bị đánh đến chết cậu cũng không muốn bội tín với mẹ. Một lần là đủ rồi, mẹ cậu vì cậu mà bị thương, cậu không muốn có thêm một người thứ 2, nếu cậu không chấm dứt mọi chuyện tại đây, nếu không tự mình gánh hết, chắc hẳn sẽ có thêm người khác bị thương vì cậu

Ngô Châu quả thực tức đến đỏ con mắt, hắn ta biết đến Sơn là một tay đâm giỏi, trận chiến nào có cậu đều chiến thắng, tuy là Sơn hơi nhút nhát một chút, hơi ít nói một chút, nhưng ít nói mà được việc thì còn gì hơn, vì ít nói nên cậu cũng không mạo phạm nhiều người, cậu được biết đến với cái tên Jacky, là một cái tên vĩ đại trong giới boxing, cũng như trong game online, cũng là người vĩ đại trong băng ‘đầu lâu’ này. Việc cậu đột ngột rời đi như thế này chính là một mất mát lớn của băng đầu lâu, là một tổn thất không bao giờ bù đắp được, vậy nên bằng bất cứ giá nào hắn cũng bắt cậu quay lại

“Hừ, chính bà già này đã xen ngang vào chuyện của bọn này, bà biết tay tôi!”

Ngô Châu chụp lấy cánh tay của bác gái, lôi kéo lấy bác. Bác gái sợ hãi hô to, trong khi bác Hùng lại ra sức ôm lấy vợ mình, bà vẫn còn rất yếu, giờ vẫn chưa thể cử động mạnh được, cái đám ác ôn này dám...

“Buông vợ tôi ra... mau buông ra!”

Bác Hùng ôm lấy vợ càng chặt, cả người ông ghì lấy vợ mình, thân thể vốn đã không to con mẩy, nay lại sức cùng lực kiệt cộng thêm lo lắng mấy ngày hôm nay, ông giờ không đủ sức để lôi kéo nữa, Ngô Châu chỉ vung mạnh tay một cái, ông liền ngã ngổ trên mặt đất, còn bác gái thì bị bọn chúng lôi ngã xuống dưới đất

“Bà già nhiều chuyện này!”

Ngô Châu hất vung tay lên cao, một bạt tai liền giáng mạnh xuống kèm theo tiếng gió quạt mạnh, bác gái hoảng sợ nhắm tịt mắt, sẽ rất đau a

Bác Hùng bắt lực với tay về phía vợ mình, cố lê thân hình già nua đến...

“Mẹ...!”

Tiếng gọi tê tâm liệt phế của Sơn vang lên, cậu vùng dậy khỏi đám người, vừa luống cuống đứng lên, lại bị đám đông quật xuống, cậu chỉ có thể bị đè ép dưới mặt đất, đôi tay rướm máu vươn lên, hướng về phía mẹ mình gọi lớn, nước mắt bắt đầu tràn khóe mi

Không gian dường như chững lại, lâu thật là lâu vẫn không có tiếng thanh thủy nào vang lên, bác gái tí hí mắt nhìn ra, chỉ thấy...

Một bóng lưng màu trắng vừa mảnh khảnh lại nhỏ nhắn, góc áo bay bay trong gió với mái tóc đen dài, một vài cọng bay loạn còn phất vào mặt bác

Thật mạnh mẽ...! Thật đẹp!

Lan chính xác chụp lấy cánh tay của Ngô Châu, hung hăng đem hắn đẩy lui lại phía sau, lực tay vô cùng lớn làm một tên con trai to con như hắn cũng chịu không nổi

“Cò...”

Ngô Châu trợn to mắt nhìn thân hình nhỏ nhắn trước mặt, cho hấn vàng hấn cũng không dám tin đây là một cô gái chân yếu tay mềm, là người vừa rồi bọn hấn còn thỏa sức chọc ghẹo

“Thả Sơn ra!”

Lan lười tranh cãi với bọn hấn, lập tức đi vào vấn đề chính, có vẻ hôm nay cô phải giải quyết triệt để chuyện này rồi!

Ngô Châu thu lại ánh mắt, vẻ mặt thích thú đứng lên, hấn phui phui quần áo của mình, tỏ vẻ là một người trang nhã lịch sự, ánh mắt tỏa ra sự thèm muốn, vẫn không ngừng nhìn về phía Lan như nhìn một con mồi

“Cô em, khá lắm! Vừa đẹp lại vừa hấp dẫn, rất có sức hút nha! Làm bạn gái anh nhé!”

Hấn ta cầm lấy tay của Lan, muốn hôn lên mu bàn tay của cô như cách một hoàng tử lịch sự trao nụ hôn gợi tình cho một cô gái, nhưng với điều kiện đó là một hoàng tử phong lưu lịch lãm, còn hấn, vừa to con vừa thô kệch, hành động này chẳng khác nào phi nhổ cái đẹp, phi nhổ sự quyền quý, lịch lãm. Tốt nhất vẫn không làm tốt hơn, đừng làm cô buồn nôn

Lan hơi vịn cánh tay, bước chân khễ chuyển, lập tức vòng ra phía sau hấn, đem cánh tay của hấn khóa chặt ở đằng sau. Hấn đã làm cô nổi giận thật rồi!

“Sơn đã không muốn đánh đấm thì cũng đừng có ép nó, để bốn tiểu thư đây thay Sơn cùng chơi với các người! Muốn nặng muốn nhẹ đều có!”

Vừa nói xong, Lan liền xoay người tặng cho Ngô Châu một cú đá thật đẹp, đem hấn đá đến góc tường. Một cước thật mạnh, làm Ngô Châu phun ra một búng máu, cũng làm cho tất cả mọi người sững sờ, cả bác Hùng, bác gái, cả Sơn, đám du côn đó và kể cả tất cả mọi người đang chứng kiến cuộc ẩu đả này

“Người nào muốn đánh nhau cứ lên, bốn tiểu thư không ngăn ai cả!”

Ngô Châu hùng hổ được một hồi, sau một cú đá Lan tặng, chỉ có thể nằm bất động dưới đất, giống như một xác chết không hơn không kém

Có kẻ biết run sợ, từng bước từng bước lùi lại, nhưng có kẻ lại gan lớn bằng trời, hoặc là hấn khinh cô là con gái, nên vẫn tiến lên nghênh chiến, nhưng là... tên nào tiến lên cũng đều không có kết cục tốt, nhẹ nhất chỉ là nghỉ dưỡng vài hôm nhưng nặng chính là phải bỏ bột vài tháng

Hấn bị con gái đánh như thế, bọn họ rất không cam lòng, vậy nên tên nào tên nấy nhìn cô cũng đều rất dữ tợn có kẻ còn hung hăng chỉ vào mặt cô cảnh cáo

“Cô sẽ không yên đâu, ba của Ngô Châu chính là phó viện kiểm sát, cô sẽ biết cảm giác sống trong ngục như thế nào!”

Được, cô chờ!

Bác gái lo sợ, đôi tay với nhiều vết chai hơi run run nắm lấy tay cô, lắc đầu, mặc khác lại đến trước đám côn đồ kia nhỏ giọng xin lỗi

“Thực xin lỗi, đây không phải...”

Nhưng là lời xin lỗi còn nói chưa xong đã bị Lan cắt ngang, trước giờ cô làm việc chưa bao giờ vì sợ mà hối hận, nếu không làm thì thôi, đã làm thì phải tự thân gánh lấy trách nhiệm, huống hồ gì trước giờ cô chưa biết sợ là gì

“Để rồi xem!”

Cô nói xong liền lôi điện thoại ra gọi cho Akira, liên quan đến viện kiểm sát, cô vẫn không muốn ra mặt, cô ghét nhất những nơi như thế!

Qua một hồi chuông dài, rốt cục Akira cũng bắt máy, cô nhóc cơ hồ rất vui, còn vui như gặp mưa lúc hạn hán

“Chị đang ở đâu? Mọi người đang đi tìm chị đấy!”

“Ok, chị ồ! Chị có chuyện muốn nhờ!”

Lan hơi hơi gãi đầu, khó xử nói. Cô biết một khi cô gọi cho bọn họ, biết một khi cô đem sự việc này kể ra, hành tung của cô chắc chắn sẽ bị bại lộ, cũng biết ngày tháng yên ổn của cô sẽ kết thúc tại đây, nhưng cô thực hết cách, cô không thể tự mình giải quyết chuyện này...

“Tra xem phó viện kiểm sát có đưa con phá gia chi tử nào tên Ngô Châu không? Còn có đến bệnh viện XXX tại YYY đem đám côn đồ gây rối ở nơi này đi kiện cho chị, tên nào dám sớ rở hay giúp đỡ bọn chúng thoát tội oan thì cứ thẳng tay mà trị, gỡ quân hàm, chức trách của chúng cho chị, cái gì mà phó với chả trưởng, ngay cả một cái viên cảnh sát Sakura này còn đập được, nói chị đến một phó viện nhỏ nhoi! Đem đám phá hoại xã hội này ném vào tù, hay trại cải tạo gì đó cũng tốt, đem đi xung quân nghĩa vụ cũng tốt, tóm lại làm cho xã hội này sạch sẽ một tí, hiểu chưa?”

“Vâng”

Akira nhận lệnh, một bên âm thầm lau mồ hôi, không biết đám người viện cảnh sát kia lại gây sự gì với chị cả, để chị ấy nổi giận đến thế. Nhưng để chị Lan nổi giận, trước giờ cũng chỉ có một lí do duy nhất, đó chính là người thân, những người mà chị ấy yêu quý nhất!

Lan hừ một tiếng liền gập máy, ánh mắt sắc lạnh nhìn qua đám người, chỉ thấy đám người kia mặt mày đã tái hẳn đi, có tên kinh hãi, đứng thẳng lên, một tay ôm bụng chỉ thẳng vào mặt cô, run run hỏi

“Rốt cục cô là ai? Là ai...mà...mà...ngay cả phó viện...à không cả viện kiểm soát cũng muốn động vào?”

Lan lười trả lời câu hỏi này, trực tiếp lờ đi, chuyển sự chú ý đến trên người Sơn, cùng bác gái đang đứng phía trước mình, chỉ thấy hai người bọn họ cũng đang nhìn mình chăm chăm như có rất nhiều điều muốn hỏi, lại như kinh ngạc không nói thành lời

Bác Hùng lúc này đã lấy lại bình tĩnh, vội vội vàng vàng đứng lên chạy về phía vợ mình diu lấy bà, xem xét một hồi lại nhìn đến cô

“Sakura, cháu không sao chứ?”

Lan cảm thấy sống mũi cay cay, giống như thời gian quay lại 10 năm về trước, khi đó cô vì chạy theo Sơn nô đùa mà té ngã, cũng là bác đã ân cần hỏi han cô, cũng chỉ một câu hỏi ấm áp thế thôi “Cháu không sao chứ?” nhưng đã sưởi ấm trái tim thiếu hụt tình thương này của cô. Bác mang hơi thở của một người cha, thứ mà cô luôn ước ao được cả, trải qua 10 năm, bây giờ lại nghe thấy một câu hỏi quen thuộc như thế, cô như được sống lại tuổi thơ đẹp đẽ 10 năm về trước

Cô lắc đầu, cười tươi

“Bác nên lo cho Sơn thì hơn!”

Không nhắc thì thôi, nhắc đến bác Hùng chỉ hừ lạnh, làm ra bộ dáng không hề biết chuyện gì xảy ra với con trai mình

“Tự nó làm tự nó chịu, đã thế còn làm liên lụy đến gia đình!”

Bác này...cứ giận dỗi!

Nhưng cô biết, ông đã rất lo, lúc này cơ hồ ông chỉ muốn xông ra bảo vệ cậu nhóc, có cha mẹ nào không thương con kia chứ!

“Sa...Sakura! Thật là Sakura!”

Bác gái lấp bắp kêu lên, lúc đầu bà còn ngỡ vực, nhưng ông chồng nhà bác đã khẳng định như thế, còn không phải sao?

Lan cười cười gật đầu, sau liền nhào đến ôm chầm lấy bác gái, như một đứa con gái đi xa mới về

“Lâu rồi mới gặp lại bác, mọi người đều khỏe mạnh, con mừng lắm!”

“Sakura...Sakura, con ở đâu mấy chục năm nay? Còn sống sao không báo tin cho mọi người một tiếng, bác còn tưởng con đã chết rồi!”

Phụ nữ lắm nước mắt quả không sai, bác gái vừa mới ôm lấy Lan liền bật khóc nức nở, cũng không tránh khỏi, chục năm mới gặp lại, còn là người tưởng chừng ở cõi chết trở về, như thế nào bác lại không khóc

“Chuyện dài lắm ạ, con sẽ kể sau, chuyện quan trọng bây giờ chính là bác phải nghỉ dưỡng cho khỏe lại, mọi chuyện con sẽ giải quyết ổn thỏa, sẽ không ai đến tìm gia đình quấy rối nữa đâu ạ!”

Bác gái lắc đầu lại gật gật đầu, đẩy Lan ra rồi nhìn từ trên xuống dưới

“Nay con lớn rồi, càng xinh đẹp ra, vừa rồi bác còn nhìn không ra, nếu không phải con tự nhận là Sakura, không phải bác Hùng gọi tên con, có lẽ bác sẽ không nhận ra nữa!”

Lan ngượng ngùng gãi đầu, từ xinh đẹp này cô đã nghe nhiều người nói rồi nhưng đến bây giờ vẫn không thể thích nghi được với cái từ mỹ miều đó

“Chị...thực là... Sakura sao?”

Sơn khó nhọc cất tiếng, lại nhút nhát không dám gọi một tiếng Sakura, bởi lẽ cái chết năm đó của cô đã trở thành cái bóng trong lòng cậu, đem cậu giam sâu vào trong bóng tối, càng lớn càng nhút nhát, càng ngại giao du với mọi người, cứ tưởng cậu kết bè kết phái như thế thì cởi mở hơn nhưng thực ra cậu cũng chẳng nói chuyện với ai nhiều, chỉ đắm chìm trong thế giới của mình như game, hay boxing

Lan tí hí mắt nhìn Sơn lại làm như không quen biết, khoanh tay nhìn một hướng khác, giọng giận dỗi nói

“Không quen! Cậu nhận nhầm người rồi!”

Cô còn nhớ rõ lắm, gần nửa tiếng trước, còn có người không nhận ra cô a!

Con gái dễ giận khó nguôi a!

Vợ chồng bác Hùng không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng cũng đành chịu bật cười, thời gian như quay trở về 10 năm về trước, vẫn là một cô nhóc Sakura dễ thương năm nào, vẫn là một cậu nhóc Sơn nhút nhát vui vẻ như năm nào, và vẫn là một đôi vợ chồng trẻ ngồi trên chõng tre, nhìn bọn trẻ nhỏ mà cười như năm nào. Thật đẹp!

Sơn nhìn cô, lại nhìn ba mẹ mình, bất giác khóe môi kéo lên một nụ cười thật đẹp! Trở về rồi, ngày tháng mà cậu tưởng chừng như không thể tìm lại được!

Chị... Sakura!

Sơn như thấy được...

...cây hoa anh đào...trên ngọn đồi nọ...

...hoa đang nở rộ...dưới ánh mặt trời...!!!

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thử Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137

Bởi bác gái một lúc, Lan liền bị Sơn lôi ra bên ngoài, có trời mới biết trong lòng cậu lúc này có bao nhiêu điều muốn nói với Lan, bao nhiêu nỗi lòng muốn bày tỏ, chỉ sợ trong nhất thời một hai câu không thể diễn tả được.

Hai người đứng trên ban công sân thượng, bị gió tạt vào đến rất cả mặt, thế nhưng về mặt ai cũng rất tận hưởng. Lan dựa người vào lan can, đầu hơi cúi đem hết quang cảnh trang viên bệnh viện vào trong mắt. Sơn ngược lại có vẻ thích cảm giác mạnh hơn, cả người cậu đu lấy song sắt, hai chân vắt ngang song sắt, còn người thì thả ngoài khoảng không, có lẽ làm như thế sẽ khiến cậu tỉnh táo hơn một chút, bởi tỉnh táo giúp cậu chắc chắn được rằng đây là sự thật không phải mơ, Sakura thực sự không có chết, còn quay trở về tìm cậu.

Vốn dĩ có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cứ hễ đến miệng Sơn lại không biết nói gì, cậu là người ít nói, ngôn từ vốn đã có hạn, bản thân lại là người khô khốc, không biết nên thể hiện như thế nào cho phải khi gặp lại cô sau một khoảng thời gian dài đằng đẳng.

Nhìn bộ dạng Sơn lúng túng, Lan bật cười! Tiếng cười giòn giã thanh thúy của cô đánh thức Sơn, ý thức được bản thân mình thất thố, cậu không khỏi đỏ mặt quay sang một bên theo bản năng, vô tình không biết được bộ dáng đó lại làm Lan càng cảm thấy cậu đáng yêu hơn, ý cười trong mắt cô ngày càng sâu hơn.

Haizz! Vẫn là người lớn tuổi hơn như cô nên mở đầu trước thì tốt hơn!

“Cuộc sống...vẫn tốt chứ?”

Có lẽ cô hỏi câu hỏi này hơi thừa thãi, cô cũng đã tận mắt chứng kiến cậu bị đánh đập như thế nào kia mà!

“...Nhìn chung...vẫn tốt!”

Cậu thật sự muốn nói không tốt chút nào, muốn tỏ ra bộ dáng một cậu nhóc bé nhỏ năm nào của cô, cùng cô chơi đùa, được cô an ủi, nhưng cậu ý thức được bây giờ đã khác xưa, Cậu không còn là một cậu bé yếu ớt năm đó, Lan cũng không còn là cô bé ngây thơ hay cười như năm nào, nhìn bộ dáng trưởng thành, trên mặt luôn có điều suy nghĩ của cô, cậu biết cuộc sống mấy năm qua của cô trôi qua không dễ dàng chút nào, cho nên cậu cũng không muốn kể lễ thêm để Lan phải bận tâm.

Thực sự, trong lòng cậu rất sợ, Lan sẽ đối xử với cậu như thế nào khi biết cậu không còn là Sơn yếu ớt lúc nhỏ, khi biết cậu trở nên hư đốn, còn làm khổ ba mẹ, là một kẻ xấu xa thích nắm đấm, thích những thứ mà một người đáng hoàng không thích...!

Cậu thật sự rất muốn hỏi Lan một câu ‘chúng ta có còn là chị em không?’ nhưng chỉ sợ Lan vô tình cho cậu một đáp án không như ý muốn. Có ai lại nguyện ý làm bạn với một kẻ xấu kia chứ?

“Đừng suy nghĩ quá nhiều! cuộc sống nhiều lúc suy nghĩ đơn giản sẽ tốt hơn!”

Đó là kinh nghiệm cô đúc kết ra được từ bác thân, nếu chấp niệm càng nhiều, bản thân sẽ càng đau khổ mà thôi. Ví như thù hận của cô, ví như người đó...! Thế nhưng dù có biết, bản thân cô vẫn không thể buông xuống chấp niệm đó, vẫn không từ bỏ được mà không ngừng suy nghĩ.

“Em nghĩ chị đã chết...cho nên rất đau khổ!”

Son gục mặt vào song sắt, đầu cúi gằm xuống, nhất thời từ trên cao, cô không thể nào thấy được khuôn mặt cậu lúc này, nhưng cô chắc chắn rằng nó đang nhăn nhó, vằn vẹo, cũng có thể có nước mắt đi

“Xin lỗi! Chị cùng anh 2 đều bình an, nhưng mà vì một vài lý do cá nhân, chị không thể quay về nơi đây, càng không thể báo tin cho gia đình em. Thời gian qua chị sống ở Nhật, sau đó lại di dân sang Mỹ, rồi cách đây không lâu đã về Việt Nam”

“Anh Kai vẫn khỏe chứ?”

“Ừm”

“Vậy thì tốt rồi!”

Lan ngồi bệch xuống đất, đầu dựa vào song sắt, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nhìn những chú chim tự do bay lượn trên đó, không một chút vướng bận

“Em tính về sau như thế nào? Cũng không thể vất vương như thế được!”

“...”

Son im lặng không nói, cậu cũng chưa tính tới. Lúc trước không có ước mơ, cũng không có mục đích xác định, chỉ đi học như một loại trách nhiệm, cái gì cũng không muốn làm, sau lại kết bè kết phái, tụ tập đánh đấm, boxing, nghiệm game rồi nhiều thứ, cậu càng không thể nghĩ đến tương lai sẽ như thế nào. Bây giờ nhìn lại, quả thực hối hận. Ba mẹ cũng đã già rồi, bọn họ chỉ có một đứa con là cậu, tất cả mọi hi vọng đều đặt nơi cậu, vậy mà cậu lại làm họ thất vọng, mẹ cũng đã khóc hết nước mắt, còn phải nhập viện điều trị, cậu áy náy, có lỗi, bản thân muốn bù đắp nhưng học chưa tới nơi tới chốn, một việc cũng không thể làm, đừng nói phụng dưỡng ba mẹ, chỉ sợ nuôi sống bản thân còn không được. Ba cậu là một giáo viên, lương của ông miễn cưỡng còn có thể nuôi sống cả nhà qua ngày, nhưng cũng sắp đến lúc ông nghỉ hưu rồi, vậy biết làm sao để cả nhà cậu sống đây? Mẹ cậu chỉ là một nội trợ đơn giản, vốn dĩ cuộc sống của bọn họ rất an nhàn, bình yên, chỉ vì cậu mà kéo tới sóng gió. Nói sao trong lòng cậu cũng không thấy dễ chịu

“Em biết đánh đấm, có thể thi đấu boxing thử xem, mặc dù đã hứa với mẹ không sử dụng nắm đấm nữa, nhưng nắm đấm có thể nuôi sống gia đình, chắc mẹ cũng sẽ đồng ý thôi!”

Nhìn cậu nhóc năm nào giờ đã trưởng thành, còn có thể nghĩ đến con đường kiếm sống, Lan cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô chỉ sợ cậu làm phùng đầu đường xó chợ quen rồi, sẽ không nghĩ được cặn kẽ rồi sinh ra những hành vi bậy bạ. Còn biết sử dụng nắm đấm một cách chính đáng, biết bán đi nắm đấm của mình đúng chỗ cũng là một loại suy nghĩ tốt. Tuy nhiên, cô cũng không hi vọng, Son mỗi ngày về nhà trên thân đều là một mảnh bầm dập, chắc hẳn hai bác sẽ rất lo. Cô còn nghe nói, có nhiều người tham gia boxing đã không may tử vong, cô cũng không hi vọng điều đó xảy ra trên người Son.

“Đó cũng là một cách, nhưng chỉ là vạn bất đắc dĩ mà thôi! Đánh đấm không phải là thứ tốt, nó chỉ là thứ để bảo vệ bản thân và những người xung quanh mà thôi!”

Son lại lâm vào trầm mặc, nếu ngay cả sở trường của mình cậu cũng không dùng được, vậy cậu phải làm gì bây giờ. Lên thành phố kiếm sống ư?

Lan lại nhìn Son chăm chú, ánh mắt thăm tẩn thưởng. Cậu nhóc nhút nhát năm nào bây giờ đã khác hẳn so với ngày xưa, còn biết so trước tính sau, còn biết suy nghĩ thiệt hơn, suy nghĩ đến những điều bản thân có thể làm. Ở cùng đám côn đồ mấy năm mà không bị biến đổi đến mức đánh mất cả lý trí thì thật cảm tạ ông trời đã ưu ái nha!

“Thôi được rồi! Chị sẽ cho em đi học một khóa đào tạo, sau đó theo bên cạnh giúp anh hai! Anh ấy rất bận nha, vẫn cần phải có một thư ký tốt, lại đáng tin cậy!”

Còn ai đáng tin cậy người cùng cô thân thiết như chị em ruột, còn vì cái chết của cô mà đau khổ, cuối cùng bị cuốn vào chốn thị phi của xã hội!

Son khá bất ngờ, không ngờ cả hai người không chết, còn có thể thành lập công ty. Nhưng cậu sẽ không hỏi, nhưng điều nên biết sớm muộn cô cũng sẽ nói cho cậu biết.

“Cảm ơn chị!”

Ai nha! Lan đứng dậy, vươn vai ưỡn người một cái, tiếng xương nén lại nghe dồn tan. Quả thật ngồi lâu rất mỏi a

“Chúng ta còn cần nói cảm ơn ư? Chẳng phải chúng ta là chị em tốt sao?”

"mạnh mẽ lên, em trai của chị! Quay đầu không bao giờ là quá muộn!"

Lan xoay đầu nhìn son, mỉm cười thật tươi, trong ánh mắt như đang tưởng niệm cái gì đó!

Khóe mắt Son cay cay, cậu cảm thấy có cái gì đó rơi ra từ mắt mình, nó ảm áp như con tim của cậu lúc này vậy. Rốt cục chỉ một câu nói của Lan đã tóm gọn nỗi lòng của cậu. Cô vẫn em cậu là em, vẫn không có ghét bỏ cậu, cậu sẽ không còn cô đơn nữa, sẽ luôn có người ở đằng sau cậu, vào những lúc cậu khó khăn sẽ luôn mỉm cười nói với cậu một câu "mạnh mẽ lên, em trai của chị!"

Cậu nhớ buổi chiều năm nào, cũng là người nào đó đứng bên cây hoa anh đào, mỉm cười đưa tay về phía cậu, dưới làn mưa hoa anh đào, dịu dàng nói: "chúng ta mãi là chị em tốt!"

Thời gian dường như dừng lại ngay từ buổi chiều đó, và bọn họ dường như vẫn là hai đứa trẻ nhỏ ngây ngô mà vui vẻ, luôn cùng nhau chạy đuổi qua khắp nẻo đường

Quá khứ không thể nào quay lại được, nhưng chúng quay không bỏ lỡ là tốt rồi. Trên đường đời, gặp nhau âu cũng là duyên phận, có gặp mặt ắt có phân ly, nhưng phân ly rồi lại có thể gặp nhau, vậy xem ra duyên phận của bọn họ không phải tốt bình thường. Nói cho cùng, gặp nhau bao nhiêu lần, phân ly bao nhiêu lần, tất cả đều không quan trọng, kỉ niệm còn đó, người còn đó, hãy biết trân trọng, chỉ cần dùng một chút ánh mắt, chỉ một cái mỉm cười cũng có thể làm ấm lòng người khác. Có đôi khi chúng ta không biết chỉ cần một cái xoay đầu của mình, lại có thể cứu rỗi cuộc đời của rất nhiều người

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138

Quán lang thang khắp thành phố, chỗ nào Lan từng đến anh cũng đã đi qua, anh còn nhớ những người quen biết, giúp tìm kiếm ở khắp các khách sạn thế nhưng vẫn không tìm thấy Lan. Rõ ràng trong danh sách hành khách đến anh lấy được từ sân bay có tên của Lan kia mà, như thế nào tìm đã lâu mà vẫn chưa tìm được người?

Nhóm của Lam cứ luôn gọi cho anh hỏi tình hình, hỏi đến nỗi bây giờ nếu có cuộc gọi đến anh cũng chẳng cần coi tên cũng biết là ai!

Quán chân chường ngựa đầu ra ghé, ánh mắt như có như không nhìn ra đường phố đông đúc. Đây là cái khách sạn cuối cùng anh tìm thấy trên cái đất thành phố nhỏ hẹp này nhưng vẫn không có Lan. Nhà Phuong anh cũng đã tới, dù biết khó có khả năng Lan đến nhà Phuong, nhưng dù có một chút khả năng, anh cũng sẽ không bỏ qua, nhưng tất cả đều không có.

Lan rốt cục đã đi đâu? Vì chuyện gì lại bỏ đi cơ chứ? Còn không có liên lạc với bọn họ!

Lúc trước không phải còn rất tốt sao? anh nhớ đêm đó hai người con trao nhẫn đính hôn cho nhau, Lan đã cười rất tươi, rất hạnh phúc, như thế nào sáng hôm sau không nói một lời liền biến mất? anh không muốn suy nghĩ nhiều nhưng sự sợ hãi không tên cứ lần ắt trái tim anh. Rõ ràng việc Lan biến mất này ít nhiều gì cũng có liên quan đến anh, bởi lẽ trước nay dù công việc có bề bộn như thế nào, Lan vẫn đều đặn gọi nói chuyện với anh, vẫn thường xuyên lo lắng anh sẽ nhớ cô mà sinh bệnh. Lần này biến mất, không những cô không liên lạc với anh, còn trực tiếp xóa mọi dấu vết để anh không tìm thấy, cuộc gọi của anh liên tục bị cô ngắt ngang, chứng tỏ mọi chuyện không hề đơn giản.

Anh cũng đã cho người tìm hiểu đêm hôm đó có chuyện gì, nhưng chỉ biết được, đêm đó sau khi chia tay anh ở phòng nghỉ, Lan chỉ vào nhà vệ sinh một lúc, sau đó liền ra về, không có gì khác. Nếu mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy, tại sao lại phát sinh những chuyện về sau? Rõ ràng ở trong nhà vệ sinh đó đã có chuyện gì đó phát sinh nhưng dù có tra như thế nào cũng không tìm ra đó là chuyện gì

Haizz! Việc Lan biến mất đột ngột như thế này làm tâm trí anh không yên tí nào. Lúc trước Lan bị bắt cóc, anh tuy có lo lắng nhưng rồi cũng kết thúc nhanh chóng, vì chỉ ít anh cũng biết được nơi Lan ở. Còn bây giờ, một chút ít tin tức anh cũng không có, không biết đi đâu để tìm người, cho nên sự lo lắng, nỗi sợ hãi lớn hơn bao giờ hết, nó như sắp ăn mòn trái tim anh, như một căn bệnh nan y không ngừng gặm nhấm mỗi một tế bào người bị bệnh, gây nên cơn đau dai dẳng không dứt cho người đó.

“Sakura!!!”

Cái tên đó anh đã gọi không biết bao nhiêu lần thế nhưng người kia vẫn không xuất hiện. Điện thoại anh không lúc nào rời khỏi anh, bởi anh chỉ sợ, nhớ đâu Lan gọi về mà không gặp được anh, anh sẽ lại mất cô, lúc đó anh sẽ hối hận chết mất

Một chiếc xe moto chạy lướt qua xe anh, mang theo người con gái anh nhớ nhưng trên đó. Quân từng sờ nhìn theo bóng dáng kia, cô đang ngồi trên xe, đằng sau một người con trai khác. Người đó đội mũ che kín cả mặt, anh không nhận biết được đó là ai, anh chỉ nhìn rõ cô, bởi cô không đội nón bảo hộ gì, mái tóc dài thả bay theo gió, khuôn mặt cô vẫn tĩnh tế, sắc sảo như ngày nào, chỉ là đôi mắt tình anh kia giờ đang nhắm lại, cả khuôn mặt của cô đều nấp sau tấm lưng rộng lớn của người con trai kia, có lẽ cô bị gió làm đau mặt nên mới thế đi hay cũng có thể là một cách... (biểu hiện tình cảm)

Anh không dám nói cũng không dám nghĩ trong lòng, chắc chắn có một sự hiểu lầm gì đó ở đây? Anh tin tưởng cô mà, tin tưởng vào tình cảm của cô giành cho anh mà

Quần vội quanh đầu xe, đuổi theo chiếc xe moto kia, chỉ là đường phố lúc này quá đông, nhất thời anh không thể đuổi kịp.

Đến khi đuổi tới nơi, anh chỉ thấy mỗi mình Lan đứng ngoài cửa một trung tâm mua sắm, cả người cô đều dựa hẳn vào một bên cửa, bộ dạng trông rất mệt mỏi

Quần đỗ xe vào bên đường, sau đó mở cửa rồi nhanh chóng bước xuống xe, chỉ là vừa quay đầu, anh liền thấy Lan giờ đây đã không đứng một mình, bên cạnh cô còn có một người đàn ông cao to. Nếu anh nhớ không nhầm thì anh ta là vị bác sĩ trẻ đã chữa trị cho mẹ cô. Anh còn nhớ khi đó ánh mắt, thái độ của cô đối với anh ta rất lạ lùng. Mặc dù sau đó cô đã giải thích rõ với anh về mối quan hệ của hai người, nhưng anh biết ở đâu đó trong tim cô

vẫn chưa thực sự quên được anh ta, bèn không cũng sẽ không để lộ về lúng túng khi đó. Bây giờ lại nhìn hai người đứng một chỗ, muốn anh không suy nghĩ sai lệch cũng khó. Một cổ khó chịu lập tức dâng lên trong lòng anh. Cô là đi cùng với anh ta đến đây ư? Cô biến mất không một lời là vì anh ta ư? Cô để mặc cậu lo lắng tìm kiếm mấy ngày nay, còn bản thân vui vẻ với hẳn? Cô xem anh là cái gì kia chứ?

Quân sai dài bước chân đi đến chỗ Lan, nhưng là anh không ngờ mình sẽ nghe được một câu vô tình từ miệng Lan, lại khiến trái tim anh đau nhói như vỡ thành từng mảnh.

“Em và cậu thanh niên đó có quan hệ gì? Hai người yêu nhau sao?”

“Chỉ là chơi đùa, dù sao tôi cũng không quá tin tưởng vào đàn ông, một lần đau đớn là đủ, không phải sao? Đùa giỡn với anh ta (Quân) cũng vui lắm, anh ta chính là một tên ngốc, một tên đàn độn!”

Quân từng sợ không nói nên lời, bước chân loạn choạng rời khỏi, về mặt đầy sự kinh hãi cũng không thể tin, thời gian qua tình yêu kia của anh là cái gì kia chứ? Đều là thứ bỏ đi không phải sao? Anh yêu cô như vậy, cô lại có thể mặc sức chơi đùa anh, là do cô không cảm nhận được trái tim của anh, tình yêu của anh hay là do cô vốn dĩ đã vô tình, độc ác mặc cho anh như tên ngốc lao vào cô, còn cô lại vui vẻ đón nhận, chơi xong liền vứt bỏ như một thứ hàng thấp kém?

Anh thật muốn tiến lên hỏi cô cho rõ, hay là hơn thế, cho cô một cái tát thật đau để con giận có thể nguôi đi một chút. Nhưng anh có thể nhẫn tâm làm đau cô sao để rồi con tim anh còn đau đớn hơn thế

Quân xoay người, lặng lẽ ra xe rồi nhấn ga bỏ đi. Anh không hề hay biết rằng, ở nơi kia luôn có một đôi ánh mắt đau đớn nhìn theo anh, nhìn theo bóng lưng tổn thương của anh lặng lẽ ly khai, rời khỏi nơi đây, cũng như rời khỏi cuộc sống của cô

Hôm nay gặp anh là ngoài ý muốn, mà câu nói kia lại là cô cố ý nói ra, có lẽ như thế này sẽ tốt cho cả hai. Yêu nhau mà lại hận thù nhau thì chỉ khổ cho cả hai người mà thôi! Cô không quan tâm lắm đến chuyện anh có gia đình hay chưa, lúc đó nhất thời tức giận nên cô không suy xét kỹ nhưng sau khi từ bệnh viện trở về, cô đã nhận ra một điểm đáng ngờ trong lời nói của bà Lệ đêm đó, nếu như người tên My quả thật đã sinh con cho anh, lại là cháu bà ta, vậy sao bà ta còn có thể có ý định gả Thư cho Quân, nếu bà ta gả Thư cho Quân vậy My kia phải như thế nào? Cô gái tên My kia chả lẽ biết chuyện còn để yên sao? Rõ ràng bọn họ muốn ly gián quan hệ giữa cô và Quân kia mà!

Thế nhưng... còn chuyện mẹ Quân có liên quan đến hỏa hoạn lúc trước, có ý hãm hại mẹ con cô, cô không thể tha thứ được! Quân nếu tiếp tục với cô, cậu sẽ phải đứng giữa hai lựa chọn, một bên là gia đình, một bên là người yêu, cô không muốn anh khó xử, càng không muốn anh vì mình mà xích mích với bố mẹ, cô lại không thể buông xuống thù hận của mình, cho nên... bọn họ tốt nhất nên kết thúc thì hơn. Người ta nói đau ngắn còn hơn đau dài, tình yêu của bọn họ chỉ cần bọn họ biết là đủ, như thế là được rồi

Hôm nay, cô cùng với son đi mua một ít đồ, sẵn tiện trang trí lại căn nhà của mẹ cô, chỉ là không ngờ trong lúc chờ son đem xe vào gara, cô lại có thể gặp Phong, người bạn trai cũ của cô, có thể nói là như vậy. Lúc trước cô còn có chút lúng túng khi mới gặp lại, nhưng bây giờ cô có thể đối xử thẳng thắn như những người qua đường rồi, cô chỉ đứng đó nói chuyện với anh ta đôi câu như là thời tiết hôm nay thế nào, cuộc sống ra sao, vậy thôi. Sau đó cô định quay người đi như một kiểu tránh né, không ngờ tầm mắt vừa chuyển liền thấy Quân ở gần đó, đang đi về phía cô, cô có chút sững sờ, tìm chừng lại một chút liền nói lên, cô nhận thấy rõ, anh đã già đi rất nhiều, hốc mắt sâu hơn trước, phía dưới mắt còn có quầng đen, cô biết rõ anh vì sao lại như vậy, tìm không khỏi đau đớn, khóe mắt cô cay cay như sắp khóc nhưng cô là người mạnh mẽ mà, đâu thể khóc như thế được. Được rồi, dù sao giờ cũng đã có tấm bình phong ở đây, mượn dùng một chút vậy!

“anh và vị hôn thê của anh vẫn tốt chứ?”

Khuôn mặt Phong hơi trầm xuống sau đó lại cười vui vẻ, giống như là không mấy quan tâm vấn đề này của cô, hoặc cũng có thể, anh ta đã nhận ra ý đồ lợi dụng anh ta của cô, cho nên khuôn mặt anh ta không tốt là mấy, rất miễn cưỡng nha

“Bọn anh chia tay rồi, có lẽ không hợp nhau. Có lẽ anh chỉ hợp với em...”

Anh ta ngừng một lát lại nói

“em và cậu thanh niên đó có quan hệ gì? Hai người yêu nhau sao?”

Cô thành công lợi dụng được anh ta không phải sao? Nhưng tại sao cô không thấy vui chứ, còn hi vọng anh ta không hỏi đến vấn đề này. Cô hơi nghiêng răng một chút, hít sâu một hơi rồi cười nhếch phần môi, giọng điệu mui phần cợt nhả

“chỉ là chơi đùa, dù sao tôi cũng không quá tin tưởng vào đàn ông, một lần đau đớn là đủ, không phải sao? Đùa giỡn với anh ta cũng vui lắm, anh ta chính là một tên ngốc, một tên đàn độn đàn độn!”

Được rồi, cái gì nên đến cũng đến thôi! Cô không dám xoay đầu lại nhìn Quân lấy một cái, cả người cứng ngắt chờ phản ứng của anh, anh sẽ làm gì đây? Chạy đến phân trần cho rõ với cô, hay đánh cô cho hả giận?

Nhưng cô lại không ngờ, anh không làm gì cả, chỉ xoay người một cái, lập tức rời đi, cô xoay người nhìn anh, bóng lưng cô đơn đầy tổn thương của anh như lợi kiếm đâm vào mắt cô làm đau mắt cô, đục khoáy trái tim cô làm nó nhuộm đầy máu. Xem như cô và anh có duyên mà không có phận đi

Phong đứng nhìn theo cô, đôi mắt đầy đau thương, đầy luyến tiếc kia nhìn theo người đàn ông đó đã nói lên tất cả lòng của cô. Chơi đùa ư? Là với anh ta hay là với anh? Cô lại có thể lợi dụng anh một cách triệt để như thế, cô đã thành công rồi, thành công chơi đùa anh, làm anh đau lòng. Cô thật không biết, tình yêu mà anh giành cho cô vẫn không thay đổi, anh vẫn nghĩ, chỉ cần anh không kết hôn, cô không gả thì bọn họ vẫn còn cơ hội, thế nhưng nhìn

bộ dáng tự mình làm tổn thương mình, một mình chịu đau đớn ấy, rốt cục anh cũng biết, bọn họ thực sự đã kết thúc rồi! Anh nên buông tay thôi!

Anh không nói một lời nào, xoay người rời đi, vậy mà người con gái kia không hề hay biết, bởi vì cô vẫn đang dõi mắt nhìn theo bóng dáng chiếc xe có người cô yêu thương trong đó, chiếc xe kia đã khuất bóng trong dòng xe đông đúc, thế nhưng cô vẫn cứ đứng đó nhìn

Đến khi cô tỉnh táo lại, về mặt đã không còn bản thân, muốn quay người lại nói tiếng cảm ơn ai kia, nhưng đột nhiên phát hiện, phía sau cô đã không còn người nữa rồi. cô không khỏi cười khổ, anh ta còn không cho cô nói cảm ơn, thật là làm cô có cảm giác áy náy, tựa như mình rất độc ác nha!

Lan lại nhìn vào dòng đường đông đúc, không biết đang tưởng niệm cái gì, khóe môi cô khẽ nhếch lên một đường cong tinh tế.

Em sẽ luôn ở phía sau anh nở nụ cười, mặc cho anh sẽ không bao giờ nhìn thấy. Quân à, em yêu anh, yêu rất nhiều!

Mãi đến khi Sơn xuất hiện mới lôi kéo cô về thực tại, Lan cô làm ra vẻ bản thân không sao, vui vẻ mà bước vào trung tâm thương mại! Có ai biết được, coi lòng cô đã tan nát chỉ còn lại sự lãnh lẽo

Bạn đang đọc truyện *Khi Những Tiểu Thư Là Hotboy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.